

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*THE SECOND CHRONICLES OF
THOMAS COVENANT*

WHITE GOLD WIELDER

STEPHEN DONALDSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beyaz Altın Kullanıcısı

Seri: The Complete Chronicles of Thomas Covenant [6]

Yayın tarihi: 1987

Değerlendirme: ★★

Etiketler: Fantastik - Genel, Epik, Bilim Kurgu, Kurgu - Fantastik, Genel, Fantastik, Bilim Kurgu - Genel, Fantastik Kurgu, Covenant; Thomas (Hayali karakter), Kurgu

---

EDITORIAL INCELEME:

Thomas Covenant Tek Ağaç Adası'ndaki başarısızlığına rağmen Toprak'a dönüp savaşması gerektiğini biliyordu. Uzun ve zorlu bir yolculuktan ve yol boyunca savaştıktan sonra Despiser Lord Foul ile son hesaplaşmasına hazırlanır ve daha önce sadece merak ettiği şeyleri anlamaya başlar....

Beyaz Altın Kullanıcısı

Stephen Donaldson tarafından
Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri İnançsız
Üçüncü Kitap c1983

İÇİNDEKİLER BÖLÜM I: İntikam

1. Usta'nın Yarası
2. Cüzzamlı Toprağı
3. Acıya Giden Yol
4. Buz Denizi
5. Landward
6. Savaşta Kış
7. Hekimlerin Durumu
8. Toprağın Savunucuları
9. Krize Doğru Yürüyüş
10. The Banefire

BÖLÜM II: Aptheosis

11. Aftermath
12. Ayrılanlar
13. Eh-Marka
14. Son Bourne
15. Kutsala Saygısızlık Edenler
16. "Andelain! Affet!"
17. Wightwarrens'a doğru
18. Başka Yolu Yok
19. Elde Tutma
20. Güneş-Bilge

EPILOG: Restorasyon

21. "Veda Etmek İçin"

Bir: Ustaların Yarası

Orta direği olmayan Starfare's Gem ağır bir şekilde kuzeye doğru döndü ve kışını One Tree'nin geçişini işaret eden kum ve köpükle tıkanmış suya dayadı. Armada. Devler, Seadreamer altlarındaki güvertede ölü yatıyor olsa da, Sevinhand'ın komutlarının boğuk sesiyle bir halattan diğerine koşturarak görevlerini yapmaya çalışıyorlardı. Demir Kaptanı güvertede zayıf ve bitkin bir halde durmuş, bastırılmış acıyla çığlaşmış sesiyle onlara bağıırıyordu. Eğer herhangi bir uyum gecikirse, Depo Sorumlusu Galewrath ona destek oluyor, bağıırışını yırtık bir granit parçası gibi onunkinin ardından fırlatıyordu çünkü tüm Arama mahvolmuştu ve buna katlanmanın başka bir yolunu bilmiyordu. *Dromond*, sadece kendisiyle umudunun derin mezarı arasına mesafe koymak için kuzeye gitti.

Ama Devler Gemisi'nin Kaptanı Grimmand Honninscrave, kardeşinin kollarında arka güvertede büzülmüş, konuşmuyordu. Fırtınalara ve tehlikelere karşı çok güçlü olan iri yüzü, teslim olmuş bir sur gibi görünüyordu; güneş batmaya doğru alçalırken sakalı gölgeleri birbirine karıştırıyordu. Ve onun yanında, sanki onlara rehberlik edecek Dünya Görüşü olmadan kaybolmuşlar gibi Aramanın İlki ve Pitchwife duruyordu.

Atanmış Findail de Tek Ağaç Adası'nda ne olacağını her zaman bilen bir adam gibi eski mutsuzluğunu takınarak orada duruyordu. Vain, eski Kanun Asası'nın bir topuğu tahta bileğine dolanmış ve işe yaramaz eli sallanır halde orada duruyordu. Ve Linden Avery de orada durmuş, iki arada bir derede kalmıştı: Seadreamer için duyduğu öfke ve keder gözlerinde yüzüyor, Mutabakat'a duyduğu ihtiyaç kol ve bacaklarını sızlatıyordu.

Ancak Thomas Covenant, yere inen sakat bir hayvan gibi kulübesine çekilmiş ve orada kalmıştı.

Yenilmişti. Hiçbir şeyi kalmamıştı.

Tiksintiyle sertleşerek hamağına uzandı ve tavana baktı. Odası bir Dev için yapılmıştı; tıpkı kıyametinin ve Despiser'in manipölasyonlarının onu aştığı gibi, onu da aşıyordu. Açık **k a p ı d a n** giren kızıl gün batımı tavanı kana bulamıştı, ta ki akşam karanlığı çöküp görüşünü yok edene kadar. Ama başından beri kördü, algısı o kadar zayıflamıştı ki, Linden yüzüne haykırana kadar gerçek kaderini bir an bile görememişti:

Foul'un istediği de bu!

Eski güçleri ve zaferleri bu şekilde aleyhine çevrilmişti. Cail'in kapısının önünde, sadakati kurtarılmış bir adam gibi nöbet tuttuğunu hissedemiyordu. Devler Gemisi'nin ağır ağır ilerleyişinin, havadaki beyhudelik tuzunun, uzaklardan gelen arma gıcırıltılarının ve branda seslerinin ötesinde, bu kamara ile Sandhold'un zindanı ya da Revelstone'un ihanete uğramış derinlikleri arasındaki farkı anlayamıyordu. Linden onu durdurmasaydı, o güç ve zehir krizinde Dünya'yı yok edebilir, Despiser'in hizmetkârıymış gibi Zaman Kemerini kırabilirdi.

Ve sonra kendini kurtarmak için eline geçen tek şansı da kaybetmişti. Ona duyduğu aşk ve korkudan dehşete düşerek, Linden'in kendisine dönmesine izin vermiş, diğer hayatının acı çeken ve ölmekte olan bedenini terk etmişti. Onu mahvolmaya terk etmişti, her ne kadar Linden mahvolmasını istememiş olsa da.

Brinn ona şöyle demişti. *Sana verilen lütuf budur, katlanılması gerekene katlanmak.* Ama bu bir yalandı.

Karanlıkta yattı ve kıpırdamadı, uykuyu arzulamasına rağmen uykusuzdu, rahatlama getirecek herhangi bir unutuşa özlem duyuyordu. Sanki kendisi de ölü bir taşta kazınmış gibi yukarıya bakmaya devam etti; yenilgisinin ebedi çemberine hapsolmuş aptallık ve kırık hayallerin bir somutlaşması. Öfke ve inat onu eski giysilerini aramaya itebilir, arkadaşlarının terk edilmişliğine katlanmak için güverteye gönderebilirdi. Ama Linden'in kamarasında bıraktığı giysiler sanki

ve oraya gidemezdi. Ona olan sevgisi çok yozlaşmış, bencillik tarafından çok ciddi bir şekilde tahrif edilmişti. Böylece en başından beri ona karşı uyguladığı tek yalan onu lanetlemek için geri döndü.

Ondan önemli bir gerçeği saklamıştı, bir korkak gibi buna gerek kalmayacağını umuyordu - sonunda ona duyduğu arzuya izin verileceğini. Ama sakladığı yalanla onun yanlış anlamasından başka bir şey elde edememişti. Arayış'ın yoksulluğu ve Despiser'ın zaferi dışında hiçbir şey. Ona duyduğu ihtiyacın her ikisini de kör etmesine izin vermişti.

Hayır, bundan daha kötüydü. Ona ihtiyacı vardı, o kadar şiddetle ihtiyacı vardı ki bunun dokunaklılığı savunmasını parçalamıştı. Ama başka ihtiyaçlar da iş başındaydı: Ülke'nin kurtarıcısı olma, Lord Foul'un kötülüğünün merkezinde durma ve ona kendi cevabını dayatma ihtiyacı; onu mahkûm eden tüm kan dökme ve acıya karşı ölümlü değerini gösterme ihtiyacı. Yalnızlığına ve cüzzamına öylesine sarılmıştı ki, onlardan ve ne anlama geldiklerinden öylesine emindi ki, Rağmen'den ayırt edilemez hale gelmişlerdi.

Artık yenilmişti. Akli başında umut edebileceği ya da çabalayabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Daha iyi bilmeliydi. Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adam kendisinden ziyade Linden'la konuşmuştu. *Elohim* onu Güneş-Bilge, onu ise Dünya'yı tehlikeye atan yanlışlık olarak selamlamıştı. Andelain'deki ölü Elena bile Toprak'ın şifasının kendisinden ziyade Linden'in ellerinde olduğunu açıkça söylemişti. Yine de o, kendi ısrarı uğruna anlayışı reddetmişti. İhtiyacı ya da kibri anlamaya izin vermeyecek kadar büyüktü.

Ve yine de, değerli gördüğü her şeyin yok edilmesi kapısına dayanmışken, başka türlüünü yapamazdı; yüzüğünden vazgeçemez, hayatının anlamını ne Linden'e ne de Findail'e teslim edemezdi. Ona kalan tek şey buydu; zafere ulaşamazsa suçu üstlenmek. Başka hiçbir şey yapamazsa, en azından canının bağışlanmasını reddedebilirdi.

Böylece bir kurban gibi hamağına uzandı, taş kap etrafına okunmaz bir şekilde yayıldı. Başarısızlıklarının demiri yüzünden kıpırdamadı ya da kıpırdamaya çalışmadı. Ayın karanlığından sonraki ilk gece gözlerini doldurdu. Andelain'de Yüce Lord Mhoram uyarmıştı: *"Senin onun Düşmanı olduğunu söyledi. Seni her zaman yanıltmaya çalıştığını unutma.* Bu doğrudu: Düşman'dan ziyade Despiser'in hizmetkârıydı. Eski zaferi bile ona karşı dönmüştü. Kalbinin yaralı yerlerini emerek, karanlığın görmeyen bakışlarına geri döndü ve olduğu yerde kaldı.

Geçen zamanı ölçecek bir ölçüsü yoktu; ama kapısının dışında sert, gergin bir sesin gürlediğini duyduğunda gece çok ilerlememişti. Ayırt edemediği kelimeler söylüyordu. Yine de Cail'in cevabı kesindi. "Yeryüzünün kıyameti onun başının üstünde," dedi *Haruchai*. "Ona acımayacak mısın?"

Honninscrave öfke ya da tartışmaya giremeyecek kadar bitkin bir halde, "Ona zarar vermek istediğime inanabiliyor musun?" diye karşılık verdi.

Sonra kapı açıldı ve bir fener bana Usta'nın uzun cüssesini kamaraya soktu.

Işık, dünyanın indirgenemez gecesine karşı küçük görünüyordu; ama odayı Covenant'ın gözlerini yakacak kadar parlak aydınlatıyordu, sanki dökmediği gözyaşları gibi. Yine de başını çevirmedi ya da yüzünü kapatmadı. Honninscrave feneri masanın üzerine koyarken o uyuşuk bir şekilde tavana bakmaya devam etti.

Masa kamaranın büyüklüğüne göre alçaktı. Görev yolculuğunun ilk gününden itibaren, devasa mobilyaların yerini Covenant'ın boyuna daha uygun bir masa ve sandalyeler almıştı. Sonuç olarak, fener hamağın gölgesini üzerine düşürdü. Kendi karanlığının yankısında yatıyor gibiydi.

Honninscrave, sarkacının duvar boyunca iç çekmesine neden olan bir hareketle kendini yere bıraktı. Uzun süren sessizlikten sonra sesi soluk ışıktan yükseldi.

"Kardeşim öldü." Bu bilgi onu hâlâ sarsıyordu. "Anne ve babamızın vefatından bu yana başka ailemiz olmadığı için onu sevdim ve o öldü. Dünya Görüşü'nün vizyonu, onu ıstırap içinde bıraksa bile bize umut verdi ve

Artık o umut öldü ve asla serbest bırakılmayacak. Tıpkı Kederli Ölümler gibi, o da dehşet içinde hayattan ayrıldı. Asla serbest bırakılmayacak. Cable Seadreamer kardeşim, Dünya Görüşünün taşıyıcısı sessiz ve cesur bir şekilde mezarına gitti."

Covenant başını çevirmedi. Ama üzerindeki gölge onu yumuşatana kadar gözlerindeki acıya göz kırptı *Umudun ve kıyametin yolu*, diye düşündü aptalca. *Sana açık yalanlar*. Belki de onun için bu doğrudu. Belki de Linden'e karşı dürüst olsaydı ya da *Elohim*'e kulak verseydi, Tek Ağaç'ın yolu biraz umut barındırabilirdi. Ama Seadreamer için hiç umut olmuş muydu ki? Yine de umudu olmayan Dev, tüm felaketi kendi üzerine almaya çalışmıştı ve her nasılsa en sonunda bir uyarı haykırarak sesi bulmuştu.

Honninscrave kabaca şöyle dedi: "Seçilmiş'e seninle konuşması için yalvardım ama konuşmadı. Size kendim gelmeye niyetlendiğimde, ayı için benden talepte bulunarak bana saldırdı. Yeterince acı çekmedi mi? diye bağırdı. Hiç merhametiniz yok mu?" Kısa bir süre durakladı ve sesi alçaldı. "Kendini cesurca taşıyor, Seçilmiş. Artık Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı karşısında korkup titreyen o kırılgan kadın değil. Ama aynı zamanda kardeşime, onu kendi yolunda parçalayan bir akrabalık bağıyla bağlı." Reddetmesine rağmen, onun saygıyı hak ettiğine inanıyor gibiydi.

Sonra şöyle devam etti: "Ama benim merhamet ya da hoşgörüle ne işim olur? Onlar benim için çok yüksek. Ben sadece Cable Seadreamer'ın öldüğünü biliyorum. Eğer onu serbest bırakmazsanız asla serbest bırakılmayacak."

Bunun üzerine Covenant şaşkınlık ve acıyla irkildi. Eğer yapmazsam-? Zehir ve protestoyla hastalanmıştı. Onu nasıl serbest bırakabilirim? Eğer vahiy, dehşet ve Linden, Dünyanın Sonu Solucanı'nın aurasına karşı verdiği mücadele sırasında onu bu kadar derinden kısıtlamamış olsaydı, güçten dolayı incinmiş ve beyhude olduğu için havayı yakabilirdi. Buna nasıl dayanabilirim?

Ama kendini tutmayı başarmıştı. Honninscrave yere, duvara yaslanmış otururken olağanüstü derecede küçülmüş görünüyordu,

cevapsız kederini kucaklıyordu. Dev, Covenant'ın arkadaşıydı. Bu açıdan bakıldığında Honninscrave, Covenant'a her şeyini vermiş olan kayıp Saltheart Foamfollower'ın bir avatari olabilirdi. Sessiz kalmak için hâlâ yeterince merhameti vardı.

"Dev dostum," dedi Üstat başını kaldırmadan, "Cable Seadreamer ay kardeşinin yara izinin nasıl oluştuğu sana anlatıldı mı?"

Gözleri kalın kaşlarının altında gizliydi. Sakalı göğsüne düşmüştü. Masanın kenarının gölgesi gövdesini kesiyordu; ama elleri görünüyordu, birbirlerini kavramışlardı. Kollarının ve omuzlarının kasları yorgunluk ve gerginlikten kasılmıştı.

"Bunun suçlusu bendim," diye boş ışığa doğru nefes aldı. "Gençliğimin taşkınlığı ve aptallığı, ona karşı dikkatsiz davrandığımı herkesin görmesini sağladı.

"O benim erkek kardeşimdi ve birkaç yaş küçüktü, gerçi devlerin yaşamları hesaplandığında aramızdaki süre çok azdı. Şüphesiz ikimiz de senin yaşının çok ötesindeydik, ama yine de gençtik, erkeklige yeni adım atmıştık ve sevdiğimiz deniz araçlarına ve gemilere daha yeni alışmıştık. Dünya Görüşü henüz ona gelmemişti ve bu yüzden aramızda benim birkaç yaşımdan ve onun benden daha çabuk aştığı aptallıktan başka bir şey yoktu. O boyuna erken ulaştı ve ben onun gençliğini zamanından önce bitirdim.

"O günlerde yeni zanaatlarımızı, halkımızın *tyrscull* adını verdiği küçük bir teknede uygulardık - gördüğünüz uzun teknelerin ölçülerine yakın, tek yelkenli, sallanan bir bumbası ve rüzgârın kaybolması ya da görünmesi durumunda kullanılmak üzere kürekleri olan taştan bir tekne. Yetenekle, bir *tyrscull* tek başına bir Dev tarafından idare edilebilir, ancak iki kişi gelenekseldir. Böylece Seadreamer ve ben birlikte çalıştık ve öğrendik. *Tyrscull*'umuza Foamkite adını verdik ve bu bizim kalbimizin neşesiydi.

"Prensesler arasında birbirimizi sınamaktan, her türden yarış ve gösteriyle yeteneklerimizi yarıştırmaktan ve geliştirmekten zevk almamız hiç de şaşırtıcı değildir. Bunların en yaygın olanı, büyük liman içinde bir parkurda koşmaktır.

Ev - gerçekten denizde olmak için kıyıdan yeterince uzakta ve yine de herhangi bir yüzücünün karaya ulaşabileceği mesafede, eğer bir prentice alabora olursa - genç olduğumuz için bizi derinden utandıracak bir aksilik. Yarışmadığımız zamanlarda da yarışlar için antrenman yapar, arkadaşlarımızı geçebileceğimiz yeni yollar arardık.

"Rota basitçe işaretlenmişti. Salındığımız noktalardan biri bu amaç için sabitlenmiş bir şamandıraydı, diğeri ise havayı ısırmak için yükseldiği keskin ve keskin bir şekilde Salttooth adını verdiğimiz kenarlı ve asırlık bir kayaydı. Bu rota etrafında bir ya da iki kez ya da birçok kez yarışlarımızı yaptık ve rüzgârı hız için olduğu kadar dönüş için de kullanma becerimizi test ettik."

Honninscrave'in sesi biraz yumuşamıştı: hatıralar onu geçici olarak sıkıntısından uzaklaştırmıştı. Ama başı hâlâ eğikti. Ve Covenant gözlerini ondan ayıramıyordu. Denizin boğuk sesleriyle noktalanın Honninscrave'in hikâyesinin yalın ayrıntıları kulübenin atmosferini değiştirdi.

"Bu rotada Seadreamer ve ben herkes kadar ve çoğundan daha fazla koştuk, çünkü denize hevesliydik. Böylece ustalık için yarışanlar arasında iyi bir yere geldik. Kardeşim bundan memnundu. O gerçek bir dev coşkısına sahipti ve sevinci için zafere ihtiyacı yoktu. Ama bu konuda ben halkıma daha az layıktım. Zaferi arzulamaktan ya da ona ulaşmak için yeni yollar aramaktan asla vazgeçmedim.

"Bir gün aklıma öyle büyük bir düşünce geldi ki, gizlice göğsüme sarıldım ve Deniz Hayalperest'i Foamkite'a götürdüm, böylece düşüncemi uygulayabilir ve yarış için mükemmelleştirebilirdim. Ama bu düşünceyi onunla paylaşmadım. Büyük bir şeydi ve onun mucizesini kendim için istiyordum. İçimdekini sorgulamadan, denizin basit keyfi için geldi. Birlikte Foamkite'ı şamandıraya kadar koşturduk, sonra tüm hızımızla yukarıya, Salttooth'a doğru savrulduk.

"Düşündüğüm kadar büyük bir gündü." Sanki kulübenin gölgeleri arkasından görünüyormuş gibi konuştu. "Kusursuz gökyüzünün altında, hız ve tehlike sunan, dalga tepelerini beyaz köpüklere kesen, bilenmiş bir kenarı olan bir rüzgar esti.

bizi ileriye taşıdı. Önümüzde hızla Salttooth belirdi, Böyle bir rüzgârda, bir *tyrscull*'un dönüşü gerçek bir beceri gerektirir - yetkin prentice'ler için bile bir tehlike - ve orada bir yarış kazanılabilir veya kaybedilebilir, çünkü kötü bir tack küçük bir tekneyi rotadan uzaklaştırabilir veya tamamen devirebilir. Ama benim düşüncem bu dönüş içindi ve rüzgâr beni yıldırmadı.

"Seadreamer'ı dümenin başına ve bumbanın yönetimine bırakarak, ona cesaret edebildiği kadar Salttooth'a yaklaşmasını söyledim. Böyle bir rotanın aptallık olduğunu tüm bilgiler biliyordu, çünkü dönüş bizi yolumuzdan saptıracaktı. Ama ben kardeşimin itirazlarını susturdum ve Foamkite'ın pruvasına gittim. Hâlâ sırrımı koruyarak, ellerimi onun gözünden saklayarak, demiri serbest bıraktım ve halatını hazırladım."

Efendi aniden duraksadı, hareketsiz kaldı. Bir yumruğu kucağında düğümlenmişti; diğeri sakalını kabaca bükmüş, cesaret için çekiştiriyordu. Ama bir an sonra derin bir nefes aldı, sonra havanın dişlerinin arasından tıslayarak çıkmasına izin verdi. O bir devdi ve hikâyesini yarım bırakamazdı.

"Seadreamer'ın becerisi sayesinde hızla Salttooth'un bir kol mesafesi kadar yakınından geçtik, ancak rüzgâr bizi kayadan hızla uzaklaştırdı ve herhangi bir yan kayma Foamkite'a büyük zarar verebilirdi. Ama rüzgârın üzerindeki eli emindi ve bir an sonra niyetimi gerçekleştirdim. Hızla ilerlerken ayağa kalktım ve çapayı kayanın üzerine atarak bizi oraya bağladım. Sonra halatı bağladım.

"Başka hiçbir *tyrscull*'un yapamayacağı kadar hızlı bir dönüş için düşüncem buydu; hızımız, çapamız ve Salttooth bu işi bizim yerimize yapmalıydı - gerçi dönüş tamamlandığında çapanın nasıl çözüleceğinden emin değildim. Ama Seadreamer'a amacımı söylememiştim." Sesi boğazında acının alçak bir törpüsüne dönüşmüştü. "Salttooth'u kazasız belasız geçmeye kararlıydı ve benim hareketim onu tamamen şaşırttı. Yarı ayağa kalktı, yarı delirmişim gibi bana doğru yürümeye başladı. Sonra halat gerildi ve Foamkite, direği deliklerinden koparabilecek bir şiddetle yaklaştı."

Yine durdu. Omuzlarındaki kaslar kasıldı. Yeniden başladığında o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Covenant onu zar zor duydu.

"Herhangi bir çocuk bana neler olacağını söyleyebilirdi ama ben bunu hiç düşünmemiştim. Gümbürtü, graniti parçalayacak bir güçle Foamkite'ın gövdesini sıyrıp geçti. Ve Seadreamer kardeşim onun yoluna çıkmıştı.

"O rüzgârda ve benim aptallığımda, vurulduğu anda bağırmasaydı düştüğünü anlayamayacaktım. Ama çığlığı üzerine döndüğümde denize düştüğünü gördüm.

"Ah, kardeşim!" Bir inilti sesini büktü. "Onun için daldım, ama kanın sudaki izini bulup takip etmeseydim kaybolacaktı. Onu yüzeye taşıırken kollarımda anlamsızca asılı kaldı.

"Deniz böyle rüzgârla savrulurken, onu Foamkite'a götürüp gemiye çekene kadar yarasının kan dışında pek bir şeyini görmedim. Ama orada yarası o kadar büyük görünüyordu ki, gözlerinin kafasının içinde ezildiğine inandım ve bir süre için niyetim gibi delirdim. Bugüne kadar Ev'in rıhtımlarına dönüşümüz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir şifacı benimle konuşup kardeşimin kör olmadığını duymam için beni zorlayana kadar kendime gelemedim. Gümbürtünün kendisi ona çarpmış olsaydı, belki de doğrudan öldürülmüş olurdu. Ancak çarpma, bom boyunca uzanan bir halat tarafından taşındı, onu gözlerinin altından aldı ve darbeyi biraz yumuşattı."

Bir kez daha hareketsiz kaldı. Elleri, akan kanı durdurmak istercesine yüzünü kapattı ve Covenant'ın onu sessizce izlediğini hatırladı. Bu tür hikâyeler için cesareti yoktu, bunların kendisine dayatılmasına dayanamazdı. Ama Honninscrave bir Dev ve bir dosttu; ve Covenant, Köpük Takipçisi'nin günlerinden beri kalbini kapatamamıştı. Çaresiz ve mağdur olmasına rağmen sessiz kaldı ve Honninscrave'in dilediğini yapmasına izin verdi.

Bir süre sonra Efendi ellerini indirdi. İç çeker gibi bir nefes alarak şöyle dedi: "Benimki gibi bir aptallığı cezalandırmak Devlerin tarzı değildir.

Cable Seadreamer devler arasında bir devdi. Hayatına sonsuza dek damgasını vuran dikkatsizliği suçlamadı." Sonra sesi sertleşti. "Ama ben unutmadım. Hata benim. Ben de kendimce bir Dev olmama rağmen, kulaklarım bu hikâyeyi dinlemekten keyif almadı. Ve belki de benim hatamın görüldüğünden daha büyük olduğunu sık sık düşündüm. Dünya Görüşü bir gizemdir. Kimse neden bir dev yerine diğerini seçtiğini söyleyemez. Belki de kardeşimin başına gelenler, o darbenin gücünün onda bıraktığı kalıcı bir yara ya da değişiklik yüzündendir. Devler gençliklerinde bile kolay kolay hissizleşmezler."

Honninscrave aniden yukarı doğru baktı ve bakışları Covenant'ın sakat empatisine önseziyle çarptı. Ağır kaşlarının altındaki gözleri aşırılıktan öfkeliydi ve etraflarındaki yeni kesilmiş çizgiler yara izleri kadar yoğundu. "Bu yüzden sana geldim," dedi yavaşça, sanki Covenant'ın bocaladığını göremiyormuş gibi. "Yapmaya gücümün yetmediği bir telafi istiyorum. Hatam telafi edilmeli."

"Ölülerimizi denize teslim etmek halkımızın geleneğidir. Ama Cable Seadreamer kardeşim dehşet içinde sonunu buldu ve deniz onu serbest bırakmayacak. O da Kederli Ölüler gibi ıstırabına mahkûm. Eğer ruhuna *caamora* verilmezse" -bir an için sesi kesildi- "Zaman Kemer'i'nin bir taşı diğerinin üzerinde durmaya devam ettiği sürece bana musallat olacak."

Sonra bakışları yere düştü. "Yine de dünyada onu rahatlatmak için yükseltebileceğim hiçbir ateş yok. O bir Dev. Ölürlen bile aleve karşı bağışıklığı var."

O anda Covenant anladı; ve tüm korkuları bir araya geldi; Honninscrave'in, "*Eğer onu serbest bırakmazsan,*" dediği ilk andan beri içine çöreklenmiş olan endişe; kaderinin dehşeti, ya Dünya'yı kendisi yok edecekti ya da yüzüğünü Lord Foul'a bırakarak onu yok edilmek üzere teslim edecekti. Despiser şöyle demişti. *En korkunç olduğunu düşündüğün hastalık seni bekliyor. Kendi iradenle beyaz altını elime vereceksin.* Ya bu ya da Zaman Kemer'i'ni yıkmak. Bunun hiçbir yolu yoktu.

Dışarı. Dayak yemişti. Çünkü gerçeği Linden'den saklamış, inkâr etmeye çalışmıştı. Ve Honninscrave sordu - !

"Onu yakmamı mı istiyorsun?" Sıkışmış korku onu sertleştirdi. "Yüzüğümle mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Honninscrave yüzünü buruşturdu. "The Dead of The Grieve-" diye başladı. "Hayır!" Covenant karşılık verdi. Onları tekrarlanan cehennemlerinden kurtarmak için bir şenlik ateşinin içine girmişti; ama artık böyle riskler onun için çok büyüktü.

Zaten çok fazla ölüme sebep olmuştu.

"Gemiye batırdıktan sonra *duramayacağım!*"

Bir an için denizin sesleri bile onun sertliği karşısında şoka girerek sustu. Dev gemi ilerleyişini kaybediyor gibiydi. Fenerin ışığı sanki sönüyormuş gibi titriyordu. Belki de uzaklardan boğuk ağıtlara benzer haykırışlar geliyordu, Covenant emin olamıyordu. Duyuları algıladıkları şeylerin yüzeyine mahkûmdu. *Dromond*'un geri kalanı ondan gizlenmişti.

Üstat bir şey duyduysa bile tepki vermedi. Başı öne eğik kaldı. Her uzvu incinmiş bir adam gibi ağır ağır hareket ederek ayağa kalktı. Hamak yerden yüksekte asılı olmasına rağmen, İnançsız'ın omuzları üzerinde duruyordu; ve yine de Antlaşma'nın bakışlarıyla karşılaşmadı. Bir adım daha yaklaştığında fener onun altında ve arkasındaydı. Yüzü gölgeli, karanlık ve ölümcüldü.

Zayıf ve boğuk bir sesle, "Evet, Dev Dostum," dedi. Bu lakapta biraz alaycılık vardı. "Ben aklımdan çıktım. *Elohim*'in söylediği gibi, sen yüzük sahibisin. Gücün Dünya'yı tehdit ediyor. Böyle bir durumda bir ya da iki Dev'in ıstırabının ne önemi var? Affet beni."

Sonra Covenant, ölü Kevin Landwaster gibi aşk ve yenilgi arasında kalarak ciddi bir şekilde haykırmak istedi. Ama gürültülü ayaklar kamarasının dışındaki koridordan koşarak inmiş, çoktan kapısına ulaşmıştı. Kapı, Cail'in herhangi bir itirazı olmadan hızla açıldı. Mürettebattan biri başını eşikten içeri uzattı.

"Efendim, gelmelisiniz." Sesi telaşla gerilmişti. "*Nicor* tarafından kuşatılmış durumdayız."

İki: Cüzzamlı Toprağı

HONNINSCRAVE kulübeden yavaşça çıktı, alışkanlıkla cevap veren, çağrının aciliyetinin farkında olmayan bir adam gibi. Belki de artık etrafında neler olup bittiğini anlamıyordu. Yine de gemisinin çağrısına cevap verdi.

Üstat yol arkadaşına ulaştığında, Cail kapıyı arkasından kapattı. *Haruchai* içgüdüsel olarak Covenant'ın Honninscrave'i takip etmeyeceğini biliyor gibiydi.

Nicor! diye düşündü Covenant ve yüreği ağzına geldi. Bu muazzam yılan benzeri deniz canavarlarının Dünyanın Sonundaki Solucan'ın yavruları olduğu söylenirdi. Starfare'in Gemisi, Tek Ağaç Adası yakınlarında onlarla dolu bir bölgeden geçmişti. O zamanlar *Dromond*'a karşı kayıtsız kalmışlardı. Ama şimdi? Ada yokken ve Solucan huzursuzken?

Peki tek bir taş gemi o muazzam yaratıklara karşı ne yapabilirdi? Honninscrave ne yapabilirdi?

Yine de İnançsız hamağından ayrılmadı. Karanlık tavana baktı ve hareket etmedi. Yenilmişti, yenilmişti. Devler Gemisi'nin tehlikesiyle yüzleşme riskini almaya cesaret edemiyordu. Eğer Linden Tek Ağaç'a müdahale etmeseydi, çoktan başka bir Kevin olacak ve diğer tüm kötülükleri geride bırakacak bir Kutsala Saygısızlık Ritüeli gerçekleştirecekti. *Nicor*'un tehdidi, kendisinin temsil ettiği tehlikenin yanında soluk kalıyordu.

Kasıtlı olarak kendi içine çekilmeye çalıştı. Kulübesinin dışında neler olduğunu bilmek istemiyordu. Bu bilgiye nasıl dayanabilirdi? "*Suçluluk duygusundan bıktım*" demişti ama bu tür itirazların hiçbir anlamı yoktu. Kanı zehir ve suçluluk duygusuyla yozlaşmıştı. Sadece güçsüzler gerçekten masumdu ve o güçsüz değildi. Dürüst bile değildi. Aşkının bencilliği tüm bunların yaşanmasına neden olmuştu.

Yine de söz konusu olan arkadaşlarının hayatlarıydı ve kendini *Dromond*'un tehlikesine kapatamazdı. Starfare'in

Gem, sanki tüm hızını kaybetmiş gibi suda hafifçe yuvarlandı. Honninscrave'in ayrılışını bir süre bağırışlar ve koşuşturmalar izlemişti ama şimdi Devler Gemisi sessizdi. Linden'in duyuları olsaydı, taşın içinden neler olup bittiğini okuyabilirdi; ama o kör ve yoksundu, dünyanın temel ruhundan kopmuştu. Uyuşmuş elleriyle hamağın kenarlarını kavradı.

Zaman geçti. O bir korkaktı ve korkuları sanki başının üstündeki gölgelerde doğmuşlar gibi karanlık bir şekilde etrafını sardı. Yıkım düşünceleriyle kendini kavradı, lanetlerle kendini hareketsiz tuttu. Ama Honninscrave'in yüzü aklına gelip duruyordu: yanaklarından acı fışkıran sakalı, sefaletle boğum boğum olmuş iri alnı, Covenant'ın arkadaşını süzen elleri. Foamfollower gibi. *Kardeşimin sonu dehşet içinde oldu.* Bu tür ihtiyaçların reddedilmesi dayanılmazdı. Ve şimdi *Nicor* -!

Dövülmüş bir adam bile hâlâ acı hissedebilirdi. Kabaca kendini oturma pozisyonuna çekti. "Cail" diye seslenirken sesi zorlama ve korku dolu bir vıraklamaydı.

Kapı hemen açıldı ve Cail kabine girdi.

Bir Courser mahmuzunun iyileşmiş yarası, sadakatinin dışa vuran bir işareti gibi sol kolunu omuzdan dirseğe kadar işaretliyordu; ama yüzü her zamanki gibi donuktu. "Ur-Lord?" diye sordu açık açık. Soğukkanlı ses tonu, Mutabakat'ın hizmetinde kalan son *Haruchai* olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Covenant bir iniltiyi bastırdı. "Orada neler oluyor?"

Cevap olarak. Cail'in gözleri belli belirsiz kaydı. Ama yine de sesinde herhangi bir tonlama yoktu. "Bilmiyorum."

Brinn'in *ak-Haru Kenaustin Ardenol* rolünü üstlenmek için görevden ayrıldığı önceki geceye kadar, Cail seçtiği görevde hiç yalnız kalmamıştı ve halkının zihinsel bağlantısı onu etrafında olup bitenlerden haberdar etmişti. Ama şimdi yalnızdı. Brinn'in Tek Ağacın eski Muhafızını yenmesi hem kendisi hem de bir halk olarak *Haruchai* için büyük bir zafer olmuştu; ama Cail'i yalnız bırakmıştı

Böyle bir zihin paylaşımını deneyimlememiş hiç kimsenin ölçemeyeceği bir şekilde izole edilmişti. Kesin bir dille söylediği "*Bilmiyorum*", zayıflığının itirafı gibi Antlaşma'yı susturdu.

Cail Covenant söylemeye çalıştı. *Harucha*'yi o yalnızlık içinde bırakmak istemiyordu. Ama Brinn, "*Cail, Kan Muhafızı Sancağı'nın sözü sonuna kadar yerine getirilinceye kadar hizmetinizdeki yerimi kabul edecek*" demişti. Ve hiçbir itiraz ya da protesto Cail'i Brinn'in onun için çizdiği yoldan döndüremezdi. Covenant, Sancak'ı *Harucha*'nin kendi standartları dışında herhangi bir standartla kendilerini yargılayacağına inanamayacak kadar dokunaklı bir şekilde hatırlıyordu.

Yine de sıkıntısı devam ediyordu. Cüzamlılar ve katiller bile acıdan muaf değildi. Boğazındaki düğümle savaştı ve "Eski giysilerimi istiyorum. Onun kamarasındalar."

Cail bu istekte garip bir şey görmemiş gibi başını salladı. Çıkarken kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Covenant tekrar arkasına yaslandı ve dişlerini sıktı. O giysileri istemiyordu, Linden'in aşkını bulmadan önce yaşadığı aç ve çaresiz hayata geri dönmek istemiyordu. Ama kulübesinden başka nasıl ayrılabilirdi ki? Bu nefret edilen ve gerekli giysiler ona kalan tek dürüstlüğü temsil ediyordu. Başka herhangi bir kıyafet yalan olurdu.

Ancak Cail geri döndüğünde yalnız değildi. Pitchwife onun önünde odaya girdi; ve Covenant hemen Cail'in taşıdığı bohçayı unuttu. Pitchwife'in omurgasını büken, sırtını kamburlaştıran ve göğsünü sakatlayan deformasyon, onu bir Dev için doğal olmayan bir şekilde kısa yapmıştı: başı hamağın hizasına ulaşmıyordu. Ancak çarpık yüzünün önlenemezliği ona boy veriyordu. Mutabakat'ı selamlamak için topallayarak ilerlerken heyecanla parlıyordu. "Onun iyi seçilmiş olduğunu söylememiş miydin?" diye söze başladı. "Bundan asla şüphe etme, Dev Dostum! Belki de bu, pek çok mucize arasında sadece bir tanesidir, çünkü yolculuğumuz mucizelerle doluydu. Yine de bunun aşıldığını görmeyi hayal etmiyorum. Taş ve Deniz, Dev Dostum! Bana yeniden umut etmeyi öğretti."

Covenant cevap olarak baktı, belirsiz bir endişeyle sarsıldı. Linden ona hâlâ gerçeği söylememişken nasıl bir yeni rol üstlenmişti?

Pitchwife'ın gözleri yumuşadı. "Ama yıldızların altında *Nicor*'la birlikte denizin dalgalandığını görmemiş, Seçilmişlerin onları huzura kavuşturduğunu duymamış olan sen nasıl anlayabilirsin ki?"

Covenant hâlâ konuşmuyordu. Gururunun, rahatlamasının ve acı kaybının karmaşık karışımı için söyleyecek sözü yoktu. Sevdiği kadın Devler Gemisi'ni kurtarmıştı ve bir zamanlar Despiser'ı doğrudan savaşta yenmiş olan kendisi artık bir anlam ifade etmiyordu.

Covenant'ın yüzünü izleyen Pitchwife kendi kendine iç çekti. Daha sakın bir tavırla devam etti: "Uzun uzun anlatmaya değer bir olaydı ama kısaca anlatacağım. Devlerin zaman zaman *Nicor*'u çağırabildiklerini duymuşsunuzdur. En son Raver'ın zehirli hastalığı seni ele geçirdiğinde, senin adına böyle bir çağrı yaptık." Covenant'ın durumla ilgili hiçbir anısı yoktu. O sırada hezeyan içinde ölmek üzereydi. Ama ona bu olay anlatılmıştı. "Yine de *Nicor*'la konuşmuyoruz. Onlar bizim dil yeteneğimizin ötesinde. Onları çağırabilecek sesleri denizdeki nesillerimizden öğrendik. Ama bu sesleri anlamlarını bilmeden körü körüne çıkarırız. Ve *Nicor* denizine öfkeyle giren bir Devler Gemisi'nin çağrılara pek ihtiyacı yoktur."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi; ama durmadı. "Hayatta kalmamız için onlara hitap etmenin yollarını bulan Seçilmiş Linden Avery idi. Amacına ulaşmak için yeterli kol gücünden yoksun olduğu için Galewrath Depo Ustası'nı yanına çağırdı ve aşağıya, *dromondun* en alt gövdesine indi. Orada taşın içinden *Nicor*'un öfkesini okudu ve ona cevap verdi. Elleriyle Galewrath'ın onun için yankıladığı bir ritmi çırpı ve çekiçlerle gövdeye vurdu."

Sonra bir an için Dev'in coşkusu yeniden canlandı. "Ve ona kulak verildi!" diye haykırdı. "*Nicor* etrafımızdan ayrıldı, öfkelerini güneşe taşıdılar. Kefensiz kaldık!" Elleri hamağın kenarını kavradı, salladı

sanki Covenant'ın onu duymasını istermiş gibi. "Dünyada hâlâ umut var. Biz dayanırken ve Seçilmişler ve Dev Dostu aramızda kalırken, umut var!"

Ancak Pitchwife'ın iddiası çok açıktı ve Covenant bundan ürktü. Çok fazla insana haksızlık etmişti ve kendisi için hiçbir umudu kalmamıştı. Bir parçası protesto için haykırmak istiyordu. Sonunda yapmak zorunda kalacağı şey bu muydu? Linden'e yüzüğünü, hayatının anlamını, Güneşboğan'sız Toprak'ı hiç görmemişken ve onu nasıl seveceğini bilmezken mi verecekti? Zayıf bir sesle mırıldandı: "Bunu Honninscrave'e söyle. Biraz umuda ihtiyacı olabilir."

Bunun üzerine Pitchwife'ın gözleri karardı. Ama başka tarafa bakmadı. "Efendi senin reddetmenden bahsetti. Bu meselelerin iyiliğini ya da kötülüğünü bilmiyorum ama kalbimden geçen, yapmanız gerekeni yaptığınız ve bunun iyi olduğu. Seadreamer'ın düşüşünden ya da Efendi'nin incinmesinden dolayı beni üzgün sanma. Yine de gücünüzün tehlikesi büyük. Ve *Nicor*'un böyle bir ateşe nasıl karşılık vereceğini kim bilebilir, yanımızdan geçip gitmiş olsalar bile? Hiç kimse şu anda üzerinizde olan kıyameti yargılayamaz. Yolunuzda iyi iş çıkardınız."

Pitchwife'ın içten empatisi Covenant'ın gözlerinin yanmasına neden oldu. İyi bir şey yapmadığını çok iyi biliyordu. Honninscrave'inki gibi bir acı reddedilmemeli, asla reddedilmemeliydi. Ama korku ve umutsuzluk hâlâ oradaydı ve her şeyi engelliyordu. Pitchwife'ın bakışlarına bile karşılık veremiyordu.

"Ah, Dev dostu," diye nefes aldı Pitchwife sonunda. "Sen de dayanılmayacak kadar kederlisin. Seni nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum." Aniden eğildi ve bir eliyle deri bir şişeyi hamağın içine doğru kaldırdı. "Seçilmişler'le ilgili hikâyem seni rahatlatmayacaksa, en azından *elmas şerbeti* içip bedenini dinlendirmez misin? Kendi hikâyeniz anlatılmaya devam ediyor. Kendine karşı bu kadar acımasız olma."

Sözleri Andelain'deki ölü Atiaran'ın anılarını canlandırdı. Tecavüz edip delirttiği kadının annesi şiddetli bir şefkatle şöyle demişti. *Kendini cezalandırarak, cezayı hak ediyorsun. Buna rağmen.* Ama Covenant Atiaran hakkında düşünmek istemiyordu. *Kolaylık bulma-* Geçikmeli olarak, Linden'i hayal

etti

Dromond'un derinliklerinde, Arayış'ın hayatta kalmasını ellerinde tutuyordu. Cesaretinin ritmine dayanamadı ama yüzünü gördü. Buğday rengi saçlarının çerçevelediği, konsantrasyonla keskinleşmiş, kaşlarının arasında düğümlenmiş, ağzının her iki yanında ciddiyetin sonuçlarıyla işaretlenmişti ve her kemiği ve çizgisiyle ona güzel geliyordu.

Gemiyi kurtarmak için yaptıklarından dolayı alçakgönüllülükle şişeyi dudaklarına götürdü ve içti.

Uyandığında kamara öğleden sonra güneşiyle doluydu ve dilinde *elmas suyunun* keskin tadı *kalmıştı*. Devler Gemisi yeniden hareket ediyordu. Hiçbir rüya hatırlamıyordu. Uykusundan uyandığında üzerinde bıraktığı izlenim, bir cüzzamlının hissizliğinin mantıksal olarak en uç noktaya taşınmış haliydi. Yuvarlanmak ve bir daha asla uyanmamak istiyordu.

Ama güneşin keskinleştirdiği kulübede etrafına göz gezdirirken, masanın yanındaki sandalyelerden birinde oturan Linden'ı gördü.

Sanki uzun zamandır orada bekliyormuş gibi başı öne eğik ve elleri kucağında açık oturuyordu. Saçları ışıktaki tertemiz parlıyor, ona bir çileden bütün olarak çıkmış bir kadın görüntüsü veriyordu - belki zarıftı ama küçülmemişti. İçinden bir iniltiyle Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adamın ona söylediklerini hatırladı. *Dünyada aşk da vardır. Ve Andelain'de ölü Elena, Covenant'ın kızı, onu teşvik etmişti, Ona iyi bak, sevgilim, böylece sonunda hepimizi iyileştirebilir.* Onu görünce göğsü daraldı. Onu da kaybetmişti. Elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Sonra onun bakışlarını üzerinde hisseder gibi oldu. Başını kaldırıp ona baktı, saçlarını otomatik olarak yüzünden geriye doğru tarıyordu; ve adam onun yara almamış olduğunu gördü. Gözleri yorgunluktan çukurlaşmış ve belirginleşmişti; yanakları solgundu; narin burnunun iki yanından ağzının önüne doğru uzanan ikiz çizgiler, zamanın olduğu kadar gözyaşlarının da orada bıraktığı izler gibi görünüyordu. İçinde sessiz bir protesto toplandı. *Nicor'un* geçişinden beri burada onunla mı oturuyordu? O kadar çok dinlenmeye ihtiyacı varken?

Ama onun bakışlarıyla karşılaştıktan bir an sonra ayağa kalktı. Kaşlarında bir endişe ya da öfke düğümü belirdi. Sağlık sezgileriyle onu yoklayarak hamağa yaklaştı. Gördüğü şey ağzını sertleştirdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Vazgeçmeye mi karar verdin?" Covenant sessizce irkildi. Yenilgisi bu kadar açık mıydı?

Bir anda yüzündeki pişmanlık ifadesi değişti. Gözlerini indirdi ve elleri sanki hatırladığı başarısızlıklarla doluymuş gibi amaçsız bir yarım hareket yaptı. "Öyle demek istemedim," dedi. "Bunu söylemek için gelmedim. Gelmem gerektiğinden bile emin değildim. Çok incindin, sana biraz daha zaman tanımak istedim."

Sonra yüzünü tekrar ona doğru kaldırdı ve adam onun amaç duygusunun keskinleştiğini gördü. Buradaydı çünkü kendi fikirleri vardı - umut hakkında olduğu kadar onun hakkında da. "Ama İlk gelecekti ve ben de bunu onun için yapmam gerektiğini düşündüm." Sanki onu yalnız yatağından aşağı çekmenin bir yolunu arıyormuş gibi ona baktı. "Nereye gittiğimizi bilmek istiyor."

Nerede? Covenant ona acıyla göz kırptı. Sorusunu geri çekmemişti: sadece yeniden ifade etmişti. *Nerede?* Kalbini bir keder spazmı kapladı. Kaderi bu tek ve acımasız kelimedede özetlenmişti. Nereye gidebilirdi *ki*? Yenilmişti. Tüm gücü ona karşı kullanılmıştı. Gidebileceği hiçbir yer, yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Bir an için, onun önünde yıkılacağından, yalnızlığın çıplak haysiyetinden bile mahrum kalacağından korktu.

Diyordu ki, "Bir yere gitmeliyiz. Sunbane hala orada. Lord Foul hala orada. Tek Ağaç'ı kaybettik ama başka hiçbir şey değişmedi. Hayatımızın geri kalanını daireler çizerek geçiremeyiz." Ona yalvarıyor, kendisi için zaten açık olan bir şeyi görmesini sağlamaya çalışıyor olabilirdi.

Ama ona kulak asmadı. Neredeyse geçiş olmaksızın, incinmişliği kızgınlığa dönüştü. Farkında olsun ya da olmasın, kadın zalimce davranıyordu. Hataları, başarısızlıkları ve yalanlarıyla sevdiği her şeye zaten ihanet etmişti. Daha ne kadar sorumluluğu vardı?

varsaymasını ister miydi? Acıyla cevap verdi: "Bizi *Nicor*'dan kurtardığını duydum. Bana ihtiyacınız yok."

Adamın ses tonu kadının irkilmesine neden oldu. "Öyle söyleme!" diye sertçe karşılık verdi. Gözleri ona neler olduğunun farkındalığıyla irileşmişti. Onun sarsılmış ruhunun her haykırışını okuyabiliyordu. "Sana ihtiyacım var."

Yanıt olarak, umutsuzluğunun histeriye doğru sürüklendiğini hissetti. Bu ses, zaferle gülen Despiser'in neşesine benziyordu. Belki de bu yolda o kadar ileri gitmişti ki artık Despiser, Lord Foul'un iradesinin mükemmel bir aracı ya da avatarıydı. Ama Linden'in uyarısı onu uçurumun kenarından geri döndürdü. Kız birdenbire gözünde bu şekilde davranılamayacak kadar canlandı. Kız onun aşkıydı ve Be onu çoktan incitmişti.

Bir an için, neredeyse düşmek üzere olduğu o an onu sersemletti. Kulübedeki her şey güneş ışığıyla aşırı yüklenmiş, belirsiz görünüyordu. Kendisini aşan her şeyden saklanmak için gölgelere ve karanlığa ihtiyacı vardı. Ama Linden hâlâ orada, sanki kafasının etrafında döndüğü bir merkezmiş gibi duruyordu. İster konuşsun ister sessiz kalsın, reddedemeyeceği tek talebi oydu. Yine de sakladığı gerçeği ona söylemeye hiç hazır değildi. Onun vereceği tepki tüm dehşetinin doruk noktası olacaktı. İçgüdüsel olarak, kendini bağlayacak bir yol, tutunabileceği basit bir suçluluk ya da tutku noktası aradı. Gözlerini kısarak güneş ışığına baktı ve kalın bir sesle, "Seadreamer'a ne yaptılar?" diye sordu.

Bunun üzerine Linden sanki bir kriz önlenmiş gibi rahatladı. Wanly cevap verdi, "Honninscrave onu yakmak istedi. Sanki bu mümkünmüş gibi." Acı dolu anıları, kelimeleri söylerken onları yıpratıyor gibiydi. "Ama Birinci, Devlere onu denize gömmelerini emretti. Bir an için Honninscrave'in ona saldıracağını sandım. Ama sonra içinde bir şey kırıldı. Fiziksel değildi ama koptuğunu hissettim."

Ses tonu, bu ayrılığı kendi kalbindeki bir yırtılma gibi hissettiğini söylüyordu. "Sanki onca acıya rağmen başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi eğildi. Sonra odaya geri döndü.

Wheeldeck. İşinin başına dönsün." Omuzları acı dolu bir omuz silkmeye kalktı. "Gözlerine bakmasaydınız, eskisi kadar iyi olmadığını anlayamazdınız. Ama Seadreamer'ı denize bırakmalarına yardım etmeyi reddetti."

Kadın konuşurken gözleri bulanıklaştı. Tüm o ışığın içinde onu net olarak göremiyordu. Seadreamer yakılmalı, beyaz ateşten bir *kaamora* içinde dehşetinden kurtulmalıydı. Yine de sadece bu düşünce bile Mutabakat'ın etinin karanlık bir şekilde kaşınmasına neden oldu. Nefret ettiği şeye dönüşmüştü. Bir yalan yüzünden. Başına ne geleceğini biliyordu ya da bilmeliydi. Ama bencil aşkı gerçeği ondan saklamıştı. Ona bakamıyordu. Dişlerinin arasından, "Neden bunu yapmak zorundaydın?" diye itiraz etti.

"Yap-?" Sağlık duygusu onu ileri görüşlü yapmıyordu. Onun neden bahsettiğini nasıl bilebilirdi ki?

"Kendini ateşe attın." Açıklama zorlukla geldi, keder ve kendini suçlama tarafından sıkıştırıldı. Bu onun hatası değildi. Kimsenin onu suçlamaya hakkı yoktu. "Hayatımı kurtarmaya çalışman için seni gönderdim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Tek bildiğim, başka bir şey için artık çok geç olduğuydu, Solucan çoktan uyanmıştı, ben çoktan yok etmiştim-" Boğazını bir ıstırap sıkıntısı kapadı. Bir an için, seni başka nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum, diyemedi. Sonra sarsılarak yutkundu ve devam etti. "Ben de seni gönderdim. Sen de kendini ateşe attın. Sana bağlanmıştım. Büyü bizi birbirimize bağladı. İlk defa duyularım açıldı. Ve tek gördüğüm senin kendini ateşe attığını."

"Neden seni geri getirmem için beni zorladın?"

Yanıt olarak, sanki sinirlerine dokunmuş gibi parladı. "Çünkü sana olduğun gibi yardım edemezdim!" Birdenbire ona bağırmaya başladı. "Bedenin oradaydı ama sen yoktun! Sensiz, sadece ölmekte olan bir et parçasıydı! Seni bir hastaneye yatırmış olsaydım bile - o anda sana kan nakli ve ameliyat yapabilseydim bile - seni kurtaramazdım!"

"Benimle geri gelmene ihtiyacım vardı. Başka nasıl dikkatini çekebilirdim ki?"

Kadının acısı ona tekrar bakmasına neden oldu; ve bu görüntü, kusurlarını kalbine kadar takip eden, taşı delip geçen bir çatlak gibi içinden geçti. Kadın onun altında, yüzü ışıktaki sıcak ve canlı, yumrukları sıkı bir şekilde duruyordu, hayal ettiği herhangi bir kadın kadar yoğun ve uzlaşmazdı. Hata onda değildi, ama yine de kendini suçluyordu. Bu yüzden ona gerçeği söylemekten kaçınmazdı.

Bir zamanlar, konuşmayarak onu koruduğuna, onun bunalımına için bilgi sakladığına inanmıştı. Şimdi daha iyi biliyordu. Doğru olmasını istemediği basit bir nedenden ötürü gerçeği kendine saklamıştı. Ve böyle yaparak ilişkilerini derinden tahrif etmişti.

"Sana söylemeliydim," diye mırıldandı utanç içinde. "Sana her şeyi anlatmaya çalıştım. Ama çok acı veriyordu."

Sanki aralarında korkunç bir şeyin varlığını hissetmiş gibi ona dik dik baktı; ama adam başını çevirmedi.

"Bu hep böyleydi. Buradaki hiçbir şey geldiğimiz dünyanın fiziksel sürekliliğini kesintiye uğratmaz. Burada olanlar kendi kendine yeten şeyler. Her zaman aynıdır. Diyara yaralı olarak gidiyorum, muhtemelen ölüyorum. Bir cüzzamlı. Ve iyileştim. İki kez cüzzamım kayboldu. Sanki sinirlerimi yeniden hissedebiliyordum." Bu anıyı hatırlayınca ve Linden'in bakışlarındaki dokunaklı sıkıntıyı görünce yüreği burkuldu. "Ama Toprak'tan ayrılmadan önce, her zaman daha önceki halimi kopyalayan bir şey oldu. Bazen bedenim hareket etti. Kanamam durdu ya da daha da kötüleşti. Ama fiziksel durumum her zaman, eğer Diyar'a hiç gitmemiş olsaydım ne olacaksa o olurdu. Ve ben hala bir cüzzamlıyım. Cüzzam iyileşmez.

"Bu sefer o bıçak bana isabet etti- ve Kara'ya vardığımızda onu vahşi büyüyle iyileştirdim. Tıpkı Clave'in bana verdiği kesikleri iyileştirdiğim gibi." Soothtelli'leri için kan elde etmek amacıyla bileklerini kesmişlerdi; ancak yara izleri çoktan solmuş, neredeyse görünmez olmuştu. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Burada olanlar orada olanları değiştirmiyor. Tek değiştirdiği, bu konuda hissettiklerimiz."

Bundan sonra, utancı onun bakışlarını tutamayacak kadar büyüktü. "Bu yüzden sana bundan bahsetmedim. İlk başta -en başta- endişelenecek yeterince şeyin olduğunu düşündüm. Gerçeği yakında öğreneceğini düşündüm. Ama bir süre sonra değiştim. Sonra bilmeni istemedim. Senden ölü bir adamı sevmeni istemeye hakkım olmadığını düşündüm."

O konuştukça, yaşadığı şok öfkeye dönüştü. Adam durduğu anda, "Başından beri ölmeyi planladığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu. Sesi, geminin ve denizin sessiz arka planına karşı aniden öfkelenmişti. "Hayatta kalmak için bir yol bulmaya bile *çalışmadığını* mı?"

"Hayır!" Çaresizlik içinde kendini savunmaya çalıştı. "Neden yeni bir Hukuk Asası istediğimi, buna bu kadar ihtiyacım olduğunu sanıyorsunuz? O benim tek umudumdu. Vahşi büyüü riske atmadan Toprak için savaşmak. Ve seni geri göndermek için. Sen bir doktorsun, değil mi? Beni kurtarmanı istedim." Ama kadının bakışlarındaki ıstırap hiç azalmadı; ve o da bunu karşılayamadı, yaptığı şey haklıymış gibi davranamadı. "Deniyorum," diye yalvardı. Ama hiçbir itiraz yeterli olmadı. "Sana söylemedim çünkü seni bir süreliğine sevmek istedim. Hepsi bu."

Onun hareket ettiğini duydu; kulübeden çıkıp gideceği, ona sonsuza dek sırtını döneceği korkusu içini parçaladı. Ama kadın gitmiyordu. Sandalyeye çekildi, sanki içinde bir şey kırılmış gibi oraya oturdu. Öne doğru eğilirken elleri yüzünü kapattı ve omuzları sarsıldı. Yine de hiç ses çıkarmadı. Annesinin ölüm döşeğindeyken ağlamasını kendine saklamayı öğrenmişti. Konuştuğunda sesi titriyordu.

"Neden sonunda değer verdiğim herkesi öldürüyorum?"

Kadının kederi, suçluluk duygusunun ham asidi gibi canını yakıyordu. Bu da onun başının belasıydı. Hamaktan inmek, ona gitmek, onu kollarına almak istiyordu; ama bu ayrıcalığı kaybetmişti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ama kendi öfkesine karşı koyup, "Bu senin suçun değil, denedin. Sana söylemeliydim. Yapabilseydin beni kurtarırdın."

Kadının tepkisinin şiddeti onu şaşırttı. "Kes şunu!" diye tükürdü. "Benim gözlerim var! Kendime ait bir aklım var! Ben bir şey değilim

Koruyabileceğin masum bir çocuk." Güneş yüzünde parladı. "Gemiye döndüğümüzden beri sanki her şeyin suçlusu senmişsin gibi burada yatıp duruyorsun. Ama değilsin. Bunu Foul ayarladı. Seni buna o yönlendirdi. Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun? Onu haklı çıkarmaya mı?"

"Elimde değil!" diye karşılık verdi, kızın beyhudeliğine sürdüğü tuzla canı yanmıştı. "Tabii ki haklı. Onun kim olduğunu sanıyorsun? O benim. O sadece hor gören yanımin dışı vurumu. O parçanın-"

"Hayır." Bağırmasa da çelişkisi onun sözünü kesti. Bağırmak için fazla sıkışık ve öfkeli, inkâr edilemeyecek kadar aşırı bir hale gelmişti. "O sen değilsin. Ölecek olan o değil." "Öldüren benim," diyebilirdi... Kelimeler yüzünün her çizgisinde açıkça görülüyordu. Ama tutkusu onu bu kabullenişin ötesine taşıdı, sanki buna başka türlü katlanamazmış gibi. "Herkes hata yapar. Ama senin tek yaptığın sevdiğin şey için savaşmaya çalışmak. Senin bir cevabın var. Benim yok." İddiasının sıcaklığında kendine acıma yoktu. "Bu olay başladığından beri bir cevabım yok. Ülkeyi senin gibi tanımıyorum. Hiç gücüm yok. Tek yapabildiğim seni takip etmek oldu." Elleri yumruk haline geldi. "Eğer ölecekse, bunu anlamlı kılacak bir şey yap!"

Sonra hızlı bir buz dokunuşu gibi, kadının buraya sadece ilk bir varış noktası istediği için onu sorgulamaya gelmediğini fark etti. *Nereye gittiğimizi bilmek istiyor.* Babası kendini öldürmüş ve bunun için onu suçlamıştı; ve annesini kendi elleriyle öldürmüştü; ve şimdi onun, Mutabakat'ın ölümü Dünya'nın Kutsallıktan Arındırılması kadar kesin görünüyordu. Ama bu şeyler ona sadece kaybettiği amacı vermeye yarıyordu. Şimdi eski ciddiyetini takınmıştı - ilk karşılaşmaları andan itibaren ona meydan okuduğu aynı katı kendini cezalandırma ve kararlılık. Yine de gözlerindeki şiddetli ateş yeniydi. Adam bunu fark etmişti. Bu onun kederinin cevapsız öfkesiydi ve savaş arzusuyla her şeyi bir kenara itmişti.

Vazgeçmeye mi karar verdin?

Kadının talebi başarısızlığını acı kadar şiddetli hale getirdi. Bağırabilirdi, başka şansım yok! Beni *dövdü!* Yapabileceğim hiçbir şey yok!

Ama o daha iyi biliyordu. O bir cüzamlıydı ve daha iyi biliyordu. Cüzzamın kendisi yenilgiydi, tamdı ve tedavi edilemezdi. Yine de cüzzamlıların bile yaşamaya devam etmek için nedenleri vardı. Atıran ona ölümlerin kurbanlarına anlam vermenin yaşayanların görevi olduğunu söylemişti; ama şimdi gerçeğin daha da ileri gittiğini görüyordu: kendi ölümüne anlam vermek. Ve sevdiği insanların çoktan ödediği bedellere.

Linden'in sert ısrarı karşısında hamakta doğruldu ve kısık sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Verdiği yanıt onu sakinleştirmiş gibiydi. Kaybının acı baskısı biraz hafifledi. Sert bir sesle, "Topraklara geri dönmeni istiyorum. Revelstone'a. Ve Clave'i durdurmanı. Banefire'ı söndür." İsteddiği şeyin cüretkârlığı karşısında tıslayarak nefes aldı; ama ona aldırmadan devam etti, "Bunu yaparsan, Sunbane yavaşlar. Belki geri bile çekilir. Bu bize daha iyi bir cevap aramak için zaman kazandırır."

Sonra bocalayarak onu tekrar şaşırttı. Sözlerini bitirirken yüzünü ona dönmedi: "Belki de Toprak'ı senin kadar önemsemiyorumdur. Andelain'e gitmekten çok korktum. Eskiden nasıl olduğunu hiç görmedim. Ama hastalığı gördüğümde anlarım. Doktor olmasaydım bile, üzerimde asla unutamayacağım yerlere kazınmış bir Sunbane olurdu. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum. Elimde başka bir şey yok. Savaşabilmemin tek yolu sensin."

O konuşurken, gücün yankıları Covenant'ın damarlarında dolaştı. Kadının ne dediğini duydu; ama korkusu onu en başa götürdü. Clave'i durdurmak mı? Banefire'ı söndürmek mi? Kör bir telaşa, "Bu çok eğlenceli olacak. Arch'ı tehlikeye atmadan böyle şeyler düşünebileceğime seni inandıran nedir?"

Onu buruk bir gülümsemeye karşıladı, mizahsız ve kesin. "Çünkü artık kendini nasıl dizginleyeceğini biliyorsun. Tüm o vahşi büyüü geri çağırdığında ve beni uzaklaştırmak için kullandığında bunu hissettim.

Şu anda hiç olmadığın kadar tehlikelisin. Lord Foul için."

Bir an için kızın bakışlarını üzerinde tuttu. Ama sonra gözleri düştü. Hayır. Bu hâlâ çok fazlaydı: hazır değildi. Hayatının mahvoluşunun üzerinden daha bir gün bile geçmemişti. Despiser onu çoktan yenmişken, savaşmaktan bahsetmek nasıl mümkün olabilirdi? Tek bir gücü vardı ve o da zehir ve yalanla herhangi bir Sunbane'den daha büyük bir tehdide dönüşmüştü. Onun istediği şey delilikti. Onda bu yoktu.

Yine de bir cevap vermek zorundaydı. Kadın onun için çok fazla yük taşımıştı. Ve onu seviyordu. Ondan talepte bulunmaya hakkı vardı.

Bu yüzden acı bir utanç içinde bir çıkış yolu aradı, en azından karar verme zorunluluğunu erteleyecek bir şey söyleyebilir ya da yapabilirdi. Yine de Linden'in bakışlarıyla karşılaşmadan ekşi bir sesle mırıldandı: "Anlamadığım çok fazla şey var. Findail'le konuşmam gerek."

Bunun onu saptıracağını düşündü. *Elohim*'in Tayin Edilmiş kendini Arayış'a ilk bağladığı andan itibaren, kendi gizli bilgeliği ya da kurnazlığı dışında hiçbir emirle gelip gitmemişti. Yine de bu yenilgiden kurtulacak bilgiye sahip biri varsa, o da kesinlikle onun halkıydı.

Ve elbette sırf İnançsız onu istedi diye buraya gelmezdi. Linden Findail'i ikna etmeye çalışırken Covenant da en azından bu kadar soluklanmış olacaktı.

Ama tereddüt etmedi ve kamarayı terk etmedi. Yüzünü pruvaya dönerek, itaat edilmesini bekliyormuş gibi, Atanmış'ın adını sert bir sesle mırıldandı.

Neredeyse aynı anda, güneş ışığı duvarda yoğunlaşır gibi oldu; ve Findail sanki onun çağrısını bekliyormuş gibi taşın içinden insan formuna bürünerek çıktı.

Görünüşü değişmemişti: Krem rengi mantosunun ve dağınık gümüş saçlarının ardında, morarmış sarı gözlerinin içinde, dünyanın tüm sefaletinin bir cisimleşmiş hali, sakın ve içine kapanık insanlarına dokunmayan her acı ve stresin bir imgesi gibi görünüyordu. Onların kasıtlı olarak zarif ve

güzel, bitkin ve acı içindeydi. Onların antitezi ve çelişkisi gibi görünüyordu ve bu rol onu dehşete düşürüyordu.

Yine de onun için bir şeyler değişmiş olmalı. Tek Ağaç krizinden önce hiçbir çağrıya cevap vermezdi. Ama tavırları her zamanki gibi mesafeli ve onaylamazdı. Linden'e başıyla onay verse de, sesinde bir sitem notası vardı. "Seni anlıyorum. Şiddete gerek yok."

Ses tonu Linden üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Yumruklarını kalçalarına dayayarak, sanki o hiç konuşmamış gibi ona hitap etti. "Bu iş yeterince uzadı," dedi sert bir sesle. "Artık cevaplara ihtiyacımız var."

Findail Covenant'a bakmadı. *Elemesnedene*'de *Elohim* Covenant'a kişisel bir önemi yokmuş gibi davranmıştı; ve şimdi Atanmışlar yine aynı tavır takınıyor gibiydi. Linden'e sordu, "Yüzük sahibinin niyeti yüzüğünü teslim etmek mi?"

Covenant hemen, "Hayır!" diye bağırdı. Reddedişler, eski sayıklamaların yankıları gibi içinde dolaştı. Yüzüğü ona asla verme. Asla. Ona kalan tek şey buydu.

"O halde," diye içini çekti Findail, "onu aptallığından vazgeçirmek umuduyla, elimden geldiğince cevap vermeliyim."

Linden başını kaldırıp Covenant'a baktı ve onun sorularını aradı. Ancak içsel uçurumuna çok yakındı: net düşünemiyordu. Çok fazla insan ondan yüzüğünü teslim etmesini istiyordu. Onu hâlâ hayata bağlayan, seçimlerini önemli kılan tek şeydi. Linden'in bakışlarına cevap vermedi.

Onu incelerken gözleri kısıldı, durumunu ölçtü. Sonra, sanki onu rahatlatma arzusuyla kendini geri çekiyormuş gibi, arkasını dönüp tekrar Findail'le yüzleşti.

"Neden-?" Zorlukla konuştu, göğsündeki bir düğümü aşmak için kelimelerle güreşti. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. O kadar çok şey var ki... Bunu neden yaptınız?" Birden sesi güçlendi, asla unutamadığı bir öfkeyle doldu. "Tanrı aşkına, ne yaptığınızı sanıyordunuz? Tek istediği Tek Ağaç'ın yeri. Ona açık bir cevap verebilirdin. Ama bunun yerine onu o sessizliğe kilitledin."

senin." Zihnine bir durağanlık empoze etmişlerdi. Eğer Linden onu kurtarmak için kendini riske atmasaydı, ölene kadar düşünce ve arzudan yoksun, boş bir kabuk olarak kalacaktı. Ve bu kurtarma için ödediği bedel-! Linden'in öfkesi onu da kendine çekti ve sözlerini şöyle tamamladı: "Bunun sorumlusu sensin. Kendinle yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Findail'in yüz ifadesi bir kızgınlığa dönüştü. Kadın durur durmaz, "Randevumun sonucundan memnun olduğum anlaşılıyor mu? Benim hayatım da en az seninki kadar tehlikede değil mi? Evet, o kadar, hatta daha fazla, çünkü siz zamanınız dolduğunda gideceksiniz, ama ben kalmalı ve bedelini ödemeliyim. Hata benim değil."

Linden itiraz etmeye başladı; ama ses tonunda giderek artan hüznün onu durdurdu. "Hayır, bana karşı çıkmayın. Ben Atanmış'ım ve yaptıklarınızın yükü bana düşüyor.

"Seçtiğimiz yolun yüzük sahibine karşı sert olduğunu inkar etmiyorum. Ama bu konuda gerçekten göremiyor musun? Sen Güneş Bilgesi'sin. O değil. Yine de Zamanın Kemer'i'nin özünü oluşturan vahşi büyüyü kullanmak ona ait, sana değil. Dünya'nın üzerinde kötülüğün eli var - ve aynı zamanda Dünya'nın efendisi olan *Elohim*'in üzerinde.

"Despiser Lord Foul olarak adlandırdığınız kötülüğe hizmet ettiğimizi söylediniz. Bu doğru değil. Eğer sözlerimden hoşlanmadıysanız, diğer bilgileri de göz önünde bulundurun. Bu Despiser, benim gibi bir hizmetkâr aranızdayken, hizmetkârı Raver'ı fırtınada üzerinize gönderir miydi? Hayır. Buna inanamazsınız. Yine de size açıkça söylemeliyim ki, *Elohim*'in kalpleri üzerinde bir gölge vardır. Sizi kurtaracak hiçbir kurtuluş yolu düşünemediğimiz bu olayda görülüyor.

"Aramızda sizi bağışlamak istemeyenler olduğunu unutmadınız.

"Bizim için en kolay yolun, yüzüğü ondan basitçe almak olduğu çok açık. Vahşi büyülerle meydan okuyabiliriz. O zaman bizim gibi varlıklar için Dünya'nın mükemmelliğine ulaşmak büyük bir görev olmazdı. Ancak biz bunu yapmadık. Aramızdan bazıları

Böyle bir güç, bir gölge açıkça kalplerimizin üzerine uzandığında. Ve bazıları böyle bir eylemin tüm bedelinin kefareti olarak size yükleneceğini gördü. Kendinizi kaybedecek, anlam ve değerden yoksun kalacaktınız. Belki de Dünya'nın anlamı ve değeri de azalacaktı.

"Bu yüzden daha zor bir yol seçtik - kurtuluşun yükünü ve kıyametin riskini sizinle paylaşmak için. Yüzük kullanıcısını susturduk, ona zarar vermek için değil, Dünya'yı görmeden güç sahibi olma hastalığından kurtarmak için. Bu sessizlik onu Gyre'lı Kasreyn'in kötülüğünden koruduğu gibi, Tek Ağaç'taki Despiser'in niyetinden de koruyacaktı. Böylece seçim sonunda sana düşerdi. Onun yüzüğünü kendine alabilirdin, böylece görüş ve güç arasındaki gediği iyileştirebilirdin. Ya da belki de yüzüğü bana devrederek *Elohim*'e kendi tarzlarına göre Dünya'yı kurtarma yetkisi verebilirdin. O zaman kendimizden korkmamıza gerek kalmazdı, çünkü bize verilmiş bir güç o hep birlikte farklı daha bir güreşti uzakta. Ama ne olursa olsun senin seçim, Orada olur var olmuştur umut. Bu umudu gerçekleştirmek için yüzük sahibinin sessizliğinin ve benim Randevumun bedeli ne çok büyük ne de çok kötü görünüyordu. "Bizden aldığınız.

Sandhold'un zindanında, sahip olma adını verdiğiniz yanlışı görme sorumluluğunun üzerinde tuttunuz ve beslemek için çabaladığımız umut kayboldu.

"Şimdi size diyorum ki, yüzüğünü teslim etmeye ikna edilmeli. Eğer bunu yapmazsa, Dünya'yı yok edeceği kesin."

Covenant bir an için Findail'in açıklamasının yolundan aşağı yuvarlandı. Dengesi kaybolmuştu. Kendi korkusunun bu kadar açık bir şekilde, bir hüküm gibi ifade edildiğini duymak! Ama Linden'e doğru döndüğünde, onun kendisinden daha fazla darbe aldığını gördü. Yüzü solgunlaşmıştı. Elleri yanlarında küçük, kaçak hareketler yapıyordu. Ağzı bir inkâr cümlesi kurmaya çalıştı ama buna gücü yoktu. Findail'in gördüğü şekliyle yaptıklarının mantığıyla yüzleştğinde dehşete kapıldı. Bir kez daha onu merkeze, sorumluluk ve suçlamanın zirvesine yerleştirdi. Ve Covenant'ın

Daha önceki ifşaat henüz çok yeniydi: bunu sindirecek zamanı olmamıştı. Hatanın kendisinde olduğunu iddia etmişti ama ne ölçüde suçlanabileceğini anlamamıştı.

Onun için duyduğu korku onu dengeledi. Findail'in Dünya'nın tüm ağırlığını bu şekilde onun üzerine yıkmaya hakkı yoktu. "Bu o kadar basit değil," diye başladı. İtirazının gerçek adını bilmiyordu. Ama Linden ona doğru yöneldi ve duraksamasına izin vermedi. "Eğer Foul bunu başından beri planladıysa, neden bu kadar zahmete girdi?" Sorması gereken şey bu değildi. Yine de onu doğru yere götüreceğini umarak peşinden gitti. "Neden Solucan'ı kendisi uyandırmadı?"

Findail'in bakışları Linden'i tuttu. Kızın iri gözleri tekrar onunkilere döndüğünde, "Bu Despiser deli değil. Elinde vahşi büyü olmadan Solucan'ı kendisi uyandırırsa, dünyanın yıkımında o da yok olmaz mı?"

Covenant tartışmayı bir kenara bıraktı, ihtiyacı olan soruyu, Findail'in gerekçelerindeki kusuru aramaya devam etti. "O zaman neden bize daha önce söylemedin? Doğal olarak o beni serbest bırakmadan önce hiçbir şey açıklamaya tenezzül etmediniz." Toparlayabildiği tüm alaycılığıyla be, Atanmış'ı kendisine bakmaya ve Linden'ı serbest bırakmaya zorlamaya çalıştı. "Sizin yaptıklarınızdan sonra, yüzüğümü ne kadar çok istediğinizi anlasa bile size asla vermeyeceğini biliyordunuz. Ama daha sonra, Tek Ağaç'a varmadan önce. Neden bize ne tür bir tehlike içinde olduğumuzu söylemedin?"

Elohim iç çekti; ama yine de Linden'den vazgeçmedi. "Belki de bu konuda hata yaptım," dedi usulca, "Yine de umudumu bir kenara bırakamazdım. Bir bilgelik ya da cesaretin yüzük sahibine niyetinin uçurumundan geri adım atması için ilham vereceğini umuyordum."

Covenant el yordamıyla ilerlemeye devam etti. Ama şimdi Linden'in toparlanmaya başladığını gördü. Başını salladı, Findail'in suçlamasını çürütmenin ya da ona karşı koymanın bir yolunu bulmak için içten içe çabaladı. Ağzı gerilmişti: küfürler çiğniyor gibi görünüyordu. Bu manzara Findail'in içinde bir cesaret kıvılcımı yaktı ve bir sonraki meydan okumasını *Elohim'e* yöneltmek için öne doğru eğilmesine neden oldu.

"Bu seni haklı çıkarmaz," diye homurdandı. "Beni susturmaktan sanki elindeki tek iyi alternatif buymuş gibi bahsediyorsun. Ama öyle olmadığını çok iyi biliyorsun. Bir kere, beni bu kadar tehlikeli yapan zehirle ilgili bir şeyler yapabilirdin."

Sonra Findail Covenant'a baktı. Sarı bakışları Covenant'ı sarsan bir şiddetle yukarı doğru kaydı. "Buna cesaret edemezdik." Sessiz tutkusu Covenant'ın beyninde ateşten izler bıraktı. "Bu çağın kıyameti benim de üzerimde, ama cesaret edemiyorum Biz *Elohim* değil miyiz, Dünya'nın efendisi değil miyiz? Rawedge Rim'in köklerinde, dağ yamaçlarının şeklinde ve kış zirvelerini yaldızlayan karlarda gerçeği okumuyor muyuz? Benimle alay etmekle kendinizi tehlikeye atıyorsunuz. Bu Despiser, zehri aracılığıyla Zaman Kemerini yok etmeye çalışıyor ve bu hiç de küçük bir şey değil. Ama içinizde zehir olmasaydı, Dünya'nın ve Dünya üzerindeki tüm yaşamın başına gelecek olan kaderin yanında sönük kalırdı. Kendini bir güç figürü olarak görüyorsun ama dünyalar ölçeğinde öyle değilsin. Bu Despiser'ın Illearth Taşı'na olan tutkusu ona ihanet etmeseydi, seni ölümlü boyunun ötesinde geliştirmeseydi, ona bir kez bile karşı koyamazdın. Ve o şimdi daha bilge, bazılarının delilik olarak adlandırdığı eski hayal kırıklığının bilgeliğiyle.

"Zehrin olmasaydı, onu tehdit etmek için çok küçük kalırdın. Kendi zevki için seni arayıp bulmasaydı, dünyada amaçsızca dolaşır, ona karşı güçsüz olurdun. Ve Sunbane büyüdü. Büyüyecek, *Elemesnedene*'in kendisi bile düşene kadar sırayla her karayı ve denizi yutacak ve yine de büyüyecek ve onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Kendini suçlu görmediğin için yüzüğünü teslim etmedin. Bu yüzden Kemer'in içinde sıkışıp kalacaksın. Ama başka hiçbir kısıtlama onun zaferini sınırlayamazdı. Biz *Elohim* bile zamanla onun eğlencesi için birer oyuncağa dönüşecektik. Zaman devam ederken, dünyanın kutsallıktan arındırılması hiç bitmeyecekti.

"Bu nedenle," dedi Atanmış, dikkatli bir yoğunlukla, "bu zehrin ortaya çıkmasına neden olan hayal kırıklığını ya da deliliği kutsuyoruz. Dünya hapisanesinde hoşnutsuz olan

Despiser size bu gücü veren zehirle özgürlük umudunu riske attı. Bu bizim de umudumuz. Şimdilik suç ortada. Başka yönlerden kör olduğunuza göre, suçluluğun sizi bizi kurtarabilecek teslimiyete sürüklemesi için dua etmeliyiz."

Sözler Covenant'ın içinden bir kurşun gibi geçti. Argümanları çürütüldü, alakasız hale getirildi. Findail, Lord Foul'un gücünden kurtarmak için Dünya'nın düpedüz yok edilmesi olan Kutsala Saygısızlık Ayini dışında boyun eğmekten başka bir alternatif olmadığını kabul etti. Bu, Kevin Landwaster'ın Covenant'ı hayrete düşüren, onu iliklerine kadar dehşete düşüren bir ölçekteki durumuydu. Eğer yüzüğünden vazgeçmezse, Despiser'ın ebedi Sunbane'ini engellemek için dünyayı mahvetmekten başka bir şey yapmaya nasıl dayanabilirdi?

Yine de yüzüğünü teslim edemezdi. Bu basit düşünce ona hemen ve içten içe korkunç geliyordu. Bu metal çember çok fazla şey ifade ediyordu: yalnızlığının, cüzzamlı kaderinin özel acımasızlığından koparıp aldığı yaşamın ve sevginin tüm sert onaylarını içeriyordu. Alternatifi daha iyiydi. *Evet, daha* iyiydi. Yok etmek- Ya da farklı bir sonuç için her türlü arayışta yok etme riskini almak.

Yaşadığı ikilem onu susturdu. Lord Foul'a önceki yüzleşmesinde, baş dönmesinin sessiz merkezini, içinde bulunduğu durumun çelişkileri arasındaki durgun güç noktasını bulmuş ve kullanmıştı; ama şimdi hiçbir merkez yok gibiydi, hem Dünya'yı hem de kendisini doğrulamak için üzerinde durabileceği hiçbir yer yoktu. Ve seçim yapma zorunluluğu korkunçtu.

Ama Linden yeniden kendine gelmişti. Onu en çok inciten düşünceler Covenant'ı delip geçenler değildi ve Covenant ona kendini toparlaması için bir şans vermişti. Ona attığı bakış stresten kırılıyordu; ama bir kez daha uyanıktı, onun dehşetini okuyabiliyordu. Bir an için empati bakışlarını odakladı. Sonra tekrar Atanmış'a doğru döndü ve sesi tehlikeli bir şekilde yükseldi.

"Bu sadece bir spekülasyon. Değerli özgürlüğünüzü kaybedeceğinizden korkuyorsunuz, bu yüzden onu bundan sorumlu tutmaya çalışıyorsunuz Bize hala gerçeği söylemediniz."

Findail onunla yüzleşti; ve Covenant onun sanki *Elohim*'in gözleri onu yakmıştı. Ama o durmadı.

"Eğer sana inanmamızı istiyorsan, bize Vain'den bahset." Bunun üzerine Findail geri çekildi.

Hemen onun peşinden gitti. "Önce onu hapsettiniz, sanki size karşı bir suç işlemiş gibi. Ve bu konuda bizi kandırmaya çalıştın, böylece ne yaptığını anlamayacaktık. Kaçtığında onu öldürmeye çalıştınız. Sonra, o ve Seadreamer seni gemide bulduklarında, onunla konuştun." Yüzünde bir anı parıltısı vardı. "Başka ne yaparsan yap, acı çekmeyeceğim' dedin."

Atanmış cevap vermeye başladı; ama kadın onu engelledi. "Sonra dedin ki, 'Beni kovmak için içinde sadece Boşuna dediğin kişi var. Bunu yapması için ruhumu verirdim.'"

Ve o zamandan beri onun gözünün önünden neredeyse hiç ayrılmadın - bize yardım etmek yerine kaçmaya karar verdiğin zamanlar hariç." Cesaret hakkında bir şeyler öğrenmiş bir kadın olduğu açıktı. "Başından beri bizden çok onunla ilgileniyorsun. Neden bir değişiklik yapıp bunu açıklamayı denemiyorsun?"

Öfkesini *Elohim*'e savurdu ve Covenant bir an için Findail'in cevap vereceğini düşündü. Ama sonra kederle kaplanmış yüzü gerildi. Sefaletine rağmen, yüz ifadesi Chant ve Infelice'in ağırbaşlılığını andırıyordu, "Demondim'in yaratıkları hakkında konuşmayacağım," dedi acımasızca.

"Doğru," diye hemen karşılık verdi ona. "Tabii ki yapmayacaksınız. Eğer yapsaydınız, bize kendi umudumuzu gerçekleştirmemiz için bir neden verebilirdiniz. O zaman senin istediğin gibi ölü taklidi yapmayız." Adamın bakışlarına karşılık verdi; tüm gücüne ve bilgisine rağmen onu küçülmüş ve yargılanmış gösterdi. Suratı asık bir şekilde mırıldandı: "Hadi. Defol git buradan. Karnımı ağrıtıyorsun."

Findail sert bir omuz silkmeye arkasını döndü. Ama o ayrılmadan önce Covenant araya girdi, "Bir dakika." Korkudan ve imkansız kararlardan dolayı kendini yarı deli gibi hissediyordu; ama bir parça akli başına gelmişti ve ihanete uğradığı başka bir yol daha gördüğünü sanıyordu. Lena ona Berek olduğunu söylemişti.

Yarım el yeniden doğdu. Ve tanıdığı Lordlar buna inanmıştı. Yanlış giden neydi? "Tek Ağaç'tan bir dal alamadık. Hiçbir yolu yoktu. Ama daha önce yapılmıştı. Berek bunu nasıl yaptı?"

Findail duvarın dibinde durdu ve omzunun üzerinden cevap verdi. "Solucan onun yaklaşmasıyla huzursuz olmadı, çünkü yolunu savaşla kazanmadı. O çağda Tek Ağaç'ın bir Koruyucusu yoktu. Ağaca muhafızlığını veren, Muhafızı yerine yerleştiren, böylece dünyanın yaşamının hayati ağacına bir daha dokunulmamasını ya da kırılmamasını sağlayan kendisiydi."

Berek mi? Covenant, *Elohim*'in kulübeden eriyip gitmesini izleyemeyecek kadar şaşkıındı. Muhafızı Berek mi ayarlamıştı? Neden? Lord-Fatherer hem kahin hem de peygamber olarak tanımlanmıştı. Başka hiç kimsenin Tek Ağaç'a dokunmasına gerek kalmayacağına inanacak kadar dar görüşlü müydü? Yoksa ikinci bir Kanun Asası'nın asla olmayacağından emin olmak için bir sebebi mi vardı?

İmalarla başı dönen Covenant bir an için Linden'in kendisine nasıl baktığının farkında değildi. Ama yavaş yavaş onun gözlerini üzerinde hissetti. Yüzü, kamarasına beraberinde getirdiği taleple, ihtiyacının talebiyle keskindi. Linden onun bakışlarına karşılık verdiğinde, Linden açıkça şöyle dedi: "Andelain'deki arkadaşların senin lanetlendiğini düşünmediler. Sana Vain'i vermelerinin bir sebebi vardı. Başka ne yaptılar ki?"

"Benimle konuştular," diye cevap verdi, sanki kadın kelimeleri içinden çağırmış gibi. "Mhoram dedi ki, "Ülke'nin ihtiyacını anladığında, Ülke'den ayrılmalısın, çünkü aradığın şey onun içinde değil. Gerçeğin tek sözcüğü başka türlü bulunamaz. Ama size şu uyarıyı veriyorum: Ülke'nin ihtiyacı sizi aldatmasın. Aradığınız şey görüldüğü gibi değildir. Sonunda, Toprak'a geri dönmelisiniz."

O da şöyle demişti. *En zor noktaya geldiğinizde ve başka çareniz kalmadığında, beyaz altının paradoksunu hatırlayın. Çelişkide umut vardır.* Ama Antlaşma bunu anlamadı.

Linden sertçe başını salladı. "Peki ne olacak? Kalbin kırılana kadar burada öylece yatacak mısın? Yoksa savaşıacak mısın?"

Korku ve umutsuzluktan çılgına dönmüştü, yolunu bulamıyordu. Belki bir cevap bulmak mümkündü ama o cevabı bulamamıştı. Yine de kadının ondan ne istediği kesindi ve onu sevdiği için elinden geldiğince bunu ona verdi.

"Bilmiyorum. Ama her şey bundan iyidir. Birinci'ye söyle bir denesin."

Tekrar başını salladı. Bir an için, sanki ona bir şekilde teşekkür etmek istiyormuş gibi ağzı hareket etti. Ama sonra kendi çıplak kavrayışının kararlılık üzerindeki baskısı onu kapıya doğru itti.

"Peki ya sen?" diye sordu arkasından. Onu göndermişti ve nasıl geri çağıracağını bilmiyordu. "Ne yapacaksın?" demeye hakkı yoktu.

Kapıda ona tekrar baktı ve gözleri açıkça yaşlarla doluydu, "Bekleyeceğim." Sesi bir kerkenezin çığlığı kadar kederli ve bir yiğitlik eylemi kadar kararlıydı. "Benim sıram geliyor."

Ayrılırken, sözleri bir hüküm gibi güneşli kulübede kalmış gibiydi. Ya da bir kehanet.

O gittikten sonra Covenant hamaktan kalktı ve eski kıyafetlerini giydi.

Üç: Acıya Giden Yol

Güverteye çıktığında güneş batı denizinin ötesinde batıyordu ve ışığı suyu felaketin rengi **o l a n** kıpkırmızıya çevirmişti. Honninscrave, serenlerin taşıyabileceği her yelkeni kaldırmıştı ve Starfare's Gem kuzeyin birkaç nokta batısında ilerlerken her yelken rüzgârla doluydu. Cesur bir manzara olmalıydı. Ama o gün batımının kendine özgü kırmızısı tuvali ölümcül bir şekilde kaplamış, çizgileri kanla kayganlaşmış gibi görüne kadar yaldızlamıştı. Ve rüzgâr, kışın acı soğuğunu ima eden, önceden haber veren bir soğukluk taşıyordu.

Yine de Honninscrave güvertede sanki denizin ona getireceği hiçbir şey artık gözünü korkutamayacakmış gibi ilerliyordu. Hava sakalını çevreliyordu ve gözleri ara sıra batıdan gelen ateş parıltılarını yansıtıyordu; ama komutları Devler Gemisi'ne hâkimiyeti kadar kesindi ve sesindeki çığlık son iki günün stresinden ziyade rüzgârın üzerinde bağırmanın verdiği gerginlikten kaynaklanıyor olabilirdi. Ne de olsa o bir Köpük Takipçisi değildi. Ruhunun arzuladığı *caamora* ona bahşedilmemişti. Ama o hâlâ bir Dev'di, Yıldız Savaşları'nın Mücevherinin Efendisi'ydi ve sorumluluklarının üstesinden gelmişti.

Cail de yanında olduğu halde Covenant kaptan köşküne çıktı. Efendinin ihtiyaçları karşısında yetersiz kaldığını kanıtladığı için özür dilemenin bir yolunu bulmak istiyordu. Ama Honninscrave'e ve yanındaki diğer iki Dev'e, Sevinhand Çapa Ustası'na ve Shipsheartthew'i tutan dümenciye yaklaştığında, gözlerindeki ihtiyat Covenant'ı durdurdu. İlk başta, kendisine karşı temkinli olduklarını düşündü - temsil ettiği tehlike onları onun varlığından korkutmuştu. Ama sonra Sevinhand basitçe, "Dev dostu," dedi ve Covenant'ın yüzeysel kulakları için bile Çapa Ustası'nın ses tonunun üzüntüden ziyade ortak bir keder olduğu açıktı. Covenant özür dilemek yerine, kendi değersizliğini zımnen kabul ederek başını öne eğdi.

Devler Gemisi'nin hayatına bir adım daha atmak için kendine olan saygısını yeniden kazanana kadar orada sessizce durmak istedi. Ama bir süre sonra Cail konuştu. Karakteristik *Haruchai* soğukkanlılığına rağmen, tavırları söylemek istediği şeyin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu. Covenant istemsizce, kendisiyle birlikte Toprak'tan ayrılan *Haruchai*'lerin hiçbirinin bu kadar uzağa zarar görmeden gelmediğini düşündü Covenant, *Haruchai*'nin tavizsiz savurganlığının Brinn'in Cail'e biçtiği role nasıl dayandığını bilmiyordu Brinn'in, Cail'in eninde sonunda kalbinin sesini dinlemesine izin verileceğine dair sözünde ne saklıydı?

Ancak Cail, Antlaşma'ya hitap etmediğinden bahsetmedi. Giriş yapmadan şöyle dedi: "Grimmand Honninscrave, halkım adına sizden af diliyorum. Brinn kendini *ak-Haru Kenaustin Ardenol'a* - dağlar arasındaki tüm *Haruchai*'lerin egemen efsanesi ve rüyası olan kişiye - karşı ileri sürdüğünde, niyeti Cable Seadreamer kardeşinizin ölümüne yol açmak değildi."

Üstat yüzünü buruşturdu: oyuk gözlerinden Cail'e kırmızı parçalar fırladı ama hemen ardından kararlı duruşunu yeniden kazandı. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istercesine Devler Gemisi'nin etrafına bir göz attı. Sonra komutayı Sevinhand'a devretti, Cail ve Covenant'ı da yanına alarak iskele küpeştesine doğru ilerledi.

Batan güneş yüzüne kurbanlık bir görkem katıyordu. Covenant onu izlerken belli belirsiz bir şekilde güneşin her zaman batıdan battığını düşündü - yüzü batıya dönük bir adam düşüşten, her şeyin batışından, ışık ve hayat sönmeden önceki son güzellikten başka bir şey göremezdi.

Bir süre sonra Honninscrave sesini gemiden gelen ıslak şırıltıların üzerine yükseltti. "Dünya Görüşü herhangi bir Dev'in kendisi için seçtiği bir şey değildir. Seçme şansı yoktur. Ama bu nedenle onu reddetmeye ya da ondan kaçınmaya çalışmıyoruz. Böyle gizemlerde ölüm kadar yaşam da olduğuna inanıyoruz ya da inanmışızdır," dedi biraz da acıyla. O zaman olanlarda nasıl bir suçlama olabilir ki?" Honninscrave, Covenant ya da Cail'den çok kendi kendine konuştu: "Dünya Görüşü

Cable Seadreamer kardeşim ve onun görüşünün acısı herkes için açıktı. Ama bu acının içeriğini söyleyemiyordu. Belki de suskunluğu görünün kendisi tarafından gerekli kılınmıştı. Belki de onun için yaşamı da inkâr etmeyecek bir ölüm inkârı mümkün değildi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey, içinde bulunduğu durumu dile getiremediği ve bu yüzden de kurtarılamadığıdır. Bunda bizim bir suçumuz yok." Söylediklerine inanıyormuş gibi konuşuyordu; ama gözlerinin etrafında düğümlenen kayıp onu yalanlıyordu.

"Onun ölümü bize umut yükünden başka bir yük yüklemiyor." Gün batımı batıdan ve onun yüzünden uzaklaşıyor, yüzünü kıpkırmızıdan kül rengine çeviriyordu. "Sonunda onun ölümünü haklı çıkaracak yollar bulacağımızı ummalıyız. Aklamak için," diye tekrarladı belli belirsiz, "ve anlamak için." Dinleyicilerine bakmadı. Işığın sönüşü gözlerinde yankılandı. "Hiçbir umut düşünemediğim için kederliyim."

Yalnız bırakılma hakkını kazanmıştı. Ama Covenant'ın bir cevaba ihtiyacı vardı. O ve Foamfollower umut hakkında konuşmuşlardı. Kendi sert acısına rağmen sesini nazik tutmaya çalışarak, "O zaman neden devam ediyorsun?" diye sordu.

Honninscrave uzun bir an boyunca, sanki duymamış, ulaşılammamış gibi, yükselen karanlığa karşı hareketsiz kaldı. Ama sonunda basitçe şöyle dedi: "Ben bir devim, Starfare'in Mücevherinin Efendisiyim ve Aramanın İlkinin hizmetine yemin ettim. Bu tercih edilir."

Tercih edilebilir, diye düşündü Covenant sessiz bir acıyla. Mhoram böyle bir şey söylemiş olabilirdi. Ama Findail belli ki buna inanmamıştı.

Yine de Cail, Honninscrave'in sözlerinin ölçüsüz *Harucha*'nin bile kabul edebileceği sözler olduğunu düşünerek başını salladı. Ne de olsa Cail'in halkı umuda pek inanmazdı. Kendilerini başarıya ya da başarısızlığa yatırırlar ve sonucu kabulleniirlerdi.

Covenant karanlık denizden döndü, küpeşteyi terk etti. Böyle insanların arasında yeri yoktu. Neyin tercih edileceğini bilmiyordu ve hiçbir yerde başarısızlığı katlanılabilir kılacak kadar başarı göremiyordu. Linden'in evinde verdiği karar

isim de yalanın başka bir türüydü. Ondan böyle bir inancı hak etmişti. Ama bir noktada her cüzzamlı, kendisini hayatta tutmak için disiplinden ve hatta inatçılıktan daha fazlasına ihtiyaç duyardı. Ve onunla olan ilişkisini çok feci bir şekilde tahrif etmişti. Ne yapacağını bilemiyordu.

Starfare's Gem'in etrafında Devler geceye karşı fenerler yakmaya başlamıştı. Büyük dümeni, baş güverteden inen merdivenleri, alt güvertelere ve kadırgaya açılan kapıları aydınlatıyorlardı. Ön ve arka direklerden kabadayılık örneği gibi sarkıyor, orta direğin olması gereken boşluğu hem vurguluyor hem de görmezden geliyorlardı. Uçsuz bucaksız göklerin altında küçük kandillerden başka bir şey değillerdi ama yine de Devler Gemisi'ni derinlerin yüzünde güzelleştiriyorlardı. Bir süre sonra Covenant Linden'i aramaya dayanabileceğini fark etti.

Ama güverteden ilerlemeye başladığında, dikkatini Vain çekti. Demondim spawn'ı fenerlerin doğrudan ulaşamayacağı bir yerde, otobüsün m'den gemiye bindikten sonra ayaklarının taşa ilk değdiği noktada duruyordu." Tek Ağaç Adası; ama siyah silueti solmakta olan ufukta belirgindi. Her zaman olduğu gibi, sanki hiçbir şeyin ona dokunamayacağını biliyormuş gibi, incelemeye kapalı kalmıştı.

Yine de ona dokunulmuştu. Eski Kanun Asası'nın bir demir topuğu hâlâ bileğinin olduğu yerde onu sıkıştırıyordu; ama o el, dirseğinden bir dal gibi uzayan tahta uzuvdan işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu Covenant, Köpük Takipçisi'nin ona karanlık ve tarihsel olarak kötücül urların bu ürününü neden verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama şimdi Linden'in haklı olduğundan emindi - Demondim- spawn'ın sırrını içermeyen hiçbir açıklama güvenilecek kadar eksiksiz değildi. Vain'in yanından geçerken, onu neden bulmak istediğini daha net biliyordu.

Ön direğin yakınında, Findail'in bir heykelcik gibi geleceğe dönük durduğu pruvadan güvertenin biraz aşağısında ona rastladı. Yanında Birinci, Pitchwife ve başka bir Dev vardı. Covenant onlara yaklaştığında

Mistweave, Linden'in en son zehir nüksetmesi sırasında kendi hayatını riske atarak kurtardığı kişi. Üç Dev onu Honninscrave ve Sevinhand'in gösterdiği aynı nazik dikkatle karşıladı - kendilerininkini aşan bir acının huzurunda olduklarına inanan insanların temkinliliği. Ama Linden onun görüldüğünün neredeyse farkında değil gibiydi. Solgun fener ışığında yüzü solgun, neredeyse bitkin görünüyordu; ve Covenant aniden, maceranın Tek Ağaç Adası'na varmasından bu yana hiç dinlenmediğini düşündü. Daha önce onu ayakta tutan enerji eriyip gitmişti; tavırları yorgunluktan ateş saçıyordu. Bir an için, onun çökmek üzere olduğunun o kadar farkındaydı ki, onun da eski kıyafetlerini giydiğini fark edemedi; kareli flanel gömlek, sert kot pantolon ve Arazi'ye ilk girdiği sağlam ayakkabılar... Onun seçimi de kendisinininkinden farklı olmasa da, bunu görmek ona beklenmedik bir acı verdi. Be bir kez daha umut etme içgüdüsünün ihanetine uğramıştı. Farkında olmadan, son günlerin tüm şoklarının ve ifşaatlarının onu değiştirmeyeceğini, birbirlerine olan eski mesafelerini sürdürmeye itmeyeceğini hayal etmişti. Aptal! diye hırladı kendi kendine. Onun sezgilerinden kaçamazdı. Aşağıda, kamarasında, onun ne yapacağını daha kendisi bile bilmeden okumuştı.

Birinci, onu kendi duygularının sertliğinden dolayı kaba bir tonda karşıladı; ama sözleri onun durumuna karşı duyarlı olduğunu da gösteriyordu. "Thomas Covenant, iyi bir seçim yaptığınıza inanıyorum." Son günlerin kayıpları ve akşamın karanlığı onun demir gibi güzelliğini daha da artırmış gibiydi. O bir kılıç ustasıydı, dünyanın tehlikelerine karşı savaşmak için eğitilmişti. Konuşurken bir eliyle kılıcının kabzasını kavradı, sanki kılıcı söylediklerinin hayati bir parçasıymış gibi. "Sana Dev Dostu adını verdim ve bunu yaptığım için gurur duyuyorum. Kocam Pitchwife, hayatımızın anlamının umut etmek olduğunu söylerdi. Ama ben böyle şeyleri nasıl ölçeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, savaşmanın teslim olmaktan daha iyi olduğu. Bu konuda sizin yolunuzu yargılamak bana düşmez.

savaş yolunu seçtiniz." Bir savaşçı gibi onu teselli etmeye çalışıyordu.

Bu girişimi onu etkiledi ve aynı zamanda korkuttu, çünkü bir kez daha kendini tahmin edebileceğinden daha fazlasına adadığını gösteriyordu. Ama ona cevap verme şansı verilmedi. Pitchwife ilk kez karısının söyledikleri karşısında sabırsızlanıyor gibiydi. Karısı sözlerini bitirir bitirmez araya girdi: "Evet, dediğim gibi Linden Avery de iyi seçilmiş biri. Ama bu konuda iyi seçim yapmıyor. Dev dostum, rahat durmayacak." Öfkesi sesinden belli oluyordu.

Linden yüzünü buruşturdu Covenant, "Linden, ihtiyacın olan-" demeye başladı ama kız ona bakınca durdu. Bakışları karanlığı topladı ve ona karşı tuttu.

"Gidecek hiçbir yerim yok."

Kadının cevabındaki keskin keder adamın içinden bir çığlık gibi geçti. Bu çok fazla şey ifade ediyordu: öğrendikleriyle eski dünyası onun için mahvolmuştu; onun gibi o da kulübesine, paylaştıkları kulübeye dönmeye dayanamıyordu.

Uzaklarda bir yerde Pitchwife şöyle diyordu: "Ona *Harucha*'nin odaları teklif edildi. Ama o böyle yerlerde rüya görmekten korktuğunu söyledi. Ve Starfare'in Gem'inde başka özel oda yok."

Covenant bunu da anlamış ama dikkate almamıştı. Brinn, Hergrom'un ölümü için onu suçlamıştı. Ve Ceer'i öldürmeye çalışmıştı. "Onu rahat bırak," dedi, Pitchwife'a olduğu kadar kendisine de sağırdı. "Hazır olduğunda dinlenecektir."

Söylemek istediği bu değildi. "Beni affet" demek istiyordu. Kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Ama kelimeler göğsünde kilitlenmişti. İmkânsızdı.

Ona sunacak başka bir şeyi olmadığı için kalın bir şekilde yutkundu ve "Haklısın. Arkadaşlarım benim lanetlenmemi beklemiyorlardı. Foamfollower'ın bana Vain'i vermesinin bir sebebi vardı." Bu onaylama bile onun için zordu; ama bunu söylemeye zorladı. "Koluna ne oldu?"

Sanki bitkinliğinin dayanak noktasıymış gibi ona karanlık gözlerle bakmaya devam etti. Sesi bir çocuk kadar yanıltılmıştı.

"Mistweave gitmiyor. Cail'in yerini almak istediğini söylüyor."

Covenant ona baktı, bir an için anlayamadı. Ama sonra Brinn ona hizmet etmek için ısrar ettiğinde yaşadığı dehşeti hatırladı ve kalbi burkuldu. "Linden," diye sordu, ona yardım edemediği için çaresiz ve sert bir sesle, "bana Vain'in kolundan bahset." Eğer cesaret edebilseydi, ona sarılırdı. Eğer buna hakkı olsaydı.

Başını salladı; fener ışığı kuru gözlerinden yalvarır gibi süzüldü. "Yapamam." Bir çocuk gibi itiraz edebilirdi. Acıyor. "Kolu boş. Gözlerimi kapattığımda, orada bile değil. Eğer Tek Ağaç'tan tüm yaşamı alsaydınız - o kadar tamamen alsaydınız ki Ağaç'ın hiçbir anlamı olmasaydı - hiçbir anlamı olmasaydı - böyle görünürdü. Eğer gerçekten yaşıyor olsaydı - eğer sadece ur-villerin yaptığı bir şey olmasaydı - korkunç bir acı çekerdi."

Yavaşça, sanki onun varlığına daha fazla dayanamayacakmış gibi arkasını döndü. Güverteden aşağıya doğru ilerlediğinde, Mistweave arkasında saygılı ve inatçı bir şekilde yürürken, onun da nasıl affedeceğini bilmediğini anladı.

O anda kaybının ve ihtiyacının kendisine fazla geldiğini, yıkılmak üzere olduğunu düşündü. Ama Birinci ve Pitchwife yüzlerindeki endişeyle onu izliyorlardı. Onlar onun arkadaşlarıydı. Ve ona ihtiyaçları vardı. Bir şekilde kendini topladı.

Daha sonra Mistweave, Linden'in nihayet uyuyacak bir yer bulduğunu, büyük sobalardan birinin sıcaklığına yakın, kadırganın bir köşesinde büzüştüğünü haber verdi. Covenant bununla yetinmek zorundaydı. Sert adımlarla hamağına geri döndü ve kâbus görme riskini göze aldı. Rüyalar daha küçük bir tehlike gibi görünüyordu.

Ama ertesi sabah rüzgar daha kuvvetliydi.

Gerçek bir denizci rüzgârı olabilirdi; *dromonu* normal rutininden çıkarıp esnetmeye yetecek kadar, ama mürettebatın deniz taşıtlarına herhangi bir tehdit oluşturacak kadar değil. Tekmeledi

Dalgaların tepelerini köpük ve sprey haline getirdi, Devler Gemisi'nin granit pruvasına su çarpmasına neden oldu, halatları uğuldatıp yelkenleri gerdi. Geminin yan tarafları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, hareli işaretleri denizden çatırdayan alevlere benziyordu. Armalarda, bazı Devler branda bezini bir o yana bir bu yana savurarak *dromondun* hız için en iyi duruşunu ararken gülüşüyorlardı. Eğer orta direği kaybolmasaydı, Starfare'in Gemisi darbeden önce coşkuyla uçacaktı.

Ancak, gün bulutlarla donuktu ve doğal olmayan bir soğukluk hissediliyordu. Bir güney rüzgârı bundan daha sıcak olmalıydı. Doğrudan Ada'nın battığı yerden geliyordu ve Tek Ağaç'ın mağarası kadar soğuktu. Güneşin aydınlatmadığı denizin gri ve yapışkan bir tonu vardı. Giysilerinin üzerine bir bornoz giymiş olmasına rağmen Covenant omuzlarını kamburlaştırdı ve titremesine engel olamadı.

Güvence arayışıyla, Heft Galewrath'ın *dromond*'a komuta ettiği güverteye çıktı. Ama kadın onu sadece başını sallayarak selamladı. Normalde sert olan tavrında, daha önce onda görmediği bir tür dikkatlilik vardı. Tanıştıklarından beri ilk kez, endişelenmeye açık görünüyordu. Endişeleriyle onu rahatsız etmektense, arka güverteye döndü ve daha kolay sorgulanabilecek birini aramak üzere ilerledi.

O kadar da soğuk değil, dedi kendi kendine. Sadece rüzgar. Ama yine de soğuk onu kesiyordu. Bornozuna ne kadar sarılırsa sarılsın, rüzgâr tenine ulaşmanın yolunu buluyordu.

İçgüdüsel olarak mutfağa gitti, sıcaklık ve Linden'i aradı, Onu orada buldu, *dromond*'un iki aşçısının neşeli telaşının yanında bir duvarda oturuyordu, uygun bir şekilde Seasauce ve Hearthcoal olarak adlandırılan bir karı koca. Hayatlarının çoğunu büyük ocakların başında çalışarak geçirdikleri için yüzleri sürekli kızarmıştı. Görevlerini yerine getirirken birbirlerinin kopyası gibi görünüyorlar, ekip çalışmasının rahatlığını gizleyen samimiyetsiz bir şaşkınlık havasıyla hareket ediyorlardı. Güverteye çıktıklarında, ocaktan taşan sıcaklık

Ve dar arazilerinde fırın gibi ısıldıyorlardı. Yine de Covenant'ın soğuşu devam etti.

Linden uyanıktı ama hâlâ uyku sersemiydi. Yorgunluğunun borcunun sadece bir kısmını ödemişti. Covenant'ı kabul etmesine rağmen, gözlerinin arkasında her şey uyuşukluk içinde maskelenmişti. Hemen, daha fazla dinlenene kadar onu sorularla rahatsız etmemesi gerektiğini düşündü. Ama iyi niyetli olamayacak kadar soğuktu.

Onun yanına çömelerek, "Bu rüzgar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kadın esnedi. "Sanırım," dedi uzaktan, "Foul'un bizi geri götürmek için acelesi var."

Ancak, bir gün daha dinlendikten sonra. Linden hava durumuna daha dikkatli bakabildi. O zamana kadar, Covenant amaçsız bir kaygıyla kendini hırpalamıştı. Hayatının merkezini kaybettiğini, korkusunun baş dönmesi ortaya çıktığında artık kendini her yöne doğru uçmaktan alıkoyamadığını tekrar tekrar hissetti. *Dromond*'un tehlikede olduğunu düşündürecek hiçbir şey olmamıştı: yine de tehlikeye dair belirsiz inancı devam ediyordu. Hırçın bir tavırla Linden'e sorusunu ikinci kez sordu.

Ama uzun bir uyku onu kendine getirmişti ve ona yönelttiği bakışlar bilgi doluydu. Adamın kızgınlığının kendisine yönelik olmadığını hiç çaba harcamadan anlamış gibiydi. Onu terk etmeyeceğine dair bir söz verircesine ön koluna kısa bir dokunuş yaptı. Sonra rüzgâra bakmak için dışarı çıktı.

Bir anlık değerlendirmeden sonra, bu darbenin doğal olmayan ya da hastalıklı olmadığını, Despiser'ın kendi amaçları için kışkırttığı bir şey olmadığını ilan etti. Bunun yerine, Tek Ağaç Adası'nı yerle bir eden temel sarsıntıya bir tepkiydi. Bu şiddet yüzünden havanın dengeleri bozulmuş, öfkelenmişti.

Lord Foul'un bunun olacağını bildiği düşünülebilirdi. Ama onun rüzgâr üzerindeki etkisine dair hiçbir kanıt hissetmedi.

Covenant onun kararını Honninscrave'e iletteğinde Üstat omuz silktili, düşüncelei kaşlarının arkasında gizliydi. "Önemli değıl," diye mırıldandı sanki kendini dinlemiyormuş gibi. "Durum daha da kötüleşirse. Star fare's Gem ondan önce koşmalı. Ne kadar yarı direkli olsak da, rüzgârın yoluna karşı koymayı göze almayacağım. Buna gerek yok. Şu anda gerçek yolumuzdan çok az bir mesafe uzaktayız."

Bu Covenant'ı tatmin etmeliydi. Honninscrave'inkiyile karşılaştırıldığında deniz tecrübesi önemsizdi. Yine de içindeki endişe yatışmayı reddediyordu. Galewrath gibi, Üstat da gizli bir endişe izlenimi veriyordu.

Sonraki iki gün boyunca rüzgâr daha ciddi bir hal aldı.

Kuzeyin birkaç nokta batısında aralıksız bir şiddetle esen rüzgâr, bir sabanın payı gibi denizi kesiyor, *dromondun* güvertelerinde kendi soğuşunun sızısı gibi *uğulduyordu*. Hızına rağmen, Starfare's Gem artık hızlı hareket ediyormuş gibi görünmüyordu: Rüzgâr suyun kendisini kuzeye doğru taşıyordu ve pruvanın yükselttiğı küçük dalga bir anda kopup gitmişti. Bulutlar ufuktan ufka dünyayı sarmıştı. Yelkenler ağır taşı sürüklerken gri ve kırılğan görünüyordu.

Ve o gece soğuk ciddi bir şekilde başladı.

Covenant ertesi sabah titreyerek hamağından kalktığında, Cail'in kendisi için hazırladığı lavabonun içinde bir buz tabakası buldu. Belli belirsiz kırağı lekeleri hareli graniti sanki duvarlardan içeri sızmış gibi yalıyordu. Kadırganın sıcaklığına doğru giderken Vain'in yanından geçerken, Demondim'in siyah bedeninin cüzzamlı gibi kireçle beneklendiğini gördü.

Yine de Devler her zamanki gibi işleriyle meşguldü. Acıya olmasa da ateşe karşı dayanıklı olan bu devler soğuşa karşı da dirençliydi. Birçoğı halatların donmuş sertliğiyle savaşıarak armada çalışıyordu. Covenant gözleri sulanırken bir an için onları belli belirsiz gördü ve yelkenleri açtıklarını düşündü. Ama sonra bulutların tuvale buhar gibi üflediğini gördü ve Devlerin yelkenlerdeki donun buza dönüşmesini önlemek için yelkenleri dövdüklerini anladı. Buz olabilirdi

Dromond'un hayatı ilerlemesine bağılıken Starfare'in Gem'ini sakatlayarak brandayı direklerden ayırdı.

Rüzgârın onu ileri itmesine izin verirken nefesi sakalında kabuk bağladı. Cail'in yardımı olmadan mutfağın kapısını zorlayarak açamazdı. *Haruchai* yemek pişirmenin neminden kaynaklanan mührü kırarken çatlaklardan buz parçaları fışkırdı ve içeride kayboldu. Mutfakın içinde sertçe dönen bir rüzgârın etkisiyle Covenant fırtına pervazından atladı ve kapı arkasından çarparken neredeyse sarsıntıyla sendeleyecekti.

"Taş ve Deniz!" Hearthcoal kırmızı yüzlü ve zararsız bir öfkeyle havladı. "Siz aptal mısınız ki bu fırtınada ileri gitmek yerine kıştan giriyorsunuz?" Elinde damlayan bir kepçeyle öteki sahili hiddetle işaret etti. Onun arkasında Seasauce öfkeyle sobasının kapağını kapattı. Ama bir an sonra tüm kızgınlığını unutarak Covenant'a dumanı tüten bir sürahi sulandırılmış *elmas şarabı* uzattı ve Hearthcoal da baktığı devasa taş tencereden onun için bir kase et suyu çıkardı. Kendinden utanarak Linden'in yanına, aşçıların yolundan uzak bir duvara oturdu ve kemiklerine biraz sıcaklık çekmeye çalıştı.

Takip eden günlerde zamanının çoğunu orada geçirdi ve onunla birlikte kadırganın katlanılabilir gürültüsünü ve sıcaklığını paylaştı. Uyuşukluğuna rağmen, soğuk onun için çok şiddetliydi; ve onun için daha da kötüydü çünkü duyuları buna karşı çok savunmasızdı. Kamarasında uyumak için bir kez daha girişimde bulundu; ama ondan sonra kadırgada onunki gibi bir palet kabul etti. Rüzgâr her gün biraz daha artıyor ve onunla birlikte hava da giderek daha soğuk bir hal alıyordu. Starfare'in Gemisi bir Jen id gibi kuzeyin buzla kemirilmiş kalbine doğru savruluyordu. Devler yemek ya da ısınmak için kadırgaya girdiklerinde, giysileri eridikçe yerde çamur birikintileri bırakan gri kireçle kaskatı kesilmişti. Buz sakallarını ve saçlarını tıkamıştı ve gözleri bitkin görünüyordu. Covenant ara sıra geminin durumunu gözlemlemek için güverteye çıkıyordu; ama gördükleri - kalın, korkunç deniz, alçalan kırbaçlar, gemiyi kemirmesine izin verilen donmuş köpük yumruları

Mürettebat onları temizlemekte çok zorlandığı için korkuluklar onu her zaman göğsünde bir düğümle mutfağa geri götürdü.

Bir keresinde Findail'e bakacak kadar ileri gitti. Geri döndüğünde dudakları soğuktan ve küfürlerden çatlamıştı. Pitchwife, Linden, Mistweave, iki aşçı ve diğer birkaç Dev'le birlikte orada olmasına rağmen, özellikle kimseye "O piç bunu hissetmiyor bile," diye mırıldandı. "İçinden geçip gidiyor." Öfkesini açıklayamıyordu. Atanmış olanın *Dromond*'un kötü durumundan etkilenmemesi adaletsizlik gibi görünüyordu.

Ama Linden ona bakmıyordu: sanki ona önemli bir şey sormak istiyormuş gibi dikkati Pitchwife'ın üzerindeydi. Ancak ilk başta sorusunu yöneltmek için fırsat bulamadı. Pitchwife neşeli bir çocuk gibi Hearthcoal ve Seasauce'a takılıyor ve onların karşı çıkışlarındaki gizli mizaha gülüyordu. Eğik gövdesinde bir Dev'in uzun boylu ruhu ve bir Dev'in neşe kapasitesinden daha fazlası vardı. Onun şakaları Covenant'ın asitli ruh halinin bir kısmını dağıttı.

Sonunda Pitchwife aşçılardan istemsiz bir kahkaha kopardı ve Covenant ile Linden'in yanına çöktü, sobaların sıcaklığı altında parlıyordu Covenant, Linden'in sorgusunu toparlarken gerildiğinin farkındaydı. "Pitchwife, neye bulaşıyoruz?"

Dev ona sahte olabilecek bir şaşkınlıkla baktı. "Kimse bu konuda konuşmak istemiyor," diye devam etti. "Galewrath ve Sevinhand'a sordum, ama tek söyledikleri Starfare'in Cevheri'nin sonsuza dek böyle devam edebileceği. Mistweave bile çenesini kapalı tutarak bana hizmet edebileceğini düşünüyor." Mistweave söylenenleri duymamış gibi davranarak titizlikle tavana baktı. "Ben de sana soruyorum. Benden hiçbir zaman bir şey saklamadın." Sesinde karmaşık bir gerginlik titreşimi vardı. "Neyin içine giriyoruz?"

Kadırganın dışında, rüzgâr demir deliklerinden geçerken tuhaf bir uğultu çıkarıyordu. Kapıların çatlaklarında buzlar kırılıyordu. Pitchwife onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu;

Ama kadın onu tuttu. Neşesi yavaş yavaş kayboldu; ve bu tezat onu daha yaşlı gösterdi, dile getirilmemiş bir korkuyla aşındı. Nedendir bilinmez, Covenant'ın aklına Linden'in macera *Elemesnedene*'e ulaşmadan önceki günlerde ona anlattığı bir hikâye geldi: Pitchwife'ın, İlk'in babasının ölümünde oynadığı rolün hikâyesi. Şimdi çok fazla anısı olan bir adam gibi görünüyordu.

"Ah, Seçilmişler," diye içini çekti, "Ruh Yiyen'e giden Dolewind tarafından tuzağa düşürüldüğümüze dair endişelerim var."

Soulbiter.

Pitchwife ona belirsiz bir deniz diyordu, çünkü sadece onu bulan her gemi dünyanın farklı bir yerinde bunu yapıyordu, aynı zamanda ondan kurtulan her gemi farklı bir hikaye anlatıyordu. Bazı gemiler güneyde fırtınalar ve resiflerle karşılaştı; diğerleri doğuda boğucu soğuklarla; yine diğerleri batıda sargasso'nun sıralı ve geçilmez yataklarıyla. Tüm bunlara rağmen, Soulbiter'in ne olduğu biliniyordu; çünkü hiçbir gemi ya da mürettebat ondan zarar görmeden geri dönememişti. Ve bu gemilerin her biri, uzun süre aralıksız esen bir Dolewind tarafından oraya sürüklenmişti.

Linden bir süre tartıştı, Pitchwife'ın açıklamalarının çelişkili belirsizliği ve kesinliği canını sıkıyordu. Ama Covenant ikisine de kulak asmadı. Artık ürpertici endişesinin bir adı vardı ve bu bilgi ona tuhaf bir rahatlık veriyordu. Ruhbitici. Bu Lord Foul'un işi değildi. Bundan kaçınmak da mümkün değildi. Ve bu denizin sonucu diğer tüm korkuları gereksiz kılabilirdi. Pekâlâ. Kadırga çok sıcaktı; ama dışarıda sadece Devlerin uzun süre dayanabileceği bir soğuk inleyip duruyordu. Sonunda, aşçıların gürültüsü bile onu rahatlatmaya başladı ve *endişeden* bir tür uyanık uyuşukluğa geçti - *Elohim*'in *Elemesnedene*'de ona dayattığı boşluğun bir yankısı gibi sersemletici bir iç sessizlik.

Bu sessizlik onun bu dünyada bildiği tek güvenliği oluşturuyordu. Bu, bir cüzzamlının umutsuzluğa verdiği cevaptı; her sinirin ölmesiyle tamamlanan bir kopukluk ve pasiflik hali

bir anlam taşıması gerekirdi. *Elohim* bunu icat etmemişti: sadece onun içinde kıyametinin özel doğasını cisimleştirmişlerdi. Hiçbir şey hissetmemek ve ölmek.

Linden bir zamanlar onu bu kaderden kurtarmıştı. Ama şimdi yenilmişti. Kararlarını inandığı için değil, kendisinden beklendiği için veriyordu. Ruh Yiyici'yle yüzleşecek cesareti yoktu.

Takip eden günlerde, hayatta olmanın sıradan hareketlerini sürdürdü. Kendisini izleyen insanlara olan sessiz mesafesini açıklayacak kadar *elmas* içkisi içti. Kadırgada uyudu, kısa yürüyüşler yaptı, yaşayan bir adam gibi selamları ve konuşmaları kabul etti. Ama içten içe dokunulmaz olmaya başlamıştı. Yıllar süren disiplin ve meydan okumanın, hastalığının baştan çıkarıcılığına karşı inatla karşı koymanın ardından bu çabadan vazgeçti.

Ve hâlâ Starfare's Gem, rüzgâr kutup öfkesiyle eserken gri ve hırçın denizde düz bir karık açıyordu. Orada burada aşınmış birkaç patika dışında, güverteler artık buzla kaplanmış, eski bir harabe gibi büyümüştü. Buzun ağırlığı devleri tedirgin etmeye yetiyordu; ama kabuğu temizlemek için ne zamanları ne de güçleri vardı. Rüzgârda çok fazla su vardı: Esen rüzgâr, hırpalanmış dalgalardan çok fazla serpinti koparıyordu. Ve bu rutubet yelkenlerde dövülerek temizlenebileceğinden daha hızlı birikiyordu. Aralıklarla, brandanın bir kısmı diğerini taşıyamayacak kadar ağırlaşıyordu. Rüzgâr, yelkenleri kefenlerinden ayırdı. Buz parçalarından oluşan bir dolu güverteyi süpürdü; parçalanmış yelken parçaları kırık eller gibi serenlerden savruldu. Sonra Devler serenlere yeni branda germek zorunda kaldılar. Orta direğinden yoksun olan granit *dromondun* tüm yelkenlerine ihtiyacı vardı ya da hiç yoktu.

Günden güne, armanın tiz vınlaması ve taşın iniltileri daha yüksek, daha sıkıntılı hale geldi. Deniz akışkan bir buza benziyordu ve Starfare's Gem giderek artan bir dirençle ileriye doğru sürükleniyordu. Yine de Dev Gemi inatçıydı. Direkleri esnedi ve titredi ama parçalanmadı. Fırtınaya karşı dişlerini gıcırdatan Starfare's Gem dayandı.

Değişim geldiğinde herkesi şaşırtmıştı. Dinlenmek Linden'in gözlerindeki hırçın ışıltıyı geri getirmişti ve günlerdir patlamanın çıldırtıcı baskısına ve kadırganın darlığına karşı endişeleniyordu; ama o bile neyin geldiğini görememişti. Ve Devlerin hiçbir uyarısı yoktu.

Bir anda, Starfare'in Gem'i bulutlarla kaplı karanlık bir gecenin küskün kalbinde rüzgârın uğultusuyla ilerliyordu. Bir sonraki anda, *dromond* ön ayakları kilitlenmiş bir destrier gibi öne doğru eğildi; ve fırtına kayboldu. Sessizliğin aniliği gemiyi bir patlama gibi sarstı. Gevşek yelkenlerden düşen buzun belli belirsiz çınlaması ve çarpmasından başka ses yoktu. Linden başını bir o yana bir bu yana sallayarak gemiyi inceledi. Şaşkınlık içinde mırıldandı, "Durduk. Aynen böyle"

Bir an için kimse kımıldamadı. Sonra Mistweave ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı tekmeleyerek donduğu yerden çıkardı. Mutlak kış kadar saf bir soğuk içeri doğru akmaya başladı; ama arkasında rüzgâr yoktu. Devler Gemisi'nin karşısındaki hava hareketsizdi.

Güverte boyunca bağırışlar yükseldi. İçindeki sessizliğe rağmen Covenant, Mistweave ve Linden'i gecenin karanlığında takip etti.

Bulutlar gitmişti: karanlık bir bıçak sırtı kadar berrak ve keskindi. Mürettebat daha fazla fener yaktıkça ışık lekeleri Devler Gemisi'ni işaret ediyordu. Doğu ufkunun yakınında sarı ve kederli bir ay vardı. Neredeyse dolunaydı ama hiçbir ışık saçmıyor, suyun siyah ve gizli yüzüne hiçbir yansıma yapmıyordu. Yıldızlar gökyüzünü her yönden kaplamıştı, tüm işaretleri kaybolmuştu. Linden kendi kendine mırıldandı, "Bu da ne-?" Ama sorusunu tamamlayamamış gibiydi.

Honninscrave ve Pitchwife geminin karşı uçlarından yaklaştılar. Birinci onlara katıldığında, Pitchwife inandırıcı olmayan bir kayıtsızlıkla, "Görünüşe göre buradayız," dedi.

Covenant üşüyemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordu. Ama Linden onun yanında şiddetle titriyordu. Isırılmış bir sesle, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Öyle mi?" diye yanıtladı Honninscrave uzaktan. Yüzü cansız ve içerikten yoksundu. "Bu Ruh Yiyen. Onun iradesini beklemeliyiz." Sanki her kelimesinde ruhu kaçıyormuş gibi ağzından buhar bulutları çıkıyordu.

Onun iradesi Covenant aptalca düşündü. Benim iradem. Foul'un iradesi. Hiçbir şey fark etmiyordu. Sessizlik güvenliydi. Eğer umudu yoksa, hissizliği kabul edecekti. Kadırgaya döndüğünde, paletin üzerine kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

Ama ertesi sabah soğuk ve sessizlikle uyandı. Sobalar hiç ısıtmıyordu. Cail dışında, kadırga terk edilmişti. Terk edilmişti. Starfare'in Gem'i sanki gemide sadece o ve *Haruchai* kalmış gibi hareketsiz yatıyordu.

İçinden bir sızı geçti ve savunmasını tehdit etti. Uyku ve soğuktan kaskatı kesilmiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı. "Nereye-?" diye sordu güçsüzce. "Nereye gittiler?"

Cail'in cevabı düz ve acımasızdı. "Soulbiter'ı görmeye gittiler."

Covenant irkildi. Kadırganın sınırlarını terk etmek istemiyordu. Duyguların, acının ve sorumluluğun geri gelmesinden korkuyordu. Ama Cail'in ifadesiz bakışları ısrarcıydı. Cail *Haruchai*'lerden biriydi. Brinn ve Banner'ın akrabasıydı. Yoldaşları Ceer ve Hergrom hayatlarını vermişlerdi. Talepte bulunmaya hakkı vardı. Bakışları da kelimeler kadar açıktı:

Bu kadar yeter. Şimdi kendine gelmelisin.

Covenant gitmek istemedi. Ama buruşuk kıyafetini düzeltti, sessizliği iyice sağlama almak için çaba sarf etti. Cail ona kapıyı açtığı anda, fırtına pervazının üzerinden bir adım attı ve parlak, soğuk sabaha doğru gözlerini kırıştıtarak yürüdü.

Bulutların parıltısının ardına saklandığı onca günden sonra, güneş tek başına onu kör etmeye yeterdi. Ama yalnız değildi. Beyaz soğuk geminin etrafında parıldıyordu. Her yanından ışık fışkırıyordu; mızrak gibi delici göz kamaşmaları başının etrafında yayılım ateşi açıyordu. Gözyaşları yanaklarında dondu. Boncukları silmek için ellerini kaldırdığında, yüzünden küçük deri parçaları koptu.

Ama yavaş yavaş görüşü açıldı. Sırtları ona dönük olan devlerin küpeştelere sıralandığını gördü. Gemideki herkes ön korkuluklarda bir yerde durmuş, dışa doğru bakıyordu.

Kıpırdamıyorlardı, deniz kadar sessizdiler ve yelkenler boşta asılı duruyordu. Ama hiçbir sessizlik onların bekleyişini susturamazdı. Soulbiter'ı izliyorlardı. Onu bekliyorlardı.

Sonra göz kamaşmasının kaynağını görecektik kadar görme yetisini kazandı.

Suyun içinde hareketsiz duran Starfare's Gem'in etrafı bir buzdağı filosuyla çevriliydi.

Her boyutta ve şekilde yüzlercesi vardı. Bazıları düz denizin üzerinde sadece küçük tümseklerdi. Diğerleri ise *dromondun* kürekleri hizasına kadar yükselen sivri tepelerdi. Ve hepsi aynı kusursuz buzdan oluşuyordu: cam kadar saydam ve eksiksiz, elmas kadar ozan yüzlü buz; üzerinde sabahın kırıldığı, her yöne ışık saçan buz.

Hareket ediyorlardı. Tek başlarına ya da filolar halinde, güneye doğru süzülürken gemiye doğru yavaşça yaklaşıyorlardı. Birkaçı o kadar yaklaştı ki, bir dev tek sıçrayışta onlara ulaşabilirdi. Yine de hiçbir *Dromond*'a çarpmadı.

Filo derinlerde, soğuk kadar büyüleyici bir heybetle sürükleniyordu. Devlerin çoğu sanki daha çamurlu bir buzdan oyulmuş gibi duruyordu. Elleri küpeştelere yapışıp donarken ve parıltı gözlerini yakarken zar zor nefes alıyorlardı. Covenant, First, Pitchwife ve Mistweave'in yanında Linden'a katıldı. Yüzündeki soğğun çığ kırmızısının ardında, sanki kanı buz gibi süt rengine dönüşmüş gibi mavi bir solgunluk vardı; ama titremeyi bırakmış, ayırık dudaklarında oluşan buz damlalarına aldırılmıyordu. Pitchwife'ın sürekli mırıldanması transı bozmadı. Herkes gibi o da sanki birinin konuşmasını bekliyormuş gibi buzun görkemli geçişini izledi. Sanki bu geçişin güneş gibi keskin mucizesi sadece bir başlangıçmış gibi.

Covenant onun da gözlerini kaçıramadığını fark etti. Gözlerini kamaştıran parıltı ve güzelliğin etkisiyle ellerini parmaklığın kırımlarından birine dayadı ve

bir kez hareket gücünü kaybetmişti. Artık sakindi ve soğğun söyleyeceklerini duymak için gerekirse sonsuza kadar beklemeye hazırđı.

Cail'in sesi ona uzaktan ulaştı. *Haruchai* şöyle diyordu, "Ur-Lord, bu iyi değıl. Seçilmişler, beni dinleyin. Bu iyi değıl. Uzaklaşmalısın." Ama protestosunun gücü yavaş yavaş tükeniyordu. Covenant'ın yanında durmak için hareket etti ve bir daha konuşmadı.

Covenant'ın zaman kavramı yoktu. Sonunda bekleyiş sona erdi. Seyirci sırasının yanından sürüklenen bir buz dağı, herkese yan tarafında platform gibi düz bir alan gösterdi. Ve o boşluktan çığlıklar yükseldi.

"Sonunda bir
gemi!" "Bize
yardım edin!"
"Merhamet adına!"
"Mahsur kaldık!"

Arkasından, Devler Gemisi'nin diğler tarafından da aynı bağırışları duyar gibiydi. Ama bu garip ayrıntı onu hiç etkilememişti.

Gözleri, matın hareket ettiğı tek parçasıydı. Buzdağı yavaş ilerleyişin ortasında güneye doğru süzölürken, düz tarafı doğrudan gözlemcilerin altından geçti. Ve pırıl pırıl buzun içinden insan figürlerinin çıktığını gördü. Üç ya da dört kişiydiler, emin olamıyordu. Sayıları garip bir şekilde kesin değıldi. Ama sayıların bir önemi yoktu. Onlar insandı ve yoksullukları kalbini prangalarına karşı büküyordu.

Boş gözlü, cılız ve acınacak haldeydiler. Donma nedeniyle sakat kalmış elleri, yırtık pırtık giysilerinden kopan parçalara sarılmıştı. Yüzlerinde zayıflık ve umutsuzluk vardı. Çatlamış ve parçalanmış sesleri çaresizlikten kısılmıştı.

"Mahsur kaldık!" diye bağırdılar rüzgârın bir anısı gibi. "Merhamet!"

Ama *Dromond*'da kimse *kımıldamadı*.

"Onlara yardım edin." Linden'in sesi boncuklu dudaklarının arasından bir inilti gibi çıktı. "Onlara bir ip atın. Biri yardım etsin."

Kimse cevap vermedi. Soğuktan donmuş, iradesiz seyirciler, buzdağı yavaşça sürüklenirken sadece baktılar.

Çılgın kurbanlar uzaklaşıyordu. Akıntı yavaş yavaş mahsur kalan adamları duyulmaz hale getirdi.

"Tanrı adına." Gözyaşları her iki gözünün altında parıldayan buzdan bir yelpaze oluşturdu.

Covenant'ın kalbi yine burkuldu. Ama kurtulamadı. Sessizliği denizi kapladı.

Sonra başka bir dağ yaklaştı. Suyun durgun yüzünde bir tabak gibi uzanıyordu. Yüzeyin altında, cüssesi gemiye hafifçe dokundu, sessiz gövdeden bir inilti çıkardı Bir an için, levha güneşi tam olarak yakaladı ve yansıması bir çan gibi çınladı. Yine de Covenant parıltının arkasını görebiliyordu.

Güneşin görüntüsünde tanıdığı insanlar duruyordu.

Hergrom. Ceer.

Sırtları Sandwall'a dönükmüş gibi dik durdular. İlk başta dev geminin farkında değillerdi. Ama sonra onu gördüler. Ceer, *dromondun* güvertesine yankısız düşen bir dolu yağdırdı. Hergrom'u bırakarak buzun kenarına doğru koştu ve yardım için kollarını salladı.

Sonra ışığın içinden bir Sandgorgon çıktı. Buzun engelsiz arka planına karşı bembeyaz olan canavar, kudretli kollarını cinayete uzatarak Hergrom'a doğru saldırdı.

Sarsıntılar Cail'i sarstı. Gerginlik dişlerinin arasından buhar püskürmesine neden oldu. Ama soğuk onu tutuyordu.

Ceer'in yüzünün amansız yapısı bir an için Devler Gemisi'nin ona yardım etmeyeceği gerçeğini tescil etti. Bakışları Covenant'ın göğsünde asla cevaplanamayacak bir suçlama gibi titredi. Sonra Hergrom'un savunmasına doğru hızla ilerledi.

Sandgorgon bir juggernaut gücüyle saldırdı. Buzun içinden çatlaklar fışkırdı. Bir dizi darbe Hergrom'un kanını buz kütlesinin üzerine saçtı. Ceer'in gücü canavar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yine de kimse kımıldamadı. Devler artık buz gibiydi, denizin vahşi toprakları kadar soğuk ve kırılındılar. Linden'in ağlama sesi boğazında düğümlendi. Kan damlacıkları

Covenant'ın avuç içleri bantlarını parmaklıklardan koparmaya çalışıyordu. Ama soğğun pençesi kırılmadı.

Ceer. Hergrom.

Ancak buz tabakası yavaşça uzaklaştı ve kimse kıpırdamadı. Bundan sonra, bekleme süresi ilk defa uzun geldi.

Covenant, Soulbiter'ın büyüüne kapılmıştı.

Sonunda Devler Gemisi'nin yakınında bir buz parçası daha yüzmeye başladı. Küçüktü, genişliği ancak bir metre kadardı, yüzü suyun ancak üstündeydi. Bu kadar büyük bir korkunun kaynağı olamayacak kadar küçük görünüyordu.

Bir an için görüşü ışıkla bulandı. Güneşin yansımalarının parlak saldırısının ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Ama sonra gözleri açıldı.

O küçük kayanın üzerinde Cable Seadreamer duruyordu. Yüzünü *dromond'a* dönmüş, gözlerini gözcülere dikmişti. Duruşu dikti; kolları göğsünün ortasındaki yaranın üzerinde sertçe kavuşturulmuştu, gözleri korkunç bir bilgiyle doluydu.

Sertçe başını sallayarak selam verdi. "Halkım," dedi benim soğukluğum kadar sessiz ve aşırı bir sesle. "Bana yardım etmelisiniz. Burası Ruhbiter. Burada, hizmet etmeye çalıştıkları kişiler tarafından yardım edilmeden, yanlış bir amaç uğruna ölen tüm lanetliler acı çekiyor. Eğer bana elini uzatmazsan, sonsuza dek burada ıstırap içinde kalacağım ve buz beni bırakmayacak. Dinle beni bu kadar sevdiğim sen, içinde bana karşı hiç sevgi kalmadı mı?"

"*Seadreamer*," diye inledi Linden. Honninscrave ağzının etrafındaki donmuş eti yırtan bir çığlık attı ve sakalına kısa kan damlaları gönderdi. İlk soluk soluğa, "Hayır. Ben Arayış'ın İlk'iyim. Buna katlanmayacağım." Ama hiçbir kımıldamadı. Soğuk artık dayanılmaz hale gelmişti. Zaferi tamamlanmıştı. Seadreamer daha şimdiden Covenant'ın pozisyonunun neredeyse tam karşısındaydı. Yakında geminin ortasından geçecek, sonra da yok olacaktı ve Starfare'in Gemisi'nin halkına iğrençlik, hüznün ve soğuktan başka bir şey kalmayacaktı.

Bu tahammül edilemezdi. Seadreamer, Covenant'ı Dünya'yı yok etmekten kurtarmak için canını vermişti. Sessizlik tarafından Dünya-Görüşü'nü paylaşması engellendiği için, kendi bedenini

sevdiği insanlar için bir erteleme satın almak. Ve Covenant ona bir *caamora*'nın basit nezaketini vermeyi reddetti. Bu çok fazlaydı.

Covenant acı ve dehşet içinde hareket etti. Sessizliği parçalayan bir lanetle ellerini raydan yaktı. Vahşi büyü, kederin sıcak iksiri gibi içinden geçti: yüzüğünden öfke gibi beyaz ateş fışkırdı. "Onu kaybedeceğiz!" diye uludu Devlere. "Bir halat getirin!"

Bir an sonra, ilk kendini serbest bıraktı. Demirden sesi Devler Gemisi'nde çınladı: "Hayır!"

Yakındaki bir sıçan halatının demirine doğru sarsılarak, kayış iğnelerinden birini kaptı. "Avaunt, iblis!" diye bağırdı. "Seni duymayacağız"

Öfke ve tiksintiyle, iğneyi doğruca Seadreamer'a fırlattı.

Mermisi içinden geçerken Devler ağzı açık kaldı.

Buzun kenarından bir parçaya çarptı ve belirgin bir şekilde sıçrayarak denize doğru uzaklaştı. Bir anda formu dalgalandı. Tekrar konuşmaya çalıştı; ama çoktan seraba dönüşmüştü. Buz kütlesi boş bir şekilde güneye doğru sürüklendi.

Covenant bakarken, içindeki ateş dışarı fırladı ve soğuk tarafından tekrar söndürüldü.

Ama bir an sonra büyü duyulabilir bir çatırtı ve buz kırılmasıyla bozuldu. Linden çığ ellerini yüzüne götürdü, soğuktan oyulmuş gözlerini kırıştırdı. Honninscrave öksürerek ve küfrederek küpeşteden geri çekildi. "Kımıldayın, tembeller!" Bağırmaları kan parçacıklarını etrafa saçtı. "Rüzgâra karşı!" Rahatlama ve dehşet Pitchwife'ın yüzünün farklı yerlerine buz gibi kazınmıştı.

Diğer Devler sersemlemiş bir şekilde deniz manzarasından döndüler. Bazıları ne olduğunu anlayamamış gibiydi; diğerleri ise aceleyle yerlerine doğru ilerliyordu. Seasauce ve Hearthcoal sanki uzun süreli yokluklarından utanmış gibi telaşla kadırgaya geri döndüler. Birinci ve Galewrath yavaş mürettebat arasında dolaşıyor, onları sarsarak ya da itip kakarak uyanık hale getirmeye çalışıyordu. Honninscrave acımasızca güverteye doğru yürüdü.

Bir an sonra, yelkenlerden biri donmuş bir toz yağımuru göndererek dişlilerinde takırdadı; ve sıçan halatlarına tırmanan ilk Dev boğuk bir çağrı yaptı:

"Güney!"

Karanlık bir bulut kümesi çoktan görünmeye başlamıştı. *dromond's* taffrail. Fırtına geri geliyordu.

Covenant bir an için Starfare's Gem'in böyle bir rüzgârda buzdağları filosunun içinden nasıl geçebileceğini ya da patlama Beyaz Soğuk Savaşçı'ya çok ani ve çok sert bir şekilde çarptığında buz yüklü yelkenlerin nasıl hayatta kalacağını merak etti. Ama sonra her şeyi unuttu çünkü Linden bayılıyordu ve ona ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Mistweave onu zar zor yakalayarak kafasını taş güverteye çarpmasını önledi.

Dört: Buz Denizi

İlk rüzgârlar Devler Gemisi'ne belli bir açıyla çarparak onu ağır bir şekilde iskeleye yatırdı. Ama sonra rüzgârın ana gücü kış tarafa doğru geldi ve yelkenler kırılıp göbeklenirken ve patlama onları pençelemeye çalışırken Starfare'in Gemisi bir anahtarla düzeltildi. *Dromond* yapışkan denizde o kadar iri bir şekilde yatıyordu ki, bir an için hareket edemez gibi göründü. Üst serenler çığlık attı. Dawngreeter aniden yukarıdan aşağıya doğru yarıldı ve rüzgâr yarığın içinden tiz bir sesle geçti.

Ama sonra Starfare'in Gemisi bacaklarını altında topladı, ileri doğru itti ve basınç azaldı. Bulutlar tepesinde kaynarken, Dev Gemi kendini toparladı ve koşmaya başladı.

İlk anlarda Honninscrave ve dümenci kadın, en yakındaki berglerle çarpışmaktan kaçınma ihtiyacıyla sınırlarına kadar test edildi. Bu soğuk koşullar altında, herhangi bir temas *Dromond*'un yan taraflarındaki graniti kuru odun gibi patlatabilirdi. Ama çok geçmeden filo geminin önünde seyrelmeye başladı. Starfare's Gem, Soulbiter'in sonuna yaklaşıyordu. Rüzgâr şiddetini artırmaya devam ediyordu; ama artık yakın tehlike ortadan kalkmıştı. *Dromond* bu tür patlamalara dayanacak şekilde yapılmıştı.

Ama Covenant gemiyi ve rüzgârı umursamıyordu: Linden'in hayatı için savaşıyordu. Mistweave onu aşçıların ocaklarının ısını geri getirmek için uğraştığı mutfağa taşımıştı; ama Dev onu paletine yatırdığında Covenant onu bir kenara itti. Pitchwife Cail'i mutfağa kadar takip etti ve yardım teklif etti, Covenant onu görmezden geldi. Nefesinin altında metodik bir şiddetle küfrederek Cail'in bileklerine vurdu, yanaklarını ovdu ve aşçıların biraz su ısıtmasını bekledi.

Çok solgundu- Göğsünün hareketi o kadar hafifti ki buna inanmakta güçlük çekti. Cildi balmumu dokusundaydı. Çok sert ovarsa soyulacakmış gibi görünüyordu. Adam

Şakaklarına vuran baş döndürücü çaresizlikle kollarını, omuzlarını, boynunun yanlarını tokatladı ve masaj yaptı. Küfürler arasında su talebini yineledi.

"Gelecektir," diye mırıldandı Seasauce. Kendi sabırsızlığı sesinin öfkeli çıkmasına neden oluyordu. "Sobalar soğuk. Ateşi hızlandıracak bir teurjim yok."

Covenant gözlerini Linden'dan ayırmadan, "O bir Dev değil," diye cevap verdi. "Kaynamak zorunda değil."

Pitchwife Linden'ın başına çömeldi ve deri bir şişeyi Covenant'ın görüş alanına soktu. "İşte *elmas suyu*."

Covenant duraksamadı; ama çabalarını kadının kalçalarına ve bacaklarına kaydırarak Pitchwife'a yer açtı.

Dev, kocaman avuçlarından birini başının altına koyarak onu yarı oturur pozisyona getirdi. Şişenin ağzını dikkatlice kadının dudaklarına doğru kaldırdı.

Ağzının kenarlarından sıvı damlıyordu. Covenant dehşet içinde onun yutkunmadığını gördü. Nefes alırken göğsü yükseldi; ancak hiçbir öğürme refleksi güçlü likörü solumasını engellemedi.

Gördüğü manzara karşısında beyni alev alev yandı. Zehir ve gücün histerisi kaslarında dolaştı; keskin argent, gece yarısını ve cinayeti hatırlattı. Pitchwife'ı sanki dev bir çocukmuş gibi iterek uzaklaştırdı.

Ama Linden'i ısıtmaya cesaret edemedi. Ona rehberlik edecek bir sağlık duygusu olmadan, onu ısıtmaktansa öldürme olasılığı daha yüksekti. Alevi yutarak onu yan yatırdı, ciğerlerindeki sıvıyı boşaltmak umuduyla kürek kemiklerinin arasına bir kez, iki kez vurdu. Sonra onu tekrar sırt üstü yatırdı, kendisine öğretildiği gibi başını eğdi, burnunu kapattı ve ağzını onunkinin üzerine kapatarak boğazından aşağıya doğru aceleyle nefes almaya başladı, Neredeyse aynı anda, çaba ve kısıtlama başını döndürdü. Artık fırıl fırıl dönen korkularının ortasındaki durgun güç noktasını nasıl bulacağını bilmiyordu. Onun hayatını kurtarmak için kullanamayacağı bir güçten başka hiçbir gücü yoktu.

"Dev dostu." Hearthcoal'un sesi çok uzaklardan geldi. "İşte onu taşıyabilecek bir güveç kabı."

Covenant'ın başı yukarı kalktı. Bir an için anlamsızca aşçıya baktı. Sonra "Doldur!" diye bağırdı ve ağzını tekrar Linden'inkinin üzerine kapattı.

Boğuk bir su gürültüsü devasa taş tencereye döküldü. Rüzgâr seren deliklerinde feryat ediyor, örtülerden titrek uğultular koparıyordu. Covenant'ın etrafında, kadirge dönmeye başladı. Baş yukarı: nefes al. Baş aşağı: nefes ver. Ateş etmek dışında dengesini korumasının bir yolu yoktu. Birazdan patlayacak ya da bilincini kaybedecekti, hangisini yapacağını bilmiyordu.

Sonra Seasauce, "Hazır," dedi. Pitchwife Covenant'ın omzuna dokundu. Kollarını Linden'in altına sokan Covenant, kasılmış kaslarını çözmeye ve dik durmaya çalıştı.

Starfare'in Gemisi bir dalganın tepesinden fırladı ve çukura doğru daldı. Kendini sabitleyemeyince, duvara doğru baş aşağı savruldu.

Elleri onu yakaladı. Pitchwife Linden'ı kucağından çekerken Mistweave onu tuttu.

Ateşten başı dönüyordu ve karşı konulmazdı. Sarsılarak Mistweave'den uzaklaştı ve Pitchwife'ı, üzerinde dikkörtgen tencerenin durduğu ocağa doğru takip etti. Zemin şiddetle sallanıyor gibiydi ama o ilerlemeye devam etti.

Ocağın üstü çenesine kadar geliyordu. Seasauce başını suyun üzerinde tutarken tencerenin kenarındaki saç tacı dışında Linden'a dair hiçbir şey göremiyordu. Ama artık onu görmesine gerek yoktu. Alnını tencerenin tabanına dayayarak kollarını tencerenin kenarları boyunca olabildiğince açtı. Ocağın bağırsakları alev alev yanıyordu; ama bu ısının bu kadar taşı ve suyu ısıtması çok uzun sürecekti. Baş dönmesinin hortlak girdabına karşı gözlerini kapatarak vahşi büyüünün kollarından aşağı akmasına izin verdi.

Bunu güvenle yapabilirdi. Gücünün mutfağı kasıp kavurmasını engelleyecek kadar kontrolü öğrenmişti. Ve Linden onun hassas olmayan dokunuşlarından korunuyordu. Beyaz bir tutkuyla tencereyi kuşattı. Sonra zihnini başka hiçbir şey ona etki etmeyene kadar daralttı ve ateşin akmasına izin verdi.

Bu şekilde sessizliğe ve hissizliğe sırtını döndü.

Bir süre için sadece gücünün akımının farkındaydı, taşa ısı veriyor ama onu kırmıyor, kırılğan graniti moloz haline getirmiyordu. Sonra birden Linden'in öksürdüğünü duyduğunu fark etti. Yukarı baktı. Linden onun için görünmezdi, tencerenin kenarları ve havaya yoğun bir şekilde yayılan buhar tarafından gizlenmişti. Ama öksürüyor, her spazmda ciğerlerini daha güçlü bir şekilde temizliyordu. Ve bir an sonra ellerinden biri buharın içinden çıkıp tencerenin ağzını tuttu.

"Yeter artık," diyordu Pitchwife. "Dev dostum, bu kadar yeter. Daha fazla ısı ona zarar verecek."

Covenant aptalca başını salladı. Bilinçli bir çabayla gücünü serbest bıraktı.

Bir anda geri çekildi, baş dönmesi ve uzak tuttuğu korkuyla sarsıldı. Ama Pitchwife bir kolunu ona doladı ve onu ayakta tuttu. Kiremitin dönüşü yavaşladığında, Seasauce'un Linden'i sudan damlayarak çıkarışını izleyebildi. Hâlâ hırpalanmış bir çocuk kadar solgun ve zayıf görünüyordu; ama gözleri açıktı ve uzuvları etrafındaki insanlara tepki veriyordu. Mistweave onu aşçıdan aldığı içgüdüsel olarak aşçının boynuna sarıldı, aşçı da onu bir battaniyeye sardı. Sonra Cail ona Pitchwife'in *elmas şarabı* şişesini uzattı. Hâlâ şiddetle titreyen kız şişeyi ağzına götürdü. Yavaş yavaş yanaklarında iki soluk renk lekesi belirdi.

Covenant arkasını döndü ve rahatlaması dayanabileceği kadar hafifleyene kadar yüzünü Pitchwife'in biçimsiz göğsüne sakladı.

Birkaç dakika boyunca *elmas* fırtınası içinde yayıldı. Linden'in bilinci yerindeydi. O kadar güçsüzdü ki sendeleyerek de olsa Mistweave'in kollarından indi. Battaniye etrafını sararken, ıslak giysilerini çıkardı. Sonra bakışları Covenant'inkileri aradı. O da olabildiğince cesurca karşıladı.

"Neden-?" diye sordu boğuk bir sesle. Sesi titriyordu. "Neden onlara yardım edemedik?"

"Soulbiter'dı." Sorusu gözlerini bulanıklaştırdı. Kalbi hâlâ gördüklerinden dolayı paramparçaydı, "Onlar illüzyondur."

Yardım etmeyi reddedersek lanetlenirdik. Kendimizi nasıl hissedeceğimiz yüzünden. Denersek de lanetleniriz. Eğer o şeylerden birini gemiye getirdiysek." Ruhbiter, diye düşündü görüşünü temizlemeye çalışırken. İsmi çok yerindeydi. "Tek çıkış yolu illüzyonu kırmaktı."

Belli belirsiz başını salladı. *Elmas fırtınasının* kucağında kayboluyordu. "Ailemi izlemek gibiydi." Gözleri kapandı. "Olmalarını istediğim kadar cesur olsalardı." Sesi sessizliğe doğru kaydı. "Eğer onları sevmeme izin verirsem." Sonra dizleri büküldü. Mistweave onu yavaşça paletine indirdi, etrafına daha fazla battaniye sardı. Çoktan uykuya dalmıştı.

Aşama aşama, mutfak alışılmış sıcaklığına kavuştu. Seasauce ve Hearthcoal zor durumdaki mürettebata sıcak yemek üretmek için devler gibi çalışıyordu. Honninscrave *dromondun* fırtınaya karşı duruşundan emin olmaya başladıkça, Devleri küçük gruplar halinde yemek ve dinlenme için göndermeye başladı.

Kadırgadan sürekli bir akın halinde geçiyorlardı. Saçlarında kırlar ve gözlerinde gerginlikle içeri girdiler. Hepsinin yüzünde aynı zayıf hatıra ifadesi vardı. Ama sıcak yemeğin tadı ve aşçıların yoldaşça şamatası onları teselli etti; ve görevlerine döndüklerinde, her zamanki neşeli deniz sevgisi ve cesaretlerini daha fazla sergilediler. Soulbiter'dan kurtulmuşlardı. Cesurca, denizin acı pisliğiyle olan savaşlarına geri döndüler.

Covenant Linden'i izlemek için bir süre daha mutfakta kaldı. Linden'in uykusu o kadar derindi ki içgüdüsel olarak ona güvenmiyordu. Onun tekrar donmanın s o l g u n l u ğ u n a bürünmesini bekliyordu. Neredeyse Devlerin ayaklarının altında yatarken çok küçük, çelimsiz ve çekici görünüyordu. Ama battaniyenin altında kıvrılmış hali başka anıları da geri getirdi; ve sonunda kendini rahatlama ve sıcaklıktan yas tutmaya düşerken buldu. Hastalığını anlayan ve onu hâlâ kabul eden tanıdığı tek kadındı. Şimdiden, ona -ve Toprak'a- olan inatçı bağlılığı onun umutsuzluğundan daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Kollarını ona uzatmak için can atıyordu.

ona sarılacaktı. Ama buna hakkı yoktu. Ve uykusunda onun sadakatine ihtiyacı yoktu. Kaybettiklerinin acısından kaçmak için cübbesini sıkıca üzerine geçirdi ve uğuldayan rüzgâra doğru dışarı çıktı.

Bir anda, sis **k a d a r** kalın bir kar yağışının girdabına kapıldı. Yüzüne doğru savruldu. Botlarının altında buz çtırdadı. Gözlerini kırptırarak temizlediğinde, güvertenin etrafında ve armanın tepesinde iğne ucu kadar ışık gördü. Kar günü öylesine örtmüştü ki Devler fener kullanmak zorunda kalmıştı. Bu manzara onu dehşete düşürdü. Honninscrave, mürettebatı lambalar olmadan yelkenleri idare edemezken, Devler Gemisi'ni böyle bir denizde baş aşağı ve kör bir şekilde nasıl yürütebilirdi?

Ama Efendi'nin başka seçeneği yoktu. Bu rüzgar devam ederken

dromond dişlerini sıkıp dayanmaktan başka bir şey yapamadı.

Bu mesele Covenant'ın elinde değildi. Cail'in desteğiyle savrulan kara ve buzla kaplı güverteye göğüs gererek Birinci'yi aramaya koyuldu.

Ama onu Pitchwife ile paylaştığı kamarada bulduğunda ne diyeceğini bilemediğini fark etti. Uzun kılıcını parlatıyordu ve yavaşça okşama hareketleri, Starfare'in Mücevheri'nin hayatta kalmasının onun da elinde olmadığını gösteren kasıtlı bir acımasızlık niteliğine sahipti. Ruhbiter'in büyüünü bozmuştu; artık hiçbir şey yapamazdı. Uzun bir an boyunca, kararlılık ve çaresizlik dolu sert bakışlarını paylaştılar. Sonra arkasını döndü.

Kar yağışı devam etti. Havaya yapıştı ve rüzgâr onu ileri doğru savurdu, gökyüzü küllerle tıkanmış gibi günü kararttı.

Sıcaklıkta hafif bir ılımlılık getirdi; ve fırtınanın şiddeti biraz yumuşadı. Ama tepki olarak denizler daha da fırtınalı hale geldi. Ve artık fırtınanın itişini takip etmiyorlardı. Başka güçler onları fırtınanın pençesinden kurtardı ve Starfare'in Gemisi'ni akıntının yönüne doğru ilerlemeye zorladı. Honninscrave denizlere uyum sağlamak için cesaret edebildiği kadar rotasını değiştirdi; ancak rüzgâr ona fazla serbestlik tanımadı. Sonuç olarak, devasa

Gemi vahŖi bir yryŖle ileri atıldı, *dromond* bir anlığına kontrolden çıkarken koltuk tepelerinde mide bulandırıcı bir duraklamayla birlikte bir dnŖ ve yalpalama, ardından kı tarafını kpeŖtesine kadar kara suya gmen bir dalma. Sadece Devlerin korkusuz tavırları Covenant'ı Starfare's Gem'in kurucusu olmadığına ikna etti.

Gün batımından kısa bir süre önce kar kalktı ve kirli sarı ıŖıđın hırpalanmıŖ denizleri kısa bir süre yalamasına izin verdi. Honninscrave, ıŖık kesilmeden önce ufukları taramaları için devleri hemen tepelere gönderdi. Görünürde kara parçası olmadığını rapor ettiler. Ardından bulutların kr ettiği bir gece Devler Gemisi'nin üzerine çöktü ve Starfare'in Gemisi okunamayan bir karanlığın çukuruna doğru koŖmaya baŖladı.

Mutfakta Covenant sırtını bir duvarla sobanın kenarına dayamıŖ, bakıŖlarını Linden'e sabitlemiŖ bir halde fırtınaya göğüs geriyordu. Geminin sendelemesine rağmen o kadar huzurlu uyuyordu ki, Linden ona Sunbane'in baŖlamasından nceki Toprakları hatırlattı. Kan dökülerek ve nefretle asla ihlal edilmemesi gereken bir araziydi, daha iyisini hak eden bir yerdi. Ama Toprak'ın iyileŖmesi için savaŖan ve savaŖacak olan erkekler ve kadınlar -ne kadar az olursa olsun- vardı. Ve Linden da onların arasındaydı. Yine de kendi içindeki Sunbane'e karŖı verdiği mücadelede kendinden baŖka kimsesi yoktu.

Gece Starfare's Gem'in önünde uzanıyordu. Bir ğn yemek ve bir fincan inceltilmiŖ *elmas Ŗarabından* sonra Covenant dinlenmeye alıŖtı Paletin'in üzerine uzanarak denizlerin onu bir o yana bir bu yana savurmasına izin verdi ve beŖikte olduğunu hayal etmeye alıŖtı. Zorlukla da olsa gerçek uykuya daldı.

Ama neredeyse aynı anda bocalamaya baŖladı. Tekrar Sandhold'daydı, Kemper's Pitch'te, iŖkence için hareketsiz bir Ŗekilde bađlanmıŖtı. Bıçakların ve ateŖin içinden el değmeden gemiŖti; ama Ŗimdi kendi içine doğru savruluyor, agzllğn Ŗiddetiyle kaderinin sert duvarına doğru fırlatılıyordu. Ancak o zaman Hergrom tarafından kurtarılmıŖtı; Ŗimdi ise Hergrom lmŖt. Onu bu darbeden kurtaracak kimse yoktu.

her şeyi kırdı, havayı parçalanan bir dağın parçalayıcı gök gürültüsüyle doldurdu.

Teni terden kayganlaşmıştı, uyandı ve ses devam etti.

Starfare'in Gem'i paramparça oluyordu. Sarsıntılar gövde boyunca yankılandı. Yüzünü duvara dayadı. Çanak çömlek ve mutfak eşyalarından oluşan bir kaos mutfağa yayıldı. Kendini geri itmeye çalıştı; ama geminin ivmesi onu sıkıştırdı. Taş çığlıkları rüzgâra cevap veriyordu; direklerin ve omurgaların gerginlik altında yarılma sesleri. *Dromond* bir tür çarpışmaya sürüklenmişti.

Bir sonraki an, Starfare'in Gem'i durma noktasına geldi. Covenant yerde dans eden kırık dökük çöplerin arasına yuvarlandı. Dizlerini ve ellerini kırıklar üzerinde zedeleyerek ayağa fırladı. Sonra geminin pruvasına muazzam bir ağırlık çöktü; ve zemin sanki Devler Gemisi derinliklere doğru yol alıyormuş gibi eğildi. Kadırganın arka kapısı bağlandığı yerden fırladı. Starfare'in Gem'i tökezleyerek kendine gelene kadar Covenant, Cail'e tutunmak ve *Harucha*'nin onu desteklemesine izin vermek zorunda kaldı.

Dromond sakinleşiyor gibiydi. Kırılma çığlıkları rüzgârda yankılanıyordu. Kadırganın dışında hava bağırışlarla çalkalanıyordu; ama hepsinin üzerinde Honninscrave'in stentorian uluması yükseliyordu:

"*Pitchwife!*"

Sonra Hearthcoal bir köşede kıpırdandı; Seasauce kırık bir rafın kalıntılarını sırtından silkti; ve Covenant hareket etmeye başladı. *Aklına* ilk gelen Linden oldu; ama hızlı bir bakış ona Linden'in güvende olduğunu gösterdi: hâlâ *diamondraught*'in sopasına sarılmış olan Linden, Mistweave'in koruyucu bir şekilde üzerine yaslandığı paletin üzerinde yatıyordu.

Covenant'ın bakışını gören Mistweave başıyla hızlıca güven verici bir işaret yaptı. Covenant tereddüt etmeden yırtık kapıya doğru ilerledi ve rüzgârın dişlerinin arasından dışarı fırladı.

Hiçbir şey göremiyordu: Gece Vain kadar siyahtı. Fenerler de sönmüş gibiydi. Shipsheartthew'in yakınında asılı duran bir ışık noktası bulduğunda, bu ona sadece baş güvertenin terk edilmiş olduğunu gösterdi. Ancak pruva yönünden komuta ve çaresizlik çığlıkları geliyordu.

Cail'in omzunu kavrayan Covenant, buzun üzerinde ayaklarını tutamadığı için ileriye doğru çabaladı.

Önce Honninscrave'in feryadını, İlk'in demirden emirlerini takip etti. Sonra Devler ışık istedikçe fenerler belirmeye başladı, böylece geminin ön güvertesini dolduran enkazın arasında yollarını görebileceklerdi.

Parçalanmış branda, dişli, makara ve halatlardan oluşan muazzam bir karmaşanın içinde birkaç kalın taş giriş yayılıyordu - iki üst direk ve ön direğin bir bölümü Direğin büyük gövdesi ortadan ikiye ayrılmıştı. Düşen direklerden biri sağlamdı; diğeri ise üç parçaya ayrılmıştı. Devler her adımda granit parçalarını tekmeliyordu.

Dört mürettebat enkaz altında kalmıştır.

Fener ışığı o kadar zayıftı ve o kadar çok gölge düşürüyordu ki, Covenant onlardan herhangi birinin hâlâ hayatta olup olmadığını göremiyordu.

İlk'in elinde kılıcı vardı. Onu bir hançer gibi ustalıkla kullanarak, düşen Devlerin en yakınına doğru örtüleri ve yelkenleri kesti. Galewrath ve diğer birkaçı da bıçaklarıyla aynı işe girişti.

Sevinhand enkaza doğru ilerlemeye başladı. Honninscrave onu geri çağırırdı, onun yerine tulumbaların başına gönderdi Covenant *dromondun* tehlikeli bir şekilde battığını hissetti; ama bu korkuya ayıracak zamanı yoktu. Gürültünün içinden Cail'e bağırdı, "Linden'i getir."

"Çok fazla *elmas içkisi* tüketti," diye yanıtladı *Haruchai*. "Kolayca uyandırılmayacaktır." Ses tonu kişisel değildi.

"Umurumda değil!" diye tersledi Covenant. "Ona ihtiyacımız olacak!"

Dönerek uzaklaştı ve kendini Birinci'nin ardından fırlattı.

Topal bir bedenin yanına çömelmişti. Covenant ona ulaştığında, tekrar ayağa kalktı. Gözleri fenerleri sıcak bir şekilde yankıladı. Karanlık, kan gibi bıçağının üzerinde uzanıyordu. "Cornel" diye homurdandı. "Burada hiçbir şey yapamayız." Kılıcı, çığlık gibi bir sesle yığılmış brandayı kesti.

Covenant onun bıraktığı Dev'e baktı. Mürettebattan hatırladığı genç bir kadındı; sırtan bir denizciydi ve her türlü iş ve tehlikede daima en önde olma konusunda neşeli bir kararlılığa sahipti. Yüzünün yarısını tanıyordu: geri kalanı direğin kırılan kıcı tarafından ezilmişti.

Bir an için karanlık üzerine çöktü. Işıktan yoksun bir şekilde enkazın içine daldı ve kurtulmayı başaramadı. Ama sonra zehrinin boğazında safra gibi yükseldiğini, ateşten kurtçukların ön kolundan aşağı inmeye başladığını hissetti; ve şok onu sakinleştirdi. Neredeyse vahşi yıkımın elinden kaçmasına izin verecekti. Küfrederek tekrar İlk'in peşinden tökezledi.

Galewrath'ın yaralı Devlerden birini daha ölü bulduğunu bildiren sert bir bağırış Covenant'ı daha hızlı gitmeye zorladı, sanki acelesi diğer mürettebatı hayatta tutabilirmiş gibi. Ama İlk, arkasında üçüncü bir ceset bırakmıştı bile; boğazının dibine kol uzunluğunda bir taş parçası saplanmış bir adam.

Galewrath ve İlk, Honninscrave ve Covenant'ın yakından takip ettiği son Dev'e yaklaştı.

Bu devin yüzü ona daha az tanıdık geliyordu. Daha önce hiç dikkatini çekmemişti. Ama bu önemli değildi. Tek önemsedığı onun hayatta olmasıydı.

Nefesi boğuk ıslak kabarmalar halinde geliyordu: ağzının kenarından akan siyah sıvı başının altında bir havuz oluşturdu. Koparılmamış bir mızrağın büyük kısmı göğsünün üzerine uzanmış, onu sert güverteye çarpıyordu. Her iki ön kolu da kırılmıştı.

İlk uzun kılıcını kınına soktu. O ve Galewrath birlikte kirişe doğru eğildiler ve onu kaldırmaya çalıştılar ama devasa direk onlar için çok ağırdı. Uçları sıkışmıştı: Biri devrilmiş direğin altına uzanıyordu; diğeri ise bir dişli ve branda dağına takılmıştı.

Galewrath yenilgiyi nasıl kabul edeceğini bilemiyormuş gibi kirişi germeye devam etti. Ama Birinci dik durdu ve sesi güvertede çınlayarak yardım istedi.

Devler çoktan yola çıkmıştı. Birçoğu direğe doğru yöneldi, direği yuvarlayabilmek için onu temizlemek için savaştı.

Diğerleri ise bıçaklarıyla enkazın uzak ucunu kesiyordu.

Çok az zaman vardı. Sıkıştırılmış Dev'in canı sıkılarak çıkarılıyordu: ağzından nemli, sığ soluklarla nefes alıp veriyordu. Yüzü acıdan gerginleşmişti.

Hayır! Hayır! Covenant cevap olarak nefes nefese kaldı. Hayır. Kendini ileri atarak yaygaranın arasından bağırdı, "Geri çekilin! Bu şeyi ondan koparacağım!"

Kendisine itaat edilip edilmediğini görmek için beklemedi. Kollarını sopanın gövdesine olabildiğince dolayarak taşı parçalamak için beyaz ateşi yükseltti.

Honninscrave şiddetli bir bağırişla Covenant'ı mızraktan çekip uzaklaştırdı.

"Honninscrave-!" diye başladı Birinci, "Bu küreği bütün olarak almalıyım!" diye kükredi Üstat. Sakalında öfke ve keder çenesini çiziyordu. "Starfare'in Gemisi tek direklerle hiçbir denize dayanamaz!" Gemisinin durumu onu tüketti. "Eğer Pitchwife bu şaftı herhangi bir miktarda onarabilirse, o zaman cesur yelken için bir direğe sahip olmalıyım Devler Gemisi'ni tamamen yeniden yapamaz."

Bir an için, o ve Birinci öfkeyle karşı karşıya geldi ve Covenant ulumamak için kendini zor tuttu.

Sonra bir inilti ve granit gümbürtüsü güverteyi sarstı, dört ya da beş dev direği direğin ucundan yuvarladı.

Birinci ve Honninscrave hemen işe koyuldular. Galewrath ve eli kırığe uzanabilen her devle birlikte güçlerini spar'a karşı kullandılar.

Uzun taş şaft kollarında sıradan bir kereste gibi kalktı.

Ağırlık onu terk ettiğinde, ezilen mürettebat üyesi parçalanmış bir inilti çıkardı ve bilincini kaybetti.

Galewrath hemen avlunun altına, kadının yanına çömeldi. Bir elini kadının çenesinin altına, diğerini de kırık omurganın daha fazla yaralanma riskini en aza indirmek için başının arkasına sıkıştıran Depo Ustası, yoldaşını direğin altından enkazın ortasındaki küçük boş bir alana çekti.

Covenant yarı şaşkın bir şekilde onlara baktı, sanki bir saygısızlık eyleminin eşiğinden yakalanmış gibi titriyordu.

Galewrath hızla ezilmiş kadını inceledi. Ama fenerlerin bölük pörçük ışığı onu kararsız, tereddüt ve belirsizlik içinde gösteriyordu. *Dromond*'un şifacısıydı ve görebildiği herhangi bir yarayı nasıl tedavi edeceğini biliyordu; ama böylesine ciddi bir iç hasarı düzeltmek ya da değerlendirmek için hiçbir yolu yoktu. Ve o bocalarken, kadın ulaşamayacağı bir yere doğru kayıyordu.

Covenant Linden'in adını söylemeye çalıştı. Ancak o anda bir grup Dev ellerinde fenerlerle yıkıntıların arasından geldi. Mistweave ve Cail de onların arasındaydı. Mistweave Linden'i taşıyordu.

Sanki hâlâ uyuyormuş gibi kollarında yatıyordu - sanki *elmas fırtınasının* onun üzerindeki etkisi hiçbir çaresizlikle kırılmazmış gibi.

Ama adam onu ayağa kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Sersemlemiş bir halde parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekti. Gözleri gölgelenmişti; rüyalarında yürüyen bir kadına benziyordu. Bir esneme ağzını gerdi. Ayaklarının dibinde yayılan acının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Sonra aniden dizlerinin bağı çözülmüş gibi ölmekte olan Dev'in yanına çöktü. Başını eğdi ve saçları tekrar yüzünü gizlemek için öne doğru savruldu.

Yararsız bir sabırsızlıkla kaskatı kesilen ilk, yumruklarını kalçalarında sıktı. Galewrath lambalara ters ters baktı. Honninscrave sanki bu manzaraya dayanamıyormuş gibi arkasını döndü ve fısıldayarak komutlar vermeye başladı. Ses tonu mürettebatın itaat etmesini sağlıyordu.

Linden sanki dua ediyormuş gibi Dev'in üzerine eğilmiş duruyordu. Enkazdaki mürettebatın gürültüsü, *dromondun* granitinin gıcirtısı, buzun boğuk çatırtısı ne söylediğini duyulmaz hale getirdi. Sonra sesi daha net duyulmaya başladı.

"Ama omurilikte bir sorun yok. Eğer sırtına atel takar ve onu bağlarsanız, kemikler iyileşecektir."

Galewrath sertçe başını salladı, sanki söylenecek daha çok şey olduğunu biliyormuş gibi ters ters baktı.

Bir sonraki an, Linden'in içinden bir titreme geçti. Başını kaldırdı.

"Kalbi kanıyor. Kırık bir kaburga-" Gözleri karanlığa beyaz kr bir bakış fırlattı.

İlk dişlerinin arasından, "Ona yardım edin. Seçilmiş. O lmemeli. Bu gece üç kişi daha hayatını kaybetti. Dördüncüsü olmamalı."

Linden bakmaya devam etti. Sesinde kurşuni bir tını vardı, sanki yeniden uykuya dalmak üzereydi. "Nasıl? Onu aabilirim ama çok fazla kan kaybeder. Ve hiç dikiş yerim yok."

"*Seçilmiş.*" İlk, Linden'in karşısında diz çöktü ve omuzlarını tuttu. "Bu 'dikişler' hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İyileştirme yeteneğiniz beni tamamen aşıyor. Tek bildiğim, eğer ona hemen yardım etmezseniz ölmek zorunda kalacağı."

Cevap olarak. Linden ilgisini kaybetmiş bir kadın gibi güvertede donuk donuk baktı.

"Linden" diye mırıldandı sonunda Covenant. "*Dene.*"

Kadının bakışları ona odaklandı ve adam kadının gözlerinin karanlık arka planında ışık parıltılarının hayal zerreleri gibi geçtiğini gördü. "Gel," dedi belli belirsiz. "Buraya gel."

Tüm kasları bastırılmış bir dehşetle kaskatı kesilmişti; ama kendini itaat etmeye zorladı. Ölmekte olan Dev'in yanında, Linden'le yüz yüze geldi. "Ne yapıyorsun -?"

Kızın ifadesi onu durdurdu. Yüz hatları bir rüyayı andırıyordu. Tek kelime etmeden uzandı, adamın yarım elini bileğinden yakaladı ve kolunu Dev'in acısının üzerine bir çubuk gibi gerdi.

Adam tepki veremeden kadın kaşlarını sertçe çattı ve adamın zihninde bir ihlal iğliği koptu.

Bir anda yüzüğünden ateş fışkırdı. Vahşi büyü geceyi geri fırlattı, n güverteyi akkorla yıkadı.

Acıdan ziyade şokla geri çekildi; kadının tutuşu ona zarar vermemişti. Yine de onu seçme şansından mahrum bıraktı. Hiçbir uyarı olmadan, tüm önyargıları paramparça oldu. Her şey değişmişti. Daha önce bir kez, Tek Ağaç'ın mağarasında, onun gücünü kendisi için kullanmıştı; ama o bunu düşünmeye bile cesaret edememişti.

imalar. Artık sezgileri o kadar keskinleşmişti ki, yüzüğünü onun iradesi olmadan kullanabiliyordu. Ve bu bir ihlaldir. Mhoram ona şöyle demişti. *Sen beyaz altının ta kendisisin.* Vahşi büyü onun kimliğinin önemli bir parçası haline gelmişti ve başka hiç kimsenin onu kullanmaya, kontrol etmeye hakkı yoktu.

Yine de ona nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Yaptığı şeyi kavrayışı aşılamazdı. Sanki kadının kalbini yakmaya niyetliymiş gibi Dev'in göğsünü ateşe vermişti bile.

Devler Gemisi'nin etrafındaki tüm sesler yok oldu, ateş tarafından emildi. İlk ve Galewrath gözlerini alevlere karşı gölgeledi, Seçilmişleri dilsiz bir şaşkınlıkla izledi Linden'in ağzı çalışırken mırıltılı şekiller oluşturdu ama hiçbir kelime çıkmadı. Bakışları alevlerin derinliklerine gömülmüştü Covenant öldüğünü hissedebiliyordu.

Dev bir an için onun kalçalarına doğru kıvrandı. Sonra ağır, ürpertici bir nefes aldı: ve ağzının kenarındaki kan damlası durdu. Göğsü daha rahat yükseldi. Kısa bir süre sonra gözlerini açtı ve iyileşme hissine baktı.

Linden, Covenant'ın bileğini bıraktı. Ateş bir anda yok oldu. Gece *dromondun* üzerine çöktü. Bir an için fenerler bile sönmüş gibi göründü. Yüzü karanlıkla dolan Covenant, yıkık dökük bir teçhizat yığınına doğru irkildi. Birinci'nin mırıldanmalarını güçlükle duydu. "Taş ve Mühür" diye tekrar tekrar mırıldanıyor, şaşkınlığını başka türlü dile getiremiyordu. Tamamen kör olmuştu. Gözleri yeterince çabuk alıştı, fenerin ışığından şekilleri ve gölgeleri seçti; ama bu sadece görüştü, görme değil: iyileştirme gücü ya da kapasitesi yoktu.

Ondan önce. Linden, ölümden geri çağırdığı Dev'in gövdesinin üzerinde yatıyordu. Çoktan uykuya dalmıştı.

Findail, *dromondun* pruvasındaki pozisyonundan, sanki her an bir dönüşümün başlamasını bekliyormuş gibi onu inceledi. Şiddetli bir şekilde büzülen Covenant, sıcak kederi bastırmak için savaştı. Bir süre sonra Pitchwife'ı Birinci'nin yanında gördü. Lambalar, şekilsiz Dev'in yüzünü bitkin, gözlerini kıpkırmızı yapmıştı. Ağır ağır nefes alıyordu, neredeyse bitkin düşmüştü. Ama sesi çok sakindi.

dedi. "Bitti. Starfare'in Gemisi, Home'un gemi ustaları tarafından onarılan kadar eski rahatlığıyla çalışmayacak. Ama ihlallerden vazgeçtim. Batmayacağız."

"Kaçmak mı?" Honninscrave sakalının arasından hırladı. "Ön direği gördün mü? Starfare'in Gemisi asla koşmaz. Bu kadar acı içinde onu nasıl yürüteceğimi bilmiyorum."

Birinci, Covenant'ın duymadığı bir şey söyledi. Cail ona doğru geldi ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Ama o hiçbirine tepki vermedi. Kökler tarafından kendinden koparılıyordu.

Linden'in yüzüğü almaya ondan daha çok hakkı vardı.

Soğuk, titremesini neredeyse durduracak kadar içine işlediğinde, mutfağın fırın kalınlığındaki atmosferine doğru ilerledi. Sırtını bir duvara dayayarak oturduğu yerde, sersemlemiş gibi hiçbir şeye bakmıyor, gördüklerini algılayamıyordu. Tek gördüğü, kıyametinin cılız ve zorunlu suretiydi.

Dışarıda, Devler geminin ihtiyaçları için çalışıyordu. Uzun bir süre boyunca güvertenin altından tulumbarın boğuk sesi yükseldi. Arka direğin yelkenleri, artık azalmış olan Dolewind'in yeniden canlanmasından korunmak için serenlerine kadar yarıldı. Ön direğin ve direklerinin taşları enkazdan temizlendi ve bir kenara bırakıldı. Düşen teçhizat ve donanımda sağlam kalan her şey kurtarıldı. Ya Seasauce ya da Hearthcoal sürekli olarak ocakların başındaydı ve çalışırken onlara destek olmaları için Devlere büyük kovalar dolusu et suyu taşıyorlardı.

Ancak mürettebatın yapabileceği hiçbir şey temel gerçeği değiştiremezdi; *dromond* sıkışmış ve sakatlanmıştı. Şafak söküp de Covenant gözleri boş ve hayaletimsi bir halde Devler Gemisi'nin durumuna bakmaya gittiğinde, hasarın büyüklüğü karşısında dehşete kapıldı. Orta gövdenin kış tarafında hiçbir şey zarar görmemişti: arka direk, anüsünü uzun bir ağaç gibi gökyüzünün mavi derinliklerine ve kırık bulutlarına doğru kaldırıyordu. Ancak Starfare's Gem'in baş tarafı, ilk serenlerin birkaç metre yukarısındaki bir terk edilmiş gibi sakat görünüyordu.

üst kısımların çökmesiyle kemiğe kadar sıyrılmış, ön direk yırtık pırtık bir kütük halinde kalmıştı.

Covenant'ın deniz taşıtları yoktu ama Honninscrave'in haklı olduğunu anlamıştı: Kış taraftaki brandayı dengeleyecek yelkenler olmadan Starfare's Gem asla yol alamazdı.

İçindeki acıyla, geminin neye çarptığını bulmak için döndü.

İlk başta gördüğü şey anlaşılmas görünüyordu. Starfare's Gem ufuklara kadar uzanan geniş, düz ve vahşi bir buz diyarıyla çevriliydi. *Dromond*'un kenarlarında pürüzlü ranzalar vardı; ama buzun geri kalanı kırılmamıştı. Karla kaplı yüzeyi, Devler Gemisi'ni buraya getirebilecek herhangi bir kanaldan arınmış görünüyordu.

Ama bakışlarını gölgeleyip güneye doğru baktığında, buzun ötesinde dar bir gri su şeridi fark etti. Ve gözlerini şakaklarını zonklatacak kadar kıсарak, *dromondun* gövdesi ile açık deniz arasında bir çizgi çizdi. Orada buz daha inceydi. Starfare'in Gem'inin yüzeye açtığı uzun çukurun üzerinde donuyordu.

Dev Gemi kapana kısılmıştı; burada kilitli ve çaresizdi. Üç direği de sağlamdı ve rüzgârın da etkisiyle hareket edemezdi. Bahar onu kurtarmaya gelene kadar oturduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Eğer dünyanın bu kısmı baharın dokunuşunu hissettiyse.

Lanet olsun!

Geminin içinde bulunduğu kötü durum, buzdan fırlayarak gelen rüzgârlar gibi canını yakıyordu. Kara'da Clave, Banefire'i besliyor, Sunbane'i artırmak için onu masum kanıyla körüklüyordu. Na-Mhoram'ın yağmalarıyla savaşacak Sunder ve Hollian ile belki bir avuç *Haruchai* dışında kimse kalmamıştı - tabii içlerinde hâlâ hayatta olanlar varsa. Tek Ağaç arayışı başarısız olmuş ve Mutabakat'ın tek umudunu söndürmüştü. Ve şimdi - !

Bana merhamet edin.

Ama o bir cüzamlıydı ve cüzamlılara asla merhamet edilmezdi. Buna rağmen tahammül edemedi. Yaptığı her şeyin yanlış olduğu bir noktaya ulaşmıştı. İnatçı kararlılığı bile

yüzüğüne tutunmak, kaderinin bedelini kendi başına ödemek yanlıştı. Ama bu alternatifte katlanamazdı. Bu basit düşünce kalbinin derinliklerinden sessiz bir feryat kopardı.

Bir şeyler yapmalı, kendini yeniden doğrulamanın bir yolunu bulmalıydı. Pasiflik ve sessizlik artık geçerli değildi. Umutsuzluğunun kendisi onu zorluyordu. Yapmalıydı- Linden *Elohim*'in haklı olduğunu kanıtlamıştı. Onun yüzüğüyle iyileşebiliyordu. Ama onu kurtarmak için tencereyi ısıttığı zamanki hevesli ateşin tadını unutamıyordu. *Mecburdu!* Ondan vazgeçemezdi. Yüzüğü elinde kalan tek şeydi.

Sevdiği her şey için en temel tehdit haline gelmişti. Ama birdenbire bu onu durdurmaya yetmemeye başladı. Kasten, Linden'in nedenlerini bir kenara bıraktı - onun yerine yapacağına inandığı şeyi yaptığını görme arzusu, Lord Foul ile onun aracılığıyla savaşma arzusu - ve kendi nedenlerini seçti.

Kendisine, arkadaşlarına ve gerekirse Despiser'a haklı olduğunu göstermek için.

Gözlerini buzdan ayırmadan Cail'e şöyle dedi: "Honninscrave'e onunla konuşmak istediğimi söyle. Herkesle konuşmak istiyorum - Birinci, Linden, Pitchwife. Onun kulübesinde."

Haruchai sessizce uzaklaştığında Covenant cübbesinin yetersiz korumasına sarıldı ve beklemeye koyuldu.

Yapmak istediği şeyin düşüncesi nabzının damarlarında zehir gibi atmasına neden oldu.

Gökyüzünde mavi vardı, günlerdir gördüğü ilk maviydi bu. Kabuklu bir parıltı güneşi yansıtıyordu. Ama buz, güneş ışığının gösterdiği kadar pürüzsüz değildi. Yüzeyinde keskin dikenler ve çıkıntılar, yüzen tabakaların sürtündüğü tümsekler ve hiçbir yerden hiçbir yere uzanan çukurlar vardı. Buz bir çorak araziydi, ıssızlığı soğukta yas tutuyordu ve bakışlarını hayatının sonucu gibi tutuyordu. Bir keresinde kışın Despiser'la yüzleşmek için uzun kar ve umutsuzluk fersahları boyunca savaşmış ve galip gelmişti. Ama artık bir daha asla o şekilde galip gelemeyeceğini biliyordu.

Soğuğa karşı omuz silkti. Başka bir yol bulacaktı. Bu girişim onu deliye çevirse bile. Delilik, gücün daha az öngörülebilir ve titiz bir biçimiydi. Ve o

Lord Foul ya da Findail'in ona tüm gerçeği söylediğine inanıyordu.

Yine de vicdanından vazgeçmeye ya da delirmeye niyeti yoktu. Cüzzam hastalığı onu hayatta kalmak ve imkânsız bir geleceğe karşı kendini kanıtlamak için iyi eğitmişti. Ve Foamfollower bir keresinde ona şöyle demişti. *Hizmet, hizmeti mümkün kılar.* Umut, hizmet edenden değil, hizmet edilenin gücünden ve değerinden geliyordu.

Cail geri döndüğünde Covenant hazır olduğunu hissetti. Yavaşça, dikkatlice denizden döndü ve Ac'ın tıkanmış taşları arasından geçerek güverte altına giden girişlerden birine doğru ilerledi.

Aşağıda, Honninscrave'in kulübesinin kapısı açıldı ve yanında Mistweave duruyordu. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı Covenant, Dev'in kendisini Cail'in Linden'le ilgili eski sorumluluğuna atarken tahmin ettiğinden daha fazlasını üstlendiğini tahmin ediyordu. Ona olan bağlılığının *dromondun* ihtiyaçlarını ve mürettebatın emeklerini göz ardı etmesini gerektireceğini nasıl öngörebilirdi? Bu ikilem onun kendinden emin görünmemesine neden oluyordu.

Ancak Covenant'ın Dev'e sunabileceği herhangi bir rahatlama yoktu ve kapı açıldı. Etrafındaki tüm insanların katlanmak zorunda kaldığı acıya kaşlarını çatarak, Cail'i dışarıda bırakarak Efendi'nin kulübesine girdi.

Honninscrave'in kamarası sade bir yerdi: Devlerin sığabileceği büyüklükte birkaç sandalye, kocaman bir deniz yatağı ve derin bir ranza dışında, tek mobilyası denizcilik aletleri ve haritalarla dolu uzun bir masa ve taştan sallanan iki lambaydı. Honninscrave, sanki Covenant'ın gelişi onu volta atarken bölmüş gibi masanın en ucunda duruyordu. Sevinhand ranzanın kenarına oturmuş, yorgunluğundan her zamankinden daha melankolikti. Onun yanında, omuzları duvara değen ve yüzünde hiçbir ifade olmayan Depo Şefi oturuyordu. Birinci ve Pitchwife sandalyelerden ikisini işgal etmişti. Kadın ne kadar yorgun olduğunu kabul etmiyormuş gibi sırtını dik tutuyor, kınına soktuğu kılıcını kalçalarına dayıyordu; ama kocası yorgunluktan çökmüş, omurgasındaki deformasyonu vurguluyordu.

Odanın bir köşesinde. Linden yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Uyku gözlerini bulanıklaştırmıştı: Covenant'ı tanımak için gözlerini kaldırdığında, onu zorlukla görebiliyor gibiydi. Bu devlerin arasında küçücük ve yersiz yurtsuz görünüyordu. Ancak teninin rengi ve solunumunun sabitliği, esasen sağlığına kavuştuğunu gösteriyordu.

Kulübenin havası sanki Covenant bir tartışmanın ortasına girmiş gibi gergindi. Pitchwife ve Sevinhand dışında hiçbir Dev ona bakmıyordu. Ama dile getirmediği sorusunu Pitchwife'a yönelttiğinde, İlk'in kocası başını eğdi ve cevap vermedi. Ve Sevinhand'ın yaşlı rue'sunun çizgileri meydan okunamayacak kadar derindi.

Antlaşma nezaketin ötesinde gergindi. Sert ve kaba bir sesle, "Peki bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

Linden sanki ses tonu onu incitmiş gibi kaşlarını çatı. Ya da belki de onun niyetini çoktan okumuştı. Başını kaldırmadan mırıldandı: "Tartıştıkları konu buydu."

Kadının açıklaması onu biraz rahatlattı. Kaderi konusunda o kadar ileri gitmişti ki, içgüdüsel olarak her düşmanca, acı verici ya da basitçe zor duygunun kendisine yönelmesini bekliyordu. "Başka ne seçeneğimiz var?"

Bunun üzerine Honninscrave'in çenesinin kenarlarındaki kaslar sıkıştı. Sevinhand üzüntüsünü bastırmak istercesine avuçlarıyla yanaklarını ovuşturdu. İlk dişlerinin arasından usulca bir iç çekti. Ama kimse cevap vermedi.

Covenant ciğerlerine hava çekti, cesaretini yumruklarının duyarsız soğuşunda kavradı. "Eğer daha iyi bir fikrin yoksa, bizi bu buzdan kurtaracağım."

Sonra bütün gözler onun üzerindeydi ve kabinde bir endişe şoku yayıldı. Honninscrave'in yüzü yeniden açılmış bir yara gibi açıldı. Linden'in gözlerindeki tüm uyku kayboldu. İlk ayağa fırladı. Demir gibi sert bir sesle, "Dünyayı boş yere mi tehlikeye atacaksın?" diye sordu.

"Kısıtlamalarının o kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Linden hemen ekledi. O da ayağa kalkmış, sanki bir şey yapmak istiyormuş gibi

Covenant'ın aptallığını ayakta karşılamak. "Yoksa sadece etrafa güç saçmak için bir bahane mi arıyorsunuz?"

"Cehennem ve kan!" Covenant havladı. Findail *dromondaki* herkese ona güvenmemeyi mi öğretmişti? "Eğer hoşuna gitmiyorsa" -yaralı ön kolu hırsıyla kaşınıyordu- "bana bir alternatif sun! Bu kadar tehlikeli olmaktan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun?"

Onun bu çıkışı, İlk'in yüzünde bir hüznün ifadesi yarattı. Linden gözlerini kaçırdı. Bir an için Pitchwife'ın zor nefes alışları sessizliği bozdu. Sonra karısı yumuşak bir sesle, "Affedersin, Dev dostum. Niyetim hakaret etmek değildi. Ama bu dar boğazda başka seçeneğimiz yok." Döndü ve bakışları bir bıçağın ucu gibi Honninscrave'e yöneldi. "Şimdi konuşacaksın. Usta."

Honninscrave ona ters ters baktı. Ama o Aramanın İlkiydi: bu ses tonunu kullandığında hiçbir Dev ona itaat etmeyi reddedemezdi. Her kelimeyi yassı bir taş parçası gibi söyleyerek yavaşça itaat etti. Yine de cevap verirken elleri masanın üzerindeki çizelgelerin ve aletlerin arasında kesik kesik, gürültülü hareketler yapıyor, onunla çelişiyordu.

"Konumumuzdan emin değilim. Bulutlar dağıldığından beri çok az gözlem yapma fırsatım oldu. Ve bu deniz halkımız tarafından çok az ziyaret edildi. Haritalarımız ve bilgilerimiz de aynı şekilde belirsiz." Birinci, konuyu saptırdığı için kaşlarını çatarak onu azarladı; ama duraksamadı. "Bilginin yetersiz olduğu yerde, tüm seçenekler tehlikelidir.

"Görünüşe göre şu anda, Seareach adını verdiğiniz, Kimsesizlerin yurdu ve onların yoksul şehri ve mezarı olan *Coerceri*, The Grieve'in bulunduğu sahilin kuzeyinde ve doğusunda yaklaşık dört ya da beş on fersah uzanıyoruz." Bu ismi sanki söylenmesini tercih ediyormuş gibi özel bir belirginlikle telaffuz etti. Sonra İlk'in aklındaki alternatifi özetledi: Covenant ve Arama'nın liderleri Starfare's Gem'den ayrılacak ve karayı bulana kadar buz üzerinde batıya doğru ilerleyecekler, ardından da sahili takip ederek Seareach'e ulaşacaklardı.

"Ya da," diye araya girdi Linden temkinli bir şekilde, konuşurken Mutabakat'ı inceliyordu. "Seareach'i unutabilir ve doğruca

Revelstone. Araziyi bilmiyorum ama o kadar güneye sarmaktan daha hızlı olacağı kesin."

"Evet." Honninscrave tiksinti ya da endişe dolu bir homurtuya izin verdi. "Eğer bu kıyılar haritalarımızın umudunun içindeyse." Duyguları sesinde yükseldi ve sert kavrayışından sıyrıldı. "Ve eğer buz sağlam kalırsa ve o kıyıya kadar gidilebilirse. Ve bu kış devam ederse - çünkü denizlerin doğal seyrinde böyle bir buzla karşılaşmak için biraz güneydeyiz ve altımızda mevsimsiz bir şekilde çözülebilir." Bağırarak için kelimeleri kaya parçaları gibi öğüttü. "Ve eğer Arazi'nin kuzeye doğru uzanan kısımları her türlü seyahat imkânının ötesinde engebeli ya da dağlık değilse, o zaman-" Ağzına aldığı bir avuç havayı dişlerinin arasında tuttu. "O zaman, diyorum ki, yolumuz açık."

Kulübeme hapsolmuşken sıkıntısı daha da artmıştı. Ama Birinci merhamet etmedi. "Seni duyuyoruz," dedi sertçe. "Bu seçim tehlikeli. Hikâyeni tamamla. Efendim."

Honninscrave ona bakmadı. "Ah, benim masalım," diye homurdandı. "Bu benim masalım değil. Kardeşim öldü ve değer verdiğim *dromond* buzun içinde kilitli ve sakat yatıyor. Bu benim hikâyem değil." Yine de Birinci'nin otoritesi onu tutuyordu. Her bir y u m r u ğ u n d a ağırlıksız ve yetersiz bir sopa gibi birer çizelge tutarak sesini Mutabakat'a yöneltti.

"Buzu parçalamayı teklif ettiniz. Çok güzel. Cable Seadreamer için canını veren kardeşim, serbest bırakma ateşini reddettin. Ama çılgın savaş arzun adına buzdan bir lig kurmaya çalışacaksın. Çok güzel. Ama sana söylüyorum, Starfare'in Gemisi yelken açamaz. Bu sakat haliyle, hayır. Sizin için çok değerli olan zamanımızı tamir etmeye ayırabilseydik ve denize bir kanal açabilseydik, o zaman da durumumuz değişmezdi, çünkü *Dromond* artık denizlerin stresine karşı dayanıklı değil. İyi bir rüzgârla, belki, Seareach'e doğru yol alabiliriz, Ama herhangi bir fırtına bizi merhametinde tutacaktır Bir kaç gün - ya da onlarca gün - bizi hedefimizden daha uzakta bulabilir. "Starfare's Gem

Kelimeleri çıkarmak için ağır ağır yutkundu- "artık Aramayı taşımaya uygun değil."

"Ama-" diye başladı Covenant, sonra durdu. Bir an için kafası karıştı Honninscrave'in kederi, dile getiremediği ve Covenant'ın çözemediği bir öfkeyi örtüyordu. Efendi neden bu kadar acımasızdı?

Ama Honninscrave'in konuşmasının imaları birdenbire Covenant'ın üzerinden bir kıran gibi geçti ve kavrayışı dalgalara kapıldı. Starfare'in Gemisi denize açılmazdı. Ve İlk, Arama'nın Devler Gemisi'nden ayrılmasını, Kara'ya doğru yola çıkmasını istedi. Kendini, kalbinin etrafında sıkılmış bir soğukluk düğümüyle ona bakarken buldu. Onu öfkeden uzak tutan tek şey üzüntüydü.

"Neredeyse kırk dev." Foamfollower'ın halkı, Mahvolmamışların akrabaları. "Onları burada ölüme terk etmekten bahsediyorsun."

O bir kılıç ustasıydı, savaş ve zor seçimler için eğitilmişti. Covenant'ın bakışlarına karşılık verirkenki sertliği, bir silah kadar masrafsız görünüyordu. Ama gözlerinin ardında acı dolu hayaletler gibi gölgeler dolaşıyordu.

"Evet." Honninscrave'in sesi havayı tırmaladı. "Ölüme terk edilmeliler. Ya da bize eşlik etmeliler ve Starfare's Gem'in kendisi ölüme terk edilmeli. Ve o günden sonra hiçbirimiz bir daha Ev'in kayalıklarına ve limanına gözümüzü dikemeyeceğiz. Yeni bir *Dromond* yapmak için hiçbir imkanımız yok. Ve halkımız nerede olduğumuzu bilmiyor." Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama her kelimesi Covenant'ın zihninde bir yara izi bırakıyordu.

Bu dayanılmazdı. O bir denizci değildi; Devler Gemisi'ni terk etmeye dayanabilirdi. Ama yaklaşık kırk Dev'i umutsuz bir şekilde geride bırakmak ya da onları Evsizler'in mahsur kaldığı gibi Kara'da karaya oturtmak!

Birinci tereddüt etmedi: Görevini biliyordu ve bundan kaçmayacaktı Antlaşma ondan uzaklaştı, Honninscrave ile masanın uzunluğu boyunca yüzleşti. Boyu, Efendi'nin uzun görünmesine ve hafifletilemeyecek kadar incinmesine neden oldu. Ama Covenant bu sonucu kabul edemezdi.

"Eğer mürettebatı burada bırakırsak. Gemiyle birlikte." Honninscrave onunla buluşana kadar bakışlarını Dev'e yöneltti. "Neye ihtiyaçları olacak? Herhangi bir şansları olması için?"

Honninscrave'in başı şaşkınlıkla sarsıldı. Bir an için, sanki kendisiyle alay edildiğine inanıyormuş gibi, ağzı sakalını kuşkuyla ayırdı. Ama sonra bir İngiliz anahtarıyla kendine hakim oldu. "Elimizde bol miktarda depo var." Gözleri bir çağrı gibi Covenant'a yapıştı: *Bu konuda bana yalan söyleme.* "Ama Devler Gemisi'nin durumu hâlâ ortada. Pitchwife'ın yapabileceği tüm onarımlar yapılmalı. Zamanı olmalı."

Zaman, diye düşündü Covenant, zaten altmış günden fazla bir süredir Toprak'tan uzaktaydı - Revelstone'dan doksana yakın bir süredir uzaktı. Clave daha kaç kişiyi öldürmüştü? Ama tek alternatif Pitchwife'ı gemiyle birlikte geride bırakmaktı. Ve o kesinlikle reddedecekti. İlk'in kendisi de reddedebilirdi. Covenant sertçe, "Ne kadar zaman?" diye sordu.

"İki gün," diye yanıtladı Honninscrave. "Belki de üç. Çok fazla zift gerekecek. İşin kendisi de zor ve zahmetli olacak."

Lanet olsun! Covenant nefes aldı. Üç gün. Ama geri adım atmadı. O bir cüzzamlıydı: bugünü satarak geleceği satın almaya çalışmanın aptallığını biliyordu. Acımasızca Pitchwife'a döndü.

Yorgunluk Dev'in deformasyonlarını daha da belirginleştirmiş gibiydi. Sırtı, uzuvlarının ve başının ağırlığından zarar görmüş gibi eğilmişti. Ama gözleri parlıyordu ve yüz ifadesi değişmişti. Covenant'a sanki İnançsız'ın ne söylemek üzere olduğunu biliyormuş ve bunu onaylıyormuş gibi bakıyordu.

Covenant kendini başarısızlıkla odunlaşmış hissetti. Buraya ateş için hazırlanmış olarak gelmişti; ama yoldaşlarına sunabildiği tek şey sahip olmadığı bir sabırdı. "Tek seferde yapmayı dene" diye mırıldandı. Sonra da Devlerin tepkilerine katlanmak zorunda kalmamak için kulübeden ayrıldı.

Pitchwife'ın sesi onu takip etti. "Taş ve Deniz!" diye kıkırdadı Dev. "Bu küçük bir mesele. Bütün bir günü bana ne gerek var?"

Hiçbir şeye bakmayan Covenant adımlarını hızlandırdı.

Ama arka güverteye çıkan merdivene ulaştığında, Linden ona yetişti. Sanki aralarında bir şeyler değişmiş gibi onun kolunu tuttu. Niyetli ciddiyeti eski ciddiyetine hiç benzemiyordu ve gözleri nemliydi. Adamın büyük bir özlemle öptüğü yumuşak ağzı bir yalvarış şeklini almıştı.

Yine de kendini affetmemişti; bir an sonra elini bıraktı. Bakışları biraz geri çekildi. Konuştuğunda, ihtiyacı olan kelimeleri bilmeyen bir kadın gibiydi.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Senden ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum. Tam ulaşamayacak kadar ileri gittiğini düşündüğümde, böyle bir şey yapıyorsun. Sunder ve Hollian için yaptığın gibi." Birdenbire durdu, söylediklerinin yetersizliği karşısında sustu.

Covenant haykırmak istedi. Ona duyduğu arzu acı çekilemeyecek kadar şiddetliydi. Onunla yaşayabileceği her türlü gerçekliği çoktan saptırmıştı. Ve o bir şifacıydı. Onun yüzüğüne ondan daha çok hakkı vardı. Kendinden nefret etmek onu sertleştirdi.

"Gerçekten de sadece etrafıma güç saçmak istediğimi mi düşünüyorsun? Benim hakkımdaki düşüncen bu mu?"

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Yüz ifadesi şaşkın bir feryat gibi içe döndü. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır. Sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum." Sonra gözleri tekrar ona doğru uzandı. "Ama beni korkuttun. Eğer kendini görebilseydin-"

"Kendimi görebilseydim," diye mırıldandı kollarını ona dolamamak için, "muhtemelen kusardım."

Vahşice, kendini merdivenden yukarı fırlatarak ondan uzaklaştı.

Ama arka güvertenin açık havasına ve kırılğan soğuğuna kavuştuğunda, acısını bastırmak için kollarını göğsünde düğümlemek zorunda kaldı.

Kahvaltısını mutfakta, sobanın sıcaklığını biraz olsun içine çekmeye çalışarak yerken, çalışma seslerini duyabiliyordu

Dışarıda. İlk başta. Sevinhand'ın sesi ve Galewrath'inki dönüşümlü olarak komuta ediyordu. Sevinhand ön güvertenin hazırlanmasına nezaret etti; Galewrath ise buzun kırılmasını ve ölen üç mürettebatın gömülmesi için söylenen ritüel şarkıları yönetti. Ancak bir süre sonra Pitchwife ayak sesleri ve teçhizat şakırtıları, yarı donmuş halatların sert tıslaması ve gümbürtüsü arasında sesini duyurmaya başladı. Covenant kalan azıcık cesaretini topladığında, izlemek için dışarı çıktı.

Gece boyunca mürettebat enkazı temizlemiş ve düzenlemişti. Şimdi de kesik ön direği hazırlamakla meşguldüler. Pitchwife kendi özel ziftinden yapılmış büyük bir taş fıçının üzerine eğilmişti; ama gözleri ve sesi, sağlam avlu ile direğin parçalanmış ucu arasına halat geren denizcileri takip ediyordu. Gerekli sorular ve talimatlar dışında, Devler alışılmadık derecede sessiz ve bezgindi. Dolewind onları uzun süre tutmuştu; ve Ruhbiter'le karşılaşmalarından beri hiç dinlenememişlerdi. Artık gelecekleri buz kadar kırılgan ve zorlu hale gelmişti. Devler bile bu kadar yükü sonsuza dek taşıyamazdı.

Ama Covenant daha önce Pitchwife'ı iş başında hiç görmemişti. Dikkatini dağıttığı için minnettar olan Covenant, İlk'in kocası hazırlıklarını tamamlarken Pitchwife'ı hayranlıkla inceledi. Fıçısını başka bir Dev'e emanet ederek, omzuna bir askı içinde bir kaya parçası astı, sonra halatların yanına gitti ve kendini yavaşça ön direğe doğru çekmeye başladı.

Mürettebat onun altında, zift fıçısını direğe mümkün olduğunca yükseğe sabitlenmiş bir makaraya bağladıkları bir ağın içine yerleştirdi. Kendisi de o yüksekliğe ulaştığında, şimdi kollarının altından ve direğin etrafından bağlanan bir halatla desteklenen iki dev, fıçıyı ona doğru çekti. Soğukta nefesi keskin bir şekilde yükseliyordu.

Hemen çalışmaya başladı. Zift topaklarını toplayarak direğin sivri tepesine yığdı. Zift yapışkan gibiydi ama onu ustalıklarla kullandı, çatlakların içine doğru parmakladı ve kırık taş için düz bir uç oluşturana kadar her taraftan düzeltti. Sonra tekrar set taşına uzandı, bir kenarından bir parça kopardı ve parçayı zifte vurdu.

Neredeyse geçiş olmaksızın zift, direğın granitinden ayırt edilemeyecek şekilde taşa dönüştü.

Memnuniyetini mırıldanarak fıçısını güverteye kadar takip etti.

Sevinhand birkaç devı direğē bağlanmış olan her şeyi sökmeleri için avluya gönderdi. Aynı anda diğē mürettebat da sağlam direğın uçlarına halatlar bağlamaya ve avluda yeni donanımlar hazırlamaya başladı.

Pitchwife onları görmezden geldi ve dikkatini direğın düşen kısmına verdi. Direk birkaç parçaya ayrılmıştı; ama bir parçası diğēlerinin toplamı kadar uzundu. Zift ve taşla, bu parçanın her iki ucunu da ön direğın yeni başlığı gibi yassı izmaritler haline getirdi.

Covenant tüm bunların ne işe yarayacağını göremiyordu. Ve acele etme ihtiyacı onu huzursuz ediyordu. Bir süre sonra, güverteye çıktığından beri Galewrath'ı görmediğini fark etti. Ölüler denize teslim edildiğinde, o başka bir göreve gitmişti. Kendini meşgul etmek ve biraz ısınmak için cüppesini daha sıkı çekti ve Depo şefi'ni aramaya koyuldu.

Gemiyi, güvertenin altında, ambarlar, su depoları ve ambar dolaplarından oluşan özel yerinde buldu. *Dromond*, hem sobalar için yakıt hem de denizde taşla kolayca yapılamayacak tamirat ve yenilemeler için hammadde olarak kullanılmak üzere şaşırtıcı miktarda odun taşıyordu. Galewrath ve diğē üç Dev, geminin marangozhanesi olarak kullanılan kare şeklindeki ambarda çalışıyorlardı.

İki büyük kızak yapıyorlardı.

Bunlar yüksek rayları ve kaba tahtaları olan kaba yapıları. Ama sağlam görünüyorlardı. Ve her biri bir devı taşıyacak kadar büyüktü.

İki mürettebat üyesi kabukları yapıştırıp birbirine tuttururken, Galewrath ve diğē Dev daha zor bir işe olan rayları oyma işiyle uğraşıyordu. Eğeler, bıçaklar ve el aletleriyle Covenant'ın kalçası kalınlığındaki kirişlerin kabuklarını soydular, ardından ahşabı buz üzerinde ağırlık taşıyacak şekilde yavaşça şekillendirdiler ve

kar mümkün olduğunca kolay yağıyordu. Zemin çoktan ağaç kabukları ve kıvrımlarla dolmuştı ve hava temiz reçine kokuyordu; ama görev henüz bitmemiştı.

Covenant'ın sorusuna cevap olarak. Galewrath, Revelstone'a ulaşmak için Covenant ve arkadaşlarının sırtlarında taşıyabileceklerinden daha fazla malzemeye ihtiyaç duyacaklarını söyledi. Ayrıca arazi Devlerin insanların yetişemeyeceğı bir hızda ilerlemesine izin verdiğinde kızaklar Covenant ve Linden'ı da taşıyacaktı.

Covenant bir kez daha kendisine hizmet etmeye çalışan insanların takdiri karşısında hüzünlendi. Starfare's Gem'den ayrılacağı andan daha ilerisini düşünememiştı; ama Devler gemilerinin hayatta kalmasından daha fazlasını düşünüyorlardı. Diğer insanlar onunla bu kadar ilgilenmeseydi çoktan ölmüş olurdu.

Üst güvertelere doğru geri dönüş rotası Kaptan'ın kamarasından geçiyordu. Kapı kapalıydı; ama içeriden Birinci'nin kızgınlıkla yükselen sesini duydu. Honninscrave'e *Dromond*'un yanında kalması için ısrar ediyordu.

Efendi'nin cevap niteliğindeki sessizliğı anlamlıydı. Covenant bir kulak misafiri gibi utanarak Pitchwife ve Sevinhand'ın ne kadar ilerleme kaydettiğini görmek için aceleyle uzaklaştı.

Ön güverteye ulaştığında, güneş orta direğın olması gereken boşluğın üzerinde duruyordu ve deforme olmuş Dev'in planları şekilleniyordu Covenant neredeyse niyetini tahmin edebiliyordu. Pitchwife güvertedeki uzun taş şaftı bitirmiştı; o ve Sevinhand mürettebatın kırılmamış tek direğı güverteye çıkarmasını izliyordu. Orada direğı kesik direğe dayadılar veilmekilmek kablolarla sabitlediler. Uzunluğının üçte ikisi boyunca direğın ucundan yukarı uzanan direğın yukarı kaldırılmış ucuna devasa bir blok-ve-tackle'ın makarası takılmıştı.

Covenant kirpiklere ve mızrağa kuşkuyla baktı. "Bu dayanacak mı?"

Pitchwife sanki kolları ona çok ağır geliyormuş gibi omuz silkti. Sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. "Eğer öyle değilse, bu görev bir günde tamamlanamaz. Direği onarabilirim. Ama yükseltmeyi umduğumuz direğin daha küçük parçalara ayrılması gerekecek ki ben de onları havaya kaldırıp tekrar bir bütün haline getirebileyim." Covenant'a bakmadan iç çekti. "Dua et de bu işe yarasın. Bu zahmete katlanmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Yorgun bir şekilde sustu.

Palanga Pitchwife'ın hazırladığı direk şaftının düz bir ucuna bağlandığında, sekiz ya da on dev şaftı kaldırıp serenin altına yerleştirdi, böylece halatlar mümkün olduğunca düz asılarak direğin yan tarafındaki gerilimi en aza indirecekti. Makaraları gıcırdayarak gerildi.

Covenant bilinçsizce nefesini tuttu. Direk granit şaftı taşıyamayacak kadar ince görünüyordu. Ama halatlar gerildikçe ve direk parçasının ucu yukarı kalktıkça hiçbir şey kopmadı.

Sonra şaft direktten düz bir şekilde sarktı ve direğin gövdesine sürtündü. Devler palanganın çekme halatını yavaşça çekerken, şaft yükselmeye devam etti.

Poposu Covenant'ın kafasının hizasına ulaştığında. Pitchwife öksürdü, "Dur!"

Çekme halatındaki devler dondu. Palanga inledi; halatlar gerildikçe şaft hafifçe oturdu. Ama yine de hiçbir şey kopmadı.

Elleri ziftle dolu olan deforme olmuş Dev, şafta doğru ilerledi ve kışını düzgün ve ağır bir tabakayla nazikçe kapladı. Sonra direğin diğer tarafına çekildi. Yanında bir ip sallanıyordu. Ellerini dikkatlice temizledikten sonra halatı kavradı ve avludaki Devlerin onu yukarı çekmesine izin verdi.

Direğin etrafından ve sırtından geçirdiği bir halat halkasıyla kendini bir kez daha destekleyerek, sakat kütüğe doğru adım adım ilerledi. Avlunun üzerinde tek başına, garip bir şekilde savunmasız görünüyordu; yine de ana gücüyle kendini yukarı doğru zorladı. Sonunda direğin kenarına asılı kaldı.

Uzun bir süre kıpırdamadı ve Covenant kendini Dev için nefes almaya çalışır gibi nefes nefese buldu, Pitchwife'a güç gönderdi. Birinci ön güverteye gelmişti. Bakışları kocasının üzerinde kenetlenmişti. Eğer mızrak kırılırsa, onu düşen taşlar ve uçan palangalar tarafından parçalanmaktan ancak bir mucize kurtarabilirdi.

Sonra aşağıdaki devlere işaret etti Sevinhand fısıltıyla bir komut verdi; mürettebat kuyuyu tekrar yükseltmeye başladı.

Artık direğin eğikliği açıkça görülüyordu ve Covenant direğin hâlâ sağlam olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Dikkatli adımlarla şaft yukarı doğru çekildi. Kısa süre sonra düz tepesi Pitchwife'ın başının üzerine çıktı. Sonra kıcı göğsünün hizasına ulaştı.

Kendi ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıf görünüyordu; ama bir şekilde kendini destekledi, kollarını uzatarak şaftın direğin ucunda sallanmasını, zift tabakasını sıyrmasını ya da çarpık bir şekilde birleşmesini önledi. Devler ipleri daha sıkı büktü, mili bir ayak daha kaldırdı; sonra Sevinhand onları durdurdu. Pitchwife yavaşça pozisyonunu değiştirdi, taşı direk ile aynı hizaya getirdi.

Hazır olduğuna dair acil bir nefes verdi. Devler dikkatli bir şekilde şaftı indirmeye başladılar. Tek başına, aşağıya doğru yönlendirdi.

Düz uçlar birleşti. Bir anda, bir kaya parçasını yerine yerleştirdi; ve taşı taştan ayıran çizgi sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. İlk dişlerinin arasından rahatlama tıslamasına izin verdi. Devler mücadeleyi bırakırken içlerinden bir tezahürat yükseldi.

Direk ayaktaydı. Art direk kadar uzun değildi ama artık ikinci bir direk taşıyabilecek kadar uzundu. Ön taraftaki iki açıklık da *Dromond*'a hayatta kalması için gereken dengeyi sağlayabilirdi.

Görev henüz tamamlanmamıştı: direğin yeni ön direğe takılması gerekiyordu. Ancak öğleden sonraya daha çok vardı ve gerekli onarımlar artık açıkça mümkündü. İki Dev yukarı doğru fırladı ve Pitchwife'ın avluya inmesine yardım etti, ardından onu sevinç içindeki yoldaşlarının yanına indirdi. Birinci onu, omurgasını çatlatacak kadar acil görünen bir kucaklamayla karşıladı. Bir sürahi

Bir yerden *elmas şırası* çıktı ve ellerine sıkıştırıldı. Adam kana kana içti ve etrafında bir tezahürat daha yükseldi.

Covenant onları izledi ve Pitchwife'ın güvenliği ve başarısı için duyduğu minnettarlığın üzerine çökmesine izin verdi.

Bir an sonra Pitchwife dev kalabalığının arasından çıktı. Yorgunluktan ve ani *elmas darbesinden* dolayı ayakları üzerinde duramıyordu ama kararlı bir şekilde Covenant'a doğru ilerledi. İnançsız'a neredeyse dengesini kaybetmesine neden olacak kadar gösterişli bir selam verdi. Sonra şöyle dedi: "Şimdi dinleneceğim. Ama akşam olmadan mızrağı yerleştireceğim. Böylece Starfare'in Mücevheri için yapabileceğim iş tamamlanmış olacak." Gözlerinin ham kenarları ve duruşunun salınımı, bu günkü iş başlamadan önce *dromond'u* batmaktan kurtardığını keskin bir şekilde hatırlatıyordu Ama işi bitmemişti. Sesi yumuşayarak ekledi: "Dev dostu, Devler Gemisi'ne hizmet etme fırsatını bana verdiğin için sana teşekkür ederim."

Güneş ışığında ve buzun yansımalarında parlayarak arkasını döndü. Mürettebatın mırıldanarak yaptığı şakalara ve övgülere gülerek, Birinci ile kollarını birleştirdi ve sarhoş bir kahraman gibi ön güverteden ayrıldı. Biçimsiz boyuna rağmen, herhangi bir dev kadar uzun görünüyordu.

Bu manzara Covenant'ı gözlerini yakacak şekilde rahatlattı. Minnettarlık gerginliğini azalttı. Pitchwife korkusunun ve öfkesinin gereksiz olduğunu kanıtlamıştı. Sevinhand ve tayfası işlerinin başına dönüp yeni palangaları dizerek direği ön direğe doğru çekmeye başladıklarında Covenant Linden'ı aramak için uzaklaştı. Ona Dev'in neler başardığını göstermek istiyordu. Ve daha önceki sertliği için özür dilemek istiyordu.

Onu hemen buldu. Kadırgadaydı, paletinin üzerinde bir kimsesiz gibi uyuyordu. Rüyaları bir çocuğun vakur konsantrasyonuyla kaşlarını çatmasına neden oluyordu; ama uyanma belirtisi göstermiyordu. Hâlâ Soulbiter'in şiddetli soğuğunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Uyumasına izin verdi.

Kadırganın sıcaklığı ona kendi soğuk yorgunluğunu hatırlattı. Bir süre dinlenmek niyetiyle paletinin üzerine uzandı.

ve sonra Devleri izlemek için geri dönecekti. Ancak gözlerini kapatır kapatmaz yorgunluğu ortaya çıktı ve onu alıp götürdü.

Daha sonra, yarı bilinçli olduğu bir dönemde, şarkı söylendiğini duyduğunu sandı. İlk başta, şarkılar sevinç ve övgü, zorlu denizlere karşı dayanıklılık ve eve sağ salim varış şarkılarıydı. Ama bir süre sonra melodiler kederlenmeye başladı ve şarkılar ayrılık şarkılarına, kaybolan gemilere ve parçalanmış akrabalara dönüştü; ve içlerinden alevlerin çıtırtısına benzer bir ses geçti, bir *kaamoranın* ıstırapı, kıyameti haber veriyordu. Covenant bir keresinde *Coercr*'nin ana kayasında bir *caamora* denemişti. Ama o şenlik ateşi, Mahvolmuşlar'ın dehşet gecesinde ona dokunacak kadar şiddetli olmamış, kendisi dışında herkesi kurtarmıştı. Şimdi rüyalarına geri dönerken, belki de daha mutlak bir alev, daha araştırmacı ve yıkıcı bir yangının gerekli olduğunu düşündü. Ve o ateşi nerede bulacağını biliyordu. Başına geleceklerle yüzleşmekten korkan bir adam gibi uyudu.

Ama sonunda uyandığında, bu fikir aklından çıkmıştı.

Seasauce ve Hearthcoal'ın işlerine koşuşturmaları yeni bir günün doğduğunu gösteriyordu. Uykunun verdiği mahcubiyetle kendini oturur pozisyona getirdi, Linden'in paletine baktı ve boş olduğunu gördü. O ve Mistweave mutfakta değildi. Ama Cail sanki sabırsızlığı hiç bilmiyormuş gibi kayıtsız bir şekilde yakınında duruyordu.

Antlaşma ona baktığında, *Haruçay* şöyle dedi, "Tam zamanında uyandınız, efendimiz. Gece geçti, sizinle kalacak olanlar yola çıkmaya hazırlanıyor."

Covenant Ready'nin içinden bir sızı geçti, diye düşündü. Etrafındaki insanlar onun adına mümkün olan her şeyi yapmıştı; ama o asla hazır değildi. Ayağa kalkmaya çalışarak Hearthcoal'un kendisine sunduğu bir kase lapayı kabul etti ve acelesinin kaldırabileceği kadarını yedi. Sonra Cail'in kendisi için açık tuttuğu kapıya gitti ve keskin sabahın içine adım attı.

Yine buz parıltısı ve güneş ışığı gözlerini yaktı ama onları odaklamak için mücadele etti. Yeni ön direğe bir göz attıktan sonra, donmuş arka güverteden geçerek, devlerin toplandığı yere doğru ilerledi.

İskele küpeştesinin yanında selamlar onu karşıladı. Mürettebat ayrılarak onu aralarına kabul etti Bir anda kendini Linden ve Mistweave, Birinci ve Pitchwife ve Honninscrave ile birlikte güvertenin kenarında buldu.

Hem Linden hem de Pitchwife önceki güne kıyasla daha güçlü görünüyorlardı, ancak Linden sanki ona güvenmiyormuş gibi Covenant'ın bakışlarından kaçınıyordu. Birinci, bir şahin keskinliğiyle batıya baktı. Ancak Honninscrave, sanki uzun geceyi birbiriyle çelişen görevleriyle geçirmiş gibi, acı verici bir şekilde çözümsüz görünüyordu.

Küpeştenin arkasından bir bakış Covenant'a Galewrath'ın kızaklarının çoktan buzun üzerine indirilmiş olduğunu gösterdi. Her ikisi de ağır yüklüydü; ancak çuvallar ve erzak paketleri her kızakta en az bir yolcuyu barındıracak şekilde düzenlenmişti, Covenant'ı onayladıktan sonra İlk, Sevinhand'a, Galewrath'a ve diğer Devlere döndü. "Şimdi bir kez daha ayrılık vakti geldi." Sesi soğuk havada keskin bir şekilde çınladı. "Tehlike büyük, çünkü Cable Seadreamer'ın Dünya Görüşü artık Arayış'ın dümeninde değil. Yine de yemin ettiğimiz amacımızın peşinden gidiyoruz ve bu nedenle korkmuyorum. Bizler ölümlüyük ve başarısızlığın görüntüsü bizim için iğrençtir. Ama başarılı olmamız gerekmiyor. Bizden istenen tek şey her fırtınaya göğüs germemiz ve ne olursa olsun yolumuza devam etmemizdir. Dünyanın tüm denizlerinde bu iş için Starfare's Gem'de kalan sizlerden daha iyisi yoktur. O halde nasıl korkabilirim ki?

Sizden sadece şunu istiyorum: Buzlar çözüldüğünde, peşimizden gelin. Bildiğiniz o kıyıya, Seareach'e ve cesur Coercr'i'ye, The Grieve'e yelken açın. Eğer orada sizinle buluşamaz ya da haber gönderemezsek, o zaman arama görevi size düşer. Yapmanız gerekeni yapın ve korkmayın. Yiğit bir yürek Dünya'yı koruduğu sürece, kötülük asla tam anlamıyla zafer kazanamaz."

Sonra durdu, sanki kendi sözlerine şaşırılmış gibi Pitchwife'a baktı. Cevap olarak ona saf bir zevk parıltısı verdi. Sevinhand'ın gözlerinde Starfare's Gem'i *Bhrathair*'in savaş gemilerinden kurtaran kurnaz becerinin ipuçları vardı. Galewrath sanki geleceğe bakıyormuş gibi kayıtsızca baktı

onu yıldırarak hiçbir gücü yoktu. Mürettebat üyeleri yorgun ve tehlikede olsalar da başlarını dik tutup gururlarının parlamasına izin verdiler Covenant aniden onlardan ayrılmaya nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

Ama yapmak zorundaydı. İlk, arkasında Pitchwife'la birlikte merdivenden inmeye başladı; Covenant'ın başka seçeneği yoktu. Dünya'nın başına gelen tehlikeden onlar sorumlu değildi; ama onların hayatı da en az onunki kadar tehlikedeydi. Cail ona merdiveni uzattığında, düşerse kendisini yakalaması için *Harucha*'ye işaret etti. Sonra korkuluklara doğru eğildi, uyuşmuş ayaklarını basamaklara yerleştirdi ve baş dönmesi ve soğuk kemikleriyle aşağıya doğru savaştı.

Buz, tabanlarındaki sınırlar kadar ölü hissettiriyordu ve Devler Gemisi'nin gölgesinde esinti deniz kadar keskindi; ama o, hain yüzeyi adımlayarak ve kayarak kızaklardan birine doğru ilerledi. Linden onu takip etti, saçları kararlılığının bayrağı gibi dalgalanıyordu. Ardından, Seçilmişlere hizmet etme kararlılığında hâlâ inatçı olan Mistweave geldi.

Honninscrave sonuncuydu. Galewrath ve Sevinhand'a bir dizi gereksiz son talimat vermekten kendini zor alıkoyuyor gibiydi. Ama sessiz bir çılgılık gibi bir anlık sessizlikten sonra kendini gemisinden uzaklaştırdı ve topluluğa katıldı.

Vain parmaklıklara yaklaşırken birkaç dev aniden yolundan çekildi. Vain yan taraftan atladı, buzun üzerine hafifçe indi ve hemen karakteristik hareketsizliğine geri döndü, siyah gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

Havadan bir gölge süzüldü: Findail, Vain'in yanında insan formuna geri döndü, sanki o ve Demondim-spawn birbirlerine aitmiş gibi.

Covenant, İlk'in mırıldanarak verdiği talimatlara uyarak kızaklardan birine tırmandı ve malzemelerin arasına oturdu. Linden diğer kızağa yerleşti. Honninscrave ve Mistweave ipleri aldılar, kendilerini halatlara bağladılar. Birinci ve Pitchwife ön tarafa geçti. Cail kızakların arasında durdu; Vain ve Findail arkadan geldi.

Covenant ve yoldaşları umudu aramak için Devler Gemisi'nden ayrılırken koşucular buza çarpıyordu.

Sunder, Hollian ve Seareach ile vedalaşmalarının üzerinden altmış üç gün geçmişti. Revelstone'dan en az on sekiz fersah uzaktaydılar.

Beş: Karaya Doğru

İlk hızlı bir tempo tutturdu. Kızakları çekerken Honninscrave ve Mistweave'in ciğerlerinden buhar tütüyordu; ama geri durmadılar. Tüm Devler *Dromond*'un görüş alanından çıkmak, sakat gemilerini ve tehlikedeki insanlarını geride bırakmak için sabırsızlanıyordu. Kızakların rayları buzdaki oyuklara çarpıyor, ısıyor ve basınç çıkıntıları boyunca kayıyordu Covenant ve Linden malzemelerin arasında aceleyle bir o yana bir bu yana savruluyordu. Ama Linden raylara yapıştı, hiç itiraz etmedi. Ve Covenant, Devlerin ulaşabileceği her adımda hızlanmak istiyordu. Toprak ve Lord Foul ona pek çok şey öğretmişti; ama kendisine ihtiyacı olan arkadaşlarını geride bırakmayı hiç öğrenmemişti. Kendisine verilen ağır cüppelerin ve battaniyelerin içine gömülerek, yüzünü batıya doğru çevirdi ve Honninscrave'in onu aç bir tırısla beyaz kırlara doğru çekmesine izin verdi.

Yine de sonunda ne yaptığını düşünmek onu *dromond*'a doğru bakmaya itti. Uzakta, Vain ve Findail'in ötesinde, gemi sanki kasvetli su kütlesi tarafından yavaşça yutuluyormuş gibi küçülüyordu ve terk edilişinin görüntüsü boğazına düğümlendi. Ama sonra arka direkte dalgalanan flamayı fark etti. Sevinhand flamayı, gemiden ayrılanları selamlamak için kaldırmış olmalıydı. Rengârenk ve rüzgârda salınan bu flama, bir an için Starfare's Gem'in ruhunu, bir yiğitlik ve dayanıklılık vaadi gibi yakalamıştı. Covenant'ın görüşü Devler Gemisi'ni daha fazla seçemeyecek kadar bulanıklaştığında, tekrar öne doğru dönüp taş geminin gitmesine izin verebildi.

Linden kızaklarının arasındaki boşluktan onu inceledi; ama ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ki, koşucuların sert ezilmeleri, Devlerin ayaklarının ritmik gümbürtüsü ve nefes alış verişlerinin soluk soluğa duyulmasını desteklesin. Bir kez daha hedefine ve korkusuna doğru taşınıyordu, kendi çabasıyla değil, onu önemseyen insanların çabasıyla

onun hakkında. Yolundaki her krizde aynı şey oluyordu: tüm tutkusu ve gücüne rağmen, yardım olmadan hiçbir yere varamazdı. Peki bu yardımın karşılığını nasıl ödedi? Sadece acı, tehlike ve en az bir yalan; başka bir şey değil. Ama bu koşullar altında, gökyüzünün acı mavisi ve arkadaşlarının bakışları altında, acıyan kalbinin haykırabileceği bir şey değildi bu.

Batıya doğru ilerliyorlardı. Starfare's Gem'den ayrıldıklarında, güney ufkunda hâlâ bir açık su şeridi görünüyordu; ve denize yaklaştıkça yüzeyin daha az güvenilir hale geleceğinden emin olabiliyorlardı. Bu şartlar altında Covenant'ın tek umudu, güvenli bir geçit bulmak için kuzeye doğru zorlanmamalarıydı. Bu Firsthad itilmiş birkaç adımlar önde . yoldaşları için İzle için kusurlar ve çatlaklar içinde ve donmuş genişlik. Arkasında Pitchwife koşuyordu. Kendi deformasyonu dışında hiçbir yük taşımamasına rağmen, yürüyüşü onun zaten olmak bastırılmış için onun sınırlar. Tarafından Karşılaştırma, Mistweave ve Honninscrave ortaya çıktı mümkün için sürdürmek Ağır kızakları arkalarında sürükleyerek günlerce bu hızda gittiler ve hiç duraksamadılar. Cail de *Harucha*'lerden biriydi, buz ve zorlu hayatta kalma mücadelesi için doğmuştu. Sadece burun deliklerinden çıkan buhar ve yanaklarında oluşan beyaz kristaller normalden daha derin nefes aldığını gösterdi.

Vain ve Findail'e gelince, önlerindeki uzun yürüyüş onlar için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi hareket ediyorlardı. Vain'in tahta ön kolu dirseğinden işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu ama diğer her yönden, ur-villerin kendi gizli sebepleri için yarattıkları yapısal olarak kusursuz muamma olarak kaldı. Ve Atanmış, herhangi bir fiziksel tehlikeye ya da strese karşı kesin bağışıklığını çoktan kanıtlamıştı.

Etraflarındaki buz düzlüğü özelliksiz ve dünyanın kenarlarına doğru soğuk dışında herhangi bir içerikten yoksun görünüyordu. Güneş beyaz kütlenin üzerine sertçe iniyor, buzun parlamasına neden oluyor ve Covenant'ı şakakları zonklayana kadar gözlerini kısmaya zorluyordu. Ve soğuk, giysisinin her kıvrımından ve tokasından içine işledi.

örtüler. Devlerin ayak sesleri ve nefes alış verişleri buz gibi sessizliğe damgasını vuruyordu. Kızak onu yanında duran odun yığınının doğru durmaksızın itip kakıyordu. Yüzünü buruşturarak battaniyelerine sarıldı ve içine kapandı.

İlk'in düşüşü onu şaşırtmıştı. Bir yarığa adım attığında, odaklanamayan bakışları arasında gri bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Karları savurarak ağır adımlarla ileri atıldı. Göğsü yarığın kenarına çarptı. Bir an için çılgınca kenara tırmandı, sonra gözden kayboldu Pitchwife dört beş adım arkasındaydı; ama hemen peşinden atladı, gözden kaybolan kollarını yakalamak için baş aşağı kaymaya başladı.

Çok geç kalmıştı. Ve kendini durduramadı. Uzuvarları ve kar **telaşıyla** karısının peşinden yere yığıldı.

Honninscrave ve Mistweave kaygan zeminde kayarak kızakları durdurdular. Linden'i taşıyan kızak neredeyse devriliyordu; ama Cail onu yakaladı ve kızakların üzerine geri koydu.

Covenant kızağından fırladı, buzun üzerine indi ve ayağa fırladı. Önünde, Usta ve Mistweave onları yüklerine bağlayan bağlarla boğuşuyordu. Findail ve Vain durmuştu; ama Cail çoktan yarığın yolunu yarılammıştı.

Covenant ve Devler birlikte kenara ulaştılar, Linden onların bir adım gerisindeydi. Cail orada durmuş, sanki aciliyeti unutmuş gibi aşağıya bakıyordu.

Birinci ve Pitchwife kenarın birkaç metre altında asılı duruyordu. Yarık omuzlarından sadece biraz daha genişti ve kendini duvarların arasına sıkıştırmış, ana gücüyle pozisyonunu korumaya çalışıyordu. Pitchwife'ın kolları kalçalarını kavırıyordu; adam kalçalarının arasında beceriksizce sallanıyordu.

Ayaklarının altındaki yarığa düşen kar, deniz tarafından emildikçe gri bir çamur haline geliyordu.

Yukarı doğru bir bakış fırlattı. "Taş ve Deniz!" diye soludu. "Acele edin!"

Ama Usta ve Mistweave yavaş değildi. Honninscrave başını ve omuzlarını buzun üzerine attı.

kenarı. Mistweave Usta'nın bacaklarını destekledi; Honninscrave ise Birinci'yi tutmak için aşığı uzandı.

Bir an içinde, Pitchwife'ı da peşinden sürükleyerek yarıktan dışarı fırladı.

Kadının yüzünde hiçbir tepki yoktu; ama Pitchwife zor nefes alıyordu ve boğumlu elleri titriyordu. "Taş ve Mühür" diye tekrar soludu. "Ben bir Devim ve olaylı yolculukları severim. Ama bu tür olaylar benim zevkime göre değil." Sonra rahatlamış bir kıkırdama geldi kesik dişlerinin arasından. "Ayrıca biraz da utanıyorum. Karımı kurtarmaya çalıştım ama kendi düşüşümü o yakaladı."

Birinci elini hafifçe onun omzuna koydu. "Belki de kurtarıırken daha az aceleci olsaydın- " Ama Honninscrave'e döndüğünde sesi sertleşti. "Efendim, benim düşüncem yolumuzu biraz kuzeye doğru çevirmemiz gerektiği yönünde. Bu buz güvenli değil."

"Evet," diye homurdandı. Şirketin Starfare's Gem'den ayrılmak zorunda kalacağını anladığından beri, sesindeki acı tonunu bastıramıyordu. "Ama o yol daha uzun ve acelemiz var. Kuzeye doğru buzda yol almak o kadar kolay olmayacak. Ve bildiğin gibi bu kuzey tehlikeli."

Birinci isteksizce başını salladı. Bir süre sonra uzun bir iç geçirdi ve sırtını dikleştirdi. "Pekâlâ," dedi. "Tekrar batıya gitmeye çalışalım."

Kimse kımıldamayınca Covenant ve Linden'a kızaklara dönmelerini işaret etti.

Linden, Covenant'ın yanında yürümek için döndü. Yüzü soğuktan kızarmış ve konsantrasyondan sertleşmişti. Düz, sessiz bir sesle sordu. "Bu kuzey neden tehlikeli?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Sağ ön kolundaki yara izleri İlk'in düşüşüne ve diğer tehlikelere tepki olarak kaşınıyordu. "Revelstone ve Coercr'nin kuzeyine hiç gitmedim." İsimsiz tehlikeler hakkında düşünmek istemiyordu. Soğuk zaten onun için çok fazlaydı. Ve şirketin yarıktan nasıl geçeceğini bir türlü kestiremiyordu.

Ama bu sorun kolayca çözüldü. O ve Linden kızaklarına tırmanırken, Birinci ve Pitchwife boşluktan atladı. Sonra Honninscrave ve Mistweave kızakları çatlağın kenarına çekti. Orada Covenant kızakların yarığı aşacak kadar uzun olduğunu gördü. Honninscrave ve Mistweave onları yarıktan dışarı itti: Birinci ve Pitchwife onları karşıya çekti. Grubun geri kalanı çatlağı geçtikten sonra, Honninscrave ve Mistweave kollarını tekrar kayışlara geçirdi ve Birinci batıya doğru yoluna devam etti.

Şimdi kısmen tedbirli olmak, kısmen de Pitchwife'ın yorgunluğuna uyum sağlamak için daha yavaş bir tempo tutturmuştu. Yine de hızı, herhangi bir Antlaşma'nın yaya olarak eşleştirebileceğinden daha fazlaydı. Buz, kızıağın koşucularının altında sarsılarak ve kayarak ilerliyor gibiydi. Ama ne zaman güvenmediği bir şey görse, yürüyüşe geçiyor ve zeminin güvenli olduğundan emin olana kadar uzun kılıcıyla ileriye araştırıyordu.

Sabahın geri kalanında, onun dikkati gereksizdi. Ancak grup kısa bir yemek ve birkaç yudum *elmas şırası* içmek için durakladıktan kısa bir süre sonra, kılıcının ucu kabuğa saplandı ve kuzey ve güneydeki ince bir hat boyunca uzanan birkaç yüz fit dolusu kar gözden kayboldu. Bu yarık da kolayca geçildi; ama yoldaşlar uzak tarafa ulaştıklarında, Birinci tekrar Honninscrave'le yüzleşti ve "Bu çok fazla. Bu buz altımızda kırılanlaşıyor."

Üstat buz tutmuş sakalının arasından bir küfür savurdu. Yine de Aramanın lideri kuzeybatıya ve daha kalın buzlara doğru döndüğünde itiraz etmedi.

Öğleden sonranın büyük bir bölümünde, su kütlesi sabit, karla kaplı ve güvenilmez kaldı. Covenant zaman zaman yüzeyin yukarı doğru eğimli olduğunu hissetti; ancak güneşin beyaz manzara üzerindeki parlaklığı ne gördüğünden emin olamamasına neden oldu. Aralıklarla *elmas şarabını* yudumlasa da, soğuk iliklerine kadar işledi. Yüzü dövülmüş metal gibi hissediyordu. Yavaş yavaş, yangın hayallerine daldı. Ne zaman içki ve soğuktan uyuşsa, kendini yarı vahşi rüyalar görürken buluyordu.

Büyü sanki güzel ve arzulanır bir şeymiş gibi - Kemper'in Sahasını yerle bir etmeye yetecek kadar alev; Dünyanın Sonu Solucanı'yla mücadele edebilecek kadar güçlü bir tutku; hezeyanıyla her şeyi yutabilecek bir zehir. Bu ateş hayatı ve baştan çıkarıcıydı - ve kan kadar gerekliydi. Ondan asla vazgeçemeyecekti.

Ama bu tür rüyalar onu gitmek istemediği yerlere götürüyordu. Linden ona zehir ve Solucan hakkındaki gerçeği söylediğinde neredeyse kalbini yerinden sökecek olan çılgılığa. Ve ihtiyacının köklerinde saklı duran diğer ateşe - ruhu ona bağlı olmasına rağmen her zaman bulmayı başaramadığı *caamora*'ya.

Telaşla, gerçek uykunun eşiğinden geri dönmek için defalarca mücadele etti. Ve bunu son kez yaptığında, kuzeyin artık boş olmadığını görünce şaşırdı. İlk'in yolu muazzam buz parçalarından oluşan bir sırta doğru açı yapıyordu: Gökyüzüne doğru yığılmış olan bu buzlar, doğu ve batı ufuklarına doğru uzanıyordu. Güneş batmak üzere olmasına rağmen, güneyde çok aşağılardaydı ve onu kör etmedi, aksine sırtın üzerinde tam ve soluk pembe bir ışık saçarak buzun bir buzul gibi aşılmaz görünmesini sağladı.

Burada Birinci tekrar batıya doğru döndü, kızaklar için açık bir rotadan ödün vermeden sırtın tabanına mümkün olduğunca yakın durdu. Ama yoluna çıkan kayalar ve monolit taşlar, buzu parçalayan şiddetten yuvarlandıkları ya da düştükleri yerde birer menhir gibi duruyordu. Arazinin zorluğu arttıkça hızını tekrar yavaşlatmak zorunda kaldı. Yine de amacına ulaşmıştı. Bu sırtı destekleyen yüzeyin, şirketin geçişinin baskısı altında çatlaması ya da parçalanması pek olası değildi.

Güneş kızıl ve ölümcül bir renkle batıya doğru batarken, yolcular gece için mola verdiler Pitchwife buzun üzerine yığıldı ve başını ellerinin arasına alıp oturdu, konuşamayacak kadar yorgundu Covenant ve Linden kızaklarından sertçe inip ileri geri yürüdüler, kollarını ovuşturup ayaklarını yere vurdular, Mistweave ve Honninscrave ise kamp kurdular. Honninscrave zemin örtüsü olarak kullanmak üzere ağır katranlı branda parçalarını paketinden çıkardı, ardından daha fazla battaniye serdi. Mistweave Linden'in

Büyük, düz bir dikdörtgen taş ortaya çıkarana kadar kızakla ilerledi. Bunu, eriyen buzun odunları ıslatmaması için ateş yakmak üzere bir taban olarak kullandı. Birinci, hiç kimseye belli etmeden, topluluğun yirmi fersahtan fazla yol aldığını tahmin ettiğini açıkladı. Sonra sustu.

Mistweave ateşi yaktığında, Pitchwife ayağa kalkmaya çabaladı, yüzündeki donu sildi ve yemek pişirmeye gitti. Çalışırken kendi kendine belli belirsiz mırıldanıyordu, sanki bir sesin -başkasının olmasa da kendi sesinin- duyulması cesareti için gerekliymiş gibi. Kısa süre içinde yoldaşları için koyu bir güveç hazırlamıştı. Ama yine de üzerlerine çöplüğün karanlığı çökmüştü ve kimse konuşmuyordu.

Akşam yemeğinden sonra Pitchwife neredeyse hemen uyudu ve çarşafına sarıldı. İlk, ateşin yanında sert bir şekilde oturdu ve kararlarını yeniden gözden geçirmek istemiyormuş gibi ateşle oynadı. *Harucha*'nin bağlılığını taklit etmeye her zamanki gibi kararlı olan Mistweave, Cail'e katılarak topluluğun başında nöbet tuttu. Honninscrave ise hiçbir şeye bakmıyor, kimsenin gözleriyle karşılaşmıyordu. Gözbebekleri kaşlarının ağırlığı altında gizlenmişti ve yüzü çizilmiş ve cılız görünüyordu.

Linden sanki biriyle konuşmak istiyormuş gibi gergin bir şekilde ateşin yanında volta atıyordu. Ancak Covenant, beyaz alevin sıcaklığına duyduğu içgüdüsel özlem tarafından emilmişti. İnkâr çabası ona söyleyecek hiçbir şey bırakmadı. Sessizlik buz gibi soğuk ve yalnız bir hal aldı. Bir süre sonra battaniyelerini topladı ve Pitchwife'ın izinden giderek yer çarşafına sıkıca sarıldı.

Sadece soğuk çok ikna edici olduğu için uyuyabileceğini düşündü. Ama Linden yatağını onunkinin yanına yapmıştı ve çok geçmeden onun, sanki yalnızlığını anlamaya çalışıyormuş gibi kendisini izlediğini hissetti. Gözlerini açtığında, onun ateşle aydınlanmış yüzündeki niyet ifadesini gördü.

Bakışları bir çağrı gibi ona odaklanmıştı; ama usulca mırıldandığı sözler onu şaşırttı.

"Adını bile öğrenemedim."

Covenant başını kaldırdı, anlamsızca gözlerini kırıştırdı

On

u. "Şu Dev," diye açıkladı, "şu yaralandığında ön direk kırıldı." Yüzüğüyle iyileştirdiği. "Kim olduğunu hiç öğrenemedim. Hayatım boyunca bunu yaptım. İnsanlara gerçek bireyler yerine hasta ya da hasarlı et parçalarıymış gibi davrandım. Bir doktor olduğumu sanıyordum ama önemsediğim sadece hastalık ya da yaraydı. Kişiyi değil."

Ona elindeki en iyi cevabı verdi. "Bu kötü bir şey mi?" Kadının tarif ettiği tutumu fark etmişti. "Sen Tanrı değilsin. İnsanlara kim oldukları için yardım edemezsin. Onlara sadece incindikleri ve sana ihtiyaçları olduğu için yardım edebilirsin." Kasıtlı olarak, "Aksi takdirde Mistweave'in ölmesine izin verirdiniz," diye bitirdi.

"Covenant." Şimdi ses tonu da bakışları gibi ona yönelmişti. "Bir noktada benimle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Kim olduğumla. Biz sevgiliydik. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bana yalan söylemen, doğru olmayan bir şeye inanmama izin vermen canımı acıtıyor. Birlikte bir geleceğimiz olduğuna inanmama izin vermen. Ama seni sevmekten vazgeçmedim." Kamp ateşinin alçak alevleri gözlerindeki nemden parlıyordu. Yine de kararlı bir şekilde duygusallıktan uzak duruyor, onu suçlamaktan ya da üzölmekten kaçınıyordu. "Bence beni sevmenin tek nedeni incinmiş olmamdı. Beni ailem yüzünden sevdin. Kim olduğum için değil."

Aniden sırt üstü yuvarlandı ve elleriyle yüzünü kapattı. İhtiyaç, fısıltısının öz kontrolünü boğdu. "Belki de bu tür bir sevgi harika ve fedakârcadır. Bilmiyorum. Ama yeterli değil."

Covenant ona, acısının üzerinde kenetlenmiş ellerine ve kulağının etrafında kıvrılan saçlarına baktı ve düşündü. Seninle uğraşmak zorundayım. Yapmak zorundaydı. Ama yapamadı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Tek Ağaç'ın kaybından beri konumları tersine dönmüştü. Şimdi ne istediğini bilen kadındı, kaybolan ise erkek.

Üstünde yıldızlar uzun yaslarını parlatıyordu Ama onlar için de ne yapacağını bilmiyordu.

Şafak sökerken uyandığında Honninscrave'in gitmiş olduğunu fark etti.

Bir rüzgâr çıkmıştı. Covenant battaniyelerinden ve yer çarşafından sıyrılırken, kamp ateşinin yarı gömülü kalıntıları üzerinde biriken karlar savruluyordu. Birinci, Pitchwife ve Linden hâlâ uyuyordu. Mistweave, sanki gece boyunca Cail'le eşleşme arzusu yenilgiye uğramış gibi kanvas örtüsünün içinde yatıyordu. Sadece Cail, Demondim-spawn ve Findail ayaktaydı.

Covenant Cail'e döndü. "Nerede-?"

Cevap olarak Cail başını yukarı doğru salladı.

Covenant hızla tepenin muazzam kaosunu taradı. Bir an için Cail'in işaret ettiği yeri gözden kaçırdı. Ama sonra bakışları kampın üzerindeki en yüksek noktaya sıçradı; ve orada Honninscrave'i gördü.

Üstat, sırtı güneye ve şirkete dönük, küçük bir buz tepesinin üzerinde oturuyordu. Rüzgâr tepeden Covenant'ın yüzüne doğru yuvarlanıyor ve beraberinde hafif bir duman kokusu taşıyordu.

Kan ve lanet! Covenant acımasızca, "Ne yaptığını sanıyor bu herif?" diye sordu. Ama cevabı zaten biliyordu. Cail'in cevabı sadece bunu doğruladı.

"Bir süre sonra kalkıp buzı ölçtü ve hemen döneceğine söz verdi. Yanında odun ve Devlerin kullandığı gibi bir ateş kabı vardı."

Caamora. Honninscrave kederini yakmaya çalışıyordu.

Cail'in sesiyle yatağından başını kaldıran İlk'in gözlerinde bir sorgulama vardı Covenant aniden boğazını açamadığını fark etti. Sessizce, İlk'in bakışlarını Honninscrave'e yöneltti.

Usta'yı gördüğünde bir küfür savurdu ve ayağa fırladı. Pitchwife'ı bir el hareketiyle uyandırarak Covenant ve Cail'e Honninscrave'in ne kadar süredir ortalıkta olmadığını sordu.

Haruchai inatla Covenant'a söylediklerini tekrarladı: "Taş ve Deniz!" Pitchwife ve ardından Linden ona katılmak için ayağa kalkarken hırladı. "Kendi sözlerini unuttu mu? Bu kuzey tehlikeli."

Pitchwife endişeyle gözlerini kısarak Honninscrave'e baktı; ama sesi güven vericiydi. "Efendi bir devdir ve tehlikeye karşı eşittir. Ve kalbi Cable Seadreamer'ın sonundan hiç rahatlamadı. Belki de bu şekilde huzura kavuşacaktır."

Birinci ona ters ters baktı. Ama Honninscrave'i tüneğinden aşağıya çağırmadı.

Gözleri uyku ve hayalle parlıyordu. Linden Usta'ya baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Kısa bir süre sonra Honninscrave ayağa kalktı ve tepeyi aşarak aşağıya doğru yol aldı. Kısa süre sonra yakındaki bir vadiden çıktı ve tahta gibi ağır adımlarla şirkete doğru geldi.

Elleri iki yanında sallanıyordu. Kampa yaklaştığında, Covenant kampın ateşle yakılıp yıkıldığını gördü.

Yol arkadaşlarına ulaştığında durdu, ellerini bir nafile jest gibi önünde kaldırdı. Bakışları örtülüydü. Parmakları esasen zarar görmemişti; ama acısının artçı etkileri canlıydı. Linden içgüdüsel bir empatiyle kendi ellerini kollarının altına aldı.

İlk'in sesi alışılmadık derecede nazikti. "Her şey yolunda mı Grimmand Honninscrave?"

Basit bir şaşkınlıkla başını salladı "Bu yeterli değil. Hiçbir şey yeterli değil. Göğsümde yanıyor ve sönmeyecek."

Sonra sanki onu dik tutan irade kırılmış gibi dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini bir kar yığınının içine soktu. Bileklerinin etrafında parçalanmış buhar parçaları yükseldi.

Devler çaresiz bir endişeyle onun etrafında durdular. Linden dudaklarını ısırды. Rüzgâr buzun üzerinde soğuk bir çamur çiziyordu ve hava keskin bir ruhtu. Covenant'ın gözleri bulanıklaştı ve koştu. Kendini savunurken suçlu olmadığını iddia edebileceği pek çok şey vardı; ama Seadreamer'ın ölümü bunların arasında değildi.

Sonunda İlk konuştu. "Gelin, Efendim," diye kalın bir nefes aldı. "Kalk ve işinin başına dön. Umut etmeliyiz ya da ölmeliyiz."

Umut ya da ölüm. Donmuş atıkların üzerine diz çökmüş olan Honninscrave, bu seçenekler arasında yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Ama sonra yavaşça bacaklarını altında topladı, uzun gövdesini dikleştirdi. Gözleri sertleşmiş, yüzü katı ve uğursuz bir hal almıştı. Bir an için kıpırdamadan durdu, tüm topluluğun kendisini nasıl taşıdığına tanık olmasına izin verdi. Sonra tek kelime etmeden gitti ve kampı dağıtmaya başladı.

Covenant, Linden'in bakışlarındaki sıkıntıyı bir anlığına fark etti. Ancak onun sorgulayan bakışıyla karşılaştığında, Honninscrave'de ne algıladığını ifade edemeyerek başını salladı.

Birlikte Usta'nın örneğini izlediler.

Honninscrave brandayı ve yatak takımlarını toplarken, Mistweave soğuk bir kahvaltı hazırladı. Kırmızı çerçeveli gözlerinde ve yorgun tavrında bir eziklik vardı: O bir Devdi ve Fail'in dayanıklılığının kendisinininkinden daha fazla olmasını beklemiyordu. Şimdi bunu telafi etmek ve Honninscrave'i desteklemek için daha çok çalışmaya kararlı görünüyordu. Covenant, Linden ve diğer Devler yemek yerken, Mistweave kampta uğraşıp her şeyi yola çıkarmak için hazırlıyordu.

Covenant ve Linden kızaklarına yerleşip rüzgârın şiddetine karşı kendilerini siper ederken, İlk Honninscrave'e bir kez daha hitap etti. Yumuşak bir sesle konuştu ve rüzgâr sesini yıprattı.

"*Caamora*'nızdan baktığınızda herhangi bir işaret gördünüz mü?" Yeni sertliği cevabının garip bir şekilde acımasızca gelmesine neden oldu:

"Yok."

O ve Mistweave silkelenerek kızakların sırasına girdiler. Birinci ve Pitchwife önden gitti. Cail kızakların arasında, Vain ve Findail de arkada olmak üzere bölük yola koyuldu.

İlerleyişleri bir önceki günkü kadar hızlı değildi. Arazinin artan zorluğu, sırttan aşağıya doğru yağın ve sertleşen hava ile daha da karmaşık hale geldi. Avuç dolusu buz kristalleri kızaklarının tahtalarına çarpıyor, yüzlerine batıyordu.

gezinler. Beyaz tüyler ve Őeytanlar topluluğun arasında dans ediyordu. Arazinin kenarları rüzgârda ağrıyordu. *Elmas* ieeği ve yiyecek, içinde bir besin çekirdeği oluşturdu ama uzuvlarına herhangi bir sıcaklık yaymayı başaramadı. Soğuğun çekici ve ölümcül uyuşukluğuna karşı ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Bir sonraki sefer kirpiklerindeki buzı silip başını kaldırdığında, dayanamadığını fark etti. Sabahın yarısı geçmişti. Farkında olmadan, kışın ve cüzzamın kurbanlarını tuzağa düşürdüğü o pasif uyuşukluğa sürüklenmişti.

Linden kızağının içinde dik oturuyordu. Başı sanki bir Şeyler arıyormuş gibi gergin bir Şekilde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Covenant sersemlemiş bir an için onun buzun güvenliğini araŐtırmak için duyularını kullandığını düşündü. Ama sonra öne doğru savruldu ve sesi atıkların üzerinde yankılandı:

"Dur!"

Yankılar rüzgârla birlikte ürkütücü bir Şekilde geri döndü: Durun! Durun! Ama buz ve soğuk bağırışının tonunu değiştirdi, Ruh Yiyen'den yükselen bir çığlık kadar kederli bir ses çıkardı.

Bir anda, Birinci kızakları karşılamak için döndü.

KuŐatmayla yıkılmış muazzam bir kalenin enkazına benzeyen kırık bir buz yığınının hemen altında durdular. Megalitik bloklar ve parçalar sanki Şirketin  zerine düşecekmiş gibi yükseliyor ve yükseliyordu.

Linden kızağından dışarı fırladı. Kimse ona ne istediğini soramadan öksürerek, "Hava soğuyor," dedi.

Birinci ve Pitchwife birbirlerine baktılar. Covenant, Linden'in yanında durmak için hareket etti, ancak onu anlamadı. Bir süre sonra İlk Şöyle dedi: "Daha mı soğuk, Seçilmiş? Biz bunu hissetmiyoruz."

"Kışı kastetmiyorum," diye başladı Linden hemen, anlaŐılmak için ısrar ediyordu. "Aynı Şey değil." Sonra kendini tuttu, omuzlarını dikleştirdi. Yavaşça ve sertçe, "Sen hissetmiyorsun ama ben sana orada olduğunu söylüyorum. Havayı daha soğuk yapıyor. Buz değil. Rüzgâr değil. Kış değil. Başka bir Şey." Dudakları maviydi ve titriyordu. "Tehlikeli bir Şey."

Ve bu kuzey tehlikeli, diye düşündü Covenant, sanki soğuk onu aptallaştırmış gibi. Ne tür bir tehlike? Ama ağzını açtığında hiçbir kelime çıkmadı.

Honninscrave başını kaldırdı. Pitchwife'ın gözleri şekilsiz yüzünde bembeyaz parlıyordu.

Aynı anda Birinci, "*Arghule!*" diye havladı ve Covenant ile Linden'in üzerine atıldı.

Onları kızaklara doğru iterek, "Kaçmalısınız!" diye bağırdı. Sonra bölgeyi taramak için döndü.

Covenant ayağını kaybetti ve Cail'in pençesine düştü. *Haruchai* onu kararsızca kızağının üzerine fırlattı. Linden onun yerine atladı. Honninscrave ve Mistweave aynı anda kızakları kaygan zeminin izin verdiği en hızlı şekilde ileri fırlattı.

Daha üç adım atmadan, bir taş atımı ilerideki buz yükselip onlara doğru geldi.

Hareket eden şekil bir Dev'in boyu kadar geniş, Covenant'ın kolları kadar kalındı. Kısa bacaklar onu aldatıcı bir hızla ileri taşıyordu. Kenarlarındaki karanlık boşluklar ağız gibi görünüyordu.

Soğuk bir çığlık gibi ondan yayılıyordu. İlk durdu ve kendini yaratığın yoluna dikti. "*Arghule!*" diye tekrar bağırdı. "Kaçın!"

Pitchwife'ın cevap niteliğindeki çığlığı onu kendine çekti. Kolu tepeye doğru bir hareket yaptı. "*Arghuleh!*"

İlki gibi iki yaratık daha molozlardan ayrılmış ve şirkete doğru koşmaya başlamıştı.

Güneyde bir dördüncüsü belirdi.

Birlikte, kışın acımasız kalbi kadar şiddetli bir soğuk yaydılar.

Bir an için Birinci dondu kaldı. İtirazı rüzgârda kederli bir şekilde taşındı. "Ama *arghuleh* böyle davranmaz."

Findail aniden bir şahine dönüştü ve uçup gitti.

Honninscrave kükreyerek bir emir verdi: "Batıya doğru!" O bir

Starfare's Gem'in ustası, acil durumlar için eğitilmiş. Covenant'ı geriye doğru fırlatan bir anahtarla kızağını harekete geçirdi. "Geçip gitmeliyiz!"

Mistweave onu takip etti. Hızlanmak için çabalarken omzunun üzerinden Linden'a seslendi, "Korkma! Bizler soğuğa karşı dayanıklı devleriz!"

Bir sonraki an, *arghuleh* saldırdı.

Birinci'ye yaklaşan yaratık durdu. Pitchwife'ın uyarı çığlığı üzerine, *arghule* ile yüzleşmek için döndü. Ama yaratık ilerlemedi. Onun yerine bacaklarından birini salladı.

El hareketinin yayından, hava aniden bir buz ağına dönüştü.

Hareket ettikçe genişleyen ve kalınlaşan ağ, bir avcının ağ gibi Birinci'ye doğru süzüldü. Ona ulaşmadan önce, bir Devi bile tuzağa düşürecek kadar büyüdü ve ağırlaştı Aynı anda, güneyden gelen *arghule* durdu, çöplüğe gömülüyormuş gibi yerleşti. Sonra altındaki şiddet patladı: buz her yöne doğru parçalandı. Ve yüzeyden bir çatlak fırladı, şimşek gibi şirkete doğru koştu. Bir kalp atışı ile diğeri arasındaki boşlukta, çatlak kızaklar kadar genişledi.

Doğrudan Vain'in altından geçti. Demondim-spawn o kadar hızlı kayboldu ki Covenant onun düştüğünü görmedi.

Covenant içgüdüsel olarak dönüp diğeri ikisine baktı *arghuleh*.

Saldırılarını başlatmak için neredeyse yeterince yaklaşmışlardı.

Honninscrave Covenant'ı hızlandırıp tekrar Birinci'ye doğru yöneldiğinde kızak yalpaladı.

Buzdan ağ başının üzerine düşüyordu.

Pitchwife ona doğru çabaladı. Ama ayakları hain yüzeye tutunamadı. Cail, sanki *Haruchai* bir Ranyhyn kadar emin adımlarla ilerliyormuş gibi hafifçe yanından geçti.

İlk kendini kılıcı olmadan savundu. Ağ alçalırken, sol koluyla onu kesti.

Kıymıklardan oluşan bir kar fırtınası içinde kırıldı, ışığı anlık bir renk cümbüşü gibi yakaladı ve sonra rüzgârla birlikte belli belirsiz uzaklaştı. Ama kolu yarı saydam buzla kaplanmış olarak aşağı indi. Kolunu omzunun yarısına kadar kaplamış, dirseğini hareketsiz bırakmıştı.

ve elini. Sağ yumruğuyla kılıfa şiddetle vurdu ama buz ona demir gibi yapıştı.

Kızaklar ivme kazandı. Birinci'ye yaklaşıırken, Honninscrave ve Mistweave *arghule*'u atlatmak için yana saptı. Vain'i yutan çatlak kuzeye doğru kayboldu. Findail hiçbir yerde görünmüyordu. Linden kızağının küpeştesini kavradı, yüzüne sessiz bir çığlık yayıldı.

Cail saldırgana meydan okumak için İlk'in yanından hızla geçti. O ve Pitchwife hep bir ağızdan "*Hayır!*" diye bağırdı.

Onları görmezden geldi. Doğrudan yaratığa nişan aldı.

Haruchai gücü.

O daha saldıramadan, *arghule* sanki boyun eğiyormuş gibi sallanmaya başladı. Anında, boş havadan büyük bir buz eli üzerine indi. Onu dümdüz etti, yaratığın cüssesinin altına aldı.

Covenant kızakta durmak için mücadele etti. Cail'in düşüşü onu bir burgu gibi delip geçti. Manzara vahşi bir büyü kadar beyaz ve haraptı. Kalbi tekrar attığında, ateşe dönüşmüştü. Güç içinden geçerek onu sabitledi. Bir fırın kadar sıcak, bir zehir kadar acımasız olan alev, *arghule*'a yıkım fırlatmak için yarım yumruğunu geriye doğru eğdi.

Sonra peşindeki yaratıklardan birinin fırlattığı bir ağ onu yakaladı. Kuzeyden gelen iki *arghuleh* şirketi takip etmek için yön değiştirmişti; sonra içlerinden biri saldırmak için durdu. Tuzak ona tam olarak ulaşmamıştı. Ama ağın ön ucu başının sağ tarafına çarptı, omzunun üzerinden bir an için yaladı ve havaya kaldırdığı yumruğuna çarptı.

Vahşi büyü buzu un ufak etti: onu saracak hiçbir şey kalmamıştı. Ama muazzam bir soğuk kuvveti doğrudan beynine çarptı.

Anında, felç kendini onun etrafında kilitledi.

Neler olduğunu gördü; her olay onun üzerinde kayıtlıydı. Ama sersemlemiş ve çaresizdi, vahşi bir ürpertinin içinde kaybolmuştu.

Honninscrave ve Mistweave *arghule*'dan kaçınmak için kızaklarla yana doğru savaşıırken, İlk, Cail'in yardımına koştu

Pitchwife onun arkasındaydı. Yaratık geri çekilmeye çalıştı; ama o çok hızlı hareket ediyordu. Kendini toparlayarak, Cail'i yakalayan yayı tekrarladı.

Sol kolu işe yaramıyordu ama bu engeli görmezden geldi. Öfke ve ihtiyaç onu harekete geçirdi. *Arghule* buzunu kaldırdığında, tüm vücudunu tek bir darbeye verdi ve sağlam yumruğunun tüm devasa gücüyle yaratığa tam isabetle vurdu. *Arghule* darbenin etkisiyle paramparça oldu. Yıkımının gürültüsü yüksek tepede yankılandı.

Yaylım ateşinin ortasında kızaklar Birinci'nin yanından hızla geçti. Peşindeki *arghuleh*'le yüzleşmek için döndü. Pitchwife yaratığın kalıntılarına çılgınca daldı. Bir anlığına, parçaları ve talaşları bir kenara fırlattı. Sonra, sanki *arghule* ölüyken bile onu neredeyse dondurabilecekmiş gibi buz ve buz tozu giyerek ortaya çıktı. Kollarında Cail'i taşıyordu.

Haruchai baştan ayağa, tıpkı İlk'in sol kolu gibi saf buzla kaplanmıştı ve sanki tüm kurtuluş yolları tükenmiş gibi kaskatı kesilmişti. Onu aceleyle taşıyan Pitchwife kızakların peşinden hızla gitti.

İlk beyaz bir parça kaptı ve tereddüt etmelerini sağlamak için *arghuleh*'e fırlattı. Sonra topluluğu takip etti.

Buna karşılık yaratıklar buza doğru çömeldi; hayal kırıklığı ve açlık çılgınlıklarına benzeyen çatlaklar, yolcuların ardından pürüzlü bir şekilde açılarak buz kütlesini delip geçti. Bir an için İlk, altında parçalanmakta olan bir zeminde kaymak ve kaçmak zorunda kaldı. Sonra ayağı kaydı, düştü ve saldırının yolundan yuvarlandı. Çatlaklar şirketi aramaya devam etti; ama kızaklar neredeyse menzil dışındaydı.

Birinci yeniden ayağa kalktı ve kısa süre sonra o da *arghuleh*'in erişemeyeceği bir yerdeydi.

Covenant onun Pitchwife'ın arkasından koşarak geldiğini ve onu cesaretlendirmek için omzuna vurduğunu gördü. Pitchwife hızını korumak için çabalarken derin nefesler alıyordu. Sırtının biçimsizliği, Can'ın üzerine korumacı bir şekilde büzülmüş gibi görünmesine neden oluyordu. Cail'in yara izi doğal olmayan bir şekilde belirgindi ve

kılıfının yarı saydamlığı. O, Antlaşma'ya söz veren *Harucha*'lerin sonuncusuydu ve Antlaşma hâlâ zihnini sıkı soğuşu kıramıyordu. Tüm ateş umudu yok olmuştu.

Linden Birinci'ye bağırıyordu, "Durmalıyız! Cail'in yardıma ihtiyacı var! Senin yardıma ihtiyacın var!"

Honninscrave ve Mistweave adımlarını yavaşlatmadılar. Birinci geri döndü, "*Arghuleh* tekrar yaklaşırsa, onları fark edecek misiniz?"

"Evet!" Linden karşılık verdi. "Artık ne olduklarını biliyorum!" Sesi sert ve kesindi. "Durmak zorundayız! Bu şekilde daha ne kadar hayatta kalabilir bilmiyorum!"

Birinci başını salladı. "Efendim!" diye bağırdı. "Durmalıyız!"

Honninscrave ve Mistweave hemen adımlarını kısalttı ve kızakların kendilerini durma noktasına kadar sürüklemesine izin verdi.

Pitchwife birkaç adım daha atmayı başardı, sonra alçak bir kar çanağının içinde dizlerinin üzerine çöktü. Rüzgâr etrafındaki kar tanelerini savuruyordu. Cail'in üzerine eğilmiş, sanki Cail'i kendi hayatıyla ısıtmaya çalışıyormuş gibi *Harucha*'ye sarılırken nefesi boğuk bir şekilde tıkrıyordu.

Linden kızak durmadan önce kızaktan atladı, dengesini sağladı ve hızla Pitchwife'ın yanına gitti. Ancak Honninscrave ve Mistweave kızakları Pitchwife, Cail, Linden ve Birinci'nin yanına çekerken Covenant donmuş halde kaldı.

Vain de orada duruyordu. Covenant, Demondim-spawn'ın geldiğini görmemişti, nasıl kaçtığını bilmiyordu. Yırtık pırtık giysilerine buz parçaları yapışmıştı ama siyah formu zarar görmemişti. Nefes almıyordu ve gece yarısı gözleri hiçbir şeye odaklanmamıştı.

Pitchwife Cail'i yere bıraktı. Linden, *Harucha*'nin yanında diz çöktü, gözleriyle onu aradı, sonra parmaklarını çantasına dokundurdu. Bir anda dişlerinin arasından acı tısladı. Ellerini geri çektiğinde parmak uçları buzun üzerinde küçük deri parçaları bıraktı. Güneş ışığında parlayan kırmızı damlacıklar yırtılmış etinden sızıyordu. "Kahretsın!" diye homurdandı, incinmekten çok korkmuş ve kızgındı, "bu çok soğuk." Başını Birinci'ye doğru kaldırarak

"Belli ki bu *arghuleh* hakkında bir şeyler biliyorsun. Bunu nasıl tedavi edeceğinizi biliyor musunuz?"

Cevap olarak İlk, falçıyonunu çekti. Başının üzerinde tutarak kabzasını sol kolunu kilitleyen kabuğun üzerine sertçe indirdi. Buz kırılıp düştü ve kolunu serbest bıraktı, derisi zarar görmemişti. Sertçe elini ve bileğini esnetti. Yüzünde bir burkulma belirdi ama bunu kaşlarını çatarak değiştirdi.

"Gördünüz mü? Biz devler, ateşe karşı olduğu gibi soğuğa karşı da dayanıklıyız. Başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayız, hiçbir şey öğrenmedik." Bakışlarından bu cehaletin bir tür başarısızlık olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Ama Linden'in başarısızlığa ayıracak zamanı yoktu. "Bunu ona yapamayız," diye mırıldandı yüksek sesle düşünürken. "Kemiklerinin yarısını kırarız." Algıladıklarını doğrulamak için Cail'e yakından baktı. "Hâlâ hayatta ama uzun süre dayanamaz." Kırmızı uçlu parmakları sanki acılarını çoktan unutmuş gibi hareket ediyordu: "Ateşe ihtiyacımız var."

Sonra Covenant'a doğru baktı. Onu görünce gözleri şok ve korkuyla irileşti. Onun *arghuleh*'in soğuktan etkilendiğini fark etmemişti.

Kafasının yan tarafına çakılmış uyuşuk bir çivi gibi hissettiriyor, zihnini acısız bir şekilde delip geçiyordu. Ve yavaş yavaş daha derine doğru ilerliyordu. Sol gözü kör olmuştu. Sol tarafındaki sinirlerin çoğu cüzzam gibi ölmüştü. Yardım için haykırmak istiyordu ama artık nasıl yapacağını bilmiyordu.

Birdenbire Findail ortaya çıktı. İstismara uğramış insan şekline geri dönerek topluluğun kenarına yerleşti ve dikkatini Linden'a verdi.

Buz her ne söylüyorsa susturdu Antlaşma buna dayanamadı: bu şekilde ölmek istemiyordu. İçinden çılgınca protestolar yükseldi. Tüm kış onun düşmanıydı; yüzeyin her bir fersahı ve sırtı ona karşı bir saldırıydı. Dehşet çukurundan, sanki Dünya'yı tüm soğuklardan sonsuza dek kurtarmak, beynini kilitleyen jelimsi ölümü kesip atmak için Zaman'ı temellerinden koparmak istiyormuş gibi isim ve zehir çıkardı.

Ama sonra içinde başka bir varlık belirdi. Yabancı ve şiddetliydi, alarmla çaresizdi - ve yine de garip bir şekilde buldu

rahatlatıcı. Ateşini ondan aldığı nda içgüdüsel olarak mücadele etti; ama soğuk ve algısızlığı çabalarını anlamsızlaştırdı. Ve davetsiz misafir - sanki tüm savunmasını indirmiş gibi bir şekilde zihnine yerleşen dışsal bir kimlik - karşılığında ona sıcaklık verdi: onun için duyduğu katı arzusunun sıcaklığı ve ateşinin sıcaklığı birleşti. Bir an için o diğer varlığı tanıdığını, onu yakından tanıdığını düşündü. Sonra dünya beyaz büyüye ve tutkuya dönüştü; ve soğuk kaçtı.

Birkaç kalp atışı sonra gözleri tekrar odaklandı ve kendini elleri ve dizleri üzerinde buldu. Linden ondan uzaklaşmış, ardında sanki onsuz kalbinin ne kadar boş olduğunu görmesini sağlayan bir kapı açmış gibi bir yokluk acısı bırakmıştı. Sağ ön kolunda donuk bir yas zonkluyordu; ama yüzüğü hâlâ yarım elinin son parmağında asılıydı. Rüzgâr elbiselerini karıştırarak ürpertiyordu. Güneş, Sunbane'e yapılan saygısızlık asla iyileşmeyecekmiş gibi parlıyordu. Yine başarısız olmuştu. Ve bir kez daha kanıtlamıştı ki-

Bu kez basitçe ona uzanmış ve onu ele geçirmişti.

Lord Foul'un Joan'a yaptıklarıyla bunun arasında hiçbir fark yoktu. Topraklara yaptıklarıyla. Linden ile Despiser arasındaki fark dışında hiçbir fark yoktu. Ve Gibbon-Raver onun Dünya'yı yok edeceğine söz vermişti.

Artık o kehaneti gerçekleştirecek güce sahipti. İsteddiği zaman onu alabilirdi.

İçini büyük bir keder kapladı; her ikisi için de kederliydi, kendi acizliği için, kadının içinde bulunduğu korkunç durum için. Yüksek sesle ağlayacağından korkuyordu. Ama sonra rüzgârın düz koşuşturması boğuk, sert nefes alışlarla noktalandı; ve bu ses yoldaşlarının farkındalığını yeniden kazandırdı.

Harucha'yi tutan buz yok olmuştu ve Cail zor yoldan hayata geri dönüyordu - her nefes için savaşıyor, her nefesi soğuktan neredeyse ölmek üzereyken dişlerini sıkarak alıyordu. *Merewives* bile onu neredeyse öldürmemişti. Ama

Linden onu hayatta kalmanın eşiğine getirmişti. Covenant izlerken, Cail mesafenin geri kalanında kendini taşıdı.

Honninscrave, Mistweave ve İlk, yüzlerinde endişe ve takdir karışımı bir ifadeyle Cail, Linden ve Covenant'ı inceledi. Pitchwife yüzünü buruşturarak sırtacak kadar nefesini kontrol altına almıştı. Ama Linden'in gözü sadece Covenant'taydı. Yaptığı şeyden dolayı dehşete kapılmıştı. İlk andan itibaren, sahip olmaya duyduğu nefret onunkinden bile daha büyüktü; yine de bunun gerekliliği onu defalarca zorlamıştı. Onu bir hekim yapan temel taahhütler onu kötülüğe zorlamıştı. Peki nasıl zorlanmıştı? diye sordu kendi kendine. Güç eksikliği yüzünden. Eğer *Elohim*'in istediği gibi ona yüzüğü verilseydi, bu lanetin tehlikesinden kurtulmuş olacaktı.

Bunu yapamazdı. Başka bir şey olsa, her şeyi yapardı. Ama bunu değil. Birden fazla kez onun koruyucu içgüdülerine meydan okumuş, onu koruma arzusunu protesto etmişti. Ama diğer her şeyin -diğer tüm koruma ya da muhafaza etme girişimlerinin- bu tek reddin bedelini ödeme çabasından başka bir şey olmadığını nasıl açıklayabilirdi ki? Ona vermeyeceği bir şeyi telafi etmek için.

Şimdi yine yaptı. Buz tutmuş ve donmuş olsa da - cüzzamlı, zehirlenmiş ve dayak yemiş olsa da - cesaretini ayağa kaldırdı ve onunla yüzleşti. Kederini yutkunarak kalın bir sesle, "Umarım kimseyi incitmemişimdir," dedi.

Fazla bir şey değildi. Ama şu an için yeterliydi. Sanki bir bağışlama jesti yapmış gibi sıkıntısı yumuşadı. Çarpık bir gülümseme dudaklarındaki şiddeti aldı. Aniden gelen gözyaşlarına gözlerini kırıştıtararak mırıldandı: "Seninle başa çıkmak zor. Seni ilk gördüğümde -" o anı onun kadar iyi hatırlıyordu: kapıyı yüzüne çarpmıştı- "Bana sorun çıkaracağını biliyordum."

Kadının sesindeki sevgi adamın inlemesine neden oldu çünkü ona gidemez ve kollarını ona dolayamazdı. Onun gerçekten ihtiyaç duyduğu tek fedakârlığı yapmayı reddettiği sürece olmazdı.

Arkasında, Mistweave bir kese *elmas kurusu* açmıştı. Keseyi ona uzattığında, dikkatini Antlaşma'dan uzaklaştırdı ve Can'ın önünde diz çöktü. *Haruchai* derin nefesler arasında tonik likörden birkaç yudum aldı.

Bundan sonra durumu hızla düzeldi. Arkadaşları keseyi paylaşırken, önce oturup kalkacak, sonra da ayaklarını toparlayacak kadar güç topladı. Tüm düzlüğüne rağmen yüz ifadesi garip bir şekilde mahcup görünüyordu. Gururu yenilgi gerçeğini nasıl kaldıracağını bilmiyordu. Ama *kadınları* baştan çıkarma deneyiminden sonra, kendine olan saygısına daha az önem veriyor gibiydi. Ya da belki de Brinn'in Cail'in sonunda kalbinin sesini dinlemekte özgür olacağına dair verdiği söz, *Harucha*'nın karakteristik başarma ya da ölme kararlılığını bir şekilde değiştirmişti. Bir an sonra Cail'in yüzünde her zamanki gibi bir ifade belirdi. Tekrar yolculuğa çıkmaya hazır olduğunu belirttiğinde, sözlerinin inandırıcılığı vardı.

Kimse itiraz etmedi. Ancak Pitchwife'ın alaycı bir bakışıyla Birinci, yola çıkmadan önce şirketin yemek yiyeceğini duyurdu. Cail böyle bir gecikmenin gereksiz olduğunu düşünüyor gibiydi; yine de yoldaşlar yemek yerken daha fazla dinlenme fırsatını kabul etti. Linden gerginliğini koruyordu. Sanki korkularını ve spekülasyonlarını çığnıyor ve bunların içinden yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi yemeğini tüketti. Ama konuştuğunda, sorduğu soru bir cevap değil ama dikkatini dağıtacak bir şey bulunduğunu gösteriyordu. İlk'e, "Bu *arghuleh* hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Bilgimiz yetersiz," diye yanıtladı KılıçAna. Linden'in sorusunun yönünden emin değil gibiydi. "Nadiren de olsa. Devler *arghuleh* ile karşılaştı. Ve onlarla ilgili hikâyeler de var. Ama bu tür hikâyeler ve karşılaşmalar birlikte çok az şey verir."

"O zaman neden riske girdin?" Linden devam etti. "Neden bu kadar kuzeye geldik?"

Şimdi Birinci anlıyordu. "Belki de hata yapmışımdır," dedi tavizsiz bir ses tonuyla. "Güney buzu belirsizdi ve ben

daha güvenli bir geçit aradım. *Arghuleh* tehlikesini kabul ettim çünkü biz Devleriz, kolay kolay öldürölmeyiz ya da soğuktan zarar görmeyiz. Dört devin sizi korumak için yeterli olacağını düşünmüştüm.

"Üstelik," diye devam etti daha sert bir şekilde. "Bildiklerim konusunda yanıltıldım.

"Ahmaklık," diye mırıldandı kendi kendine. "Bilgi kimeradır, çünkü ötesinde her zaman başka bir bilgi yatar ve bilinenin tamamlanmamışlığı bilmeyi yanlış kılar. *Arghuleh*'in böyle davranmadığını biliyorduk, onlar vahşi yaratıklardır, içinde geliştikleri kış kadar korkunç bir nefretleri vardır. Ve nefretleri sadece avlarını oluşturan kan ve sıcaklık dolu yaratıklara karşı değildir. Aynı zamanda kendi türlerine de. Duyduğumuz hikayelere ve halkımızın deneyimlerine göre, bir *arghule*'un saldırısına karşı en kesin savunmanın ikinci bir *arghule*'un saldırısı olduğu açıktır. Çünkü birbirlerinin ölümünü diğerlerine tercih edeceklerdir.

"Bu yüzden," diye homurdandı Birinci, "bu kuzeyin daha az tehlikeli olduğuna inandım. Herhangi bir *arghule*'a karşı dört Dev kesinlikle yeterli bir topluluk sayılmalıdır. Bilmiyordum ki," diye sözlerini tamamladı, "tüm olasılıklara ve doğaya rağmen, birlikte hareket etmek için onaylanmış düşmanlıklarını bir kenara bıraktıklarını."

Linden boşluğa doğru baktı. Honninscrave sanki tutmayacağından korkuyormuş gibi ellerinin düğümünü izledi. Bir süre sonra Covenant boğazını temizledi ve "Neden?" diye sordu. Toprak'ta doğa yasası Sunbane tarafından sürekli olarak bozuluyordu. Lord Foul'un etkisi bu kadar uzağa mı ulaşmıştı? "Neden değişsinler ki?"

"Bilmiyorum," dedi Birinci ekşiyerek. "Taş ve Deniz'in özünün *arghuleh*'in nefretinden daha kolay değiştirilebileceğine inanırdım."

Covenant içten içe inledi. Revelstone'dan hâlâ yüzlerce fersah uzaktaydı; ama yine de korkuları, sanki kendisi ve yoldaşları Despiser'in kötülüğünün etki alanına çoktan girmişler gibi onu ilerlemeye zorluyordu.

Linden aniden ayağa fırladı ve yüzünü doğuya döndü. Mesafeyi ölçtü, sonra homurdandı, "Geliyorlar. Sanırım

vazgeçerlerdi. Görünüşe göre öğrendikleri tek yeni numara işbirliği değil."

Honninscrave devlere özgü bir küfür tükürdü. İlk, ona ve Mistweave'e kızaklara doğru işaret etti, sonra da Pitchwife'ın dik durmasına yardım etti. Üstat ve Mistweave hızlıca malzemeleri toplayıp yeniden yüklediler Covenant kendi kendine küfrediyordu. Linden'la özel olarak konuşmak için bir şans istiyordu. Ama onun gergin örneğini izledi ve kızağına geri tırmandı.

İlk liderliği ele geçirdi. Peşindekileri geride bırakmak için Pitchwife'ın sürdürebileceği en iyi tempoyu tutturdu ve onu zaten yıpranmış olan sınırlarına kadar zorladı. Yine de Cail sanki tamamen iyileşmiş gibi Covenant ve Linden'in arasında koşturdu.

Vain ve Findail birlikte arkadan geliyor, rüzgârla yarılmış vahşi doğada birbirlerini gölgeliyorlardı.

O gece, Pitchwife'ın acilen ihtiyacı olmasına rağmen şirket çok az dinlendi. Ay doğduktan kısa bir süre sonra. Cail'in doğal ihtiyatı onu Linden'i uyandırmaya itti; ve Linden havanın tadını aldıktan sonra bölüğü kızaklara doğru koşturdu.

Ay dolunayını sadece üç gün geçmişti ve gökyüzü açıktı. İlk, nispeten kolaylıkla bir yol bulabildi. Ama Pitchwife'ın yorgunluğu onu geride tutuyordu. Onun desteği olmadan yürümekten daha hızlı hareket edemiyordu. Gücünü toparlamak için o kadar çok *elmas* içkisi tüketmişti ki, tamamen ayık olduğu söylenemezdi. Arada sırada, sanki yorgunluktan delirmiş gibi nefesinin altında hüznü şarkılar söylemeye başladı. Yoldaşlar bir şekilde kendileriyle *arghuleh* arasında güvenli bir mesafe bıraktılar. Ama aralarındaki mesafeyi arttırmayı başaramadılar.

Ve güneş boşa giden buzun üzerinde yükseldiğinde, kendilerini daha büyük bir belanın içinde buldular. Buz kütlesinin sonuna geliyorlardı. Gece boyunca, güneydeki buzun giderek daha fazla kırıldığı ve parçaların kopup sürüklendiği bir bölgeye girmişlerdi. Birinci'nin ilerisinde, batı geçit vermez hale gelmişti. Ve buzdağlarının yumurtladığı geniş bir alanın ötesinde açık su uzanıyordu. Başka seçeneği yoktu.

Kutup buzulunu parçalanmakta olan yüzer tabakadan ayıran düzensiz sırta doğru zorla ilerledi.

Covenant onun kızakları terk edeceğini düşündü. O ve Linden yürüyerek ilerlemek için dışarı çıktılar; ama bu Honninscrave ve Mistweave'in çektiği yükleri yeterince hafifletmedi. Yine de Devlerin hiçbirisi duraksamadı. Sırtı yaran dar bir vadiye girerek kuzeye ve batıya doğru ilerlemeye başladılar; sanki Pitchwife'la paylaştıkları yorgunluğa rağmen yılmamışlardı. Covenant onların dayanıklılığına hayret ediyordu; ama onlara yardım etmek için elinden bir şey gelmiyordu, sadece kendisi yardıma ihtiyaç duymadan onları takip etmeye çalışıyordu.

Bu görev onu aşmakla tehdit ediyordu. Soğuk ve uykusuzluk gücünü tüketmişti. Uyuşmuş ayakları kötürümler kadar beceriksizdi. Birkaç kez, vadiden aşağı düşmemek için kendini bir kızağın üzerinde yakalamak zorunda kaldı. Ama Honninscrave ya da Mistweave, Covenant yeniden ayağa kalkana kadar bu ek yükü şikayet etmeden taşıdı.

Bir mesafe boyunca, İlk'in rotası ilham veya tesadüf gibi görünüyordu. Vadi buzulun içine doğru yükseldikçe, kuzey ve batı arasında eğri büğrü bir şekilde ileri geri büküldükçe, dibi geçilebilir kalıyordu. Yol arkadaşları ilerlemeye devam edebildi.

Sonra buzulun üst yüzüne çıktılar ve yolları kolaylaştı. Burada buz bir savaş alanı kadar engebeliydi -basınçla parçalanmış ve rüzgârla yüksek fantastik şekillere bürünmüş, çatlaklarla delik deşik olmuş, garip kanallar ve erozyon oyuklarıyla işaretlenmişti- ve şirketin bir yol bulmak için daha da kuzeye gitmesi gerekiyordu. Yine de Birinci dikkatle, fazla güç gerektirmeyen bir geçit seçmeyi başardı. Ve yol arkadaşları buzulun aktığı bölgeyi terk ettiklerinde, bir kez daha neredeyse doğrudan batıya doğru ilerleyebildiler.

Yorgunluktan, soğuktan ve güneşin buz gibi parıltısından sersemlemiş olan Covenant, kızakların peşinden tökezleyerek ilerledi. Bir ya da iki adım onun tarafındaydı. Linden'in durumu biraz daha iyiydi. *Elmas yorgunluğu* ve eforu dudaklarındaki soluk, ölümcül maviliği engelleyemedi; yüzü kemik gibi solgun görünüyordu. Ama sıkıdığı elleri

uyanıklığı ve adımlarındaki inatçı itiş gücü henüz düşmeye hazır olmadığını gösteriyordu.

Bir ligden fazla bir süre boyunca, ciğerlerini tırmalayan hava ve sırtındaki korkuyla Covenant Devlerin liderliğini takip etti. Her nasılsa, yıkılmadı.

Ama sonra her şey değişti. İlk'in rotası ne ilhamla ne de tesadüfen belirlenmişti: bu imkânsızdı. Kilitli dizlerinin üzerinde dengesiz bir şekilde dengede duran, kalbi titreyen Covenant, şirketin durduğu uçurumun kenarından dışarı baktı. Altında çıplak, siyah denizden başka bir şey yoktu.

Şirket, önceden haber vermeksizin buzulun batı ucuna ulaşmıştı.

Sol tarafta, ana buz kütesini alttaki kütleden ayıran sivri sırt vardı. Ama başka yerlerde uçsuz bucaksız kuzey, uçurum ve hırçın denizden başka bir şey yoktu.

Covenant buna nasıl dayanacağını bilmiyordu. Baş dönmesi uçurumdan gelen bir rüzgâr gibi ona doğru esti ve dizleri büküldü.

Pitchwife onu yakaladı. "Hayır," diye öksürdü deforme olmuş Dev. Sesi boğazının derinliklerinde düğümlenip boğulacak gibiydi: "Umutsuzluğa kapılma. Bu kış seni kör mü etti?" Yorgunluktan halsiz düşmüş olan Covenant'ı dikleştirdi. "Önüne bak. Bu umudu görmek için bir Dev'in gözlerine ihtiyaç yok."

Hope, Covenant dönen kafasının sessizliğinde iç çekti. Ah, Tanrım. Nasıl olduğunu bilseydim umardım.

Ama Pitchwife's sert kavramak mecbur
Onu. Groping Denge için gözlerini soğuğa açtı.

Bir an için odaklanamadılar. Ama sonra bakışlarını netleştirmeye zorlayacak iradeyi buldu.

İşte orada gördü: ölümcül denizin yarım fersah ötesinde belirgin ve ulaşılmaz, ince bir kara şeridi.

Kuzeye ve güneye doğru uzanıyordu.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Honninscrave, "haritalarımız bu bölge hakkında kesin bir bilgi vermiyor. Ama belki de önümüzde uzanan Kara'nın kıyısıdır."

Covenant'ın göğsünde deli bir adamın kahkahasına benzer bir şey yükseldi "Aferin bize." Despiser kesinlikle

gölerek. "En azından Şimdi donarak ölürken ya da *arghuleh* tarafından yenirken nereye gitmek istediğimize bakabiliriz." Neşesini tuttu çünkü ağlamaya dönüşmesinden korkuyordu. "Covenant!" Linden keskin bir sesle - empatinin bir protestosu ya da endişe.

Ona bakmadı. Onlardan hiçbirine bakmadı. Kendini bile zor dinledi. "Siz buna umut mu diyorsunuz?"

"Biz Devleriz," diye cevap verdi İlk. Sesinde garip bir tempolu amaç notası vardı. "Bu boğaz her ne kadar korkunç görünse de, ondan yaşam çıkaracağız."

Honninscrave sessizce şalvarını çıkardı ve kızağındaki bohçalardan birine yerleştirdi. Mistweave uzun bir ağır halat bobini çıkardı, sonra Üstat'ın örneğini izledi.

Covenant onlara baktı. Linden nefes nefese, "Ne demek istiyorsun-?" Gözleri çılgınca parladı. "O kadar soğuk suda sekiz saniye bile dayanamayız!"

Birinci uçurumdan aşağıya doğru ölçülü bir bakış attı. Düşüşü incelerken, "O halde bizim dikkatimiz sizi korumaya yetmeli," diye karşılık verdi.

Aniden şirkete geri döndü. Honninscrave'in kızağını göstererek Cail'e, "Bu ağırlık ve Dev Arkadaş'inki senin gücünü aşılıyor mu?" diye sordu.

Cail başını iki yana sallarken yüzündeki düz ifadeden soruyu küçümsediği anlaşılıyordu.

"Buz, yetersiz bir zemin sağlıyor," diye uyardı.

İfadesiz bir şekilde ona baktı. "Güvende olacağım."

Ona sert bir baş selamı verdi. *Harucha*'ye güvenmeyi öğrenmişti. Kenara dönerek, "O halde gecikmeyelim. *Arghuleh* burada karşımıza çıkmamalı."

Öngörülü bir mide bulantısı bağırsaklarını düğümleyen Covenant, Honninscrave'in ipin bir ucunu kızağının arkasına bağlamasını izledi. Devin çıplak sırtı ve omuzları keskin havada buğulanıyordu ama soğuğu hissediyor gibi görünmüyordu.

Covenant onu durdurmaya çalışmadan, İlk kenara oturdu, kendini destekledi ve Linden'in soluk soluğa onu takip ederek gözden kayboldu.

Baş dönmesiyle savaşarak buzun üzerine çömeldi ve aşağıya bakabilecek hale gelene kadar ilerledi.

İlk'in denize ağır bir şekilde çarptığını görmek için tam zamanında geldi. Bir an için, sanki sonsuza dek gitmiş gibi beyaz köpükler suya damgasını vurdu. Sonra tekrar yüzeye sıçradı ve şirkete B selamı verdi.

şimdi uçurumun dik olmadığını fark etti. Tırmanılamayacak kadar düz olmasına rağmen, kenardan tabana doğru hafifçe dışa doğru aç yapıyordu. Ve yüksekliğı iki yüz fitten fazla değildi. Honninscrave'in ipi suya ulaşacak kadar uzun görünüyordu.

Pitchwife uçurumun kenarından karısına doğru yüzünü buruşturdu. "Bana iyi şanslar dile." diye mırıldandı. Ses tonunda yorgunluk vardı. "Böyle yiğitlikler için yaratılmamışım." Yine de tereddüt etmedi. Bir an içinde İlk'in yanındaydı ve karısı onu güçlü bir şekilde yüzeyin üzerinde tuttu.

Kimse konuşmadı Covenant, sanki herhangi bir kelime içinde biriken paniğı açığa çıkaracakmış gibi dişlerini kilitledi. Linden kendine sarıldı ve hiçbir şeye bakmadı. Honninscrave ve Mistweave erzaklarını kızaklara daha sağlam bir şekilde bağlamakla meşguldü. İşleri bittiğinde Efendi doğruca uçuruma gitti; ama Mistweave onu rahatlatmak için Linden'in yanında durdu. Nazikçe onun omzuna dokundu ve hayatını nasıl kurtardığını hatırlatırcasına gülümsedi. Sonra Honninscrave'i takip etti.

Covenant ve Linden, Cail, Vain ve Atanmışlar ile birlikte buzulda bırakıldı.

İpi kavrayan Cail, Antlaşma'yı kızağına doğru başıyla işaret etti.

Oh, lanet olsun! Covenant inledi. Baş dönmesi içinde kıpırdandı. Ya tutuşu başarısız olursa? Devlere bu kızakların yüzeceğini düşündüren neydi? Ama başka seçeneğı yoktu. *Arghuleh* yaklaşıyor olmalıydı. Ve bir şekilde Toprak'a ulaşmalıydı, Revelstone'a gitmeliydi. Başka yolu yoktu.

Devler kendilerini çoktan adamışlardı. Bir an için Linden'a doğru döndü. Ama Linden içine kapanmış, kendi korkusunu yenmeye çalışıyordu.

Tahta gibi, kızağına tırmandı.

Covenant kendini yerleştirirken, uyuşmuş parmaklarını raylara yapıştırmaya, bacaklarını demetlerin arasına sıkıştırmaya çalıştı. Cail ipini Vain'in ayak bileklerine doladı. Sonra ağır halatı iki yumruğunda düğümledi ve sırtını kızağa vererek onu uçuruma doğru itmeye başladı.

Kızak uçuruma yuvarlandığında. Linden sanki neler olduğunu yeni fark etmiş gibi, "Sıkı tutun," diye soludu. Covenant yanağının i tarafını o kadar sert ısırdı ki kan dudaklarına bulaştı, sakalındaki kırağıları lekeledi.

Cail yavaşça, ipin ucundaki ağırlığın onu tekrar Vain'e doğru çekmesine izin verdi.

Vain kılını bile kıpırdatmamıştı: ayak bileklerinin arkasından geçen ipten habersiz görünüyordu. Demondim yaratığına ulaşan Cail, kendini Vain'in siyah inciklerine yaslayarak durdu.

Haruchai hiç sarsılmadan Covenant'ı ve kızağı el ele uçurumun yamacından aşağı indirdi.

Covenant korkusunu kontrol etmek için bir an kan çiğnedi; ama çok geçmeden en kötüsü sona erdi. Baş dönmesi azaldı. Erzakların arasına sıkıştığı için düşme tehlikesi yoktu. Cail sürekli bir dikkatle halatı uzattı. İp uçurumun kenarından küçük parçalar kopardı ama Covenant bunları hissetmedi bile. Pitchwife'dan bir cesaret çığlığı yükseldi. Karanlık deniz ktcl bir krema kadar yapışkan görünüyordu, ama dört Dev onun içinde sadece su gibi yüzüyordu. Pitchwife'ın Birinci'nin desteğine ihtiyaı vardı ama Honninscrave ve Mistweave kreklerini kolayca çektiler.

Honninscrave kendini kızağın yoluna yerleştirmişti.

Ucu suya girdiğinde, altından atladı ve koşucuları omuzlarına aldı. El yordamıyla bir denge noktası bulmaya çalışırken sallanan kızak yavaş yavaş düzleşti. Sonra koşucuları sabitledi ve Covenant, Usta'nın kendisini taşıdığını fark etti.

Mistweave ipi çözdü, böylece Cail onu tekrar yukarı ekebildi. Sonra Honninscrave buz duvarından uzaklaşmaya başladı. İlk, Covenant'a bir şeyler söyledi ama alçak dalgaların şırıltısı sesini boğuyordu.

Covenant, Honninscrave'in dengesini bozmaktan korktuğu için başını çevirmeye cesaret edemedi; ama uzaktan Linden'in inişini izledi. Vain'in hareket edebileceği düşüncesi göğsünü acıttı. İkinci kızak güvenli bir şekilde Mistweave'in omuzlarına geldiğinde rahatlayarak bayıldığını hissetti.

Birinci'nin bağırması üzerine Cail ipi bıraktı ve buz yüzeyinden aşağı kayarak gruba katıldı.

Covenant içgüdüsel olarak dikkatini özlemle yarım fersah ötedeki alçak kıyı şeridine yöneltti. Mesafe çok büyük görünüyordu. Honninscrave ve Mistweave'in kızakları o kadar uzağa taşıyacak gücü nereden bulacaklarını bilmiyordu. Denizin soğuk açlığı her an onları aşağı çekebilirdi.

Yine de ilerlemeye devam ettiler, bu geçiş dayanılamayacak kadar acımasız ve bitmek bilmez görünse de. İlk, Pitchwife'ı destekledi ve zayıflamadı. Cail kızakların arasında yüzdü, Honninscrave ya da Mistweave ne zaman sallansa onları sabitledi. Eğer deniz onlara karşı yükselseydi, ölebilirlerdi. Ama su ve akıntı kayıtsız kaldı, böylesi bir küstahlığı fark edemeyecek kadar soğuktu. Devler, Arayış ve Antlaşma adına Dev Dost ve Seçilmiş Linden Avery'ye katlandılar.

Ve galip geldiler.

O gece bölük, sanki bir sığınakmış gibi sahilin sert çakılları üzerinde kamp kurdu.

Altı: Savaşta Kış

Starfare's Gem'in kadirğasından ayrıldığından beri Covenant ilk kez kemiklerinin eriyebileceğini düşündü. Bu kıyıda, denizi buzdan arındıran sıcak akıntılar kışın şiddetini hafifletiyordu. Çakıllar sertti ama buzul değildi. Bulutlar gökyüzünü kapatıyor, yıldızların yalnız soğuşunu gizliyordu. Mistweave'in ateşi -tüm Devler uykuya direnemeyecek kadar yorgun olduğu için Cail tarafından yakılıyordu- kampın etrafına bir ışık yayıyordu. Battaniyelerine sarıyan Covenant sanki huzur içindeymiş gibi uyudu. Ve kuzey şafağının sert kasvetinde uyanmaya başladığında, sadece bir yemek yemekten ve sonra tekrar uyumaktan memnun olurdu. Şirket en azından bir gün dinlenmeyi hak ediyordu. Devlerin buna hakkı vardı.

Ama şafak sökerken dinlenmeyi unuttu. Gün doğumu bulutların ardına gizlenmişti ama şirketin geride bıraktığı geniş buzul kütlesini ortaya çıkarmaya yetecek kadar ışık veriyordu. Bir an için gri havanın etkisiyle ne gördüğünden emin olamadı. Sonra emin oldu.

Suyun içinde, uçurumdan bir buz parçası çıkıyordu - maceranın buzuldan ayrıldığı aynı noktadan. Katı olacak kadar genişti. Ve bir mızrak gibi benim bölüğümün kampına doğrultulmuştu.

İçinden bir iniltiyle bana "First" diye seslendi. Ona katıldı ve uzun bir süre buza bakarak durdu. Boşu boşuna, onun dev gibi bakışlarının, söze dökülmemiş açıklamasını yalanlayacağını umdu. Ama öyle olmadı. "Görünüşe göre," dedi yavaşça, "*arghuleh*'in niyeti hâlâ bizim üzerimizde."

Lanet olsun! Covenant'ın hafızasına buz parçaları saplandı. Sert bir şekilde, "Ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

"Bu yolculuğa ne zaman başladıklarını bilmiyorum," diye cevap verdi. "Hızlarını ölçmek zor ama yarın sabahtan önce bu kıyıya vardıklarını görürsem şaşıracağım."

Bir süre daha küfretmeye devam etti. Ama öfke de umut kadar anlamsızdı. Kızakları yola çıkmak üzere yeniden yüklerken yol arkadaşlarından hiçbiri itiraz etmedi; gereklilik ortadaydı. Linden yolculuğun devam eden yorgunluğundan dolayı bitkin görünüyordu, cesaretinden emin değildi. Ama Devler yorgunluklarının en kötüsünü üzerlerinden atmışlardı. Pitchwife'ın gözlerindeki dikkat ve mizah ışığı, esas ruhunu geri kazanmaya başladığını gösteriyordu. Cail'le boy ölçüşmekte defalarca başarısız olmasına rağmen, Mistweave sanki halkının bölüğün başarıları hakkında söyleyeceği şarkıları dört gözle bekliyormuş gibi gururlu bir tavır takınıyordu. Ve Üstat da önündeki yürüyüşü, düşüncelerinin ölümcül safrasını yatıştıracak bir ilaç gibi karşılıyor gibiydi.

Covenant, Vain ve Findail'in suyu nasıl geçtiklerini bilmiyordu. Ancak Vain'in siyah boşluğu ve *Elohim*'in tayin ettiği acı değişmeden kaldı ve herhangi bir açıklamaya gerek kalmadı.

Bölük kıyıdan ayrılıp güneybatıya doğru alçak eğimli kumsaldan sahili çevreleyen engebeli tepelere doğru ilerlerken hâlâ bozulmamıştı. Zemin çıplak kalırken Covenant ve Linden, Cail ve kızakların yanında yürüdüler. İyi durumda olmasa da, Covenant araziyle mücadele etmek zorunda kalmadan kendi ağırlığını taşıma şansına sahip olduğu için memnundu. Ve Linden'le konuşmak istiyordu. Onun kendisine nasıl olduğunu söyleyeceğini umuyordu. Onun durumunu kendi başına değerlendirebilecek durumda değildi.

Ancak tepelerin ardında uzun, alçak bir ova uzanıyordu; ve orada yoğun kar yağmaya başladı. Birkaç dakika içinde ufku kapladı, yolcuların etrafını sardı ve hızla ayaklarının dibinde toplandı. Çok geçmeden kızakları taşıyacak kadar kalınlaştı. İlk, Covenant ve Linden'i at sürmeye teşvik etti, böylece hızını değiştirmekte özgür olacaktı. Keskin görüşünün ve içgüdüsel arazi sezgisinin yardımıyla, sanki yol ona tanıdık geliyormuş gibi yol arkadaşlarını yoğun kar yağışı boyunca yönlendirdi.

Öğleden sonraya doğru kar durdu ve yolcuları özelliksiz beyaz bir alanda yalnız bıraktı. Birinci yine hızını arttırdı, sürüklenmelerin arasından hızla ilerlemeye başladı.

başka hiçbir insanın ayak uyduramayacağı bir hız. Sadece Ranyhyn-, diye düşündü Covenant. Sadece Ranyhyn onu benzer bir çabuklukla ölümüne taşıyabilirdi. Ama büyük atları düşünmek ona acı veriyordu. Onları güzel sadakatli hayvanlar olarak hatırlıyordu, Ülkenin hazinelerinden biri. Ama Sunbane'in kötülüklerinden kaçmak zorunda kalmışlardı. Belki de asla geri dönemeyeceklerdi. Bu olasılık onu yeniden öfkeliendirdi, Clave'e ve Sunbane'e hizmet eden Banefire'a son vermek için yola çıktığını hatırlattı. Amacı hakkında daha net düşünmeye başladı. Revelstone'u gafil avlamayı umamazdı. Lord Foul, İnançsız'ın Toprak'a geri döneceğini kesinlikle biliyordu ve planlarının gerçekleşmesi için Covenant'ın dönüşüne güveniyordu. Ancak ne Despiser'in ne de Yağmacılarının Covenant'ın yol boyunca ne kadar zarar vermeyi planladığını anlamamış olması da mümkündü.

Bu Linden'in fikriydi. Clave'i durdurmak. Banefire'ı söndürün. Bazı enfeksiyonların kesilip atılması gerekir. Ama artık bunu kabullenmişti, gücünün zehrinin ve iliğinin derinliklerinde bunu kabullenmişti. Bu ona öfkesi için bir kullanım sağladı. Ve ona Devlerin zorlu ve sarsılmaz hizmetinin bir anlamı olması için bir şans sundu.

Böyle şeyleri düşündüğünde, sağ ön kolu hırsıyla kaşınıyor ve boğazında karanlık yükseliyordu. Girişimde bulunmayı kabul ettiğinden beri ilk kez Revelstone'a ulaşmak için can atıyordu.

İki gün sonra, şirket hâlâ karla kaplı ovanın sonuna gelmemişti.

Ne Linden'in sağlık sezgisi ne de Devler'in gözleri *arghuleh*'i görebilmişti. Yine de yol arkadaşlarının hiçbirisi avlandıklarından şüphe duymuyordu. İsimsiz bir önsezi kızakları rahatsız ediyor gibiydi. Belki de ovanın geniş, boş ve çorak ıssızlığından kaynaklanıyordu. Ya da belki de Linden'in sinirlerinin çığlığı tüm şirkete bulaşmıştı. Kış mevsimini inceledi, havayı kokladı,

Bulutları inceledi, karın tadına baktı - sanki bazıları doğal olmayan garip güçler tarafından doğurulmuştu; ve yine de algıladığı şeyin tedirginliğini kelimelere dökemedi. Bu çorak topraklarda bir yerlerde, belirsiz bir felaket toplanmıştı. Ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ancak ertesi gün doğuda ve güneyde dağlar görünür hale geldi. Ondan sonraki gün ise şirket ovidan yükselerek alçak, buruşuk dağ eteklerinden ve vadilerden geçerek üzerlerindeki buzlarla kaplı tepelere doğru ilerledi.

Bu sıra özellikle uzun ya da sert değildi. Zirveleri eskiydi ve binlerce yıllık kış onları yıpratmıştı. Gün batımına kadar yol arkadaşları bin fit yükseklik kazanmış, dağ etekleri ve ova arkalarında gizlenmişti.

Ertesi gün yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Covenant ve Linden karda yaya olarak ilerlemeye çalışırken, şirket de bir o yana bir bu yana ilerleyerek gravid bulutların arasında kaybolan ve sonu yokmuş gibi görünen sert, dik bir yamacı tırmandı. Ancak bu tırmanış onlara iki bin fit daha irtifa kazandırdı; ve bittiğinde kendilerini gerçek dağlardan ziyade inişli çıkışlı tepeleri andıran bir bölgede buldular. Zaman ve soğuk, bir zamanlar bu topraklara hakim olan tepeleri parçalamış; erozyon vadileri doldurmuştu. Birinci, bölümün o gece erkenden kamp kurmasına izin verdi; ama ertesi sabah iyi bir ilerleme umuduyla canlıydı.

"Tamamen kaybolmadıysak," diye duyurdu Covenant, "burası Northron Tırmanışları olmalı." Bu ismin basit aşinalığı kalbini kaldırdı. Haklı olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu. "Eğer öyleyse, eninde sonunda Landsdrop'a varacağız demektir." Northron Tırmanışları boyunca genel olarak kuzeybatıya doğru uzanan Landsdrop'un büyük uçurumu, Aşağı Diyar ile Yukarı Diyar arasındaki sınırı oluşturuyordu.

Ama aynı zamanda Güneşboğan'ın sınırını da belirliyordu; çünkü Güneşboğan, Lord Foul'un Landsdrop'un orta noktasına denk gelen Thunder Dağı'nın derinliklerindeki gizlendiği yerden doğup Yukarı Diyar'ın batısına doğru ilerliyordu. Bölük Yukarı Topraklar'a ulaştığında

uçurumdan geçerek Despiser'in gücüne geri döneceklerdi. Tabii Sunbane henüz kuzeye yayılmadıysa.

Ancak Linden Covenant'ı dinlemiyordu. Gözleri sanki felaket düşüncelerine saplanmış gibi batıyı inceliyordu. "Hava gittikçe soğuyor" diye mırıldanırken sesi garip bir anı yankısı taşıyordu.

Korku dolu bir sızı hissetti. "Yükseklik yüzünden," diye karşı çıktı. "Eskiden olduğumuzdan çok daha yüksekteyiz."

"Belki." Onun endişesine kulaklarını tıkamış gibiydi. "Bilemiyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, algılarını biraz olsun berraklaştırmaya çalıştı. "Bu kadar çok kış için çok güneydeyiz."

Lord Foul'un bir zamanlar tüm doğal yasaları hiçe sayarak Topraklara kışı nasıl dayattığını hatırlayan Covenant dişlerini sıktı ve ateşi düşündü.

Çünkü Linden haklıydı: Kısıtlı duyuları bile derinleşen soğuğu fark edemiyordu. Rüzgâr olmamasına rağmen, etrafındaki sıcaklık düşüyor gibiydi. Gün boyunca kar kabuklaşmış ve sırlanmıştı. Havanın ciğerlerini kesen keskin bir yanı vardı. Ne zaman kar yağsa, savrulan kum gibi yağıyordu.

Yüzey Devleri taşıyacak kadar sertleştiğinde işleri kolaylaştı. Artık derin dondurucuda zorla yol açmalarına gerek kalmamıştı. Sonuç olarak, hızları belirgin bir şekilde arttı. Yine de soğuk acı ve nüfuz ediciydi. Covenant kendini buz ve ateş arasında kalmış, kırılgan ve aciz hissediyordu. Bölük geceyi geçirmek üzere mola verdiğinde, battaniyelerinin bir serpinti gibi donmuş olduğunu gördü. Sanki içinde hiçbir şeyin dönüşmediği bir kozadan çıkıyormuş gibi içinden çıkmak zorunda kaldı.

Pitchwife ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "İyi korunuyorsun, Dev Dostum." Kelimeleri sanki sesi donmaya başlamış gibi buharlar halinde çıkıyordu. "Buzun kendisi de soğuğa karşı bir korumadır."

Ama Covenant Linden'a bakıyordu. Yüzü çigdi ve dudakları titriyordu. "Bu mümkün değil," dedi belli belirsiz. "Orada

Tüm dünyada bu kadar çok olamazlar."

Kimsenin ona ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Bir süre sonra ilk nefes aldı: "Onları algılayışınız kesin mi Seçilmişler?"

Linden başını salladı. Gözlerinin kenarlarında kırağı izleri vardı. "Bu kışı da beraberlerinde getiriyorlar."

Mistweave'in yaktığı ateşe rağmen Covenant kalbinin donduğunu hissetti.

Bundan sonra hava kar yağamayacak kadar soğudu. Bir gün ve bir gece boyunca, ağır yüklü bulutlar gökyüzünü ve ufukları tıkayarak tepede parladı. Ve sonra gökyüzü berraklaştı. Kızaklar donmuş yüzey üzerinde sanki granitin yeni bir formuymuş gibi zıpladı ve kaydı.

Birinci ve Pitchwife artık bölüğe liderlik etmiyordu. Bunun yerine, *arghuleh*'i izlemek için kuzeye doğru ilerliyorlardı. Bir önceki gece, tehlikeden kaçmak için güneye doğru dönmelerini önermişti. Ama Antlaşma bunu reddetmişti. Arazi'nin coğrafyası hakkındaki kesin olmayan bilgisi, şirketin güneye gitmesi halinde Sarangrave Düzlüğü'nden kaçınamayacaklarını gösteriyordu. Böylece yolcular Revelstone'a doğru devam ettiler; Birinci ve Pitchwife da ellerinden geldiğince nöbet tuttular.

Öğleden kısa bir süre sonra, güneş bembeyaz arazide nefretle parıldarken ve durgun hava bir bela kadar keskin, bölük kar yığınının arasından yırtık pırtık başların ve parçalanmış kaya gövdelerinin kalın bir şekilde ilerlediği, beyaz taçlı şapkalarını ve acı yanlarını her yöne doğru menhir gibi yükselttiği bir bölgeye girdi. Honninscrave ve Mistweave, bazıları birbirlerine bir Dev'in kol mesafesi kadar yakın duran cromlech'ler arasında dolambaçlı bir yol seçmek zorunda kaldılar; Birinci ve Pitchwife ise kızakları gözden kaybetmemek için bölüğe yaklaşmak zorunda kaldılar.

Yoldaşların arasında. Linden bir çığlık kadar gergin bir şekilde oturdu ve tekrar tekrar mırıldandı, "Buradalar. Yüce Tanrım. Buradalar."

Ancak saldırı geldiğinde, hiçbir uyarı almamışlardı. Linden'in duyuları, sayının çokluğu ve soğğun yoğunluğu nedeniyle zayıflıyordu. Genel tehlikenin içinden belirli tehlikeleri seçemiyordu. Pitchwife ve Birinci kuzeyi izliyordu. Saldırı güneyden geldi.

Şirket *arghuleh*'in yaşadığı bir bölgeye girmişti. zaten kontrol altında.

Honninscrave ve Mistweave uzun taşlardan oluşan kaba bir halkanın ortasında, Mistweave Usta'nın solunda ilerliyordu ki, halkanın karşısındaki iki alçak tepe ayağa kalktı. Çeneleri ağılıkla takırdayan yaratıklar kısa bir mesafe ilerledikten sonra durdular. Biri anında buzdan bir ağ örerek Mistweave'in kafasına doğru fırladı; diğeri ise yoldaşları kaçmaya başladığında onları takip etmek için bekledi.

Covenant'ın haykırışı ve Honninscrave'in çağrısı birlikte çinladı. Buzlu karda inanılmaz derecede emin adımlarla ilerleyen Mistweave ve Üstat bir depar attılar. Sarsıntı Covenant'ı kızağa geri fırlattı. Sol korkulukla boğuştu, kendini dik tutmak için savaştı. İlk'in cevabı yankılandı; ama o ve Pitchwife menhirlerin ötesinde ulaşamaz durumdaydı.

Sonra Linden'in kızağı Covenant'inkine çarptı. Çarpışmanın etkisiyle neredeyse karların üzerine savruluyordu.

Mistweave'in hız patlaması onu buz ağının altından çekip çıkarmıştı. Ama Linden doğrudan onun yolundaydı. İplere asılarak onu yana savurmaya çalıştı. Ama Covenant'ın kızağı yoluna çıkmıştı.

Bir sonraki an, ağ Linden'in kızağının önündeki halatların üzerine düştü. Anında dondu. Halatlar buza dönüştü. Mistweave onları tekrar çektiğinde, buz sarkıtları gibi kırıldılar. Linden'in kafası öne doğru kırıldı ve yere yığıldı.

Cail kızakların arasında, alışkın olduğu pozisyondaydı. Devler koşmaya başladığında o da koşmuş ve kendisini Covenant ile *arghuleh* arasında tutmuştu. Bu yüzden, Mistweave Linden'in kızağını yana yatırdığında *Haruchai* refleksleri bile onu korumaya yetmemişti. Çarpışmadan kaçınmak için sıçradığında, ağın tam altına düşmüştü.

Hızı onu buzun pençesinden kurtardı. Ama ağ sol kolunu yakaladı ve dirseğinden kızağa bağladı.

Honninscrave çoktan Covenant'ı Linden'in yanından çekip almıştı Covenant'ın Usta'ya durması için bağırarak vakti yoktu: *arghule* bir ağ daha fırlatmaya hazırlanıyordu. Zehir ön koluna çarpmış gibiydi. Yarım yumruğuna sıkıştırdığı vahşi büyüyle, Linden'in savunmasına güç fırlatmak için savruldu.

O anda, başka bir *arghule* en yakın kayanın tepesinden sıçradı ve Honninscrave'in üzerine indi. Onu yere düşürdü ve Covenant'ın kızağının devrildiği ani buzun altına gömdü. Neredeyse canavarın ulaşabileceği bir yere yığıldı.

Ama korkusu Linden'e sabitlenmişti; kendi tehlikesinin farkında bile değildi. Başı döndü. İçindeki patlamanın habercisi olan küçük bir patlamayı andıran bir telaşla buz ve kar saçarak ayağa fırladı.

Çıplak beyaza karşı donuk ve hüzünlü, hâlâ kapana kısılmış kızağının içinde oturuyordu. Hareket etmiyordu: *Arghuleh*'in açgözlü soğuğu sinirlerini aşırı yüklemiş, onu atavistik, hareketsizleştirici paniğine geri döndürmüştü. Bir an için, sevmeyi öğrendiği kadına hiç benzemiyordu. Aksine, Joan'a benziyordu. Bir anda, gücünün içinden çıkılmaz zehri/tutkusu içine doldu ve onu korumak için gerekirse katedralleri yıkmaya ve tüm bölgeyi yerle bir etmeye hazır hale geldi.

Ama Mistweave onun yolundaydı.

Dev, tökezleyerek durduğu yerden kıpırdamamıştı. Dikkati Linden'in durumu ile Honninscrave'inki arasında çılgınca gidip gelirken başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Linden bir keresinde onun hayatını kurtarmıştı. Cail'in yanında onun yerini almak için Starfare's Gem'i terk etmişti. Oysa Honninscrave Efendi'ydi. Uzlaşmaz zorunluluklar arasında kalan Mistweave seçim yapamadı. Çaresizce, arkasındaki *arghuleh*'den Covenant ile alay etti.

"Çekil!" Öfke ve soğuk, Covenant'ın boğazındaki çığlığı söküp aldı ama Mistweave seçimden başka hiçbir şeyin farkında değildi

yapamadı. Hareket etmedi.

Sağ omzunun üzerinden ikinci bir ağ yaylandı. Yelken açtıkça boyut ve kalınlık kazanarak Linden'a doğru yayıldı. Soğukluğu Covenant'ın görüş alanında buzdan bir iz bıraktı.

Cail sol kolunu kurtaramamıştı. Ama ağın *Harucha*'nin tüm başarısızlıkları gibi geldiğini gördü - Hergrom'un katliamı ve Ceer'in ölümü ve merewives'in siren şarkısı tek bir tehlikede toplanmıştı - ve sanki halkından hayatta kalan son kişiymiş gibi kendini yukarı çekti, başarılı olmaya ya da ölmeye yemin eden son roan. Parmakları büküldü, gerildi, kemik gibi öne çıktı ve kolu gevşedi, hâlâ bir Dev'in kafası kadar büyük bir buz parçasıyla kaplıydı.

O parçayı bir topuz gibi savurarak Linden'in üzerine sıçradı ve ağ ona ulaşmadan paramparça etti.

Sanki kör olmuş gibi kıymıkların arasından bakakaldı.

Covenant tepki veremeden, Mistweave'in arkasındaki ikinci *arghule* şaha kalktı ve Dev'i soğuk cüssesinin altında parçaladı.

Sonra İlk, Honninscrave'i tutan canavarın üzerine bir şahin dalışı gibi indi. Pitchwife kayalardan birinin etrafından Linden ve Cail'e doğru fırladı. Ve Covenant, ilk *arghule*'u bir yıldırım gibi keskin bir şimşekle parçalara ayıran yırtıcı bir güç uluması çıkardı.

Yakınlarda bir yerden Findail ince bir çığlık attı: "Aptal!"

Omzunun üzerinden, KılıçAna nefes nefese, "Avlanıyoruz!" diye bağırdı. Buza vurarak Honninscrave'i kurtarmak için mücadele etti. "*Arghuleh* çok kalabalık! Çok fazla!" Honninscrave sanki onu boğmayı başarmış gibi canavarın yıkıntıları arasında yatıyordu. Ama İlk onu ayağa kaldırdığında, içinden sert bir ürperti geçti Bir anda kendi ağırlığını aldı, sendeleyerek ayağa kalktı "Kaçmalıyız!" diye bağırdı.

Covenant ona kulak veremeyecek kadar uzaklaşmıştı. Linden en azından bir süreliğine güvendeydi: Pitchwife Cail'in kolundaki buzı çoktan koparmıştı; ikisi birlikte onu bir süre daha koruyabilirlerdi. Uzun boylu ve ateş saçan Linden, canavara doğru ilerledi.

Mistweave'i bastırmak için mücadele ediyordu. *Arghuleh*'in doğal nefretinin üstesinden gelen güç ya da değişim her neyse, onları korkuya ya da kendilerini korumaya karşı kör bırakmıştı. Yaratık Mistweave'e saldırmaktan vazgeçmedi, ta ki Covenant onun hayatını suya çevirene kadar.

Tutkusundan dönüp menhirler titreyene kadar bağırarak istedi: Haydi! Gelin ve beni yakalayın! Ön kolundaki yaralar diş gibi parlıyordu. Hepinizi öldüreceğim! Linden'a saldırmaya cüret etmişlerdi.

Ama artık kendine gelmiş, eski felcinden kurtulmanın yolunu bulmuştu. Ona doğru koşuyordu; ve ağlayarak şöyle diyordu: "Hayır! Bu kadar yeter! Yeterince yaptın. Sakın bırakma!"

Onu duymaya çalıştı. Yüzü aceleciyle keskinleşmişti; ve sanki kendini kollarına atmak istercesine ona doğru geldi. Onu duymak zorundaydı. Tehlikede olan çok şey vardı.

Ama yapamadı. Arkasında daha fazla *arghuleh* vardı.

Pitchwife, Mistweave'e yardım etmek için koşmuştu. Cail Linden'in yanındaydı. Kızakları peşlerinden çekmek için mücadele eden Birinci ve sersemlemiş Honninscrave, Covenant ve Linden'in etrafında bir kordon oluşturmak için çabaladı. Findail ortadan kaybolmuştu. Sadece Vain hareketsiz duruyordu.

Ve her taraftan bir anda vahşi buz canavarları hücum etti, monolitlerin arasına doluştular, bir düzine, iki düzine, sanki her biri sıcak etle ziyafet çeken ilk kişi olmak istiyormuş gibi. Sanki Covenant'ın çağrısına cevap vermek için gelmişlerdi. Devleri bile yutmaya yetecek kadar çoklardı. Vahşi büyü olmadan, Vain dışında hiçbirinin hayatta kalma şansı yoktu.

Covenant'ın zihninin arka planında hırslı bir kıkırdamaya benzer bir şey yayıldı. Kendince şiddete aç, çaresizliğini Despiser'in boğazına geri tıkma şansı için yanıp tutuşuyordu. Linden'i arkasından iterek saldırganları karşılamak üzere dışarı çıktı.

Arkadaşları itiraz etmedi. Başka umutları yoktu.

Piçler! diye soludu *arghuleh*. Etrafını sarmışlardı ama onları zar zor görebiliyordu. Beyni zehirden kararmıştı. Gelin ve yakalayın beni!

İlk aniden bir şey haykırdı - bir uyarı ya da şaşkınlık çağırısı, Covenant kelimeleri duymadı; ama sesindeki demir, onun ne gördüğünü görmek için dönmesini sağladı.

Sonra sade bir şok onu durdurdu.

Halkanın güney tarafından, *arghuleh*'in arasında kendisinden daha küçük gri şekiller belirdi. Kolları ve bacakları garip bir şekilde orantılı olsa da kabaca insan biçimindeydiler. Ama çıplak vücutları tüysüzdü; sivri kulakları kel kafataslarının yanlarında yüksekte duruyordu. Ve gözleri yoktu. Geniş burun delikleri, yarık ağızlarının üzerindeki yüzlerini işaret ediyordu.

Garip bir dilde havlayarak *arghuleh*'in etrafında hızla dans ediyorlardı. Her biri, buz canavarlarına zehirli bir sıvı fışkırtan, asa gibi kısa, ince bir siyah metal parçası taşıyordu.

Bu sıvı *arghuleh*'i şaşkına çevirdi. Onları yaktı, sırtlarından parçalar kopardı, vücutlarını kemirdi. Acı içinde çırpınarak avlarını unuttular, her yöne körü körüne savruldu ve kıvrandılar. Bazıları kromlechlere çarptı, daha büyük parçalarını kaybetti, öldü. Ancak diğerleri, çaresiz bir içgüdüyle tepki vererek kendilerini kendi buzlarıyla kapladılar ve yaralarını sarmayı başardılar.

Cail usulca, sanki sonunda kendisi bile şaşırabilecek hale gelmiş gibi mırıldandı: "Waynhim. Eski anlatıcılar böyle yaratıklardan bahseder."

Covenant onları tanıdı. Ur-viller gibi onlar da Demondim'in yapay yaratıklarıydı. Ama kendilerini ve tuhaf ilimlerini Despiser'a hizmet etmeyen uğraşlara adanmışlardı. Covenant'ın Revelstone'a doğru yürüyüşü sırasında, bir grup Waynhim onu zehir nüksetmesinden ve ölümden kurtarmıştı. Ama bu olay yüzlerce fersah güneyde gerçekleşmişti.

Yaratıklar hızla topluluğu kuşattı, güçlerinin akışkanlığını *arghuleh*'e savurdular, Sonra Covenant beklenmedik bir sesle adının söylendiğini duydu. Döndüğünde, güneydeki kayaların arasından bir adamın çıktığını gördü. "Thomas Covenant!" diye bağırdı adam bir kez daha. "Gel! Kaçın! Bu savaş için hazır değiliz!"

Yumuşak kahverengi gözleri, insan yüzü ve kayıplardan öğrenilmiş nezaketiyle bir zamanlar Covenant'a hem merhameti hem de umudu tattırmış olan bir adam. Na-Mhoram'ın *Grim*'i evini yok ettiğinde Waynhim tarafından kurtarılmış bir adam. Stonedown sırasında. Bu yaratıklara hizmet eden, onları anlayan ve seven bir adam.

Hamako.

Covenant bağarmaya, ileri koşmaya çalıştı. Ama başaramadı. İlk tanıma anını, bu karşılaşmanın sonuçları ona ulaştığında sıcak bir acı dalgası izledi. Hamako ve bu Waynhim *rhysh*'in evden bu kadar uzakta olması için hiçbir neden yoktu - korkunç olmayan hiçbir neden.

Ama şirketin durumu hız ve karar gerektiriyordu. Kuzeyden daha fazla *arghuleh* geliyordu. Ve zarar görenlerden daha fazlası kendilerini iyileştirmek için buzlarını kullanma yöntemini keşfediyordu. Cail onu kolundan yakaladığında, Covenant kendini Hamako'ya doğru itilmesine izin verdi.

Linden onun yanında tırıs gidiyordu. Yüzü artık bir amaca odaklanmıştı. Belki de Hamako ve Waynhim'i Covenant'ın tariflerinden tanımıştı. Ya da belki de sezgileri ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Covenant duraksar gibi olduğunda diğer kolunu kavradı ve Cail'in onu ileri çekmesine yardım etti.

Devler kızakları çekerek onları takip etti. Vain şirkete yetişmek için koşmaya başladı. Arkalarında, Waynhim çok sayıdaki *arghuleh*'den geri çekildi.

Kısa bir süre içinde Hamako'ya ulaştılar. Covenant'ı hızlı bir gülümsemeye karşıladı. "İyi karşılaştık yüzük taşıyıcısı," dedi. "Bu çöplükte beklenmedik bir iyiliğe sahipsin." Sonra hemen ekledi, "Cornel" ve yüzükten uzaklaştı. Waynhim tarafından kuşatılmış halde, menhirlerin labirentine doğru koştu.

Covenant'ın uyuşmuş ayakları ve ağır botları kar yığnında tutunacak yer bulamadı. Hamako'nun peşinden kayaların arasına dalmaya çalışırken defalarca kaydı ve tökezledi. Ama Cail onun kolunu kavradı ve onu destekledi. Linden, ayaklarının yere basmasını sağlayan küçük, hızlı adımlarla ilerliyordu.

Bölüğün arka tarafında, birkaç Waynhim *arghuleh*'e karşı geciktirme savaşı verdi. Ama buz canavarları sanki geri çağırılmışlar gibi, sanki onlara komuta eden güç onları pusuya düşürme riskini almak istemiyormuş gibi aniden kovalamacayı bıraktı. Kısa bir süre sonra gri, Demondim yapımı yaratıklardan biri Hamako'yla konuştu ve o da adımlarını yavaşlattı.

Covenant adamın yanına doğru ilerledi. Anılar ve dehşetle yanarken bağırmak istedi. Cehennem gibi tanıştık! Kan ve lanet içinde burada ne işin var? Ama Hamako'ya geçmişte ve şimdi çok fazla minnet borcu vardı. Bunun yerine nefes nefese, "Zamanlaman iyiye gidiyor. Sana ihtiyacımız olduğunu nereden bildin?"

Hamako, Covenant'ın önceki karşılaşmalarında *rhysh*'inin yüzük kullanıcısına yardım etmek için çok geç geldiğini söylemesi üzerine yüzünü buruşturdu. Ancak Covenant'ın kinayesinin ruhunu anlamış gibi cevap verdi: "Anlamadık.

"Diyar'dan ayrılışınızın hikâyesi Waynhim arasında anlatılır," dedi bir an sırtarak. "Onlar gibi kurnaz gözlemciler için, Revelstone'dan Aşağı Diyar'a ve Seareach'e geçişiniz ateş kadar açıktı." Başka bir kayanın etrafından dolanarak taşların arasındaki geniş bir caddeye çıktı ve devam etti, "Ama dönüşünüzden haberimiz yoktu. Gözümüz daha ziyade kuzeyden tüm yasalara meydan okuyarak yıkım için gelen bu *arghuleh*'lerdeydi. Burada toplandıklarına tanık olunca, amaçlarını keşfetmeye çalıştık. Sonunda sizi gördük. İyi ki de öyle yapmışız ve sayımız size yardım etmeye yetmiş. *Rhysh*'in toplanma yeri çok uzak değil"- ileriye işaret etti- "ama ihtiyaç duyduğunuzda sizi çaresiz bırakacak kadar uzak."

Dikkatle dinleyen Covenant onun sorularıyla boğuştu. Ama çok fazla soru vardı. Ve soğuk her nefeste ciğerlerini ısıırıyordu. İradi bir çabayla bacaklarını hareket ettirmeye odaklandı ve beklemek için kendini eğitti.

Daha sonra grup, karmakarışık monolitlerin bulunduğu bölgeyi terk ederek, yarım fersah ötede güneyin manzarasını doğrudan kesen bir kayalıkta son bulan geniş, beyaz bir düzlüğe girdi.

Rüzgâr girdapları, dervişler gibi gevşek karları kaldırarak yamacın tabanında bir aşağı bir yukarı dönüyordu; Hamako da sanki bir mabedin işaret levhalarıymış gibi onlara doğru yöneldi.

Covenant, dizlerinin bağı çözülmüş ve soluk soluğa, kayalarla kaplı dik tepenin eteğine vardığında, kar şeytanlarının gerçekten de işaretçiler ya da cadı türünden nöbetçiler olduğunu keşfettiğinde şaşırmayacak kadar yorgundu. Waynhim havlayan diliyle seslendi; anafolar da ona itaat ederek, halüsinasyon görmüş sütunlar gibi, yamacın yüzüne doğru uzanan bir hattın iki yanında durmak üzere hareket ettiler. Orada, geçiş olmaksızın bir giriş belirdi. Topluluğu alacak kadar genişti ama Devlerin dik girmesine izin vermeyecek kadar alçaktı; ve alevli demir buhurdanlarla sıcak bir şekilde aydınlatılmış bir tünele açılıyordu.

Hamako gülümseyerek hoş geldiniz dedi, "Burası Waynhim'in, onların *rhyshyshim*'inin toplanma yeridir. Korkmadan girin, çünkü burada yüzük kullananlar kabul görür ve Diyar'ın düşmanları uzak tutulur. Bu melodilerde, hiçbir yerde gerçek güvenlik yoktur. Ama burada bir gün daha güvenilir bir sığınak bulacaksınız - toplanan rhysh sonunda amaçlarına ulaşana kadar. Bu Garip'i paylaşan tüm Waynhim'ler adına konuşmak bana nasip oldu. Girin ve hoş geldiniz."

Bunun üzerine Birinci resmi bir şekilde eğildi. "Bunu memnuniyetle yaparız. Şimdiden yardımınız, karşılığını ödemekte zorlandığımız bir lütuf oldu. Öğütlerinizi, hikâyelerinizi ve güvenliğinizi paylaşarak, elimizden geldiğince karşılık vermeyi umuyoruz."

Hamako da selam verdi; gözleri onun nezaketi karşısında memnuniyetle parlıyordu. Sonra topluluğu tünele doğru yönlendirdi.

Vain ve Waynhim'in sonuncusu da içeri girdiğinde, giriş yine geçiş olmadan kayboldu ve yerini, topluluğu ateş ışığına ve *rhyshyshim*'in mutluluk veren sıcaklığına kapatan küt, ham bir kaya bıraktı.

Covenant ilk başta Findail'in onlara katıldığını fark etmedi. Ama Atanmış, sanki Vain'in yanı hiç terk etmediği bir mevziymiş gibi oradaydı. Görünüşü Waynhim'den kısa, sessiz bir çıtırtı çıkardı; ama sonra onu sanki siyah Demondim-cenininde sadece bir gölgesiymiş gibi görmezden geldiler.

Birkaç dakika boyunca tünel kızakların tahta sürtünme sesleriyle doldu. Ama yoldaşlar geçitte kaba bir antreye benzeyen bir çıkıntıya ulaştıklarında, Hamako Devlere kızakları orada bırakmalarını söyledi. Sıcaklık Covenant'ın ağrıyan solunumunu iyileştirirken, şimdi Hamako'nun beklenen soruları sormaya başlayacağını düşündü. Ama adam ve Waynhim sanki tüm soruların sonuna gelmişler gibi davrandılar. Hamako'ya daha yakından bakan Covenant, nceki karşılaşmalarında olmayan ya da daha az belirgin olan şeyleri gördü: teslimiyet, kararlılık, bir tür huzur. Hamako uzun bir kederden geçmiş ve tavlannmış bir adama benziyordu.

Covenant küçük bir sarsıntıyla Hamako'nun kış için giyinmediğini fark etti. Sadece kalçalarının etrafındaki yıpranmış deri parçası onu Waynhim'den daha az çıplak gösteriyordu. Covenant belli belirsiz bir korkuyla Taşiyen'in gerçekten Waynhim'e dönüşüp dönüşmediğini merak etti. Böyle bir dönüşüm ne anlama geliyordu?

Peki bu Rysh'in burada ne işi vardı?

Arkadaşlarının endişelenmesi için daha az sebep vardı. Pitchwife sanki Waynhim macera duygusunu, heyecan kapasitesini geri kazandırmış gibi hareket ediyordu. Gözleri her şeyi izliyor, mucizeler için sabırsızlanıyordu. Sıcak hava ve güvende olma ihtimali İlk'in demir sertliğini yumuşatmıştı ve elini kocasının omzuna hafifçe koyarak, gördüğü her şeyi kabul etmeye istekli bir şekilde yürüyordu. Honninscrave'in düşünceleri kaşlarının gizliliğinin altında saklıydı. Ve Mistweave-

Mistweave'in yüzünü görünce Covenant irkildi. Çok şey çok hızlı olmuştu. Mistweave'in kararsızlığının işkence dolu anını neredeyse unutmuştu. Ama Dev'in yüzünde bu başarısızlığın izleri gözlerinin köşelerinde, ağzının kenarlarında, kendine olan saygısının kemiğine işlemiş izler gibi duruyordu. Bakışları utanç içinde Covenant'inkilerden uzaklaştı.

Lanet olsun! Covenant kendi kendine söyleniyordu. Her birimiz lanetlendik mi?

Belki de hepsi öyleydi. Linden ona bakmadan yanında yürüyordu, yüzü solgun ve sertti; Linden'in korku olarak yorumlamayı öğrendiği karakteristik bir ciddiyeti vardı. Kendisinden korkuyordu - verdiği her söze ya da yaptığı her olumlamaya rağmen onu felç edebileceğini bir kez daha kanıtlamış olan kalıtsal panik ve dehşet kapasitesinden. Belki de *arghuleh*'in pususuna verdiği tepki, kendisinin de lanetlenmiş olduğuna dair inancını tazelemişti.

Haksızlıktı. Tüm hayatının bir kaçış biçimi, ahlaki paniğin bir ifadesi olduğuna karar verdi. Ama bu konuda yanılıyordu. Geçmişteki günahları şimdiki iyilik arzusunu geçersiz kılmıyordu. Eğer öyleyse, Covenant'ın kendisi de lanetlenmişti ve Lord Foul'un zaferi çoktan garantilenmişti.

Covenant umutsuzluğa aşınaydı. Bunu kendi içinde kabullenmişti. Ama sevdiği insanlarda buna katlanamazdı. Onlar daha iyisini hak ediyordu.

Sonra Hamako'nun kayadan dallanan yolu bir köşeyi dönerek toplantı salonu gibi büyükçe bir mağaraya girdi ve Mutabakat'ın dikkati yaralı kanalından çekildi.

Alan Starfare's Gem'in tüm mürettebatını barındırabilecek kadar geniş ve yüksekti; ancak kaba duvarları ve yüzeyleri Waynhim'in burayı uzun süredir kullanmadığını gösteriyordu. Yine de rahatlıkla iyi aydınlatılmıştı. Duvarların etrafında yanan pek çok mangal, aydınlatmanın yanı sıra ısı da yayıyordu. Covenant bir an için Waynhim'in gözleri olmadığına göre neden ışık sağlama zahmetine girdiklerini merak etti. Ateşler ilimlerine bir şekilde yardımcı oluyor muydu? Yoksa alevlerin sıcaklığından ya da kokusundan basit bir teselli mi buluyorlardı? Hamako'nun rhysh'inin eski yerleşim yerinin sıcaklık ve ateş ışığıyla aydınlık olduğu kesindi.

Ama Covenant o yeri hatırlayıp da sakın kalamazdı. Ve daha önce hiç bu kadar çok Waynhim görmemişti: en az otuz tanesi çıplak taşın üzerinde uyuyor, siyah metal kapların etrafında *vitrin* veya yakarış hazırlar gibi birlikte çalışıyor ya da Hamako'nun getirdiği insanlar hakkında öğrenebilecekleri şeyleri sessizce bekliyorlardı. Rhysh, Waynhim dilinde

Covenant'a her topluluğun genellikle bir ila iki çekirdek Waynhim'den oluştuğu ve bunların kendi ırksal Tuhafliklarının belirli bir yorumunu, kendi kimlik tanımlarını ve varoluş nedenlerini paylaştıkları söylenmişti. (Bu Garip'in hem Waynhim'e hem de ur-villere ait olduğunu ama çok farklı şekillerde okunduğunu hatırlıyordu). Yani en az iki rhysh'e bakıyordu. Ve Bamako daha fazlası olduğunu ima etmişti. Bamako'nun rhysh'ini buraya getiren aynı korkunç zorunluluk tarafından evinden ve hizmetinden koparılmış başka topluluklar mı?

Covenant, Hamako'ya mağaranın merkezine kadar eşlik ederken inledi.

Taşıyien orada topluluğa tekrar hitap etti. "Sizi Toprak'a doğru iten amacın acil olduğunu biliyorum," dedi nazik ve acıya aşına sesiyle. "Ama aramızda biraz zaman geçirebilirsiniz. *Arghuleh* sürüsü asi ve büyük bir hızla ilerlemiyor. Size yiyecek, güvenlik ve dinlenmenin yanı sıra sorular da sunuyoruz" - doğrudan Covenant'a baktı - "ve belki de cevaplar." Bu öneri Covenant'ın gerginliğini bir kat daha artırdı. Hamako'nun kendisi için cevaplamayı reddettiği soruyu net bir şekilde hatırladı. Ama Hamako duraksamamıştı. "Yolunuzu bir süre ertelemeye razı olur musunuz?" diye soruyordu.

Birinci Covenant'a baktı. Ama Covenant'ın daha fazlasını öğrenene kadar gitmeye niyeti yoktu. "Hamako," dedi acımasızca, "neden buradasın?"

Hamako'nun gözlerinin ardındaki kayıp ve kararlılık anladığını gösteriyordu. Ancak yanıtını erteleyerek misafirlerini kendisiyle birlikte yere oturmaya davet etti. Sonra etrafa, kezzap gibi görünen ama yine de *alianta* damıtması gibi besin veren koyu, küflü *vitrim* sıvısından kaseler sundu. Yoldaşları ilk açlıklarını ve yorgunluklarını giderdikten sonra, sanki Antlaşma'nın anlamını kasten kaçırmış gibi konuştu.

"Yüzük-kullanıcısı," dedi, "diğer dört rhysh ile birlikte *arghuleh*'e karşı savaşmaya geldik."

"Savaş mı?" Covenant sertçe sordu. Waynhim'i her zaman barışçıl yaratıklar olarak tanımıştı.

"Evet." Hamako buraya fersahlarla ölçülemeyecek bir yolculuk yaparak gelmişti. "Niyetimiz bu."

Covenant konuşmaya başladı. Hamako sert bir hareketle onu durdurdu. "Waynhim barışa hizmet etse de," dedi dikkatle, "Tuhaflıkları gerektirdiğinde savaşmak için ayağa kalktılar. Thomas Covenant. Seninle bu Tuhaflık hakkında konuşmuştum. Waynhim yaratılmış varlıklar. Varoluşları için doğuştan gelen bir gerekçeleri yoktur, yalnızca Demondim'in kusurlu ilimlerine ve seçimlerine sahiptirler. Ve bu gövdeden, oldukları şeyden nefret eden ve olmadıkları şey olmak için sonsuza dek güç ve bilgi arayan ur-villerin yolu ve olmadıkları şeye hizmet ederek oldukları şeye değer vermeye çalışan Waynhim'in yolu, Yasa ve Toprağın yaşamının güzelliğiyle doğmak dışında hiçbir dal çıkmaz. Bunu biliyorsunuz."

Evet. Biliyorum. Ancak Covenant, Hamako'nun rhysh'inin daha önce Garip'ine nasıl hizmet ettiğini hatırlayınca boğazı düğümlendi.

"Ayrıca Yüce Lord Mhoram'ın zamanında ve Despiser'a karşı verdiğiniz son savaşta Waynhim'in Toprak'ı savunmak için şiddete başvurma ihtiyacını görüp kabul ettiğini de biliyorsunuz," diye devam etti Stonedownor. Yüce Lord'un Revelstone'un hayatta kalmasını sağladığı yolu açan onların hücumuydu." Bakışları Covenant'ın bakışlarını yakaladı ama Covenant Rahibe'ye yetişmekte zorlandı. "Bu yüzden bizi tekrar şiddete başvurduğumuz için suçlamayın. Bu Waynhim'in hatası değil. Bu kederdir."

Ve yine de Covenant'ın itirazını geçiştirdi, Covenant'ın temel sorusuna cevap vermedi. "Sunbane ve Despiser'ın kötü niyeti Dünya'nın karanlık güçlerini harekete geçiriyor. Kendi iradeleriyle hareket etseler de, onun yıkım tasarımına hizmet ediyorlar. *Arghuleh*'in arasına öyle bir güç girdi ki, onların doğal vahşiliğine hükmederek onları kışın eli gibi Toprak'a doğru gönderdi. Bunun adını bilmiyoruz.

olabilir. Waynhim'in kavrayışından gizlidir. Ama biz onu görüyoruz ve ona karşı çıkmak için bu *rhyshyshim*'de toplandık."

"Nasıl?" diye araya girdi Birinci. "Buna nasıl karşı çıkacaksınız?" Hamako ona doğru döndüğünde, "Beni ilgilendirmeyen bir konuya girdiğim için özür dilerim. Ama bize hayatlarımızı armağan ettiniz ve biz de isimlerimizi ve bilgilerimizi verme nezaketini göstermedik." Kısaca arkadaşlarını tanıttı. Sonra devam etti: "Ben Arayışın İlkiyim - Devlerin Kılıç Ustasıyım. Savaş benim zanaatım ve amacımdır." Yüzü ateş ışığında keskin bir ifadeye bürünmüştü: "Bu savaşla ilgili olarak sizinle fikir alışverişinde bulunmak isterim."

Hamako başını salladı. Ama verdiği cevap yardım ya da rehberlik umudundan ziyade kibarlığa işaret ediyordu - kaderine bakıp onu onaylayan bir adamın kibarlığı "Bu Rhysh adına size teşekkür ederim. Amacımız basit. Waynhim'in çoğu şu anda dışarıda, *arghuleh*'i buraya çekmek için taciz ediyor. Bunda da başarılı oldular. Bu kalabalık güruhla yarın dış ovada buluşacağız. Waynhim orada güçlerini birleştirip buz canavarlarının arasına dalacak ve onları yöneten gücün karanlık kalbini arayacak. Eğer o kalbi keşfedersek - ve onu yok etmeye eşit olursak - o zaman *arghuleh* dağılacak ve bir kez daha kendi avları olacaklar.

"Eğer başarısız olursak- " Taşyürekli omuz silkti. Yüzünde hiç korku yoktu. "En azından ölmeden önce o sürüyü fena halde zayıflatacağız."

Birincisi Covenant'tan daha hızlıydı "Hamako," dedi, "bunu sevmedim Bu bir çaresizlik taktiğidir. İlk başarısızlık durumunda ikinci bir umut sunmuyor."

Ama Hamako tereddüt etmedi. "Dev, çaresiz durumdayız. Sırtımızda Sunbane'den başka bir şey yok ve bu illete karşı güçsüzüz. Neden ikinci bir umut isteyelim ki? Başka her şey elimizden alındı. Elimizden geldiğince bu darbeyi vurmak yeterli."

İlk'in ona verecek bir cevabı yoktu. Bakışları yavaşça onu bırakıp Covenant'a döndü. Kahverengi gözleri ağlamak kadar yumuşak ama yine de yıldırılamayacak kadar sert görünüyordu. "Çünkü ben

İki kez yoksun," dedi o nazik ve erişilmez sesiyle, "bana en önde durmak, beş rişin gücünü ölümlü ellerimle dövmek bahşedildi."

Sonra Covenant sonunda gerçek sorusunu sormasına izin verileceğini gördü ve bir an için cesareti kırıldı. Hamako'ya ne olduğunu duymaya nasıl dayanabilirdi? Böylesine abartılı bir insan cesareti birkaç kaynaktan geliyordu ve bunlardan biri de umutsuzluktu.

Ancak Hamako'nun gözlerinde kendine acıma duygusu yoktu. Covenant'ın yoldaşları onu izliyor, Hamako'yla aralarında geçenlerin önemine duyarlı davranıyorlardı. Mistweave ve Honninscrave bile endişeli görünüyordu; Linden'in yüzü ise Hamako'nun üzüntüsü ona dokunmuş gibi acıyordu. Covenant bir irade kırılmasıyla korkusunu inkar etti.

"Bana hâlâ söylemedin." Strain ses tonunu sertleştirdi. "Her şey yolunda. Hatta anlıyorum bile." Çaresizliği yakından tanıyordu. Mağaranın sıcaklığında terlemeye başlamıştı. "Ama hayatında yaptığın her iyi ve güzel şey adına neden buradasın? Bu kadar çok *arghuleh* tehdidi bile daha önce yaptıklarınla kıyaslanamaz."

Çıplak anısı boğazını içinden çıkılmaz bir merak ve kederle doldurdu.

Lord Foul, Ülke'deki doğal yaşamın neredeyse tamamını yok etmişti. Geriye sadece Caer-Caverall'ın gücüyle yozlaşmaya karşı korunan Andelain kalmıştı. Yasa ya da sevgiyle tohumdan, yumurtadan ya da doğumdan büyüyen diğer her şey saptırılmıştı.

Hamako'nun rhysh'inin canlı tuttuğu her şey hariç.

Waynhim'ler, yalnız insanların ölçeğine göre devasa, ancak Toprak'ın yoksunluğuyla ölçüldüğünde yine de önemsiz olan bir mağarada, bulabildikleri ve yaşatabildikleri her tür ot, çalı, çiçek ve ağaç, asma, tahıl ve sebzeyi içeren bir bahçe yetiştirmişlerdi. Ve başka bir mağarada, ağiller ve inlerden oluşan bir kolonide, bilgi ve becerilerinin izin verdiği kadar çok hayvan türünü kurtarmışlardı.

Bu, geleceğe olan inancın, Sunbane'in iyileşeeği ve Toprak'ın yenilenmesi için bu küçük doğal yaşam cebine bağımlı olabileceği zamana dair umudun eşsiz bir ifadesiydi.

Ve gitmişti. Hamako'yu tanıdığı andan itibaren Covenant gerçeği biliyordu. Waynhim'ler seçtikleri işle ilgilenmek yerine neden buradaydı?

Hamako'nun cevabını beklerken gereksiz öfke göğsünü sıkıştırdı ve cesareti ölü bir kemik kadar kırılgan hissetti.

Yavaş yavaş geliyordu; ama şimdi bile Stonedownor tereddüt etmedi. "Korktuğun gibi oldu," dedi usulca. "Yerimizden sürüldük ve hayatımızın eseri yok edildi." Sonra sesinde ilk kez bir öfke belirtisi belirdi. "Yine de yeterince korkmadınız. Bu yıkım sadece bizim başımıza gelmedi. Tüm Diyar'da, her rhysh yerinden ve işinden oldu. Burada toplanan Waynhim'ler ırklarından geriye kalanlar. Daha fazlası olmayacak."

Bunun üzerine Covenant haykırmak, yalvarmak, protesto etmek istedi. Hayır! Hayır! Bir daha olmaz! Kimsesizlerin soykırımını yeterli değil miydi? Toprak böyle bir kaybı daha nasıl kaldırabilirdi?

Ama Hamako, Covenant'ın düşüncelerini onun dehşete düşmüş yüzünde görüyor gibiydi. "Yanılıyorsun yüzük taşıyıcısı," dedi Taşyiye acımasızca. "Ravers ve Despiser'a karşı önceden uyarıldık ve savunulduk. Ve Lord Foul'un bizden korkması için hiçbir sebep yoktu. Ona tehdit oluşturmamayacak kadar değersizdik. Hayır. Diyar'ın dört bir yanında rhysh'ten rhysh'e yıkımımıza sebep olanlar ur-viles, Waynhim'in kara ve doğumsuz akrabalarıydı."

Yıkımımıza neden oldu. Kara Antlaşması boyunca mahvoluşumuz artık Hamako'ya bakmıyordu. Bakamazdı. Tüm o güzellik. Tüm hayallerin gittiği yere, kedere gitmişti. Eğer o yumuşak, kahverengi, onarılmaz gözlerle karşılaşılsaydı, kesinlikle ağlamaya başlardı.

"Beklemediğimiz için - çünkü ur-vile ve Waynhim var oldukları binlerce yıl boyunca ateşkes içinde yaşamamışlar mıydı? - ve Waynhim'in yapmadığı yıkımı inceledikleri için saldırıları başarılı oldu." Yavaşça, kenar

sesinin tonu körelmişti. "Yolumuzda şanslıydık. Birçoğumuz öldürüldü, aralarında tanıdıklarınız da var. *Vraith, dhurng, ghramin*." Bu isimleri sanki Covenant'ı nasıl vuracaklarını biliyormuş gibi söyledi; çünkü onlar Linden, Sunder ve Hollian'ı kurtarmak için Revelstone'a zamanında ulaşabilmek için kanlarını veren Waynhim'lerdi. Ama birçoğu kaçtı. Diğer Rhysh'ler tamamen katledildi.

"Hayatta kalabilen Waynhim'ler, yeni bir rhysh oluşturmak için başkalarıyla karşılaşana kadar amaçsızca dolaştılar, çünkü topluluğu olmayan bir Waynhim, anlamdan yoksun, zavallı bir şeydir. Ve bu yüzden," diye bitirdi sözlerini, "her halükarda çaresiziz. Biz sonuncuyuz. Bizden sonra başka kimse olmayacak."

"Ama neden?" Covenant düğümlemiş elleri ve bulanık ışık altında, sesi boğazındaki kan kadar kalın bir şekilde sordu. "Neden saldırdılar -? Onca yüzyıldan sonra?"

"Çünkü-" diye yanıtladı Hamako; ve şimdi kararlılığının ardındaki acıyla bocalıyordu. "Çünkü sana sığınak verdik - ve seninle birlikte Vain adını verdikleri ur-villerin yapımını da."

Covenant başını kaldırdı, gözleri protestolarla alev alev yanıyordu. İçgüdüsel olarak inansa da, en azından bu suç onun üzerine atılmamalıydı. Herhangi bir suçlamayı nasıl reddedeceğini hiç öğrenmemişti. Ama Hamako hemen, "Ah, hayır, Thomas Covenant, affedersiniz. Beni yanlış anlamanıza neden oldum." Sesi, çok şey kaybetmiş bir adamın nüfuz edilemez yumuşaklığına geri döndü. "Hata ne sizde ne de bizdeydi. Lord Foul'un emrinde olsaydık bile ur-viller sadece sizi ve bir arkadaşınızı barındırdığımız için bize bu kadar zarar vermezdi. Böyle düşünmeyin. Öfkelerinin başka bir kaynağı vardı."

"Neydi o?" Covenant nefes aldı. "Ne oldu böyle?"

Hamako cevabın basitliği karşısında omuz silkti. "Bizden Vain Demondim-spawn'ın amacına dair bir açıklama elde etmeniz onların inancıydı."

"Ama ben söylemedim!" diye itiraz etti Covenant. "Bana söylemezdin."

Waynhim Hamako'ya sessiz olmasını emretmişti. Sadece şu cevabı vermişti: *Eğer bu Demondim dölünün amacını açıklarsam, bu açıklama onun amacına ulaşmasını engelleyebilir. Ve bu amaç çok arzu edilen bir şey.*

Şimdi içini çekti: "Evet ama reddetmemiz ur-villere nasıl iletilebilirdi ki? Nefretleri Garipliğimizi anlamalarına izin vermiyordu. Ve bize ne yaptığımızı sormadılar. Bizim yerimizde olsalardı, yalan söylemekten çekinmezlerdi. Bu yüzden verdiğimiz hiçbir cevaba inanmadılar. Bu yüzden, bu Vain'in sırrının zamansız açığa çıkmaması için duydukları arzunun tutkusuyla üzerimize intikam getirdiler."

Vain ise sanki sağır ya da duyarsızmış gibi oturan topluluğun arkasında duruyordu. Sağ ön kolunun ölü odunu dirseğinden sarkıyordu; ama işe yaramaz eli hâlâ hasarsız ve tertemizdi. Covenant'ın kusurlu varlığıyla alay edercesine güzelce yontulmuştu.

Ama Hamako yine irkilmedi ya da korkmadı, gerçi kasvetli bakışlarında şimdi korkunun alaca tonu vardı.

"Thomas Covenant," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki, şirketin çemberini zar zor geçiyordu. "Yüzük kullanıcısı." Onun evi. Stonedown sırasında na- Mhoram'ın *Grim*'i tarafından yok edilmişti; ama Waynhim ona onlarla birlikte yeni bir ev vermişti. Ve sonra bu yeni ev, Rhysh'in yapmadığı bir şey yüzünden yıkılmış, harap olmuştu. *İki kez yoksun bırakılmıştı.* "Bir kez daha soracak mısın? Bana bu kara Demondim dölünün amacını soracak mısın?"

Bunun üzerine. Linden daha dik oturdu ve sorusunu **b a s t ı r m a k** için dudaklarını ısırdı. Birinci gerildi, açıklama bekliyordu. Pitchwife'ın gözleri umutla parladı; Mistweave bile kasvetinden sıyrıldı. Cail tek bir kayıtsız kaşını kaldırdı.

Ama Covenant, Hamako'nun endişesi yüzünden duyguları birbirine karışmış Honninscrave gibi oturuyordu. Stonedownor'u anlıyordu, Bamako'nun dolaylı teklifinin ne anlama geldiğini biliyordu. Waynhim artık daha önce reddettiklerine güvenmiyordu - ur-villerin niyetinin kötü niyetli olmadığına artık inanamıyorlardı. Romlarının şiddeti

onları temelden sarsmıştı. Yine de temel algıları değişmemişti. Hamako'nun yüzündeki endişe, hem konuşmanın hem de konuşmamanın sonuçlarından korkmayı öğrendiğini gösteriyordu.

Antlaşma'dan karar verme sorumluluğunu kendisinden almasını istiyordu.

O ve rhysh'i buraya ölmeye gelmişlerdi. Covenant, şirketin tüm dikkati üzerindeyken kendini "Hayır" demeye zorladı.

Kaba taşın üzerinde Hamako'yla yüzleşirken bakışları alev alev yanıyordu. "Zaten bir kez reddettin." Kendi içinde, ona yardım edebilecek, onu rahatlatabilecek ya da yol gösterebilecek her şeyi reddetmeye zorlayan bu zorunluluğa acı acı küfretti. Ama bundan çekinmedi. "Sana güveniyorum."

Linden ona öfke dolu bir bakış fırlattı. Pitchwife'in yüzü şaşkınlıkla genişledi. Ama Hamako'nun yıpranmış yüz hatları gizlenemez bir rahatlamayla yumuşadı.

Daha sonra, Covenant'ın yoldaşları mağaranın sıcaklığında dinlenirken veya uyurken, Hamako özel bir konuşma için İnançsız'ı bir kenara çekti. Hamako nazikçe Covenant'ı yaklaşan savaştan önce yola çıkmaya çağırdı. Northron Tırmanışları'nda gece, ayın karanlığından önceki geceydi; ancak bir Waynhim'i, grubu Landsdrop'un görece güvenli yamacına doğru yönlendirmesi için ayırabilirdi. Görev, *arghuleh* korkusu olmadan seyahat edebilecekti.

Covenant kabaca reddetti. "Benim için çok şey yaptın zaten. Seni bu şekilde bırakmayacağım."

Hamako, Covenant'ın sıkılı bakışlarına baktı. Bir süre sonra Taşyürekli nefes aldı. "Ah, Thomas Covenant bize yardım etmek için vahşi büyüü tehlikeye atacak mısın?"

Covenant'ın cevabı açıktı. "Yardım edebilirsem olmaz." Eğer içinde akan zehre, yaralı ön kolunun kaşıntısına kulak verseydi, *arghuleh*'le buluşmaya çoktan tek başına gitmiş olurdu. "Ama arkadaşlarım pek de işe yaramaz sayılmaz." Ve senin bir hiç uğruna ölmeni izlemek niyetinde değilim.

Böyle sözler vermeye hakkı olmadığını biliyordu. Hamako'nun hayatının, toplanan Waynhim'in hayatlarının anlamı onun koruyacağı ya da feda edeceği bir şey değildi. Ama o böyle biriydi. Ona ihtiyacı olan insanlara yardım etmeyi nasıl reddedebilirdi?

Çözülmemiş çelişkilere kaşlarını çatarak yaratıkları inceledi. Gözsüz yüzleri, açık burun delikleri ve dört ayak üzerinde koşmak için yapılmış uzuvlarıyla, tüm tarihini Toprak'ın hizmetine adanmış asil bir ırkın üyelerinden çok canavarlara ya da canavarlara benziyorlardı. Ama uzun zaman önce onlardan biri, Toprak'a ikinci kez çağrılmasından dolayı olarak sorumluydu. Vahşice sakatlanmış ve korkunç acılar içindeki Waynhim, Despiser'in pençelerinden bir tuzağa yem olmak için serbest bırakılmıştı. Lordlara ulaşmış ve onlara Lord Foul'un ordularının yürüyüşe hazır olduğunu söylemişti. Bu nedenle Yüce Lord Elena Antlaşma çağrısı yapma kararı aldı. Böylece Despiser, Covenant'ın dönüşünü ayarlamış oldu. Ve bu geri dönüşün mantığı kaçınılmaz olarak Elena'nın sonuna, Ölüm Yasası'nın çiğnenmesine ve Yasa Asası'nın yok edilmesine yol açmıştı.

Artık son Waynhim halkı da yıkımın eşiğinde duruyordu.

Covenant'ın uyuyabilmesi için uzun bir süre geçti. Lord Foul'un Waynhim'in kötü durumundan ne kazanmayı umabileceğini çok net görüyordu.

Fakat bilince olan tutumu yıprandığında, tükettiği *vitrim* onu derin bir uykuya sürükledi; ve etrafındaki hareketlilik sürekli ve yoğun hale gelene kadar uyudu. Boncuğunu kaldırdığında mağaranın Waynhim'lerle dolu olduğunu gördü - daha önce gördüğünün en az iki katı. Linden'in yüzündeki solgun ifade yeni uyandığını gösteriyordu; ama dört Dev ayakta ve Waynhim'in arasında gergin bir şekilde hareket ediyorlardı.

Pitchwife, Linden ve Covenant'ın yanına gelerek, "İyi uyudunuz dostlarım," dedi, havayı dolduran beklentiye alışmış gibi kıkırdarak. "Taş ve Mühür bu *vitrim* iyi bir içecektir. *Elmas* içkimizle karışan tadına bir dokunuş, en donuk damakları bile memnun edecektir. Yaşam

Övgüler olsun, sonunda adımı Devler arasında sonsuza dek söyletecek rolü buldum. İşte!" Bir hareketle, her tarafı deri *vitrim derileriyle* kaplı kemerini gösterdi. "Yeni bir içkinin harmanlanmasındaki gücünden faydalanabilmeleri için bu roborantı halkıma götürmek benim sevgili görevim olacak. Ve bu eşsiz içkiye tüm Dünya'nın tapması için zift mayası adı verilecek." diye güldü. "O zaman şöhretim yüce Bahgoon'unkini bile geride bırakacak!"

Biçimsiz Dev'in şakası Linden'da bir gülümseme yarattı. Ama Covenant uykudan kalkmış, Waynhim tehlikesinin onu ilk etkilediği ruh haline bürünmüştü. Pitchwife'ın esprisine kaşlarını çatarak sordu. "Neler oluyor?"

Dev hızla ayıldı. "Ah, Dev dostum," diye iç geçirdi, "uzun uzun uyudun. Çorak topraklarda öğle vakti geldi ve Waynhim savaşa hazırlanmak için toplandı. *Arghuleh* yavaşça ilerlese de, şu anda bu gizliliğin görüş alanındalar. Çatışmalarının sonucunun gün batımından önce belirleneceğini düşünüyorum."

Covenant kendi kendine yemin etti. Krizin bu kadar yakın olmasını istemiyordu.

Linden ona doğru bakıyordu. Kontrollü ve profesyonel sesiyle, "Hâlâ zaman var," dedi.

"Buradan gitme zamanı mı?" diye ekşiyerek karşılık verdi. "Bırakalım oraya gitsinler ve muhtemelen en azından yas tutacak tek bir sempatik tanık olmadan bir ırk olarak katledilsinler mi? Unutun bunu."

Gözleri parladı. "Kastettiğim bu değildi." Öfke yüz hatlarını keskinleştirdi. "İnsanları terk etmekten ben de senin kadar hoşlanmıyorum. Belki senin geçmişine sahip değilim" - kelimeyi hırıltıyla söyledi - "ama yine de Bamako'nun ve Waynhim'in ne kadar değerli olduğunu görebiliyorum. Beni bundan daha iyi tanıyorsun." Sonra derin bir nefes aldı, kendini dengeledi. Hâlâ ona bakarak, "Demek istediğim, onlara Vain'i sormak için hâlâ zaman var," dedi.

Covenant kendini düğümlenmiş bir gök gürültüsü gibi hissediyordu, öfkeliydi ve serbest bırakılamıyordu. Geçmişiyile ilgili yaptığı sivri çıkış, aralarındaki ilişkiyi ne ölçüde çarpıttığının altını çiziyordu. Haven'daki ilk karşılaşmalarından beri

Çiftlik, kadının bunları anlayacak birikime sahip olmadığını öne sürerek ondan bazı şeyleri saklamıştı. Ve sonuç bu oldu Sevdiği kadına söylenecek ya da ondan duyulacak her şey safraya dönüştü.

Ama serbest bırakılmayı göze alamazdı. Lord Foul, muhtemelen çoktan Mutabakatçı'nın Waynhim'e yardım etmek için vahşi büyüü serbest bırakma ihtimaline sevinmeye başlamıştı. Yüzünü buruşturarak, sert bir karşılık verme arzusunu bastırdı. Bunun yerine, "Hayır. Bunu Hamako'dan duymak istemiyorum. Findail'in paçayı kurtarmasına izin vermek istemiyorum."

Kasıtlı olarak Atanmış'a doğru döndü. Ancak Findail onu, her meydan okumayı ya da çağırışı geri çevirdiği aynı ezilmiş ve aşılmaz hınçla karşıladı. Covenant, Findail'e saldırmaktan çok Linden'e cevap vermek için sözlerini şöyle tamamladı: "Bu lanet *Elohim*'in doğruyu söyleyecek dürüstlüğü bulmasını bekliyorum." Findail'in sarı gözleri karardı; ama hiçbir şey söylemedi.

Linden, Mutabakat ve Atanmışlar arasında bir ileri bir geri baktı. Sonra başını salladı. Findail orada değilmiş gibi konuşarak, "Umarım bir an önce kararını verir. Vain hakkında bizden daha çok şey bildikleri halde Clave ile yüzleşmek zorunda kalma fikri hoşuma gitmiyor."

En azından bu kadar kabul gördüğü için minnettar olan Covenant gülümsemeye çalıştı. Ama sadece yüzünü buruşturabildi.

Waynhim mağaranın etrafında dolanıyor, sanki her biri krizden önce diğer herkesle konuşmak istiyormuş gibi hareket ediyordu; ve alçak, havlayan sesleri atmosferi kalınlaştırıyordu. Ama Devler artık aralarında değildi. Honninscrave bir duvara yaslanmış, başı öne eğik, kopuk ve yalnızdı. Pitchwife, Covenant, Linden ve Cail ile birlikte kalmıştı. İlk ve Mistweave ise alanın k a r ş ı tarafında birlikte duruyordu. Mistweave'in duruşu yalvarır gibiydi; ama ilk onun söylediği her şeyi öfkeyle karşıladı. Ona daha fazla yalvardığında, cevabı Waynhim'in gürültüsünü bastırdı.

"Sen ölümlüsün. Devsin. Bu tür seçimler, onları yapmak zorunda olan herkes için zordur. Ama başarısızlık sadece başarısızlıktır. Değersizlik değildir,

Seçilmişler'e değilse bile, Arayış'a yemin ettiniz ve kendinizi adadınız; sizi serbest bırakmayacağım."

Sert bir şekilde, onun açık dehşetini bıraktı ve kalabalığın içinden geçerek arkadaşlarının geri kalanına doğru yürüdü. Onlara ulaştığında, sessiz sorularına "Utaniyor" diyerek cevap verdi. Linden'e baktı. "Covenant Giantfriend'in hayatı tehlikedeyken onun hayatını kurtardın. Şimdi senin ihtiyacın varken yaptığı kararsızlığın affedilemez olduğunu düşünüyor. Savaşlarında kefareтини ödeyebilmek için Waynhim'e teslim edilmeyi istiyor." Gereksiz yere ekledi, "Onu reddettim."

Linden bir küfür mırıldandı. "Ondan bana hizmet etmesini istemedim. İhtiyacı yok-"

Aniden bağırdı, "Honninscrave! Yapma!" Ama Efendi ona kulak asmadı. Öfkeden yumruklarını sıkarak, Dev'in sıkıntısını cezalandırmak istercesine Mistweave'e doğru yürüdü.

Linden onun peşinden gitti; Birinci onu durdurdu. Sessizlik içinde Honninscrave'in mürettebatına doğru ilerleyişini izlediler. Mistweave'le yüzleşen Üstat, Mistweave'in şaşkınlığının tam yerini biliyormuşçasına iri bir parmağını Dev'in acıyan kalbine sapladı. Çenesi küfürler savuruyordu; ama Waynhim'in konuşmaları sesini örtüyordu.

İlk yumuşak bir sesle şöyle dedi: "O Efendi. Kendi acısında Mistweave'e yer bulmuş olması benim için yeterli. Starfare'in Gemisi'nde kendisine hizmet eden birine gerçek bir zarar vermeyecektir."

Linden başını salladı. Ama ağzı hayal kırıklığı ve empatiyle gerilmişti ve gözlerini Mistweave'den ayırmadı.

Mistweave ilk başta Honninscrave'in söylediklerinden ürktü. Sonra içinde ateşli bir kavgacılık yükseldi ve bir yumruğunu tehdit edercesine kaldırdı. Ama Honninscrave, Mistweave'in kolunu tutup aşağı çekti ve sivri sakalını Mistweave'in yüzüne doğru itti. Bir an sonra Mistweave kabul etti. Gözleri o zamanki sıcaklığını kaybetmedi; ama Honninscrave'in ona koyduğu kısıtlamayı kabul etti. Usta'nın duruşundaki öfke yavaş yavaş azaldı.

Covenant dişlerinin arasından bir iç geçirdi.

Sonra Hamako Waynhim'in arasında belirdi, topluluğa doğru geldi. Bakışları mangalların ışığında parlıyordu. Hareketlerinde ateş ya da beklenti vardı. Ellerinde eski kemikten yapılmış gibi görünen uzun bir pala taşıyordu. Önsöz söylemeden, "Vakit geldi. *Arghuleh* yaklaşıyor. Savaşmak için ileri atılmalıyız. Sen ne yapacaksın? Burada kalmamalısınız. Başka çıkış yok ve eğer giriş mühürlenirse tuzağa düşersiniz."

Birinci cevap vermeye başladı; ama Mutabakat onu engelledi. Zehir ön kolunun derisini kemiriyordu. "Sizi dışarı kadar takip edeceğiz," dedi kabaca. "Yardım etmenin en iyi yolunu bulana kadar izleyeceğiz." Bamako'nun yüz ifadesindeki protestoya karşılık ekledi: "Bizim için endişelenmeyi bırak. Biz daha kötülerini atlattık. Eğer her şey cehenneme ve lanetlenmeye giderse, kaçmanın bir yolunu buluruz."

Hamako'nun gerginliğini bir an için bir sırtıma yumuşattı. "Thomas Covenant," dedi selam verir gibi bir sesle, "keşke daha nazik zamanlarda tanışsaydık." Sonra palasını kaldırdı ve ve mağaranın boğazına doğru ilerlemeye başladı.

Hamako'nun kılıcının daha küçük versiyonları gibi kavisli, kemikli hançerler taşıyan tüm Waynhim'ler, sanki kendilerini kıyametlerine götürmesi için onu seçmişler gibi onu takip ettiler.

Sayıları neredeyse iki yüzdü ama mağaradan çıkmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyaçları vardı; Honninscrave ve Mistweave arkadaşlarına katılmak için geldiklerinde, şirketlerini sönmemiş ateş ışığında geride bıraktılar. İlk önce Covenant ve Linden'a, sonra da diğer Devlere baktı. Hiçbiri itiraz etmedi. Linden'ın yüzü solgundu ama kendini tuttu. Pitchwife'ın yüz hatları sanki gerginliğini azaltacak doğru espriyi bulamamış gibi çalışıyordu. İlk, Mistweave ve Honninscrave kendi yollarında Cail kadar ulaşılmaz görünüyorlardı.

Covenant acı acı başını salladı. O ve arkadaşları birlikte sıcaklığa ve güvenliğe sırtlarını dönerek kışı karşılamak için dışarı çıktılar.

Tünelde, sıcaklığın neredeyse anında düşmeye başladığını hissetti. Bu değişiklik uyuşmuş parmakları ve ayakları için hiçbir fark yaratmadı; ama sanki bu şekilde

Cesaretini koruyabilirdi. Geçidin kollarını geçerek, kızakların bulunduğu kaba ön odaya ulaşana kadar Waynhim'i takip etti. Sessizce. Honninscrave ve Mistweave sıraya girdi. Nefesleri buharlaşmaya başlamıştı. Ateş ışığı buhar zerreciklerini altına dönüştürdü.

Rhyshyshim'in girişi açıktı; ve soğuk içeriye doğru akıyordu, gizli rahatlık ceplerini söndürmeye aç bir şekilde. Covenant'ın bağırsaklarının derinliklerinde ürperti arttı. Cüppesi daha önce onu sıcak olmasa da hayatta tutmuştu; ama şimdi donmuş kışa karşı önemsiz bir savunma gibi görünüyordu. Linden'e baktığında, sanki düşünceleri onun için hissedilebilirmiş gibi cevap verdi:

"Kaç tane olduğunu bilmiyorum. Yeterince."

Sonra giriş ileride belirdi. Şimdi hava Covenant'ın yüzüne doğru sertçe esiyor, sakalını çekiştiriyor, gözlerinden yaşlar akıtıyordu. Damarlarında karanlık bir basınç toplandı. Ama başını eğdi ve devam etti. Arkadaşlarıyla birlikte açıklıktan geçerek yamacın eteğindeki kayalık zemine doğru yürüdü.

Ova güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Uçsuz bucaksız bir gökyüzünden gelen ikinci güneşi beyaz çöplüğün üzerinde yanıyordu. Hava garip bir şekilde kırılğan, sanki kendi ağırlığı altında kırılacakmış gibi hissediliyordu. Covenant'ın botlarının altında sert kar çıtırdıyordu. Bir an için soğuk, ateş kadar parlak göründü. Vahşi büyüünün sınırlarının ötesine sızmasını engellemek için savaşmak zorunda kaldı.

Gözleri açıldığında, *rhyshyshim*'i işaretleyen ve koruyan dönen kar şeytanlarının gitmiş olduğunu gördü. Waynhim'in artık onlara ihtiyacı yoktu.

Birbirlerine usulca havlayan yaratıklar, hem kendilerinin hem de ur-villerin birleşik güçlerini yoğunlaştırmak ve kullanmak için kullandıkları kompakt ve karakteristik kama şeklinde bir araya geldiler. Bamako oluşumun tepe noktasında duruyordu. Tamamlandığında ve yakarışlar yapıldığında, beş rhysh'in ilmini ve gücünü pala kılıcında tutacaktı. Safları bozmadıkları sürece, yarlardaki Waynhim

bireysel darbeler vurabilecekti; ama Bamako'nun gücü iki yüz kişi olacaktı.

Savaş her an biraz daha yaklaşıyordu. Kuzeye doğru bakan Covenant, *arghuleh*'in toplu ilerleyişinin ötesindeki monolit bölgesini zar zor görebildiğini fark etti.

Ağır ve ölümcül bir şekilde ileri atıldılar; kar ve buzun üzerinde yavaşça parıldayan beyaz bir akıntı. Vahşi takırtıları Waynhim'in seslerinin üzerinde duyulmaya başlamıştı bile. Yamacın yüzeyinde paramparça olmuş gibi yankılandı. Sürü, Waynhim'den sayıca çok fazla görünmüyordu; ama *arghuleh*'in çok daha büyük cüssesi ve vahşiliği, güçlerinin ezici görünmesine neden oluyordu.

Şirketin kaçmak için hâlâ zamanı vardı. Ama kimse kaçmayı teklif etmedi. İlk, bir eli uzun kılıcının kabzasında, dimdik ve hazır bir şekilde duruyordu. Honninscrave'in gözlerinden parıltılar yansıyor, sanki kederini işe yarar hale getirebilecek herhangi bir darbe vurmaya hevesliymiş gibi. Pitchwife'ın ifadesi daha temkinli ve kararsızdı; o bir savaşçı değildi. Ama Mistweave, sanki telafi şansının geldiğini görmüş ve bunu görmezden gelmesi emredilmiş gibi davranıyordu. Sadece Cail ilerleyen sürüyü kayıtsızlıkla izliyordu; Waynhim'in yiğitliği de, bölüğün tehlikesi de onu etkilememişti. Belki de Rhysh'lerin yaptıklarında özellikle cesurca bir şey görmüyordu. Belki de *Haruchai* zihnine göre böylesine abartılı bir risk sadece makuldü.

Covenant konuşmak için mücadele etti. Soğuk, kelimeleri boğazında dondurmuş gibiydi. "Onlara yardım etmek istiyorum. İhtiyaçları varsa ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Birinci'ye, "Kama kırılmaya başlamadıkça oraya gitme. Bu tür bir savaş daha önce de gördüm." Ur-villerin Andelain'in Wraith'lerini yutmak için Bahar Kutlaması'nı kestiğini ve o kara kama karşısında güçsüz kaldıklarını görmüştü. "Düzenleri bozulmadığı sürece yenilmezler." Sonra Linden'a döndü.

Kadının ifadesi onu durdurdu. Yüzü soğuktan solgun *bir halde arghuleh*'e doğru sabitlenmişti ve gözleri yaraları kadar mor görünüyordu. Korkunç bir an için, kadının yine o özel paniğine kapıldığından korktu. Ama sonra bakışları

Onu. Hırpalanmıştı ama korkmamıştı. "Bilmiyorum," dedi sıkıca. "O haklı. Dışarıda bir güç var. Onları bir arada tutan bir şey. Ama ne olduğunu söyleyemem."

Covenant bir korku düğümünü yuttu. "Denemeye devam et," diye mırıldandı. "Bu Waynhim'lerin sonunun Mahvolmamışlar gibi olmasını istemiyorum." Hem lanetlenmiş hem de lanetli.

Kadın cevap vermedi; ama başını sallayarak *arghuleh*'e geri dönerken şiddetli bir kararlılık ifade ediyordu.

Artık tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı. İçlerinden bir kaç önden gidiyordu ve sayıları neredeyse o kadardı. Her şeyi avlayan nefret canavarları olmalarına rağmen, bilinçli bir ordu gibi organize olmuşlardı. Kendilerini Waynhim'in üzerine fırlatmak için istikrarlı bir şekilde hızlandılar.

Buna karşılık Waynhim soğukta bir ilahi yükseltti. Birlikte, yamaçtan onlara geri dönen ve düzlükte yankılanan çığ, ritmik olmayan bir yakarış havladılar. Ve **b i r** an sonra kamanın tepesinden siyah bir ışık parladı. Hamako palasını savurdu. Kılıcı Demondim vitriolü gibi ebon rengine dönüşmüştü. Sanki ölümle alevlenmiş gibi gece yarısı yayılıyordu.

Aynı anda, Waynhim'in tüm küçük bıçakları siyaha döndü ve karda buharlaşan ve cızırdayan sıcak bir sıvı damlatmaya başladı.

Covenant ne yaptığını bilmeden geri çekildi. Buz gibi hava, onu çağıran ilahiye rağmen ses çıkarmayan bir güç haykırışına dönüşmüştü; ve bu güç onu çağırıyordu. Ateşe duyduğu özlem, etrafına ördüğü duvarları dövüyordu; ön kolundaki yaralar zehirli bir şekilde yanıyordu. Geriye doğru birkaç adım attı. Ama kendisiyle saldırma arzusu arasına hiçbir mesafe koyamadı. İçgüdüsel olarak, bulabildiği tek korumaya doğru beceriksizce ilerledi: *rhyshyshim*'in girişine yakın, yarı boyunda duran sivri bir kaya. Yine de orada çömelmedi ya da sinmedi. Uyuşmuş elleri, gözlerinin Waynhim'e ve *arghuleh*'e yapıştığı gibi argute taşı kavradı; ve kendi içinde yalvardı. Hayır. Bir daha olmaz.

Mahvolmuşların asıl yok edilişini izlemesi gerekmemişti.

Sonra Hamako huzzah gibi bir çığlık attı; ve kama ilerlemeye başladı. Tek vücut halinde hareket eden Waynhim'ler, son hizmetleri için seçtikleri düşmana doğru ilerlediler.

Buz canavarlarının acımasız ilerleyişi, Waynhim'in uzun ve boğuk ilahileri, yamaçtan aşağı yukarı yankılanan sesler arasında sessiz kalan Covenant ve arkadaşları, kamanın *arghuleh*'in arasına girmesini izlediler.

Bir an için itme gücü o kadar başarılıydı ki sonuç önceden belli gibi görünüyordu. Rhysh gücünü Hamako'ya akıttı: Hamako kamanın takip etmesi için karşı konulmaz bir yol açtı. Ve bireyler olarak Waynhim buz yakıcı sıvılarını her yöne savurdu. Arghuleh parçalandı, geri düştü, birbirlerine çarptılar.

Çok sayıdaki ağızlarından çığlıklar atarak kamanın etrafına üşüştiler, onu yutmaya, aralarında ezmeye çalıştılar. Ama bu sadece takozun üçüncü tarafını mücadeleye dahil etti. Ve Hamako'nun palası buzda bir çekiç gibi şaklıyor, her darbeye koltuk parçaları ve uzuvlar bir o yana bir bu yana uçuşuyordu. Kamayı kitlenin arkasındaki özellikle büyük bir yaratığa, bir yaratığın diğerinin üzerine çömelmesiyle oluşmuş gibi görünen bir *arghule*'a yöneltmişti; ve her adımda o hedefe biraz daha yaklaşıyordu.

Arghuleh vahşiydi, korkudan etkilenmezdi. Ağlar ve tuzaklar kama boyunca fırlatıldı. Patlayan çatlaklar kar yığınının delik deşik etti. Ama siyah sıvı ağları yakıp lime lime etti. Düşen parçalar Waynhim'i yaraladı ama düzenlerini zayıflatmadı. Ve karın altındaki sert zemin çatlakları etkisiz hale getirdi.

Covenant destekli kayışlarına yaslanmış, yarı donmuş bir halde gördüklerine inanmaya cesaret edemiyordu. Birinci'den cesaretlendirici haykırıışlar yükseldi; ve kılıcı ellerindeydi. Umutla dolup taşan Pitchwife, sanki her an zafer kazanacakmış, kışın kırılıp kaçmasını bekliyormuş gibi savaşın içine baktı.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, her şey değişti.

Arghuleh neredeyse akılsızdı ama onları yöneten güç öyle değildi. Duyarlı ve kurnazdı. Ve Waynhim'in daha önce şirketi kurtarma şeklinden bir ders çıkarmıştı.

Sürü aniden taktik değiştirdi. Beyaz bir patlamaya benzeyen ve neredeyse savaşı gizleyen ani bir telaşla, tüm hayvanlar buzlarını aynı anda kaldırdı. Ama şimdi bu buzlar kamaya yönelmemişti. Bunun yerine, Waynhim tarafından yaralanan, kırılan ve hatta öldürölen her *arghule*'u kapladı.

Buz, her bir kezzap fışkırmasını tokatladı, siyah sıvıyı boğdu, sildi, yaraları iyileştirdi.

Buz, Hamako'nun desteklediği ya da paramparça ettiği her uzvu ve bedeni sarıyor, sakat yaratıkları korkunç bir hızla bütönlüklerine kavuşturuyordu.

Buz, katledilenlerin parçalarını bir araya topladı, onları yeniden kaynaştırdı, onlara yeniden hayat verdi.

Waynhim savaşmayı bir an bile bırakmamıştı. Ama yaptıkları işin yarısı çoktan geri alınmıştı. *Arghuleh*'ler zarar gördüklerinden daha hızlı bir şekilde birbirlerini yeniden canlandırdılar.

Giderek daha fazlası başka şekillerde saldırmak üzere serbest bırakıldı.

Ağlarıyla kamayı parçalayamayınca, sanki gücü yorgunluktan tükenene kadar onu hapsetmek istercesine etrafında buzdan bir duvar oluşturmaya başladılar.

Covenant dehşet içinde bakakaldı. Waynhim'in bu karşı saldırıya hazırlıksız olduğu açıktı. Hamako kılıcını döndürerek etrafına umutsuzluk saçtı. Üç kez bir *arghule*'u yumruğundan daha büyük olmayan parçalara ayırdı; ve her seferinde bir ağ parçaları bir araya getirdi, onları onardı ve canavarı tekrar üzerine gönderdi. Ağın kendisine saldırmak için çılgınca ileri atıldı. Ama bunu yaparken kama ile teması kesildi. Palası anında kemiğe dönuştü: Vurduğunda parçalandı. Kendisi de düşecekti; ama kamadan uzanan eller onu tekrar yerine çekti.

Ve Covenant'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Devler onu çağırıyor, bir emir vermesi için yalvarıyorlardı. İlk

duymadığı küfürler savurdu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Vahşi büyüü serbest bırakmak dışında.

Zehir şakaklarında gümbürdedi. Vahşi büyü, bastırılamaz ve arsız. Onunla ilgili her düşünce, her anı, her açlık ve özlem acısı, Linden'in ateşli çığlığı kadar tiz ve çılgıncaydı: *Zamanın Kemerini kıracaksın! Foul'un istediği bu!* Kutsala saygısızlık kalbinin her atışını ve feryadını dolduruyordu. Bu kadar büyük bir gücü çağıramaz ve hâlâ onu kontrol ediyormuş gibi davranamazdı.

Ama Hamako öldürülecekti. Bu, beyaz düzlükte azalan güneş ışığı kadar belirgindi Waynhim, kötülüğün arzusunu beslemek için Toprak'ın insanları gibi katledilecekti. Aynı adam ve Waynhim bir keresinde Covenant'ı hezeyandan geri getirmiş ve ona dünyada hâlâ güzellikler olduğunu göstermişti. Yıkımlarının kışı asla bitmeyecekti.

Zehir yüzünden. İzleri hâlâ Lord Foul'un gözleri kadar parlak bir şekilde sağ ön kolunun etinde yanıyor ve onu güce itiyordu. Sunbane Kanun'u çarpıttı, iğrençlikler doğurdu; ama Antlaşma Zaman'ın kendisini kaosa sürükleyebilirdi.

Ondan çok uzakta olmayan kama artık saldırgan bir şekilde savaşıyordu. Sadece hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Birkaç Waynhim, kıramadıkları buzdan bağların içine düşmüştü. *Arghuleh* duvarlarını yükseltirken daha fazlası da yakında ölecekti. Hamako ayakta kalmayı başardı ama silahı yoktu, kamanın gücünü kullanmanın bir yolu yoktu. Oluşumun ortasına itildi ve bir Waynhim onun yerini aldı, küçük kılıcının yönlendirebileceği tüm akışkan güçle savaştı.

"Dev dostu!" diye bağırdı Birinci. "Covenant!"

Kama ölüyordu ve Devler kendilerini Antlaşma'nın ateşinin önüne atmaktan korktukları için harekete geçmeye cesaret edemiyorlardı.

Çünkü . ve ZEHİR hastaÖFKE vurmak
gibi ön kolunun kemikleri arasındaki arzu. Öyle
yaratılmıştı ki

güçsüz olduğu için güçlüydü. Çaresizliği kan istiyordu.

Kolunu geriye sıyırarak, kaldıraç gücünü arttırmak için sol eliyle sağ bileğini kavradı, ardından yaralı ön kolunu kayanın en keskin kenarlarına doğru vurdu. Eti sivri çıkıntılara sürtündü. Kırmızı taşa bulaştı, kara sıçradı, soğukta dondu. Bunu görmezden geldi. Clave onu yönlendiren ve yanlış yönlendiren isli büyüye güç kazandırmak için bileklerini kesmişti. Kasıtlı olarak ön kolunu parçalamış, acıyla zehre bir alternatif bulmaya çalışmış, diş izlerini ruhundan söküp atmaya çabalamıştı.

Sonra Linden ona vurdu. Darbe onu geriye savurdu. Aciliyet ve endişeyle yumruklarını adamın cüppesine geçirdi, onu bir çocuk gibi salladı, ona öfkelenildi.

"Beni dinle!" diye bağırdı, sanki onun kendisini duyamadığını, kayanın üzerinde bıraktığı kandan başka bir şey göremediğini biliyormuş gibi. "Kemper gibi! Kasreyn gibi!" Onu bir ileri bir geri sallıyor, kendisine odaklanmasını sağlamaya çalışıyordu. "Oğlu gibi! *Arghuleh*'in oğlu gibi bir şeyi var!"

Bunun üzerine Clarity, Covenant'a o kadar sert vurdu ki neredeyse düşüyordu. Savaşta Kış Kemper'in oğlu. Aman Tanrım.

Croyel.

Daha düşüncesi bitmeden Linden'in elinden kurtulmuş ve Devlere doğru koşmaya başlamıştı.

Croyel! - Kasreyn'in sırtında taşıdığı ve sanatları ve olağanüstü uzun yaşamı için pazarlık yaptığı, Dünya'nın karanlık yerlerinden gelen succubus. Ve dışarıda, bir buz canavarının diğerinin üzerine çökmüş haline benzeyen bir *arghule* vardı. Bu yaratık, türünü birleştirme ve istediği her yerde kışı geçirme gücü için *croyel* ile anlaşma yapmıştı.

Findail biliyor olmalıydı. Waynhim'e hangi gücün karşı çıktığını anlamış olmalıydı. Yine de hiçbir şey söylememişti.

Ancak Antlaşma'nın *Elohim*'in yalancılığıyla geçirecek zamanı yoktu. Birinci'ye ulaşarak bağırdı, "Geri çekilsinler! Geri çekilmelerini sağlayın! Bu şekilde kazanamazlar!" Kolu dağıldı

Kan. "Onlara *croye*'den bahsetmeliyiz! Sanki onu serbest bırakmış gibi tepki verdi. Dönerek, Devleri kendi tarafına çeken bir komut verdi; ve birlikte savaşın içine daldılar.

Covenant korku ve umut içinde onların gidişini izledi. Onun için hâlâ öfkeli olan Linden yanına geldi. Sağ bileğini sertçe tutarak onu dirseğini bükmeye zorladı ve kanamayı yavaşlatmak için sıkıca sıkıştırdı. Sonra da onunla birlikte sessizce izledi.

Dört Dev ivme, ağırlık ve kas gücüyle *arghuleh*'in arasına daldı. İlk uzun kılıcını bir sopa gibi savurarak metalini jelid canavarlara karşı riske attı. Honninscrave ve Mistweave devler kadar güçlü bir şekilde dövüştü. Pitchwife onların peşinden koştu ve arkalarını korumak için elinden geleni yaptı. Ve onlar savaşırken, Waynhim'in Roynish dilinde Covenant'ın çağrısını haykırdılar.

Kamanın tepkisi neredeyse anında oldu. Waynhim aniden sola doğru döndü; ve formasyonun bu köşesi onların tepe noktası oldu. Hamako'yu da yanlarına alarak Devlerin saldırıda açtığı gediğe doğru ilerlediler.

Arghuleh ne olduğunu anlamakta yavaş kaldı. Buz canavarları geri çekilmeyi engellemek için dönmeden önce kama yarı yarıya serbest kalmıştı.

Pitchwife iki *arghuleh*'in altında kaldı. Honninscrave ve Mistweave balyoz gibi yardımına koşarak onu enkazdan çıkardılar. Bir ağ Birinci'yi yakaladı. Kamanın lideri onu parçalara ayırdı. Waynhim ve Devler çılgınca Covenant'a doğru ilerledi.

Arghuleh'den kaçmak için yeterince hızlı değillerdi. Birkaç dakika içinde tekrar yutulacaklardı.

Ama Waynhim Devleri anlamıştı. Kama aniden yarıldı, Hamako ve bir grup yoldaşı Mutabakat'a doğru savruldu. Sonra Rhysh düzenlerini yeniden kapatıp tekrar saldırdı.

Devlerin yardımıyla, Hamako ve yoldaşları Covenant ve Linden'a doğru hızla ilerlerken kama *arghuleh*'i geride tuttu.

Covenant, Taşıyien ona yaklaşmadan önce Hamako'ya bağarmaya başladı; ama Hamako kısa bir mesafe ötede durdu ve Covenant'ı bir hareketle susturdu. Halkı etrafında toplanırken, "Sen üzerine düşeni yaptın, yüzük taşıyıcısı," diye soluk soluğa bağırdı. "*Croyel*'in adı Waynhim arasında biliniyor." Sesini yükseltmek zorunda kaldı: yaratıklar yeni bir yakarış söylüyorlardı. "Tek eksikimiz karşımızdaki gücün gerçekten de *croyel* olduğu bilgisiydi." Covenant'ın daha önce duyduğu bir yakarış. "Yapılması gereken şey açık. Yaklaşmayın."

Hamako uyarısını güçlendirmek istercesine kemerinden taştan bir dirsek çıkardı.

Tanıdıklık Covenant'ın içine işledi. Bu bıçağa aşinaydı. Ya da tıpkı onun gibi bir şey. Çağrıyla birlikte gitti. "Yapma!" diye bağarmaya çalıştı. Ama protestosu ağızında başarısız oldu. Belki de Hamako haklıydı. Belki de sadece bu tür umutsuz önlemler zor durumdaki rhysh'i kurtarmayı umabilirdi.

Taşıyien hızlı bir hareketle elinin arkasındaki damarlar boyunca uzun bir kesik attı.

Kesik kanamadı. Dirk'ü hemen bir Waynhim'e uzattı. Hızla avucunun uzunluğunu kesti, sonra bıçağı komşusuna uzattı. Hamako'nun elini tutan Waynhim, kendi kesiğini onunkine bastırdı. Çağrışım kabarırken, ikisi kanla birleşmiş bir halde orada durdular.

Waynhim geri adım attığında, Hamako'nun gözleri güçle parlıyordu.

Aynı şekilde, rhysh'i Covenant'a Linden, Sunder ve Hollian'ın peşinde Merkez Düzlükler'in tüm genişliği boyunca durup dinlenmeden koşma gücü vermişti. Ancak bu büyük başarı sadece sekiz Waynhim'in canlılığıyla başarılmıştı ve Covenant bu kadar büyük bir gücü zar zor zapt edebilmişti Hamako'nun etrafında yirmi yaratık sıralanmıştı.

İkincisi hediyesini çoktan tamamlamıştı.

Evlat edindiği insanlar birer birer onun için kendilerini kestiler, kanlarını ona akıttılar. Ve her infüzyon ona, ölümlü sınırlarını aşmakla tehdit eden bir enerji dalgası verdi.

Bu çok fazlaydı. Bir insan nasıl olur da bu kadar büyük bir gücü sıradan bir dokunun içinde tutmayı umabilirdi? Covenant izlerken Hamako'nun hayatta kalamayacağından korktu.

Sonra Hamako'nun gözlerinde gördüğü tavlanmış keder ve kararlılığı hatırladı; Taşyiyen'in hayatta kalmaya niyetli olmadığını biliyordu.

On Waynhim hediyelerini vermişti. Hamako'nun teni dondurucu havada çıra gibi yanmaya başlamıştı. Ama geri çekilmedi ve arkadaşları da durmadı.

Arkasında savaş kötü gidiyordu Covenant'ın dikkati Hamako'ya sabitlenmişti: *arghuleh*'in kamayı bölmeyi nasıl başardığını görmemişti. Ama oluşum şimdi iki parçaydı, her biri yarıya inen gücüne odaklanmaya çabalıyor, her biri buzu kırıp diğerine katılamıyordu. Daha fazla Waynhim düşmüştü; daha fazlası da düşüyordu. Buz Devleri o kadar ağır bir şekilde kaplamıştı ki hareket etmekte zorlanıyorlardı. Kahramanca savaştılar; ama ölümden döndürülebilen canavarlarla boy ölçüşemezlerdi. Yakında katıksız yorgunluk onları yenecek ve sonsuza dek kaybolacaklardı.

"Git!" Covenant nefes nefese Cail'e seslendi. Kolunu hareket ettirdiğinde dirseğinden kan parçacıkları döküldü. "Onlara yardım edin!"

Ama *Haruchai* itaat etmedi. Devler ve halkı arasındaki kadim dostluğa rağmen, yüzünde hiçbir endişe belirtisi yoktu. Hizmet sözü İlk'ten ziyade Antlaşma'ya verilmişti; ve Brinn ona yerine geçmesini emretmişti.

Cehennem ateşi! Covenant öfkelenmişti. Ama öfkesi kendisine yönelmişti. Etini kemiklerinden ayrılanaya kadar parçalayabilirdi; ama Lord Foul'un onun için kurduğu tuzaktan çıkış yolunu bulamadı.

On beş Waynhim Hamako'ya kan vermişti. On altı. Şimdi Taşyiyen'in ışıltısı o kadar parlaktı ki, Covenant'ın yüzüğünden istemsiz bir ateş çekiyor gibiydi. Onu tutma çabası dengesini ve görüşünü kaybetmesine neden oldu. Gece yarısının parçaları içinde dönüp duruyordu. Waynhim'in hediyesinin sonunu göremedi. Hamako'nun onu nasıl taşıdığına tanık olamadı.

Ama o güç *arghuleh*'e doğru çekilirken, Covenant bacaklarını dikleştirdi, kendini Cail'in pençesinden kurtardı ve bakışlarını bir çığlık gibi Stonedownor'un ardından gönderdi.

Alçak güneş ışığında ve muazzam soğukta yarı çıplak olan Bamako, buzdan canavarların arasından geçerken bir sinosure gibi parlıyordu. Formunun yoğunluğu en yakındaki saldırganları sanki aralarına bir fırın girmiş gibi eritti. Savaşın içinde bir yerden bir yere hızla ilerleyerek Devlerin etrafında bir boşluk açtı, Waynhim'in kamalarını yeniden oluşturması için yolu açtı; ve arkasında onu ve savaşı gizleyen, her şeyi belirsizleştiren yoğun buhar bulutları yükseldi.

Sonra Linden bağırdı, "İşte!"

Tüm buhar yanarak yok oldu, öylesine şiddetli bir şekilde denatüre oldu ki buz, geçiş olmaksızın havaya dönüşmüş gibi göründü ve savaş sahnesi atık kadar canlıydı. Çok sayıda *arghuleh* hâlâ kendilerini çılgınca kamaya doğru fırlatıyordu. Ama birbirlerini desteklemek için buzlarını kullanmayı bırakmışlardı. Ve bazıları sanki bir an önce onları birleştiren amaç unutulmuş gibi birbirlerine saldırıyor, birbirlerini parçalıyorlardı.

Kaosun ötesinde, Hamako *arghuleh*'in liderinin tepesinde duruyordu. Garip bir şekilde ikiye katlanmış yaratığın yüksek sırtına tırmanmış ve oraya yerleşerek gücünü yaratığa ve *croyel*'ine karşı kullanmıştı.

Canavar onu devirmeye, kol ve bacaklarının ulaşabileceği bir yere getirmeye çalışmadı. Ve hiçbir darbe vurmadı. Mücadeleleri basitti: ateşe karşı buz, beyaz sıcığa karşı beyaz soğuk. O temiz bir güneş parçası gibi parlıyordu; *arghule* ise acı bir soğukla parlıyordu. Hareketsiz bir şekilde, dönüştükleri şeyi birbirlerine doğrulttular; ve tüm ova çınladı ve yarışmalarının ziftiyle parladı.

Bu kadar büyük bir gücün yarattığı gerginlik Hamako'nun ölümlü bedeninin dayanamayacağı kadar fazlaydı. Umutsuz bir acı içinde, Güneşboğan'ın çöl avatarı altında bir ağaç gibi erimeye başladı. Bacakları çöktü; uzuvlarının derisi döküldü; yüz hatları bulanıklaştı. Şekli olmayan bir çığlık ağzını gerdi.

Ama kalbi atarken hâlâ hayattaydı; amacına uygun ve yılmazdı. Kendisine verilen ateşin odağı bir an bile değişmedi. Yaşadığı tüm kayıplar, elinden alınan tüm aşklar burada bir araya gelmişti; ve o yenilgiyi reddetti. Etini sıyrıp geçen yıkıntıya rağmen kollarını kaldırdı, onları ıslak sopalar gibi geniş gökyüzüne doğru salladı.

Ve altındaki çifte yaratık da eridi. Hem *arghule* hem de *croyel*, ölümleri onunkinden ayıramaz hale gelene kadar su ve çamurun içine çöktüler - yüz­süz ovada yavaşça donan lekeli bir havuz.

Neredeyse duyulabilir bir çatırtı ile doğal olmayan soğuk kırıldı. *Arghuleh*'lerin çoğu, rhysh onları uzaklaştırana kadar birbirlerini öldürmeye çalışmaya devam etti; ama yanlarında getirdikleri güç yok olmuştu.

Linden hayatı boyunca kederini sessiz tutmayı öğrenmiş olmasına rağmen hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Neden?" diye itiraz etti gözyaşları arasında. "Neden bunu yapmasına izin verdiler?"

Covenant nedenini biliyordu. Çünkü hiçbir erkek, kadın ya da Waynhim böyle bir kayba bir kez bile katlanmak zorunda kalmamalıyken, Hamako iki kez yoksun bırakılmıştı.

Güneş kayalığın batı çizgisinin ötesinde kızıl ve kızıl bir renkte batarken Covenant gözlerini kapadı, kanlı kolunu göğsüne bastırdı ve Waynhim'in alacakaranlıkta yükselen ağıtlarını dinledi.

Yedi: Hekimlerin Durumu

Gece aysız olmasına rağmen, Waynhim ölüleriyle ilgilenmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra bölük yolculuğuna devam etti. Devler yorgunluklarına boyun eğmek istemiyorlardı; ve Covenant'ın Linden'la paylaştığı acı, onu Hamako'nun sonunun geldiği yere yakın bir yerde kalmaktan nefret ettirdi. Mistweave yemek hazırlarken. Linden Covenant'ın kolunu tedavi etti, *vitrimle* yıkadı ve bulduğu bandajlarla sardı. Sonra ondan istediğinden daha fazla *elmas* suyu içmesini istedi. Sonuç olarak, şirket son *rhyshyshim* bölgesinden ayrılırken kendini zorlukla uyanık tutabildi. Birkaç Waynhim Devlere yamaçtan yukarı doğru rehberlik ederken, o uyumamak için çabaladı. Rüyalarının ne olacağını biliyordu.

Bir süre için ön kolundaki acı ona yardımcı oldu. Ama Devler Waynhim'e uzun ve içten vedalarını ettikten ve loş yıldız ışığının izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla güneybatıya doğru ilerleyerek sabit bir yürüyüşe geçtikten sonra, acının bile onu kâbuslardan korumaya yetmediğini fark etti.

Gecenin bir yarısı, kendisini acıdan terleten Hamako'nun hayalinden sıyrıldı. Yenilenmiş bir şevkle *elmas saldırısının* etkisiyle *savaştı*.

"Yanılmışım," dedi boş karanlığa. Koşucuların karda çıkardığı boğuk sestten belki de kimse onu duymamıştı. Kimsenin onu duymasını istemiyordu. Duyulmak için konuşmuyordu. Sadece uykuyla savaşmak, rüyalardan uzak durmak istiyordu. "Mhoram'ı dinlemeliydim."

Bu anı bir rüya gibiydi: rüyanın garip bir içkinliği vardı. Ama ona sarıldı çünkü Bamako'nun ölümünden daha katlanılabilirdi.

Yüce Lord Mhoram onu Lord Foul'a karşı son savaş için Toprak'a çağırmaya çalıştığında, o, Covenant, bu çağrıya direnmişti. Kendi dünyasında, küçük bir kız daha yeni

Bir orman ingirağı tarafından ısırılmış, yardımına ihtiyacı olan kayıp bir ocuk. O kıza yardım etmek için Mhoram'ı ve Toprak'ı reddetmişti.

Ve Meryem cevap vermişti: *"Kâfir, seni serbest bırakıyorum. Kendi dünyandaki hayatı kurtarmak için bizden yüz çeviriyorsun. Bu tür sebepler bizi yıkamaz. Ve eğer üzerimize karanlık çökerse, yine de unutmayacağınız için Ülkenin güzelliğı devam edecektir. Huzur içinde gidin.*

"Anlamalıydım," diye devam etti Covenant, soğuk yıldızlardan başka kimseye hitap etmeden. "Seadreamer'a bir çeşit *caamora* vermeliydim. Bamako'yu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Riski unut. Mhoram beni bırakarak korkunç bir risk aldı. Ama kurtarılmaya değıer hiçbir şey böyle seçimlerle yok olmaz."

Kendini suçlamadı. Sadece ateşle ilgili kâbuslarını bastırmaya çalışıyordu. Ama o bir insandı ve yorgundu ve sadece etrafını saran battaniyeler onu ısıtıyordu. Sonunda rüyaları geri döndü.

Bamako'nun garip ölümünün görüntüsünden kurtulamıyordu.

Umutsuz bir şekilde gün doğumuna kadar uyudu. Gözlerini açtığında kızağın içinde değıil, karla dolu zeminde battaniyelerin içinde uzanmış olduğunu gördü. Arkadaşları da yanındaydı ama sadece Cail, Pitchwife, Vain ve Findail uyanıktı. Pitchwife küçük bir ateşin odunlarını karıştırıyor, sanki kalbi başka bir yerdeymiş gibi alevleri izliyordu.

Tepesinde, belki de iki yüz metre yüksekliğinde, yırtık pırtık bir uçurum yükseliyordu. Güneş henüz ona ulaşmamıştı; ama kayalık duvarın üzerinde tam olarak parlıyor, taşlara, ötelерinde Sunbane'in yattığını hatırlatan soluk kırmızı bir renk veriyordu.

Covenant uyurken, bölük Landsdrop'un eteklerinde kamp kurmuştu.

Elmas sarhoşluğundan hâlâ sersemlemiş bir halde battaniyesinden çıktı ve acıdan sertleşmiş kolunu cübbesinin içinde, göğsünün ortasındaki yara izinin yanına koydu. Pitchwife ona dalgınca baktı, sonra bakışlarını ateşe çevirdi. Uzun günler boyunca ilk kez, vücudunun kıvrım kıvrım çizgileri buzla kaplanmamıştı.

yüzünü. Covenant'ın nefesi, sanki hayatı kendisinden kaçıyormuş gibi buharlaşsa da, "kışın tuhaf bir şekilde katlanılabilir hale geldiğinin farkındaydı - ileride olacıklara tercih edilebilirdi. Küçük ateş onu sakinleştirmeye yetmişti.

Rüyalar ve anılar karşısında dilsiz kalan Covenant, deforme olmuş Dev'in yanında durdu. Pitchwife'in asık suratlı sessizliğinde dolaylı bir teselli buldu. Kuşkusuz Cail'in düz suratında teselli yoktu. *Haruçaylar* keder, hayranlık ve pişmanlık duyabilirdi; ama Cail hissettiklerini saklıyordu. Vain ve Findail ise zıt yönleriyle tesellinin zıttını temsil ediyorlardı. Vain'in yaratıcıları Waynhim'i neredeyse yok etmişti. Findail'in sarı gözleri ise paylaşmayı reddettiği bilgiden dolayı perişan haldeydi.

Hamako'nun rhysh'ine *croye*'i anlatabilirdi. Belki bu Covenant'ın ya da Hamako'nun durumunu değiştirmezdi. Ama hayat kurtarabilirdi.

Yine de Covenant *Elohim*'e baktığında, açıklama talep etme arzusu hissetmedi. Findail'in, Antlaşma'sının suçluluğunun baskısını hafifletebilecek herhangi bir şey yapmayı reddetmesini anlıyordu. Yüzüğünü teslim etme baskısını.

Açıklamalara ihtiyacı yoktu. Daha değil. Görmeye, algılamaya ihtiyacı vardı. Atanmış'a sormak istedi, Sence bunu yapabilir mi? O kadar güçlü mü?

Ancak cevabı zaten biliyordu. O kadar da güçlü değildi. Ama sanki bu onun doğuştan hakkıymış gibi güçlenmeye devam ediyordu. Babasının ona yaptıklarının dehşeti ile annesine yaptıklarının dehşeti arasında, ölüm için ve ölüme karşı olan temel tutkuları arasında kaldığında onu kavrayan o felç halinden sadece kendi içindeki çelişkileri alıkoyuyordu ve vahşi büyüye ondan daha çok hakkı vardı. Çünkü o görebiliyordu.

Etrafındaki yoldaşları kıpırdanmaya başladı. Birinci aniden doğruldu, kılıcı elindeydi: rüyasında savaş görüyordu. Sertçe ayağa kalktığında Honninscrave'in gözleri garip bir şekilde Hamako'nunkilere benziyordu, sanki Taşyiye'nin örneğinden acımasız ve kalıcı bir şey öğrenmiş gibiydi.

Mistweave bir kafa karışıklığı imgesi gibi, kendi duyguları tarafından şaşkına çevrilmiş bir adam gibi sendeleyerek ayağa kalktı. *Arghuleh*'le savaşmanın verdiği rahatlama ve berraklık bazı ihtiyaçlarını karşılamıştı ama benlik duygusunu geri getirmemişti.

Linden uyandığında bakışları çığ ve kederliydi, sanki gecenin yarısını gözyaşlarını tutamayarak geçirmiş gibiydi, Covenant'ın kalbi ona gitti ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemedi. Bir önceki akşam kız, Covenant'ın parçalanmış koluyla, onun sevgi olarak kabul ettiği bir vahşilikle ilgilenmişti. Ama kendini inkar edişinin yoğunluğu onları birbirlerinden soyutlamıştı. Ve şimdi onun hakkının kendininkinden daha iyi olduğunu unutamıyordu. Biriken sahteliğinin yaptığı ya da yapmak istediği her şeyi bozduğunu.

Nasıl pes edeceğini hiç öğrenememişti.

Kabusları, korktuğu ateşe ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Mistweave kahvaltı hazırlama işine doğru ağır ağır ilerledi; ama Pitchwife aniden onu durdurdu. Sakat dev tek kelime etmeden ayağa kalktı. Tavırları tüm topluluğun dikkatini çekmişti. Bir an hareketsiz ve kaskatı kesildi, gözleri güneşin doğuşuyla nemlenmişti. Sonra kısık sesle şarkı söylemeye başladı. Melodisi devlere özgü bir ova şarkısıydı ve gergin ve yıpranmış sesi Landsdrop uçurumundan belli belirsiz bir yankı, ek bir rezonans alıyordu, böylece kendisi için olduğu kadar tüm yoldaşları için de şarkı söylüyormuş gibi görünüyordu.

"Kalbimin tozla iç çeken odaları ve
ocakta külleri var.

Gün ışığının nefesiyle temizlenmeli ve
uçurulmalıdırlar.

Ama bu görevi yerine
getiremem, Çünkü benim için
toz bile değerlidir; Çünkü toz
ve küller hala hatırlar, Aşkım
buradaydı.

"Nasıl veda edeceğimi bilmiyorum,

"Elveda" kelimesi benim için
tek başına kaldığında
Ya da duyulacak.
Ama bu kelimeyi söyleyemem ya
da sevdiğimin gitmesine asla izin
veremem:
Bu odaların böyle boş olmasına
nasıl dayanabilirim?

"Tozun arasında oturuyorum ve
tozun beni örteceğini
umuyorum.
Ocaktaki külleri karıştırıyorum,
Soğuk olsalar da.
Kapıyı kapatmaya
dayanamıyorum, Yalnızlığımı
mühürlemek için
"Aşkımın gününden geriye toz ve
küller kalmışken."

İşi bittiğinde, İlk ona sıkıca sarıldı; ve Mistweave rahatlamış
gibi görünüyordu. Linden Covenant'a baktı ve titremelerini
önlemek için dudaklarını ısırdı. Ama Honninscrave'in gözleri
örtülü kaldı ve çenesi sanki söyleyemediği tek kelime Elveda
değilmiş gibi safra çiğnedi.

Covenant anladı. Seadreamer da en az Hamako kadar
cesurca canını vermişti ama ölümünü dayanılır kılacak hiçbir
zafer kazanılmamıştı. Ve ona huzur verecek bir *caamora* da
verilmemişti.

İnançsız, kendi ölümünün Seadreamer'inkiyle
Hamako'nunkinden daha fazla ortak noktası olacağından acı bir
şekilde korkuyordu.

Yoldaşlar yemek yiyip kızakları yeniden yüklerken,
Covenant sert uçurumda yollarını nasıl bulabileceklerini hayal
etmeye çalıştı. Burada Landsdrop, Arazi'nin merkezine yakın
olduğu kadar heybetli değildi; burada bin fit ve daha fazla dik
kaya, Aşağı Arazi'yi Yukarı Arazi'den, Sarangrave Düzlüğü'nü
Andelain'den ayırıyordu - ve Thunder Dağı'nın

bir titan gibi çömelmiş, yarığın üzerinde karanlık bir şekilde başkanlık ediyordu. Ama uçurum hâlâ geçit vermez görünüyordu.

Ama Devlerin görme yeteneği çoktan bir cevap bulmuştu. Kızakları güneye doğru çektiler; ve bir fersahtan daha kısa bir sürede, uçurumun kenarının çöktüğü ve tabanı boyunca geniş bir toprak parçasının yelpaze gibi aşağı indiği bir yere ulaştılar. Devler kızakları taşırken Covenant ve Linden'in yürüyerek tırmanması gerekse de bu yamaç idare edilebilirdi. Sabahın yarısı geçmeden, topluluk Yukarı Diyar'ın karları arasında durdu.

Covenant araziye endişeyle taradı, her an Linden'in Güneşböceği'nin önlerinde yükseldiğini gördüğünü duyurmasını bekliyordu. Ancak Landsdrop'un ötesinde sadece daha fazla kış ve batı ile güneyi kapatan yüksek bir dağ sırası uzanıyordu.

Bunlar Westron Dağları kadar yüksek ve çetin görünüyordu. Ancak Devler yılmamıştı, zirve ve vadilerin yollarını iyi biliyorlardı. Günün geri kalanı yükseklerin ince havasında dolanmakla geçse de Covenant ve Linden kızaklarında kalmayı başardılar ve şirket iyi bir ilerleme kaydetti.

Ama ertesi gün yol daha zor, daha dik, kayalar ve eski buzlarla daha sıkıştıktı; kayalıklardan kopup gelen rüzgâr gözleri kör ediyor, yolu karıştırıyordu. Covenant kızığın arkasına yapıştı ve Honninscrave'in peşinden yürüdü. Sağ kolu sanki soğuk onu kemiriyormuş gibi zonkluyordu; uyuşmuş ellerinde hiç güç yoktu. Yine de *Vitrim* ve *Diamondraught* onu tahmin edebileceğinden daha hızlı iyileştiriyordu ve yoldaşlarına yük olmama arzusu onu ayakta tutuyordu.

İlerleme hissini tamamen kaybetmişti; sırt tepesinde yükseliyor gibiydi. Ne zaman derin nefes almaya çalışsa, hava ciğerlerini kesiyordu. Kendini zayıf ve işe yaramaz hissediyordu - ve Revelstone'dan ölçülemeyecek kadar uzaktaydı. Yine de dayanıyordu. Cüzzamının özel disiplinleri uzun zaman önce kaybolmuştu; ama ruhları ona kalmıştı - önündeki mesafeyi ya da zaten çektiği acıyı hesaba katmayan, hayatta kalma konusundaki inatçı ve titiz ısrar.

Akşamın başlangıcı nihayet şirketi durmak zorunda bıraktığında, o hâlâ ayakta idi.

Ertesi gün daha kötüydü. Hava *arghuleh*'in kötülüğü kadar soğuktu. Rüzgâr şirkete geçit veren dar geçitlerde öfke saçıyordu. Cail defalarca ya Covenant'a ya da Linden'e yardım etmek zorunda kaldı ya da kızaklara yardım etmesi gerekti. Ama o bu ince havada geliyor gibiydi. Devler sanki her türlü araziye karşı kendilerini ölçmeye hazırmışlar gibi savaşıyor ve çekerek yukarı doğru ilerlediler. Ve Linden bir şekilde onlarla birlikte kaldı - Covenant kadar inatçı ve garip bir şekilde daha sert. Yüzü, çıkıntı yapan kayaların arasındaki kar kadar solgundu; soğuk, gözlerini buz gibi parlatıyordu ama yine de sebat etti.

Ve o gece bölük, gökyüzüne doğru dramatik bir şekilde uzanan zirveler arasındaki bir geçidin alt ucunda kamp kurdu. Geçidin uzak ağzının ötesinde gün batımını yakalayabilecek kadar yüksek dağlar yoktu. Yol arkadaşları ateşlerini yemek hazırlayabilecek kadar uzun süre yanar halde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldılar: geçitten esen rüzgâr markaları parçalıyordu. Battaniyelerden oluşan geçici bir rüzgâr siperi olmasaydı, ateş yakmak mümkün olmazdı. Ama Devler ellerinden geleni yapmış, hem biraz yiyecek ısıtmayı hem de Linden'in Covenant'ın kolu için ihtiyaç duyduğu suyu ısıtmayı başarmışlardı. Sargılarını açtığında, kendi kendine açtığı yaralarının neredeyse iyileşmiş olduğunu görünce şaşırıldı. Kalan hafif enfeksiyonu yıkadıktan sonra, kolunu sürtünmeden korumak için hafif bir bandaj daha uyguladı.

Dokunuşuna, ilgisine, o rüzgârda sayamayacağı kadar çok şeye katlanmasına minnettar olan adam, ona gözleriyle teşekkür etmeye çalıştı. Ama kadın bakışlarını kaçırdı ve hareketleri ani ve sıkıntılıydı. Konuştuğunda sesi tepeler kadar kederliydi.

"Ona yaklaşıyoruz. Bu-" Rüzgârı işaret eder gibi bir hareket yaptı. "Bu doğal değil. Diğer taraftaki bir şeye karşı bir tepki." Yüzünün hatları sertleşerek

kaşlarını çattı." Tahminimi soracak olursanız, iki gündür çöl güneşi var diyebilirim."

Durdu. Covenant gergin bir şekilde onun devam etmesini bekledi. İlk andan itibaren Sunbane onun için bir eziyet olmuştu. Duyularının ek boyutu onu acımasızca bu kötülüğün öfkesine, dünyanın dönüşümlü kuraklığına ve sulanmasına, **çöllerin** yanmasına ve ağaçların çığlıklarına maruz bırakmıştı. Gibbon, Dünya'nın gerçek yıkımının Covenant'tan ziyade onun başına geleceği kehanetinde bulunmuştu; Despiser'in gerektirdiği her saygısızlığı yapmak için sağlık duygusu tarafından yönlendirilecekti. Ve sonra Raver ona dokunmuş, kötülüğünü damıtılmış yozlaşma gibi onun savunmasız bedenine akıtmıştı; ve bu ihlalin dehşeti onu iki gün boyunca katatoni kadar derin bir felce uğratmıştı.

Bundan kurtulduğunda, Covenant onu Revelstone'un elinden kurtardıktan sonra, sezgilerinin kaynağına tamamen sırtını dönmüştü. Joan'ı bağışlamaya çalıştığı gibi, kendisini de bağışlaması için ona yalvarmıştı. Ve sağlık duyusunun güzelliğe de açık olduğunu, onu hastalığa maruz bıraktığında aynı zamanda ısınması için ona güç verdiğini öğrenene kadar iyileşmeye başlamamıştı. Artık farklı bir kadındı; ne kadar ilerlediğini düşündükçe alçalıyordu. Ama Sunbane'in sınava önünde duruyordu. Onun kalbinde ne olduğunu bilmiyordu; ama bir zamanlar kendisi için çok ağır olduğu kanıtlanmış bir yükü yakında taşımak zorunda kalacağını onun kadar iyi biliyordu.

Birlikte bir gelecekleri olduğu yalanına inanmasına izin vermemiş olsaydı, ikinci kez asla başına gelmeyecek bir yük.

Ateşin ışığı ve günün yorgunluğu gecenin fonunda yüzünü kızartmıştı. Bakımsız uzun saçları başının iki yanında dalgalanıyordu. Gözlerinde rüzgârın savurduğu alevlerin yansıması oynanıyordu. Yüz hatları kendisine itaat etmeyen, hayatına damgasını vurmuş olan özel ciddiyeti sürdürmeyi reddeden bir kadına benziyordu. Geri dönüyordu

Kendisini kötü olarak düşünmesini sağlayan yere ve tehlikeye.

Kötü ve lanetli.

"Sana hiç söylemedim," diye mırıldandı sonunda, "sadece unutmak istedim. Kara'dan o kadar uzaklaştık ki Gibbon'ın tehditleri bile gerçek dışı gelmeye başladı. Ama şimdi-" Bir an için bakışları rüzgârı takip etti. "Bunu düşünmeden duramıyorum."

Daha önce ona anlattığı şeylerin aşırılığından sonra, anlatılacak daha çok şeyin kalması Covenant'ı dehşete düşürmüştü. Ama kendini olabildiğince sabit tuttu, ona olan saygısının sarsılmasına izin vermedi.

"O gece." Sesine bir sızı karıştı. "Starfare's Gem'de olduğumuz ilk gece. Gemide bir Raver olduğunu anlamadan önce. Ve o sıçan seni ısırmişti." Hatırladı: O ısırık bir zehir nüksetmesini tetiklemişti ve o zehiri etkisiz hale getirmenin ve onu tedavi etmenin bir yolunu bulmadan önce Arayış'ı ve *Dromond*'u neredeyse yok etmişti. "Çok korkunç bir kâbus gördüm."

Yumuşak bir sesle rüyasını anlattı. Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormandaydılar; Joan'ın yerini Lord Foul'un kandırılmış fanatik çetesinin merhametine bırakmıştı; ve o, Linden, onu kurtarmak için yamaçtan aşağı koşmuştu. Ama hayatı boyunca bıçağı onun göğsüne saplayan şiddeti durduramamıştı. Ve yaradan daha önce hiç görmediği kadar çok kan fışkırmıştı. Sanki o tek darbeye bir dünya katledilmiş gibi fışkırmıştı. Sanki bıçağın darbesi ülkenin kalbine saplanmıştı.

Onu durdurmayı tamamen başaramamıştı. Denerken neredeyse boğuluyordu.

Bu anı onu kararsız ışıktaki dehşete düşürdü; ama şimdi durmadı. Soruları uzun zamandır içini kemiriyordu ve ne sormak istediğini korkutucu bir kesinlikle biliyordu. Doğrudan Covenant'ın şaşkınlığına bakarak, "Kevin'in Nöbeti'nde bana iki farklı açıklama olduğunu söylemişsiniz. Dış ve iç. Aradaki fark gibi

cerrahi ve tıp. İçsel olan ise bir rüyayı paylaşıyor olmamızdı. Aynı bilinçdışı sürece bağlıyız' dediniz.

"Bu uyuyor. Eğer rüya görüyorsak, o zaman doğal olarak burada gerçekleşen herhangi bir iyileşme sadece bir illüzyondur. Geride bıraktığımız bedenler üzerinde, yani geldiğimiz yerdeki fiziksel devamlılığımız üzerinde herhangi bir etkisi olamaz."

"Ama rüyada kâbus görmek ne anlama geliyor? Bu bir tür kehanet değil mi?"

Kadının açık sözlülüğü onu şaşırtmıştı. Onu aşmıştı; el yordamıyla takip edemiyordu. Kendi rüyaları- Çabucak, "Hiçbir şey o kadar basit değil," diye itiraz etmeye çalıştı. Ama sonra duraklamak zorunda kaldı. Karşı bir argüman bulana kadar garip bir an geçti.

"O rüyayı bir Raver'ın etkisi altında gördün. Sana ne hissettirdiyse onu gördün. Lord Foul'un kehaneti, senin değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Linden artık ona bakmıyordu. Başını eğmiş, alnını avuçlarının arasına almıştı; ama elleri yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını gizleyemiyordu. "Bu, güç hakkında hiçbir şey bilmeden önceydi." Onu dehşete düşüren bir dürüstlikle, sıkıntısının kökenini açığa vurdu. "Bamako'yu kurtarabilirdim. Hepsini kurtarabilirdim. Patlamaya çok yakındın - vahşi büyüünü alıp o *croye*'in kalbini sökebilirdim. *Ben* Zaman Kemerini için bir tehlike değilim. Hiçbiri ölmek zorunda değildi."

Dehşet yüzünü utanç gibi yaktı. Onun doğru söylediğini biliyordu. Sağlık duygusu hâlâ geliyordu. Yakında her şeyi yapabilecek hale gelecekti. Bir iniltiyi yuttu. "Neden yapmadın?"

"*Seni* izliyordum!" diye ani bir ıstırapla ona karşılık verdi. "Kolunu parçalamanı izliyordum. Düşünemedim:.

başka bir şey hakkında."

Onun acısını görmek, kendini kontrol etmesini ve içgüdüsel paniğini bastırmasını sağladı. Korkmayı göze alamazdı. Ondan daha iyi bir şeye ihtiyacı vardı.

"Yapmadığına sevindim," dedi. "Bana ne yapacağını boş ver. Onun iyiliği için yapmadığına sevindim. "Annesini düşünerek kasıtlı olarak ekledi, "Kendi hayatının anlamını bulmasına izin verdin."

Bunun üzerine başını kaldırdı; bakışları onu bıçakladı. "O öldü!" diye bağırılamayacak kadar şiddetli ve kişisel bir küfür gibi tısladı. "Senin hayatını en az iki kez kurtardı ve kendi hayatını, çok önemseydiğini iddia ettiğin Topraklara hizmet ederek geçirdi ve onu evlat edinen insanlar neredeyse yeryüzünden siliniyordu ve o öldü!"

Covenant irkilmedi. Artık Hamako'nun ona fırlatabileceği her şeye hazırды. Kendi kâbusları bundan daha kötüydü. Ve Hamako'yla boy ölçüşebilmek için ruhunu bile verebilirdi. "Öldüğüne sevinmedim. Bir cevap bulduğu için mutluyum."

Uzun bir an için bakışları sabit kaldı. Ama sonra yüzündeki öfke yavaş yavaş kayboldu. Sonunda gözleri düştü. Kalın bir sesle mırıldandı: "Özür dilerim. Sadece anlamıyorum. İnsanları öldürmek yanlış." Annesinin anısı Covenant için olduğu gibi onun için de mevcuttu. "Ama Yüce İsa! Onları kurtarmak ölmelerine izin vermekten daha iyi olmalı."

"Linden." Belli ki onun başka bir şey söylemesini istemiyordu. Hayatının en temel sorusunu ortaya atmıştı ve bunu kendisinin yanıtlaması gerekiyordu. Ama o konunun kapanmasına izin veremezdi. İçindeki tüm nezaketle, "Hamako kurtarılmak istemedi. Babanın kurtarılmak istememesinin tam tersi bir nedenle. Ve o kazandı."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Biliyorum. Sadece anlamıyorum." Sanki onun tekrar konuşmasını engellemek istercesine ateşin başından ayrıldı ve battaniyelerini almaya gitti.

Devlerin sessiz ve dikkatli yüzlerine baktı. Ama ona sunabilecekleri başka bir bilgelikleri yoktu. Kendisinin kurtulmasını çok istiyordu; ama yüzüğünü teslim etmedikçe kimse onun için bunu yapamazdı. Geldiğinde ölümünün hoş karşılanacağını düşünmeye başlamıştı.

Kısa bir süre sonra ateş söndü. Mistweave tekrar yakmaya çalıştı ama başaramadı. Ama Covenant sonunda uyumaya gittiğinde

alevlerin onu tüketecek kadar şiddetlendiğini hayal etti.

Gece boyunca rüzgar kesildi. Şafak kristal kadar berraktı ve kayalıklar yüksek, ince havada sanki hiçbir leke onlara ulaşamayacakmış gibi parlıyordu. Geçidin uzak ucuna doğru ilerlerken yol arkadaşlarının üzerine imkânsız bir umut havası çökmüştü.

Başka koşullar altında, bu tepenin manzarası onları memnun ederdi. Geçitten süzülen güneş ışığı, karla kaplı tepelerin ve testere sırtlı çöllerin, gökyüzüne bakan güçlü başların ve aşağılara doğru yayılan dikenlerin dramatik bir silsilesi halinde aşağı doğru yuvarlanan sıradağları aydınlatıyordu. Ve çıplak dağ eteklerinin ötesinde, güney batı ufkuna kadar Revelstone'a giden yüksek Kuzey Düzlükleri uzanıyordu.

Ama güneşin vurduğu yerlerde ovalar bir çöl kadar kahverengi ve hırpalanmış görünüyordu.

Bu tek başına Devleri sessizliğe boğmaz, Linden'in ellerini ağzına götürmez, Covenant'ın nefesini kesmezdi; çünkü yılın bu zamanında altlarındaki bölge doğal olarak kuru olabilirdi. Ama güneş bu çorak araziye dokunur dokunmaz, yeşil bir kürk yayılmaya başladı. Mesafe, iç içe geçmiş filizleri ve filizleri akıl almaz derecede hızlı bir post gibi gösteriyordu.

Covenant bir lanetle güneşi taramak için döndü. Ama ani yeşillığe eşlik etmesi gereken koronadan hiçbir iz göremedi.

"Saçağın altındayız," dedi Linden sessiz bir sesle. "Sana bundan bahsetmiştim - Landsdrop'u en son geçtiğimizde. Aurayı daha sonraya kadar göremeyeceğiz."

Covenant onun açıklamasını unutmamıştı. Güneşboğan Dünya Gücünün bir bozulmasıydı ve topraktan, Lord Foul'un şimdi evini yaptığı Fırtına Dağı'nın derin köklerinden doğmuştu. Ancak güneş tarafından odaklanmış ya da tetiklenmişti ve kendini orada, evrelerinin karakteristik penumbrasında ve ilk temasının saptırma gücünde gözle görülür bir şekilde gösteriyordu.

Arkadaşlarına kalın bir sesle, "Korunmak için taşa ihtiyacımız olacak. Hasar veren ilk dokunuştur." O ve Linden ayakkabılarının yabancı derisi sayesinde korunmuşlardı. *Haruchai* ve Vain bağışık olduklarını çoktan göstermişlerdi. Findail'in kendine nasıl bakacağı konusunda tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Ama Devler Meclisi risk altında olabileceklerine katlanamazdı. "Şu andan itibaren her gün. Güneş doğduğunda altımızda taş olmalı."

Birinci sessizce başını salladı. O ve halkı hâlâ uzaktaki düzlüklerde her an kalınlaşan yeşil örtüye bakıyorlardı.

Bu manzara Covenant'ın Sunder ve Hollian'ı özlemesine neden oldu. Mithil Stonedown'ın Graveler'ı, Sunbane'in tehlikeleri boyunca Covenant'a rehberlik etmek için evini ve halkını terk etmişti; ve onun inatçı becerisi ve sağduyusu, kendinden şüphe duyan cesareti, Covenant ve Linden'i hayatta tutmuştu. Hollian'ın Sunbane'in evrelerini önceden haber verme konusundaki eh-brand yeteneği ise paha biçilmezdi. Şimdi yanında Giants ve Linden'in gücü olmasına rağmen Covenant, eski yoldaşlarının desteği olmadan Sunbane ile yüzleşmeye tamamen hazır hissetmiyordu.

Ve onlara ne olduğunu bilmek istiyordu. Onları Seareach'ten göndermişti çünkü Tek Ağaç arayışında net bir rolleri olmadığına, Devler gibi kudretli varlıklar arasında bir yerleri olmadığına inanıyorlardı ve yokluğunun öngörüleemeyen döneminde Clave'i tartışmasız bırakmaktan nefret ediyordu. Bu yüzden onlara Loric'in *krilini* ve Glimmermere'den çıkardığı güçlü kılıcı vermişti. Ve Clave'in kanlı taleplerine karşı köyler arasında direniş toplama görevini onlara verdi. Sadece Stell ve Harn'ın eşlik ettiği, kendi bıçakları, *kril*, Sunder'in orkestra taşı ve Hollian'ın *lianar* asısından başka bir şeyle silahlanmayan ve sonunda daha fazla *Haruchai*'nin yardımını alabileceklerine dair zayıf bir umutla cesaretlenen iki yalnız Taşyürekli, güneş ışığı ve dokunaklı bir cesaretle, Diyar'a hükmeden güçlere karşı hayatlarını tehlikeye atmaya gitmişti.

Bu anı, her türlü hazırlıksızlığa ağır basıyordu. Altında şişen uzak doğaüstü yeşil, geçmiş i yeni bir canlılıkla geri getirdi. Sunder ve Hollian onun dostlarıydı. Buraya kadar Revelstone ve Clave adına gelmişti; ama şimdi iki Taşyiyen'e yeniden katılmayı şiddetle istiyordu.

Yeniden katıl ya da intikam al.

"Haydi," diye homurdandı arkadaşlarına. "Hadi aşağı inelim."

Birinci ona ölçülü bir bakış attı, sanki onun tavrının sürekli sertleşmesinden kuşkulanyormuş gibiydi. Ama o geri çekilecek bir kadın değildi. Sert bir baş hareketiyle onu ve Linden'i kızaklara gönderdi. Sonra döndü ve sanki o da Arama'yı buraya getiren hastalıkla yüzleşmek için sabırsızlanıyormuş gibi dik, karla kaplı yamaçtan aşağı inmeye başladı.

Covenant'ın kızığını harekete geçiren Honninscrave meydan okur gibi bir çığlık attı ve Kılıçaslan'ın peşinden daldı.

O bir gün boyunca, şirket dağlardan aşağı indi, eteklere ve karın sonuna geldi. Sadece devlerin kontrol edebileceği çılgın bir hızla yamaçtan yamaca koşuyor, sadece İlk'in en iyi rotasını düşünmesi gerektiğinde duraklıyorlardı. Sıradağların zorlu tırmanışıyla kaybettiği zamanı geri kazanmaya kararlı görünüyordu. Öğleden önce, krizopraz ve Daphin'in gözlerinin renginde yeşil bir şerit güneşin etrafını bir çember gibi sarmıştı. Ama Covenant ona bakamıyordu. Vertigo yüzünden neredeyse kör olmuştu. Kızağın raylarına zar zor tutunabiliyor ve midesindekileri aşağıda tutabiliyordu.

Sonra tepelerdeki buz ve kar, çoktan aş ilamaz görünecek kadar yükselmiş olan bitki örtüsünün oluşturduğu kaosun eşiğinde kayboldu. Baş i hâlâ sersemlemiş olan Covenant, alacakaranlığın İlk'in yeş illiklerle hemen mücadele etmesini engellediği için kendini şans lı sayıyordu ama Kılıç Ustası yüzündeki mide bulantısına ya da Linden'inkindeki şiddetli ağrıya duyarsız değildi. Mistweave ve Honninscrave bir kamp hazırlarken,

İki insana birer şişe *elmas şarabı* verdikten sonra kendilerini toparlamaları için onları yalnız bıraktı.

İçki Covenant'ın bağırsaklarını yatıştırdı ama Linden'in bakışlarındaki geniş, beyaz öfke ve dehşeti yumuşatamadı. Akşam boyunca aralıklarla Pitchwife ve First ona yorumlarda bulundular; ancak cevapları tek heceli ve mesafeliydi Çömelmiş bitki örtüsü sadece onun duyabileceği bir dil konuşuyor ve dikkatini tüketiyordu. İzlendiğinin farkında olmadan, sanki eski ciddiyetini kaybetmiş ve onu nasıl yeniden kazanacağını bilmiyormuş gibi dudaklarını çiğniyordu.

Bacaklarını göğsüne bastırmış, kollarını kaval kemiğine sarmış, çenesini dizlerine dayamış, büzülmüş duruşu ona günler öncesini hatırlattı; birlikte seyahat etmeye başladıkları ve ilk doğurgan güneşinin baskısı altında neredeyse kırıldığı bir zamanı. Kendi içine kapanmış, *"Bunu engelleyemem,"* diye itiraz etmişti. *Bu çok kişisel. Kötülüğe inanmıyorum.*

Artık kötülüğe inanıyordu; ama bu sadece Sunbane'in duyusal saldırısını daha samimi ve cevaplanamaz hale getiriyordu - cinayet kadar iğrenç ve cüzzam kadar ölümcül.

Onunla birlikte uyanık kalmaya çalıştı, ona sessiz yoldaşlığının desteğini sundu. Ama rüyalarının ölümlü çekiciliği onu alıp götürdüğünde hâlâ gergin ve uykusuzdu. Uykuya dalarken, onun sezgisine benzer bir şeye sahip olsaydı, Ülke'nin bu kadar tehlikede olmayacağını ve onun da bu kadar yalnız kalmayacağını düşündü.

Ne yüzleşebildiği ne de kaçınabildiği görüntüler geceyi uzatıyor gibiydi; yine de şafak ve Cail'in uyandırıcı dokunuşu çok erken geldi. Bir sarsıntıyla uyandı ve kendini sık bitki örtüsüne bakarken buldu. Arkadaşları çoktan kalkmıştı. Pitchwife ve Mistweave yemek hazırlarken ve Honninscrave kızakları sökerken, İlk dişlerinin arasında tınısız bir uğultu tutturarak boğucu araziye inceledi. Tepeler arasındaki bir boşluk, kampın hemen önündeki bitki örtüsüne erken bir ışık gönderdi. Güneş yakında şirkete dokunacaktı.

Covenant'ın derisi, yeşilliklerin kıvranışını ve büyümesini izlerken ürperdi. Güneşin vurduğu ve vurmadığı yerler arasındaki zıtlık, etkiyi daha ürkütücü ve uğursuz hale getiriyordu. Dağ eteklerindeki taşlı toprakta hiç ağaç yoktu ama dayanıklı, kıvrımlı çalılar çoktan ağaç boyuna ulaşmıştı; devedikenleri ve diğer yabancı otlar gövdelerin arasındaki zemini kaplamıştı; devasa liken tabakaları kayalara kabuk bağlar gibi yapışmıştı. Ve güneşin dokunduğu her şey o **k a d a r** hızlı büyüyordu ki, canlı gibi görünüyordu - gökyüzüne doğru acımasızca işkence edilen çaresiz bir et formu. Güneşboğan'ın gerçekte ne kadar korkunç olduğunu unutmuştu. O yemyeşil ıstıbabın içine inmek zorunda kalacağı andan korkuyordu.

Sonra güneş ışığı boşluktan şirketin üzerine düştü.

Son anda, Birinci, Honninscrave ve Pitchwife üzerinde durabilecekleri kayalar bulmuşlardı. Mistweave'in ayaklarının altında, daha önce kamp ateşlerini buz ve kardan koruduğu taş yatıyordu.

Linden, Devlerin temkinli tavrına uzaktan başıyla onay verdi. "Cail'de sende olmayan bir şey var," diye mırıldandı. "Korunmaya ihtiyacınız var." Ama Vain ve Findail'in savunmaya ihtiyacı yoktu; Covenant ve Linden'in da ayakkabıları vardı. Birlikte güneşin doğuşuyla yüzleştiler.

Uçurumun tepesine ilk ulaştığında güneş normal görünüyordu. Bu nedenle, en azından dağın eteklerinin bu kısmı bitki örtüsünden arınmıştı. Yine de topluluk hareketsiz kaldı, korku dolu bir bekleyiş içinde askıda ve sessiz kaldı. Ve gözlerinin önünde güneş değişti. Yeşil bir aura etrafını sararak ışığı değiştirdi. Karın bittiği yer ile bitki örtüsünün başladığı yer arasındaki çıplak zemin şeridi bile zümrüt rengi bir tınıya büründü.

Dağları hâlâ etkisi altında tutan kış nedeniyle hava sıcak değildi. Ama Covenant terlediğini fark etti.

Linden yüzünü ekşiterek güneşe sırtını döndü. Devler görevlerinin başına geçti. Vain'in sabit, siyah, belirsiz gülümsemesi hiçbir tepki göstermedi. Ama Findail'in acı dolu yüzü her zamankinden daha da kederli görünüyordu Covenant, *Elohim*'in ellerinin titrediğini gördüğünü düşündü.

Şirket yemeğini yedikten kısa bir süre sonra Honninscrave kızakları yakacak odun haline getirmeyi bitirdi. O ve Mistweave erzaklarını kendileri için büyük, Pitchwife ve İlk için daha küçük bohçalar halinde paketlediler. Çok geçmeden Covenant'ın yol arkadaşları günlük yolculuğa başlamak için hazırlandılar.

"Dev dostum," diye sertçe sordu Birinci, "burada hepimizin tanık olduğu tehlikeden başka bir tehlike var mı?"

Tehlike, diye düşündü aptalca. Clave'in Süvarileri bu kadar kuzeye gelmezse. Ve başka hiçbir şey değişmedi. "Bu güneşin altında değil," diye cevap verdi sesinde terle. "Ama çok uzun süre hareketsiz kalırsak, tekrar hareket etmekte zorlanırsınız."

Kılıçaslan başını salladı. "Bu çok açık."

Kılıcını çekerek yamaçtan aşağı iki uzun adım attı ve uzun devedikenlerini yolundan kesmeye başladı.

Honninscrave onu takip etti. Cüssesi ve kaslarıyla, şirketin geri kalanı için onun yolunu genişletti.

Covenant kendini Pitchwife'in arkasındaki yerini almaya zorladı. Cail, İnançsız ve Linden'in arasında onu takip etti. Ardından Mistweave geldi, Vain ve Findail de ayrılmaz bir şekilde onun arkasındaydı.

Bu oluşumda, Tek Ağaç'a yönelik başarısız arayış, Sunbane'in acımasızlığıyla karşılaştı.

Sabah ve öğleden sonrasının bir kısmında şaşırtıcı bir hızda ilerlediler. Devasa çalılıklar ve yabancı otlar yerlerini, ot kümeleriyle pıhtılaşmış devasa, ham bracken ağaçlarına bıraktı; ve güneşin yayına eklenen her derece, her bir yaprağı, yaprağı ve sapı daha da umutsuzca, lanetlenmişler kadar çılgınca yukarı kaldırdı. Yine de Birinci ve Honninscrave, Covenant ve Linden'in rahatça yürüyebildiği kadar hızlı ilerlediler. Dağların karları ve yüksekliği geride kaldığından hava daha sıcak ve fark edilir derecede nemli hale gelmişti. Covenant, Pitchwife'in bohçasına bornozunu eklemiş olmasına rağmen sürekli terliyordu. Ama dağda geçirdiği günler onu biraz güçlendirmişti; hızını koruyabiliyordu.

Ancak öğleden sonraya doğru şirket gerçeküstü bir tımarhaneyi andıran bir bölgeye girdi. Gulyabaniler gibi kıvrılmış ardıç ağaçları, devasa ve çılgın bir örümceğin ağı gibi onları saran muazzam sarmaşıklar tarafından boğulmuş bir şekilde birbirlerine sıkıca yaslanmıştı. Asma sapsarı ve ağaç gövdeleri arasındaki zemin zehir gibi kokan orkidelerle doluydu. İlk, en yakındaki asmaya şiddetli bir darbe indirdi, sonra zarar verip vermediğini görmek için yeşil kaygan bıçağını geri çekti: gövde demir ağacı kadar sertti. Etrafındaki ağaçlar ve sarmaşıklar hışırdadı. Yol arkadaşları ilerleyebilmek için engellerin arasında beceriksizce tırmanmak ve kıvranmak zorundaydı.

Gece onları bölgenin ortasında yakaladı, görünürde hiçbir taş yoktu ve sandıklar arasında battaniyelerini serecek kadar bile yer yoktu. Ancak ertesi sabah Cail grubu uyandırdığında, bir şekilde Devlerden ikisini korumaya yetecek kadar küçük taş toplamayı başardığını gördüler. Mistweave'in hâlâ taşıdığı taş da iki devi daha koruyabilirdi. Bu şekilde korunduktan sonra güneşi karşılamak için hazırlandılar.

İlk dokunuş boğulmuş ağaçların arasından sinsice süzüldüğünde, Covenant irkildi; ve Linden bir nefesi bastırmak için elini ağzına götürdü.

Güneşin aurasının sadece parçalarını görebiliyorlardı ama o parçalar kırmızıydı. Vebanın rengi.

"İki gün!" Covenant inlememek için tükürdü. "Gittikçe kötüleşiyor."

Birinci ona baktı. Acı bir şekilde, Güneşboğan'ın eskiden üç günlük bir döngüde hareket ettiğini açıkladı. Bu sürenin kısılması, gücünün arttığı anlamına geliyordu. *Bu* da şu anlama geliyordu- Ama böyle şeyleri yüksek sesle söyleyemezdi. Bunların acısı çok derindi. Bu Sunder ve Hollian'ın başarısız olduğu anlamına geliyordu. Ya da na-Mhoram'ın kötülüğü kadar büyük bir kan kaynağı bulduğu anlamına geliyordu. Ya da Lord Foul'un artık zaferden emin olduğu ve bu nedenle Clave'in artık Sunbane'i geri tutuyormuş gibi yapmadığı anlamına geliyordu.

Gözlerini kisan Birinci, Mutabakat'ın cevabını yuttu. Bir süre sonra dikkatle sordu: "Bu sadece bir değişiklik olabilir mi - temel dönem değişmemiş olabilir mi?"

Bu mümkündü. İki günün bir güneşini hatırlıyordu. Ama fikrini almak için Linden'e döndüğünde, Linden ona bakmıyordu. Elindeki bant ağzından aşağı inmemişti. Dişleri işaret parmağının boğumuna kapanmıştı ve çenesinde bir damla kan izi vardı.

"*Linden.*" Adam kızın bileğini kavradı ve elini çekti.

Dehşeti ona tokat gibi çarptı. "Veba güneşi." Sesi düğümlenmiş boğazından bükülmüş ve sert çıkıyordu. "Nasıl bir şey olduğunu unuttun mu? Hiç *kefilimiz* yok."

Bunun üzerine Covenant'ı yeni bir korku sardı. *Voure*, belli bir bitkinin keskin özsuuydu; kızıl güneşin altında büyüyen böcekleri uzaklaştıran bir özsuuydu. Dahası da vardı: Güneşbanı hastalığına karşı da bir panzehirdi. Bu salgın hastalık, açıkta kalan her türlü kesik ya da yaralanma yoluyla saldırabilirdi. "Ateş," diye nefes aldı. Sonra da, "Şu parmağı bandajla!" diye bağırdı. Kolu güvende olacak kadar iyileşmişti; ama bu güneş, parmağındaki küçük izlerin ölümcül olduğunu kanıtlayabilirdi.

Etrafında buhar bir miasma gibi yuvarlanıyordu. Işığın sarmaşıklara ve gövdelere dokunduğu her yerde, kabukları açıldı ve sızmaya başladı. Buhar çürüme kokuyordu.

İsimsiz böcekler artan pis kokunun içinden burgu gibi vızıldamaya başladı. Covenant aniden Linden'in endişesine kapıldı. Diğer her şeyin yanı sıra, bir Dev'in bile bu buharı çok fazla solumaktan ya da bu böceklerden çok fazla ısırılmaktan dolayı hastalanıp ölebileceğini ondan önce fark etmişti.

Hareket etmemişti. Gözleri sanki hareket edemiyormuş gibi donuk ve içe dönüktü. Parmak eklemine etrafında küçük kırmızı boncuklar oluşmuş ve toprağa düşmüştü.

Kızgınlık ve telaşla öfkelenen Covenant ona hırladı, "Lanet olsun! O *parmağı* bandajla dedim. Ve bir şeyler düşün. Başımız büyük belada."

İrkildi. "Hayır," diye fısıldadı. Yüz hatlarındaki incelik parçalanıyor gibiydi. "Hayır. Anlamıyorsun. Bunu hissetmiyorsun. Hiç böyle olmamıştı- hatırlayamıyorum-" Ağlamamak için zorlukla yutkundu. Sonra sesi düz ve ölü bir hal aldı. "Bunu hissetmiyorsun. Bu iğrenç bir şey. Onunla savaşılamazsın."

Sanki o da çürümeye başlamış gibi yüzünün önünden buhar tanecikleri geçti.

Covenant aceleyle onun omuzlarını tuttu ve uyuşmuş parmaklarını ona geçirdi. "Belki ben yapamam. Ama sen yapabilirsin. Sen Güneş Bilgesi'sin. Ne için burada olduğunu sanıyorsun?"

Güneş-Bilge. *Elohim* ona bu unvanı vermişti. Bir an için bakışları vahşileşti; ve adam onun akıl sağlığının ince dokusunu yırttığından korktu. Ama sonra gözleri, onu irkiltecek kadar duygusal bir etkiyle ona odaklandı. Birdenbire, onun avuçlarında kaymaktaşı gibi sertleşti. "Bırak beni," diye açıkça ifade etti. "Hakkına sahip olmak için yeterince vermiyorsun."

Ona sessizce yalvardı, ama kadın merhamet etmedi. Adam kollarını indirip geri adım attığında, kadın sanki onu hayatından çıkarıyormuş gibi arkasını döndü.

Birinci'ye dedi ki, "Biraz yeşil odun getir. Dallar ya da ne bulabilirsen." Sesi garip bir şekilde sert ve kırılıyordu, dokunulmaması gerekiyordu. "Uçlarını *vitrimle* ıslatın ve yakın. Duman bize biraz koruma sağlayacaktır."

Birinci, Covenant ve Linden arasındaki gerginliğe kaşlarını kaldırdı. Ancak Devler tereddüt etmedi: Linden'ın sağlık anlayışını biliyorlardı. Birkaç dakika içinde yakındaki ağaçlardan marka büyüklüğünde birkaç dal kopardılar. Pitchwife değerli *vitrimini* böyle bir amaç için kullanma fikrinden dolayı mırıldandı ama keselerinden birini kolayca Birinci'ye uzattı. Kısa süre içinde dört Dev ve Cail, çürüme kokusunu hafifletmeye yetecek kadar duman çıkaran ve tüküren alevli dalları tuttu. Büyük uçan böcekler etrafta öfkeyle vızıldıyor, sonra da başka avlar aramak üzere havalanıyorlardı.

Malzemeler yeniden paketlenildikten sonra, Birinci talimatlar için Linden'e döndü ve meydana gelen değişikliği zımnen kabul etti.

Seçilmiş Antlaşma'da yer alan Dev dostu ve yüzük kullanıcısıydı; ancak şirketin hayatta kalmak için güvendiği şey Linden'in sezgisiydi.

Linden, Covenant'a bakmadan başıyla onayladı. Sonra Pitchwife'ın Birinci ve Honninscrave'in arkasındaki yerini aldı ve bölük hareket etmeye başladı.

Duman ve çürümeyle bulanıklaşan vahşi bölgede mücadele etmeye devam ettiler. Güneşin kızıl aurasının özel yozlaşması altında, İlk'in kılıcı için çok sert olan sarmaşıklar şimdi patlayan şişlikler ve akan yaralarla işaretlenmişti. Fetor ve deliciler bazı ağaçları ele geçirdi, kalplerini yedi. Diğerleri geniş kabuk şeritlerini kaybederek termitlerle ölümcül şekilde damarlanmış kel odunları ortaya çıkardı. Orkidelerin narkoleptik tatlılığı zaman zaman keskin dumanın içine işliyordu. Covenant, Lord Foul'un on yıl ve üç buçuk bin yıl önce başarmaya çalıştığı şeyin - Toprak'ın tüm sağlığının cüzzamla kirletilmesi- gerçekleşmesi için uğraştığını hissetti. İşte Despiser zaferin sancıları içinde ortaya çıktı. Toprağın ve Kanun'un güzelliği bozulmuştu. Gözlerinde duman, bağırsaklarında tiksinti, her tarafta kangren ve acı görüntüleri ile Covenant kendini sadece iki günlük bir güneş için dua ederken buldu.

Yine de kızıl güneşin bir faydası oldu: Ahşabın çürümesi, İlk'in bir kez daha yol açmaya başlamasını sağladı. Şirket hızını artırabildi. Ve nihayet ardıçlarla kaplı vahşi doğa, bir muşamba kadar çürümüş ve iğrenç, uzun ve kalın otlarla kaplı bir alana açıldı. İlk, kısa bir yemek ve birkaç yudum *elmas suyu içmek* için mola verdi.

Covenant'ın içkiye ihtiyacı vardı ama yemek yiyemiyordu. Bakışları Linden'in ısırılan parmağındaki şişlikten ayrılmayı reddediyordu.

Güneş yanığı hastalığı, diye düşündü sefilce. Daha önce de bir kez bu hastalığa yakalanmıştı. Bu tür hastalıklara aşına olan Sunder ve Hollian onun öleceğine inanmışlardı. Kâbusları kadar şiddetli kasılmaların pençesinde çaresizce yatarken ona bakışını asla unutamayacaktı. Onu sadece sağduyusu ve *cesareti* kurtarmıştı.

Bu anı onu, kızın öfkesini göze almaya zorladı. Niyet ettiğinden daha sert bir şekilde, "Sana söylediğimi sanıyordum-" diye başladı.

"Ben de sana beni rahat bırakmanı söyledim," diye karşılık verdi. Bana annelik yapmana ihtiyacım yok."

Ama onunla doğrudan yüzleşti ve onu endişesini anlamaya zorladı. Bir an sonra, kavgacılığı başarısız oldu. Kaşlarını çatarak başını başka yöne çevirdi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye iç geçirdi. "Ne yaptığımı biliyorum. Konsantre olmama yardımcı oluyor."

"Yardımcı olur-?" Onu nasıl anlayacağını bilmiyordu.

"Sunder haklıydı," diye karşılık verdi. "Bu en kötüsü - vebanın güneşi. Beni emiyor - ya da içime işliyor - nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Ben ona dönüşüyorum. O da ben oluyor." İçinde bulunduğu kötü durumu kelimelere dökmek bile onu ürpertti. Kasıtlı olarak elini kaldırdı ve yaralı parmağını inceledi. "Acı. Beni korkutuyor. Ayrım yapmama yardımcı oluyor. Beni ayrı tutuyor."

Covenant başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? Kızın savunmasızlığı onun için korkunç bir hal almıştı. Ürkek bir sesle, "Çok kötüleşmesine izin verme," dedi. Sonra da düğümlenen midesine yemek indirmek için bir girişimde daha bulundu.

Günün geri kalanı berbattı. Ertesi gün daha da kötüydü. Ancak akşamın erken saatlerinde, sayısız ağustos böceğinin çığlıkları ve dumanla korkutulmuş dev sivrisineklerin delici hayal kırıklığı arasında, şirket, geniş kayaların hala çevredeki yosun ve yer sarmaşığı bataklığından çıkıntı yaptığı bir tepeler bölgesine ulaştı. Burası tesadüfi bir kamp yeri oldu; çünkü güneş yeniden doğduğunda tozlu kahverengiye bürünmüştü.

Sadece iki gün sonra.

Kayaların yüksekliği, yolcuları çöl güneşinin çürüyen bitki örtüsü üzerindeki etkisinden koruyordu.

Bereketli güneşin ürettiği ve salgın hastalık güneşinin yakıp yıktığı her şey balmumundan yapılmış olabilirdi. Kahverengi giysili güneş hepsini eritti, her tür bitki lifini, her tür özsuyu ya da suyu, her korkunç böceği

nekrotik gri amur. Bölgedeki birkaç çalı aşırı ısınmış mumlar gibi çöktü; yosun ve sarmaşıklar arazinin alçak yerlerinde bulanık havuzlar oluşturan Physician's Plight spilth'e yayıldı; şafak böcekleri pıhtılaşmış yağmur damlaları gibi düştü. Sonra amur, sanki çöl güneşi onu içmiş gibi denatüre oldu.

Kuşluk vaktinden çok önce her yamaç, her çukur ve her toprak parçası yanarak çıplak bir harabeye ve toza dönüşmüştü.

Devler için bu süreç, gördükleri her şeyden daha korkunçtu. Şimdiye kadar sadece Güneşboğan'ın gücünün büyüklüğü şaşırtıcı olmuştu. Verdure doğal olarak büyüdü ve böcekler ve çürüme normal deneyim aralığına dahil edilebilirdi. Ancak hiçbir şey Covenant'ın yoldaşlarını bu kadar muazzam bitki örtüsünün ve salgın hastalığın hızla ve tamamen yok edilmesine hazırlamamıştı.

Etrafına bakan İlk nefes aldı, "Ah, Cable Seadreamer! Böyle imgelemleri dile getirecek sese sahip olmaman şaşılacak bir şey değil. Asıl hayret verici olan, bu hayallere katlanabilmen ve onları yalnızlık içinde taşıyabilmen."

Pitchwife sanki içten içe sarsılıyormuş gibi ona sarıldı. Mistweave'in yüzünde açık bir mide bulantısı vardı. Kendinden şüphe etmeyi öğrenmişti ve artık güvenemeyeceği şeyler tüm dünyayı kaplıyordu. Ama Honninscrave'in derin gözleri alev alev yanıyordu - artık doğru yolda olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilen bir adamın gözleri.

Linden acımasızca Pitchwife'dan bir bıçak istedi. Bir an için ona cevap veremedi. "Ama sonunda İlk kıpırdandı, çöplüğün sert manzarasından döndü; ve kocası da onunla birlikte döndü.

Pitchwife şaşkınlıkla Linden'a kılıcını verdi. Kılıcın ucuyla enfekte olmuş parmağını mızrakladı. *Vitrimle* yarayı iyice temizledikten sonra hafif bir bandajla sardı. İşi bittiğinde başını kaldırdı; bakışları Honninscrave'inki kadar yoğundu. Tıpkı onun gibi, şimdi o da ilerlemeye hevesli görünüyordu.

Ya da içinden çıkılmaz bir nefret, aşk ve güç arzusuyla hareket eden Yüce Lord Elena gibi

Ölüm Yasası'nı çiğnemek gibi çılgınca bir eylem. Sunbane altında sadece üç gün geçirdikten sonra, Linden böyle şeyler yapabilecek gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra şirket, güneşin acımasız vahşeti için bir örsten biraz daha fazlası haline gelen çorak bir arazide tekrar güneybatıya doğru yola çıktı.

Covenant'a geçmişten daha çok şey hatırlattı. Halüsinasyon kadar yoğun bir sıcaklık sisi ve dehşet rengine bürünmüş toz, anılarını canlandırdı. O ve Linden yağmurlu bir günde Kevin'in Nöbeti'ne çağırılmışlardı; ama o gece Sander'ın babası Nassic öldürülmüş ve ertesi gün çöl güneşi doğmuştu - ve Covenant ile Linden, Mithil Stone'un düşmanlığının ortasında bir Raver'la karşılaşmışlardı.

Sonuçların çoğu doğrudan Sunder'in omuzlarına yüklenmişti. Stonedown'ın Graveler'i olarak, köye hizmet etsinler diye kendi karısının ve oğlunun canını çoktan akıtmak zorunda kalmıştı. Ve sonra Raver'ın eylemleri ona babasına mal olmuş, arkadaşı Marid'i Sunbane'e kurban etmek zorunda bırakmış ve annesini kan kaybından öldürme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakmıştı. Bu gibi şeyler onu Kâfirlerin ve Seçilmişlerin iyiliği için görevinden kaçmaya itmişti - ve kendi iyiliği için, böylece daha fazla öldürme sorumluluğundan kurtulacaktı.

Yine de aynı çöl güneşi sırasında Covenant'ın hayatı da kökten değişmişti. O güneşin yozlaşması Marid'i Despiser'ın kötülüğünü uygulayabilecek kadar canavarlaştırmıştı. Güney Ovaları'nın çorak topraklarında Marid, Covenant'ın önkol kemikleri arasına zehri çivilemiş ve onu Lord Foul'un kendisi için hazırladığı kadere çarmıha germişti.

Ateşin kaderi. Vahşi bir büyü'nün kâbusunda, kendi korkunç aşkı ve kederi dünyayı yerle bir etti.

Güneş başka bir şey düşünmesine izin vermiyordu. Şirketin yeterli miktarda su, *elmas* ve yiyecek stoku vardı; ve pus baş dönmesi niteliği kazanıp Covenant'ın bacaklarındaki gücü emdiğinde, Honninscrave onu taşıdı. Foamfollower da onun için aynı şeyi yapmıştı.

Bir kereden fazla, onu umut ve kıyamet yolu boyunca taşıdı. Ama şimdi sadece pus, baş dönmesi ve umutsuzluk vardı - ve güneşin acımasız çekiş darbesi.

Sunbane'in bu aşaması da sadece iki gün sürdü. Ancak bunu başka bir salgın hastalık izledi.

Kırmızıya çalan sıcaklık daha az şiddetliydi. Felakete uğramış ovalarda çürüyebilecek hiçbir şey yoktu. Ve burada böcek yaşamı, evlerini toprakta yapan yaratıklarla sınırlıydı. Yine de bu güneş kendine özgü bir şekilde çetin ve acıydı. Çöplükten ne nem ne de gölge getiriyordu. Ve daha bitmeden, yolcular alçak banknotlar arasında kurt kadar büyük geyik böcekleri ve akreplerle karşılaşmaya başladılar. Ama Birinci'nin kılıcı bu tür tehditleri uzak tuttu. Honninscrave ve Mistweave, Covenant ve Linden'in ek ağırlığını üstlendiğinde, Physician's Plight iyi bir hız kazandı.

Doğuştan gelen dayanıklılıklarına rağmen Devler yorgun düşüyor, toz, sıcak ve mesafeden dolayı yıpranıyorlardı. Ama ikinci veba gününden sonra yağmurlu bir güneş doğdu. Şafağı karşılamak için taşların üzerinde duran yoldaşlar, güneş gökyüzünün derin maviliğinin bir yoğunlaşması gibi mavi halkalarla yükselirken yüzlerinde yeni bir serinlik hissettiler. Sonra, neredeyse anında, kara bulutlar batıya doğru yığılmaya başladı.

Covenant'ın yüreği yağmur düşüncesiyle ferahladı. Ama rüzgâr sertleşip kirli saçlarını ve sakallarını ısrarla yolmaya başlayınca, böyle b i r güneş altında yolculuk etmenin ne kadar zor olduğunu hatırladı. Birinci'ye döndü: "İpe ihtiyacımız olacak." Rüzgâr kulaklarında uğuldadı. "Böylece birbirimizi kaybetmeyiz."

Linden sanki Revelstone fikri tüm düşüncelerini tüketmiş gibi güneybatıya doğru bakıyordu. Uzaktan, "Yağmur tehlikeli değil. Ama çok fazla yağacak."

Birinci bulutlara baktı ve başını salladı. Mistweave bohçalarını çözdü ve uzun bir ip çıkardı.

İp, Covenant ve Linden'in etrafına onları engellemeden bağlanamayacak kadar ağırdı. İlk yağmur damlaları çakıl taşları gibi ağır bir şekilde vururken, Kılıç Ana ipi kendi ipine düğümlledi.

beline baēladı, sonra da şirketin kuruluşundan Mistweave'e kadar geri çekti.

Bir an için yönünü zihninde belirlemek için araziyi taradı. Sonra kararan fırtınaya doğru ilerledi.

Bir güruh kadar gürültülü yağmur doğudan fırladı. Bulutlar ufukları kaplayarak son ışığı da engelledi. Kasvet Covenant'ın gözlerine su gibi çöktü. Bölüğün başındaki Birinci'yi şimdiden güçlkle seçebiliyordu. Pitchwife'ın şekilsiz hatları bulanıklaşmıştı. Rüzgâr Covenant'ın sol omzuna yaslandı. Botları altından kaymaya başladı, geçiş olmadan, yüzyıllardır çöl gibi kurumuş toprak çamur ve kile dönüştü. Anlık havuzlar yere yayıldı. Sağanak, sopalar kadar ağırlaştı. Körü körüne ipe tutundu.

Yağmur boş bir uçuruma yol açtı. Dünya bu çılgın kırbaç ve kükremeye, bu hırpalayıcı soğuşa indirgenmişti. Yağmur başlamadan önce cübbesini almalıydı: yetersiz tişörtü sellere karşı anlamsızdı. Kuzey Ovaları ve tüm Topraklar günlerdir umutsuzca susuzken nasıl bu kadar çok su olabilirdi? Önünde sadece Pitchwife'ın şekli kalmıştı, kötü bir şekilde lekelenmişti ama hâlâ sağlamdı - ip dışında geriye kalan tek sağlam şey. Cail, Mistweave, Vain ve Findail'e doğru bakmaya çalıştığı anda fırtına yüzüne çarptı. Rüyalarına bir cevap bulamadığı için dolaştığı bir kıyamet diyarıydı.

Sonunda, Pitchwife bile gitmişti. Sarsıcı sağanak, havadaki tüm ışık ve görüş kırıntılarını sürükleyip götürmüştü. Elleri cüzamdan ve soğuktan uyuşmuş olan Covenant, ipi dirseğinin altına sıkıştırıp ağırlığını ona vererek ancak emin olabiliyordu. Çileden vazgeçilmesi gerektiğine, şirketin bir sığınak bulması ve fırtına sürdüğü sürece orada toplanması gerektiğine inanmaya başladıktan çok sonra, ip onu ileriye doğru çekmeye devam etti.

Ama sonra, hayatını deēiřtiren çağrı kadar ani bir baskıyla halat geriye doğru sarsıldı, durdu ve neredeyse düşüyordu. Dengesini sağlamak için tökezlerken, halat gevşedi.

Kendini toparlayamadan ağır bir şey ona çarptı ve onu bataklığa düşürdü.

Fırtınanın tuhaf bir tınısı vardı, sanki insanlar onun etrafında bağıırıyordu.

Neredeyse aynı anda, kocaman eller onu kavradı ve ayağa kaldırdı. Bir dev: Pitchwife. Formasyonun arkasına doğru birkaç adım itildi, sonra durması için kavrandı.

Yağmur arkasındaydı. Önünde üç kişi gördü. Hepsi Cail'e benziyordu.

İçlerinden biri kolunu yakaladı, ağzını kulağına dayadı. Cail'in sesi gürültünün arasından belli belirsiz ona ulaştı.

"İşte *Haruchai*'den Durris ve Fole! Halkımızdan diğerleriyle birlikte Clave'ye karşı çıkmaya geldiler!"

Yağmur Covenant'ı dövdü; rüzgâr onu sarstı. "Sunder nerede?" diye bağırdı. "Hollian nerede?"

Selin hiddetiyle bulanıklaşan iki figür daha fark edilebilir hale geldi. İçlerinden biri Covenant'a doğru bir nesne uzatıyor gibiydi.

İçinden beyaz bir ışık fırtınayı yararak karanlığı deldi. Uzun bir hançere dövülmüş berrak bir mücevherden, bıçak ve kabzanın birleştiği haçta akkor halinde parlıyordu. Sıcaklığı yağmuru cızırdattı; ama ışığın kendisi sanki hiçbir yağmur ona dokunamayacakmış gibi yanıyordu Loric'in *krili*.

Covenant'ın etrafındaki tüm yüzleri aydınlattı: Cail ve akrabaları Durris ve Fole; Vain ve Findail tarafından kuşatılmış Mistweave; Pitchwife; İlk ve Honninscrave, aralarında Linden ile birlikte öne doğru kalabalıklaşıyordu. Ve *krili* getiren iki kişi.

Sunder, Nassic'in oğlu, Mithil Stonedown'dan Graveler.

Hollian Amith'in kızı, eh-Brand.

Sekiz: Krallığın Savunucuları

Arazi

Sağanak gök gürültüsü gibi yağıyordu. Yağmur, Covenant'ın duyamadığı seslerle doluydu. Sunder'ın dudakları kıpırdadı ama ses çıkarmadı. Hollian gülse mi ağlasa mı bilemiyormuş gibi yüzüne akan suya göz kırptı Covenant onlara gitmek, hayatta oldukları için rahatlayarak kollarını onlara dolamak istedi; ama *krillerin* ışığı onu engelledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ön kolundaki zehir onu ele geçirmek ve yakmak için can atıyordu.

Cail yine doğrudan Covenant'ın kulağına konuştu. "Graveler görevinizin başarılı olup olmadığını soruyor!"

Bunun üzerine Covenant yüzünü kapattı, yüzüğün yaklaşan sıcaklığını kafatasının kemiklerine bastırdı. Yağmur onun için çok fazlaydı; bastırılmış ağlama göğsünü düğümledi. Sunder ve Hollian'ı güvende bulmaya o kadar hevesliydi ki, arayışın mahvolmasının onlar için ne anlama geleceğini hiç düşünmemişti.

Birinci'nin kulakları onunkilerden daha keskindi. Sunder'ın sorusu ona ulaşmıştı. Gürültünün içinden ona cevap vermek için sesini odakladı. "Görev başarısız oldu!" Sözcükler gerginlikle çiğdi. "Cable Seadreamer öldürüldü! Başka bir umut aramaya geldik!"

Sunder'in cevabının tüm haykırışı zar zor duyulabiliyordu. "Burada hiç bulamayacaksınız!"

Sonra ışık azaldı: Graveler geri dönmüştü. Şirkete rehberlik etmesi için *krili* yüksekte tutarak fırtınanın içine doğru ilerledi.

Covenant söyleyemediği bir çığlık atar gibi ellerini indirdi.

Bir an için kimse Sunder'ı takip etmedi. *Krill*'in parıltısına karşı siluetini koruyan Hollian, Covenant ve Linden'in önünde durdu. Hollian ona doğru gelirken ne yaptığını zorlukla gördü.

sıkıca sarıldı. O daha cevap veremedi, Linden'i kucaklamak üzere yanından ayrıldı.

Yine de onun bu kısa jesti kendini toparlamasına yardımcı oldu. Bu bir bağışlama eylemi ya da kendisinin ve Linden'in dönüşünün umuttan daha önemli olduğunun onaylanması gibiydi. Cail onu ışığın ardından çağırdığında, uyuşmuş uzuvlarını harekete geçirdi.

Tepelerin arasında alçak bir yerdeydiler. Biriken su neredeyse dizlerine kadar ulaşıyordu. Ama akıntı onun gittiği yöne doğru akıyordu ve Cail onu yukarı taşıdı. *Haruçay* her zamankinden daha emin görünüyordu. Durris ve Fole'u, arkalarında Stonedownor'larla birlikte, topluluğa doğru çeken şey halkının zihinsel birliği olmalıydı. Ve şimdi Cail artık yalnız değildi. Çamur, akarsu ve yağmur onun ayaklarının kaymasına neden olamazdı. Covenant'ı granitten bir figür gibi destekliyordu.

Covenant arkadaşlarına dair tüm hislerini kaybetmişti; ama endişelenmiyordu. Cail'e güvendiği gibi diğer *Haruchai*'ye de güveniyordu. Dikkatini hareket etme mücadelesine vererek, dengesizliğinin ve yorgunluğunun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Sunder'i takip etti.

Yol fırtınanın pençesinde uzun ve çetin görünüyordu. Ancak sonunda Be ve Call bir kaya parçasına yaklaştılar ve Sunder'in *krill ışığının* bir mağaranın geniş girişinin kenarlarından ıslak bir şekilde yansıdığını gördüler. Sunder doğruca içeri girdi ve *krill* ışığını hazır bir odun yığınına tutuşturmak için kullandı. Sonra bıçağı yeniden sardı ve deri ceketinin içine soktu.

Alevler *krillerden* daha sönüktü ama daha geniş bir alanı aydınlatıyor, duvarlara yığılmış odun ve yatak yığınlarını ortaya çıkarıyordu. Stonedownorlar ve *Haruchai* burada çoktan bir kamp kurmuşlardı.

Mağara yüksek ama sığdı, bir tepenin yamacındaki çöküntüden daha fazla değildi. Tavanın çıkıntısının açısı yağmur suyunun içeriye doğru akmasına ve zemine çiselemesine izin veriyordu, sonuç olarak mağara nemliydi ve ateş kolay kolay yanmıyordu ama bu göreceli sığınak bile Covenant'ın

sinirleri yıpranmıştı. Alevlerin üzerinde durdu ve ölü soğukluğunu teninden atmaya çalışarak Sunder'i izledi.

Durris dört devi getirdi. Fole, sanki Mistweave'in onun yanında seçtiği yeri çoktan kendine mal etmiş gibi Linden'e rehberlik etti. Vain ve Findail kendi istekleriyle geldiler, ancak yağın yağmurdan kaçınmak için mağaranın içinde yeterince uzaklaşmadılar. Hollian'a ise Harn eşlik ediyordu; Covenant'ın onları Revelstone ve Banefire'in elinden kurtardığı günlerde eh-brand'ı himayesi altına almış olan *Haruchai*.

Covenant ona baktı. Sunder ve Hollian Clave'e karşı görevlerine başlamak için Seareach'ten ayrıldıklarında, Harn da onlarla birlikte gitmişti. Ama yalnız değillerdi: Sunder'a göz kulak olan *Haruchai* Stell de onlara eşlik etmişti.

Stell neredeydi?

Hayır, bundan daha fazlası; daha kötüsü. Toprak'ın erkekleri ve kadınları, Sunder ve Hollian'ın toplamaya gittiği köylüler neredeydi? Ve *Haruchai*'nin geri kalanı neredeydi Gave'nin halklarına yaptığı iğrenç katliamdan sonra, neden sadece Durris ve Fole savaşa gönderilmişti?

Burada hiç bulamayacaksınız.

Na-Mhoram çoktan kazanmış mıydı?

Oluk oluk yanan ateşin üzerinden Sunder'e bakan Covenant çenesini oynattı ama tek kelime etmedi. Mağaranın örtüsü altında, fırtına boğuk ama aralıksızdı - büyük bir canavar kadar şiddetli ve aç. Ve Sunder değişmişti. Mithil Stonedown'un Graveler'ı olarak dökmek zorunda kaldığı onca kana rağmen, hiçbir zaman öldürmeyi bilen bir adam gibi görünmemişti. Ama artık biliyordu.

Covenant onunla ilk tanıştığında, Stonedownor'un genç yüz hatları garip bir şekilde karışmış ve görevinin çözümlenmemiş talepleriyle çelişmişti. Babası ona dünyanın Süvarilerin iddia ettiği gibi olmadığını -insanların işlediği suçlar için bir ceza olduğunu- öğretmişti.

Clave'in kurallarının ve Sunbane'in katı kurallarının işlemlerini gerektirdiği eylemleri kabul etmiş ya da affetmişti. Kabul edilmemiş tiksinti alnını işaretlemişti; gözleri birikmiş pişmanlık yüzünden donuklaşmıştı; dişleri uzlaşmazlığının acı kıkırdağını çiğneyerek birbirine geçmişti. Ama şimdi, bir zamanlar sevdiği insanların canını almak için kullandığı silah kadar bilenmiş ve bilenmiş görünüyordu. Gözleri ateş ışığında hançer gibi parlıyordu. Ve tüm hareketleri sarmal bir öfkeyle gergindi - dile getiremediği vahşi ve şaşkın bir öfke.

Yüzünde hiç hoş bir ifade yoktu. İlk ona arayışın başarısız olduğunu söylemişti. Yine de tavrı, gerginliğinin İnançsız'a yönelik olmadığını gösteriyordu; çıplak bir rahatlama ve zevk bile ifade edilemez hale gelmişti.

Covenant dehşet içinde bir açıklama için Hollian'a baktı. Eh-brand aynı zamanda yakın zamanda yaşadığı hayatın izlerini de gösteriyordu. Deri elbisesi yer yer yırtılmış, kötü bir şekilde onarılmıştı. Kolları ve bacakları yetersiz tayın ve sürekli tehlikenin zayıflığını ortaya koyuyordu. Yine de Sunder'la özel bir tezat oluşturuyordu.

İkisi de sağlam Stonedownor soyundan geliyordu, koyu renk saçlı ve kısa boyluydular. Ama kızın geçmişi onunkinden tamamen farklıydı. Crystal Stonedown'daki evine mal olan şoka kadar -Rider'ın hayatını talep etmesi ve Covenant, Linden ve Sunder tarafından kurtarılması krizi- topluluğunun en değerli üyesiydi. Güneşboğan'ın evrelerini önceden haber verebilen bir eh-brand olarak, halkına değerli bir avantaj sağlamıştı. Geçmişinde, Sunder'in günlerini dolduran kendinden şüphe ve kederden çok az şey vardı ve bu fark şimdi daha çarpıcıydı. Kızgın olmaktan çok neşeliydi; Sunder ne kadar katıysa, o da o kadar sıcak karşılıyordu. Eğer Graveler'a attığı bakışlar bu kadar sevgi dolu olmasaydı, Covenant iki Stonedownor'un birbirlerine yabancı olduklarını düşünebilirdi.

Ama hareket ettiğinde omuzlarında kuzgun kanatları gibi uçuşan siyah saçları değişmemişti. Hala ona bir

ölümcüllük yönü, bir kıyamet önerisi.

Covenant utanç içinde ona ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti. O ve Sunder onun için çok canlıydı; çok önemliydiler. *Burada hiçbir şey bulamayacaksınız.* Sezgi kadar keskin bir algıyla, birbirlerine hiç de yabancı olmadıklarını gördü. Sunder tam da Hollian'ın ışıltısı yüzünden bu kadar gergin ve acıydı; Hollian'ın ışıltısı onun acısıyla aynı kökten geliyordu. Ama bu içgörü Covenant'a söylemeye katlanabileceği hiçbir kelime vermedi.

Stell neredeydi?

Toprak halkı neredeydi? Ve *Haruçaylar...* Ve Taşiyenler'e ne olmuştu?

Birinci, Devlere özgü bir nezaketle bu garip sessizlik arasında köprü kurmaya çalıştı. Geçmişte bu tür durumlarda sözcü rolü Honninscrave'e aitti; ama artık bu işe gönül vermiyordu.

"Taş ve Deniz!" diye başladı. "Sizi tekrar selamlamaktan mutluluk duyuyorum. Sunder Graveler ve Hollian eh-brand. Ayrıldığımızda, tekrar karşılaşacağımızı hayal etmeye bile cesaret edemiyordum. Bu-"

Linden'in ani fısıltısı Birinci'yi durdurdu. Gözlerini dikmiş Hollian'a bakıyordu; ve onun haykırışı, yağmurun kalın sağanağı arasından net bir şekilde geçerek toplanmayı durdurdu.

"Covenant. O hamile."

Aman Tanrım.

Hollian'ın ince bedeninde hiçbir şey görünmüyordu. Ama Stonedownor'ların Seareach'ten ayrılmalarının üzerinden neredeyse doksan gün geçmişti. Linden'in iddiası anında inandırıcılık kazanmıştı; onun sezgileri böyle bir konuda yanılmayacaktı.

Anlayışın ani ağırlığı onu yere düşürdü. Bacakları vahyi desteklemeyi reddetti. Hamile.

Bu yüzden Hollian parlıyor ve Sunder öfkeleniyordu. Bundan memnundu çünkü onu seviyordu. Ve onu sevdiği için de dehşete düşmüştü. Tek Ağaç arayışı başarısız olmuştu. Antlaşma'nın Taşiyenleri Yukarı Diyar'a geri gönderme amacı başarısız olmuştu. Ve Sunder zaten bir karısını ve çocuğunu öldürmek zorunda kalmıştı. Dönecek hiçbir yeri kalmamıştı.

"Ah, Sunder." Covenant yüksek sesle konuştuğundan emin değildi. Gözleri yaşararak başını eğdi. Baş k  ller ve kınamalarla kaplı olmalıydı. "Affet beni.   ok   z  r dilerim."

Sunder, "O halde g  revin başarısızlığ  a uğramasının su  lusunu sen misin?" diye sordu. Sesi nefret kadar sertti. "Bizi bu noktaya sen mi getirdin ki benim başarısızlığımı kıyametin son kapısını a  tı?"

Evet, diye cevap verdi Covenant - y  ksek sesle ya da sessiz, hi   fark etmezdi.

"O halde beni dinleyin, efendimiz." Sunder'ın sesi yaklaştı. Ő imdi kederle   rt  lm  şt  . "K  fir ve beyaz altın kullanıcısı.   llender ve Hayatın Kanıtlayıcısı." Elleri Covenant'ın omuzlarını kavradı. "Dinle beni."

Covenant kendini kontrol etmek i  in savaşarak başını kaldırdı. Graveler onun   n  nde     melmişti. Sunder'ın g  zleri bulanıktı; ıslak ateş ışığı boncukları sert   enesinden akıyordu.

"Beni Mithil Stonedown'daki evimden ve g  revimden ilk ikna ettiğ  nde," dedi kalın bir sesle, "senden bana ihanet etmemeni istemiştim. Beni kurtaramadığın arkadaşım Marid'i     l g  neşinin altında   ılgınca aramaya ittin - ve sana yardım etmem i  in kanımı kullanmamı reddettin - ve benden zehir olduğ  nu bildiğim *alianta* yememi istedin - ve ben de senden sadakatten daha b  y  k bir şey istedim. Benim hayatım ve babam Nassic'in   l  m   i  in yalvardım sana. Ve yine de işin bitmemişti,     nk   Hollian Amith'in kızını Crystal Stonedown'daki tehlikesinden kurtardın, sanki onu sevmem senin arzunmuş gibi. Ve birlikte Clave'in eline d  şt  ğ  m  zde, bizi o esaretten kurtardın. Hayatlarımızı geri verdin.

"Ve *hala* işin bitmemişti. Bize Clave'in k  t  l  ğ  n   g  rmeyi   ğrettiğ  nde, t  m   lke'nin y  z  nde intikam i  in haykırmasına rağmen, bu su  a sırtını d  nd  n. Orada bana ihanet ettin, efendimiz. İhtiyacım olan anlamı bir kenara bıraktın. Onun yerine bana sadece g  c  m   aşan bir g  rev verdin."

Bu doğrudu. Kan kaybı, çılgınlık ve tutkuyla Covenant, Sunder'in kabul etmesini istediği gerçeklerden kendisini sorumlu tutmuştu. Ve sonra da başarısız olmuştu. Bu ihanet değilse neydi? Sunder'in suçlamaları onu hüzne ve gözyaşlarına boğdu.

Ama Sunder'in de işi bitmemişti. "Bu yüzden," diye devam etti kısık sesle, "beni duyma benim hakkım. Ur Lordu ve Kâfir, beyaz altın sahibi," dedi sanki Covenant'ın yüzünü boyayan sıcak çizgilerle konuşuyormuş gibi, "bana ihanet ettin - ve geldiğin için mutluyum. Umutsuz gelmiş olsan da, tanıdığım tek umut sensin. İstedığınız gerçeği yaratmak ya da inkâr etmek sizin elinizde ve ben de size hizmet etmek istiyorum. Siz kaldığınız sürece, ne umutsuzluğu ne de kıyameti kabul edeceğim. Sen bana katlandığın sürece ne ihanet ne de başarısızlık var. Ve eğer öğrettiğin gerçeğin sonunda kaybolması gerekirse, aşkımın ve benim bu kayba tek başımıza katlanmamız istenmediği için teselli olacağım.

"Covenant, beni dinle," diye ısrar etti. "Hiçbir kelime yeterli değil. Geldiğin için çok mutluyum."

Covenant sessizce kollarını Sunder'in boynuna doladı ve ona sarıldı.

Kalbinin ağlaması aynı zamanda bir sözdü. Bu sefer arkamı dönmeyeceğim. O piçleri yerle bir edeceğim.

Graveler'in cevap veren tokadı onu rahatlatana kadar orada kaldı.

Sonra Pitchwife boğazını temizleyerek sessizliği bozdu ve Linden empatiden boğuk bir sesle, "Zamanı gelmişti. İkinizin *asla* birbirinizle konuşmaya başlamayacağınızı sanıyordum." Hollian'ın yanında sanki bir anlığına kardeş olmuşlar gibi duruyordu.

Covenant tutuşunu gevşetti; ama bir süre daha Graveler'i bırakmadı. Ağır ağır yutkunarak mırıldandı: "Mhoram da böyle şeyler söylediler. Ona benzemeye başlıyorsun. Toprak hâlâ senin gibi insanlar üretebildiği sürece. Ve Hollian." Uzun zaman önce ölmüş olan Lord'u hatırlayınca gözlerini şiddetle kırıştıtarak görüşünü netleştirdi. "Foul tek yapması gerekenin Zaman Kemerini kırmak ve dünyayı parçalamak olduğunu düşünüyor. Ama yanılıyor.

Güzellik o kadar kolay yok edilemez." Lena'nın henüz küçük bir kızken ve kendisi de bu topraklarda yeniiken ona söylediği bir şarkıyı hatırlayarak, usulca, " 'İçinde çiçek yetişen ruh hayatta kalır,' dedi. "

Sunder çarpık bir gülümsemeyle ayağa kalktı, Covenant da ona katıldı ve ikisi de arkadaşlarıyla yüzleşti. Sunder, Birinci'ye şöyle dedi: "Hoş karşılanmadığım için kusura bakmayın. Görevinizin haberi beni çok üzdü. Ama acı ve tehlike içinde Dünya'nın bilinmeyen yerlerinden çok uzaklara geldin ve biz de iyi tanıştık. Toprağın size ihtiyacı var ve biz de size yardımcı olabiliriz." Devlerin daha önce isimlerini öğrenememiş olma ihtimaline karşı Durris ve Fole'u resmen tanıttı. Sonra sözlerini şöyle tamamladı: "Yiyeceğimiz az, ama bizimle paylaşmanızı rica ediyoruz."

İlk, Mistweave'i Stonedownor'lara sunarak cevap verdi. Onlar Vain'i zaten tanıyordu; Findail'i ise sanki farkındalığını etkilemeyi bırakmış gibi görmezden geldi. Sığ ve ıslak mağaranın etrafına bir göz attıktan sonra, "Görünüşe göre paylaştıkça daha iyi besleniyoruz. Graveler, Dev Dostu'nun aradığı Revelstone'a olan uzaklığımız ne kadar?"

"Beş günlük bir yolculuk," diye cevap verdi Sunder, "ya da Clave'nin dikkatini çekmemek için gizlenmemiz gerekmiyorsa üç günlük bir yolculuk."

"O halde," dedi Birinci, "cömertliğin eşiğine kadar stok yaptık. Ve sizin de ödüle ihtiyacınız var." Hollian'ın zayıflığına kasıtlı olarak baktı. "Bu buluşmayı ve bu barınağı yiyeceklerle kutlayalım."

Çantasını açtı ve diğer Devler de onu takip etti. Honninscrave ve Mistweave yemek hazırlamaya başladı. Pitchwife sırtındaki bazı ağırları gidermeye çalıştı. Yağmur acımasızca yamaca vurmaya devam ediyordu ve su eğimli tavandan aşağı akıyor, yerde su birikintileri ve dereler oluşturuyordu. Yine de sığınığın görece kuruluğu ve sıcaklığı bir teselliydi Covenant bir yerlerde aralıksız yağmura maruz kalmanın insanı delirtebileceğini duymuştu. Uyuşmuş parmaklarını sakalına sürterek arkadaşlarını izledi ve soru sormak için cesaretini toplamaya çalıştı.

Birinci ve Pitchwife yağmura, yorgunluğa ve cesaretsizliğe rağmen inatla çalışmaya devam ettiler. Yemek için beklerken kocaman uzun kılıcını çıkarıp özenle kurutmaya başladı ve Sunder'le anılarını tazelemeye koyuldu, önceki karşılaşmalarını ve Sarangrave Düzlüğü'ndeki maceralarını önlenemez bir mizahla anlattı. Ancak Mistweave hâlâ kuşkulu ve tereddütlüydü. Bir noktada, hangi zimba kesesini açması gerektiğine karar verememiş, Honninscrave ona hırlayana kadar bu basit karar karşısında kafası karışmıştı. Ne zaman ne de *arghuleh*'e vurduğu darbeler kendine olan güvensizliğini iyileştirmemişti ve çatlakları yayılıyordu.

Ve Efendi giderek daha da Devleşiyor gibiydi. Taşköprülülerle yeniden bir araya gelmekten, daha fazla *Haruchai* ile birlikte olmaktan, hatta yemek ihtimalinden bile şaşırtıcı bir coşku eksikliği gösteriyordu. Hareketleri, hedefine ulaşana, amacına ulaşma şansı bulana kadar zaman geçirmek için yaptığı görevlerdi. Antlaşma bu amacın ne olduğunu bilmiyordu; ama ne olabileceği düşüncesi içini ürpertiyordu. Honninscrave ne pahasına olursa olsun kardeşine kavuşmaya kararlı bir adam gibi görünüyordu.

Covenant bir açıklama talep etmek istedi; ancak Toprağın Savunucuları'nın gizliliği yoktu. Konuyu bir kenara bırakarak toplantının geri kalanına baktı.

Linden, Hollian'ı bir duvarın dibindeki kurutucu bir yere götürmüştü ve duyularıyla eh-brand'ı inceliyor, Hollian'ın taşıdığı çocuğun sağlığını ve büyümesini test ediyordu. Yağmurun gürültüsü sessiz seslerini örtüyordu. Ama sonra Linden kararlı bir şekilde, "Bu bir erkek," dedi. Hollian'ın kara gözleri Sunder'e döndü ve parladı.

Vain ve Findail kımıldamamıştı. Vain siyah teninde boncuk boncuk biriken, yırtık pırtık tuniğinden damlayan suya karşı duyarsız görünüyordu. Ve doğrudan yağın yağmur bile Atanmış'a dokunamıyordu: sanki gerçekliği tamamen farklı bir türmüş gibi içinden geçip gidiyordu.

Mağaranın kenarına yakın bir yerde, *Haruçaylar* gevşek bir grup halinde duruyordu. Durris ve Fole fırtınayı izliyordu; Cail ve Harn ise

İçe doğru. Eğer zihinsel olarak ayrı hikayelerini paylaşıyorlarsa, düz ifadeleri bu alışverişe dair hiçbir işaret vermiyordu.

Kan Muhafızları gibi, diye düşündü Covenant. Her biri diğerlerinin bildiği şeyleri doğrudan ilham yoluyla biliyor gibiydi. Tek fark, bu *Harucha*'lerin zamana karşı bağışıklığı olmamasıydı. Ama belki de bu onları uzlaşmaya daha az istekli yapıyordu.

Birdenbire artık kendisine hizmet edilmesini istemediğinden emin oldu. Kendisine hizmet edilmesini hiç istemiyordu. İnsanların ona verdiği sözler çok pahalıydı. Kıyamete doğru gidiyordu; yalnız seyahat etmesi gerekirdi. Yine de burada hayatları onunkiyile birlikte tehlikeye atılacak beş kişi daha vardı. Bu konuda hiçbir söz hakkı olmayan Hollian'ın çocuğunu da sayarsak altı kişi.

Peki diğer *Haruçaylara* ne olmuştu - Fole ve Durris gibi Clave'e karşı çıkmak için gelmiş olanlara?

Peki Sunder ve Hollian neden başarısız olmuştu?

Yemek hazır olduğunda, sırtı mağara duvarına dönük ve bağırsakları sıkı bir şekilde ateşin yanında arkadaşlarının arasına oturdu. Yemek yeme eylemi soru sorma zamanını hem erteledi hem de yaklaştırdı.

Hollian kısa bir süre sonra deri bir kese uzattı. Covenant ondan içtiğinde *metheglin*'in, yani Diyar'ın köylüleri tarafından demlenen koyu kıvamlı bal likörünün tadını aldı.

İmalar onu tersledi. Başını yukarı kaldırdı. "O zaman sen başarısız olmadı."

Sunder, Covenant'ın bu açıklaması canını acıtmış gibi kaşlarını çattı ama Hollian ifadeyi net bir şekilde karşıladı. "Tamamen değil." Ağzı gülümsedi ama gözleri kasvetliydi. "Ne Stonedown'da ne de Woodhelven'da hep birlikte başarısız olduk - bir köy dışında hiçbirinde."

Covenant keseyi dikkatlice önüne koydu. Omuzları titriyordu. Ellerini ve sesini sabit tutmak için ciddi bir şekilde konsantre olmak zorundaydı "Söyle bana." Yolcuların tüm gözleri Sunder ve Hollian'ın üzerindeydi. "Bana neler olduğunu anlat."

Sunder iğnemekte olduğu ekmek parçasını yere attı. "Başarısızlık güvenilecek bir kelime değildir," diye sertçe başladı. Bakışları Covenant'tan, Linden'den, Devler'den kaçtı,

kendini

ateşin közleri. "Bu şu ya da bu anlama gelebilir. Başarısız olduk - ve olmadık."

"Graveler," diye araya girdi Pitchwife usulca. "Halkımız arasında neşenin konuşan ağızda değil, duyan kulaklarda olduğu söylenir. Tek Ağaç arayışı bize pek çok dehşet verici ve yürek parçalayıcı hikâye getirdi ve biz bunları her zaman iyi duymadık. Yine de buradayız - fena halde yaralanmış olabiliriz" - Honninscrave'e baktı - "ama tamamen yılmış değiliz. Acınızda bize de pay vermekten çekinmeyin."

Sunder bir an için sanki yine ağlıyormuş gibi yüzünü kapattı. Ama ellerini indirdiğinde, gözlerindeki safra parlıyordu.

"O halde beni dinleyin," dedi sert bir sesle. "Seareach'ten ayrılırken yanımızda Loric'in *krilini* ve ur-Lord'un güvenini taşıdık. Kalbimde umut ve amaç vardı ve eskilerin hepsi öldüğünde yeni bir aşk öğrenmiştim." Hepsi öldürülmüştü: babası cinayetle, annesi mecburiyetten, karısı ve oğlu kendi elleriyle. "Bu yüzden köyler arasında meydan okuma mesajımızı ilettiğimizde bize inanılacağına inandım."

"Grieve'den hem kuzeye hem de batıya doğru ilerledik ve Yukarı Diyar'a giden, bizi Sarangrave Düzlüğü'nün pusuda bekleyen tehlikesine maruz bırakmayacak bir yol aradık." Yolculuğun bu kısmı çok keyifliydi, çünkü Stell ve Harn dışında yalnızdılar ve Seareach kıyılarından yüksek tepelerine ve Dev Ormanı'nın hayatta kalan kalıntılarına kadar Sunbane tarafından hiç dokunulmamıştı. Belirsizlik bu bölgeden daha önce geçmelerini gölgelemişti; ama şimdi burayı sonbahar ihtişamının doruğunda güzel bir diyar olarak görüyor, ormanlık alanların, hayvanların, kuşların ve çiçeklerin dönüştürücü tadını tadıyorlardı. Clave, Diyar'ın insan kötülüğü için bir ceza yeri, bir cehennem çukuru olarak yaratıldığını öğretmişti. Ama Antlaşma bu öğretiyi reddetmişti; Sunder ve Hollian ilk kez Seareach'te Kâfir'in ne demek istediğini anlamaya başladılar.

Böylece Clave'e karşı amaçları daha da netleşti; ve sonunda Sarangrave'in kuzey sınırlarına ulaşmaya cesaret ettiler.

daha fazla gecikmeden çalışmalarına başlasınlar.

Landsdrop'a tırmanarak Sunbane'in solgunluğuna yeniden girdiler.

Köyleri bulma görevi kolay değildi. Elllerinde harita yoktu ve Diyar'ın kapsamı hakkında bilgi sahibi değillerdi. Ama sonunda uzak görüşlü *Haruchai* bir *Süvari* gördü; ve kırmızı cüppeli kadın farkında olmadan yolcuları ilk varış noktalarına, eski tepelerin arasındaki bir vadide çömelmiş küçük bir Woodhelven'e götürdü.

"Far Woodhelven bizi pek de hoş karşılamadı," diye mırıldandı Graveler ekşiyerek.

"Sürücü onlardan en gençlerini ve en iyilerini aldı," diye açıkladı Hollian. "Ve önceki şekilde değil. Clave her zaman taleplerinde ihtiyatlı davranmıştır, çünkü halk yok edilirse Süvariler kan için nereye başvuracaktı? Ancak Sunbane'in kısılmasıyla birlikte bu tür hayvancılık bir kenara bırakıldı. Süvariler her köye ikiye, üçe katlanmış bir sıklıkta saldırıyor, Kurucularının taşıyabileceği her cana ihtiyaç duyuyorlardı."

"Senin kurtardığın *Haruchai*'den mahrum kalan," diye ekledi Sunder Covenant'a, "Süvariler alışkın oldukları hasat işinden düpedüz yağmaya döndüler. Eğer duyduğumuz hikâyeler bizi yanıltmıyorsa, bu yağma Yukarı Diyar'dan Sarangrave Düzlüğü'ne denizden geçişimiz sırasında başladı. Na- Mhoram o zamanlar taşıdığım *rukhta* bizi okudu ve ona saldıramayacağınız bir tehlikenin içine girdiğinizi biliyordu." Graveler sanki Covenant'ın bu haberi nasıl karşılayacağını, Covenant'ın Clave'e daha önce savaş açmadığı için kendisini nasıl suçlayacağını biliyormuş gibi konuştu. "O halde tedbirli davranmasına ne gerek vardı?"

Covenant içten içe irkildi; ama Stonedownor'ların söylediklerine sarıldı, kendini onları duymaya zorladı.

"Far Woodhelven'e girdiğimizde," diye devam etti eh-brand, "yaşlılar, sakatlar ve acılar içinde kalmışlardı. Bizi nasıl karşılamaları gerekirdi ki? Bizi sadece hayatta kalmak için satın alabilecekleri bir kan olarak gördüler."

Sunder ateşe baktı, gözleri cilalı taşlar kadar sertti. "Bu şiddeti önledim. Loric'in *krilini* ve Ork Güneş Taşı'nı kullanarak çöl güneşi altında kan dökmeden su ve *ussusimiel* yetiştirdim. Böyle bir güç onları hayrete düşürdü. Böylece işimi bitirdiğimde, Clave'e karşı söyleyebileceğimiz her sözü duymaya hazırıldılar. Ama konuşmamızın onlar için ne anlamı olabilirdi ki? Köylerinden geriye kalanlara ne gibi bir karşı koyuş mümkün olabilirdi? Evlerinde toplanıp çıplak yaşam için çabalamaktan başka bir şey yapamayacak kadar azalmışlardı. Tamamen başarısız olmadık," diye mırıldandı, "ama başardığımız şeyin başka bir adını bilmiyorum."

Hollian onun koluna nazik bir el koydu. Mağaranın dışında yağmur gürlüyordu. Covenant'ın bacaklarından sürekli su damlıyordu. Ama ıslaklığı görmezden geldi, zihnini midesinin çukurundan zehir gibi yükselen şiddetli ve yararsız pişmanlığa kapattı. Daha sonra Toprak'ın üzerine saldığı şeyin dehşetini hissetmesine izin verecekti. Şu anda dinlemesi gerekiyordu.

"Far Woodhelven'dan kazandığımız bir şey var," diye devam etti eh-brand. "Bize batıda uzanan bir Stonedown hakkında bilgi verdiler. Amacımızı ikinci kez denemek için fırsat aramamıza gerek kalmadı."

"Oh, kahretsin!" Sunder hırladı. İçinde şaşkınlık ve öfke yükseliyordu. "Bize verdikleri o bilgi. Böyle bir bilgi kolayca devredilir. O günden bu yana, herhangi bir araştırma yapmamız gerekmedi. Her köyün başarısızlığı bizi ileriye götürdü. Batıya doğru ilerledikçe, Revelstone'a yaklaştıkça, her Woodhelven ve Stonedown'da ikna etmek daha da zorlaştı, çünkü Na-Mhoram'ın Kalesi'nin daha yakın olması daha büyük bir korkuyu öğretti. Yine de her zaman *kril*, Güneştaşı ve *liantar* hediyeleri bizim için bir ölçüde hoş karşılama sağladı. Ancak bu halk artık korkularını sürdürecektir kadar kana sahip değildi ve bu yüzden direniş için de kandan yoksundular. Hediyelerimize ve sözlerimize verdikleri tek cevap diğer köyler hakkındaki bilgileriydi.

"Thomas Covenant," dedi birden, "bu benim için bir safsata, ama yanlış duyulmasını istemem. Bazen köyden köye

Başka bir yardım teklif edebilecek kadar genç ve dinç bir adam ya da kadınla karşılaştık - ama yine de isteksizdi. Herhangi bir erkek ya da kadının Toprağı sevebileceğine ihtimal vermeyen insanlarla karşılaştık. Zaman zaman canımıza kastedildi, çünkü hangi ölmekte olan insan taşıdığımız güçlere göz dikmezdi ki? O zaman bizi sadece *Harucha*'nin cesareti korudu. Yine de esas olarak bize başka bir armağan verilmedi çünkü başka bir armağan mümkün değildi. Nasıl tatlandıracağımı bilmediğim büyük bir acı öğrendim - ama bunun suçu Toprak halkına ait değil. Herhangi bir köyün çıplak yaşamının bu kadar kayba uğrayıp yine de devam edebileceğine inanmazdım."

Bir an için sessizliğe büründü ve yağmurun hırıltılı sesi mağaranın içinde yankılandı. Elini Hollian'ın elinin üzerine koymuştu; tutuşunun kuvveti parmak eklemlerinin arkasını sarmıştı. Linden'den uzun değildi ama boyu cüssesiyle ölçülemezdi. Covenant'a göre, kadim kahraman ve Lord-Fatherer sonunda elini Dünya Gücü'ne uzattığında, Berek Halfhand'in Thunder Dağı'nın yamaçlarında olduğu gibi engellenmiş ve tehlikeli görünüyordu.

Sessizlik, fırtınanın boğuk yayılım ateşi gibiydi. Clave çoktan iğrenç miktarda kan dökmüştü; yine de çok fazla hayat tehlikedeydi ve Covenant onları nasıl koruyacağını bilmiyordu. Desteğe ihtiyacı olduğu için Linden'e doğru baktı. Ama Linden onun bakışlarını fark etmedi. Başı yukarıda, gözleri keskin, sanki havayı kokluyor, fark edemediği bir gerilim ya da tehlikenin izini sürüyordu.

Devlere bir göz attı. Ama Honninscrave'in gözleri kaşlarının sıkılı yumruğunun altında saklıydı; Mistweave, Pitchwife ve İlk ise Taşiyenler'e sabitlenmişti.

Mağaranın ağzında Cail bir kolunu kaldırdı, sanki doğal kayıtsızlığına rağmen bir protesto hareketi yapmak istiyormuş gibiydi. Ama sonra elini tekrar yanına indirdi.

Sunder aniden tekrar konuşmaya başladı. "Sadece bir köy bize o kimera gibi hediyeyle bile vermedi ve o da sonuncusuydu." Sesi düğümlü ve sertti. "Son zamanlarda oradan geldik, artık umudumuz kalmadığı için yolumuzu geri döndük.

"Köyden köye giden yolumuz bizi hilal şeklinde batıya doğru götürdü, böylece Revelstone'un doğusundan geçerek kuzeye doğru, kendisine Landsverge Stonedown adını veren bir yere doğru ilerledik. Bize bu bilgiyi veren Woodhelven, na-Mhoram Kalesi'ne tehlikeli bir şekilde yakındı ama Landsverge Stonedown daha yakındı ve bu nedenle Clave'den duyduğu korkunun karşı konulamayacak kadar büyük olmasından korkuyorduk. Ancak köyü ele geçirdiğimizde bir daha asla böyle bir korkuya kapılmayacağını öğrendik."

Durakladı, sonra homurdandı, "Tamamen hayattan yoksundu.

Süvariler oranın içini tamamen boşaltmış, atan her kalbi Banefire'ı beslemek için söküp atmışlardı. Güneşboğan tarafından tüketilecek tek bir çocuk ya da sakat kalmamıştı."

Ondan sonra durdu - sanki ulumadan başka bir kelime söyleyemeyecekmiş gibi kendini tuttu.

Hollian ona hüzünlü bir şekilde sarıldı. "Nereye döneceğimizi bilmiyorduk," dedi, "bu yüzden doğuya doğru döndük. Clave'in pençesinden kurtulup seni beklememiz gerektiğini düşündük - çünkü İnançsız ve beyaz altın sahibi arayışında başarısız olmayacaktı" - sesi samimiydi ama alaycı ya da suçlayıcı değildi - "ve geldiğinde doğudan gelecekti. En azından bu konuda kutsanmıştık. Arzu ettiğimizden çok daha kısa bir süre sonra *Haruchai* varlığınızın farkına vardı ve bize rehberlik etti." Bir an sonra ekledi, "*Harucha*'de de kutsanmıştık."

Linden artık arkadaşlarının oluşturduğu gevşek çembere bakmıyordu. Cail ve adamlarına doğru dönmüştü; sırtının çizgileri sıkı ve ısrarcıydı. Ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Covenant onu görmezden gelmek için kendini zorladı. Stonedownor'ların işi bitmemişti. Endişe ses tonunu öfke kadar keskinleştirdi. "Durris ve Fole ile nasıl tanıştınız?" Titremesini daha fazla bastıramadı. "Stell'e ne oldu?"

Bunun üzerine Sunder'in yüzünden bir spazm geçti. Cevap geldiğinde, eh-brand'den gelmişti.

"Thomas Covenant," dedi, sanki o anda başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi doğrudan onunla konuşarak, "beni iki kez Clave'in kötülüğünden kurtardın. Ve her ne kadar beni Crystal Stonedown'daki evimden, kabul edildiğim ve arzulandığım yerden mahrum bırakmış olsan da, bu kaybı onarmam için bana bir amaç ve sevgi verdin. Seni incitmek istemiyorum."

Sunder'e baktı, sonra devam etti, "Ama bu hikâye de anlatılmalı. Bu gerekli." Zorunluluğa dayanamayarak, "Revelstone'un doğusuna geçtiğimizde -kuzeye doğru yöneldiğimizde- birkaç kişilik bir *Haruchai* grubuyla karşılaştık. Dört yüz kadar insanıyla birlikte, Clave'in yağmalarına cevap vermek için gelmişlerdi. Hikayemizi duyduklarında, Ülke halkının neden direnişe geçmediğini anladılar. Bu nedenle kendilerine bir görev verdiler - Revelstone'un etrafında bir kordon oluşturmak, herhangi bir Süvarinin geçişini engelleyecek bir bariyer. Böylece sizin dönüşünüzü beklerken bir yandan da Clave'e karşı koymayı ve Banefire'ı aç bırakmayı düşündüler.

"Yine de dördü araştırmamızın amacına katılmayı seçti. Gördüğünüz Durris ve Fole, ayrıca Bern ve Toril"- boğazı bir an için kapandı- "Stell'in gittiği gibi onlar da gitti. Çünkü cehaletimiz bize ihanet etti.

"Clave'in zihinlere hükmetme gücüne sahip olduğu herkes tarafından biliniyordu. Bu sayede *Haruchai* geçmişte tuzağa düşürüldü. Ancak aramızdan hiçbiri gücün ne kadar büyüdüğünü bilmiyordu. Revelstone'un yakınından geçerken Bern, Toril ve Stell güvenliğimizi sağlamak için batıya doğru bir miktar keşif yaptılar. Kaleden henüz bir günlük mesafedeydik ve ne Harn, ne Durris ne de Fole herhangi bir zarar görmedi. Ancak diğerlerinin biraz daha yakın olması onları Clave'in dokunuşuna ve hâkimiyetine maruz bıraktı. Tüm ihtiyatı bir kenara bırakarak, bu zorlamaya cevap vermek için bizi terk ettiler.

"Aklını ve iradesini tamamen yitirmiş olan Harn, Durris ve Fole, na-Mhoram'ın etkisi altına girmemek için peşlerinden gidemediler. Ama Sunder ve ben -" Bu anı onu bocalattı ama durmasına izin vermedi.

"Takip ettik. Ve savaştık, *krill ateşi* ve güçle Clave'in hakimiyetini kırmaya çalıştık - ancak bunu yaparken varlığımızı na-Mhoram'a kesinlikle duyurduk, onu bizden ve belki de sizden haberdar ettik. Belki de Stell ve yoldaşlarına Revelstone'un kapılarına kadar karşı koyabilirdik. Çaresizdik ve savaştık- Ama sonunda durduk." Sarsılarak yutkundu. "Çünkü Bern, Stell ve Toril'in yalnız olmadığını gördük. Bölgenin dört bir yanından *Harucha*'nin bir kısmı ve daha fazlası geliyordu; hepsi tuzağa düşürülmüş, hepsi akılsız ve sağır bir şekilde bıçağa ve Banefire'a doğru yürüyordu." Gözleri yaşlarla doldu. "Ve o manzara karşısında," diye devam etti utanıyormuş gibi, "yıkıldık. Kaçtık çünkü yapabileceğimiz başka bir şey kalmamıştı.

"Gece boyunca," diye usulca bitirdi sözlerini, "Gibbon na-Mhoram bize ulaştı ve *krilin* beyaz mücevherini ele geçirmeye çalıştı. Ama aşkım Sunder ışığı temiz tuttu." Sonra sesi sertleşti. "Eğer na-Mhoram herhangi bir şekilde korkuya kapıldıysa, sanırım biraz korkmuştur - çünkü Sunder ona ur-Lord'un çoktan geri döndüğüne inanmasını sağlamıştır."

Ama Covenant onun vardığı sonucu neredeyse hiç duymamıştı. Sözlerinin çağrıştırdığı hayallere dalmıştı: *Harucha*'nin akıl almaz sersemliği; yalvaran, karşı çıkan, mücadele eden, kendilerini neredeyse Clave'in çenesine sokan ve yine de yoldaşlarını kurtarmayı başaramayan Stonedownor'ların çılgınlığı; Gibbon'ın *krilleri* fethetme çabalarında saklı olan neşe ya da endişe. Beyni, daha önce Clave'le savaşmayı reddetmesinin doğurduğu muazzam sonuçların görüntüleriyle çalkalanıyordu. Andelain'deki Ölüler arasında Banner ona şöyle demişti. *Halkımı kurtar. İçinde bulundukları durum iğrenç.* Ve Revelstone'un ambarını kırıp *Harucha*'yi özgür bıraktığında başarılı olduğunu düşünmüştü. Ama başaramamıştı, başaramamıştı. Atlıların ve na-Mhoram'ın daha önce yaptıkları her kötülüğü tekrar yapmaları için yaşamalarına izin vermişti; ve Sunbane, harap olmuş köylerin ve çaresiz *Harucha*'nin kanı üzerinde iki günlük bir süreye kadar yükselmişti.

Yine de Linden'in keskin protestosu onu delip geçti, kendinden uzaklaştırdı. Panik ya da utançtan daha derin bir içgüdü onu ayağa kaldırdı ve Cail ile Harn'a doğru koşuşturan kızın peşinden gönderdi.

Ama çok yavaştı, aralarındaki gerginliğin anlamını çok geç kavramıştı. Harn dehşet verici bir ani hareketle Cail'e onu yağmurun şiddetiyle yere seren bir darbe indirdi.

Sunder, Hollian ve Devler, Covenant'ın arkasından dimdik fırladılar. Bir koşu adımı önünde. Linden, Fole tarafından yakalandı ve kenara fırlatıldı. Bir an sonra Durris'in kolu Covenant'ın göğsüne demir bir çubuk gibi çarptı. İlk'e doğru tökezledi.

Onu tuttu. Adam onun avuçlarında asılı kaldı, nefes nefese kalırken küçük acı güneşleri gözünün etrafında sendeledi.

Selin örttüğü Cail ve Harn zar zor görülebiliyordu. Ayak basmayı imkânsız hale getirmesi gereken çamurda, gözlerini kör etmesi gereken yağmurda, bir delinin titizliğiyle savaşıyorlardı.

Linden öfkeyle, "Durun hasta, aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırdı.

Durris hiç istifini bozmadan, "Yanlış anladınız," diye cevap verdi. O ve Fole herhangi bir müdahaleyi engellemek için hazır bekliyorlardı. "Bu yapılmalı. Halkımızın yolu bu."

Covenant hava almak için çabaladı. Birinci sert bir şekilde bir açıklama istedi.

Durris'in kayıtsızlığı amansızdı. Yağmurun altında süren şiddetli mücadeleye göz ucuyla bile bakmadı. "Bu şekilde birbirimizi sınıyor ve şüpheleri gideriyoruz."

Cail dezavantajlı görünüyordu, Harn'ın saldırısının katıksız inancına karşılık veremiyordu. Ayakta kaldı, Harn'ın darbelerine o sağanakta akıl almaz görünen bir beceriyle karşılık verdi; ama her zaman savunmadaydı.

"Cail bizimle *Ak-Haru Kenaustin Ardenol* hakkında konuştu. Muzafferin yoldaşymış ve biz de kendi değerimizi onunkiyle ölçmek istiyoruz."

Ani bir alım Cail'in dengesini bozdu ve Harn'ın ayaklarını altından kesmesini sağladı; ama Cail yuvarlanarak attığı bir tekmeye toparlandı.

"Ayrıca Brinn ve Cail'in seçtikleri sadakate ihanet ederek *kadınları* baştan çıkardıkları söyleniyor. Cail, onların baştan çıkarma cazibesinin kendi yerindeki herhangi bir *Harucha*'yi aşacağını göstermeye çalışıyor."

Cail ve Harn yetenek ve güç bakımından eşit seviyedeydi. Ancak Harn, soydaşlarının iradelerini kaybedip Clave'in pençelerine düşmelerini izlemişti: reddedilmenin gücüyle vurulmuşlardı. Cail ise *merewive*'lere yenik düşmüş, kendini yargılamayı öğrenmişti. Brinn'in Tek Ağacın Muhafızı'na karşı kazandığı zafer Cable Seadreamer'ın ölümüne yol açmıştı. Bir yumruk sağanağı Cail'i sendeletti. Sarsılırken, iki yumruklu ağır bir darbe yüzünü bataklığa gömdü.

Cail!

Covenant titreyen bir nefes aldı ve İlk'in ellerinden kurtuldu. Zihninde ateş parladı, dönüşümlü olarak beyaz ve siyah. Alevler sağ ön kolundan yukarı doğru yayıldı, sanki eti çıra gibiydi. *Harucha*'yi durduracak, onları oldukları yerde sersemletecek bir haykırış topladı.

Ama Durris inatla devam etti: "Ayrıca Hergrom ve Ceer için de yas tutmak istiyoruz - ve kanı Banefire'a gidenler için."

Hiçbir uyarıda bulunmadan şirketten uzaklaştı, Cail ve Harn'a doğru yağmura doğru kıvrak ve vahşi bir şekilde sıçradı. Fole onun yanındaydı. Birlikte saldırdılar.

Sonra Sunder Covenant'a bağırdı, "Yapma!" Covenant'ın kolunu tuttu, yaklaşan patlamayı durdurmak için ateşe göğüs gerdi. "Eğer na-Mhoram ellerimdeki *krillerin* farkındaysa, senin gücün ona ne kadar daha açık bir şekilde seslenecek?"

Covenant bağırmaya başladı, umurumda değil! Bırakın beni durdurmaya çalışsın! Ama Fole ve Durris kendilerini sadece Cail'in üzerine atmamışlardı. Birbirlerine ve Harn'a da saldırıyorlardı; Cail de çamurdan kalkıp genel çatışmanın içine dalmıştı. Harn'ın darbeleri tarafsız bir şekilde her yöne savruluyordu.

Yas tutmayı arzuluyoruz- Yavaşça, ateş Covenant'tan tükendi. Ah, cehennem, diye iç geçirdi. Bana merhamet edin. *Haruchai*'nin ne yaptığını sorgulamaya hakkı yoktu. Kendi kederinin şiddetiyle ilgili çok fazla deneyimi vardı.

Linden savaşçıları dikkatle inceledi. Yüzünde yaralanma ihtimaline karşı bir doktorun duyduğu endişe okunuyordu. Ama Sunder Covenant'ın bakışlarını karşıladı ve sessiz bir anlayışla başını salladı.

Başladığı gibi aniden çatışma durdu. Dört *Haruchai* metanetle mağaranın sığınağına geri döndü. Hepsi yara bere içindeydi ama hiçbirisi Cail kadar ağır yaralanmamıştı. Ama yüzünde yenilgiyi gizliyordu ve halkı da zafer kazanmış gibi görünmüyordu.

Covenant'la yüz yüze geldi. "Layık olmadığım konusunda hemfikiriz." Dudağındaki kesikten yavaşça kan damlıyordu. Bir elmacık kemiğinin üzerinde bir yara vardı "Yanınızdaki yerim benden alınmadı, çünkü bu yer *Ak-Haru Kenaustin Ardenol* tarafından verildi. Ancak böyle bir yerin onurunun bana ait olmadığını kabul etmem gerekiyor. Fole Seçilmişleri koruyacak." Bir süre tereddüt ettikten sonra ekledi: "Diğer meseleler henüz çözülmedi."

"Ah, Cail!" Linden inledi Covenant, İlk'in küfürleri ve Pitchwife'ın serzenişleriyle örtbas edilen bir küfür savurdu. Ama hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu. *Haruchai* hükmünü vermişti ve onlar da Bloodguard kadar dokunulmazdı.

Covenant kendi kendine mırıldanarak kollarını kalbinin üzerinde kavuşturdu ve ateşin sade konforuna çekildi.

Bir süre sonra Sunder ve Hollian da ona katıldı. O başını kaldırına kadar sessizce yanında durdular. Sonra Sunder daha yumuşak bir sesle, sanki kendi durumu şaşkınlıktan alçalmış gibi, "Bize anlatacak çok şeyiniz var, ur-Lord," dedi.

"Bana öyle demeyi kes," diye hırladı Mutabakat. Ağzı küstahlıkla doluydu. Ur-Lord, *Haruchai*'nin kendisi için kullandığı bir unvandı. "Üç bin yıldır kayda değer bir Lord olmadı."

Ama Taşköprülüler'e başarısız macerasının hikâyesini anlatmayı reddedemezdi.

Anlatıcılık görevi Linden, Birinci ve Pitchwife tarafından paylaşıldı. Sunder ve Hollian, *Elohim* ve Findail'in hikâyesini, Antlaşma'nın nasıl susturulduğunu şaşkınlıkla dinlediler; ama anlayamadıklarını anlatacak kelimeleri yoktu. Yoldaşlar Cable Seadreamer'dan bahsetmeye başladıklarında, Honninscrave aniden ayağa kalktı ve yağmurun içine doğru yürüdü; ama kısa bir süre sonra geri döndü, denizin sonsuz açlığı tarafından kemirilen bir kaya kadar keskin ve mahkum görünüyordu. Kaybın acısı ve yiğitliğin kutlamasıyla sesi yükselen Pitchwife, Tek Ağaç'ın krizini anlattı. Ardından Birinci, Starfare's Gem'in kuzeyin ısıran soğuğuna yelken açışını anlattı. Şirketin *dromond*'u terk etme yönündeki sert kararını açıkladı ve sesinin sertliği söylediklerinin daha katlanılabilir görünmesini sağladı.

Harnako ve Waynhim'den, şirketin Sunbane'e yeniden girişinden bahsetmek Covenant'a düştü. Konuşmasını bitirdiğinde fırtınanın şiddeti azalmıştı.

Yağmur gün batımına doğru azalıyordu Sağanak çiselemeye başladığında, bulutlar doğuda yarıldı ve güneşi takip ederek Arazi'yi yıldızlar kadar berrak ve soğuk bir geceye maruz bıraktı. Yüzünde karaca görünümü olan bir ay dolunayına doğru yükseliyordu.

Mağaranın dışında karanlık derinleşirken ateş şimdi daha parlak görünüyordu. Sunder duyduklarını düşünürken közleri karıştırdı. Sonra tekrar Mutabakat'a hitap etti ve gözlerindeki alevler hevesle parladı. "Clave'e saldırmak gerçekten niyetin mi? Yasak Ateşi'ni sona erdirmek mi?"

Covenant kaşlarını çatarak başını salladı.

Sunder önce Hollian'a, sonra tekrar Mutabakat'a baktı. "Size eşlik edeceğimizi söylememe gerek yok. Tahammülün ötesinde bir engelle karşılaştık. Hollian'ın çocuğu bile-" Bir an için şaşkınlıkla bocaladı, sanki gerçeği yeni fark etmiş gibi, "Oğlum," diye mırıldandı. Ama sonra kararlılıkla devam etti: "O bile böyle bir amaç uğruna tehlikeye atılmayacak kadar değerli değildir."

Covenant karşılık vermeye başladı. Hayır, yanılıyorsunuz. Hepiniz çok değerlisiniz. Sizler bu toprakların geleceğisiniz. Eğer bir geleceği varsa. Ama

Graveler inkar edilemeyecek kadar ileri gitmişti. Ve Covenant, kendi hayatlarının sonuçlarını sevdiği insanlardan saklamaya çalışma hakkını ya da kibrini kaybetmişti.

Derin bir nefes aldı ve kendini dengelemek için tuttu. Durris'in kolunun gücü göğsünde geçmeyen bir acı bırakmıştı. Ama Sunder korktuğu soruyu sormadı, söylemedi. Gücünüz Dünya'nın temelini tehdit ederken, Revelstone'un kudretiyle yüzleşmeyi nasıl düşünebilirsiniz? Graveler bunun yerine, "*Haruchai*'ye ne olacak?" diye sordu.

Bu soru da ağırdı; ama Covenant bununla yüzleşebilirdi. Yavaşça ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Eğer başarırım, iyi olacaklar." Ateş kâbusları onu amacına alıştırmıştı. "Başarısız olursam, endişelenecek pek bir şey kalmayacak."

Sunder başını salladı, gözlerini kaçırdı. Dikkatle sordu: "Thomas Covenant, *krili* benden kabul edecek misin?"

Covenant niyetlendiğinden daha ani bir şekilde, "Hayır," diye tersledi. Loric'in kılıcını ilk verdiğinde, Linden ona neden artık ona ihtiyacı olmadığını sormuştu. O da, "Ben zaten çok tehlikeliyim," diye cevap vermişti. Ama o zaman tehlikenin ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. "Ona ihtiyacın olacak." Başarısız olursa savaşmak için.

Ya da başardıysa.

En kötü cesaret, umutsuzluğun gerçek kaynağı buydu - Clave'e karşı kazanılacak tam bir zafer bile hiçbir şeyi başaramayacaktı. Yasa'yı geri getirmeyecek, Toprak'ı iyileştirmeyecek, Toprak'ın insanlarını yenilemeyecekti. Ve tüm soruların ötesinde, Despiser'ı aşağı atmayacaktı, Antlaşma'nın umut edebileceği en iyi şey onun kıyametinin ertelenmesiydi. Bu da hiç umut etmemek kadar iyiydi.

Ancak o kadar uzun süredir umutsuzluk içinde yaşıyordu ki, bu sadece kararlılığını pekiştiriyordu. Kevin Landwaster gibi geri dönemez, yapmak istediği şeyi yeniden gözden geçiremez hale gelmişti. Tek fark, Covenant'ın öleceğini zaten biliyor olmasıydı.

Bunu Toprak'ın ölümüne tercih etti.

Ama böyle şeyleri arkadaşlarına söylemedi. Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda ölmek üzere olan bedenine yardım edemediği için Linden'i suçladığı izlenimini vermek istemiyordu. Ve Stonedownor'ların, yaşadıklarını anlamlı kılmak için bir şansları daha olduğuna dair yeni doğan inançlarını söndürmek istemiyordu. Umutsuzluk yalnız bir kalbe aitti ve o da bunu kendine sakladı. Lord Foul diğer her şeyi bozmuştu - bir zamanlar Covenant'ın Clave'den elini çekmesine neden olan nefretin olumlu reddini bile kötüye çevirmişti. Ama Sunder ve Hollian ona geri verilmişti. *Haruchai* ve Devlerin bir kısmı hâlâ kurtarılabildi. Linden hâlâ güvenli bir şekilde doğal dünyasına dönebilirdi. Buna katlanmaya hazır hale gelmişti.

Honninscrave acımasız yıldızların altında gerginliğini atmak için tekrar mağaradan çıktığında Covenant da onu takip etti.

Gece soğuk ve dokunaklıydı, toprağın sıcaklığı uzun süren yağmur tarafından ıslatılmıştı. Görünüşe göre Antlaşma'nın farkında olmayan Honninscrave, güneybatı ufku inceleyebileceği bir görüş açısı elde edene kadar en yakın yamaca tırmandı. Yalnız cüssesi aşılmaz gökyüzüne karşı silüet halindeydi. Kendini Kasreyn'in zindanındaki prangalar kadar sert tutuyordu; ama şimdi üzerindeki kelepçeler demirden daha dayanıksızdı. Boğazının en gerisinden keder taneleri gibi küçük inleme sesleri geliyordu.

Yine de Mutabakat'ın orada olduğunu biliyor olmalıydı. Bir süre sonra konuşmaya başladı.

"Burası kardeşimin ruhuyla satın aldığı dünya." Sesi soğuk, uyuşmuş ellerin boş yere birbirine sürtünmesi gibiydi. "Gücünün Tek Ağaç'a dokunmasının Solucan'ı kesinlikle uyandıracağını görünce, seni engellemek için ölümüne gitti. Ve sonuç bu. Güneşboğan ağda yapıyor, zulüm işliyor. Stonedownor'ların insani cesareti şaşkına döndü. *Haruchai*'nin kesinliği engellendi. Ve bu tür kötülüklere karşı, Cable Seadreamer'in ebeliğini yaptığı yeni doğmuş kıyamete bağlı olarak, beyhude hale getirildiniz. Böyle bir dünyayı yaşamaya değer buluyor musunuz? Ben görmüyorum."

Covenant bir süre sessiz kaldı. Honninscrave'in acısını duymak için doğru kişi olmadığını düşünüyordu. Kendi çaresizliği çok fazlaydı. İçinde bulunduğu durum her taraftan delilik ve ateşle sarılmıştı ve ilmik giderek daha da sıkılaşıyordu. Yine de Honninscrave'in sorusundaki ihtiyacın bir cevap vermeden geçmesine izin veremezdi. Dev onun arkadaşıydı. Ve düşünmesi gereken kendi kayıpları vardı. Honninscrave'in olduğu kadar onun da bir cevaba ihtiyacı vardı.

Yavaşça, "Bir keresinde Foamfollower ile umut hakkında konuşmuştum," dedi. Bu anı sağlıklı bir güneş ışığı kadar canlıydı. "Bizden gelmediğini söyledi. Bize bağlı değil. Hizmet ettiğimiz şeyin değerinden ve gücünden geliyor." Covenant itiraz ettiğinde, Köpük Takipçisi hiç çekinmeden hizmetinin Covenant'a olduğunu iddia etmişti. *Hepsi bir hata*, diye cevap vermişti Köpük Takipçisi. *O zaman umut hakkında düşündüğümü öğrenince bu kadar şaşırdınız mı?*

Ama Honninscrave'in farklı bir itirazı vardı. "Evet, gerçekten mi?"

hırladı. Covenant'a bakmadı. "Peki şimdi tüm bu Sunbane'in altında hizmet ettiğiniz 'değer ve güç' nerede yatıyor?"

"Senin içinde," diye karşılık verdi Covenant, acıdan nazik olamayacak kadar sinirlenmişti. "Sunder ve Hollian'da. *Haruchai*'de." Andelain'de diye eklemedi. Honninscrave, Ülke'nin güzelliğinin o son çiçeğini hiç görmemişti. "Benim içimde" demeyi de kendine yediremedi. Bunun yerine devam etti, "Köpükdüşmanı ve ben birlikteyken, hiçbir gücüm yoktu. Yüzüğüm vardı ama onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Ve tam olarak Foul'un istediği şeyi yapmaya çalışıyordum. Foul'un kreşine gidiyordum. Tuzağa doğru yürüyordum. Foamfollower yine de bana yardım etti." Dev, Covenant'ı Hotash Slay'in kızgın lavları boyunca taşımak için kendini acıya teslim etmişti. "Benimle ilgili özel, değerli ya da güçlü bir şey olduğu için değil, sadece insan olduğum ve Foul kalbimi kırdığı için. Bu, Foamfollower'a ihtiyacı olan tüm umudu verdi."

Bu süreçte Covenant Dev'in ölümüne neden olmuştu. Sadece Tek Ağaç'ın mağarasında öğrendiği kısıtlama

ağlamasını engelledi. Bana umutsuzluktan bahsetme! Dünyayı yok edeceğim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok! Senden daha iyi bir şey istiyorum! Sadece bu kısıtlama ve yıldızlara karşı duran, kayıplarla parçalanmış ve hayat kadar değerli Üstat'ın uzun, karanlık şekli.

Ama sonra Honninscrave sanki Covenant'ın söylemediği sözleri duymuş gibi döndü. Ay yaldızı duruşu tuhaf bir nezakete büründü. Yumuşak bir sesle, "Sen Dev Dostu'sun ve kalbinde benim için hâlâ yer olduğu için sana teşekkür ederim. Seadreamer'ın ölümü için seni suçlayamam - ne de onun sonunu zorunlu olarak mühürlediğin *caamora*'yı reddettiğin için. Ama ben umut istemiyorum. Görmeyi arzuluyorum. Kardeşime tanık olduğu şey adına lanetlenmeyi kabul etmeyi öğreten vizyona imreniyorum."

Sessizce tepeden aşağı indi ve Covenant'ı gecenin boşluğuna bıraktı.

Soğuk sessizlikte Covenant içinde bulunduğu durumla yüzleşmeye çalıştı, Lord Foul'un manipölasyonlarının mantığından kaçmak için mücadele etti. Revelstone belki de sadece üç gün uzaktaydı. Ama vahşi büyü zehirlenmişti ve zehir tüm hayallerini yakalamıştı. Dünyanın Sonu Solucanı'nın çoktan beslendiği göklerin kara körfezinden daha fazla umut barındırmıyordu. Honninscrave'in zor lütfu bağışlama gibi hissettirmiyordu. Karanlığı yeni bir keskinliğe kavuşturan bir öğütme taşı kadar zorlu hissettiriyordu. Ve o yalnızdı.

Arkadaşsız olduğu için değil. Ülke'nin yoksulluğuna rağmen, ona hiç tanımadığı kadar çok dostluk bahşetmişti. Hayır, yüzüğü yüzünden yalnızdı. Çünkü başka hiç kimse Dünya'yı mahvedecek bu aşırı güce sahip değildi. Ve artık buna hiç hakkı olmadığı için.

Çözemediği ya da kaçınmadığı çatışmanın düğüm noktası buydu; ve bu onun benlik duygusunu sakatlıyor, kimliğini elinden alıyor gibiydi. Vahşi büyü ve inatçı tutkusu dışında Arazi'ye sunacak neyi vardı? Arkadaşları için başka ne değeri olabilirdi ki? Ya da yükü bırakır bırakmaz taşımak zorunda kalacak olan Linden için? En başından beri buradaki hayatı

Ahmaklık ve acı, günah ve kötülükle dolu bir hayattı; ve sadece vahşi büyü onun kefarecini ödemesini sağlamıştı. Ve şimdi Clave köyü kalıntılara indirgemişti. *Harucha'i*'yi bir kez daha tuzağa düşürmüştü. Sunbane iki günlük bir süreye ulaşmıştı. Seadreamer, Hergrom, Ceer ve Harnako ölmüştü. Findail ve Doom'un ısrar ettiği gibi yüzüğünü şimdi teslim ederse, kendi yaptıklarının ağırlığını bir daha nasıl taşıyabilecekti?

Biz düşmanınız, sen ve ben, sonuna kadar düşman. Ama son senin olacak. İnançsız, benim değil. Sonunda senin için tek bir seçenek olacak ve sen bunu çaresizlik içinde yapacaksın. Kendi iradenle beyaz altını elime vereceksin.

Antlaşma'nın cevabı yoktu. Andelain Ölümler Arasında'da Mhoram şöyle uyarmıştı: "O size, sizin onun Düşmanı olduğunuzu söyledi. Seni her zaman yanıltmaya çalıştığını unutma. Ama Covenant'ın eski Yüce Lord'un ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Etrafında, hiçbir ay ışığının hafifletemeyeceği bir dehşet tepeleri kaplamıştı. Farkında olmadan, yıldızların parıltıdan suçlamaları altında yere çökmüştü. Findail de Despiser gibi, *"Yüzüğünü teslim etmeye ikna edilmeli,"* demişti. *Eğer teslim etmezse, Dünya'yı yok edeceği kesindir.* Covenant kendi içine kapandı. Umutsuzca haykırmak istiyordu ama yapamıyordu; kör gökyüzüne öfke ve çılgınlık fırlatmak istiyordu ama gücünün sarsıcı tehlikesi tarafından serbest bırakılması engellenmişti. Despiser'in tuzağına düşmüştü ve çıkış yolu yoktu.

A r k a s ı n d a k i tepeye tırmanan ayak seslerini
d u y d u ğ u n d a , yardım istemekten kendini alıkoymak için
yüzünü kapattı.

Yol arkadaşlarının özel emanasyonlarını okuyamıyordu. Ona kimin yaklaştığını bilmiyordu. Belli belirsiz Sunder ya da Pitchwife'ı bekliyordu. Ama adını bir acıma ya da yakarış acısı gibi iç çekerek söyleyen ses Linden'a aitti.

Onu karşılamak için doğruldu, ancak hak etmediği endişesi için cesareti yoktu.

Ay, saçlarını sanki temiz ve güzelmiş gibi parlatıyordu. Ama yüz hatları gölgeliydi; sadece sesinin tonu

ruh halini ortaya koyuyordu. Sanki onun kırılmaya ne kadar yakın olduğunu biliyormuş gibi konuşuyordu.

Bir dua gibi yumuşak bir sesle, "Bırak deneyeyim," diye nefes aldı.

Bunun üzerine içinde bir şeyler kırıldı. "*İzin mi verdin?*" diye öfkelenildi birden. Kederini bastırmak için başka bir yolu yoktu. "Seni zorlukla *engelleyeblirim*. Eğer dünyadan sorumlu olmak için bu kadar hevesliysen, *benim* iznime ihtiyacın yok. Fiziksel yüzüğe bile ihtiyacın yok. Onu oradan da kullanabilirsin. Tek yapman gereken bana sahip olmak."

"Dur," diye mırıldandı bir yalvarış yankısı gibi, "dur." Ama ona duyduğu aşk ıstıraba dönüşmüştü ve onu geri çağırıyordu.

"Bu senin için yeni bir deneyim bile olmayacak. Tıpkı annene yaptığın gibi olacak. Tek fark, işin bittiğinde ben hâlâ hayatta olacağım."

Sonra durmak için kendini zorladı, lafını geri çekme, ona ulaşmadan susturma arzusunun gücüyle nefesi kesildi, Kadın ay ışığında yumruklarını kaldırdı ve ona bağırmaya başlayacağını düşündü. Ama yapmadı. Kızın sezgileri, adamın sıkıntısının doğasını ona acı verici bir şekilde açık hale getirmiş olmalıydı. Uzun bir süre kollarını kaldırdı, sanki bir darbenin ona isabet etmesi için kat etmesi gereken mesafeyi ölçüyormuş gibi. Sonra bantlarını indirdi. Uzun zamandır ona karşı kullanmadığı düz, kişisel olmayan bir ses tonuyla, "Demek istediğim bu değildi," dedi.

"Biliyorum." Kadının ilgisizliği onu öfkeden daha çok incitmişti. İsterse onu ağlatabileceğinden artık emindi. "Özür dilerim." Pişmanlığı gecenin keskinliğinde kulağa önemsiz geliyordu ama ona sunacak başka bir şeyi yoktu. "Bunca yolu geldim ama Tek Ağaç'ın mağarasında da kalabilirdim. Bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum."

"O zaman bırak da biri sana yardım etmeye çalışsın." Kadın yumuşamadı; ama ona saldırmaktan da kaçındı. "Kendin için değilse bile benim için yap. Zaten uçurumun kenarındayım. Yapabildiğim tek şey," diye dikkatlice ifade etti, "sadece Sunbane'e bakmak ve akli başında kalmak. Senin acı çektiğini gördüğümde kendimi tutamıyorum."

"Herhangi bir gücüm olmadığı sürece Lord Foul hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok. Ya da Sunbane'e. Yani elimdeki tek sebep sensin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin. Senin yüzünden buradayım. Senin sayende tek parça kalmak için savaşıyorum. Bir şeyler *yapmak* istiyorum" - yumrukları tekrar bir haykırış gibi yükseldi ama sesi değişmedi - "bu dünya için - ya da Foul'a karşı - senin sayende. Böyle devam edersen, çatlayacağım." Birdenbire kontrolü bozuldu ve acı, bir yaradaki kan gibi kelimelerinde kabardı. "En azından lanet olası babama bu kadar çok benzemekten vazgeçmeni istiyorum."

Babası, diye düşündü Covenant sessizce. Kendine o kadar acıyan bir adamdı ki bileklerini kesmiş ve bunun için onu suçlamıştı. *Zaten beni hiç sevmemiştin*. Ve bu gaddarlık onun hayatını sakatlayan karanlığı getirmişti - kara ruh halleri, annesine karşı uyguladığı şiddet, kötülüğe yatkınlık. Felç geçirdiği zamanlar. Ceer'in hayatına kastetmesi.

İtirazı Covenant'ın yüreğini burktu. Bu ona, onu hayal kırıklığına uğratmayı ne kadar az göze alabileceğini çarpıcı bir canlılıkla gösterdi. Başka herhangi bir acı ya da korku tercih edilebilirdi. İçgüdüsel olarak yeni bir söz verdi - bozduğu ya da tuttuğu diğerleriyle eşleşecek başka bir taahhüt.

"Cevabı bilmiyorum," dedi, hayatının söylediklerine nasıl bağlı olduğunu algılayacağı korkusuyla kendini sessiz tutarak. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Ama Clave konusunda ne yapacağımı biliyorum." Kabuslarının ona ne öğrettiğini ona söylemedi. Cesaret edemedi. "Orada işimiz bittiğinde daha fazlasını öğreneceğim. Öyle ya da böyle."

Onun sözüne inandı. Ona güvenmeye şiddetle ihtiyacı vardı. Eğer güvenmezse, ona anne babası gibi kayıp biriymiş gibi davranmak zorunda kalacaktı ve bu alternatif onun için açıkça dehşet vericiydi. Kendi kendine başını sallayarak kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve tepeyi terk ederek mağaranın sığınağına ve yetersiz sıcaklığına geri döndü.

Covenant bir süre daha karanlıkta tek başına kaldı. Ama kırılmadı.

Dokuz: Krize Yürüyüş

ŞAFAKTAN ÖNCE, yeni bölüm kahvaltısını yaptı, erzaklarını yeniden paketledi ve ayaklarının altında taşlarla güneşi beklemek için en yakın yamaca tırmandı Covenant doğuyu donuk bir şekilde izledi, yarı yarıya Güneşboğan'ın sadece bir günlük bir döngüye hızlanmış olabileceğinden korkuyordu. Ama güneş ufukta belirdiğinde, hava bir korona gibi maviye büründü ve hâlâ ıslak ve gri olan manzaraya bir parça ihtişam gibi masmavi bir dokunuş verdi - sanki Covenant hüzünlü bir şekilde Güneşboğan'ın Foul'dan başka herhangi bir elin elinde olması güzel bir şey olurdu diye düşündü. Ama sonra karanlık batıya doğru kaynamaya başladı; ve tepelerdeki ışık azaldı. Rüzgârın ilk parmakları Covenant'ın sakalını okşuyor, onunla alay ediyordu.

Sunder ona döndü. Graveler'ın gözleri çakıl taşları kadar sertti ve *krillerin* sarılı olduğu bohçayı çıkardı. Sesi rüzgârda sertçe yankılanıyordu. "Kâfir, senin isteğin nedir? *Krili* elime ilk verdiğinde, ondan bir *rukħ* gibi yararlanmamı, kendimi ona ayarlamamı ve gücünü amacıma göre bükmemi öğütlemiştin. Ben de bunu yaptım. Bana öğreten aşkımdı" - Hollian'a baktı - "ama ben tüm gücümle dersimi aldım." Uzun bir yoldan gelmişti ve eksik bulunmamaya kararlıydı. "Bu yüzden yolumuzu kolaylaştırabilirim, yolculuğumuzu hızlandırabilirim. Ama bunu yaparken bizi tartışmasız bir şekilde Clave'in bilgisine sunacağım ve Gibbon na-Mhoram bize karşı önceden uyarılmış olacak." Sertçe tekrarladı, "İsteğiniz nedir?"

Covenant bir an için kendi kendisiyle tartıştı. Eğer Gibbon Yasak Ateşi'ni körüklemek için daha fazla tutsak öldürebilirdi. Ama tehlikenin çoktan farkına varmış olması da mümkündü. Sunder bir önceki gün de aynı şeyi söylemişti. Eğer Antlaşma ihtiyatlı davranırsa, na-Mhoram'a hazırlık için daha fazla zaman kazandırabilirdi.

Covenant'ın omuzları korkusunu bastırmak için kamburlaştı. "*Krill*'i kullan," diye mırıldandı. "Zaten çok fazla zaman kaybettim."

Graveler sanki başka bir cevap beklemiyormuş gibi başını salladı. Ceketinden Güneş Taşı'nı çıkardı.

Bu, Ülke'nin eski taş-bilimi ustalarının orkestre adını verdiği bir kaya türüydü. Yumruğunun yarısı büyüklüğünde, düzensiz şekilli ama pürüzsüzdü; ve yüzeyi, kendisinden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir boyuta açılan, saydamlık olmadan yarı saydamlık gibi garip bir izlenim veriyordu.

Sunder ustalıkla bezi *kril* mücevherinden kopardı ve parlak argent ışığının yağmur kalınlığındaki kasvete karışmasına izin verdi. Sonra Güneş Taşı'nı ve o mücevheri birbirlerine temas ettirdi.

Bir anda, orkestanın gelen bir veril güç şaftı doğrudan güneşin gizli kalbine doğru fırladı. Öfkeyle cızırdayan ışın, Güneşboğan'ın gücüne doğrudan dokunmak için çiseleyen yağmuru ve gök gürültüsünü delip geçti. Ve *kril*, sanki ışığı yağmuru geri püskürtebilirmiş gibi parladı.

Sağanak ve şiddetli gök gürültüsüyle fırtına tepenin üzerinden geçti. Orkestranın kızıl şaftı göklere bir hakaret gibi şimşekleri çağırıyor gibiydi. Ama Sunder hiç irkilmeden durdu, hiçbir ateşten zarar görmedi.

Şirkete hiç yağmur yağmadı. Rüzgâr bölgeyi kasıp kavurdu; gök gürledi; şimşek karanlıkta çılgınlık gibi çaktı. Ancak Sunder'in gücü fırtınanın içinde bir cep, şiddetten arınmış bir bölge oluşturdu.

Clave'in her zaman yaptığı şeyi yapıyor, Sunbane'i kendi amaçlarına hizmet etmek için kullanıyordu. Ama onun çabası kana mal olmadı. Onu güçlü kılmak için kimsenin kanı dökülmemişti.

Bu fark Covenant için yeterliydi. Acımasız bir hareketle arkadaşlarını harekete geçirdi.

Hızla Sunder'ın etrafında sıralandılar. Hollian ona rehberlik ederken, Graveler güneybatıya doğru döndü. Orkestrasını ve *krilini* bir meydan okuma gibi alev alacak şekilde birbirine kenetleyerek Revelstone yönünde ilerlemeye başladı. Koruması da onunla birlikte hareket ederek tüm bölüğü sardı.

Yavaş yavaş, *krilin* parlaklığına kıpkırmızı bir renk girdi ve sanki mücevherin çekirdeği yanmaya başlamış gibi ışığı renklendirdi.

kanadı; ve uzun gümüş parıltıları Güneşboğan ateşinin şaftını çizdi. Ama Sunder ellerini kaydırdı, iki gücü saf tutmak için hafifçe ayırdı. Bunu yaparken, alanı biraz daraldı ama şirketin ilerlemesini engelleyecek kadar değil.

Rüzgâr onları kırbaçlıyordu. Çamur adımlarını tıkıyor, her adımı tehlikeli hale getiriyordu. Yamaçlardan köpürerek inen dereler bacaklarına çarpıyor, birbirlerine katılarak küçük nehirler oluşturuyor ve yolcuları sürükleyip götürmeye çalışıyordu. Cail'in desteği olmasa Covenant defalarca düşebilirdi. Linden, Fole'un omzuna sertçe sarıldı. Tüm dünya gök gürültülü bir su duvarına dönüşmüştü; veril ve argente aydınlanmış, şimşeklerle çentik atılmış, aşılmaz bir sağanak. Kimse konuşmaya çalışmadı; sadece Devler seslerini duyurabilirdi. Yine de Sunder'in koruması, şirketin Sunbane'in izin verdiğiinden daha hızlı hareket etmesini sağladı. Günün bir saatinde, iki gri, bulanık şekil fırtınanın vücut bulmuş hali gibi belirdi ve yağmursuz cebe girerek kendilerini Covenant'a sundular. Onlar *Harucha'i*ydi. Onları kabul ettiğinde, tek kelime etmeden yoldaşlarına katıldılar.

Linden'in Sunder'a bakışındaki yoğunluk Covenant'a zaten bildiği bir şeyi söylüyordu: Graveler'ın bu kadar farklı iki alanda ustalaşması onu çok zorluyordu. Yine de o bir Stonedownor'du. Halkının doğal sertliği, Sunbane'in çilesi altında nesiller boyu hayatta kalmakla şartlanmıştı. Ve amaç duygusu açıktı. Günün yolculuğu nihayet sona erdiğinde ve ateşlerini bıraktığında, o kadar yorgun görünüyordu ki ayakta zor duruyordu ama yorgunluktan neredeyse on fersah bataklık ve su boyunca çalışmaktan başka bir şey yapmamış olan Covenant'tan daha fazla yenilmiş değildi. Covenant ilk kez Graveler'ın hak ettiğinden daha fazlası olduğunu düşünmüyordu.

Rüzgâr bulutları batıya doğru savururken şirket, Covenant'a Revelstone yakınlarındaki sert araziye hatırlatan açık bir düzlükte kamp kurdu. Geçmiş bir çağda, o bölge, çiftçilerinin çalışkanlığı sayesinde verimli hale gelmişti.

çiftçiler ve sığır çobanları- ve Lordların hayırsever gücü tarafından. Şimdi her şey acı verici bir şekilde değişmişti. Clave'in yakın arazisinin eşiğinde olduğunu, şirketin na-Mhoram's Keep'in sınırları içine girmek üzere olduğunu hissediyordu.

Gergin bir şekilde Hollian'a ertesi günün güneşinin ne olacağını sordu. *Hollian* cevap olarak ince *liantar* esasını çıkardı. Asayı kamp ateşinin ışığında havaya kaldırdığında cilalı yüzeyi Diyar'ın kadim ormanları gibi parlıyordu.

Sunder'in sol ön kolu gibi sağ avucu da eski yara izleriyle doluydu - kehanetleri için kan aldığı kesikler. Ama artık kana ihtiyacı yoktu. Sunder gülümsedi ve ona sarılmış *krili* uzattı. Üzerini sadece bir beyaz ışının geceye yayılmasına yetecek kadar açtı. Sonra, kendi yeteneklerine saygı duymaktan başka bir şey öğrenmemiş bir kadın gibi, saygıyla *liantar*'ını ışığa dokundurdu.

Ve alev, ağaçtan çıkan bir bitki gibi büyüdü. Narin filizler havada dalgalandı; telkari ateş tomurcukları çiçek açtı; yapraklar kıvrıldı ve açıldı. Ona ya da oduna zarar vermeden, alev gizemli bir büyüme gibi etrafına yayıldı, ilkbahar ve yeni elmalar kadar yeşil ve keskindi.

Bu manzara karşısında Covenant'ın sinirleri istemsizce gerildi.

Hollian'ın ona ve Linden'a ateşinin ne anlama geldiğini açıklamamasına gerek yoktu. Geçmişte buna birkaç kez tanık olmuşlardı. Ama onları izleyen, gözleri fal taşı gibi açılmış Devlerin iyiliği için sessizce, "Yarın bereketli bir güneş getirecek," dedi.

Covenant Linden'a baktı. Ama o *Harucha*'yi inceliyor, herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını araştırıyordu. Ancak Sunder, Gibbon'ın kavrayışının Revelstone kapılarının ötesine sadece bir günlük yolculuk mesafesinde olduğunu söylemişti; ve Linden sonunda Covenant'ın bakışlarıyla karşılaştığında sessizce başını salladı.

İki gün daha, diye düşündü. Raver bize ulaşana kadar bir gün. Tabii *Grim*'ini tekrar denemeye karar vermezse. *En korkunç saydığınız hastalık*- O gece, kâbuslar onu kesinlikle kopacağına inanana kadar gerdi. Hepsi tek bir öldürücü hayal haline gelmişti ve içinde ateşi zehir kadar siyahtı.

Şafağın yeşil öncesi kasvetinde, bir çift *Haruchai* daha topluluğa katılmak için geldi. Yüzleri, yaşadıkları dağlar kadar taşlı ve heybetliydi; yine de Covenant, kendisine korkuyla geldikleri gibi dehşet verici bir izlenim edindi. Ölüm korkusu değil, Clave'in onlara neler yaptırabileceği korkusu.

Onların durumu iğrenç. Onları kabul etti. Ama bu yeterli değildi. Banner onları kurtarmasını emretti.

Güneş yükseldiğinde, çıplak araziye Illeath Taşı'nı hatırlatan hastalıklı bir renk veriyordu.

Çöl güneşinin Yukarı Topraklar'daki bitki örtüsünün tüm kalıntılarını eritmesinin üzerinden altı gün geçmişti. Sonuç olarak tüm ova çöle dönmüştü. Ama toprak öylesine suyla ıslanmıştı ki, güneşin değdiği her yerde buhar çıkıyordu; ve bu buhar, panik halinde ince funda ve çalı filizleri yetiştiriyor gibiydi. Toprağın gölgede kaldığı yerler çıplak kemikler kadar çoraktı; ama başka yerlerde, güneşin kırbaçladığı ve iki gündür yağan yağmurla beslenen, kıvrım kıvrım yeşil gövdeler umutsuzca büyüyordu. Birkaç dakika içinde çalılar Covenant'ın inciklerine kadar ulaşmıştı. Daha fazla hareketsiz kalırsa, hiç hareket edemeyebilirdi.

Ama önünde, Westron Dağları yırtık kar örtüsünü ufkun üzerine doğru itiyordu. Ve sıradağların bir burnu Sunder'ın yolu ile aynı hizadaydı. Belki de Revelstone, Devler'in daha büyük gözleri tarafından çoktan görülebiliyordu.

Eğer öyleyse bile, bu konuda hiçbir şey söylemediler. Pitchwife doğaüstü fundalığı mide bulandırıcı bir bakışla izledi. Mistweave'in şüphesi sanki Fole'un Linden'in yanında onun yerini almasına içerlemiş ama yine de kendini haklı çıkaramayacağına inanmış gibi kavgacı bir hal almıştı. Birinci, bitki örtüsüne karşı gücünü tahmin ederek uzun kılıcını kaldırdı. Sadece Honninscrave güneybatıyı hevesle inceledi; ama sıkılmış yüzünde daha önceki yargısının yankısından başka bir şey yoktu: *Burası kardeşimin ruhuyla satın aldığı dünya. Böyle bir dünyayı yaşamaya değer buluyor musunuz?*

Ancak İlk'in şirketin yolunu kesmesi gerekmiyordu. Süvariler *rukhs*larını kullanırken Sunder da Güneştaşı'nı ve *krill*'i kullanarak Güneşboğan'ı bir yol açmaya zorladı. Veril ateş ve beyaz ışıkla, Graveler bölüğün önündeki büyümeyi dümdüz etti, içinden bir yol açtı. Seller, dereler ve bataklıklar tarafından engellenmeyen yolcular önceki günkü hızlarını artırabildiler.

Funda ve çalılar Covenant'ın dağları görmesini engelleyecek kadar uzamadan önce, Sunder'inkine benzeyen kırmızı bir ışığın burnun üzerinden güneşe doğru yükseldiğini gördü. İçten içe ürpererek onu tanıdı. O mesafeden görülebilmesi için muazzam olması gerekirdi.

Banefire'in şaftı.

Sonra kıvranan fırça tüm güneybatıyı gözden sildi.

Bir süre için, bu anlık görüşün yarattığı sıkı endişe tüm dikkatini meşgul etti. Banefire. Onu küçültüyor gibiydi. Onu bir kez görmüştü. Kutsal muhafazanın yüksek boşluğunu dolduran şaşırtıcı bir sıcaklık ve vahşilikle kanı yutuyordu. Okuyucuların *usta rukh* ile ilgilendiği seviyede bile, bu yangın onu yakıcı bir güçle vurmuş, düşüncelerini küle çevirmişti. Bunun basit hatırası bile onu ürkütüyordu. Azgın vahşi büyüünün bile onunla boy ölçüşebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Böyle güçler arasındaki çatışma dağları parçalayacak kadar şiddetli olurdu. Peki ya Zaman Kemerini? Cevabı bilmiyordu.

Ancak kuşluk vakti Sunder tökezlemeye başladı; ve Covenant'ın dikkati dışarıya doğru çekildi. Graveler periaptiklerini sanki birlikte özel bir tür *rukhs* oluşturuyorlarmış gibi kullandı; ama öyle değildi. Binicilerin *rukhs*ları gerçek güçlerini doğrudan ana *rukhs* ve Banefire'dan alıyordu ve bu yüzden her Binicinin Revelstone'a giden bir güç kanalını açık tutmak için yalnızca yeterli kişisel çabaya ihtiyacı vardı; gerisini Banefire hallediyordu. Ama Sunder Sunbane'i ve *Krill*'i doğrudan kullanıyordu.

Bu çaba onu çok yoruyordu.

Linden onun durumunu bir bakışta anladı. "Ona *elmas kurusu* verin" diye mırıldandı sertçe. Bitki örtüsünün hastalığına karşı gösterdiği katı direnç, sesinin uzak ve kişiliksiz çıkmasına neden oluyordu. "Ve onu taşıyın. İyi olacak. Eğer ona iyi bakarsak." Bir süre sonra ekledi, "Buna dayanacak kadar inatçı."

Sunder ona belli belirsiz gülümsedi. Teninin gölgesinin altında solgunluk vardı; ama Dev içkisini yudumladıkça belirgin bir şekilde güçlendi. Honninscrave onu havaya kaldırdığında yine de itiraz etmedi. Sırtını Usta'nın göğsüne dayamış, bacaklarını Dev'in kollarının üzerine bükmüş bir halde otururken, güçlerini tekrar yükseltti; ve topluluk yürüyüşüne devam etti.

Öğleden kısa bir süre sonra iki *Haruçay* daha Covenant'a katılarak, onun ve arkadaşlarının iki yanında koruyucu bir **ş e k i l d e** sıralanan adamlarının sayısını ona çıkardı.

Onları sertçe selamladı; ama onların varlığı onu daha da korkuttu. Onları Gibbon'dan nasıl koruyacağını bilmiyordu.

Sunder zayıfladıkça korkusu da artıyordu. Hatta Güneştaşı ve *kril*, Graveler sadece yalnız bir adamdı.

Önüne çıkan engeller sadece çalı çırpı ve fundalık olsa da, onları herhangi bir Binici kadar etkili bir şekilde karıklayabiliyordu. Ama sonra toprak değişti: arazi çılgın ormangülü, jakaranda ve hanımelanden oluşan bir ormana dönüştü. Bu arapsaçı içinde, Banefire'in mümkün kıldığı doğrudan doğruluk gibi bir şeyle yolunu zorlayamazdı. El yordamıyla en az direnç göstereceği yolu bulması gerekiyordu; ve orman sanki kaybolmuşlar gibi yolcuların arkasından kapanıyordu.

Linden ve Hollian aynı anda "Sunder!" diye bağırdıklarında güneş Westron Dağları'nın yakınlarına düşmüş ve ışık filtrelenmiş bir kasvetten biraz daha fazlası haline gelmişti.

Honninscrave sarsılarak durdu. İlk, Linden'in arkasından ileri atılırken Graveler Mutabakatı'nın boğazı panikle daralmış bir halde ona bakmak için döndü.

Topluluk etraflarında toplanırken Üstat Sunder'i yere bıraktı. Bir anda Sunder'in dizlerinin bağı çözüldü. Kolları şiddetli bir sancıyla titriyordu.

Covenant, Graveler'la yüzleşmek için Birinci ve Pitchwife'ın arasına sıkıştı. Tanınma Hollian'ın yüzünü beyazlattı, kuzguni saçlarını bir ağıt kadar sade gösterdi. Linden'in gözleri Güneştaşı ile *Krill* arasında gidip geldi.

Orkestrasından batmakta olan güneşe doğru uzanan vermil şaft, sanki daha sıcak bir ateş tarafından tüketiliyormuş gibi yıpranmış ve kömürleşmiş bir görünüme sahipti. *Krill*'in berrak mücevherinin çekirdeğinde bir çıban gibi sert bir siyahlık düğümü yanıyordu.

"Na-Mhoram onu almaya çalışıyor!" Hollian umutsuzca nefes nefese kaldı. "Bu kadar yorgunken kendini nasıl kurtarabilir?"

Sunder'in gözleri artık göremediği bir şeye sabitlenmişti. Kül rengi yüzünde, derisini kayganlaştıran asit teriyle kesilmiş yeni çizgiler belirdi. Kaslarında titremeler düğümleniyordu. Yüz ifadesi bir nöbet kadar çıplak ve dehşet içindeydi.

"Bırak onları!" Linden onu tersledi ve sesini onun saplantısını delegecek şekilde yükseltti. "Bırak! Bunu sana yapmasına izin verme!"

Sunder'in çenesinin kenarları tehlikeli bir şekilde şişti. Sanki kendi kolunu kırıyormuş gibi bir iniltiyle Güneş Taşı'nı zorla yere indirdi. Kıpırmızı ışını anında kaybordu: orkestra yeniden anlaşılması güç bir yarı saydamlığa büründü.

Ancak *krilin* merkezindeki siyahlık şişti ve daha da güçlendi.

Sunder boştaki elini hışımla bıçağın sargılarına sardı. Metalden ısı parlıyordu. Başını eğerek *krili* ateş gibi kavradı ve Clave'in dokunuşundan kurtulmak için savaştı - bir zamanlar Gibbon'ı neredeyse Covenant'ın öldüğüne ikna ettiği aynı insani ve yenilmez vazgeçişle savaştı.

Linden bağıırıyordu, "Sunder! Dur! Seni öldürüyor!" Ama Graveler ona kulak asmadı.

Covenant yarım elini uzattı. Gibbon'ın gücünün basit yakınlığı gümüş beyaz bandı söndürülemez hale getirmiş gibi yüzüğünden ateş sıçradı.

Findail'in protestosu ormanda çınladı ve Covenant bunu duymazdan geldi. Sunder onun arkadaşıydı ve zaten çok sık başarısız olmuştı. Belki de kendini Clave ve Banefire'a karşı test etmeye hazır değildi. Belki de asla hazır olamayacaktı. Ama tereddüt etmedi. Kasıtlı olarak *krili* tuttu. Ateşin gücüyle, sanki Graveler'in kasları kuma dönüşmüş gibi bıçağı Sunder'ın elinden aldı.

Ama *krilin* etrafına vahşi büyüünü kapattığında, tüm alevi karardı.

Nefret kadar aç bir gece yarısı yangını topluluğun arasında patladı, ağaçları yırttı. Sanki sonunda zehir zafer kazanmış, gücünün tüm gerçeğı haline gelmiş gibi içinden karanlık bir öfke fııskırdı. Bir an için bocaladı. Sonra Linden'in vahşi çığılığı ona ulaştı.

Vahşice, ateşini havadan söktü, zihninin duvarlarından bir duvar halısı gibi aşağıya fırlattı. *Kril*, uyuşmuş parmaklarının arasından kayarak önce kutsallığı bozulmuş toprağı saplandı.

Kıpırdayamadan, tepki veremedi, nefes alamadan, kalbinde umutsuzluk gongu gibi çınlayan dehşeti kontrol altına almaya çalışmadan, arkasından ağır bir darbe indi; ve Cail çalılıklara doğru savruldu.

Bir darbe daha: taş gibi bir yumruk Covenant öne doğru savruldu, bir orman gülünün sert gövdesine çarptı ve sırt üstü yere yığıldı, sanki dünyanın tüm havası alınmış gibi soluk soluğı kaldı. Gün batımının parıltıları yaprakların arasından zümrüt yıldızlar gibi süzölüyor, baş döndürücü bir şekilde görüş alanında dönüyordu.

Etrafında, ağaçların arasında bir dövüş vardı. Ama hiç ses çıkmıyordu. Duyma yetisi kaybolmuştu. Linden'in gergin çığılığı sessizdi; İlk'in şiddetli öfkesinin sesi yoktu.

Hollian çılgına dönmüş bir halde Sunder'ı sürükleyerek savaşın dışına çıkardı. Covenant'ın önünden geçerek bir anlığına onun görüşünü engelledi. Ama hiçbir şey onun içinde dönüp duran, Solucan'ın aurası kadar zorunlu ve lanetleyici olan parlak, nefessiz baş dönmesini engelleyemezdi.

Cail ve Devler, Harn, Durris ve *Harucha*'nin geri kalanıyla savağı kilitlenmişti.

Saldırganların hareketleri tuhaf bir şekilde yavaş ve kesindi. Kendilerini kontrol ediyor gibi görünmüyorlardı. Ama doğal güçlerinin tüm kuvvetiyle öyle sert vurdular ki Devler bile sendeledi. Pitchwife, Fole ve bir başka *Haruchai*'nin otomatik gücü altında yere yığıldı. Falçıyonunun yassısını savuran İlk, kocasının yardımına koştu Honninscrave her yumruğuyla *Haruchai*'lerden birini yere serdi. Cail'in halkı artık onun devasa yumruklarından kaçınacak dengeye ya da uyanıklığa sahip değildi. Ancak saldırganlar acıya alışmış gibi tekrar ayağa kalktı ve ona tekrar saldırdı. Mistweave bir *Haruchai*'yi kucakladı, bir diğerini tekmeye yere serdi. Ancak *Haruchai* yüzüne öyle bir darbe indirdi ki kafası geriye doğru çatırdadı ve tutuşunu gevşetti.

Gaza gelmiş bir adam gibi kaskatı hareket ediyordu. Harn savaş boyunca Cail'i takip etti. Cail onu kolayca atlattı; ama Harn pes etmedi. Durris, Fole ve diğerleri kadar akılsız görünüyordu.

Clave tarafından ustalaştırılmışlardı.

Covenant'ın görüş alanında baş dönmesi yavaş yavaş odaklanmaya başladı ve kendini *krile* bakarken buldu. Toprakta, yüzünün birkaç metre ötesinde küçük bir haç gibi duruyordu. Savaş her yere çarpıp yuvarlansa da Loric'in eldritch kılıcına kimse dokunmamıştı.

Mücevheri berrak, temiz bir argence ile parlıyordu; mücevherin saf derinliklerine hiçbir leke bulaşmamıştı.

Gibbon'ın bu girişimi, tüm *Haruchai*'yi ele geçirene kadar şirketin dikkatini dağıtmak için bir *aldatmacaydı*.

Cail hariç hepsi.

Covenant, anoksinin verdiği hülyalı kopuklukla Cail'in neden bağışıklığı olduğunu merak etti.

Aniden kaslarının düğümlenmesi hafifledi. Nefes almasını engelleyen sersemletici paroksizmi aşarak ciğerlerine hava çekti; ve ses ormana geri sızmaya başladı - yaprakların kesilmesi, çabanın **h o m u r t u s u** ve darbesi. Bir an için hiç ses çıkmadı; savaş acı bir sessizlik içinde devam ediyordu. Ama sonra, sanki çok uzaklardan,

Linden'in seslendiğini duydu, "Cail! *Merewives*! Onlardan kaçtın!"

Covenant, Cail'in tepkisini görmek için tam zamanında kendini yerden kaldırdı.

Cail bir panter aniliğiyle Harn'ın üzerine atladı. Harn etkili bir şekilde karşı koyamayacak kadar uyuştu. Harn'ın sert darbelerinin altında eğilen Cail onun dengesini bozdu, sonra omzundan ve kalçasından yakalayıp havaya kaldırdı. Harn, Cail onu belini kırmak için kaldırdığı ve hazırladığı dizine doğru savururken, yana dönmek için gerekli iradede yoksundu.

Yine de son anda Harn yana döndü. Brinn ve Cail *merewives*'in transına yakalandıklarında, Linden Brinn'in kolunu kırmakla tehdit etmişti; ve bu özel tehlike onu kendine getirdi. Harn, Cail'in elinden kurtulup ayağa kalktı ve akrabasıyla yüz yüze geldi.

Bir an için sanki hiçbir şey olmamış gibi birbirlerine kayıtsızca baktılar. Sonra Harn başını salladı. O ve Cail Devlerin yardımına koştu.

Hâlâ öksüren Covenant kendini bir ağaca yasladı ve dövüşün geri kalanını izledi.

Çok uzun sürmedi. Cail ve Harn, Fole ve Durris'i Gibbon'ın elinden kurtardıktan sonra, dördü kısa süre içinde kalan altısını da kurtarmayı başardı.

Pitchwife ve Mistweave hırpalanmış bedenlerini çalılarının arasından çıkardılar. İlk, kılıcını hazır tutarak etrafına sertçe baktı. Honninscrave kendi öfkesinin şaşırtıcı gücünü kontrol altına almak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ama *Haruchai* Devleri görmezden geldi. Yüzlerini birbirlerine döndüler ve halklarının sessiz kayıtsızlığıyla zihin zihin konuştular. Az önce olanlara rağmen, yılmış ya da korkmuş görünmüyorlardı.

Konuşmaları sona erdiğinde Cail Devlere ve Linden'e baktı, sonra da Covenant'la yüzleşti. Özür dilemedi. Halkı *Haruchai*'ydi ve onların dürüstlüğüne karşı işledikleri suç sadece pişmanlık duyulamayacak kadar derindi. Ses tonunu hiç değiştirmeden, herhangi bir haklılık ya da pişmanlık belirtisi göstermeden şöyle dedi: "Benimki gibi değersiz bir şeyin işe yarayacağı konusunda hemfikiriz. Ne olursa olsun

Emrettiğın tazminatı üstleneceğiz. Ama bir daha bu şekilde kendimizden geçmeyeceğiz."

Covenant ne diyeceğini bilemedi. *Harucha*'yi ve onlardan önceki Kan Muhafızlarını uzun zamandır tanıyordu; yine de Yargılarının ölçsüzlüğü karşısında hayrete düşmüştü. Ve böyle insanlar tarafından hizmet edilmeye daha fazla dayanamayacağından emindi. Onlara layık olmak için duyduğu basit arzu onu çılgına çevirecekti.

Beyaz ateşinin bu kadar kısa sürede bu kadar kararmış olması nasıl mümkün olabilirdi?

Pitchwife nefesinin altında şaka gibi bir şeyler mırıldandı, sonra kimse cevap vermeyince yüzünü buruşturdu. Honninscrave neşe için fazla kasvetli bir yer haline gelmişti. Mistweave kendini kanıtlama arzusuyla kahkahayı unutmuştu. Ve İlk, Cail'in konuşmasıyla yatışmamıştı. *Haruchai* onun savaş içgüdüsünü harekete geçirmişti; yüzü de savaşmak için bilenmiş kılıcı gibiydi.

Güneş battığı ve Sunder bitkin düştüğü için Usta'ya ve Mistweave'e bir kamp ve yemek hazırlamalarını emretti. Yine de dinlenme kararı gerginliğini azaltmadı. Hüzünle, kamp için nispeten açık bir alan oluşturmak üzere çalılıkları keserek bölgede dolaştı.

Covenant durdu ve onu izledi. Aldığı darbe içindeki her şeyi kırılğan hale getirmişti. Küçülmüş duyuları bile onun acısını, köklü öfkesini göremiyordu.

Linden ona yaklaşmadı. İlk'in açıklığının izin verdiği ölçüde ondan uzak durdu, algısı üzerindeki etkisini olabildiğince azaltmak istercesine ondan kaçındı.

Hollian'ın Sunder'in omzunun üzerinden ona doğru attığı bakışlar, derinleşen alacakaranlıkta korku ve belirsizlikle tartışıyordu. Sadece Vain, Findail ve *Haruchai* umursamıyormuş gibi davrandılar.

Covenant yüzünü kapatmaya başladı, sonra ellerini tekrar indirdi. Ellerin uyuşukluğu ona iğrenç gelmeye başlamıştı. Yüz hatları sert ve kırılabilir gibiydi. Sakalı ter kokuyordu; tüm vücudu kokuyordu. Tepeden tırnağa kirli ve rütbesizdi.

ayak. Sesinin çatlayacağından korktu; ama kendini onu kullanmaya zorladı.

"Pekâlâ. Söyle. Biri söylesin."

Birinci, ön kolu kalınlığında bir hanımeli sapını koparan şiddetli bir kesik attı, sonra ona doğru döndü. Bıçağının ucu suçlamaları ona yöneltti.

Linden, Birinci'nin öfkesi karşısında irkildi ama müdahale etmedi.

"Dev dostu," dedi Arayış'ın lideri, sanki bu isim ağzını acıtıyormuş gibi, "Büyük bir kötülük gördük. Clave'e karşı bu karanlık ateşi yakmak gerçekten niyetin mi?"

Covenant'ın üzerinde yükseliyordu ve Mistweave'in kamp ateşinin ışığı onu baskın ve gerekli gösteriyordu. Cevap veremeyecek kadar kırılgan hissediyordu. Bir keresinde ön kolundaki zehri bir kayanın sivri ucuyla kesip çıkarmaya çalışmıştı. O silik yara izleri, Marid'in dişlerinin temel izlerinin etrafına perde gibi yayılmıştı. Ama şimdi daha iyi biliyordu. Dikkatle, "Bunu bana yapamayacak ve yanına kâr kalmayacak," dedi.

Birinci tereddüt etmedi. "Peki ya Dünya?"

Ses tonu gözlerini yaktı ama gözyaşlarıyla değil. Verdiği cevabın her kelimesi bir kömür kadar belirgindi. "Uzun zaman önce," kafasında yarı akılsız Mağara Şövalyelerinin kanı varken, "bir daha asla öldürmeyeceğime yemin ettim. Ama bu beni durdurmadı." Lena'yı katleden adamın göğsüne iki eliyle bir bıçak saplamıştı ve bu darbe onu lanetlemek için geri dönmüştü. Kemper's Pitch'in çöküşünde kaç *Bhrathair*'in öldüğüne dair hiçbir fikri yoktu. "En son oraya gittiğimde yirmi bir tanesini öldürmüştüm." Çoğu hayatlarının kötü olduğunu bilmeyen yirmi bir erkek ve kadın. "Suçluluk duygusundan bıktım. Eğer Zaman Kemerini yok edecek bir şey yapacağımı düşünüyorsanız, beni şimdi durdurmaya çalışsanız iyi edersiniz."

Bunun üzerine gözleri, sanki bıçağını adamın boğazına saplamanın sonuçlarını düşünüyormuş gibi kısıldı. Hollian ve Linden bakakaldı; Sunder ise Covenant'ın yardımına gitmek için kendini hazırlamaya çalıştı. Ama Birinci de İnançsız'ın arkadaşıydı. Ona en çok değer verdiği unvanı vermişti. Birdenbire

Kılıcının meydan okuması düştü. "Hayır, Dev dostu," diye iç geçirdi. "Çok uzaklara geldik. Ya sana güvenirim ya da hiçbir şeye."

Kabaca, uzun kılıcını kınına soktu ve arkasını döndü.

Ateş ışığı, Linden'in endişe ve rahatlamasının ıslak çizgilerinde parıldıyordu. Bir süre sonra Covenant'ın yanına geldi. Onun bakışlarıyla karşılaşmadı. Ama bir elini kısa bir süreliğine onun sağ ön koluna koydu, sanki onun babası gibi olmadığını farkındaydı.

Bu dokunuş sürerken, onun elini tutup dudaklarına götürmek için can atıyordu ama kıpırdamadı. Kimildarsa kesinlikle paramparça olacağına inanıyordu. Ve verdiği her söz kaybolacaktı.

Ertesi gün, yemyeşil güneşin meyveleri daha da kötüydü. Fırtınaya tutulmuş bir denizin iç içe geçmiş, inatçı çılgınlığıyla toprağı tıkadılar. Ve Sunder'ın yorgunluğu, bir gece boyunca *elmas akıntısının neden olduğu* uykuyla, içkisini *vitrimle* birleştirerek yarattığı nadir ve güçlü roborant Pitchwife'dan bir yudumla tedavi edilemeyecek kadar derindi. Ancak Clave, *krillerin* ya da *Harucha*'nin kontrolünü ele geçirmek için daha fazla çaba sarf etmedi. Ağaçların gölgesi çalıların bir kısmını katlanılabilir boyutlarda tutuyordu. Revelstone'dan yolu kesmek için hiçbir *Grim* ya da başka bir saldırı gelmedi. Ve yolcular son iki gün boyunca o kadar iyi ilerlemişlerdi ki, şimdi acele etmelerine gerek yoktu. Hiçbiri na-Mhoram Kalesi'ne ulaşılabilirliğinden şüphe duymuyordu. Seyrek aralıklarla, ormanın çarpıklığı güneybatı gökyüzünün bir anlığına görünmesini sağlıyordu; ve sonra tüm yol arkadaşları, yeşil renkli havanın içinde ölümsüz bir haşlanma gibi güneşe doğru yanan Banefire'in sıcak, vahşi şaftını görebiliyordu.

Her bakış Linden'in gergin, narin yüz hatlarını biraz daha solgunlaştırıyordu. Hafıza ve güç yayılımları savunmasız duyularına saldırdı. Bir zamanlar Revelstone'da Gibbon-Raver'ın tutsağıydı ve onun dokunuşu ruhunun köklerine sarılmış karanlığı tüm gecenin boyuna yükseltmişti. Yine de tereddüt etmedi. Kendi iradesinin gücüyle şirketi buraya getirmiş, bu sözü Gibbon-Raver'dan almıştı.

Umutsuzluktan hareketsiz kaldığında antlaşma. Çözülmemiş açlığına ve güce duyduğu nefrete rağmen, geri çekilmesine izin vermedi.

Stonedownor'lar da kendilerini sağlam t u t u y o r d u . Clave'le görülecek bir hesapları vardı; Revelstone'un ele geçirilmesi ve köylerin harabeye dönmesinden hayatlarının Sunbane şeklindeki temellerine kadar uzanan bir çetele. Sunder'in dinlenme ihtiyacı ne zaman şiddetlense, Hollian orkestrayı ve *krilleri* kendisi alıyordu, ancak bu işte beceriksizdi ve açtığı yol onunki kadar net değildi. Bitki örtüsünün sessiz uğultusu ve eziyeti her adımda zemini tıkıyordu; ama şirket bunun içinden geçmenin bir yolunu buldu.

Güneş Westron Dağları'nın yüksek sırtlarına doğru sarkmaya başladığında -bir zamanlar Trothgard olarak adlandırılan bölgenin ötesinde güneyde ve batıda hâlâ uzakta, ama sıradağların doğuya doğru çıkıntı yapan burnu yakınlarındaydı- yol arkadaşları yüksek Keep'in kayalık ve çorak eteklerinin altındaki ormanın eşliğine ulaştı.

Ağaçların son sığınağında durup hedeflerine baktılar.

Revelstone: Bir zamanlar kadim, Toprağa Hizmet Eden Lordların gururlu kalesi ve limanı; şimdi na-Mhoram ve Clave'in evi.

Burada, burnun zirvesinde, tepeler alçalarak doğuya bakan ve kuzeye doğru uzanan bir plato oluştuyordu. Platonun tüm duvarları dikti, siperler kadar etkiliydi; ve yaylanın ortasında Glimmermere uzanıyordu, suları burnun uzun güney yüzündeki Furl Şelalesi'nden aşağı akana ve güç kaynaklarının ötesine geçene kadar Sunbane tarafından dokunulmamış olan eldritch katranı. Ama Kalenin kendisi Glimmermere ve Furl Şelalelerinin doğusunda duruyordu. Mahvolmamışlar, Lordların şehrini platonun doğuya doğru uzanan dilimi haline getirmiş, Dünya'nın sert kayasının bu çıkıntısını yerleşim yerleri ve savunmalarla doldurmuştu.

Bölüğün tam üzerinde gözetleme kulesi duruyordu, kamanın ucu platodan daha kısaydı, üst şaftı serbestçe yükseliyordu

Ancak alt yarısı yerli taştan duvarlarla kamanın geri kalanına kapatılmıştı. Bu şekilde Revelstone'un tek girişi korunmuş oluyordu. Uzun zaman önce, gözetleme kulesinin tabanının güneydoğu kıvrımındaki devasa kapılar kulenin altındaki bir geçidi korumuştı; bu tünel sadece kule ile ana kale arasındaki kapalı avluya giriş sağlıyordu ve burada ikinci bir kapı seti bulunuyordu. Son savaş sırasında, Revelstone kuşatması dış kapıları kırmış ve onları moloz yığını halinde bırakmıştı. Ancak Covenant iç kapıların hâlâ sağlam olduğunu, ölçülemez kalınlıkları ve ağırlıklarıyla Clave'i koruduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Açıklığının üzerindeki dayanağın üzerinde, gözetleme kulesinin yuvarlak gövdesi, tepesinin mazgallı kenarına kadar mazgallar ve siperlerle işaretlenmiştir. Bunlar düzensiz ve öngörülemezdi, kulenin iç kıvrımlarına uyacak şekilde şekillendirilmişlerdi. Yine de gözetleme kulesinin yüzü, ana kalenin duvarlarının dramatik karmaşıklığıyla karşılaştırıldığında çocuk işi kadar basitti. Platonun içine doğru şaşırtıcı bir mesafe boyunca, sarp kayalıklar Evsizler tarafından işlenmişti - balkonlar ve payandalarla, parapetler ve yürüme yollarıyla yazılmış ve her türden pencerelerle, alt katlarda mazgallarla, daha yukarılarda oriellerle ve gölgeli burçlarla noktalanmıştı - Covenant'a her zaman altta yatan yapıya dair bir izlenim veren, yalnızca Devlerin okuyabileceği bir anlam ifade eden, üretken ve görünüşe göre kendiliğinden oluşan bir ayrıntı çoğalması. Soluk yeşil gün batımı güney yüzünde dans ediyor ve parlıyordu, bu kadar uzun, görkemli ve zamansız bir şeyin organizasyonunu kavramak için insan yeteneğini karıştırıyordu.

Ama yüzeysel duyuları bile, büyük kalenin ortasından güneşe doğru vuran Banefire'in ışınlarının muazzam gücünü hissetti. Tek bir vuruşla, o kızıl güç tüm ihtişam ve görkem anılarının ötesine geçmiş, Lordların gururlu ikametgâhını kötücül bir tehlikenin kol gezdiği bir yere dönüştürmüştü. Günler önce Linden, Sunder ve Hollian'ı kurtarmak için Revelstone'a yaklaştığında, Devler, Lordlar ve Diyar'ın kaybettiği güzellikler için duyduğu keder aklından çıkmamıştı. Ama şimdi seçtiği öfkenin düğümü, üzüntüyü kabul edemeyeceği kadar sıkıydı.

Clave'in kökünü kazımak için gerekirse orayı yerle bir etmek niyetindeydi ve Revelstone'a zarar vermek zorunda kalabileceği düşüncesi bile onu vahşileştiriyordu.

Yine de yoldaşlarına baktığında, Devlerin kendinden geçmiş yüzlerini gördüğünde öfkesi biraz gevşedi. Kale'nin onları içeri sokacak gücü vardı. Pitchwife'ın yüz ifadesi takdirin verdiği neşeyle genişlemişti; İlk'in gözleri uzun zaman önce ölmüş halkının eseri karşısında gururla parlıyordu; Mistweave yukarıya doğru aç gözlerle bakıyordu, tüm dehşet bir süreliğine unutulmuştu. Honninscrave bile sanki Revelstone'un ona telafi için bir şans vereceğini sezgisel olarak biliyormuş gibi, bir an için o kıyamet havasını kaybetmişti.

Covenant'ın boğazında çelişkili tutkular yükseldi. Kalın bir sesle sordu: "Okuyabiliyor musun? Ne anlama geldiğini biliyor musun? Buraya üç kez geldim" -Mhoram'ın çağrılarını reddettiği kısa çeviriyi de sayarsak dört- "ama hiç kimse bana bunun ne anlama geldiğini söyleyemedi."

Bir an için Devlerden hiçbirisi cevap vermedi. Seareach'te *Coercr'i* görmüş ve ona hayran kalmışlardı; ama onlar için Revelstone aşkıydı. Covenant onları izlerken ani bir acıyla, artık asla geri dönemeyeceklerini, akla gelebilecek hiçbir iknanın onları Araştırmalarını ve özel amaçlarını bir kenara bırakmaya, Sunbane'i ve Lord Foul'u ona bırakmaya ikna edemeyeceğini biliyordu. Güneşboğan onları temelden yıpratmış, Arayışlarının gerçekten başarılı olabileceğine inanma yetilerini kemirmişti. Devler, doğanın kendisinin dehşet kaynağı haline geldiği bir Diyara yardım etmek için ne yapabilirdi? Ama Revelstone'un görüntüsü onları kendilerine getirdi. Savaşma kararlılıklarından asla vazgeçmeyeceklerdi.

Covenant kısa süre içinde kendi cevabını bulamazsa, onları kurtaramayacaktı.

Ağır ağır yutkunarak mırıldandı Pitchwife, "Sözcük yok- Hiç yok. Senin kıt insan dilin boş-" Gözyaşları yüzünün kırıksıklıkları boyunca yayılarak duygularını haritalandırdı.

Ama Birinci onun için şöyle dedi: "Bütün diller, dev dostum. Tüm diller böyle bir dilden yoksundur. Granit ihtişamında bu var

kelimelerle ifade edilemeyen dünyanın kalbi. Saf taş konuştuğunda diğer tüm ifadeler dilsiz kalmalıdır. Ve burada o konuşma açığa çıktı- Ah, kalbim!" Sesi sanki hem şarkı söylemek hem de heveslenmek istermiş gibi yükseldi. Ama onun için de hiçbir kelime yeterli değildi. Yumuşak bir sesle sözlerini şöyle bitirdi: "Toprağın Devleri Evlerini kaybederek çok şey öğrendiler. Onların önünde alçakgönüllüyüm."

Bir an için Covenant cevap veremedi. Ama sonra aklına bir anı geldi; Revelstone halkının daha önce Devlere verdiği resmi selamı hatırladı. *Selam ve hoş geldin, Toprak'ın sadakatinin mirasçısı. İyilik ya da kötülükle hoş geldiniz - isteyin ya da verin. İsim gerektiren hiçbir şeyde başarısız olmayacağız-* Boğuk bir sesle nefes aldı:

"Dev troth Revelstone, kadim koğuş-
Dünya dostunun ana kalbi ve kapısı:
Güç'ün kılıcıyla doğruyu koru, Sen
çağların bekçisi, dağların hükümdarı."

Bunun üzerine Birinci ona doğru döndü ve bir an için yüzü, sanki devlerin taşta olan derin sevgisine dokunmuş gibi ağlamakla yoğunlaştı. Neredeyse anında sertliğini geri kazandı - ama bu onun kendisine hizmet etmeye ne kadar hazır olduğunu görmeden önce değildi. Huysuzca, "Thomas Covenant, sana Dev Dostu unvanını verdim ama bu yeterli değil. Sen Dünya Dostusun. Başka hiçbir isim yeterli değil." Sonra gidip kollarını kocasına doladı.

Ama Covenant kendi kendine inledi, Dünya dostu. Tanrı yardımcım olsun! Bu unvan, Kanun Asası'nı şekillendiren ve Lordlar Konseyi'ni kuran Berek Yarım El'e aitti. Zamanın Kemerinin yıkımını zehirli ellerinde taşıyan bir adama ait değildi. Berek'in tüm başarılarını mahveden adama.

Gözlerini tekrar kaleye dikti. Güneş Westron Dağları'nın ardında batmaya başlamıştı ve gözlerine vuran ışığı görüşünü engelliyordu; ancak

gözetleme kulesi işgal edilmişti. Buraya son gelişinde de aynı izlenimi edinmiş ve o zaman da şimdi olduğu gibi güvenmemişti. Dış kapılar kırılmış olsa da kule hâlâ kalenin savunmasının hayati bir parçası olabilirdi. O tünele adımını attığı anda savaşa hazırlıklı olmalıydı. Eğer Clave ondan önce ona saldırmak istemezse.

Omuzları vahşet beklentisiyle kamburlaşarak Keep'ten uzaklaştı ve bitki örtüsünün içinde kısa bir mesafe ilerleyerek bölüğün gece kamp yapabileceği kayalık bir alana çekildi.

Kısa süre içinde arkadaşları onun etrafında toplandı. Devler Revelstone'u keyifle incelemeyi bırakıp yeri temizlemeye, ateş yakmaya ve yemek hazırlamaya koyuldular. Sunder ve Hollian, hastalıklı hayatlarının merkezi olan ve bir zamanlar neredeyse öldürüldükleri Kaleye doğru irkilir gibi bakışlar fırlattılar; ama sanki o bir cesaret kaynağıymış gibi Covenant'ın yanında oturdular. *Haruchaï*'ler kendilerini koruyucu bir şekilde bölgenin etrafına dizdiler. Findail büyüyen ateş ışığının kenarında bir gölge gibi duruyordu.

Linden'in huzursuzluğu aşikârdı. Huzursuzluk kaşlarını çatmıştı; bakışları alacakaranlığı ihtiyatla tarıyordu Covenant onun Raver'ın yakınlığını hissettiğini tahmin ediyordu ve onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Diyar'ın Despite'e karşı verdiği tüm mücadeleler boyunca, hiç kimse bir Raver'ı öldürmenin yolunu bulamamıştı. Lord Foul dayanırken, hizmetkârları hayata tutunmaya çalışıyordu. Caer-Caveral'ın yaratıcısı ve eski efendisi Garroting Deep'in Forestal'ı, işgal ettikleri bedenler öldürülür ve kaçmalarına izin verilmezse Herem, Sheol ya da Jehannum'un büyük zarar görebileceğini ya da azalabileceğini göstermişti. Ama sadece beden ölmüştü; Raver'ın ruhu hayatta kalmıştı Antlaşma, Toprak'ın Gibbon'ın sahibinden kurtulacağına inanamıyordu. Linden'i rahatlatacak başka ne önerebileceğini de bilmiyordu.

Ama sonra huzursuzluğunun asıl nedenini söyledi; ve bu na-Mhoram değildi. Covenant'a dönerek beklenmedik bir şekilde, "Vain gitti," dedi.

Şaşırان adam bir an için gözlerini kırıştırdı. Sonra ayağa kalktı, kampı ve çevresini taradı.

Orman.

Demondim spawn görünürde yoktu.

Covenant Cail'e doğru döndü. Haruchai kesin bir ifadeyle, "Bir taş atımı ötede durdu," dedi. Başıyla bölüğün geldiği yolu işaret etti. "Aralıklarla onu izledik ama hareket etmiyor. Korunmasını mı istiyorsunuz?"

Covenant el yordamıyla anlamaya çalışarak başını salladı. O ve Vain, Linden, Sunder ve Hollian'ı aramak için Revelstone'a yaklaştıklarında, Clave Vain'i dışarıda tutmaya çalışmış ve bu süreçte ona zarar vermişti. Yine de bir yolunu bulup Kaleye girmiş ve Kanun Asasının topuklarını bulmuştu. Ama ondan sonra sanki kendisine yapabileceklerinden korkuyormuş gibi Süvarilere itaat etmişti. Bu muydu yani? Revelstone'dan istediğini elde ettikten sonra, Clave'in ona tekrar zarar verememesi için mesafesini mi koruyordu?

Ama Güneşboğan onu etkilemezken ve *Grim-ateşi* bile siyah derisinden kolayca yuvarlanırken, Demondim-spawn'ın zarar görmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Linden, sanki Covenant'ın sorusu havada somut bir şekilde hissediliyormuş gibi, "Onun ne olduğu yüzünden," diye mırıldandı. Bu konuyu başka zamanlarda da tartışmışlardı ve Linden belki de Clave'in Vain hakkında şirketten daha fazla şey bildiğini öne sürmüştü. Ama şimdi farklı bir cevabı vardı. "O saf yapıda bir varlık. Yapıdan başka bir şey yok - kas, kan veya yaşam içermeyen bir iskelet gibi. Katılık kişileştirilmiş. Doğrudan ona odaklanmayan hiçbir şey ona dokunamaz." Yavaşça, sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi Revelstone'a doğru döndü ve yüzünü ışısız Keep'e doğru kaldırdı. "Ama Sunbane'in yaptığı da bu. Clave'in yaptığı şey. Yasayı yozlaştırırlar, yapıyı bozarlar. Düzeni bozarlar. Eğer yeterince uğraşırlarsa" - sanki Gibbon'ın kötülüğünü ve neşesini görebiliyormuş gibi bakıyordu - "onu tamamen parçalara ayırabilirler ve en başta neden yaratıldığını hatırlayacak kadar bile bir şey kalmaz. Daha fazla yaklaşmak istememesine şaşmamalı."

Covenant nefesini tuttu, onun devam etmesini umuyordu - bu algı veya kehanet havasında Vain'in yaratılış amacını söyleyeceğini u m u y o r d u . Ama söylemedi.

Yavaş yavaş bakışlarını indirdi. "Yine de lanet olsun o piç kurusuna," diye mırıldandı usulca. "Cehenneme kadar yolu var."

Sessizlik içinde onu yankıladı. Vain öyle bir muammaydı ki Covenant onu sürekli unutuyordu; Dünya'nın güvenliği için olmasa bile *Elohim*'in gizli entrikaları için ne kadar hayati olduğunu unutuyordu. Ama burada Findail, Demondim-spawn'ın yanından ayrılmakta tereddüt etmemişti; ve kederli sarı gözleri Covenant'ın ateşinin tehlikesi dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Covenant ön kolunda ileri görüşlü bir kaşıntı hissetti. Yüzünü buruşturarak Cail'e seslendi.

"Zahmet etmeyin. O kendi başının çaresine bakar. Her zaman olduğu gibi." Sonra asık suratla ateşin yanındaki koltuğuna geri döndü.

Yoldaşlar yemeklerini yerken hareketsiz kaldılar, yemekleriyle birlikte ayrı ayrı düşüncelerini de çiğnediler. Yemeklerini bitirdiklerinde İlk, tüten ateşin karşısında Covenant'a baktı ve hazır olduğunu gösteren bir hareket yaptı. "Şimdi, Dünya dostu." Sesi ona kullanılmaya hazır, cilalı bir bıçağı hatırlatıyordu. "Bu gururlu ve korkunç Keep hakkında konuşalım."

Covenant onun bakışlarını karşıladı ve kişisel aşırılığını Linden'in algılama alanının ötesinde tutma çabasıyla yüzünü buruşturdu. "Bu cesur bir çalışma," dedi Birinci kararlılıkla.

"İçinde Unhomed son derece iyi işlenmiş. Kapıları, kavrayışa meydan okuyan bir güç tarafından kırıldı - ama eğer yanılmıyorsam, kulenin ötesinde yine kapılar var. Surlara tırmanılamayacağını görmüşsünüzdür. Bu girişimde katlediliriz. Clave güçlüdür ve biz az kişiyiz. Dünya dostu," diye bitirdi sözlerini, sanki onun vereceği açıklamaya güvenmeye hazırmış gibi, "bu donjona nasıl saldırmayı planlıyorsun?"

Cevap olarak kaşlarını çattı. Bu soruyu bekliyordu ve korkuyordu. Eğer akli başında biriymiş gibi cevap vermeye çalışırsa, kararlılığı çürümüş bir kemik gibi kırılabilirdi. Arkadaşları dehşete düşecekti. Ve belki de onu durdurmaya çalışacaklardı.

Bunu yapmasalar bile, duyacakları dehşetin kendisi için çok fazla olacağından ölüm kadar emindi.

Yine de ondan bir cevap bekleniyordu. Yapmak istediği şeye çok fazla hayat bağlıydı. Cesaretini toplayarak Hollian'a doğru baktı. "Yarın nasıl bir güneşimiz olacak?" diye sorarken sesi boğazında düğümlendi.

Koyu renk saçları yüzünü çerçevesliyordu ve yüzü uzun yolculukların kırıyla lekelenmişti; yine de ateş ışığının -ya da doğasının- bir hilesiyle inanılmaz derecede berrak görünüyordu, yüzü şüphe ya da umutsuzlukla lekelenmemişti. Sunder'den *krili* alırken, lianarını çıkarırken ve kehanetinin narin alevini çağırırken hareketleri ustaca ve sorunsuzdu.

Bir an sonra asasından ateş fıskırdı. Rengi çöl güneşinin tozlu tonlarındaydı.

Covenant kendi kendine başını salladı. Bir çöl güneşi. Şans ya da tasarım eseri, amacı için seçeceği Güneşboğan evresi ona bahşedilmişti. Bu küçük lütfun gücüyle İlk'le tekrar yüzleşebildi.

"Başka bir şeyi riske atmadan önce Gibbon'a meydan okuyacağım. Benimle şahsen dövüşmesi için onu ikna etmeye çalışacağım. Bunu yapacağını sanmıyorum," gerçi Raver'ın beyaz yüzüğe kendisi için göz dikeceği ve bu nedenle efendisinin iradesine karşı gelmeye istekli olabileceği kesin, "ama yaparsa, başka kimseye zarar vermeden Clave'in belini kırabilirim." Yasak Ateş'inin tüm gücü Gibbon'ın elinde olsa da Covenant buna da hazırды.

Ama Birinci tatmin olmamıştı. "Ya yapmazsa?" diye sordu hemen. "Ya sığınağında kalır ve ona zarar vermemize cesaret ederse?"

Covenant aniden ayağa fırladı. Linden'in bakışları, onu neyin harekete geçirdiğine dair bir ipucu yakaladığında bir alarm parlamasıyla onu takip etti; ama konuşmasına izin vermedi. Sık yaprakların arasından ay ışığı parçaları süzülüyordu; ağaçların ötesinde ay, tutamayacağı sözlerle dolup taşıyordu. Tepesinde, Revelstone'un duvarları ve mazgalları hâlâ güzelmiş gibi gümüş ışığı tutuyordu. Buna dayanamadı

Boğulacak gibi olmasına rağmen, "Bir şeyler düşüneceğim," diye mırıldandı. Sonra kamptan kaçtı, dağın eteklerine ulaşana kadar çalılıkların arasında ilerledi.

Büyük Kale orada yükseliyordu, bir zamanlar içinde barındırdığı tüm rüyalar için bir mağara gibi sessiz ve aydan yoksun. Hiçbir yerinde yaşam ışığı görünmüyordu. Ona haykırmak istedi, "Sana ne yaptılar? Ama taşın onu duymayacağını biliyordu. Ona karşı sağırdı, kendi saygısızlığına karşı kördü - kötülüğe karşı Dünya'nın kendisi kadar çaresizdi. Ona zarar verebileceği düşüncesi onu titretti.

Cail, gecenin durgunluğunun bir avatarı gibi ona eşlik etti. Dayanabileceği sınırı aştığı için *Haruchai*'ye döndü ve kısık sesle fısıldadı: "Burada uyuyacağım. Yalnız kalmak istiyorum. Hiçbirinin bana yaklaşmasına izin verme."

Uyumadı. Geceyi, sıcak kederiyle Lord Foul'un zaferi arasındaki son engelmış gibi şehre bakarak geçirdi. Birkaç kez arkadaşlarının çalılarının arasından ona yaklaştığını duydu. Cail her seferinde onları geri çevirdi. Linden reddini protesto etti ama bunu kıramadı.

Bu yalnız ve samimi sadakat Covenant'ın şafağa kadar dayanmasını sağladı.

Işığı ilk olarak gözetleme kulesinin korkuluklarının ötesindeki ana kalenin kenarında gördü, bu sırada Banefire'in şaftı doğuya doğru fırladı. Bu şafak vakti çöllerin tonuna sahipti ve güneş yüksek gri taşlara kahverengi bir renk vermişti. Hollian bir kez daha Güneşboğan'ı doğru tahmin etmişti. Gergin ve yorgun kemiklerini dikleştirirken, tuhaf bir acıyla eh-brand'ı düşündü. Doğurduğu çocukla evlenen Sunder ile birbirlerine giderek daha da yakınlaşmışlardı ve Covenant, Linden ile arasındaki yarayı nasıl iyileştireceğini bilmiyordu.

Arkasında, Linden'in Cail'e ikinci kez çıkıştığını duydu. *Haruchai* onu yine reddedince, kızgınlıkla tersledi, "Yemek yemesi lazım. Hâlâ en azından o kadar insan." Sesi sanki o da uyumamış gibi düzensiz geliyordu. Belki de Revelstone'un etrafındaki hava, Kuzgunların tadını alamayacak kadar doluydu.

uyumasına izin verdi. Gibbon ona, annesinin canını almak için açlık çeken yanını göstermişti. Yine de şimdi, bu ölümcül yerde, kendinden çok Covenant'ı düşünüyordu. Onu uzun zaman önce affedebilirdi - eğer ona bir şans vermiş olsaydı.

Sanki tüm kasları gece ve uzun süren umutsuzluk yüzünden kireçlenmiş gibi sert bir şekilde Revelstone'a doğru tepeyi tırmanmaya başladı.

Artık Linden'in yüzüne bakamazdı, onun kendisine bakmasından da en az Kale'nin devasa granit tehdidinden korktuğu kadar korkuyordu. Gizlenmek artık onun için mümkün değildi; ve gördüklerine nasıl tepki vereceğinden korkuyordu.

Işık gözetleme kulesinin üzerindeydi, onu kırılık bir arazi gibi renklendiriyor ve hızla dağ eteklerine doğru alçalıyordu. Görüş alanının iki yanındaki ağaç tepelerinin erimeye başladığını gördü; ama görüş alanının merkezini kule dolduruyordu. Kulenin mazgalları ve dayanakları boştu ve arkalarındaki karanlık, onları yaşam ışığının söndüğü gözler gibi gösteriyordu. Yaşam ışığı ve saygısızlık, diye düşündü belli belirsiz, sanki cansızlık ve korkudan çelişkilerle uğraşamayacak kadar güçsüzmüş gibi. Onlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu: Foul's Creche'in taht salonunda, Toprak'a doğru inanmanın imkânsızlığı ve yanlış olduğuna inanmanın imkânsızlığı onu baş döndürücü durumunun merkezindeki durgun güç noktasında durmaya zorladığında bu cevabı bulmuştu. Ama şimdi böyle bir kavrayışın ona hiçbir faydası yoktu. Gece boyunca içindeki tüm öfke sönmüştü; ve Revelstone'un ağzı açık ağzına doğru, yanmaya hazır bir kabuk gibi yükseliyordu.

Yine de şehrin görünürdeki terk edilmişliği onu tedirgin etmişti. Clave'in kaçmış olması mümkün müydü - sadece yaklaşması bile Süvarileri saklanmaya itmiş olabilir miydi? Hayır. Banefire'in ışınının öldürücülüğü, bakımsız bırakıldığına dair hiçbir işaret vermiyordu. Ve Lord Foul herhangi bir geri çekilmeye izin vermezdi. Despiser için Covenant'ın Clave ile çatışarak Arch'ı yıkmasından daha iyi bir zafer olabilir miydi?

Lord Foul demişti ki. *Sonunda senin için tek bir seçenek olacak ve sen tüm umutsuzluğun içinde bu seçeneği kullanacaksın.* Buna söz vermişti ve gülmüştü.

Covenant'ta g olabilecek bir şey harekete geçti. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve yukarı doğru ilerledi.

Güneş gölgesini önündeki çıplak toprağın üzerine bıraktı. Güneşin sıcaklığı ensesini kavırıyor, Yukarı Diyar'ın tüm korkunç yeşilliğini gri çamur ve le dönüştürecek şekilde iradesinin liflerini arıyordu. Kendisini kurban edilmek üzere yere serilmiş olarak görür gibi oldu; göğsünü delip geçen ve hayatından umudu söküp alan bıçak kadar öldürücü bir darbeye ikinci kez maruz kalmıştı. Sağ n kolunda, hafif bir haşarat koşuşturmasına benzer bir kaşıntı yayıldı. Farkında olmadan adımlarını hızlandırdı.

Sonra kulenin dibindeki düz zemine ulaştı ve tünel, mayınlı kapıları arasında önünde açık duruyordu. Geçit, ana kalenin yüzünden avluya yansıyan loş ışıkla buluşana kadar bir mezar kadar karanlıktı. Avlunun uzak tarafındaki i kapıları belli belirsiz gördü. Ona karşı mhrlenmişlerdi.

İstemsizce, arkadaşlarının kamp kurduğu yere doğru baktı. İlk başta güneş gözlerini alıyordu ve Sunbane'in arazideki yaşamı yok etmesiyle ufuklara bir deniz gibi uzanan, ii boşaltılmış gri çamurdan başka bir şey göremedi. Ama görüşünü glgelediğinde topluluğu gördü.

Arkadaşları amurun kenarının hemen ötesinde bir küme halinde duruyordu. Birinci ve iki *Haruchai* Honninscrave'i zapt ediyordu. Pitchwife Linden'ı geride tutuyordu.

Covenant acı içinde dönerek tekrar tünele baktı.

Oraya girmedi. Kalenin savunucularının o boğazdan geçen herkese saldırmasına izin veren tavandaki pencerelere aşınaydı. Ve sesini yükseltmedi. Revelstone'un gizlice ve gizli bir korkuyla onu dinlediğinden artık içgüdüsel olarak emindi. Konuşurken sesi tozlu havaya, büyük şehre ve büyüyen le karşı kk geliyordu.

"Senin için geldim. Gibbon. Senin için geldim. Eğer dışarı çıkarsan, diğer atlıların yaşamasına izin veririm." Yankılar tünelden onunla alay etti, sonra sustu. "Eğer çıkmazsan, seni bulmak için burayı darmadağın edeceğim.

"Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Geçen sefer de yapabilirdim ve şimdi daha güçlüyüm." *Şimdi her zamankinden daha tehlikelisin.* "Foul beni yenebileceğini düşünmüyor. Kendimi yenmem için seni kullanıyor. Ama artık bu umurumda değil. Her iki şekilde de öleceksin. Dışarı çık ve bu işi bitir."

Sözcükler geçidin sonuna ulaşmadan başarısız olmuş gibiydi. Revelstone, yıllar önce katledilmiş bir şehrin cesedi gibi tepesinde belirliyordu. Güneşin baskısı omurgasından aşağı acı bir ter çizgisi çizdi.

Ve tünelde bir figür belirdi. Avlunun yansımasına karşı siyah, dışarı doğru hareket etti. Ayakları taştan yumuşak çıtırtı yankıları çıkarıyordu.

Covenant yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. Çöl güneşi onu boğazından yakalamıştı.

Bir çift sıcak sancı ön kolunu sardı. Yara izleri diş gibi parlıyordu. Görünmez bir karanlık geçitten ona doğru akıyor, ateşini zehirle kaplıyordu. Adım sesleri yükseldi.

Sonra sandaletli ayaklar ve kırmızı bir cübbenin püskülleri gün ışığına karıştı ve Covenant ilk hamlesinin başarısız olduğunu anlayarak bir an için bayıldı. Işık, keskin kırmızı kumaşın çizgilerinden cübbeyi biçimlendiren siyah şalvara doğru hızla ilerledi. Bir Süvari'nin tutması gereken, üzerinde açık bir üçgen bulunan asaya benzer siyah demir çubuk olan karakteristik *rukh*'tan yoksun eller belirdi. Yine de bu kesinlikle bir Süvari'ydi. Gibbon değil: na-Mhoram siyah giyiyordu. Kendisi kadar uzun bir haç taşıyordu. Yuvarlak yüzünün alışlagelmiş neşesi ya da can sıkıntısı, sadece gözlerinin kırmızı balyasıyla deliniyordu. Covenant'ı karşılamak için dışarı çıkan adam Gibbon değildi.

O zaman bir Süvari. Bilekleri ve ayak bilekleri ince olmasına rağmen gövdesi kalın görünüyordu ve sakallı yanakları yıpranmıştı.

Cüretkârlık ya da korku yüzünden neredeyse cılızlaşmıştı. Yabani saç telleri saçsız kafatasına fanatizmle yapışmıştı. Gözleri buğulu bir ifadeye sahipti.

Silahsız geldiğini göstermek istercesine avuçlarını önünde açtı.

Covenant zayıflığını bastırdı, konuşabilmek için boğazına biraz nem kaçmasını sağladı. Süvariye uyarması gereken bir ses tonuyla, "Vaktimi boşa harcamayın. Gibbon'ı istiyorum."

"Halfhand, seni selamlıyorum," diye cevap verdi adam. Sesi kararlıydı ama paniğin tizliğini yansıtıyordu. "Gibbon na-Mhoram seni tamamen tanıyor ve senin adına ne zamanını ne de hayatını boşa harcayacak. Buradaki amacınız nedir?"

Tehlikenin izleri Covenant'ın omuz bıçakları arasında geziniyordu. Ağzı korkunun bakır tadıyla doluydu. Süvarinin gövdesi doğal olmayan bir kalınlıkta belirdi ve cübbesi sanki kumaş kaynıyormuş gibi kendi kendine hafifçe hareket ediyor gibiydi Covenant'ın yaraları etini kemiren fareler gibi yanmaya başladı. "Bu iş çok uzadı. Tüm dünyayı kokutuyorsun. Buna bir son vereceğim."

Binici dişlerini gösterdi - başarısız bir sırtış. Bakışları Covenant'a odaklanmadı. "O zaman sana na-Mhoram'ın seninle konuşmak istemediğini söylemeliyim. Eğer duymak isterseniz, konuşmam için bana söz verdi."

Covenant sormaya başladı. Bu hangi kelime? Ama soru asla dile getirilemedi. Süvari iki eliyle cübbesinin kuşağını çözdü. Covenant önsezili bir korkuyla Süvari'nin giysisini güneşe açmasını izledi.

Omuzlarının hizasından dizlerinin esnekliğine kadar tüm vücudu eşek arılarıyla kaplıydı.

Covenant'ın başparmağı kadar büyük, sarı eşek arıları. Işık onlara dokunduğunda hırlamaya başladılar.

İğrenç bir an boyunca oldukları yerde kıvrandılar; ve Süvari onları sanki Güneşboğarlardan biriymiş gibi giydi - çarpıtılmış, yozlaşmayla vahşi ve iğrenç hale getirilmiş. Sonra sürü kendini Covenant'a doğru fırlattı.

O anda dünya karardı. Zehir bir balyoz darbesi gibi kalbine çarptı.

Kara ateş; kara zehir; kara yıkım. Yüzüğünden fışkıran alevin, içinden çıktığı metal kadar saf ve parlak olması gerekirdi; ama değildi, değildi. Etrafında esneyen bir uçurumdu, havadan, yerden ve Keep'ten geçerek onları yutmak, dünyayı yutmak ve hiçbir iz bırakmamak için ilerleyen bir uçurum. Ve karanlık ateşi beyaza çevirmek, onu gerçek doğasının temiz ziftine geri döndürmek için gösterdiği her çaba, sadece alevleri daha da yükseltti, boşluğu genişletti. Hızla, yamaç kadar devasa hale geldi, yıkıma aç.

Linden ona bağırıyordu. Eğer çığlıklarla kalbini parçalasaydı, onu duyması mümkün olmazdı. Çok uzaktaydı ve gücünün biriken tufanı tüm duyularını doldurmuştu. Yine de onu zihninde duydu - bir zamanlar Solucan'ın aurası ve beyaz halkanın patlaması boyunca ona haykırdığı gibi duydu, *"İşte Foul'un istediği bu!"*- onu kıyametten kurtarmak için çabalarken kollarının hatırladığı kavrayışını hissetti. Eğer yangının büyümesine izin verirse, hepsi ölecekti, o ve sevdiği diğerleri ve değer verdiği Toprak, hepsi karanlık tarafından hayattan ve anlamdan koparılacaktı.

Kendine hakim olmanın zorluğu onu kendisinin çok ötesine itti. Asla geri dönemeyeceği gergin ve zayıf bir çaresizliğe sürüklendi - iyi ya da kötü, tahrip ya da telafi için sonucuna kadar görmesi gereken sert, vahşi bir zorunluluk. Ancak geri dönemeyeceğini ve bunu denemeye niyeti olmadığını bilmek, içinden akan yıkımı boğmasını sağladı.

Birdenbire görüşü netleşti - ve sokulmamıştı. Binlerce küçük, kömürleşmiş ceset hâlâ çıplak toprağın üzerinde tütüyordu. Onu tehdit edecek tek bir eşekarı bile kalmamıştı.

Süvari ağzı açık, gözleri bembeyaz, mucizevi bir şekilde yara almamış ve şaşkın bir halde ayakta duruyordu.

Covenant zafer hissetmiyordu: zafer için çok ileri gitmişti. Ama artık kendinden emindi, en azından şimdilik. için

"Gibbon'a söyle, şansını denedi." dedi. Sesinde ne şüphe ne de merhamet vardı. "Şimdi onun peşinden geliyorum."

Adamın yüzündeki şaşkınlık yavaş yavaş kayboldu. Çılgınlığı ve neşesi, ölümlülüğün nüksetmesi gibi çökmüş gibiydi. Yine de o bir Clave Süvarisi olarak kalmıştı ve düşmanını tanıyordu. Tüm Topraklar'a Antlaşma'nın bir hain olduğuna inanmaları öğretilmişti. Adam insani ve çelimsiz görünüyordu, başarısızlık yüzünden küçülmüştü; ama inancından dönmedi.

"Beni aşırıyorsun, Yarımel." Sesi titriyordu. "Sen kullanmayı ve dizginlemeyi öğrendin. Ama siz hayatımızın uzun hizmetini mahvetmeye geldiniz ve biz size izin vermeyeceğiz. Gücüne bak, çünkü bize karşı sana yardım etmeyecek."

Covenant'ı hâlâ göz ardı edebileceymiş gibi dönerek, ayaklarının yankılarını takip ederek gözetleme kulesinin altındaki tünele geri döndü.

Covenant onun gidişini izledi ve Lord Foul'un böylesine erkek ve kadınları, yerli cesareti ve adanmışlığı olan insanları alıp Clave'in yağmalarının erdemli olduğuna ikna etmesini sağlayan yalancılığı lanetledi. Revelstone, kendilerini Ülkenin hayatta kalmasından sorumlu tutan bireylerle doluydu. Ve ilk ölenler de onlar olacaktı. Despiser, gerçek hizmetkârlarını tehlikeye atmadan önce onları kurban edecekti.

Yine de onlar için bile Covenant artık duramazdı. Ateş hâlâ içinde kükrüyordu. Onu söndürmemişti. Sadece onu içselleştirmiş, öfkesini içine hapsetmişti. Eğer harekete geçmezse, iki kat şiddetle patlak verecek ve onu bir daha asla kontrol altına alamayacaktı.

Kaslarını geren şiddetle, arkadaşlarına doğru sert adımlarla yamaçtan aşağı inmeye başladı.

Onu karşılamak için tırmanmaya başladılar. Endişeyle onun hareketlerini incelediler, sanki onu cehennemin dişleri arasından çıkarken görmüşlerdi ve buna inanmakta güçlük çekiyorlardı.

Onlara ulaşmadan önce, toynakların düz gümbürtüsünü duydu.

Durmadı: amacına sarılmıştı ve ona ulaşamazdı. Ama tekrar Revelstone'a baktı.

Omuz.

Kırık kapıların arasından, yarım düzinesi yamaçtan aşağıya doğru hızla ilerleyen Courser'lere binmiş atlılar geliyordu. Sunbane ırkı Courser'lar dört ya da beş sıradan erkek ve kadını taşıyacak kadar büyüktü, Devleri taşıyacak kadar da büyük olabilirlerdi. Kötü niyetli gözleri, kılıç dişlerinin yüzleri ve dişleri, tüylü postları ve her bir ayak bileğinin arkasında zehirli mahmuzları vardı. Süvariler hücumla geçerken *rukhlarını* yüksekte ve alev alev tutuyorlardı. Birlikte, sanki bölüğü yamaçtan silip süpürebileceklerine inanıyorlarmış gibi aşağı doğru koşuyorlardı ama tüm öfkelerine ve hızlarına rağmen gerçek bir saldırıdan çok bir maskaralığa benziyorlardı. Banefire onları tehlikeli kılıyordu; ama sadece altı kişiydiler ve on *Haruchai*, dört Dev, *Elohim*'in Atanmışları ve güçleri henüz tam olarak ölçülmemiş dört insana karşı kendilerini savuruyorlardı Covenant'ın kendisi zaten kasten öldürmüştü, hücumu arkadaşlarına bıraktı ve yoluna devam etti.

Arkasındaki Courser'lar aniden çığına döndü.

Sunder Güneş Taşı'nı ve *krili* çıkarmıştı; ama artık gücünü güneşten almıyordu. Bunun yerine, Banefire'in devasa ışınını kullandı. Ve Courser'larla tanışmıştı. Bir zamanlar, bir grup canavara hükmetmek için *rukhl* kullanmayı öğrenmişti: onlara nasıl hükmedeceğini biliyordu. Saldırıya karşı gücünü ortaya koyarken *krilin* beyaz ışığının içinden şiddetli kırmızı alevler ileri geri fırladı; ama duraksamadı, karşı talimatlarının etkisi Courser'ları kaosa sürükledi. İkisi aynı anda birkaç yöne hamle yapmaya çalışırken düştü. Bir üçüncüsü tökezledi. Diğerleri düşenlere saldırdı, onları öldürmeye çalıştı.

Kontrolden çıkan Süvariler sert zemine yayıldı. Biri bir Courser'ın devasa gövdesi altında ezildi. Bir diğeri tehlikeli bir mahmuz darbesi aldı. Yardım için yoldaşlarına haykırdı; ama onlar çoktan kaleye doğru kaçmaya başlamış, parçalanmış binicinin kanını taşıyorlardı. Zayıf bir şekilde onların peşinden koştu.

Sunder, Clave'in onları bir daha kullanamaması için Courser'lara çöle çıkmalarını emretti. Ama ikisi itaat etmeye çalıştıklarında acıdan ciyakladılar: bacakları kırılmıştı. Falchion'unu iki yumruğuyla kavrayan İlk, sakat hayvanların yanına yaklaştı ve onları öldürdü.

Sonra Sunder, Linden ve Pitchwife Covenant'a yaklaştı Graveler nefes nefese kalmıştı. "Gibbon tüm gücünü ortaya koymuyor. Ben altı Süvariye denk değilim." Yine de ses tonunda acımasız bir gurur vardı. Sonunda Clave'e karşı etkili bir darbe vurmuştu.

"Seni kışkırtmaya çalışıyor," diye uyardı Linden. "Neredeyse zamanında geri çekilmiyordun. Dikkatli olmalısın." Kuzgunlardan duyduğu korku yüzünü buruşturup kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Dünya dostu," diye nefes aldı Pitchwife, "ne yapacaksın?"

Grimmand Honninscrave'de bir çılgınlık var. Onu uzun süre alıkoyamayacağız."

Ama Covenant cevap vermedi. Artık bacakları titriyordu ve ne yaptığı şeyi durdurabiliyor ne de yana dönebiliyordu. Tepenin alt yamacından çıkıntı yapan küt bir kayaya doğru yöneldi. Ona ulaştığında, altındaki ve etrafındaki geniş manzaranın dengesini nasıl emdiğine meydan okuyarak tepesine tırmandı. Tüm uzuvları bastırılmış bir yıkımla kurşun gibi hissediyordu. Ufuktan ufka çöl güneşi işini neredeyse bitirmişti. Arazinin alçak yerlerinde bir zamanlar ağaç, çalı ve asma olan çamur gölcükleri uzanıyordu ama her eğim ve yükselti yanarak toz ve ölüme dönüşmüştü. Revelstone'a zarar vermek zorunda kalacağı düşüncesi dayanılmazdı. O taş a elini sürerse, katıksız keder ve kendinden nefret onu mahvedecekti. Yine de bu zorunluluk kaçınılmazdı. Clave ve Banefire'in devam etmesine izin verilemezdi. Kalbi korkularının çatışmasıyla titriyordu - Keep'e zarar verme ve vermeme korkusu, kendinden, almak istediği riskten korkma; öldürmekten kaçınma arzusu ve arkadaşlarını koruma ihtiyacı. Ama yolunu çoktan seçmişti. Şimdi o yolda ilerlemeye başladı.

Patlamanın eşigindeymiş gibi titreyerek, o zamandan beri kendine sakladığı ismi söyledi

ne yapmak istediğini anlamaya başlamıştı.
Bir Sandgorgon'un adı. "Nom."

On: Yasak Ateşi

Şirketin ani şokunun etkisiyle Linden'in nefes nefese kaldığını duydu. Rüzgâr yoktu, güneşin kurak baskısını yumuşatacak hiçbir şey yoktu. Altındaki arazi, kutsallıktan arınmanın paradoksal saflığına gömülüyordu. Yok etmenin temizliğine. Ateşe direnmenin bu kadar zor olmasına şaşmamalı. Dengesi kendisinden çıkıp düz kahverengi gökyüzüne doğru dönüyor gibiydi. Bir önceki günden beri ne yemek yemiş ne de uyumuştı. Belki de ufukların yelken açacakmış gibi bir tarafa doğru eğilmesine neden olan şey cansızlıktı. Kansızlık ya da umutsuzluk.

Ama Pitchwife ve Cail onu yakalayıp kayadan indirdiler ve Linden bir baş dönmesi bulanıklığı içinde ona doğru geldi. Yükseklikle arası hiç iyi olmamıştı. Kadının onun adını söylediğini biliyordu ama yine de onu duyamadığını hissetti. Yüzüne odaklanmak imkânsızdı. İtiraz ediyor olmalıydı: Bir Sandgorgon mu? Aklını mı kaçırdın sen? Onu kontrol edebileceğini sana düşündüren ne? Ama öyle değildi. Elleri adamın omuzlarını kabaca kavradı, sonra ürkerek uzaklaştı. Bu sefer nefesi bir çığlık gibiydi. "Sen-!" diye başladı. Ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. "Oh, Covenant"

İlk'in sesi tepelerin vahşi makarasını kesti. "Ona ne zarar verir?" Tüm dostları etrafında toplanmış dönüyordu. Mhoram ve Köpükdüşmanı'nı, Sancak ve Elena'yı ve Caer-Caverall'ı gördü; hepsi de ondan daha iyisini hak ediyorlarmış gibi oradaydı "Ona zarar verecek ne oldu?" Onunla Andelain'de karşılaşmışlar ve cesaret edebildikleri her şeyi ona vermişlerdi; sonuç da bu olmuştu. Merkezi olmayan bir çarkın içinde sıkışıp kalmıştı. "Seçilmiş, konuşmalısın!"

"O yanıyor." Linden'in sesi gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Zehir yanıyor. Çoktan ölmüş olurduk ama o içinde tutuyor. Tutabildiği kadar. Ta ki dışarı çıkana kadar."

Birinci küfretti, sonra Covenant'ın duyamadığı bir emir verdi. Bir an sonra, Pitchwife'ın ısıdan etkilenmeyen elleri Covenant'ın ağzına bir kase *elmas suyu götürdü*.

Güçlü kokusu burun deliklerini panikle yaktı. *Diamondraught* onu geri getirecekti. Belki de kendi ustalığını da geri getirecekti. Ya da bastırılmış gücünün labirentini körükleyebilirdi. Bu riski göze alamazdı.

Bir şekilde dönüşü yavaşlattı. Netlik mümkündü. Başarısız olmayı göze alamazdı. Ve uzun süre dayanmak zorunda kalmayacaktı; sadece kâbuslarının doruk noktasına ulaşana kadar. Bu mümkündü. Etrafında dolaşan yüzlerden emin olduğunda, sanki boğuluyormuş gibi, "*Diamondraught* değil. *Metheglin*."

Birinci ona şüpheyile baktı; ama Linden başını salladı. "O haklı," dedi aceleyle. "Dengesini korumak zorunda. Güç ve zayıflık arasında. *Diamondraught* çok güçlü."

İnsanlar hareket ediyordu: Hollian ve Mistweave gittiler ve hemen bir kese dolusu Ülkenin koyu bal likörüyle geri geldiler. Covenant önce azar azar içti, sonra yangını kavradığını hissettikçe daha derinden içti. Baş dönmesi yavaş yavaş geçmeye başladı. Arkadaşları mevcut ve istikrarlıydı. Yer tekrar sağlamlaştı. Güneş gözlerinde çınladı, Lord Foul'un sessiz kahkahası gibi şakaklarına çarptı; ve yüzünden çaresizliğin teri aktı. Ama *metheglin* onu dengeledikçe, en azından sıcağa dayanabildiğini fark etti.

Pitchwife'ın yardımıyla ayağa kalktı. Gözlerini kısarak doğuya döndü ve bakışlarını parıldayan çöle dikti.

"Gelecek mi?" diye sordu Birinci özellikle kimseye sormadan. "Geniş denizler araya giriyor ve hiç de küçük bir engel değiller."

"Kasreyn öyle olacağını söyledi." Linden endişesini kontrol etmek için dudaklarını ısırды, sonra devam etti, "Dedi ki, 'Böyle bir güç için mesafenin hiçbir anlamı yoktur. ' Covenant bunu hatırladı. *Sandgorgonlar serbest bırakılmalarına hızla cevap verdiler*. Hergrom bu şekilde öldürülmüştü. Ama Covenant, Linden'in kışkırtmasıyla Nom'u bir kez çağırmıştı ve o öldürülmemişti. Nom da Sandgorgons Doom'a geri dönmemişti. Öyleyse canavar neden şimdi ona cevap versin? Bunun için hiçbir sebebi yoktu.

Böylesine çılgınca bir umut - Nom'un onu öldürmekten kaçındığı zaman ona boyun eğmiş olması dışında hiçbir neden yoktu.

Ama doğu boştu ve pus bir perde gibi üzerine kapandı. Devlerin gözleri bile bir cevap işareti göremiyordu.

Aniden Call'un çarpıtılmamış sesi sessizliği bozdu, "Ur-Lord, işte."

Bir eliyle Revelstone'a doğru yamacı işaret etti.

Covenant bir an için *Harucha*'nin kendisinden Banefire'ın muazzam sıcak vernik milini gözlemlemesini istediğini düşündü. Görüş alanında beyaz ve kahverengi yanan güneş yankılarıyla, cızırdayan ışının şimdi daha güçlü görüldüğünü, sanki Gibbon-Raver'ın Clave'i savaş için silahlandırmak için onu öfkeyle beslediğini düşündü. Yakalanan köylüleri ve *Harucha*'yi, kanları Yasak Ateş'in yandığı kutsal muhafazanın zeminine akıtılabildiği kadar hızlı öldürüyordu.

Bu fikirle birlikte gözlerinin arkasında parlayan noktalar siyaha döndü. Kendine hakim olamadı. Kolundaki diş izleri sanki yeniden açılmış gibi acıyordu.

Ama sonra kulenin dibindeki atlıları gördü. Dört kişiydiler: ikisi yanlarında getirdikleri bir *Haruçay*'a hükmetmek için *rukhlarını* kaldırıyor; ikisi bıçak ve kovalarla donatılmıştı.

Covenant'ın ve şirketin gözü önünde akıl hastası mahkûmu öldürmeyi planlıyorlardı.

Covenant havayı zonklatan bir çığlık attı. Ama bir yandan da kontrolünü kaybetmemek için savaşıyor, "Hayır, hayır. Beni kışkırtmaya çalışıyor" diye düşünüyordu. İçindeki siyahlık kıvrandı. Yatışana kadar reddetti.

"Honninscrave." İlk'in sesi sanki vahşeti görmek onu sakinleştirmiş gibi rahattı. "Mistweave. Benim düşünceme göre buna izin vermemeliyiz."

Harucha'nin yarısı hızla yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Onları geri çağırmak için hiçbir çaba sarf etmedi. Toprağa eğilerek avucundan daha büyük bir taş aldı ve aynı hareketle atlıların üzerine fırlattı.

Arkalarındaki duvara çarparak, onları bıçak gibi kesen bir kıymık yağmuruyla patladı.

Honninscrave ve Mistweave anında Birinci'nin örneğini izledi. Alçıları o kadar isabetliydi ki, Binicilerden birinin bacağı parçalandı, bir diğeri de geri tepen parçalardan oluşan bir dolu tarafından parçalandı. Arkadaşları *Haruchaï*'yi serbest bırakmak zorunda kaldılar, böylece kendilerini savunmak için *rukhlarını* kullanabileceklerdi.

Dört Süvari tünele doğru geri çekilirken, esirleri onlara saldırdı. Birdenbire onların baskısından kurtuldu ve yaralı adamları öldürdü. Sonra küçümser bir tavırla topuğunun üzerinde döndü ve halkıyla buluşmak için yamaçtan aşağıya doğru yürüdü. Keskin taş parçalarının açtığı birkaç yaradan dolayı kan kaybediyordu ama sanki hiç yara almamış gibi davranıyordu.

Covenant öldürmekten nefret ederdi. Yolunu mümkün olduğunca çok canı kurtarmak için seçmişti. Ancak serbest bırakılan *Haruchaï*'nin kendisine doğru saf ve mutlak bir kayıtsızlıkla yürümesini izlerken, korkunç bir sırtış ağzının kenarlarını büktü. O anda Gibbon ve Clave için herhangi bir savaşçıdan ya da güçten daha tehlikeli hale gelmişti. Tekrar doğruya doğru baktığında, sisin içinden yükselen bir toz bulutu gördü.

Ne olduğundan şüphe etmemiştı. Bir Sandgorgon'dan başka hiçbir şey bu kadar toz kaldıracak kadar hızlı hareket edemezdi.

Linden sessizce onun yanına doğru ilerledi, sanki koluna girip destek almak ister gibiydi. Ama adamın yaydığı karanlık tehlike ona dokunmasını engelledi.

Mistweave tozu giderek artan bir şaşkınlıkla izledi Pitchwife kendi kendine anlamsızca mırıldandı ve korkusunu hafifletiyor g i b i görünen anlamsız şakalar yaptı. İlk, bir pala gibi sırttı. Devler arasında sadece Honninscrave canavarın yaklaşmasını incelemeydi. Sanki Süvarilere taş atmak şiddete olan açlığını kabartmış gibi, başını eğmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde duruyordu.

Beklenmedik bir şekilde Findail konuştu. Sesi yorgun geliyordu, sorumluluğunun uzun süreli yükü altında ezilmişti; ama sesindeki acılığın bir kısmı gitmişti. "Yüzük sahibi," dedi,

"Buradaki amacınız iğrenç ve bir kenara bırakılmalı. Dünyayı ellerinde tutanların intikam almak için hiçbir gerekçeleri yoktur. Yine de amaçlarınıza ulaşmak için akıllıca bir yol buldunuz. Onları bu canavara emanet etmeniz için yalvarıyorum. Neyi çağırdığınızı çok az anlıyorsunuz."

Covenant *Elohim*'i görmezden geldi. Linden Atanmışlar'a baktı. Sunder ve Hollian şaşkınlıkla ona baktı. Ama yoldaşlardan hiçbiri konuşmadı.

Nom, ilerleyen tozun ok ucunda görünür hale gelmişti.

Kurumuş atıklara karşı albino olan canavar şaşırtıcı bir hızla yaklaştı. Cüssesi kudretiyle orantılı değildi: Covenant'tan sadece birkaç el daha uzun, *Harucha*'den sadece biraz daha kalın yapılıydı; yine de zaman ve konsantre dikkat ve özgürlük verildiğinde Revelstone'un tüm gutrock kamasını enkaza dönüştürebilirdi. Çöllere uygun garip bir yürüyüşü vardı: dizleri, ayaklarının geniş pedlerinin tam itişini kullanmak için bir kuşunki gibi geriye eğildi. Elleri olmadığından, kolları koçbaşı gibi biçimlendirilmişti.

Ve yüzü yoktu. Tüysüz kafasını, derisinin altındaki kafatasının belli belirsiz çıkıntıları ve iki yanındaki solungaç gibi kapalı iki yarık dışında hiçbir şey tanımlamıyordu.

Covenant'ın delici olmayan görüşüne göre bile, Sandgorgon bir doğa gücü kadar saf ve tartışılmaz görünüyordu - vahşi bir forma bürünmüş ve saldıracak bir yer arayan bir kasırga.

Sanki kendini ona fırlatacakmış gibi koşarak geldi.

Ama sonunda kalın bir toz bulutu içinde durdu ve çıplak toprağın az bir kısmında onunla karşı karşıya geldi. Bir an için, onu doğrudan savaşta yendiğinde titrediği gibi titredi ve kendi hayatını kurtarmak için bile elemental öfkelerini nasıl tutacağını bilemedi. Hizmet onun kaba zihnine yabancı bir kavramdı; şiddet daha mantıklıydı. Canavarın karar vermek için titremesini izlerken ter, görüşünün kenarlarını bulanıklaştırdı. İstemsizce nefesini tuttu. Birkaç küçük

Alevler kontrolünden çıktı ve o onları geri püskürtünceye kadar ön kolunu yaladı.

Nom'un titremesi arttı ve aniden azaldı. Kendini yere bırakan canavar alnını Covenant'ın ayaklarının dibindeki toprağa koydu.

Yavaşça, bastırılmış havanın dişlerinin arasından sızmasına izin verdi. Şirketten boğuk bir rahatlama iç çekişi geçti. Linden bir an için yüzünü kapattı, sonra da parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sanki cesaretini toplamaya çalışıyordu.

"Nom," dedi ve sesi titredi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Canavarın onu ne kadar anlayabildiğini bilmiyordu; ama dizlerini açarak dikleşti ve önünde durup beklemeye başladı.

Tereddüt etmesine izin vermedi. Nom'u tutan bağ kırılıyordu. Zehrin asit gibi içini kemirdiğini hissedebiliyordu. Amacı, onu Tek Ağaç'a doğru beyhude arayışına gönderen isli büyü kadar açıktı. Arkadaşlarına dönerek, onlara bir grup olarak hitap etti.

"Burada kalmanı istiyorum." Sesini sertleştiren titremeleri bastırmak için iradesini zorladı. "Bu işi Nom ve bana bırak. Aramızda kalsın, biz zaten bu iş için çok fazlayız." Ve hiçbirinizi kaybetmeye dayanmam.

Böyle şeyler söylemeye hakkı yoktu. Bölüğün her üyesi bu tehlikede bir yer edinmeyi hak etmişti. Ama başlarına gelebilecekleri düşündüğünde, onları bağışlamak için yanıp tutuşuyordu.

"Linden'e ihtiyacım olacak," diye devam etti kimse itiraz edemeden. "Gibbon benden saklanmaya çalışacak. O olmadan Raver'ın yerini tespit edemem." Bu düşünce bile onu incitmişti; Linden'in Kuzgunlardan ne kadar korktuğunu biliyordu. "Ben de Cail ve Fole'u alacağım. Arkamızı korumaları için." Bu taviz bile onu öfkelenmişti. Ama Linden'in korunmaya ihtiyacı olabilirdi. "Geri kalanınız sadece bekleyin. Eğer başarısız olursam, bunu benim için yapmak zorunda kalacaksınız."

Arkadaşlarının söylemek istedikleriyle, gözlerindeki acı dolu öfkeyle, içlerinden yükselen serzenişlerle yüzleşemedi.

Kalpler, elini Linden'in sırtının küçük kısmına koyarak onu harekete geçirdi. Nom'u yanına çağıran bir jest yaptı. Ona hayatlarıyla hizmet etmiş ve bundan daha iyisini hak eden insanların yanından sert adımlarla geçerek Revelstone'a doğru yokuşu tırmanmaya başladı.

Sonra bir an için gözyaşlarına o kadar yaklaştı ki cesareti neredeyse kırılacaktı. Arkadaşlarından hiçbiri itaat etmedi. Tek kelime etmeden savaşa hazırlandılar ve onu takip ettiler.

Nefesinin altında. Linden mırıldandı, "Anlıyorum. Her şeyin sana bağlı olduğunu düşünüyorsun. Neden onlar kadar iyi insanlar acı çekmek ve belki de bunun için öldürülmek zorunda kalsın? Ve ben çok korkuyorum-" Yüzü solgun, çizgili ve aceleliydi. "Ama başkalarının kararlarını onlar adına vermeye çalışmaktan vazgeçmelisin."

Cevap vermedi. Dikkatini gözetleme kulesinin altındaki açık tünelde sabit tutarak, güçten tıkanmış kaslarını onu istikrarlı bir şekilde yukarı taşımaya zorladı. Ama şimdi çoktan yenilmiş olmaktan korkuyordu. Kaybedecek çok şeyi vardı. Arkadaşları, sanki onlara layıkmiş gibi kâbuslarında ona eşlik ediyorlardı. Ne kadar yetersiz ya da yararsız olursa olsun bir şeyler yapmak zorunda olduğu için Call'a yaklaştı ve fısıldadı, "Bu kadar yeter. Banner bana hizmet edeceğini söyledi. Brinn onun yerini almanı söyledi. Ama artık bu tür bir hizmete ihtiyacım yok. Çok ileri gittim. İhtiyacım olan şey umut."

Haruchai yumuşak bir sesle, "Ur-Lord?" diye cevap verdi.

"Ülkenin bir geleceğe ihtiyacı var. Ben kazansam bile. Devler evlerine dönecek. Siz de işinize bakarsınız. Ama Sunder ya da Hollian'a bir şey olursa-" Bu fikir onu dehşete düşürdü. "Onlarla ilgilenmenizi istiyorum. Hepinizin. Ne olursa olsun." Bunun için Linden'i bile tehlikeye atmaya hazırdı. "Arazi'nin bir geleceği olmalı."

"Sizi duyuyoruz." Cail'in ses tonu rahatlamış mı, duygulanmış mı yoksa kırılmış mı olduğunu belli etmiyordu. "Eğer ihtiyaç olursa, sözlerinizi hatırlayacağız."

Covenant'ın bununla yetinmesi gerekiyordu, Nom onun biraz önüne geçmiş, Kasreyn'in onları Kıyametlerine bağlamasından önceki yıllarda *Bhrathair*'in Sandgorgonlara karşı koymak için yetiştirdiği Sandwall'un ırksal bir anısını tetiklemiş gibi büyük Kaleye doğru ilerliyordu. Canavarın kolları beklenti içinde sallanıyordu. Covenant acımasızca adımlarını hızlandırdı.

Thomas Covenant, yanında Linden, arkasında iki Taşyiye, dört Dev ve yakınında on bir *Haruchai* ile birlikte Clave ve Banefire'a karşı savaşıma gitti. Revelstone'dan hiçbir tepki gelmedi. Belki de na- Mhoram bir Sandgorgon'un ne olduğunu bilmiyordu ve Covenant'ı tekrar kışkırtmaya kalkışmadan önce ne yapacağını görmek istiyordu. Ya da belki de savunmasını hazırlamak için provokasyondan vazgeçmişti. Belki de Raver, kötülüğünün dibinde küçük bir korku solucanı bulmuştu ve Covenant bu fikri sevmişti. Clave ve Banefire'ın Toprak'a yaptıkları değil olmak Affedildim. Bu yol içinde hangi Bu Raver eski ve onurlu Lordlar Konseyi'ni kötü bir hale dönüştürdüğü için affedilemezdi. Ve Gibbon'ın Linden'a saldırısı için, Antlaşma, Keep'in temizlenmesi dışında hiçbir kefareti kabul etmeyecekti.

Dünyayı ellerinde tutanların intikam almak için hiçbir gerekçeleri yoktur.

Cehennem gibi, Covenant ant gritted. Sanki yapmıyorlar.

Ama gözetleme kulesinin dibine ulaştığında Nom'a durmasını emretti ve tüneli düşünmek için durakladı. Güneş artık iç avluyu aydınlatacak kadar yükselmişti; ama bu sadece geçidin belirsizliğini derinleştiriyordu. Kulenin pencereleri, sanki arkalarındaki odalar terk edilmiş gibi aralıktı. Şehrin üzerinde ölümlerin gizemli durgunluğuna benzer bir sessizlik hüküm sürüyordu. Rüzgâr yoktu - Yasak Ateş'in keskin sıcak şaftı dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Öldürülen iki Courser'in arasında, ölü eşek arıları yere saçılmıştı. Süvariler kan uğruna kendi ölümlerini de yanlarında götürmüşlerdi. Ancak kulenin önündeki kayalarda, Covenant'a doğru yere geldiğini söylemek istercesine kırmızı lekeler vardı.

Linden'e döndü. Kadının gergin solgunluğu onu korkutuyordu ama artık onu bağışlamaya gücü yetmiyordu. Şirket arkasında dururken, "Kule," dedi. "Boş olup olmadığını bilmem gerek."

Yukarıya doğru bakarken başının hareketi ölümcül derecede yavaştı, sanki eski felci onu tekrar ele geçirmiş gibiydi. Buraya son gelişinde Gibbon'ın dokunuşu onu neredeyse katatoniye sürüklemişti. *Ülkenin asıl felaketi senin omuzlarında. Gözlerin, kulakların ve dokunuşların sayesinde Despiser'in istediği şey oluyorsun.* Bir keresinde Covenant'a yalvarmıştı, *"Beni buradan çıkarmalısın. Bana seni öldürtmeden önce.*

Ama şimdi yalvarmıyor ya da seçimlerinin sonuçlarından kaçmaya çalışmıyordu. Sesi donuk ve şaşkıncı; yine de Mutabakat'ın taleplerini kabul etti. "Zor," diye mırıldandı. "Banefire'in ötesini görmek zor. Beni istiyor- beni güneşe fırlatmak istiyor. Beni sonsuza dek güneşe fırlatmak istiyor." Sanki o atış çoktan başlamış gibi gözlerini korku bürüdü. "Başka bir şey görmek zor." Ancak bir an sonra kaşlarını çattı. Bakışları keskinleşti. "Ama Gibbon orada değil. Orada değil. Hâlâ ana bölmede. Ve ben başka bir şey hissetmiyorum." Covenant'a tekrar baktığında, ilk karşılaşmalarında olduğu kadar sert görünüyordu. "Kuleyi kullandıklarını hiç sanmıyorum."

Covenant'ın içinde bir rahatlama dalgası başladı ama bunu bastırdı. Bunu da göze alamazdı. Kontrolünü köreltiyor, zihninden karanlığın ipuçlarının sızmasına izin veriyordu. Ona ayak uydurmaya çalışarak mırıldandı: "O zaman gidelim. Nom ve Linden, Call ve Fole ile birlikte tünele doğru yürüdü; arkadaşları da yankılar gibi onu takip etti.

Geçitten geçerken, be içgüdüsel olarak omuzlarını kamburlaştırdı ve tünelin tavanından gelmesini beklediği saldırıya karşı kendini hazırladı. Ama saldırı gelmedi. Linden kuleyi doğru okumuştı. Kısa süre sonra avluda durdu. Güneş önündeki kalenin yüksek, payandalı yüzünde ve devasa iç kapılarında parlıyordu.

Bu taş levhalar çentikli, eğimli ve dengeliydi, böylece dışa doğru düzgün bir şekilde açılabilir ve tam olarak evlenebilirlerdi.

kapandıklarında. Yapımcılarının aklına gelebilecek her türlü güce karşı koyabilecek kadar ağırdılar. Ve kapanmışlardı, dişler gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi. Birbirlerine kenetlendikleri ve birleştikleri çizgiler zar zor seçilebiliyordu.

"Söyledim ya," diye nefes aldı İlk, Antlaşma'nın arkasından. "Mahvolmamışlar bu yerde son derece iyi iş çıkarmışlar."

Haklıydı; kapılar sonsuza dek ayakta kalmaya hazır görünüyordu.

Aniden, Covenant'ın acele etmesi gerekti. Yakında bir cevap bulamazsa, çıra ve yağ gibi yanacaktı. Güneş henüz kuşluk vaktine ulaşmamıştı; ve Banefire'ın şaftı, dünyanın tüm yaşamını biçecek kadar devasa ve kanlı bir tırpan gibi üzerinde duruyordu. Sunder'ın elleri *krili* ve orkestrasını kavramış, onları hazır tutuyordu; ama büyük kale, onun anlamı ve içerdikleri karşısında garip bir şekilde ürkmüş görünüyordu. Pitchwife, Arama çilesi boyunca ilk kez paniğe karşı savunmasız, kaçabilecek gibi görünüyordu. Linden'in teni kül rengindeydi. Ama Honninscrave, Seadreamer'ın ölümünün nedenlerine çok yaklaştığını ve onları daha fazla beklemek istemediğini biliyormuş gibi yumruklarını iki yanında kenetlemişti.

Covenant kendi kendine inledi. Saldırısına dün gece, arkadaşlarının çoğu uyurken başlamalıydı. Suçluluk duygusundan bıkmıştı.

Kolunun ateşli bir hareketiyle Nom'u kapılara gönderdi.

Sandgorgon içgüdüsel olarak anlamış gibiydi. Üç adımda tam hıza ulaştı.

Bir juggernaut gibi ileriye doğru fırlayarak, kenetlenmiş levhaların birleştiği noktaya çarptı.

Darbe avluda gümbürdedi, Mutabakat'ın ciğerlerinde gümbürdedi, kuleden bir top atışı gibi geri tepti. Ayakların altındaki taşlar titredi; dayanaklardan feryat gibi bir titreşim geçti. Nom'un vurduğu nokta sanki tahtadan yapılmış gibi ezildi ve çukurlaştı.

Ama kapılar duruyordu.

Canavar sanki şaşırılmış gibi geri adım attı. Başını bir soru sorar gibi Covenant'a doğru çevirdi ama bir an sonra

Tüm Sandgorgonların doğal vahşiliğiyle ayağa kalktı ve kollarının sarsıcı gücüyle kapıları dövmeye başladı.

Canavar önce yavaşça, sonra giderek daha hızlı bir şekilde vurdu, bir balyoz kolu ve ardından diğerini hızlanan bir sırayla, daha sert ve daha hızlı, daha sert ve daha hızlı, avlu gök gürültüsüyle dolana ve taş sıkıntı içinde uluyana kadar. Bunun sorumlusu oydu - ve kapılar hâlâ dayanıyordu, bataryayı taşıyordu. Parçalar ve kıymıklar her yöne sıçradı; granit dişler birbirlerine karşı çığlık attı; avlunun kaldırım taşları dalgalanıyor ve dans ediyor gibiydi. Kapılar hâlâ dayanıyordu.

Linden kendi kendine, sanki her darbeyi kırılğan kemiklerinde hissediyormuş gibi inledi.

Covenant Nom'a durması için bağırmaya başladı. Sandgorgon'un ne yaptığını anlamamıştı. Böyle bir saldırıyı görmek Mhoram'ın kalbini parçalardı ama bir an sonra Nom'un darbelerinin ritmini daha net duydu, bu nabzın gutrock'un protesto eden karşılıkları ve çığlıklarıyla nasıl iç içe geçtiğini duydu; ve anladı. Sandgorgon kapılarda bir rezonans oluşturmıştı ve her darbe titreşimlerin frekansını ve genliğini artırıyordu. Canavar duraksamazsa, levhalar kendilerini parçalamaya sürüklenebilirdi.

Birdenbire, kapıların hemen üzerindeki dayanaktan aşağıya kızıl bir ateş döküldü. Atlılar *rukhlarını* sallayarak belirdi: dört ya da beş kişiydiler. Banefire'ı birlikte kullandıklarında, eşit sayıdaki bireyden daha güçlüydüler; ve Nom'u kapılardan geri püskürtmek için ortak bir patlama şekillendirdiler.

Ama Covenant onlar için hazırды. Böyle bir şeyi bekliyordu ve gücü dile gelmeye, içindeki gerginliği hafifletecek herhangi bir serbest bırakmaya açtı. Çaresizlikle titizlenerek, Sandgorgon'u savunmak için vahşi büyüünü ortaya koydu.

Kuvveti siyahlık ve argonun mide bulandırıcı bir karışımıydı, benekli ve cüzamlıydı. Ama yine de bir gücü bu, gökleri yerinden oynatabilecek bir ateş. Atlıları kapladı, *rukhlarını* eritti

cüruf haline getirdikten sonra cüppeleri alevler içindeyken Keep'e geri attılar.

Nom, sanki sonunda kendisine layık bir engelle karşılaşmış gibi yıkıcı bir coşku içinde kapıları dövmeye devam etti.

Honninscrave kendini ileri atmak için titredi; ama Birinci onu dizginledi. Yakında hiçbir emrin ulaşamayacağı bir adam gibi ona itaat etti.

Sonra Nom son darbeyi vurdu - o kadar hızlı vurdu ki Covenant darbenin nasıl indirildiğini göremedi. Sadece kapılar dayanıklılıktan kopuşa geçerken zamanın durgun küçük bir kısmını gördü. Durdular - ve değişim, bir kasırganın patlamasından önceki son hava emişi gibi üzerlerine geldi - ve sonra gittiler, her yöne acı gibi sızlayan parçalar ve Nom'un kaybolduğu ve Revelstone'un kırık ağzının gizlendiği kadar yoğun bir şekilde yükselen taş tozu ile bir patlama anahtarı içinde parçalandılar.

Yavaşça, yüksek ve geniş geçit tozların arasından görünür hale geldi. Courser'lar için yeterince büyüktü, Devler için uygundu ama Sandgorgon yeniden ortaya çıkmadı Covenant'ın sersemlemiş kulakları, canavar tek başına taş şehre doğru ilerlerken Nom'un ayak seslerini seçemedi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Linden tekrar tekrar, "Aman Tanrım." Pitchwife sanki daha önce hiç bir Sandgorgon'u iş başında görmemiş gibi, "Taş ve Deniz!" diye nefes aldı. Hollian'ın gözleri korku doluydu. Ama Sunder'a Clave tarafından şiddet ve öldürme öğretilmişti, Revelstone'u sevmeyi hiç öğrenmemişti: yüzü hevesle parlıyordu.

Taşın acısıyla yarı sağır olan Covenant Kaleye girdi çünkü artık ilerlemek ya da ölmekten başka seçeneği kalmamıştı. Ve Nom'un şehre ne yapacağını bilmiyordu. Tahta bir koşuyla avluyu geçti ve sanki kaderinin kalıbını atıyormuş gibi tozun içinden Revelstone'a geçti.

Arkadaşları hemen kendilerini savaşa hazırladılar ve onu takip ettiler. Call'un sadece bir adım önündeydi.

Birinci, Linden ve Honninscrave'in önünde, na-Mhoram'ın Kalesinin devasa ön salonuna girerken.

Bir çukur kadar karanlıktı.

O salonu biliyordu; bir mağara büyüklüğündeydi. Eski Lordların kuvvetlerine toplanma alanı sağlamak için Devler tarafından oluşturulmuştu. Ama güneş kırık girişe sadece kısa bir mesafe açı yapıyordu; ve yüksek taşın bazı hileleri ışığı emiyor gibiydi; ve başka hiçbir aydınlatma yoktu.

Ön salonun kendisini karşılamak için hazırlandığını çok geç anladı.

Ağır ahşap bariyerler bir gümbürtüyle giriş kapısına çarparak kapandı. Ani gece yarısı sesi şirkette yankılandı.

Covenant içgüdüsel olarak yüzüğünden bir alev çıkarmaya başladı. Sonra geri çekti. Ateşi artık tamamen siyahtı, zehir gibi bozulmuştu. Kendini kontrol edemeyip boğazını yırtmak ve Revelstone'u parçalamakla tehdit eden çığlıktan daha fazla ışık saçmıyordu.

Nöbet geçirir gibi bir an için kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Göremedikleri şeyler Birinci ve *Harucha*'yi bile felç etmiş gibiydi. Sonra Linden nefes nefese, "Sunder." dedi. Sesi çılgınca titriyordu; deli bir kadın gibiydi. "*Krill*'i kullan. Hemen kullan."

Covenant ona doğru savrulmaya çalıştı. Ne oldu? Ne görüyorsun? Ama hassas olmayan kulakları onun karanlıktaki konumunu gözden kaçırdı. *Krill* mağarada çınlayan canlı beyaz bir ses gönderdiğinde doğruca Sunder'a bakıyordu.

Hollian'ın tiz çıığı ışığın ardından yankılanırken savunması yoktu:

"Na-Mhoram's *Grim*!"

Argent gözlerini kamaştırdı. *Grim*! Düşünemiyor ya da göremiyordu. Böyle bir gönderme daha önce de topluluğa saldırmıştı; açık gökyüzünün altında Memla na-Mhoram-in'i öldürmüş, Linden ve Call'u neredeyse katlediyordu. Ön avlunun kapalı alanında-!

Ve Revelstone'a ciddi zarar verecekti. *Grim*'in eline düşmüş bir köyün kalıntılarını görmüşü: Bu sırada

Stonedown, Bamako'nun doğum yeri. Na- Mhoram'ın lanetinin asit gücü tüm yerleşim yerini enkaza çevirmişti.

Covenant tehlikeyle yüzleşmek için döndü; ama hâlâ göremiyordu. Arkadaşları etrafını sardı. Bir an için kaçtıklarını sandı. Ama sonra Cail bastırılmış ateşin acısını görmezden gelerek kolunu tuttu; ve İlk'in sert sesini duydu. "Mistweave, daha fazla ışığa ihtiyacımız var. Seçilmiş, bize talimat ver. Bu güçle nasıl mücadele edebiliriz?"

Covenant, körlüğünün ötesinde bir yerden Linden'in, "Kılıcınla değil," diye cevap verdiğini duydu. Sesindeki ıstırap kelimeleri bulanıklaştırıyordu; anlaşılır kılmak için mücadele etmesi gerekiyordu. "Onu söndürmeliyiz. Ya da ona yakacak başka bir şey vermeliyiz."

Covenant'ın görüşü tam zamanında açıldı ve *Grim*'in siyah, sıcak gök gürültüsünün mağaranın tavanının hemen altındaki şirkete doğru yuvarlandığını gördü.

Ön salonda hapsolmuş, korkunç derecede güçlü görünüyordu. Nom ortalıkta görünmüyordu; ama Covenant'ın dizleri, sanki Sandgorgon Kalenin iç odalarına saldırıyormuş gibi zeminde titreşimler hissetti. Ya da sanki Revelstone'un kendisi Gibbon'un serbest bıraktığı şey.

Girişten, Mistweave'in salonu kapatan bariyeri yıkmaya çalışırken çıkardığı tahta sesleri geliyordu. Ama Clave'in tasarlayabileceği tüm sağlamlıkla yapılmıştı. Mistweave'in darbeleriyle gıcırdadı ve çatladı ama kırılmadı.

Kaynayan gök gürültüsü şirketin tam üzerine geldiğinde, Call onu desteklemeseydi Covenant'ı dümdüz edecek olan muazzam ve sessiz bir sarsıntıyla paramparça oldu.

O anda *Grim*, aşağıya doğru ölümcül bir şekilde süzülen, taş parçaları kadar acı ve kezzap kadar aşındırıcı simsiyah pullara dönüştü. Kalın *Grim* yağmuru tüm şirketi kapladı.

Covenant arkadaşlarını savunmak için ateş yakmak istedi. Başka seçeneği olmadığına inanıyordu; zehir ve korku onu başka seçeneği olmadığına inanmaya itiyordu. Ama korkunç bir kesinlikle biliyordu ki, eğer vahşi büyüü şimdi serbest bırakırsa, onu asla çağıramayabilirdi.

geri dönecekti. Diğer tüm çaresiz ihtiyaçları kaybolacaktı Kendinden nefret ederek, korkunç pullar ona ve sevdiği insanlara doğru yerleşirken izledi ve hiçbir şey yapmadı.

Fole ve başka bir *Haruchai*, Linden'i *Grim-fall*'un merkezinden mümkün olduğunca uzağa, en yakın duvara doğru itti. Harn Hollian'ı çekiştirdi ama Hollian Sunder'dan ayrılmayı reddetti. Call kaçmaya hazırdı; gerekirse Covenant'ı taşımaya hazırdı. Birinci ve Honninscrave, ateşe karşı Devlere özgü bağışıklıklarını pullara karşı kullanmak için kendilerini hazırladılar. Findail sanki Covenant'ın kendini tuttuğunu hissetmiş ve başka hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi ortadan kaybolmuştu.

Kril ışığında parıldayan pullar yavaşça süzülüyordu. Aşağıya doğru.

Ve Sunder onları karşılamak için ayağa kalktı.

Orkestrasından kırmızı bir Güneşboğan ateşi şaftı çıkardı ve havadaki siyah parçaları yakmaya başladı.

Işını dokunduğu her pul tanesini tüketti. Şaşırtıcı bir cesaretle ya da vazgeçmişlikle tüm *Grim*'le yüzleşti. Ama parçalar binlerce düşüyordu. Onun için çok fazlaydılar. Kendini ve Hollian'ı korumak için başının üzerindeki havayı bile temizleyemiyordu.

Sonra Pitchwife ona katıldı. Uyumsuz bir şekilde sakat ve cesur olan Dev de *Grim*'e saldırdı ve tek silahı olarak Hamako'nun *rhyshyshim*'inden yanında taşıdığı *vitrim* keselerini kullandı. Birbiri ardına *vitrimi* pulların üzerine püskürterek onları boşalttı.

Sıvının dokunduğu her pul kül oldu ve zararsız bir şekilde sürüklenip gitti.

Özenle biriktirdiği Waynhim roborantını kaybettiği için yüzünde kederli bir ifade vardı; ama bu keder sürdüğü müddetçe onu bilinçli bir savurganlıkla kullandı.

Honninscrave kafasına yaklaşan ilk taneye bir tokat attı, ardından kara aşındırıcı avucunu yiyip bitirirken istemsiz bir çığlık attı. *Grim* taşı yok etmek için yaratılmıştı ve hiçbir ölümlü bedeni ona karşı dayanıklı değildi.

Covenant'ın etrafında mağara çalkalanmaya başladı. İçinde bulunduğu durumun uzlaşmaz çaresizliği onu çılgına çeviriyordu.

Ancak o anda havada büyük bir kıymık koptu ve ahşap barikat Mistweave'in saldırısı altında yıkıldı. Ön salona daha fazla ışık doldu ve *Haruchai'nin Grim*'den kaçma yeteneğini geliştirdi. Ve ahşap ışığı takip etti Mistweave bariyer girişini şiddetle ahşaptan kopardı ve parçaları bölüğe doğru fırlattı.

Haruchai küçük parçaları yakaladı ve onları *Grim-flakes*'i havadan dövmek için sopalar. Ama Birinci, Honninscrave ve ardından Pitchwife ana keresteleri kaptı. Odunlar bir anda şirketin etrafında dönmeye başladı. Birinci, kendisi kadar uzun bir kirişi sanki bir savurma sopasıymış gibi salladı. Honninscrave pulları Sunder ve Hollian'dan uzaklaştırdı. Pitchwife iki yumruğunda kocaman birer sopayla Linden'in savunmasına atladı.

Grim ahşabı neredeyse anında yok etti. Her bir pul, ona dokunan silahı kömür haline getiriyordu. Ancak kırılan barikat çok büyüktü ve Mistweave bir iblisin hiddetiyle ona saldırdı ve zeminde kayarak şirketin ellerine doğru sürekli bir parça akışı gönderdi.

Honninscrave omzuna bir pul daha yedi ve neredeyse çığlık atacaktı; yine de sanki Tek Ağaç'ın mağarasına geri dönmüş ve kardeşini kurtarmak için hâlâ bir şansı varmış gibi savaşmaya devam etti.

Haruchai'lerden üçü Linden'i bir çocuk gibi oradan oraya fırlattı. Bu şekilde onu *Grim-fall*'ın yolundan uzak tutmayı, içlerinden birinin onu taşımaya çalışmasından daha etkili bir şekilde başardılar. Ama kendi hareketleri de engelleniyordu. İkisi çoktan darbe almıştı; ve Covenant izlerken, siyah bir parça Fole'un sol bacağını paramparça eder gibi oldu. Acının hiçbir anlamı yokmuş gibi sağ ayağının üzerinde dengede durdu ve Linden ona doğru savrulduğunda onu yakaladı.

Mağaranın etrafında, pullar zemine çarpıp patlamaya başladı ve pürüzsüz taşta Dev elleri büyüklüğünde delikler açtı. Sanki granit için için yanıyormuş gibi havayı yoğun bir duman kapladı.

Durris, Harn ve iki *Haruchai* daha Taşıyienler'in etrafına damgalar ve sopalar savurdu. Sunder, *Grim*'e kızıl bir güçle saldırdı. Birinci ve Hoinninscrave çılgına dönmüş gibi çalışıyor, Mistweave onlara odun verdikçe hızla harcıyorlardı. Pitchwife da karısının izinden giderek sırtını tahtalar ve kerestelerle korudu. Hâlâ bir kese *vitrimi* kalmıştı.

Ve Cail, omzuna bir tahıl çuvalı gibi astığı Mutabakat ile sürüklenen tehlikenin içinden sıçradı ve eğildi.

Covenant bağırarak için nefesini tutamadı. Call'un omzu ciğerlerindeki havayı zorluyordu. Ama bir şekilde sesini duyurması gerekiyordu. "Sunder," diye soluk soluğa bağırdı. "Sunder."

Sezgi ya da ilham yoluyla, *Haruchai* onu anladı. Kalınlaşan Grim-fall'a meydan okuyan bir güç ve çeviklikle, Covenant'ı Graveler'a doğru taşıdı.

Bir an sonra Covenant, Sunder'in yanında ayağa fırladı. Baş dönmesi etrafını sarmıştı; dengesi yoktu. Elleri her an içinde yükselen ateşi hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Sunder'in yüzünü görebilseydi, yorgunluktan gerilmiş ve çılgına dönmüş olduğu için haykırırdı. Ama *krillerin* ışığı Covenant'ın gözlerinde parlıyordu. Mağaranın kaosunda, bu sınır tanımayan parlaklık kendini sabitleyebileceği tek noktaydı.

Şirket zaten mucizevi bir şekilde uzun süre hayatta kalmıştı. Ancak *Grim*'in sonu yok gibi görünüyordu ve yakında Devler ve *Haruchai* bile düşmek zorunda kalacaktı. Bu gönderme Covenant'ın deneyimlediği diğerinden çok daha kötüydü çünkü kapalı bir alandaydı ve doğrudan Banefire tarafından besleniyordu. Ayak sesleri ve ateş patlamaları arasında, Linden'in kendisini hayatta tutan insanların acılarını lanetlediğini duydu - acılarını kendi etinde asit gibi çekmesine rağmen yardım edemediği insanlar. *Krill*'den başka gidecek yeri yoktu.

Sunder'a doğru dalarak iki eliyle Loric'in bıçağını kavradı. Parmaklarını kesen kenarları hissetmedi, kanı görmedi. Ağırlığının Sunder'ı devireceğinden korkuyordu; ama Sunder bir şekilde çarpışmaya karşı kendini destekledi ve

Covenant'ı bir anlığına dik tutmak için. O an yeterince uzundu. Graveler'ın kollarına dolanmadan önce Covenant, *krill*'in mücevherine yürek parçalayan bir vahşi büyü ve risk patlaması gönderdi.

Gücü artık *Grim* kadar karaydı. Ama arzusu saftı; ve *krill*'e öyle ani bir şekilde çarptı ki, mücevher onun tarafından lekelenmedi. Ve o mücevherden, temiz güneşin bir parçası gibi ışık yayıldı. Parlaklığı Revelstone'un kasvet perdesini yırtıyor, granitin temel iskeletini çıplak bırakıyor gibiydi. Işık hem etin hem de taşın içinden parlıyor, tüm gölgeleri ve belirsizlikleri silip süpürüyor, ön salonun en uzak köşelerini, tonozlu tavanın yüksekliklerini netleştiriyordu. Eğer gözleri argence'a eşit olsaydı, o anda büyük Keep'in derin kalbini ve Gibbon'ın kendini saklamayı seçtiği yere kaçtığını görürdü. Ama Covenant böyle şeylere karşı kördü. Alnı Sunder'in omzuna çarptı ve düşmeye başladı.

Kendini Sunder'in nefes nefese kalmış göğsünden kurtardığında, baş dönmesi içinde el yordamıyla ayağa kalkmaya çalıştığında, gücünün anı geçmişti. Mağara sadece güneşin girişten yansıması ve *krillerin* normal parıltısıyla aydınlanıyordu. Arkadaşları ondan çeşitli mesafelerde duruyordu; ama başı dönerken kim oldukları hakkında hiçbir fikri yok gibiydi.

Ama *Grim* gitmişti. Kara pullar süpürülmüştü. uzaklaştı. Ve hâlâ vahşi büyü üzerindeki hakimiyetini koruyordu.

Altındaki taşın dönmesini durduramadı. Çaresizce, yanına gelen ilk *Haruchai*'ye sarıldı. Ellerindeki ve ayaklarındaki uyuşukluk diğer duyularına da yayılmıştı. Zihni sağır olmuştu. Uzaktaki gök gürültüsünden başka bir şey duymuyordu, sanki Revelstone'un dışındaki güneş bir yağmur güneşine dönüşmüştü.

Düşünceleri dönüyordu. Nom neredeydi? Ambarda köylüler ve *Haruchai* vardı. Clave onları çoktan öldürmediyse? Gibbon bir yerlerde olmalıydı. Şimdi ne yapacaktı? Zehir, Covenant'ı hırçınlaştırdı ve bu kadar çok tutuşmuş şiddeti kontrol altına alma çabası akıl sağlığını ortadan kaldırdı. O

Yüksek sesle konuştuğunu sanıyordu ama dişleri sıkılı ve hareketsizdi. Neden biri şu lanet gök gürültüsüne çenesini kapatmasını söylemiyor da kendimi duyabiliyorum?

Ama gök gürültüsü durmadı; etrafındaki insanlar yorgunlukları ve yaralarıyla savaşıarak kendilerini hazırladılar. Kılıcını savururken Fust'un savaş çığlığını belli belirsiz duydu.

Sonra ön salonun sonundaki karanlık ona doğru geldi ve Süvarilerin Courser'larını bölüğün üzerine saldıklarını gördü.

Kafasını biraz toparlaması gerekiyordu. Onu tutan *Haruchai* onu itti ve başka eller onu tuttu. Kendini Linden'in yanında, şirketin arka tarafında buldu; girişle aralarında sadece Sis örgüsü vardı. Etraflarındaki tüm *Haruchai*'ler yaralanmıştı. Yaralı olmayanlar Birinci ve Honninscrave ile birlikte Courser'ların hücumunu karşılamaya gitmişti. Sunder ve Hollian salonun ortasında tek başlarına duruyordu. Sunder, Clave'in hayvanlar üzerindeki hakimiyetine müdahale etmek için acilen çabalarken Hollian ona destek oluyordu. Ama yorgunluk onu zayıflatmıştı ve Banefire çok yakındaydı. Saldırıyı engelleyemedi.

En az bir düzine vahşi Courser, toynaklarının taştan gürültüsüyle ileri atıldı.

Covenant ve Linden'ı koruyan *Haruchai* ağır yaralanmıştı. Fole sol ayağıyla kendi kanından oluşan bir havuzun içinde duruyordu. Harn'ın bir kalçasında derin bir yanık vardı. Oradaki diğer dört *Haruchai* çeşitli yaralar yüzünden neredeyse sakat kalmıştı. Hava hâlâ *Grim taneleri* ve acı kokuyordu.

Bu canavarlar vurulmuş ile a Çığlık .
hayvan Öfke; Covenant da onlarla birlikte çığlık
atmak istiyordu çünkü bu çok fazlaydı ve hedefine hiç
yaklaşamamıştı ve iradesinin parmakları dünyanın yıkımına
tutunduğu yerden an be an kayıyordu.

Bir kalp atışı sonra, çığlık bir yankı gibi arkasında tekrar yükseldi. Baş dönmesini atlatıp tam zamanında döndüğünde Mistweave'in dört Courser'ın daha toynaklarının altında kaldığını gördü.

Dev, bölüğün arkasını korumak için girişte kalmıştı. Ama savaşı ve arkadaşlarının durumunu izliyordu. Sunder'in öldürdüğü canavarların dönüşü

daha önce dağılmış olması onu şaşırtmıştı. Arkasından şaha kalktılar, onu taşa vurdular. Sonra yanından geçip içeri girdiler, vahşı kırmızı gözleri Banefire'in kıvılcımları gibi parlıyordu.

Harn ve iki *Haruchai* daha onu bir duvara doğru itip Courser'larla arasına girince Covenant direnemedi. Fole ve diğerleri Linden'i karşı duvara taşıdı, böylece saldırı bölünecekti. Yaralı ve abartılı *Haruchai*, Sunbane şeklindeki bineklerin devasa vahşıliğiyle yüzleşti.

Seni piç! Covenant Gibbon'a ağlar gibi bağırdı Seni kanlı piç! Elinde başka bir şey kalmadığı için kendini zehirle destekledi ve daha fazla *Haruchai*'nin onun için ölmek zorunda kalmaması için ateşini hazırladı.

Ama bir kez daha onları hafife almıştı. Courser'lardan ikisi Linden'e doğru yöneldi; ikisi de ona doğru geldi ve Harn onları karşılamak için topallayarak dışarı ıktı. Covenant ve canavarların arasındaydı, Covenant onlara saldıramazdı. Harn'ın, öndeki Courser'ın toynaklarının hemen altındaki taşa doğru yuvarlanışını izlemek zorunda kaldı.

Eğildi, yuvarlandı ve iki eliyle kavradığı sol bacağıyla canavarın karnının altına geldi.

Duramayan Courser taşın üzerine düştü. Düşüş aynı anda dizini ezdi ve zehirli mahmuzunu namlusunun içine soktu.

Ciyaklayarak ondan uzaklaştı. Dişleriyle havayı kesti. Ama bacağı kırıldığı için ayağa kalkamadı ve zehir çoktan etkisini göstermeye başlamıştı.

Girişin yakınında, Mistweave kendini ayağa kaldırmak için mücadele etti. Ancak kollarından biri akıl almaz bir açıyla yayılmıştı ve diğerleri onu kaldıramayacak kadar zayıf görünüyordu.

İlk Courser düşerken, ikincisi Covenant'a doğru hücum etti. Sonra duvara çarpmamak için dört ayağıyla birden fren yaptı. Toynaklarını ve mahmuzlarını Covenant ve savunucularının üzerine indirmek için şaha kalktığında gök gürültüsü kadar muazzam görünüyordu.

Ranyhyn de ona doğru yükselmişti ve hareket edemediğini hissetti. İçgüdüsel olarak kendini baş dönmesine teslim etti. Bu onu dengesizleştirdi, böylece sağa doğru tökezledi.

Yere çakılan her bir ön ayak *Haruchaï*'lerden biri tarafından yakalandı.

Covenant isimlerini bilmiyordu; ama toynakların darbesi altında etleri granitmiş gibi durdular. İçlerinden birinin kolu yanmıştı ve tutuşunu koruyamadı; mahmuzdan kaçınmak için toynağı omzunun üzerinden kaydırmak zorunda kaldı. Ama yoldaşı, diğer mahmuz elinde kırılana kadar onu tuttu ve bükte.

Anında mahmuzu bir çivi gibi Courser'ın boynunun dibine sapladı.

Sonra zemin yukarı çıktı ve Covenant'ın göğsüne tekme attı. Bir anda her şeyi görebilmeye başladı. Ama ciğerlerinde hava yoktu ve uzuvlarını nasıl kontrol edeceğini unutmuştu. İçindeki ateş bile bir an için sersemlemişti.

Yaralanmamış *Haruchaï*'ler salonun uzak ucundaki canavarlara ağır darbeler indiriyordu. Honninscrave yumruklarını sopalar gibi savuruyor, cüssesini ve uzuvlarını Courser'ların cüssesi ve gücüyle eşleştiriyordu. Pitchwife sanki geçici olarak karısı gibi bir savaşçı olmuştusuna vurdu da vurdu. Ama ilk hepsinden üstündü. Dövüş için eğitilmişti ve uzun kılıcı demir ellerinde ağırlıksızmış gibi bir hamleden diğerine sıçırıyor, her taraftaki Courser'ları öldürüyordu.

Canavarlardan sadece biri onu ve arkadaşlarını geçip Sunder ve Hollian'a doğru ilerledi.

Graveler ileri doğru adım atmaya çalıştı; ama Hollian onu durdurdu. Orkestrayı ve *krili* ondan aldı, Courser'la yüzleşirken onları yüksekte tuttu. Ellerinden çıkan kırmızı ateş ve beyaz ışık canavarı sersemleterek yana dönmesini sağladı.

Orada Cail onu yakaladı ve sanki kendisinden kat kat büyük değilmiş gibi ortadan kaldırdı.

Ancak Linden'i koruyan *Haruchai* o kadar başarılı değildi. Yaraları yüzünden güçsüz düştükleri için halklarının başarılarına yetişemediler. Fole, Harn'ın yaptığını denedi; ama bacağı

başarısız oldu ve Courser onun elinden kurtuldu. Başka bir *Haruchaï*'ye çarptı ve adamı öyle bir güçle duvara çarptı ki, Covenant çarpışma sırasında Hergrom'un bir Sandgorgon tarafından ezildiğini görür gibi oldu. Üçüncü *Haruchaï*, bir toynak kafasının yan tarafına çarpmadan bir an önce Linden'i itti. Dizleri büküldü ve yere yığıldı Covenant daha önce *Haruchaï*'lerden birinin böyle düştüğünü hiç görmemişti.

Fole, Linden'in peşinden koşmaya başladı; ama bir tekme onu omzundan yakalayıp yere düşürdü.

Sonra iki Courser da Linden'in üzerine çıktı.

Avludan yansıyan ışıktaki yüzü netti, Covenant panik, felç, dehşet görmeyi bekliyordu; ve nefes nefese kaldı, ona yardım edebilecek kadar hızlı güç vermeye çalıştı. Ama yüzünde hiç korku yoktu. Konsantrasyon içindeydi: gözleri canavarlara dikilmişti. Yüz hatlarının her çizgisi bir emir kadar kesindi.

Ve Courser'lar duraksadı. Bir an için ona saldırmadılar. Her nasılsa onu destekleyecek hiçbir güç olmadan, algısını zihinlerine soktu, kafalarını karıştırdı.

Zihinleri vahşiydi ve Banefire güçlüydü. Onları bir andan fazla tutamazdı. Ama bu kadarı yeterliydi.

Kendilerini toparlayamadan, Mistweave bir koçbaşı gibi onlara çarptı.

Bir keresinde Linden ile Honninscrave arasında seçim yapamadığı için onu hayati tehlikeyle baş başa bırakmıştı ve bu başarısızlık o zamandan beri peşini bırakmamıştı. Ama şimdi telafi etme şansını yakalamıştı ve hiçbir ölümcül acının ya da zayıflığın onu durdurmasına izin vermek niyetinde değildi. Acılarını görmezden gelerek kendini Linden'i kurtarmaya adanmıştı.

Sağ kolu yanına düştü ama sol kolu hâlâ güçlüydü. İlk saldırısı her iki Courser'ı da geriye savurdu. Biri yan yattı; o da hemen peşinden gitti ve kafasının ozan taşından mide bulandırıcı bir gümbürtüyle sekmesine, vücudunun titremesine ve hareketsiz kalmasına neden olan bir darbe indirdi.

Dümen kırarak, üzerine doğru gelen ikinci Courser'la karşılaştı. Sağlam eli onu gırtlğından yakaladı; parmakları canavarı boğmak için içe doğru bastırdı.

Dişleri yüzüne doğru açıldı. Gözleri delice parlıyordu. Ön ayakları omuzlarını parçaladı, mahmuzlarıyla onu yırttı; kan yanlarından aşağı akıyordu. Ama Linden bundan daha ağır yaralıyken hayatını kurtarmıştı ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu bir daha yapmayacaktı.

Fole ve diğer *Haruchai* yardımına gelene kadar hayvanı tuttu. Ön ayaklarını yakaladılar, mahmuzlarını kendine doğru çevirdiler. Bir an içinde Courser ölmüştü. Mistweave onu ağır bir şekilde yere bıraktı.

Zehir içine işledikçe kasları titremeye başladı.

Sonra çatışma sona erdi. Soluklar ve sessizlik ön salonun uzak ucundan yankılandı. Covenant ayağa kalkarak umutsuzca Linden ve Mistweave'e doğru tökezledi.

O zarar görmemişti. Mistweave ve *Haruchai* tüm acıyı üzerlerine almışlardı. Gözleri sanki arkadaşlarının yaraları kalbine kazınmış gibi akıyordu. Yine de ağzının şekli ve yanaklarının açıları öfkeyle keskindi. Bir daha asla felç olmayacak bir kadına benziyordu. Eğer konuşmuş olsaydı, şöyle diyebilirdi. Bırak denesin. Bırakın o kasap orospu çocuğu denesin.

Covenant herhangi bir söz söyleyemeden, Birinci onun yanına ulaştı.

Coşkuyla nefes nefese kalmıştı. Gözleri parlıyordu ve bıçağından yoğun kan damlıyordu. Ama böyle şeylerden bahsetmedi. Ona hitap ettiğinde, onu şaşırttı.

"Efendi gitti," dedi dişlerinin arasından. "Amacının peşinden içten içe gidiyor. Ne aradığını bilmiyorum ama bulacağından korkuyorum."

Onun arkasında, Pitchwife sanki eforları sıkışık ciğerlerinin dokularını yırtmış gibi hava almak için öğürdü. Mistweave, Courser zehri içine yayılırken kasılmalara doğru titredi. Sunder'ın yüzü yorgunluktan griye dönmüştü; Hollian onu tutmak zorunda kaldı.

onu ayağa kaldırdı. *Haruchai*'nin altısı *Grim* tarafından yakılmış ve neredeyse sakat kalmıştı; bir tanesi de Mistweave'in durumundaydı, savaş sırasında bir mahmuz tarafından oyulmuştu. Findail ortadan kaybolmuştu. Linden asit kadar acı görünüyordu.

Ve Honninscrave gitmişti. Nom gitmişti. Revelstone'un kalbinde kendi bireysel yıkım anlayışlarını arıyorlardı.

Çok fazla hayat. Çok fazla acı. Ve Covenant hedefine na-Mhoram'ın Kalesinin giriş holünden daha yakın değildi.

Bu kadar yeter, diye düşündü aptalca. Bu kadarı kesinlikle yeterli. Buna daha fazla katlanmayacağım.

"Linden," dedi kalın bir sesle. Sesi ateşten boğuklaşmıştı. "Pitchwife'a bu insanlara nasıl davranacağını söyle."

Bir an için gözleri büyüdü. Çekineceğinden korkmuştu. O bir doktordu: yedi *Haruchai* ve Mistweave'in ona şiddetle ihtiyacı vardı. Ama sonra onu anlamış gibi göründü. Toprak'ın da iyileşmeye ihtiyacı vardı. Ve onun da bakım gerektiren kendi yaraları vardı.

Pitchwife'a dönerek, "Sende biraz *vitrim* kalmış," dedi.

İçinde rağmen . ve Banefire, onu duyular vardı olmak açık, bağışık için Şaşkınlık. "Kullanım o üzerinde ve Serseriler. *Diamondraught*'a ver için herkes kim incitti." O zaman o Covenant'a dik dik baktı. "Mistweave'in kolu bekleyebilir. Ama zehre karşı işe yarayacağını bildiğim tek şey *voure*."

Tereddüt etmedi; hiç tereddütü kalmamıştı. "Cail," dedi, "Revelstone'u tanıyorsun. Ve *voure'u* da biliyorsun." Clave'in veba güneşinin etkilerinden korunmak için kullandığı damıtılmış özsu bir keresinde Call'un hayatını kurtarmıştı. "Adamlarına biraz bulmalarını söyle." Yaralanmamış sadece dört *Haruchai* vardı. "Sunder ve Hollian'ı da yanlarına almalarını söyle." Hollian *voure* konusunda deneyimliydi. "Tanrı aşkına, onları güvende tut."

Yanıt beklemeden Birinci'ye doğru döndü. "Yapmanız gereken şey geri çekilmemizi sağlamak." Ses tonu kan gibi yoğunlaştı. Tüm yoldaşlarına Revelstone'dan uzak durmalarını söylemişti ve hiçbirisi itaat etmemişti. Ama şimdi ona itaat edeceklerdi. Reddedilmeyi kabul etmeyecekti. "Ama artık bunun için çok geç.

Honninscrave'in peşinden gitmeni istiyorum. Onu bir şekilde bul. Bunu yapmasına izin vermeyin - her ne ise."

Sonra tekrar Cail'le yüzleştı. "Korunmaya ihtiyacım yok. Artık değil. Ama ambarda kalan birileri varsa," köylüler ya da Clave'in henüz bırakmadığı *Haruchai*, "yardıma ihtiyaçları var. Bir şekilde içeri girin. Onları dışarı çıkarın. Banefire'a yem olmadan önce.

"Linden ve ben Gibbon'ın peşinden gidiyoruz."

Arkadaşlarından hiçbirı itiraz etmedi. Onu reddetmek imkânsızdı. Dünyayı ellerinde tutuyordu ve derisi inceliyor gibiydi, böylece içini kemiren kara güç gittikçe daha net ortaya çıkıyordu. Kesik parmaklarından kan damlıyordu; ama yarası ona acı vermiyordu. Linden ön salonun uzak ucunu gösterdiğinde, onunla birlikte o yöne gitti ve hem gücü hem de zamanı olmadığı tüm ihtiyaçlarını ve sorunlarını arkasında bıraktı. Özellikle de geleceğinin bağlı olduğu Sunder ve Hollian'ı; ama aynı zamanda onun için çok değerli olan Birinci ve Pitchwife'ı; sarsıntıların eşiğindeki Mistweave'i; kendini kanıtlamış *Haruchai*'yi; onları bir yük olarak değil, riske atılamayacak kadar değerli insanlar olarak geride bırakarak. Linden'i de geride bırakabilirdi ama onun kendisine yol göstermesine ve destek olmasına ihtiyacı vardı. Başı dönüyordu. Adımlarının raporları hareket ettikçe kuru yapraklar gibi hışırıdıyordu; ve her şeyin solduğu yere gittiğini hissetti. Ama ne arkasına baktı ne de yana döndü.

Mağaradan çıkıp Büyük Kale'nin devasa planlı yollarına girdiklerinde, aniden küçük bir Süvari grubu tarafından saldırıya uğradılar. Ama rukh *ateşinin* yakınlığı yüzüğünü tetikledi. Süvariler bir gece yarısı seline kapılıp gittiler.

Kısa bir mesafe boyunca her yer karanlıktı. Ancak ileride şehrin normal ışıkları yanıyor, duvarlar boyunca apliklerde meşaleler tütüyordu. Lordların hiçbir ateşi tütmemiştı: alevleri esas oduna zarar vermemiştı. Clave, Gibbon'ın kuvvetlerini bir yerden bir yere taşıyabilmesi için geçidi aydınlatmaya devam etti; ancak bu salonlar boştu. Yankılanıyorlardı.

mahzenler gibi. Burada birçok g z ll k  lm  , zaman ya da k t l k tarafından yok edilmişti.

Covenant arkasında yeni bir çatışma sesi duydu ve omuzları irkildi.

"Kendi ba larının çaresine bakabilirler," diye homurdandı Linden, arkadaşları için duyduğu korkuyu dişlerinin arasında tutarak. "Bu taraftan."

Bir yan geçide doğru dönüp Revelstone'un köklerine doğru uzun bir merdiven dizisinden a a ı inmeye başladığında Covenant onunla kaldı.

Raver'ı algılayı ında hiç hata yoktu. Belirsizlik değil, sadece Kale hakkındaki bilgisizli i, ara sıra hedefine g turmeyen koridorlara veya d n  lere girmesine neden oluyordu. Arada sırada, sanki Covenant'ın Kale'deki ilerleyişini i aretlemekten başka bir amaçları yokmuş gibi, saldırmak ve tekrar geri çekilmek için hiçbir yerde görünmeyen Süvariler ortaya çıkıyordu. Kendi ba larına hiçbir tehlike olu urmuyorlardı; savunmaları anlık ve eksiksizdi. Ama her saldırı ba  dönmesini arttırıyor, kontrolünü zayıflatıyordu. Kara  ılgınlı ı bastırma yeteneği yıpranmı tı. Sanki *Haruchai*'den biriymi  gibi Linden'e yaslanmak zorunda kaldı.

Se ti i yol her zaman a a ıya doğru iniyordu ve bir süre sonra onun nereye gittiğini, Gibbon'ın kaderini tehlikeye atmaya karar verdiği yeri bildi ine dair hastalıklı bir inanç hissetti. Herhangi bir şiddetin en çok zarar vereceği yer.  n kolu yeni ısırılmı  gibi zonkluyordu. Sonra Linden, bir zamanlar toplantı salonu olan, duvarlarında perdeler bulunan bir odadaki küçük, ağır bir kapıyı açtı; altlarında uzun, kıvrımlı bir merdiven bo lu u vardı. Artık emindi. Gece derinliklerden fı kırdı; d  ece ini sandı. Ama d  medi. Kadın onu korudu. Gibbon'ın onu kırmak istediği yere doğru uzun bir ini  yaparken etrafında sadece kâbusları toplandı.

Aniden durdu, yukarı bakmak için döndü. Merdivenlerden kanat gibi sessiz bir adam indi. Bir an içinde *Haruchai* onlara ulaştı.

Cail.

Covenant'la yüzleşti. Acelecilik soluğunu yükseltmedi; itaatsizlik onu utandırmadı. "Ur-Lord," dedi, "yukarıda olup bitenlerden haber getirdim."

Covenant *Haruchai*'ye göz kırptı; ama görüşündeki mide bulandırıcı girdap her şeyi bulanıklaştırdı.

"Şanslıyız *ki kefil* kolayca bulundu. Bölük şu anda fena halde kuşatılmış durumda. Bu savaş insanın yüreğini burkan bir savaş" -sanki yüreği yokmuş gibi konuşuyordu- "çünkü savaşın büyük bir kısmı savaşmaması gerekenler tarafından veriliyor. Az sayıdaki Atlı arasında sadece Clave ve Revelstone'a hizmet eden pek çok kişi var. Onlar aşçılar ve çobanlar, zanaatkârlar ve kafatasçılar, ocağın ve Courser'in hizmetkârlarıdır. Bu iş için yetenekleri yoktur ve onları öldürmek utanç verici bir şeydir. Yine de durdurulmayacak ya da yıldırılmayacaklar. Onlara bir sahiplik var. Kendi katliamlarından başka hiçbir şeyi kabul etmezler. Onları öldüren Pitchwife, hiçbir *Haruchai*'nin ağlamadığı kadar ağlar." Call düz konuştu; ama Linden'in Covenant'ın kolunu kavrayışı, Cail'in yansıttığı duygunun içgüdüsel bir titremesini ilettili, "*Voure* ve *vitrim* savunma için bölüğe olanak sağlıyor," diye devam etti. "Ve ambar açıldı. Orada köylüler olmasa da Stell ve birkaç *Haruchai* daha bulundu. Şirkete destek olmaya gittiler. Graveler ve eh-brand iyi durumda. Ama ne Birinci'den ne de Efendi'den bir iz göremedik."

Sonra durdu. Yanında kalmak için izin istemedi. Covenant; duruşu ayrılmaya niyeti olmadığını gösteriyordu.

Çünkü Covenant hiçbir şey söylemedi. Linden onun yerine nefes aldı, "Teşekkürler. Geldiğiniz için teşekkürler." Sesi Gibbon'ın kurbanları olan masum erkek ve kadınlar adına -ve başka seçeneği olmayan yoldaşları adına- acıyordu.

Ancak Covenant acı ve kaybın ayrıntılarının ötesine geçerek tam bir amaç haline gelmiş, keder ve özlü bir öfkeye dönüşmüştü. *Onları öldüren Pitchwife, daha önce hiçbir Haruchai'nin ağlamadığı kadar ağladı.* Bu doğru olmalıydı; Cail yalan söylemezdi. Ama bu, okyanusun kıyılarını yiyip bitiren bir damladan başka bir şey değildi.

Zaman. Lord Foul'un zalimliğinin okyanusu. Böyle şeylerin devam etmesine izin verilemezdi.

Kendini baş dönmesinden ve Linden'in pençesinden kurtaran İnançsız tekrar aşağı doğru inmeye başladı.

Adını seslendi ama adam cevap vermedi. Yanındaki Cail'le birlikte hızla onun peşinden gitti.

Yol artık çok uzun değildi. Çok geçmeden merdiven boşluğunun dibine ulaştı, hatırladığı boş bir duvarın önünde durdu - daha önce sadece bir kez gördüğü ve hiç açmasının istenmediği görünmez bir kapısı olan bir duvar. Kapıyı nasıl açacağını bilmiyordu. Ama bu önemli değildi. Önemli olan Gibbon'ın savaş alanı olarak burayı, *bu* yeri seçmiş olmasıydı. Basit bir dehşet, Covenant'ın kendine hakimiyet düğümünü neredeyse koparacak bir bükülme ekledi.

Ama kapıyı kendisi için kırması gerekmiyordu. Gibbon'ın sözüyle kapı içeriye doğru açıldı ve Covenant, Linden ve Cail'i eski Lordların en büyük hazinelerinden birine kabul etti.

Hediyeler Salonu'na.

Bunca asır sonra hâlâ sağlamdı. Hava dumanla kaplıydı çünkü Gibbon'ın kendisi için hazırladığı meşaleler yok ederek ışık yaratıyordu. Ve bu tür bir ışık yüksek mağaranın harikasının hakkını veremezdi. Ama Covenant'ın gördüğü her şey hâlâ sağlamdı.

Lordların onları hor gören bir geleceğe mirası.

Revelstone'un yapımcıları bu geniş mağarada çok az şey işlemişlerdi. Buraya pürüzsüz bir zemin vermişler, ama duvarlarının yerli taşına, tavanı ve kalenin geri kalanını desteklemek için muazzam bir şekilde yükselen kaba sütunlara dokunmamışlardı. Yine de bu eksiklik Salon'un tasarlanma amacına uygundu. Her yerdeki kaba yüzeyler, kadim Ülkenin en iyi sanatçıların ve zanaatkarlarının en iyi eserlerini sergiliyordu.

Duvarlarda asırların çürümüşlüğüne meydan okuyan duvar halıları ve tablolar, sanatçıların becerisi ya da salonun atmosferinin kalitesi sayesinde korunmuştur. Sütunların arasındaki sehpalarda büyük heykeller ve oymalar yer alıyordu. Küçük parçalar ise

ahşap raflar kurnazca taşa tutturulmuştu. Pek çok farklı kumaş sergileniyordu; ancak diğer tüm eserler ya ahşaptan ya da taştan yapılmıştı, bunlar bir zamanlar Toprak'ın saygı duyduğu iki temel malzemeydi. Salonda hiçbir şekilde metal bulunmuyordu.

Covenant bu yeri unutmamıştı, asla unutmamıştı; ama şimdi onun paha biçilmezliğini unuttuğunu düşünüyordu. Burası ona her şeyi, değer verdiği ya da nefret ettiği her anıyı bir çırpıda geri getiriyor gibiydi: Lena ve Atiaran, aşk ve tecavüz; Mhoram'ın tehlikeli ve yenilmez şefkati; ur-villerin vicdansız ilmi; çaresizlik içindeki Kevin; rüzgâr kadar gururlu Ranyhyn; toprak kadar inatçı Ramen. Ve devler, her tarafta devler. Sadakatleri, kederleri ve ihtişamlarıyla harikulade bir şekilde tasvir edilen devler, sanki duvar halıları, taş işçiliği ve oymalar sonsuzlukla doluymuş gibi etraflarını sarmıştı. Burada Toprak'ın insanları kendilerine huzur verildiğinde neler yapabileceklerini göstermişlerdi.

İşte Gibbon-Raver, Dünya'nın hayatta kalması için Covenant'a meydan okumayı burada, bu yok edilebilir güzellik ve mirasa sahip yerde seçmişti.

Banefire, ayaklarının dibindeki deliliğin eşliğini göremiyormuşçasına bilinçsizce içe doğru hareket ederken, Covenant na-Mhoram'ı karşılamaya gitti.

Gibbon, siyah cübbesi ve kırmızı cüppesi içinde, elinde demir haçı, kırmızı gözleri ıslık ıslık, zeminin ortasında dönen bir mozağin üzerinde duruyordu. Covenant bu mozaği daha önce görmemişti; daha sonraki bir zamanda yerleştirilmiş olmalıydı. *Aliantha* ve acı renginde küçük taş parçalarından oluşuyordu ve Kevin Landwaster'ı Kutsallıktan Arındırma Ayini sırasında tasvir ediyordu. Çevresindeki çoğu eserin aksine, altta yatan bir olumlama duygusu taşımıyordu. Bunun yerine, Kevin'in korkunç ve aşırı acısını, sanki bu bir tatmin kaynağıymış gibi ifade ediyordu.

Gibbon, Landwaster'ın kalbinin üzerinde yerini almıştı. Honninscrave mozağin kenarında, taşın üzerine diz çöktü.

Covenant'ın Hediyeler Salonu'na girişi Dev'in başını kaldırıp bakmasına neden olmadı, gerçi hareket ettirebildiği tek parçası başıydı. Gibbon-Raver'ın gücünün bir kurnazlığı sayesinde Honninscrave zemine kaynaşmıştı. Diz çökerek, uyluklarının ve ön kollarının ortasına kadar bataklığa batmış gibi zemine gömülmüştü. Sonra etrafını sararak katılaşmış ve onu tamamen hapsetmişti.

Gözleri umutsuzluk içinde hayatının başarısızlığına bakıyordu. Kayıp, Seadreamer ve Starfare's Gem'in anılarıyla yüzünü yaraladı.

Ve na-Mhoram güldü.

"Görüşüyor muyuz, İnançsız?" Sesi kıpkırmızı ve hevesliydi. "Artık hiçbir İnançsızlık seni kurtaramayacak. Seni ancak yalvarırsan bağışlayacağım."

Bunun üzerine Cail, sanki Raver'ı paramparça edebileceğini düşünmüş gibi Covenant'ın yanından Gibbon'a doğru fırladı.

Ama Gibbon hazırđı. Yumruğu maşasını sıktı; ucundaki açık üçgenden ateş yayıldı.

İstemsiz bir çığlık Honninscrave'i yırttı.

Cail sıçrayarak durdu ve na-Mhoram'd a n birkaç adım ötede neredeyse titreyerek durdu.

"Seni tanıyorum *Haruchai*," dedi Raver yumuşak bir sesle, vahşice. "Hizmet ettiğin groveller bana saldırmayacak - ölü geçmişinin kalıntılarına değer veriyor ve onlara zarar vermekten korkuyor. Kayıp Dünya'ya değer veriyor. Ama sende bu vicdan azabının aptallığı yok. Yine de bir aptal olarak kalacaksın. Beni kendisi kadar değersiz görerek benimle yüzleşmeye çalışan bu çılgın Dev'in hayatını ezmeme istemeyeceksin."

Cail topuklarının üzerinde döndü ve Covenant'ın yanına doğru yürüdü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama şakaklarında boncuk boncuk ter vardı ve gözlerinin kenarlarındaki kaslar kalbinin çalışması gibi sıkışıp gevşiyordu.

Linden küfretmeye çalıştı ama kelimeler yüzünü buruşturur gibi çıktı.

İçgüdüsel olarak, kendini yarı yarıya Covenant'ın arkasına yerleştirmişti.

"Duyuyor musun?" Gibbon sesini yükselterek devam etti, öyle ki sesi büyük salonda bulunan herkesi etkiledi. "Hepiniz aptalsınız ve bana karşı parmağınızı bile kıpırdatmayacaksınız."

Yapacağınız şey

Ya kaprislerime boyun eğeceksin ya da öleceksin. Yenildin, İnançsız. Sevdiğin şeyi yok etmekten korkuyorsun. Sevgin korkaklıktır ve yenildin."

Covenant'ın boğazı sanki dumanla boğuluyormuş gibi kapandı. "Ve sen. Linden Avery." Na-Mhoram'ın çığ küçümsemesi

havayı doldurdu. "Dokunuşumu bildiğin halde bana yine meydan okudun. Ve böyle bir aptallığın köklü kötülüğünüzü telafi ettiğini düşünerek kendinize zafer adını veriyorsunuz. Bizim sana saygısızlık ettiğimizi, senin Rağmen'i bir kenara bıraktığını sanıyorsun. Ama inancınız yanlış. Henüz saygısızlığınızın derinliğini tatmadınız.

"Hepiniz duydunuz mu?" diye bağırdı aniden, kötülükle yücelmiş bir halde. "Tarif edilemeyecek kadar lanetlisiniz ve ruhlarınızla ziyafet çekeceğim."

Öfke ve içgüdüsel dehşet arasında kalan Linden dişlerinin arasından iniltili sesler çıkardı. Buraya kadar Covenant'ı sevdiği ve kötülükten nefret ettiği için gelmişti; ama Gibbon onu varlığının her zerresinde dehşete düşürmüştü. Yüzü bir mezar taşı kadar solgundu; gözleri yaralar gibi bakıyordu Covenant diğer her şeye karşı hissizleşmişti; ama hâlâ onun farkındaydı. Ona neler olduğunu biliyordu. Gibbon'ı ezmek için duyduğu güç arzusuyla paramparça oluyordu - sanki Gibbon kendisinin en nefret ettiği parçasıymış gibi onu yok etmek istiyordu.

Eğer bunu yaparsa, Antlaşma'nın ateşini ele geçirir ve onu kendisi için kullanırsa, kaybolurdu. Ailesinin mirası onun üstesinden gelirdi. Gibbon'ı yok ederek kendini onun suretinde şekillendirecek, hayatını karartan karanlığı onaylayacaktı.

En azından Covenant onu bağışlayabilirdi. Ve o an gelmişti. Zaman'ı paramparça edebilecek kadar temel ve güçlü bir kırılmanın sancıları içindeydi. Eğer şimdi harekete geçmezse, kontrolü elinden gidecekti.

Kasıtlı olarak, umutsuzca, sanki uçurumun kenarından geçtiğini fark etmemiş gibi ilerlemeye başladı.

Hemen. Gibbon haçını daha yükseğe kaldırdı, daha sıkı kavradı. Gözleri kıpkırmızı oldu. "Düşünsene. İnançsız!"

tersledi. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz! Ellerinizi düşünün." Covenant istemeyerek de olsa onlara, krillere baktı. parmaklarının iç kısımlarını kesiyor.

Kopan eti kemiği açığa çıkaracak şekilde yarılmıştı. Ama kesikler kanamıyordu. Bunun yerine, cüzzam ve zehir özü sızıyordu. Damarlarındaki sıvı çürümeye başlamıştı.

Yine de buna hazırdı. Seçtiği yol onu buraya getirmişti. Rüyalar tarafından önceden bildirilmişti. Ve o zaten Revelstone'un kapılarının kırılmasına neden olmuş, Kaleye ölçülemez bir zarar vermişti. Daha fazla zarar onun sonunu değiştirmeyecekti.

Ön kolundaki yara izleri kara bir öfkeyle parlıyordu. Zehir ve alev gibi, mozaik üzerinde Gibbon'a doğru ilerledi.

"Aptal!" diye bağırdı na-Mhoram. Korkudan yüzünü buruşturdu. "Bana karşı koyamazsın! Banefire seni aşar! Ve eğer öyle olmazsa, senin Linden Avery'ni ele geçireceğim. Onu da öldürecek misin?" Covenant Gibbon'ı duydu. Tehdidi anlamıştı. Ama durmadı.

Raver aniden Honninscrave'e doğru bir ateş patlaması gönderdi; ve Mutabakat Üstadı korumak için patladı.

Sanki kalbi artık gücünün magmasını tutamıyormuş gibi patladı.

Bir uçurum kadar karanlık ve dipsiz alev, mozağin ısıltılı yüzeyinde bağırdı, sütunların arasında yankılandı, yüksek tavanda yankılandı. Ruhsuz güç Gibbon'ın patlamasını havadan söktü, lime lime etti, sağır edici bir şiddetle yükseldi ve Raver'ın hayatı için trompet çaldı. Ellerini, avuç içleri dışa bakacak şekilde, barış çağrısı yapar gibi önüne doğru kaldırdı; ama kesik parmaklarından vahşi bir büyü akıyordu, zehirli ve ölümcül. Tüm eti siyaha dönmüştü; kemikleri ebon ve hastalıklıydı. Onunla ilgili tek saf şey yüzüğünün keskin çemberi ve tutkusunun niteliği idi.

Na-Mhoram bir ya da iki adım geri çekildi, üçgeninden alevler fışkıran mızrağını kaldırdı. Taşı yakabilecek kadar sıcak olan ateş Mutabakat'a çarptı. Yoğunlaştırılmış vahşet

Banefire'in ateşi doğrudan hayati organlarını yakıyor gibiydi. Ama içinden geçerek ilerledi.

Gibbon'ın Banefire ve Sunbane'i beslemek için Ülke halkını katlettiğini. Hayatta kalanlara kan dökme ayinlerini öğrettiğini, böylece yaşamak için birbirlerini öldürdüklerini. Revelstone'un kendisini böyle bir kirlilikle doldurduğunu. *Patlama ve karşı patlama, Honninscrave yine faydasızca mücadele ediyordu. Cad, Linden'i gözlerinde felç olamayacak kadar keskin çılgınlık ve ibne gibi düşen değerli eserlerle güçlerin korkunç sarsıntısından çekip çıkardı.* Ön salonu *Grim* ateşiyle parçaladığını ve masum hizmetkârlarını şirketten kendi kasaplıklarını zorlamaları için gönderdiğini. Linden'i o kadar dehşete düşürmüştü ki, anne babasının mirasına inanmıştı. Şiddetini *buraya* getirmiş ve Covenant'ın Ülke'nin değerli geçmişini çıra olarak kullanmasını istemişti.

Gibbon'ın haçı Banefire'dan o kadar çok kudret, o kadar çok güç ve öfke aktardı ki, Covenant neredeyse yarattığı yıkıma, ondan talep ettiği bedele ağılayacaktı. Çizmelerinin altında mozağin renkli parçaları alev aldı, kehanet kadar parlak ve akkor hale geldi. Landwaster'ın kalbinin bir görüntüsüne sanki kendi yolu oraya çıkıyormuş gibi bastı.

Cehennem gücünün çekirdeğinde dik ve cahil bir halde na-Mhoram'a doğru ilerlemeye çalıştı.

Ve başarısız oldu.

Hava ve ışık yok oldu. Ateşin yakınındaki her değerli şey yanıp kül oldu. Yakındaki sütunlar erimeye başladı.

Salonun zemini çözülmenin eşiğinde dalgalanıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar büyük bir güç ondan aktı ve Gibbon'a çarptı. Dünya'nın varlığının temel dokusu, sanki son rüzgâr esmeye başlamış gibi titredi.

Yine de başarısız oldu.

Lord Foul iyi plan yapmış, iyi hazırlanmıştı. Gibbon-Raver köşeye sıkışmıştı ve kaçamıyordu, bu yüzden tereddüt etmedi. Ve Yasak Ateş çok güçlüydü. Yüzyıllar boyunca dökülen kanlar amaçlanan meyveyi vermişti ve Gibbon onu Covenant'a yedirdi, istemeyen dişlerinin arasına acı lokma lokma soktu.

Banefire ondan daha güçlü değildi; sadece onun olmaya cesaret edebileceğinden daha güçlüydü. Zamanın Kemeri'ni de parçalamayan herhangi bir saldırıya dayanabilecek kadar güçlüydü.

Covenant bu bilginin tadına vardığında ölümünün etrafını sardığını hissetti ve umutsuzluğu vahşileşti. Uzun bir an boyunca güneş gibi parlayan kızıl bir öfkeyle haykırmak, çığlık atmak, ulumak istedi ki gökler onu duysun, Hayır! *HAYIR! HAYIR!*

Onu duy ve düş.

Ama dünyanın dokuması yırtılmadan önce, bu cevabı da bildiğini fark etti. *Katlanılması gerekene katlanmak*. Ne de olsa katlanılabiliirdi - eğer o kadar ileri gitmeyi seçerse ve bu seçim ondan alınmazsa. Kesinlikle pahalıya mal olacaktı. Ona her şeye mal olacaktı. Ama bu, Kevin'inkini küçük bir kin eylemi gibi gösterecek bir Kutsala Saygısızlık Ritüeli'ne tercih edilmez miydi? Öyle değil miydi?

Bir süre sonra usulca söyledi. Evet, evet. Ve tekrar, evet. İlk defa tamamen kabul ediyor. *Sen vahşi büyüsün*. Evet. Evet.

İradesinin son kırıntılarıyla kendini felaketin eşiğinden geri çekti. Karanlığı söndüremiyordu ve eğer kısa sürede söndüremezse onu öldürecek. Zehir hayatını yiyip bitiriyordu. Ama henüz değil. Yüzü tarifsiz bir acıyla gerilmiş ve ölümcül bir hal almıştı; ama o bunu kabullenmişti. Gibbon'a sırtını dönerek mozaikten uzaklaştı.

Linden ve Call'a af dilemek için baktığı sırada Nom, peşinde Birinci'yle birlikte Hediyeler Salonu'na daldı.

Salon'un enkazını, Covenant'ın çaresizliğinin boyutunu görünce durdu; sonra hızla Cail ve Linden'e katılmaya gitti. Ama Sandgorgon, sanki canavar sonunda mükemmel avını bulmuş gibi na-Mhoram'a doğru fırladı.

Covenant'ın yanından geçerek mozağe çarpan Nom, Gibbon'ın gücünün kırmızı kalbine çarptı.

Ve fırlatılmış bir çocuk gibi Honninscrave'in başının üzerinden fırlatıldı. Bir Sandgorgon bile Banefire'in gücüne karşı koymak için küçük bir şeydi.

Ama Nom hüsrani ve öfkeyi, çabayı ve yıkımı anlıyordu. Korku ya da yenilgiyi anlamıyordu. Elbette canavar Gibbon'ın gücünün katıksız üstünlüğünün farkındaydı. Ama Nom bu yüzden pes etmedi ya da kaçmadı. Bunun yerine, başka bir şekilde saldırdı.

İki koluyla yere öyle sert vurdu ki, salonun ortası bir su tabakası gibi sarsıldı ve sıçradı.

Mozaik yüzünden çatladı, parça parça kalktı, dağıldı.

Öfkeyle haykıran Gibbon dengesini sağlamak için sendeledi, ardından Nom'un etini kemiklerinden ayıracak bir patlama yapmak için mızrağını geriye doğru eğdi.

Ama gerginlik ve ölüm arzusuyla çılgına dönmüştü ve darbesi bir anlık hazırlık gerektirdi. Nom'un saldırısının asıl sonucunu göremedi.

Bu darbe duvardan duvara bir çatlak yarattı - Honninscrave'in taşa diz çöktüğü yerden doğrudan geçen bir yarık. Bağları sanki Nom'un niyeti buymuş gibi paramparça oldu.

Honninscrave bir kükremeye na-Mhoram'a saldırdı.

Gibbon çok yoğun bir şekilde Nom'a odaklanmıştı, çok tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Zamanında tepki veremedi. Honninscrave ona kemiklerini kıracakmış gibi görünen bir darbe indirdiğinde insan bedeninin savunması kalmamıştı. Değneği yerde takırdadı, bir sütunun dibine çarptı ve ateşten mahrum kalarak hareketsiz yattı.

Birinci, Honninscrave'in adını haykırdı; ama sesi sersemlemiş Salon'da hiç duyulmuyordu.

Honninscrave bir an için Gibbon'ın cesedinin üzerinde kambur durdu ve nefes nefese kaldı Covenant'ın net bir düşünce için zamanı vardı: Bir Raver'ı bu şekilde öldüremezsin. Sadece bedenini öldürebilirsin-

Sonra Efendi arkadaşlarına döndü; ve Covenant neredeyse kırılıyordu. Linden'in onu fark etmesine gerek yoktu.

Ne olduğunu görmek, onun acı dolu fısıltısını duymak zorunda değildi. Daha önce de böyle dehşetlere tanık olmuştu. Honninscrave'in durumu da ortadaydı.

Sanki hâlâ kendisiymiş gibi duruyordu. Yumrukları ne yaptığını biliyormuş gibi sıkılıydı. Ama yüzü bir halüsinasyon gibi akıyor, vahşi bir neşe ile yerleşik bir kararlılık arasında gidip geliyordu. O Grimmand Honninscrave'di, Starfare'in Mücevherinin Efendisi. Ve Gibbon'ın bedeninde Clave'e liderlik eden Raver, *Samadhi* Sheol'du.

Birbirleriyle savaş halindeler.

Tüm savaş içseldi. Gözlerindeki kırmızı alevlendi ve söndü. Sırıtarak dişlerini gösterdi, karşılık verdi. Hırıltılı kahkahalar boğazında düğümlendi. Konuştuğunda sesi çatladı ve zorlanmaya başladı.

"Thomas Covenant"

Bir anda sesi kontrolden çıkarak yükseldi ve "Deli! Deli adam!"

Tekrar zorla indirdi. "Dünya dostu. Duy beni." Bu çaba yüzündeki kasları yırtıyor gibiydi. Güç karşısında çaresiz kalan Covenant, Honninscrave'in ruhuna sahip olmak için verdiği mücadeleyi ateşler içinde izledi. Dev, dişlerinin arasından, bir ölüm gırtlığı gibi, "Çaresizliğinin buyruğuna kulak ver. Bu yapılmalı."

Aynı anda ondan birkaç delici çılgılık yükseldi - Raver'ın ya da Honninscrave'in kesik kesik ıstırabı. "Ona yardım edin," diye soludu Linden, "Ona yardım edin. Yüce Tanrım." Ama kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Böyle bir mücadeleye müdahale etme kapasitesine yalnızca o sahipti ve eğer böyle bir girişimde bulunursa, Covenant onu durdurmak niyetindeydi. Eğer *Samadhi* Sheol Honninscrave'den ona sıçrarsa, onun aracılığıyla vahşi büyüye erişebilirdi.

Hava almak için öğüren Honninscrave ustalık kazandı.

"Beni öldürmelisin." Kelimeler dudaklarından döküldü ama belirgin ve kesindi. Yüzü ölümcül bir hal aldı, sonra tanıdık çizgilerine geri döndü. "Sen beni öldürürken ben de bu Raver'ı zapt edeceğim. Bu şekilde o da öldürülmüş olacak. Ve ben de huzur içinde olacağım."

Sheol özgürlük için kıvrandı; ama Honninscrave tuttu.

"Sana yalvarıyorum."

Covenant bir ateş iniltisi çıkardı; ama Dev'in yanına bile yaklaşmadı. İlk, kolları titreyene kadar kılıcını iki yumruğuyla kavradı; ama gözyaşları onu kör etti ve hareket edemedi. Call sanki sağırmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Linden bastırılmış ağlayışıyla vahşileşmişti. "Bana bir bıçak verin. Biri bana bıçak versin. Tanrım, hepinizin canı cehenneme. *Honninscrave*." Ama bıçağı yoktu ve tiksintisi Raver'a daha fazla yaklaşmasına izin vermiyordu.

Yine de Honninscrave cevaplandı.

Nom tarafından, Büyük Çöl'ün Kumgorgon'u.

Canavar bir an diğerlerinin harekete geçmesini bekledi, sanki hepsinin bu krizden geçmesi ve değişmesi gerektiğini anlamış gibiydi. Sonra Honninscrave'e doğru ilerledi, garip dizleri güçle gerilmişti. Honninscrave onun gelişini izlerken içindeki Raver mırıldandı ve miyavladı. Ama o artık *samadhi* Sheol'u aşan bir şekilde Efendi'ydi ve kontrolü elinden kaymadı.

Nom yavaşça, neredeyse nazıkçe kollarını onun beline doladı. Bir an için gözleri yoldaşlarına dikildi ve sanki veda etmek istercesine özlemle baktı - en sonunda yaşamaya devam etmenin bir yolunu bulmuş olmayı dokunaklı bir şekilde diledi. Sonra, bir nezaket gösterisi kadar beklenmedik bir hareketle, Sandgorgon onu yere yıktı.

Sanki gözyaşları içinde değilmiş gibi, diye düşündü Covenant aptalca. Bir Raver'ı bu şekilde öldüremezsin. Ama artık emin değildi. Dünyada Lord Foul'un bile bozamayacağı gizemler vardı.

Linden sanki kendi kemikleri kırılmış gibi bir nefes verdi. Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu ve intikam alma gücüne açtı.

İlk, sert bir şekilde arkadaşının cesedine doğru ilerledi.

Ona ulaşmadan önce Nom döndü ve Cail sanki doğal soğukkanlılığı bile şaşkınlığa karşı koyamıyormuş gibi, "Sandgorgon konuşuyor," dedi.

Covenant görüşünü netleştiremedi. Çevresel görüşünün tamamı yok olmuş, yanmanın etkisiyle kararmıştı.

"*Haruchai* tarzında konuşuyor." Call'un kaşlarının arasındaki boşlukta belli belirsiz şaşkınlık çizgileri belirdi. "Konuşması yabancı ama yine de anlaşılabilir."

Arkadaşları ona bakakaldı.

"Raver'ı kiraladığını söylüyor. Öldürdü demiyor. Kelime parçalamaktır. Raver parçalandı. Ve Nom varlığının parçalarını tüketti." Cail bir çabayla alnındaki çatık kaşları düzeltti. "Böylece Sandgorgon böyle bir konuşma kapasitesi kazandı."

Sonra *Haruçay* Antlaşma'yla yüzleşti: "Nom sana şükrediyor, efendimiz."

Teşekkürler, Covenant kederlendi. Honninscrave'in ölmesine izin vermişti. Gibbon'ı yenememişti. Teşekkürü hak etmiyordu. Ve hiç zamanı yoktu. Tüm zamanı tükenmişti. Üzülmek için artık çok geçti. Teni koyu, hastalıklı bir renge bürünmüştü; benlik duygusu yıpranıyordu. İçinde bir karanlık fırtınası yükseliyor ve bir cevap istiyordu. Kabuslarda öğrendiği cevabı. Linden'den, Birinci'den, Cail'den, Nom'dan ve düşmüş Honninscrave'den yalnızmış gibi uzaklaştı ve Armağanlar Salonu'ndan çıkan bir ateş parıltısı gibi yürüdü.

Ama ayaklarını merdivenlere koyduğunda, bir el zihninin etrafını sardı ve durdu. Başka bir irade kendini onunkine dayattı ve seçimlerini elinden aldı.

Lütfen, dedi. *Lütfen yapmayın*.

Sağlığının yerinde olmamasına ve akli dengesinin yerinde olmamasına rağmen Linden'in onu kavradığını fark etti. Kadın onu sezgileriyle ele geçiriyordu.

Bunu kendine yapma.

Aralarındaki bağlantı sayesinde kadının çılgınca ağladığını biliyordu. Ama acısının ardında ateşli bir tutku parlıyordu. Onun bu şekilde sona ermesine izin vermeyecekti. Onun kendi isteğiyle hayatından çıkmasına izin vermeyecekti.

Sana izin veremem.

Onu anlıyordu. Nasıl anlamasın ki? Her şeye karşı çok savunmasızdı. Adamın kontrolünün neredeyse kaybaldığını gördü. Ve amacı onun için şeffaf olmalıydı; çaresizliği onun fark edemeyeceği kadar aşırıydı. Onu kurtarmaya çalışıyordu.

Çok fazla şey demek istiyorsun.

Ama bu bir kurtuluş değil, bir kıyametti. Onun kendisine olan ihtiyacını yanlış yorumlamıştı. Deliliği düzeltilemez hale geldiğinde onunla ne yapmayı umabilirdi? Ve sahip olmanın sonuçları ruhuna zincirlenmişken Despiser'la nasıl yüzleşebilecekti?

Onunla ateşle savaşmaya çalışmadı. Ona zarar verme riskini almayı reddetti. Bunun yerine, *Elohim*'in dayattığı sessizliği ve zehrin hezeyanını hatırladı. Geçmişte, her iki savunma da onu yıldırmaya yetmişti. Şimdi onları birlikte kaldırdı, zihninin kapılarını kasten kapatmaya, onu dışarıda bırakmaya çalıştı.

Her zamankinden daha güçlüydü. Çok şey öğrenmiş, çok şeyi kabullenmişti. Onunla ölçülemeyecek kadar samimi bir şekilde tanışmıştı. Onun için hararetle ağlıyordu ve arzusu hayatının köklerinden fışkırıyordu. İradesini beyaz bir kavramayla onunkine kenetledi ve gitmesine izin vermedi.

Onu dışarıda bırakmak zordu, acımasızca zordu. Kendisinin olduğu kadar onun da yarısını kapatması, kendi derin özlemini susturması gerekiyordu. Ama kadın hâlâ onu anlamıyordu. Hâlâ babasını çürüten aynı kendine acıma duygusunun kötülüğe dönüşmesinden korkuyordu. Gibbon'ın gücünün ve Honninscrave'in ölümünün dehşeti yüzünden ne yaptığını anlayamayacak kadar kötü yaralanmıştı. Sonunda kapıyı kapatabildi ve merdivenleri tekrar çıkmaya başlarken onu geride bıraktı.

Kederli ve mağdur, çığlığı onun ardından yükseldi: "Seni seviyorum!"

Bu onu bir an için tereddüde düşürdü. Ama sonra kendini toparladı ve devam etti.

Kara ateşin kabaran seli tarafından sürüklenerek kutsal muhafazaya doğru ilerledi. İki kez, sanki onun gücünü hissedebiliyorlarmış gibi çılgınca ona karşı koyan Süvari gruplarıyla karşılaştı.

amaç. Ama Be artık dokunulmaz olmuştu ve onları görmezden gelebiliyordu. İçgüdüleri ve hafızası onu Revelstone'un kalbinde, Banefire'in yandığı devasa boşluğun tabanına yönlendirdi.

Şehrin eski sakinleri, Toprak'a olan ortak adanmışlıklarını paylaşmak için burada bir araya gelmişlerdi. Dik silindirin içinde, insanların altlarındaki kürsüden Lordların konuşmalarını dinlemek için durdukları balkonlar vardı. Ancak o kürsü artık yoktu, yerini Banefire'in yemek için kan yaladığı bir çukur almıştı.

En yakın kapı aralığında durdu. Findail orada durmuş onu bekliyordu.

Atanmış'ın gözlerindeki sarı ıstırap hiç değişmemişti. Yüzü korku ve eski acılarla doluydu. Ama sık sık Antlaşma'yı kınadığı öfke gitmişti. Onun yerine, *Elohim* basit bir pişmanlık yaydı. Yumuşak bir sesle, "Ölüme gidiyorsun, yüzük kullanıcısı. Seni şimdi anlıyorum. Bu cesur bir tehlike. Sonucu hakkında bir şey söyleyemem - ve sana layık olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Ama seni bırakmayacağım."

Atlıların *rukh*'ları gibi bu da Covenant'a dokundu ve ona kutsal muhafazaya girme gücü verdi.

Orada onu güneşin fırını gibi uluyan Banefire karşıladı. Alevleri, Sunbane'in gücünü Clave'e aktaran *ana rukhun* muazzam demir üçgeninin durduğu üst balkonlara kadar yükseldi. Sıcaklığı yüzünü anında kömürleştiriyor, ciğerlerini yakıyor, etinin zayıf yaşamını kül ediyor ve iradesinin son temeline kadar içinden geçiyor gibiydi. Ön kolundaki diş izleri sevinçle yanıyordu. Yine de durmadı ya da tereddüt etmedi. Ayaklarını bu yola kendi iradesiyle koymuştu; bunu tamamen kabullenmişti. Sadece *usta-rukh*'u erimiş yağmurla aşağı indirmek için durakladı, böylece hayatta kalan Süvarilerin gücü kesilecekti, cehenneme doğru ilerledi.

İşte size verilen lütuf budur. Küçük bir kalbinde umut gibi açık bir alan açıldı.

Yasak Ateş'in rüyaları. *Katlanılması gerekene katlanmak için.*
Bir süre sonra içindeki siyahlık beyazlaştı.

BÖLÜM II

Apotheosis

On bir: Aftermath

Sadece ihtiyacının şiddetli baskısıyla dik ve aktif duruyordu. Linden Avery, Revelstone'un yollarından aşağıya doğru uyuşuk bir şekilde yürüyor, içeriye doğru yükselen su akışını takip ediyordu. Nom'u, Sandgorgon'un Glimmermere'in çıkışından Keep'in üst girişine kadar dik kayalar ve ölü topraklar arasından açtığı kanala baktığı yayla platosunda bırakmıştı; katranın bozulmamış suları şimdi Birinci, Pitchwife ve birkaç *Haruchai* tarafından hazırlanmış bir yol boyunca yanından akıyordu.

Sunbane'in sert çağlarına rağmen saf olan bu sular, Revelstone'a doğru akıntılar gibi yuvarlanmaya başlayana kadar ikinci güneşinin çölüne karşı mavi renkte parlıyordu. Sonra meşale ışığı sıçrayan akıntıları boyunca parıldadı, böylece geçitleri yıkarken, kapalı kapılardan ve yeni barikatlardan dönerken, merdivenlerden aşağı beyaz bir şekilde yuvarlanırken dağların neşesine benzediler. Devler taş konusunda ustaydı ve Kalenin iç dilini okuyorlardı. Tasarladıkları rota şaşırtıcı bir kıvrım ve verimlilikle Linden'in hedefine götürüyordu.

Kutsal muhafazanın dibinde, sanki Thomas Covenant kalbinde hiç durmamış ve göklere karşı çığlık atmamış gibi Yasak Ateş'in hâlâ yandığı açık bir kapıydı.

Öfke ve çaresizlik içinde Clave'in gücünü söndürmek için bu yolu düşünmüştü. Covenant Armağanlar Salonu'ndan ve arkadaşlarından uzaklaştığında, nereye gittiğini görmüştü; ve onu anlamıştı - ya da anladığını sanmıştı. Hayatına bir son vermek istiyordu, böylece artık sevdiği şey için bir tehdit oluşturmayacaktı. Tıpkı babası gibi, kendine acıma duygusuna kapılmıştı. Ama Gibbon-Raver'a bu kadar yakın dururken, daha önce ölüm için duyduğu içgüdüsel arzunun aslında güce, tüm ölümlerden sonsuza dek muaf olmaya duyulan kara bir tutku olduğunu öğrenmişti. Ve bu karanlığın onun üzerinde işleyiş ve büyüme şekli ona hiç kimsenin böyle bir açlığa boyun eğemeyeceğini göstermişti

Despiser Antlaşması'nın bir hizmetkârı olmadan, ruhunu Lord Foul'a mühürlemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Bu nedenle onu durdurmaya çalışmıştı.

Yine de bir şekilde onu reddedecek kadar güçlü kalmıştı. Görünüşte intihara meyilli olmasına rağmen onu tamamen reddetmişti. Bu onu çılgına çevirmişti.

Salon'da İlk, Devlerin kederine gömülmüştü. Nom, sanki Efendi'nin Revelstone'a ve Toprak'a verdiği hediye oraya aitmiş gibi Honninscrave için büyük bir mezarı yad etmeye başlamıştı. Call, Linden'e bakmış ve onun şimdi gidip topluluğun geri kalanına yardım etmesini, yaralılarla ilgilenmesini beklemişti. Ama o, Covenant'ı ölümüne kadar takip etmek için hepsini terk etmişti. Belki de onun kendisine kulak vermesini sağlayacak bir yol bulacağına inanmıştı. Ya da belki de sadece ondan vazgeçememişti.

Yasak Ateş'in içindeki ıstırabı onu neredeyse yıkmıştı. Ama bu aynı zamanda ona umutsuzluğu için bir odak noktası da vermişti. Zihinsel bir çılgılık atarak Nom ve Cail'in, aralarında İlk'le birlikte ona doğru koşmalarını sağladı. Covenant'ın yaptıklarını gören İlk'in yüzü yenilgiyle griye dönmüştü. Ancak Linden Yasak Ateş'inin nasıl söndürülebileceğini açıkladığında, İlk anında kendine gelmişti. Cail'i yoldaşlarını toplamaları için gönderdikten sonra Nom'la birlikte yaylayı ve Glimmermere'i bulmak için yola koyuldu.

Linden, Covenant ile kalmıştı.

Onunla kaldı ve sonunda zehirli gücü temizlenene kadar ruhunun tükenişini hissetti ve sanki sağır, kör ve yeni doğmuş gibi Yasak Ateş'ten geri döndü, ıstırabının ardından onun varlığını kabul edemedi ya da orada olduğunu bile bilemedi, savunmasız duyuları sayesinde artık ölümü dışında her şeyi onunla paylaşmıştı.

Ve o, artık tahmin edemediği bir yere ya da kadere doğru gözlerini kırpmadan yanından geçip giderken, kalbi acıya ve toza dönüşmüş, onu Sunbane'in harabesi kadar ıssız bırakmıştı. Tutkusunun

Ona, onu reddedişine, aptallığına, çaresiz kaderine yönelmişti; ama onun Yasak Ateş'ten çıkıp yanından geçtiğini görünce daha iyi anladı. Ona yapmaya çalıştığı şeyin inanılmaz yanlışlığı karşısında kendi kendine dehşete düşmüştü. Sahiplenmeden duyduğu dehşete, Lord Foul'un Joan ve Toprak üzerinde uyguladığı karanlık kötülükten duyduğu tiksintiye, hiç kimsenin başkalarına hükmetmeye, onları bastırmaya, onları bu şekilde yönetmeye hakkı olmadığına dair açık inancına rağmen, Covenant'ın ihtiyacına ve kararlılığına bir Raver'miş gibi tepki vermişti. Kimliğini elinden alarak onu kurtarmaya çalışmıştı.

Hiçbir mazereti yoktu. Yasak Ateş'inde ölmüş ya da Zaman Kemerini yıkmış olsa bile, bu girişimi temelde kötülük olurdu - annesini fiziksel olarak öldürmesinin yanında soluk kaldığı bir ruh suçu.

Sonra bir an için Yasak Ateş'te onun yerini almaktan başka çaresi olmadığına inanmıştı; o vahşi alevin suçlarını yok etmesine izin verecek, böylece Covenant, arkadaşları ve Ülke artık onun yüzünden tehlikede olmayacaktı. Gibbon Raver, *"Ülkenin asıl felaketi senin omuzlarında"* demişti. *Ve henüz saygısızlığının derinliğini tatmadın.* Eğer hayatı yanlış anlaşılmış bir güç arzusuyla şekillendiyse, o zaman hak ettiği gibi şimdi sona ersin. Yakınlarda onu durduracak kimse yoktu.

Ama sonra Findail'in farkına vardı. Onu daha önce görmemişti. Sanki onun ihtiyacına cevap vermek için ortaya çıkmıştı. Karşısında durmuştu, yüzü hüznün ve gerginlikle kaplanmıştı; sarı gözleri Banefire'in kalbini tanıyormuş gibi acıyordu.

"Güneş-Bilge," diye yumuşakça nefes aldı, "seni nasıl caydıracağımı bilmiyorum. Ölümünü arzulamıyorum - belki de bu sayede çok şey kaybetmezdim. Yine de yüzük kullanıcısını düşün. Sen gidersen onun için ne umut kalır? O zaman Dünya'nın yıkımını nasıl reddedecek?"

Umut mu? diye düşünmüştü. Neredeyse onun umudun ne olduğunu bilme yeteneğini bile elinden alıyordum. Yine de itiraz etmemişti. Sanki Findail onu azarlamış gibi başını eğerek arkasını dönmüştü.

kutsal muhafazadan. Ne de olsa Covenant'ın gittiği yere gitmeye hakkı yoktu. Bunun yerine, Revelstone'un bilmediği geçitlerinden geçerek yayla platosuna doğru yolunu bulmaya başlamıştı.

Çok geçmeden Durris de ona katıldı. Clave'in direnişinin sona erdiğini ve *Haruchai*'nin emirlerini yerine getirmeye çoktan başladığını bildirerek, onu öğleden sonra güneşine ve Glimmermere deresine doğru yönlendirdi.

İlk ve Nom'u birlikte bulmuştu. Nom, İlk'in talimatlarını izleyerek ham kayadan bir kanal açıyordu. Canavar sanki ne istediğini biliyormuş, söylediği her şeyi anlıyormuş, sanki evcilleştirilmiş gibi ona itaat ediyordu. Yine de Sandgorgon toprağı yırtarken evcil görünmüyor, hızlı ve coşkulu bir vahşilikle bir su yolu şekillendiriyordu. Yakında kanal hazır olacak ve Glimmermere'in berrak suları Furl Şelalesi'nden yönlendirilebilecekti.

Nom'u Linden'a bırakan İlk, şirketin geri kalanına yardım etmek için Revelstone'a geri döndü. Kısa bir süre sonra *Grim-fire* ve Courser-poison'ın acılarının *voure*, *vitrim* ve *diamondraught*'a yanıt verdiğini söylemek için başka bir *Haruchai* gönderdi. Mistweave bile tehlikeyi atlatmıştı. Yine de Linden'ın kişisel ilgisine ihtiyaç duyan pek çok yaralı kadın ve erkek vardı.

Fakat Linden, kanal açılıp su şehre doğru hevesle akana ve Nom onu bir kez daha Kale'ye saldırmayacağına ikna edene kadar Sandgorgon'dan ayrılmadı. Bu güven yavaş yavaş geldi: Raver'ın parçalanmasının Nom'un özündeki vahşiliğı ne ölçüde değiştirdiğini bilmiyordu. Ama Nom o konuştuğunda ona geliyordu. Sanki emirlerini hem anlamış hem de onaylamış gibi ona itaat ediyordu. Sonunda kendini çölden çıkarıp Sandgorgon'a onu rahat bırakırsa ne yapacağını sordu. Hemen gitti ve suyun daha rahat akması için kanalı iyileştirmeye başladı.

Sonra tatmin oldu ve yaylanın açıklığından hoşlanmadı. Her tarafta boşa harcanmış manzara onun için çok fazlaydı. Çöl güneşinin doğrudan içine parladığını hissediyor gibiydi.

Onu sürekli tozlu bir yer olarak teyit ediyordu. Daraltılmaya, sınırlandırılmaya -daha insani ölçekte duvarlara ve gereksinimlere- kendini bir arada tutmasına yardımcı olacak belirli görevlere ihtiyacı vardı. Kumgorgon'u işine kendi yöntemiyle devam etmesi için bırakarak, suyu Revelstone'a kadar takip etti.

Şimdi de meşale ışıklarıyla parıldayan hızlı akıntı onu Banefire yönüne doğru çekiyordu.

Durris onun yanında kaldı; ama onun farkında bile değildi. Tüm *Harucha*'yi sanki Revelstone'un bir parçası, Kalenin eski granitinin bir tezahürü gibi hissediyordu. Hâlâ sahip olduğu azıcık güçle, algısını ileriye, Bane ateşinin yok olmaya karşı savaştığı şiddetli buhar hortumuna doğru odakladı. Bir süre için, bu çatışmanın elemental tutkusu o kadar yoğundu ki sonucu göremedi. Ama sonra Glimmermere'in akıntısının taş güzergâhı boyunca kıkırdayan bir hevesle ilerlediğini daha net duydu ve Banefire'in eninde sonunda başarısız olacağını anladı.

Bu şekilde, yayla tarlası bir umut kaynağı olduğunu kanıtladı.

Ama umudun artık hiçbir anlamı yok gibiydi. Linden hiçbir zaman Banefire'in söndürülmesinin Sunbane'i değiştireceği ya da zayıflatacağı inancıyla kendini kandırmamıştı. Çağlar boyunca dökülen kanlar Sunbane'i sadece beslemiş, sadece Toprak'ı ele geçirmesini hızlandırmış, ona neden olmamış ya da onu kontrol etmemişti.

Covenant Tek Ağacın kaybindan sonra umutsuzluğa düştüğünde, Clave'in gücünün sona ermesini önemli ve gerekli bir hedef olarak kabul etmesi için onu neredeyse zorlamıştı. Ondaki taahhütler talep etmiş, ölümünün önceden bilinmesini sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş ve bir kenara bırakılabilirmiş gibi görmezden gelmiş, ona haykırmıştı: *Eğer öleceksen, bunu anlamlı kılmak için bir şeyler yap!* Ama o zaman bile Güneşboğan'ın Dünya'nın kalbine doğru amansızca ilerlemeye devam edeceğini biliyordu. Yine de ondan bu kararı almasını istemişti çünkü somut bir amaca, karanlığa karşı dayanabileceği ameliyat kadar somut bir disipline ihtiyacı vardı. Ve çünkü her şey onun umutsuzluğuna tercih edilebilirdi.

Ama kadın ondan bu sözü aldığında, adam sormuştu: "*Ne yapacaksın?*" O da ne söylediğini biliyormuş gibi, "*Bekleyeceğim*" diye cevap vermişti. *Sıra bana geliyor.* Ama ne kadar doğru konuştuğunun farkında değildi, ta ki Gibbon ona şöyle diyene kadar. *Henüz Kutsala Saygısızlığın derinliklerini tatmadın* ve o da hayatının tek düzgün aşkına sahip olmaya çalışarak tepki vermişti.

Sıra ona geliyordu, evet. Bunu, kutsal muhafazanın tüm kapılarından çığlıklar gibi çıkan vahşi kırmızı buhar kadar canlı bir şekilde görebiliyordu. *Tüm yıkımı gerçekleştirmeye sürüklenmişti.* Çöl güneşi Toprağın üzerinde olduğu gibi onun da içindeydi; yakında Güneşboğan ona tamamen yol verecekti. O zaman gerçekten de *Elohim*'in söylediği gibi bir tür Güneş-Bilge olacaktı - ama kastettikleri şekilde değil.

Bir zamanlar kendine duyduğu saygının bir biçimi olabilecek eski bir alışkanlık, saçlarını düzeltmek için ellerini saçlarına sokmasına neden oldu. Ama bu kirlilik onu irkiltti. Rastgele, banyo yapmak için Glimmermere'e gitmesi gerektiğini düşündü, en azından günahlarının kirini temizlemek - ya da belki de sadece gizlemek - için bu kadar çaba sarf etti. Ama bu fikir aptalcaydı ve onu reddetti. Günahları, Glimmermere'inki kadar saf bir suyla bile yıkanarak temizlenebilecek günahlar değildi. Yasak Ateşi hâlâ yanarken ve şirketin hâlâ bakıma ihtiyacı varken, kendisiyle vakit kaybedemezdi.

Sonra buharın ıslak saçaklarına ulaştı. Banefire'in sıcaklığı yüzünde yoğunlaşarak algılarını boğuyor gibiydi; ama bir an sonra Birinci ve Pitchwife'ın yerini tespit etti. Çok uzakta değillerdi. Çok geçmeden sanki Glimmermere'in Banefire üzerindeki etkisi onları hayata döndürmüş gibi kıpkırmızı buharın içinden çıktılar.

Pitchwife savaşın ve öldürmenin izlerini taşıyordu. Grotesk yüzü yorgunluktan ve hatırladığı acılardan çarpılmıştı. Neşe olasılığını unutmuş bir adamın yüzüne benziyordu. Yine de karısının yanında duruyordu; ve bu manzara Linden'in boğazını sıktı. *Hiçbir Haruchai'nin ağlamadığı kadar ağlıyor.* Oh, Pitchwife, diye sessizce nefes aldı. Özür dilerim.

Birinci daha iyi durumdaydı. Honninscrave'in sonunun acısı hâlâ gözlerindeydi; ama yanında Pitchwife varken buna nasıl dayanacağını biliyordu. O da savaş için eğitilmiş bir Swordmain'di. Bölük önemli bir zafer elde etmişti. Bu ölçüde, liderlik ettiği Arama çoktan haklı çıkmıştı.

Her nasılsa Linden'ı gülümseyerek karşılamayı başardılar. Onlar devdi ve Linden onlar için önemliydi. Ama onlara yetişemediği için içinden kuru bir çöl rüzgârı esti. Böyle dostları hak etmiyordu.

İlk söze başlamadan kutsal muhafazayı işaret etti. "Bu cesur bir düşünce, Seçilmiş ve gurur duyulmaya değer. Artan bir hızla, Dünya Dostu'nun bile gücünün yetmediği şeyleri başarıyor-" Ama sonra durdu, Linden'e daha yakından baktı. Aniden içinde bir öfke uyandı ve gözleri yaşardı. "Ah, Seçilmiş," diye nefes aldı. "Hata senin değil. Sen de benim gibi ölümlüsün ve düşmanımız tahammül edilemeyecek kadar kötü. Yapmamalısın-"

Linden acı bir şekilde Birinci'nin sözünü kesti. "Ona sahip olmaya çalıştım.

Bir Raver gibi. Neredeyse ikimizi de yok ediyordum."

Bunun üzerine Dev sertleşti. "Hayır." Sesi keskinleşti. "Kendini suçlamanın hiçbir anlamı yok. Sana ihtiyaç var. Yaralılar ön salonda toplanmış durumda. Onlarla ilgilenilmesi gerekiyor." Bir acı anısını yuttu, sonra devam etti: "Mistweave de onların arasında çalışıyor ama o da daha az yaralı değil.

Dinlenmeyecek." Linden'in karşısına dikilen Birinci, "Yaptığı iş senin işin," diyerek sözlerini tamamladı.

Biliyorum. Linden iç çekti. Biliyorum. Gözleri bulanıklaştı ve sanki kalbindeki kurak kayıpla hiçbir bağlantıları yokmuş gibi aktı.

Durris'in onu ön salona doğru yönlendirmesine izin verdi. Büyük salona girdiğinde oradaki büyük katliam onu çarptı. *Grim* zemine ciddi hasar vermiş, et yığınları gibi parçalar koparmıştı. Ölü Courser'lar kendi kanlarından oluşan havuzlara yayılmıştı. Birkaç *Haruchai* de Mistweave kadar kötü yaralanmıştı; içlerinden biri ölmüştü. Atlılar yerde bir oraya bir buraya uzanmış, kırmızı giysiler içinde, ölümden çılgına dönmüş bir halde yatıyorlardı. Ama daha da kötüsü

Başka her şey, asla savaşa gönderilmemesi gerekenlerin parçalanmış ve kırılmış bedenleriydi: aşçılar ve temizlikçiler, çobanlar ve toplayıcılar, Clave'in masum hizmetkârları. Yetersiz silahlarının, satırlarının, dirgenlerinin, tırpanlarının, sopalarının çöpleri arasında, efendilerinin Ü l k e 'nin köylerinde yarattığı enkaz gibi dağılmışlardı.

Artık Linden gözyaşlarını tutamıyordu ve tutmaya da çalışmadı. Bulanıklığın içinden Durris'le konuştu, onu ve diğer birkaç *Haruchai*'yi atel, bağ, keskin bir bıçak, sıcak su ve şirketin yetersiz *vitrimini* ve azalan *elmas avını* artırmak için bulabildikleri tüm *metheglinleri* aramaya gönderdi. Sonra, onu yönlendirmek için görme yerine sezgisini kullanarak, Mistweave'i aramaya gitti.

Clave'in düşmüşleri arasında sanki bir hekimmiş gibi çalışıyordu - ya da sadece bu kadar çok acı ve ihtiyacın bakımsız kalmasına izin vermeyi reddederek bir hekim olabilirdi. Önce ölüleri henüz kurtarılabilecek olanlardan ayırdı, sonra yaşayanları olabildiğince rahat ettirdi, yaralarını ölülerin giysilerinden koparılmış sargı bezleriyle sardı. Aurası sanki o da ağlıyormuş gibi kadına uzandı; ve kadın onun düşüncelerini duyuyor gibiydi: Bunu da ben öldürdüm. Onu kırdım. Onu sakat bıraktım. Bunları hizmet adına hayattan aldım.

Onun sıkıntısını çok derinden hissediyordu. Kendine olan güvensizliği onu bir tür şiddet açlığına sürüklemişti, kendi saygınlığını geri kazandırabilecek herhangi bir çaba ya da darbe için. Şimdi kendini böyle bir mantığın götürdüğü yerde buluyordu - mezbaha gibi kokan bir yerde.

Buna karşılık, Linden'in kalbinin vahşi doğasından beklenmedik bir şekilde şiddetli bir şey çıktı. Onu selamlamak için çalışmasını durdurmamıştı. Onu kolundan, sarkacından yakaladı, üzerine eğilene kadar çekti ve zayıf gücünü boynuna dolayabildi. İçgüdüsel olarak, kırık koluna rağmen onu yerden kaldırdı; ve kadın nefes nefese kalmış gibi ona fısıldadı, "Sen benim hayatımı kurtardın. Ben kendimi kurtaramazken. Ve hiçbir *Haruchai* beni kurtaramazdı. Bunun sorumlusu sen değilsin. Clave onları sana saldırttı. Sende hiç

seçim." Mistweave. "Seni öldürmelerine izin veremezdin." Mistweave, bana yardım et. Tek yaptığın savaşmaktı. Ona sahip olmaya çalıştım.

O gitti ve onu asla geri getiremeyeceğim. Bir an için Mistweave'in kasları kederle düğümlendi. Ama sonra yavaşça tutuşu gevşedi ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Seçilmiş," dedi sanki onu anlamış gibi, "kolumla ilgilenirsen benim için bir iyilik yapmış olursun. Çok acı çekiyor."

Kayda değer, diye düşündü Linden. Yüce Tanrım, merhamet et, Mistweave'in itirafı dehşet verici bir hafifletmeydi. Sağ dirseği ezilmişti ve ne zaman hareket etse kıymıklar birbirine çarpıyordu. Yine de bütün günü hareket halinde geçirmiş, önce şirket için savaşmış, sonra da yaralılara yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Ve kendisi için öne sürdüğü tek iddia, acının kayda değer olduğuydu. Ona hak ettiğinden daha fazla yardım etmişti.

Durris ve adamları ona istediği şeyleri getirdiğinde, ona bıçağı temizlemek ve suyu sıcak tutmak için bir ateş yakmasını söyledi. Sonra dışarıda güneş batarken ve gece şehrin üzerinde derinleşirken, Mistweave'in dirseğini açtı ve kemikleri tekrar bir araya getirdi.

Bu karmaşık ve zorlu görev onu kopma noktasına kadar yıpranmış, paylaşılan acıyla zayıflamış hissettirdi. Ama iş bittiğinde durmadı. İş daha yeni başlıyordu. Mistweave'in kolunu atelleyip bağladıktan sonra *Haruchai*'nin yaralarına, Fole'un bacağına ve Harn'ın kalçasına ve *Grim* ve Courser'lar, Biniciler ve Revelstone halkı tarafından dağıtılan diğer tüm yaralara döndü. Fole'un yarası ona Ceer'inkini hatırlattı - bir Sandgorgon tarafından ezilen ve asla düzgün bir şekilde tedavi edilmeyen bacak - ve bu yüzden sanki bu şekilde telafi edilebilirmiş gibi, kırık kemiklerin ve parçalanmış etin bedelini kendi üzerine alarak kendini hasara kaptırdı. Ve bundan sonra Clave'in Binicileri ve hizmetkârlarıyla elinden geldiğince ilgilenmeye başladı.

Daha sonra, ön salonun sonundaki yarık kapılardan geçerken, gece yarısının Kalenin üzerindeki ay gibi yükseldiğini hissetti. Koku

Dökülen ve kuruyan kan havayı doldurdu. Erkekler ve kadınlar sanki onlara dokunduğunda intikam alacaklarmış gibi feryat ediyorlardı. Ama yine de seçtiği iş konusunda yorgun ve mutsuzdu. Covenant'la tanışana kadar kendisi için bulduğu tek cevap buydu. Şimdi de elinde kalan tek cevap buydu.

Evet. Belirli ve temizdi. Bir anlamı, değeri vardı; acısına katlanmaya değerdi. Evet. Ve onu tek parça halinde tutuyordu.

Sanki ilk defa: Evet.

Daha önce hiç bu kadar çok yarayla aynı anda karşılaşmamış, bu kadar çok kan dökülmemişti. Ama ne de olsa, acılarından bu kadar uzun süre kurtulabilen kadın ve erkeklerin, yaşlı ve gençlerin sayısı sınırlıydı. Savaşın sonuçları Sunbane gibi sonsuz ve ölümsüz değildi. Cail yanına gelip ur-Lord'un onu görmek istediğini söylediğinde, kendisinden nasıl isteyeceğini bildiği her şeyi neredeyse bitirmişti.

Çağrının gerçek şokunu hissedemeyecek kadar yorgundu. Şu anda bile Covenant'ı, karanlığı yok olana kadar Banefire'ın içinde dururken görebiliyordu, sanki o şeytani ateşi ele geçirmiş ve bir şekilde onu kutsal kılmıştı. Onun görüntüsü zihninin tüm arka tarafını dolduruyordu. Ama artık yorulmuştu ve korkusu kalmamıştı.

Dikkatle, yaptığı işi tamamladı. Çalışırken Durris'le konuştu. "Yasak Ateş söndüğünde Nom'a söyle dereyi ait olduğu yere geri çevirsin. Sonra da ölülerin buradan temizlenmesini istiyorum. Nom'a onları kapıların dışına gömmesini söyle." En azından bu nezaketi hak ediyorlardı. "Sen ve adamların bunlarla ilgilenin-" Etrafında acıları ve sargılarıyla dizilmiş insanları işaret etti. "Ülke'nin onlara ihtiyacı olacak." Covenant'ın Sunder ve Hollian'ın Ülke'nin geleceği olduğu yönündeki iddiasını çok iyi anlıyordu. Clave'in egemenliğinden kurtulan bu yaralı kadın ve erkekler de aynı amaca hizmet etmeye yardımcı olabilirdi.

Durris ve Cail ona göz kırptı, yüzleri eksik fener ışığında düzdü. Onlar *Harucha*'ydi, yaralanmayı ve başarısızlığı küçümsüyorlardı, şifacı değillerdi. Peki ona itaat etmeleri için ne sebep vardı? Bağlılıkları Covenant'a idi, ona değil. Brinn'le birlikte Cail bir keresinde onu Yolsuzluk'un kölesi olmakla suçlamıştı.

Ancak *Haruçaylar*, Ülkenin içinde bulunduğu kötü durumdaki rollerinden etkilenmemiş değillerdi. Merewives ve Clave onlara sınırlarını öğretmişti. Ve Brinn'in Tek Ağacın Koruyucusu'na karşı kazandığı zafer, Cable Seadreamer'ın ölümüne ve Despiser'in manipölasyonlarına giden yolu açmak için çok şey yapmıştı. Garip bir şekilde, *Haruchai* alçaltılmıştı. Linden başını kaldırıp Cail'e baktığında, sanki hâlâ etkilenmemiş gibi, "Olacak. Sen Seçilmiş Linden Avery'sin. Bu iş olacak."

Kendi kendine iç geçirerek son yaralı için elinden geleni yaptı; sadece bir kadın olduğu ve ona zamanında ulaşamadığı için ölmesini izledi. Sonra **k a s k a t ı** kesilmiş dizlerini düzeltti ve Can'la birlikte ön salondan dışarı çıktı!

Döndüğünde, kapıların yakınındaki ışığın eşiğinde duran mükemmel bir abanoz figürü gördü. Vain geri dönmüştü. Her nasılsa, Clave'in sonunu fark etmiş ve şirkete güvenle yeniden katılabileceğini anlamıştı. Ama Linden, Demondim'in yaptığı her şeyi sorgulamayı geçmişti. Ön salonun ötesindeki geçitlere girdiğinde onu gözden kaybetti ve hemen unuttu.

Cail ona Revelstone'un onun için yeni olan bir bölümünün derinliklerine doğru rehberlik etti. Geçen günkü hareket ve karmaşa yön duygusunu öylesine sersemletmişti ki, Hediyeler Salonu'na göre nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; Banefire yok olmaya doğru ilerlerken uzaktaki kutsal muhafazayı zar zor seçebiliyordu. Ama Cail'le birlikte tuhaf bir gümüş ışığın kaynağına doğru bir tünel gibi uzanan bir salona ulaştıklarında, varacakları yeri tahmin etti.

Salon geniş, yuvarlak bir avluda son buluyordu. Duvarların etrafında aralıklarla kapılar vardı ve çoğu kapalıydı. Boşluğun yüksek tavanına kadar uzanan kapıların üzerinde, Keep'in diğer katlarının burayla iletişim kurmasını sağlayan işaretler vardı. Ama avluyu tanıdı çünkü zeminin cilalı graniti keskin bir çatlakla duvardan duvara yarılmıştı ve zeminin kendisi Mutabakat'ın yüzüğü gibi önemli bir argümanla parlıyordu. Clave'in isli büyüsünden çıktığında gücünün fazlalığıyla o taş zarar vermiş ve yakmıştı. İşte burası

Tek Ağaç'ın peşine düşmesine yetecek kadar gerçeği ona ifşa etti - ama sadece Lord Foul'un istediği sonucu sağlamaya yetecek kadarını. Yorgunluğuna rağmen. Linden ürperdi ve şimdi ona daha ne kadar şeyin açıklandığını merak etti.

Ama sonra onu kapı aralıklarından birinde dururken gördü; ve diğer tüm sorular yok oldu. Gözleri gümüş rengine bürünmüştü; Cail'i kovup onu karşılamak için ışığa çıkarken onu güçlkle görebildiğini hissetti.

Utanç ve özlemle dilsizleşmiş bir halde, görüşünün yetersizliğiyle savaştı ve acıyan kalbini onun basit görüntüsüyle rahatlatmaya çalıştı.

Gümüş ve gözyaşları içinde ışıldayan adam, kadının önünde duruyordu. Tüm ayrıntılar kaybolmuş, zeminin saf ışıltısı, onun saf varlığı tarafından kör edilmişti. Sadece adamın sanki onu azarlamaya gelmemiş gibi davrandığını gördü. Görüşünü tamamen kaybetmeden önce aceleyle şunu söylemek istedi. Ah, Covenant, çok üzgünüm, yanılmışım, anlamamışım, affet beni, sarıl bana Covenant. Ama kelimeler gelmiyordu. Şu anda bile onu vücudunun sinirleriyle okuyor; algısı onun yayılımlarının tınısını tadıyordu. Ve algıladığı şeyin şaşkınlığı boğazını tıkadı.

Karşısında duruyordu, her uzvu ve çizgisi temizdi ve onu en başından beri reddedilemez kılan aynı inatçı irade ve onaylamayla güçlüydü. Banefire'a rağmen hayattaydı; ona ne yapmaya çalışmış olursa olsun ona karşı nazikti. Ama ondan bir şeyler gitmişti. Bir şeyler değişmişti. Aradaki farkı anlamaya çalışırken bir an için onun artık bir cüzamlı olmadığına inandı.

Öfkeyle gözlerini kırıştıtararak görüşünü temizledi.

Yanakları ve boynu çıplaktı, onu bir peygamber kadar hiyerarşik ve azimli gösteren asi sakalından arınmıştı. Cildinin özellikle kazınmış tonu ona bıyıklarını yakmak için vahşi büyü kullanmadığını söylüyordu: kendini bir tür bıçakla tıraş etmişti. Ateş yerine bir bıçakla, sanki bu hareketin onun için özel bir anlamı varmış gibi. Bir eylem

hazırlık ya da rıza. Ancak fiziksel olarak bu değişim sadece yüzeyseldi.

Temel değişiklik içseldi. İlk tahmini yanlıştı; şimdi cüzzamının devam ettiğini görüyordu. Parmakları, avuç içleri ve ayak tabanları uyuşmuştu. Hastalık dokularının içinde hâlâ sakın bir şekilde duruyordu. Yine de ondan bir şey gitmişti. Önemli bir şey dönüşmüş ya da yok olmuştu.

"Linden." Sanki kızın adı onun için yeterliymiş gibi konuşuyordu; sanki onu buraya sadece adını söyleyebilmek için çağırmıştı.

Ama hiçbir şekilde basit değildi. Çelişkileri devam ediyor, onu yüzeyin altında tanımlıyordu. Yine de yeni, saf ve temiz biri haline gelmişti. Sanki şüpheleri yok olmuş gibiydi - sanki ona eziyet eden öz-yargılar ve reddedişler Banefire'da kesinlik, netlik vekabullenme olarak yeniden doğmuştu.

Sanki Despiser'in zehrinden kurtulmayı başarmış gibiydi.

"Bu-?" diye şaşkınlıkla başladı. "Nasıl yaptın-?" Ama etrafındaki ışık şaşırtıcı imalarla dolup taşıyor gibiydi ve sorusunu tamamlayamadı.

Buna karşılık olarak ona gülümsedi - ve bir an için bu gülümseme, Joan'ın özgür kalması için Lord Foul'un kötülüğüne kendini teslim ederek, hayatını onunla değiştirdiğinde Joan'a verdiği gülümsemenin aynısı gibi göründü. Öyle cesur ve pişmanlık dolu bir gülümsemeydi ki, Linden onu gördüğünde neredeyse ağlayacaktı.

Ama sonra yüzünün açıları değiştirdi ve ifadesi tekrar katlanılabilir hale geldi. Sessizce, "Bu ışıktan çıkmamızın bir sakıncası var mı? Bundan pek gurur duymuyorum." Yarım eliyle, içinden çıktığı kapı aralığını işaret etti.

Parmaklarındaki kesikler iyileşmişti.

Ön kolunda hiç yara izi yoktu. Marid'in dişlerinin ve kendi üzerinde açtığı yaraların izleri tamamen ete dönüşmüştü.

Aptalca, onun işaret ettiği yere gitti. Ona ne olduğunu bilmiyordu.

Kapının ardında kendini, birinin özel yaşam alanı olarak tasarlandığı belli olan küçük bir oda süitinde buldu. Birkaç yağ lambasıyla daha insani bir ölçekte aydınlatılmış ve ön odada taş sandalyeler ve bir masa, bir arka odada çıplak bir yatak ve bir diğerinde boş kiler-raflarla döşenmişti. Süit tahmin edilemeyecek kadar uzun bir süredir kullanılmıyordu ama Revelstone'un havalandırması ve graniti onu temiz tutmuştu Covenant lambaları kendisi koymuş ya da *Haruchaï*'den onları temin etmesini istemiş olmalıydı.

Masanın ortası garip bir şekilde oyulmuştu; sanki bir bıçak, keskin bir sopanın kile saplanması gibi saplanmıştı.

"Mhoram burada yaşıyordu," diye açıkladı Covenant. "Yaptığım onca şeyden sonra nihayet dostum olabileceğine inanmaya başladığımda onunla konuştuğum yer burasıydı." Sanki bu anıyla barışmış gibi, yüzünü ekşitmeden konuştu. "Bana özgürlüğün gerekliliğinden bahsetti."

Bu sözler onun için yeni bir yankı uyandırmış gibiydi; ama hemen ardından omuz silkti. Masanın üstündeki yarayı göstererek, "Bunu ben yaptım. *Krill* ile. Elena onu bana vermeye çalıştı. Onu Lord Foul'a karşı kullanmamı istedi. Ben de onu masaya sapladım ve kimsenin çıkaramayacağı bir yere bıraktım. Aynı şeyi Toprak'a da yapacağıma dair bir söz gibi." Tekrar gülümsemeye çalıştı; ama bu kez çabası yüzünü buruşturdu. "Bunu Elena'nın kızım olduğunu bilmeden önce de yapmıştım. Ama o yine de benim arkadaşım olmayı başardı." Bir an için sesi yontulmuş ve hırpalanmış gibi geldi; yine de sırtı açık kapıya ve gümüş ışığa dönük, sanki kırılmaz hale gelmiş gibi dimdik durdu. "Gücüne kavuştuğunda *krilleri* ortadan kaldırmış olmalı."

Masanın karşısında, onunla yüzleşti. Gözleri bilgiyle donuklaşmıştı ama yine de berraktı. "Gitmedi," dedi usulca. "Ondan kurtulmaya çalıştım ama başaramadım."

"O zaman ne-?" Adamın karşısında kaybolmuş, onun dönüştüğü şey karşısında hayrete düşmüştü. O her zamankinden daha fazla

seviyordu- ve yine de onu tanıımıyordu, tek bir açık soruyu kelimelere dökemiyordu.

İç çekti, bakışlarını kısa bir süreliğine indirdi, sonra tekrar ona baktı. "Sanırım kaynaşmış diyebilirsiniz, başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. İçime o kadar işlemiş ki hiçbir ayırım yok. Ben bir alaşım gibiyim - zehir ve vahşi büyü ve sıradan deri ve kemikler hepsi bir olana kadar birlikte eritildi. Hepsi aynı. Bundan asla kurtulamayacağım."

O konuştukça, kadın onun haklı olduğunu gördü. Haklı olduğunu görmesi için ona kelimeleri verdi. Kaynaşmış. Bir alaşım. Beyaz altının kendisi gibi, metallerin bir karışımı. Ve kalbi içinde bir sevinç sıçraması yaptı.

"O zaman onu kontrol edebilirsiniz!" dedi hızla, o kadar hızlıydı ki söyleyene kadar ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Artık Foul'un merhametine kalmadın!" Oh, *sevgilim*. "Onu yenebilirsiniz!"

Bunun üzerine ani bir acı yüzünü kararttı. Sarsılarak durdu, onu nasıl incittiğini anlayamadı. Adam cevap vermeyince, şaşkınlığını kontrol altına aldı ve onu hareketsiz kalmaya zorladı. Olabildiğince dikkatli bir şekilde, "Anlamıyorum. Anlayamıyorum. Bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Biliyorum." Ama şimdi dikkati, sanki hiçbir güç bıçağı kendi kalbinden çıkaramamış gibi masanın oyuk ortasına sabitlenmişti; ve kadın onu kaybettiğinden korktu.

Bir süre sonra, "Eskiden suçluluk duygusundan bıktığımı söyledim. Ama artık değil." Kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. "Bu artık bir hastalık değil. Ben suçluluk duygusuyum. Bir daha asla güç kullanmayacağım."

İtiraz etmeye başladı; ama adamın kesinliği onu durdurdu. Adam eski bir şarkıdan alıntı yapmaya başlayınca kadın büyük bir çabayla sesini çıkarmadı.

"Her kayaya kazınmış vahşi bir büyü vardır,
serbest bırakmak ya da kontrol etmek için
beyaz altın içeriyordu - altın, nadir metal,
Topraktan doğmamış,
ne de hükmedilen, sınırlanan, bastırılan

Toprağın yaratıldığı Yasa tarafından - ama daha ziyade kilit taşı, eksen, düğüm noktası Zaman'ın oluştuğu anarşi için: yaşamın her zerresinde kısıtlanan ve altın tarafından serbest bırakılan veya kontrol edilen vahşi büyü
Çünkü bu güç, Zaman'a yayılan ve Zaman'a hükmeden yaşam kemerinin dayanağıdır."

Onu dikkatle dinledi, anlamak için çabaladı. Ama aynı anda zihni çatallandı ve kendini Dr. Berenford'u hatırlarken buldu. Ona Covenant'ın romanlarından birini tarif ederek Covenant'ı anlatmaya çalışmıştı. Yaşlı doktora göre kitap, *masumiyetin iktidarsız olduğu gerçeği dışında harika bir şey olduğunu* savunuyordu. *Suçluluk güçtür. Sadece lanetliler kurtarılabilir.* Anı, Covenant'ın yeni kesinliğinin doğasına işaret ediyor gibiydi.

Bu kadar mıydı? Artık lanetlendiğinden şüphe etmiyor muydu? Durakladı, sonra tekrarladı: "Keystone, Zaman Kemerini vahşi bir büyü tarafından zirvede bir arada tutulur. Ve Kemer, Dünya'ya içinde var olabileceği bir yer sağlayan şeydir. Foul'u hapseden şey de bu. Bu yüzden yüzüğümü istiyor. Zamanı kırıp kaçabilmek için.

"Ama artık hiçbir şey o kadar basit değil. Vahşi büyü benimle kaynaştı. Ben vahşi büyüyüm. Bir anlamda, Kemer'in kilit taşı oldum. Ya da olacağım- eğer olduğum şeyi serbest bırakırsam. Eğer gücü kullanmaya çalışırsam.

"Ama hepsi bu değil. Eğer öyle olsaydı, buna dayanabilirdim. Eğer Foul bu şekilde yenilebilseydi, sonsuza dek Arch olmaya razı olurdu. Ama ben sadece vahşi büyü değilim. Ben aynı zamanda zehirim. Lord Foul'un zehri. Zehir kilit taşı olsaydı Dünya'nın nasıl bir yer olacağını hayal edebiliyor musunuz? Dünyadaki her şey, yaşamın her zerresi, vahşi büyüün yanı sıra zehir üzerine kurulsaydı? Bu en az Sunbane kadar kötü olurdu." Yavaşça başını kaldırdı ve Linden'i delip geçen bir bakışla karşılaştı. "Bunu yapmayacağım."

Ona ulaşmak için kendini çaresiz hissediyordu; ama denemekten de vazgeçemiyordu. Adamın anlattığı gerçeği duymuştu; kendisindeki değişimin adını onun için koymuştu.

Banefire'da yaptığı

Kendisi de masumiyet kadar güçsüzdü. Hayatının sebebi olan Rağmen'e karşı koyma gücü içinden sökülüp atılmıştı. Onun için acı çekerek sordu: "Sonra ne olacak? Ne yapacaksın?"

Dudakları gerildi, dişlerini gösterdi; bir an için açıkça korkmuş gibi göründü. Ama sesinde korkunun izi yoktu. "Andelain'de Elena'yı gördüğümde bana Foul'u nerede bulacağımı söyledi. Thunder Dağı'nda, Wightwarrens'in içinde Kiril Threndor adında bir yerde. Ona küçük bir ziyarette bulunacağım."

"Seni öldürecek!" Linden hemen dehşete kapılarak ağladı. "Kendini savunamazsan, seni öldürür ve hepsi boşa gider." Yaşadığı her şey, zehir nöksleri, Seadreamer ve Honninscrave'in, Ceer, Hergrom ve Brinn'in kaybı, *Elohim*'in sessizliği, Seareach'in Sahipsizleri için yaptığı *caamora*, Banefire'in göz yaşartıcı acısı ve kaynaşması,

"*Boşa gitti! Bu* nasıl bir cevap *böyle?*"

Ama eminliği sarsılmamıştı. Dehşet içinde ona tekrar gülümsedi. Yumuşayınca kadar, ifadesi onu kendinden geçirdi, sanki bir Raver olmuş gibi ona bağırarak istemesine neden oldu. Yine de yumuşadı. Konuştuğunda sesi ne çaresiz ne de lanetlenmiş gibi geliyordu, sadece nazik ve boyun eğmiş gibiydi.

"Foul'un anlamadığı birkaç şey var. Bunları ona açıklayacağım."

Nazik, evet ve boyun eğmiş; ama aynı zamanda tavlanmış, amacının sert metaliyle kaynaşmış. Bunları ona *açıklamak* mı? diye düşündü çılgınca. Ama onun ağzında bu sözcükler aptallık gibi gelmiyordu. Dünyanın temeli kadar yerleşik ve gerekli geliyorlardı.

Ancak Linden'in şaşkınlığı onu etkilememişti. Sanki aralarındaki uçurumu kapatmak istiyormuş gibi daha da ısrarla, "Linden, bunu bir düşün. Foul önce beni kırmadan Kemerini kıramaz. Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Yaşadığım onca şeyden sonra?"

Cevap veremedi. Onun ölümünü, Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda bulunan bedeninin son zayıf yaşamını kayıtsız taşın vuruşunu hayal ediyordu. Yaşlı adam

Covenant'la tanışmadan önce hayatını kurtardığı kişi ona bir söz verir gibi şöyle demişti *O sana ne kadar saldırırsa saldırısın, sen başarısız olmayacaksın. Dünyada sevgi de var.* Ama Covenant'ın o bıçakla vurulmasına, ölmeye devam etmesine izin verdiğinde zaten başarısız olmuştu. Tüm sevgi gitmişti.

Ama onunla işi bitmemişti. Şimdi masaya yaslanmış, ona daha yakından bakmak için kenetlenmiş kollarıyla kendini destekliyordu; arkasındaki zeminin gümüş ışıltısı niyetli duruşunu belirginleştiriyor, onu ıslıl ıslıl yapıyordu. Yine de sarı lamba ışığı yüzünde parlarken insani ve muhtaç görünüyordu, yüz hatlarını en başından beri seviyor olmalıydı - bir emir kadar katı ağız, zorluklarla kaplı yanaklar, rengi sanki sıcak zihninin bıraktığı külmüş gibi grileşen saçlar. Aktardığı nezaket, kendine karşı asla nazik olmayan bir adamın çelişkili empatisi ve arzusuydu. Ve hâlâ ondan bir şeyler istiyordu. Ona yapmaya çalıştığı şeye rağmen. O konuşmadan önce, onu buraya çağırma nedenine geldiğini ve özellikle bu yeri, bir zamanlar arkadaşı olan şefkatli, tehlikeli ve belki de bilge bir adamın odasını seçtiğini biliyordu.

Boğuk bir sesle sordu, "Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

Bunu ona daha önce de sormuştu. Ama önceki cevabı şimdi umutsuzca yetersiz görünüyordu. Ellerini saçlarına götürdü, sonra tekrar yanına indirdi. Kirli saçlarına dokunmak o kadar sevimsiz, sevilmesi imkânsız geliyordu ki, bu onu gözyaşlarına boğuyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Seçeneklerimin ne olduğunu bilmiyorum."

Bir an için eminliği kayboldu. Onunla yüzleşti, emin olduğu için değil, korktuğu için. "Burada kalabilirsin," dedi sanki kelimeler canını yakıyormuş gibi. "Eski Lordların ilmi hâlâ burada. En azından çoğu. Belki Devler senin için tercüme edebilir. Bu karmaşadan kendin için bir çıkış yolu bulabilirsin. Bir geri dönüş yolu." Kararlılığından panik gibi sızan bir duyguyla yutkundu. Neredeyse fısıldayarak ekledi: "Ya da benimle gelebilirsin."

Gel-? Algısı ona doğru parladı, söylediklerinin ardındaki ruhu okumaya çalıştı. Korktuğu şey neydi? Onun arkadaşlığından, onunla birlikte olmanın getireceği sorumluluk ve kederden mi korkuyordu? Yoksa onsuz devam etmekten mi korkuyordu?

Bacakları yorgunluktan ve arzudan güçsüz düşmüştü ama oturmasına izin vermedi. İçinden çaresiz bir titreme geçti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Başını başka yöne çevirebilmek için her şeyini verebilecekmiş gibi görünüyordu; yine de bakışları sabitti. Şu anda bile korktuğu şeyden kaçmıyordu.

"Senin istediğini istiyorum. Sana umut veren bir şey bulmanı istiyorum. Kendi gücüne kavuşmanı istiyorum. Kötü olduğuna inanmayı bırakmanı istiyorum - annen ve babanın senin hakkındaki tüm gerçek olduğuna. Neden burada olmak için seçildiğini anlamanı istiyorum." Yüzü lamba ışığında ona yalvarıyordu. "*Nedenlerin* olmasını istiyorum."

Hâlâ onun endişesini anlayamamıştı. Ama ona çok istediği bir fırsat vermişti ve ne pahasına olursa olsun bunu değerlendirmeye kararlıydı. Sesi, hayatının büyük bir bölümünde bastırdığı bir tür ağlamayla kalınlaşmıştı; ama artık ne kadar kırılganlık ya da ihtiyaç gösterdiğini umursamıyordu. Kendini eğittiği tüm ciddiyet ve tarafsızlık kaçmıştı ve onları geri çağırmaya çalışmadı. Kendi kendine şiddetle titreyerek, itirafını dile getirdi.

"Umut istemiyorum. Güç istemiyorum. Asla geri dönemesem de umurumda değil. Bırak Foul en kötüsünü yapsın- ve canı cehenneme. Ölecek olman bile umurumda değil." Bu doğrudu. Ölüm sonraydı: o şimdi. "Ben bir doktorem, sihirbaz değil. Benimle geri dönmezsen seni kurtaramam - ve bana bunu teklif etsen bile kabul etmezdim. Burada olanlar çok önemli. *Benim* için çok önemli." Ve bu da doğrudu; bunu Kalenin ön salonundaki yaralıların arasında öğrenmişti. "Tek istediğim yaşayan bir aşk. Onu elde edebildiğim sürece." Zayıflığına meydan okuyarak, lamba ışığında sanki alevler içindeymiş gibi onun karşısında dimdik durdu. "Seni istiyorum."

Bunun üzerine sonunda başını eğdi; ve ondan taşan rahatlama o kadar aşikârdı ki, kadın bunu neredeyse kucaklayabilirdi. Tekrar başını kaldırdığında, aşkla gülümsüyordu - sadece ona ait olan bir gülümseme. Kapıya gidip onu kapatırken gözyaşları yüzünü kapladı ve vahşi büyüünün ve zehrin sonuçlarını dışarıda bıraktı. Sonra kapı aralığında kalın bir sesle, "Keşke bunu söyleyeceğine inanabilseydim. Cail'e bize battaniye getirmesini söyledim."

Ama Revelstone'un güvenli kayalıkları onları teselli ediyordu ve battaniyeye ihtiyaçları yoktu.

On iki: Ayrılanlar

O gece hiç uyumadılar Linden, Covenant'ın önceki gece Revelstone'un dışındaki ormanın eşiğinde uyumadığını biliyordu; kendisi de uyanıktı, Cail onun ur- Lord'a yaklaşmasına izin vermediği için aurasının gergin çaresizliğini sezgileriyle izliyordu. Ama bu anı artık onu rahatsız etmiyordu; Covenant'ın yerinde olsaydı o da aynı şeyi yapabilirdi. Yine de bu zorlayıcı yalnızlık, bu geceyi sadece uykuda geçirilemeyecek kadar değerli kılıyordu. Tek Ağaç krizinden beri onun kollarında olmamıştı; şimdi de onun her dokunuşunu ve çizgisini aç sinirlerine kazımaya çalışıyordu.

Eğer kendisi uyumak isteseydi, kadın onu bırakmaya hiç niyetli olmazdı. Ama o sanki dinlenmenin yerini alabilecekmış gibi kesinliğine devam etmişti; ve ona duyduğu arzu bir lütuf eylemi kadar dokunaklıydı. Zaman zaman onun sadece kendisine ait olan bir gülümsemeyle gülümsediğini hissetti; ve bir keresinde sanki gözyaşları onunkilerle aynıymış gibi ağladı. Ama uyumadılar.

Sağlık hissinin sınırlarında, etrafındaki büyük Keep'in farkındaydı. Kapının dışında Cail'in koruyucu varlığını hissediyordu. Yasak Ateşi'nin sonunda söndüğünü, Glimmermere'in egemen suları tarafından söndürüldüğünü biliyordu. Ve kutsal muhafazanın aşınmış taşı soğudukça, tüm şehir her duvardan ve zeminden rahatlama gibi görünen uzun bir granit iç çekti. Sonunda, Nom dereyi orijinal kanalına geri döndürürken gölün uzak akışının durduğunu hissetti. En azından bu bir gecenin geri kalanında, Revelstone huzur dolu bir yer haline gelmişti.

Ancak şafak sökmeden önce Covenant, Mhoram'ın mahrem yatağından kalktı. Giyinirken Linden'den de aynısını yapmasını istedi. Linden soru sormadan itaat etti. Aralarındaki birliktelik sorulardan daha önemliydi. Ve onu net bir şekilde okudu, aklındakinin onu memnun ettiğini biliyordu. Bu yeterliydi

onun için. Kirli giysilerinin verdiği belli belirsiz rahatsızlığı üzerinden atarak, adamın uyuşmuş elini sıkmayı kabul etti ve onunla birlikte sessiz Keep'ten yaylaya doğru tırmandı.

Revelstone'un çıkışında Cail'i mahremiyetlerine göz kulak olması için geride bıraktılar. Sonra Covenant, adımlarında mutlu bir acelecilikle onu batıya ve kuzeye, platonun kıvrımından Banefire'a karşı kullandığı ama hiç görmediği eldritch tarnına doğru götürdü.

Glimmermere'e doğru, Mhoram'ın Loric'ın *krillerini* Ülkenin geleceği için sakladığı yere. Andelain Toprakları'nın dışında Güneşboğan'a direnebilecek güçteki tek suyun çıktığı yere. Ve Linden, Covenant'ın bir zamanlar "rüyalarının" gerçek olduğunu duymak için gittiği yeri şimdi hatırlıyordu.

Adamın onu en kişisel umudunun kaynağına götürdüğünü hissetti.

Doğudan, yıldızları örten ve şafağın sökmesini engelleyen gri bir örtü yayılıyordu. Batıda bir ya da iki fersah ötede, Dağlar gökyüzüne doğru uzanıyordu; ama yaylaların tepeleri engebeli değildi. Geçmiş çağlarda, otları ve tarlaları tüm şehri doyuracak kadar zengindi. "Ancak şimdi, Linden'in hassas ayaklarının altındaki toprak çoraktı; ve yorgunluğunun bir kısmı, çorak ruh halinin bir ipucu, tabanlarından sızarak ona geri döndü. Furl Şelalesi'ne doğru görünmeden akan suyun sesi, sanki bir şekilde Dünya'nın sonucu onun etrafında tehlikeli bir şekilde dengelenmiş ve kırılğanmış gibi, sessiz ve belirsiz bir notaya sahipmiş gibi görünüyordu. Güneşboğan Arazi'yi izlerken, Mutabakat'ın yeni amacına ilişkin açıklamasının hiçbir anlam ifade etmediğini hatırladı.

Foul'un anlamadığı birkaç şey var. Bunları ona açıklayacağım.

Yasak Ateş'in içine dalmaktan kurtulmuş bir adamdan başka hiç kimse bu sözleri delirmemiş gibi söyleyemezdi.

Ama gecenin kuru serinliği hâlâ yaylanın üzerindeydi; ve onun sade beklentisi, en azından şimdilik, kuşkuyu önemsiz kılıyordu. Onu tepelerin arasından kuzeye doğru götürdü,

Kayalıklardan uzaklaşıp dereye doğru ilerliyordu. Güneş ufukta belirmeden birkaç dakika önce, onu yüksek bir tepenin zirvesine götürdü; ve kendini Glimmermere'in saf katranına bakarken buldu, Yüzü geniş gökyüzüne açık, cilalanmış gibi uzanıyordu. İçinden akan akıntıya rağmen yüzeyi hiç bozulmamış, parlatılmış metal kadar düz ve pürüzsüzdü. Onu karıştırmayan ya da rahatsız etmeyen derin kaynaklar tarafından besleniyordu. Suyun çoğu gökyüzünün solmakta olan grisini yansıtıyordu; ama tam'ın kenarlarında onu tutan tepeler ve batıda, alacakaranlıkla bulanıklaşan ama yine de bir şekilde kesin olan, bir aynadaki kadar sadık bir şekilde görüntülenen Westron Dağları görülebiliyordu. Bu suları yeterince uzun süre izlerse, tüm dünyanın bu sularda resmedildiğini göreceğini hissetti.

Kendisi hariç tüm dünya. Şaşırtıcı bir şekilde, gölde ondan hiçbir yankı yoktu. Yanındaki Antlaşma'yı yansıttı; ama ona aldırmadı. Sanki Glimmermere'in dikkatini çekemeyecek kadar ölümlü ya da önemsizmiş gibi gökyüzü onun içinden geçiyordu.

"Antlaşma-?" diye başladı belli belirsiz bir dehşetle. "Ne-?" Ama adam ona sessiz olmasını işaret etti ve sanki yaklaşan sabah onu güzelleştirmiş gibi gülümsedi. Yarı koşarak yamaçtan aşağı, tarlanın kenarına indi. Orada tişörtünü çekti, botlarını ve pantolonunu çıkardı. Bir anlığına ona baktı ve arkasından çağırmak için kolunu salladı. Sonra Glimmermere'e daldı. Gölün ortasına doğru yüzerken solgun teni bir neşe parıltısı gibi suyu delip geçti.

Yarı istemsiz bir şekilde onu takip etti, gördüklerinden hem etkilendi hem de korktu. Ama sonra kalbi kalktı ve acele etmeye başladı. Dalışının dalgaları, vaatler gibi yüzeye yayıldı. Göl, sanki onu dönüştürecek kadar güçlüymüş gibi duyularını ele geçirdi. Tüm vücudu ani bir temizlik özlemiyle ağrıyordu. Gölde, Covenant suyu kırdı ve tepelerden geri taşınan bir zevk çığlığı attı. Hızla gömleğinin düğmelerini çözdü, ayakkabılarını tekmeledi, pantolonunu çıkardı ve onun peşinden gitti.

Sanki su, üzerindeki kiri ve acıyı yakmak istiyormuş gibi, anında cildini soğuk bir şok kapladı. Patladı

Yüzeye geri döndü, coşku gibi hissettiren bir acıyla nefesi kesildi. Glimmermere'in soğuk saflığı tüm sinirlerini aydınlattı.

Saçları yüzüne dağılmıştı. Saç tellerini kenara itti ve Covenant'ın suyun altında kendisine doğru yüzdüğünü gördü. Gölün berraklığı onu aynı anda hem dokunulabilecek kadar yakın hem de eşitlenemeyecek kadar uzak gösteriyordu.

Bu görüntü onu suyun soğuğu gibi yaktı. Onu görebiliyordu ama kendini göremiyordu. Vücuduna baktığında sadece gökyüzünün ve tepelerin yansımasını gördü. Fiziksel varlığı su çizgisinde son buluyor gibiydi. Elini kaldırdığında eli açıkça görülebiliyordu ama yüzeyin altındaki ön kolu ve dirseği görünmüyordu. Bacaklarından tutup onu kendine doğru çekerken sadece Antlaşma'yı gördü.

Yine de başı suyun altındayken gözlerini açtığında, uzuvları ve gövdesi sanki başka bir varoluşa geçiş yapmış gibi yeniden ortaya çıktı.

Adamın yüzü kadının önünde yükseldi. Onu mutlulukla öptü, sonra yukarı doğru sallanırken arkasından döndü. Suyu yarararak, onu tekrar aşağı çekmeden önce derin bir nefes aldı. Ama bu sefer batarken başını elleriyle kavradı, kafa derisini ve saçlarını ovmaya başladı. Keskin soğuk su, kiri ve yağı bir kefareti gibi temizledi.

Adamın pençesinde kıvrılarak öpücüğüne karşılık verdi. Sonra onu itti ve sanki konsantre bir zevk iksiriymiş gibi havayı yutarak yeniden yüzeye çıktı.

Bir anda onun önünde belirdi, başını sallayarak yüzünü temizledi ve gözlerinde kahkaha gibi bir ışıkla ona baktı.

"Sen-!" diye nefes nefese kaldı, neredeyse kendi kendine gülüyordu. "Bana söylemek zorundasın." Kollarını ona dolamak istedi; ama o zaman konuşamayacaktı. "Bu harika!" Yukarıda, batı tepelerinin tepeleri çöl güneşi tarafından aydınlatılmıştı ve bu parıltı tarlada dans ediyordu, "Nasıl oluyor da ben kayboluyorum ve sen kaybolmuyorsun?"

"Sana zaten söyledim!" diye cevap verdi, ona su sıçratarak. "Vahşi büyü ve zehir. Kemerin kilit taşı." Yüzme

Bu gölde, bu sözleri bile onun mutluluğunu azaltmadan söyleyebiliyordu. "Buraya ilk geldiğimde ben de kendimi görememiştim. Sen *normalsin!*" Sesi coşkuyla yükseldi. "Glimmermere beni *tanıd!*"

Sonra kollarını onun boynuna doladı; ve birlikte katranın kucağına gömüldüler. Sezgisel olarak, ilk kez onun umudunu anlamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, sonuçlarını tahmin etmesi mümkün değildi. Ama umudun onda ateşli bir su gibi parladığını hissetti; ve onun kesinliğinin umutsuzluğun verdiği bir güven olmadığını gördü. Ya da tam olarak değil. Zehir ve vahşi büyü: umutsuzluk ve umut. Banefire onun içinde ikisini kaynaştırmış ve tertemiz yapmıştı.

Hayır, bunu anladığını söylemek doğru olmazdı. Ama Glimmermere gibi o da anlamıştı. Ve ona hararetle sarıldı ve öptü - ona su sıçrattı ve bir kız gibi kıkırdadı - sonunda soğuk, bir kenar boyunca bir kaya tabakasına tırmanmasını ve çöl güneşinin sıcaklığını kabul etmesini gerektirene kadar onunla eldritch gölünü paylaştı.

Bu sıcaklık onu hızla ayılttı. Glimmermere hassas teninden buharlaşırken, Sunbane'i tekrar hissetti. Dokunuşu Gibbon'inki gibi içine işledi ve kemikleri boyunca saygısızlık izleri çizdi. Ne de olsa, Yasak Ateş'in söndürülmesi Lord Foul'un yozlaşmasını önemli ölçüde zayıflatmamış, hatta engellememişti. Toprak'ın durumu, Antlaşma'nın kesinliği ya da kendi minnettar temizliğiyle değişmeden kalmıştı. İçgüdüsel olarak çöl güneşinin altında çıplak yatmak istemediğinden, kendi kıyafetlerini ve Covenant'inkileri aldı, Covenant ona hâlâ açmış gibi bakarken kendi kendine giyindi. Ama yavaş yavaş onun da neşesi kaçtı. Giysilerini yeniden giydiğinde, onun soracağını bildiği sorular için hazır olduğunu gördü.

"Covenant," dedi yumuşak bir sesle, onun kendisinden emin olmasını sağlayacak bir ton yakalamaya çalışarak, "Anlamıyorum. Sana yapmaya çalıştığım şeyden sonra, talepte bulunmaya pek hakkım yok." Ama adam omuz silkerek ve yüzünü buruşturarak onun bu sahiplenme girişimini savuşturdu; o da bu işin peşini bıraktı. "Ve her neyse, sana güveniyorum. Ama neden Foul ile yüzleşmek istediğini anlamıyorum. O yapamasa bile

Seni kırarsa, canını çok yakar. Eğer gücünü kullanamazsan, onunla nasıl savaşabilirsin?"

Adam irkilmedi. Ama verdiği cevap aşırı derecede dikkat gerektiriyormuş gibi birkaç zihinsel geri adım attığını gördü. İfadeleri incelenmiş, karmaşık bir hal almıştı. Ona yalan söylemenin en iyi yolunu arıyor olabilirdi. Yine de konuşmaya başladığında, kız onda hiçbir yalan duymadı; algısı yalan sesini duysa çılgılık atardı. Adamın dikkati, daha fazla acıya neden olmak istemeyen bir adamın dikkatiydi.

"Emin değilim. Onunla dövüşebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama kendime sorup duruyorum, o benimle nasıl dövüşebilir?"

"Kasreyn'i hatırlıyorsun." Ağzının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Nasıl unutabilirsin ki? Beni o sessizlikten kurtarmaya çalışırken epeyce konuşmuştu. Bana saf malzemeler ve saf sanatlar kullandığını ama saf bir şey yaratamadığını söyledi. Kusurlu bir dünyada saflık devam edemez. Bu yüzden her eserimin içine mutlaka küçük bir kusur yerleştirmek zorundayım, yoksa ortada hiçbir eser kalmaz. Bu yüzden yüzüğümü istedi. Dedi ki, 'Kusurluluk, Dünya'nın yapıldığı paradoksun ta kendisidir ve bir usta bununla mükemmel eserler oluşturabilir ve hiçbir şeyden korkmaz. Eğer bu şekilde bakarsanız, alaşım kusurlu bir metaldir."

Konuşurken yavaşça ondan yana döndü, bakışlarından kaçmak için değil, katrandaki yansımasının temel güvencesine bakmak için. "Ben bir tür alaşımım. Foul beni tam olarak istediği, ihtiyaç duyduğu şey yaptı. Özgürlüğünü mükemmelleştirmek için kullanabileceği bir araç. Ve bu süreçte Dünya'yı yok etmek için."

"Ama mesele benim özgürlüğüm, onun değil. Özgürlüğün gerekliliği hakkında konuştuk. İstedğini elde etmek için bir araç kullanamayacağını defalarca söyledim. Eğer kazanacaksa, bunu kurbanlarının seçimleriyle yapmak zorunda. Bunu defalarca söyledim." Sanki nasıl tepki vereceğinden korkuyormuş gibi ona baktı. "Buna inandım. Ama artık bunun doğru olduğundan emin değilim. Bence alaşımlar normal sınırların ötesine geçiyor. Eğer şu anda gerçekten bir araçtan başka bir şey değilsem, Foul beni istediği gibi kullanabilir ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir

şey olmaz."

Sonra tekrar onunla yüzleşti, yumruklarını kalçalarına indirdi. "Ama *buna* inanmıyorum. Kimsenin maşası olduğuma inanmıyorum. Ve Foul'un herhangi birimizin yaptığı türden seçimlerle kazanabileceğini sanmıyorum. Seçimin *türü* çok önemli. Yılan sokmuş bir çocuk uğruna Mhoram'ın çağrısını reddettiğimde Ülke yok edilmedi. Foul beni kendi güvenliğim ve Joan'ın güvenliği arasında seçim yapmaya zorladığı için de yok olmayacak. Ve tam tersi de doğru. Eğer Zaman Kemerini yıkmak için mükemmel bir araçsam, aynı zamanda onu korumak için de mükemmel bir aracım. Ben ona izin vermedikçe Foul kazanamaz."

Kendinden o kadar emindi ki Linden neredeyse ona inanacaktı. Yine de içten içe irkildi çünkü onun yanılıyor olabileceğini biliyordu. Gerçekten de özgürlüğün öneminden sık sık söz etmişti. Ama *Elohim* dünyanın tehlikesini bu terimlerle görmüyordu. Dünya için korkuyorlardı çünkü Güneş-Bilge ve yüzük sahibi bir değildi- çünkü onun seçimlerine rehberlik edecek bir algısı yoktu ve kadının da seçimlerini saydıracak gücü yoktu. Ve eğer Lord Foul'un entrikalarının tüm gerçeğini henüz görmemişse, berrak kararlılığına rağmen yanlış seçim yapabilirdi.

Ama ona ne düşündüğünü söylemedi. *Elohim*'in endişesine kendi cevabını bulmak zorundaydı. Ve korkusu kendisinden ziyade onun içindi. Onu sevdiği sürece, onunla birlikte kalabilecekti. Ve onunla birlikte olduğu sürece, sağlık duyusunu onun adına kullanma şansına sahip olacaktı. Tek istediği buydu: ona yardım etmeye çalışma, geçmişteki hatalarının ve başarısızlıklarının zararlarını telafi etme fırsatı. Böylece o, Toprak ve Dünya kaybolursa, kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmayacaktı.

Bu sorumluluk onu korkutuyordu. Bu, *Elohim*'in ona biçtiği rolün kabul edilmesi, Gibbon'ın kötü niyetli vaadinin riskinin kabul edilmesi anlamına geliyordu. Ama başka sözler de vardı. Covenant yüzüğünü Despiser'a asla vermeyeceğini söylemişti. Ve Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adam şöyle demişti. *Sana ne kadar saldırırsa saldırısın, başarısız olmayacaksın*. İlk kez bu sözlerle rahatlamıştı.

Covenant dikkatle ona bakıyor ve yanıtını bekliyordu. Bir süre sonra, Covenant'ın açıklamasının devamını getirdi.

"Yani seni kıramaz. Sen de onunla savaşılamazsın. Çıkmaza girmenin ne yararı var?"

Bunun üzerine sertçe gülümsedi. Ama cevabı beklediğinden farklı bir yöneydi. "Andelain'de Mhoram'ı gördüğümde" -ses tonu cesaret kadar açıktı- "beni uyarmaya çalıştı. 'Onun tuzaklarından kaçınmak hiçbir işe yaramaz, çünkü bu tuzaklar her zaman başka tuzaklarla çevrilidir ve yaşamla ölüm birbirinden koparılamayacak kadar iç içe geçmiştir' dedi. En can alıcı noktaya geldiğinizde ve başka çareniz kalmadığında, beyaz altının paradoksunu hatırlayın. Çelişkide umut vardır." Yüz ifadesi yavaş yavaş yumuşadı, kadının doyumsuz olduğu yüz ifadesine daha çok benzemeye başladı. "Herhangi bir çıkmaz olacağını sanmıyorum."

Onun gülümsemesine elinden geldiğince karşılık verdi, tıpkı kendisiyle arkadaş olan kadim Lord'a benzemeye çalıştığı gibi ona benzemeye çalıştı.

Onu tekrar kollarına almasını umuyordu. Güneşboğan ne olursa olsun bunu istiyordu. Onun kucaklaması uğruna çöl güneşinin ihlallerine katlanabilirdi. Ama onlar birbirlerine bakarken, yayla tepelerinden gelen zayıf, garip bir ses duydu; bir flütün tınısı kadar dokunaklı, yüksek bir nota dizisi. Ama fark edilebilir bir melodi taşımıyordu. Çorak kayaların arasında şarkı söyleyen rüzgâr olabilirdi.

Covenant başını kaldırdı ve yamaçları taradı "En son burada bir flüt sesi duymuştum-" Elena'yla birlikteydi ve bir flütün müziği ona rüyalarının gerçek olduğunu söyleyen adamın gelişini önceden haber vermişti.

Ama bu ses müzik değildi. Tiz bir notada çatladı ve sessizliğe gömüldü. Tekrar başladığında, açıkça bir flüttü - ve açıkça nasıl çalınacağını bilmeyen biri tarafından çalınıyordu. Melodi eksikliği basit bir beceriksizlikten kaynaklanıyordu.

Revelstone yönünden geldi.

Sesi tekrar çatallaştı ve Covenant mizahi bir şekilde yüzünü buruşturdu. "O şeyi her kim çalışırsa yardıma ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Zaten geri dönmemiz gerekiyor. İşleri yoluna koymak ve bugün başlamak istiyorum."

Linden başını salladı. Revelstone'da dinlenerek birkaç gün geçirmekten memnun olurdu; ama ne isterse yapmaya hazırdı. Güneşboğan'dan korunan Kale'de temizlenmiş cildinin ve temiz saçlarının tadını daha iyi çıkarabilirdi. Kız onun kayışını tuttu ve birlikte tarn havzasından dışarı tırmandılar.

Tepeden flütün sesini daha doğru duyular. Sanki müziği çöl güneşi tarafından çarpıtılmış gibiydi.

Platonun ötesindeki düzlükler ufuklara kadar dümdüz ve harap görünüyordu, içlerindeki tüm yaşam yok edilmişti; yeşil ya da katlanılabilir hiçbir şey başını yukarılardaki topraktan kaldırmıyordu. Yine de Glimmermere'in suyu ve tepelerin şekli, burada yaşamın hâlâ mümkün olduğunu, inatçı bir şekilde toprağın tamamen boşa gitmediğini ısrarla vurguluyor gibiydi.

Ancak, aşağı düzlükler böyle bir izlenim vermiyordu. Nehrin büyük bir kısmı Furl Şelalesi'nin dibine ulaşmadan buharlaşmış, geri kalanı ise uçurumun bir taş atımı ötesinde kaybolmuştu. Güneş sanki onu kendine çağırıyormuş gibi Linden'a doğru parlıyordu. Revelstone'un bulunduğu platonun düzlüğüne varmadan önce, onun yanında durma kararlılığının kolay olmayacağını biliyordu. Kalbinin derinliklerinde, Güneşboğan'a hükmetmek, onu kendisine hizmet eder hale getirmek için kara bir arzu gizleniyordu. Güneşin dokunuşunun her anı ona hâlâ saygısızlığa karşı savunmasız olduğunu hatırlatıyordu.

Ama şehrin girişinde Cail'e tekrar katıldıklarında, flüt sesinin gözetleme kulesine bakan burnun ucundan geldiğini duyabildiler. Sessiz bir anlaşmayla kama boyunca yürüdüler ve kalenin tepesinde Pitchwife'ı buldular. Bacakları kenarda, yüzü doğuya dönük bir şekilde oturuyordu. Omurgasındaki deformasyon onu öne doğru eğmişti. Düşmeye doğru eğiliyor gibi görünüyordu.

Kocaman elleri bir flütü sanki onunla g re iyormu  gibi ağzına götürüyordu - sanki inatçı bir çabayla bu küçük enstrümandan bir a ıt  ıkarabilece ini düşünüyordu.

Yakla tıklarında fl t  kucağına indirdi, onlara inançtan ziyade alı kanlıktan kaynaklanan soluk bir gülümseme verdi. "Dünya dostu," dedi; sesi  aldı ı notalar kadar yıpranmış ve belirsizdi. "Seni yeniden ve bir bütün olarak görmek beni onurlandırıyor. Seçilmiş, herkesin görmesi için değerini kanıtladı ve kınadı - ve yine de güzelliğini önüme sevinç gibi getirmek için hayatta kaldı." Linden'e bakmadı. "Ama ben senin aramızdan tamamen ayrıldığını sanıyordum."

Sonra nemli bakışları tekrar altındaki kuru,  l  araziye kaydı. "Senin için korktu um için beni affet. Korku   pheden doğar ve sen benim   phemi hak etmedin." Bastırılmı  bir şiddet gibi garip bir hareketle fl t  işaret etti. "Hata benim. Bu enstrümanda hiç müzik bulamıyorum."

Linden içgüdüsel olarak Dev'in arkasında durdu ve ellerini omuzlarına koydu. Oturu una ve eğri b  r  sırtına rağmen omuzları kendisinininkinden biraz daha a a ıdaydı ve kasları o kadar meşe rengindeydi ki onlara masaj yapmakta zorlanıyordu. Yine de onun sıkıntısını ovu turdu çünkü onu başka nasıl rahatlataca ını bilmiyordu.

"Herkes şüphe ediyor," diye nefes aldı Covenant. Dev'in yanına gitmedi. Ba  dönmesini uçurumdan uzak tutarak oldu  yerde sabit bir şekilde kaldı. Ama sesi güneşin kurak sıca ına kadar ulaştı. "Hepimiz korkuyoruz. Buna hakkınız var." Sonra sanki Pitchwife'ın yaşadıklarını hatırlıyormu  gibi sesi de i ti. Yumuşak bir sesle, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Pitchwife'ın kasları Linden'in ellerinin altında d   mlendi. Bir süre sonra basitçe, "Dünya dostu, daha iyi bir sonuç arzuluyorum," dedi.

Hemen ekledi, "Beni yanlış anlamayın. Burada yapılanlar çok iyi şeylerdi.   ml  olmana rağmen, Dünya dostu ve Seçilmiş, tüm tahminlerin ötesine geçtin." Sessiz bir i  geçirdi. "Ama memnun değilim. O kadar çok kan döktüm ki... Masumların hayatlarını ellerinden aldım,

Kılıç ustası olmadığım ve böyle işlerden nefret ettiğim halde. Ve bunu yaparken, şüphelerim bana korkunç geliyordu. Umut, korku tarafından tüketildiğinde kasaplık yapmak korkunç bir şeydir. Söylediğiniz gibi. Seçilmiş, bir nedeni olmalı. Dünyanın kederi yaşayanları birleştirmeli, onları katliam ve kötülükle parçalamamalı.

"Dostlarım, kalbimde şarkıya büyük bir ihtiyaç var, ama şarkı gelmiyor. Ben bir devim. Sık sık kendimi müzikle övmüşümdür. 'Biz Devleriz, yelken açmak için doğmuşuz ve düşlerin gittiği her yere gitmeye cesaretliyiz. Ama bu tür şarkılar benim için aptallık ve kibir haline geldi. Kıyametin karşısında, hayallerimin cesaretine sahip değilim. Ah, kalbimin bir şarkısı olmalı. İçinde hiç müzik bulamıyorum.

"Daha iyi bir sonuç istiyorum." "

Sesi uçuşunun kenarından uzaklaştı ve kayboldu. Linden onun içindeki acıyı sanki kollarıyla sarmış gibi hissetti. Adamın kendini suçlar gibi görünmesine itiraz etmek istedi ama onun ihtiyacının suçlamaktan daha derin olduğunu hissetti. Despiser'in kötülüğünü tatmıştı ve dehşete düşmüştü. Bunu anlıyordu. Ama buna verecek bir cevabı yoktu.

Covenant daha kesindi. "Ne yapacaksın?" diye sorarken sesi bir yemin kadar katıydı.

Pitchwife, Linden'in ellerini omuzlarından indiren bir omuz silkmeye karşılık verdi. Altında yayılan yoksulluktan gözlerini ayırmadı. "Birinci bundan bahsetti," dedi uzaktan. Karısını düşünmek onu hiç rahatlatmıyordu. "Sonuna kadar sana eşlik edeceğiz. Arama bizden daha azını istemiyor. Ama amacını açıkladığında, Mistweave bunu Seareach'e bildirecek. Buz ve denizler izin verirse Yıldız Savaşları'nın Mücevheri oraya gelecek. Başarısız olursanız ve yanınızdakiler de ölürse, Arama devam etmeli. Mistweave'in Seareach'e taşıyacağı bilgi, Çapa Ustası Sevinhand'ın hizmet yolunu seçmesini sağlayacaktır."

Linden, eğer başarısız olursa Arama'nın hizmet edebileceği bir Dünya kalmayacağını söylemesini engellemek için Mutabakat'a sertçe baktı. Belki de İlk'in Mistweave için tasarladığı yolculuk anlamsızdı; yine de Linden onu kendisi için arzuluyordu. Açık ve netti ve geri dönüş yolunu bulmasına yardımcı olabilirdi.

kendisi. Ayrıca Birinci'nin umut her zaman sürecekmış gibi davranma konusundaki ısrarını da onayladı.

Ama Covenant'ın umut olasılığını inkâr etmeye niyeti olmadığını hemen anladı. Pitchwife'a duyduğu empatinin ötesinde hiçbir acıma belirtisi yoktu; umutsuzluk ve kararlılık karışımı safradan arınmıştı. Pitchwife ve İlk'in Mistweave'e katılmasını da önermedi. Bunun yerine, sanki memnunmuş gibi, "Bu iyi. Öğlen ön salonda buluşalım ve başlayalım."

Sonra Linden'in bakışlarıyla karşılaştı. "Honninscrave'in mezarına bakmak istiyorum." Sesi bir an için kalınlaştı. "Ona veda etmek istiyorum. Benimle gelir misin?"

Bunun üzerine ona doğru gitti ve sessizliğini anlaması için ona sarıldı.

Birlikte Pitchwife'ı şehrin kenarında otururken bıraktılar. Revelstone'un girişine yaklaştıklarında flütünün sesini tekrar duydular. Tozla kaplı gökyüzüne karşı bir kerkenezin sesi kadar kederli geliyordu.

Linden minnetle, çöl güneşinden korunduğu büyük Kaleye girdi. Covenant'la birlikte Revelstone'un derinliklerine, Hediyeler Salonu'na doğru ilerlerken sinirleri rahatlamıştı.

Call onlara eşlik etti. Onun vurdumduymazlığının altında garip bir kararsızlık seziyordu, sanki bir soru sormak ya da bir lütufta bulunmak istiyordu ama buna hakkı olduğuna inanmıyordu. Ama hedeflerine ulaştıklarında, onun açıklanamayan yayılımlarını unuttu.

Covenant'ın Gibbon'la savaşı ve Raver'ın parçalanması sırasında mağaranın kendisine pek dikkat etmemişti. Tüm dikkati olanlara ve Gibbon'ın içinde uyandırdığı karanlığa odaklanmıştı. Sonuç olarak, Salon'un ve içindekilerin ne ölçüde hasar gördüğünü fark etmemişti. Ama şimdi tahribatı görüyor, etkisini hissediyordu.

Duvarların etrafında, sütunların arkasında, köşelerde ve uzak noktalarda, Ülkenin kadim sanat eserlerinin çoğu bozulmadan kalmıştı. Ancak mağaranın merkezinde

darmadağın olmuştu. Goblenler sarılmış, heykeller kırılmış, resimler parçalanmıştı. Çatlaklar sütunlardan ikisini tepeden alınlığa kadar işaretliyordu; taş parçaları tavandan, zeminden sökülmüştü; Gibbon'ın üzerinde durduğu mozaik bir harabeydi. Yüzyıllar süren insan çabası ve arzusu, Covenant ve Raver'ın serbest bıraktığı kontrol edilemez güçler tarafından harap edilmişti.

Covenant'ın bakışları bir an için Salon kadar harap olmuş gibi göründü. Yaptığı ve yapamadığı şeylerin sonuçlarını hiçbir kesinlik iyileştiremezdi.

Orada durmuş, onun acısıyla Salon'un acısı arasında sıkışıp kalmışken, kırılmaların çoğunun çoktan temizlenmiş olduğunu hemen fark etmedi. Ama sonra Nom'u iş başında gördü ve Sandgorgon'un ne yaptığını anladı.

Kaya parçalarını, heykel parçalarını, çanak çömlek parçalarını, ön kollarının kütükleri arasından kaldırılabildiği her türlü kalıntıyı topluyor ve bu parçaları Honninscrave için bir çukur yükseltmek üzere titizlikle kullanıyordu.

Mezar yığını şimdiden Linden'den daha uzundu; ancak Nom henüz bununla yetinmemişti. Canavar hızlı bir dikkatle höyüğe kırık sanat eserleri eklemeye devam etti. Molozlar belirli bir şekle sahip olamayacak kadar kabaydı" Yine de Nom, Kumgörenlerin Kıyameti'nin uzak girdabının bir simgesiymiş gibi inşa etmek için etrafında ve çevresinde hareket etti.

Bu, Nom'un Gibbon-Raver'ı parçalamasını sağlayan Dev'e bir saygısıydı. Honninscrave, *Samadhi* Sheol'u kontrol altına almış, böylece Raver Nom'u ele geçirememiş, Nom'un amacından ve gücünden yararlanamamıştı. Bu şekilde, Nom'un yeni bir şeye, aktif zihin, bilgi ve iradeye sahip bir Sandgorgon'a dönüşmesini mümkün kılmıştı. Bu kairn ile Nom, Usta'nın fedakarlığını bir armağanmış gibi kabul etti.

Bu görüntü Mutabakat'ın acısını hafifletti. Hergrom ve Ceer'i hatırlayan Linden, bir Sandgorgon'a karşı minnettarlığa benzer bir şey hissedebileceğine inanmazdı. Ama Nom'un çalışmasını izlerken hissettiklerinin başka bir adı yoktu.

Sıradan bir görme ya da duyma yetisinden yoksun olmasına rağmen, canavar kendisini izleyenlerin farkında gibi görünüyordu. Ancak Honninscrave'in tümseğini kollarının kaldırabileceği büyüklükteki son molozla doldurana kadar durmadı. Ancak sonra aniden döndü ve Covenant'a doğru ilerledi. Birkaç adım önünde durdu. Sırtını dizlerine kadar eğerek kendini yere bıraktı ve alnını taşla değdirdi.

Canavarın hürmeti karşısında utandı. "Ayağa kalk," diye mırıldandı. "Ayağa kalk. Bundan daha iyisini hak ettin." Ama Nom sanki onu tapınmaya layık görüyormuş gibi önünde secde etmeye devam etti.

Cail beklenmedik bir şekilde Sandgorgon adına konuştu. *Harucha*'nin sürpriz yapmama kapasitesini geri kazanmıştı. Canavarın düşüncelerini sanki onlara alışkınmış gibi aktardı.

"Nom sizi tanıdığını anlamanızı istiyor. Her emre itaat edecektir. Ama sizden ona emir vermemenizi ister. Özgür olmak istiyor. Büyük Çöl'deki evine ve bağlı akrabalarına dönmek istiyor. Nom, Raver'ın parçalanmasından Kumgorgonların Kıyametini çözecek bilgiyi elde etti - türünü bastırılmış öfke ve ıstıraptan kurtarmak için. Ayrılmak için izniniz istiyor."

Linden aptalca gülümsediğini hissetti; ama kendini durduramadı. Sandgorgonlar her ne kadar korkutucu olsalar da, Pitchwife ona bu durumdan bahsettiği andan itibaren onların içinde bulunduğu kötü durum fikrinden nefret etmişti. "Boş ver," diye mırıldandı Covenant'a. "Kasreyn'in onları bu şekilde tuzağa düşürmeye hiç hakkı yoktu."

Kendi kendine tartışarak yavaşça başını salladı. Sonra kararını verdi. Kumgorgon'a dönerek Cail'e şöyle dedi: "Söyle ona, gidebilir. Bana itaat etmeye istekli olduğunu anlıyorum ve gidebileceğini söylüyorum. Artık özgür. Ama," diye sertçe ekledi, "*Bhrathair*'i rahat bırakmasını istiyorum. O insanların da yaşamaya hakkı var. Ve Tanrı biliyor ki onlara zaten yeterince zarar verdim. Benim yüzümden daha fazla acı çekmelerini istemiyorum."

Yüzü olmayan, ifadesiz albino yaratık tekrar ayağa kalktı. "Nom seni duyuyor," diye yanıtladı Cail. Linden'in algılayabildiği kadarıyla, ses tonu Nom'u kıskandığını ima ediyor gibiydi.

Özgürlük. "İtaat edecek. Halkına da itaati öğretecek. Büyük Çöl geniş ve *Bhrathair* kurtulacak."

O sözlerini bitirmeden önce, Sandgorgon salonun kapısına doğru koşmaya başladı. Geleceği için hevesli bir şekilde, açık gökyüzüne doğru hızla ilerleyerek merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu. Birkaç dakika boyunca. Linden, Nom'un geniş ayaklarını basamaklarda hissetti; ayakların kuvveti taşları titretiyor gibiydi. Ama sonra Nom onun menzilinün ötesine geçti ve sanki iyileşmiş bir anı gibi ondan uzaklaştı - sanki beklenmedik bir şekilde Hergrom, Ceer ve Honninscrave'in ölümleri sonunda katlanılabilir hale gelmişti.

Covenant Cail'e seslendiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Öğleden önce biraz vaktimiz var." Sıradan görünmeye çalışıyordu; ama gözlerindeki korlar onun için yanıyordu. "Neden bize yiyecek bir şeyler bulmuyorsun? Mhoram'ın odasında olacağız."

Cail başını salladı ve acele etmeden oradan ayrıldı. Tavırları Linden'i onu doğru okuduğuna ikna etmişti: Cail için bir şeyler değişmişti. Korumaya söz verdiği adamdan ayrı kalmaya istekli, neredeyse hevesli görünüyordu.

Ama kolunu beline dolamış olan *Haruchai* Antlaşması'nı sorgulamak için acil bir isteği yoktu ve zaman değerliydi. İsteklerini paylaşmasaydı ona bencilce görünebilirdi.

Ancak parlak gümüş zeminli ve çatlak taşlı avluya vardıklarında Sunder ve Hollian'ı kendilerini beklerken buldular.

Stonedownor'lar Linden onları son gördüğünden beri dinlenmişlerdi ve bunun için daha iyi görünüyorlardı. Sunder artık dizlerinin bağı çözülmüş ve yorgunluktan ateşler içinde değildi. Hollian gençliğindeki berraklığının çoğunu geri kazanmıştı. Covenant ve Linden'i utangaç bir şekilde selamladılar, sanki İnançsız ve Seçilmiş'in onları ne kadar aştığından emin değillerdi. Ancak ortak ruh hallerinin ardında, farklılıkları Linden için aşikârdı.

Sunder'in önceki hayatının aksine, Hollian'ınki fedakârlıktan ziyade kabullenmeyle geçmişti. Sağ avucunu saran narin yara izleri onun sol avucundaki soluk acı kafesine benziyordu

Ama hiç kimsenin kanını almamıştı. Yine de o zamandan beri rolü öncelikle bir destek olmuş, şirketin Seareach'e doğru yolculuğu sırasında Memla'nın rukhuna ilk uyum sağladığında ve daha sonra *krilleri* kullanırken Sunder'e yardım etmişti. Clave'den nefret eden, onunla savaştan ve haklı çıkan, suçluluk duygusuyla yanıp tutuşan oydu. Toprak adına gerekli darbeleri vurmuş, Devler ve *Haruchai*, Antlaşma ve Linden için uygun bir yoldaş olduğunu göstermişti. Şimdi kendine yeni bir güven duyuyordu; ve sanki babasının kendisiyle gurur duyacağını biliyormuş gibi gözlerindeki gümüş ışık cesurca parlıyordu.

Hollian'ın kendisi de onunla gurur duyuyordu. Açık bakışları ve nazik gülümsemesi hiçbir şeyden pişmanlık duymadığını gösteriyordu. Taşıdığı çocuk onun için bir Neşeydi. Yine de Linden, en Brand'da açıkça tamamlanmamış bir şeyler gördü. Sunder'inkinden daha karmaşık duygular yayıyordu. Henüz sınanmadığını bilen bir kadın gibi görünüyordu. Ve bu sınavı istiyordu, parlak saçlarının kuzgun kanatları gibi üzerinde taşıdığı kaderini bulmak istiyordu. O bir eh-brand'dı, bu topraklarda nadir bulunurdu. Bu nadirliğin ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordu.

Covenant, Linden'e alaycı bir bakış attı; ama Stonedownor'ların zamansız gelişini itiraz etmeden kabul etti. Onlar onun dostlarıydı ve kefaleti onları da kapsıyordu.

Covenant'ın selamına karşılık olarak Sunder ani bir beceriksizlikle, "Thomas Covenant, şimdi amacın nedir?" diye sordu. Son zamanlardaki başarıları ona kolay bir tavır vermemişti. "Sizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın. Dinlenmeye ihtiyacınız olduğu açık." Linden'a bakışı, onun yorgunluğunun Covenant'inkinden daha belirgin olduğunu gösteriyordu. "Burada birkaç gün kalmayı tercih ederseniz, seçim sizin olacaktır. Geçmiş zamanlarda" -kaşları çatıktı, kendisiyle alay ediyor ve pişmanlık duyuyordu- "seni sorguladım, seni her türlü delilik ve acıyla suçladım." Covenant bir kovma hareketi yaptı; ama Sunder aceleyle devam etti, "Şimdi seni sorgulamıyorum. Sen Yeryüzü Dostu, Yaşamın Kurtarıcısı ve Kanıtlayıcısı - ve benim dostumsun. Şüphelerim yok oldu.

"Yine de," diye devam etti hemen, "Sunbane'i düşündük. Eh-brand onun gidişatını önceden haber veriyor. Güneştaşı ve *kril* ile onun gücünü hissettim. Banefire ve Clave'in söndürülmesi büyük bir iş ama Sunbane azalmadı. Yarının güneşi bir veba güneşi olacak. Toprak üzerinde hâlâ hüküm sürüyor ve kötülüğü apaçık ortada."

Konuşurken sesi güç ve kararlılık kazandı. "Thomas Covenant, bana Clave'in yanlışlığını öğrettin. Toprak'ın bir darağacı olduğuna, acımasız bir Efendi tarafından tasarlanmış cezalandırıcı bir yer olduğuna inanmıştım. Ama artık kötülük için değil güzellik için doğduğumuzu öğrendim; kötü olan Sunbane'dir, Sunbane'in eziyet ettiği yaşam değil." Bakışları keskin bir şekilde parlıyordu. "Bu yüzden memnun olmadığımı fark ettim. Gerçek savaş henüz önümüzde." Covenant kadar uzun boylu değildi; ama daha geniş ve daha kaslıydı. Evinin taşı kadar sağlam görünüyordu. "Bu yüzden soruyorum, şimdi amacın ne?"

Bu soru Covenant'ı rahatsız etti. Kesinliği onu kendi empatisinden koruyamadı. Acısını gizledi; ama Linden bunu sağlık sezgisiyle gördü, cevabının huysuzluğunda duydu. "Memnun değilsin," diye mırıldandı. "Kimse memnun değildir. Ama sen memnun olmalısın." Yüzeyin altında, yıpranan bir yay kirişi kadar gergindi. "Yeterince şey yaptın. Sunbane'i bana bırakabilirsin, bana ve Linden'e. Burada kalmanı istiyorum."

"Kal-?" Graveler bir an için anlayamayacak kadar şaşırdı. "Bizden ayrılmak mı istiyorsun?" Hollian onu dizginlemek için değil ama endişesini onunkine eklemek için elini koluna koydu.

"Evet!" Covenant gerekenden daha güçlü bir şekilde tersledi. Ama hemen kendini toparladı. "Evet. Ben de bunu istiyorum. Sen bu toprakların geleceğisin. Başka kimse yok. Clave'in yaşamasına izin verdiği insanların hepsi ya çok yaşlı ya çok hasta ya da anlayamayacak kadar genç. Ne olduğunu, ne anlama geldiğini bilen bir tek siz ikiniz kaldınız. Toprağın yaşamının nasıl olması gerektiğini. Eğer size bir şey olursa, hayatta kalanların çoğu Clave'in yanıldığını bile bilmeyecek. Onlara inanmaya devam edecekler.

Çünkü etrafta onları yalanlayacak kimse olmayacak. Onlara doğruyu söylemeni istiyorum. Seni riske atamam."

Linden "Lütfen" diyeceğini düşündü. *Lütfen. Lütfen.* Ama Sunder'in öfkesi keskin ışıktaki çok belirgindi. Covenant durur durmaz, "Risk mi, Lordum?" diye homurdandı. "Korktuğun şey risk mi? Yoksa bizi yüce amacınıza katılmaya layık görmüyor musunuz? Kim olduğumuzu unuttun mu?" Eli, ceketinin içinde sarılı ve saklı duran *krili* kavradı. "Sizin dünyanız başka bir yer ve göreviniz bittiğinde oraya döneceksiniz. Ama biz Toprak'ız. Geriye kalan yaşam biziz. Bu yaşamın sonucu belirlenirken güven içinde oturmayacağız!"

Covenant, Sunder'in patlaması karşısında kıpırdamadan durdu; ama gözlerinin etrafındaki küçük kaslar, "Senin derdin ne?" diye bağırarak istercesine irkildi. Lord Foul'la yüzleşeceğiz! Seni kurtarmaya çalışıyorum! Yine de sessizliğini korudu.

"Haklısın," dedi yumuşak bir sesle - Linden'in onu savunma arzusundan daha yumuşak bir sesle. "Sen bu toprakların hayatısın. Ve ben zaten geri kalan her şeyi sizden aldım. Evlerinizi, ailelerinizi, kimliklerinizi... Hepsini harcadım ve bedelini sizin ödemenize izin verdim. Anlamıyor musunuz? Bir şeyleri geri vermek istiyorum. Bir *geleceğiniz* olsun istiyorum." O ve Linden'in sahip olmadığı tek şey. "Böylece oğlunuzun da en azından sağlıklı doğma ve büyüme şansı olacak." Ses tonunun altında yatan tutku ona on bir yıldır görmediği bir oğlu olduğunu hatırlattı. "İzin ver bunu senin için yapayım!" diye ağlıyor olabilirdi. "Güvenlik, ödenecek o kadar korkunç bir bedel mi?"

Hollian tereddüt eder gibi göründü, Mutabakat'ın açık endişesiyle ikna olmuştu. Ama Sunder ikna olmamıştı. Öfkesi içinden uçup gitmiş, kararlılığı kalmıştı. Kalın bir sesle, "Yakışksız öfkemi bağışlayın. Thomas Covenant, sen benim her yönden dostumsun. Beyaz yüzüğünü bana verir misin, böylece seni Ülkenin içinde bulunduğu kötü durumdan koruyabilirim?" Covenant'ın cevabını beklemeye gerek duymadı. "Hayatımın anlamını da sana bırakmayacağım. Sen bana bu anlama çok fazla değer vermeyi öğrettin."

Aniden bakışlarını kaçırdı. "Eğer onun arzusu buysa, Hollian burada kalacak. Doğuracağı çocuk birlikte bizim olacak ama bu seçim ona ait olmalı." Sonra gözleri tekrar Covenant'a dikildi. "Memnun olana kadar senden ayrılmayacağım."

Bir an için Graveler ve Covenant birbirlerine ters ters baktılar ve Linden nefesini tuttu. Ama sonra Hollian gerginliği bozdu. Sunder'a yaklaştı ve kulağını ısırmak istercesine sırtarak, "Nassic'in oğlu, basit bir güvenlik adına senden ayrılacağımı düşünüyorsan çok aptallık etmişsin," dedi.

Covenant ellerini havaya kaldırdı. "Oh, kahretsin," diye mırıldandı. "Tanrı beni inatçı insanlardan korusun." Sesi sinirli geliyordu; ama kaşları ciddiyetini kaybetmişti.

Linden rahat bir nefes aldı. Hollian'ın bakışlarını yakaladı ve aralarında gizli bir parıltı geçti. Sahte bir kabalıkla, "Öğlen yola çıkacağız. Gidip hazırlansanız iyi olur. Seninle ön salonda buluşacağız."

Covenant'ın itiraz etmesine fırsat vermeden onu Mhoram'ın odasına çekti ve kapıyı kapattı.

Ama daha sonra Revelstone'un hayat dolu kayasının içinden bile çöl güneşinin yaklaştığını hissetti ve kalbi bundan korktu. Sunder haklıydı: Sunbane azalmamıştı. Ve buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Kuzey Ovaları'nın genişliği boyunca ona karşı koymuştu. Gibbon-Raver'la yüzleşmişti, her ne kadar onun sadece yakınlığı bile içindeki karanlığın serbest kalmak için kıvranmasına neden olsa da. Ama bu çabalar onu sınırlarına kadar zorlamıştı. Ve hiç uyumamıştı. Antlaşma'nın sevgisinin verdiği rahatlık onun için pek çok şey yapmıştı ama yorgunluğa karşı bağışıklık kazanmasını sağlayamamıştı. Koruyucu Keep'e rağmen, içgüdüsel bir korku yavaşça içine sızdı.

Covenant'ın kendisi de endişeden muaf değildi. Ona sarılırken içinde bulunduğu ruh hali, keder gibi hissettiren bir gerginlikle karmaşıklaşmıştı. Call onları ön salona çağırdığında Covenant tereddüt etmedi. Ama gözleri onunkilerden kaçıyor gibiydi,

Kemerini bağlarken, botlarını bağlarken elleri titriyordu.

Bir an için ona katılmadı. Mhoram'ın yatağında çırılçıplak oturup onu izledi, göğüslerine dokunuşunu gömleğinin daha az mahrem dokunuşuyla örtmek istemedi. Yine de onunla gitmesi gerektiğini, şimdi tereddüt ederse uğruna çabaladığı her şeyin boşa gideceğini biliyordu. Ona bakmasını sağlamak için adını söyledi; ve o bunu yaptığında, korkusuyla olabildiğince doğrudan yüzleşti.

"Ne yapmayı düşündüğünüzü gerçekten anlamıyorum-ama sanırım bunun bir önemi yok. En azından şu anda. Seninle her yere gelirim. Ama hala kendi soruma cevap vermedim. Neden ben?" Belki de demek istediği şeydu. Beni neden seviyorsun? Ben neyim ki beni seviyorsun? Ama sorusunu bu terimlerle sorarsa cevabı anlayamayacağını biliyordu. "Neden ben seçildim? Gibbon neden benim o kişi olduğum konusunda ısrar edip duruyordu?" Karanlık bir yumruyu yuttu. "Dünyayı kirletecek olan kişi. Pes etsem bile-delirip onun gibi olmak istediğime karar versem bile. Böyle bir gücü nereden bulabilirim ki?"

Covenant loş fener ışığında onun bakışlarıyla buluştu. Karşısında dimdik ve sevgili bir şekilde duruyordu; korku, sevgi ve çelişkiden oluşan bir figürdü bu; ne aradığını biliyor gibiydi. Yine de sesinin tınısı ona bundan emin olmadığını söylüyordu.

"Bu tür sorular zordur. Kendi cevabınızı yaratmanız gerekir. Buraya son geldiğimde, Foul'u yenene kadar onu yeneceğimi bilmiyordum. O zaman geriye dönüp baktığımda sebebin bu olduğunu söyleyebilirdim. Seçildim çünkü yaptığım şeyi yapabilecek kapasiteye sahiptim - bunu bilmesem de." Sessizce konuşuyordu ama tavırları, sözlerinin içinden geçen ciddiyet ve umut imalarını gizleyemiyordu. "Bence sen benim gibi olduğun için seçildin. Bizler doğal olarak birbirimize karşı sorumluluk hisseden insanlarız. Foul bunu bizi manipüle etmek için kullanabileceğini düşünüyor. Ve Yaratıcı-" Bir an için ona garip bir şekilde, "*Sana ne kadar saldırırsa saldırısın, başarısız olmayacaksın*" diyen yaşlı adamı hatırlattı. *Dünyada sevgi de var.*

"Birlikte, tek başımıza olabileceğimizden daha büyük bir şey olacağımızı umuyor."

Şiddet ve umut. Umut ve umutsuzluk. Ne olacağını bilmiyordu ama bunun ne kadar önemli hale geldiğini biliyordu. Yataktan kalkarak Covenant'ın yanına gitti ve onu sertçe öptü. Ardından, nereye gitmek isterse ona eşlik etmeye hazır olmak için çabucak giysilerini giydi.

Onun gülümsemesi adına her şeyi kabul etti.

O acele ederken, Cail Devlerin, *Haruchaï*'nin ve Stonedownor'ların ön salonda beklediği anonsunu tekrarladi. "Geliyoruz!" Covenant cevap verdi. Kadın başını sallayınca kapıyı açtı ve sanki onun gözünde kraliçeymiş gibi, yarı esprili bir edayla onu dışarı çıkardı.

Cail onlara doğru eğildi, soğukkanlılığının izin verdiği ölçüde bir şey söylemek isteyen ve neredeyse söylemeye karar vermiş bir adam gibi görünüyordu. Ama Linden bir bakışta onun hâlâ doğru zamanı bulamadığını gördü. Onun selamına karşılık verdi çünkü o da güvenebileceği biri haline gelmişti. Onun sadakatinden hiçbir zaman şüphe etmemişti ama doğal olarak verdiği kararlardaki ölçsüzlük onu her zaman tehlikeli ve öngörülemez göstermişti. Ancak şimdi onu, reddedilmekten ve değersizlikten geçerek çok önemli bir karara varmış bir adam olarak görüyordu; bu kararı anlayabileceğini umuyordu.

Covenant, Cail ve Linden birlikte, İnançsız'ın Clave ile ilk karşılaşmasının ardından kalan parlak gümüşü geride bıraktılar. Sırtında parlayan bu ışıltı ona bir pişmanlık hissi verdi; bu onun kaybolan bir parçasını temsil ediyordu. Ama ileriye doğru yürürken kaşlarını çatıyor, ileride olacaklara konsantre oluyordu. Kaybetmeye verdiği cevap buydu. Ve karmakarışık Keep'te yolunu bulmak için Call'un rehberliğine ihtiyacı yoktu. Keskin bir an için pişmanlığın içinden akıp gitmesine izin verdi, bunu her ikisi için de yaşadı. Sonra dikkatini tekrar Çağrı'nın tarafına çevirdi ve Sunbane için kendini hazırlamaya çalıştı.

Ön salon onun hatırladığına pek benzemiyordu. Zemini sürekli çukur ve oyuktu, yürümeye elverişsizdi; ama alan meşalelerle aydınlanmıştı ve güneş ışığı kırık kapılardan yansıyordu. Ölülerin cesetleri temizlenmişti; savaşın kanı taştan süzölmüştü. Ve yaralılar daha rahat yerlere taşınmıştı. Bu gelişme Revelstone'un yeniden yaşanabilir hale gelebileceğini gösteriyordu.

Kapıların yakınında, İnançsız'a eşlik etmiş ya da onun için savaşmış ve hayatta kalmış insanlar toplanmıştı: Pitchwife ve Mistweave ile birlikte Aramanın İlki; Sunder ve Hollian; Durris ve Fole, Harn, Stell ve *Haruchai*'nin geri kalanı; siyah Demondimspawn; Atanmış Findail. Pitchwife, Revelstone'dan ayrılma ihtimali neşesinin bir kısmını yerine getirmiş gibi Covenant ve Linden'i selamladı; ama topluluğun geri kalanı sessiz kaldı. Sanki hayatlarının dönüm noktasıymış gibi Covenant'ı bekliyor gibiydiler. *Haruchai*- Linden bile sessiz bir şaşkınlıkla bunu hissetti. Dağlarda yetişmiş inatçılıklarına rağmen, kişisel bir eşikte dengelenmişlerdi ve sallanabilirlerdi. Mutabakat yaklaştığında, her biri sessiz bir saygı duruşuyla diz çöktü.

Diğerlerinin soracak daha az sorusu vardı. Ne Vain'in ne de Findail'in sorulara ihtiyacı vardı. Covenant da Birinci ve Pitchwife'ın, Hollian ve Sunder'ın yoldaşlığını çoktan kabul etmişti. Sadece nereye gittiklerini bilmeleri gerekiyordu. Henüz çözülmemiş olan meseleler *Haruchai*'ye aitti.

Ancak Covenant, Cail'in halkını ayağa kaldırdığında, ona hitap eden Birinci oldu. Savaş ve kedere rağmen yenilenmiş görünüyordu. Kocasının aksine, savaş sınavında anladığı, eğitimini aldığı zorunluluklar ve amaçlar bulmuştu. "Dünya dostu," dedi resmi bir şekilde, saçlarında ve sesinde bir parıltı vardı, "iyi geldin. Clave ve Banefire'ın söndürölmesi ve Revelstone'un özgürleştirilmesi büyük bir gurur kaynağıdır ve halkımızın kalbinde hâlâ müzik olan her yerde Denizden Denize şarkılarla onurlandırılacaktır. Kimse sana karşı çıkamaz,

Eğer burada dinlenmeyi ve yenilenmeyi seçerseniz. Bu Dev yapımı burcun zanaat ve vizyonunun, sizin ve Seçilmişlerin başardıklarına bir övgü olarak hizmet etmesi uygun olacaktır.

"Yine de," diye devam etti duraksamadan, "seni uzaklara çeken amacı alkışlıyorum. Dünyanın dört bir yanında tehlikeden kayba senin peşinden geldim ve sonunda kötülüğe karşı bir darbe vurmak nasip oldu. Ama kayıplarımız korkunç ve acı oldu ve tek bir darbe yeterli değil. Eğer yapabilirsem, tekrar saldırmak istiyorum. Ve Stonedownor'lar bize Sunbane'in hala Dünya'nın ırzına geçmeye çalıştığını gösterdiler. Arayış henüz sona ermedi. Dünya dostu, nereye gidiyorsun?"

Linden Covenant'a baktı. Kendisiyle çelişen, aynı anda hem korkulu hem de cesur bir adamdı. Devlere ve *Haruchai*'ye, Graveler'e ve eh-brand'a layık olduğunu biliyormuş gibi başını dik tutuyordu; yıkanmış taştan yansıyan güneş ışığı temiz yüzünü aydınlatıyor, böylece Dünya'nın saf kemiği gibi görünüyordu. Yine de omuzları kaskatı kesilmiş, kendi zayıflığını, bağışlanma arzusunu boğma eyleminde düğümlenmişti. Ona çok şey bağlıydı ve yol gösterecek bir sağlık duygusu yoktu.

Zayıf, yenilmez ve insan, İlk'in bakışlarını karşıladı, onun ötesinden Cail'e, Durris'e ve yaralı *Haruchai*'ye baktı. Sonra cevap verdi.

"Andelain'deyken eski dostlarımdan bazılarıyla tanıştım; bana inanan, benimle ilgilenen, ben bunları kendim için yapamadan çok önce beni seven insanlarla. Mhoram bana çoktan öğrenmiş olmam gereken birkaç dersi hatırlattı. Foamfollower bana Vain'i verdi. Banner, halkının bana hizmet edeceğine söz verdi. Ve Elena," Lord Foul'dan nefret ettiği kadar dengesiz bir şekilde onu seven kızı Elena, "bana sonunda ne yapmam gerektiğini söyledi. 'Zamanı geldiğinde ve Despiser'la yüzleşmen gerektiğinde, onu Thunder Dağı'nda, Kiril Threndor'da, mesken tuttuğu yerde bulacaksın,' dedi. " Kalın kalın yutkundü. "Ben de oraya gidiyorum. Öyle ya da böyle, buna bir son vereceğim."

Sessizce konuşmasına rağmen sözleri yüksek salonda çınılıyor ve yankılanıyor gibiydi.

Ona Fırtına Dağı'nın nerede olduğunu sormaya başladı ama sonra durdu. Durris öne doğru bir adım atmıştı. Düz gözlerinden beklenmedik bir yoğunlukta parıltılar saçarak Covenant'a baktı.

"Ur-Lord, size eşlik edeceğiz."

Covenant tereddüt etmedi. Sarsılmaz bir sesle *Harucha*'nin, "Hayır, yapmayacaksın." dedi.

Durris bir kaşını kaldırdı ama başka bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Halkıyla sessizce görüşürken bir an için dikkati başka yöne kaydı. Sonra şöyle dedi: "İddia ettiğiniz gibi. Ölüler arasındaki Kan Muhafızı Sancağı tarafından sana bir hizmet sözü verildi. Ve bu hizmeti Clave'in zorlamasından ve fedakârlığından kurtuluşumuzla kazandınız. Ur-Lord, sonuna kadar sana eşlik edeceğiz."

Acı Covenant'ın ağzını burktu. Ama tereddüt etmedi. Elleri yumruk olmuş, kalçalarına bastırılmıştı. "Hayır dedim."

Durris yine durakladı. Hava gerginleşmişti; Linden'in nasıl tahmin edeceğini bilemediği meseleler bir krize dönüşmüştü. Covenant'ın niyetini tam olarak anlayamamıştı. İlk, araya bir itiraz ya da protesto sokmak ister gibi hareket etti. Ama *Harucha*'nin onun kendileri adına konuşmasına ihtiyacı yoktu. Durris Covenant'a biraz daha yaklaştı ve bakışlarında bir aciliyet hissi belirdi. Halkı neyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Thomas Covenant, iyi düşün." Linden dolaylı olarak neden Cail'in değil de Durris'in konuştuğunu merak etti. "*Harucha*'yi biliyorsun. Kan Muhafızları'nın hikâyesini biliyorsun. O gururlu, ölümsüz Yemin'e tanık oldunuz ve sonunu gördünüz. Unuttuğumuzu sanmayın. Bu hizmetin tüm çağları boyunca, Yozlaşmaya karşı doğrudan bir savaş vermemiş olmaları Kan Muhafızlarının kederiydi. Ve yine de Banner'ın eline fırsat geçtiğinde, Saltheart Foamfollower ile Landsdrop'ta yanınızda durduğunda ve amacınızı bildiğinde-

ondan yüz çevirdi. Senin ona ihtiyacın vardı, ama o yüz çevirdi.

"Onu yargılamıyoruz. Yemin bozuldu. Ama size söylüyorum, başarısızlığı tattık ve bu bizim hoşumuza gitmiyor. İnancımızı geri kazanmalıyız. Bir daha yüz çevirmeyeceğiz."

Covenant'a daha da yaklaşarak, sanki başka kimsenin onu duymasını istemiyormuş gibi devam etti, "Ur-Lord, Kevin Landwaster'a olduğu gibi sana da mı oldu? Sizi Kutsala Saygısızlık Ayini'nden alıkoyanlardan ayrılma niyetiniz var mı?"

İşte bu. Linden, Covenant'ın alevlenmesini bekliyordu. Kendini protesto etmek, Durris'in yersiz suçlamasını şiddetle reddetmek istedi. Ama Covenant sesini yükseltmedi. Bunun yerine, yarım elini Durris'le kendi arasına kaldırdı, avuç içini dışa doğru çevirdi ve parmaklarını açtı. Yüzüğü bir zamanlar orta parmağı olan yere bir kelepçe gibi yapışmıştı.

"Hatırlıyorsun," dedi, ne alaycılığa ne de acımasızlığa izin vererek. "Yemin'in neden bozulduğunu unuttun mu?"

"Size nedenini söyleyeyim. Üç Kan Muhafızı Illearth Taşı'nın bir parçasını ele geçirdi ve bunun kendilerini her zaman istediklerini yapabilecek kadar güçlü kıldığını düşündüler. Bu yüzden Foul's Creche'e gidip Yozlaşma'ya meydan okudular. Ama yanıldılar. Hiçbir et ve kan bağışık değildir. Foul, Elena Ölüm Yasası'nı çiğnediğinde Kevin'a hükmettiği gibi onlara da hükmetti. Onları bana benzeyecek şekilde sakatladı - *bunun* gibi" - yarım elini sertçe salladı "ve onları Kan Muhafızları'yla alay etmeleri için Revelstone'a geri gönderdi."

İçinde bir haykırış yükseldi; ama onu bastırdı. "Yemin'in bozulmasına şaşırdın mı? Kalplerini kıracağını düşünmüştüm.

"Banner bana s ı r t ı n ı dönmedi. Bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi verdi. Bana yaşamaya devam etmenin hâlâ mümkün olduğunu gösterdi." Kendini dengelemek için durakladı;

ve şimdi Linden onun kesinliği ve gücünün birleşiminin büyüdüğünü, hissedilir derecede güçlendiğini hissetti. "Gerçek

şu ki," dedi suçlamadan, "sen başından beri yanıltı. Başından beri kendi şüpheni yanıltı anladın.

Ne anlama geldiğini. Neden önemli? Önce Kevin, sonra

Diğer Lordlar, o zaman ben- halkınız Topraklara ilk geldiğinden beri, sunduğunuz şeye layık olamayacak sıradan erkek ve kadınlara hizmet etmek için yemin ediyorsunuz. Kevin iyi bir adamdı ama baskılar dayanamayacağı kadar arttığında yıkıldı ve Kan Muhafızları onu asla affedemediler çünkü inançlarını ona bağlamışlardı ve başarısız olduğunda, onu layık kılmadıkları, insan olmasını engellemedikleri için bunun kendi hataları olduğunu düşündüler. Kendinizi tekrar tekrar, sırf insan olduğu ve tüm insanlar zaman zaman başarısız olduğu için sizi Parçalayanlar'ı başarısızlığa uğratmak *zorunda olan* birine hizmet etme konumuna sokuyorsunuz ve sonra da başarısızlığı hizmetinize şüphe düşürdüğü için onu affedemiyorsunuz. Ve siz de kendinizi affedemezsiniz. Mükemmel hizmet etmek istiyorsunuz ve bu da her şeyden sorumlu olduğunuz anlamına geliyor. Ve ne zaman size ölümlü olduğunuzu hatırlatacak bir şey gelse - *merewives* gibi - bu da affedilemez ve hizmet etmeye devam etmeye layık olmadığınızla karar verirsiniz. Ya da Foul ile şahsen savaşmak gibi çılgınca bir şey yapmak istiyorsunuz."

Yavaşça elini indirdi; ama Durris'e sabitlediği bakışları hiç duraksamadı ve gözlerinden alevler yükseldi. "Bundan daha iyisini yapabilirsin. Kimse senin değerini sorgulamıyor. Bunu binlerce kez kanıtladın. Ve eğer bu senin için yeterli değilse, Brinn'in Tek Ağacın Muhafızı'yla karşılaştığını ve kazandığını hatırla. *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*. Herhangi biriniz onun yerinde olsa aynısını yapardı. Artık bana hizmet etmenize gerek yok.

"Ve," diye ekledi dikkatle, "sana ihtiyacım yok. Düşündüğün şekilde değil. Benimle gelmeni istemiyorum."

Durris geri çekilmedi. Ancak Linden onun geri çekilmek istediğini, Covenant'ın kesin gücünün onu korkuttuğunu hissetti. Covenant'ın çizdiği imajı inkâr edemiyor ve sonuçlarını kabul etmek istemiyor gibiydi.

"Ur-Lord, ne yapmamızı istersin?" diye sordu sanki hiçbir sıkıntı hissetmiyormuş gibi. "Bize hayatlarımızı verdin. Bunu telafi etmeliyiz. Bu gerekli. Tüm sertliğine rağmen, sesi *Haruçay* tarihinin ağırlığını kelimelere yansıtıyordu,

gerekliydi. Halkının savurganlığı ve sadakati bir çıkış yolu gerektiriyordu. "Kan Muhafızı Yemini, Yüce Lord Kevin ve Revelstone'un cömertliği ve ihtişamını karşılamak için edilmişti. Pişmanlık duyulmadı. Hayatlarımızın anlamını koruyabilmemiz için bizden tekrar böyle bir yemin istiyor musunuz?"

"Hayır." Covenant'ın gözleri yumuşadı ve bulanıklaştı ve sanki *Haruchai*'ye sarılmak istermiş gibi elini Durris'in omzuna koydu. Linden minnettarlığının acısının içinden aktığını hissetti. Kan Muhafızı ve *Haruchai* kendilerini ona sorgusuz sualsiz teslim etmişlerdi ve o bunları hak ettiğine asla inanmamıştı. "Senden yapmanı istediğim başka bir şey daha var."

Bunun üzerine Durris'in duruşu keskinleşti. İnançsız'ın önünde bir selam gibi durdu.

"Burada kalmanı istiyorum. Revelstone'da. Bulabildiğin kadar çok insanla birlikte. İki sebepten dolayı. Yaralılarla ilgilenmek için. Ülkenin onlara ihtiyacı olacak. Gelecekle yüzleşmeye ikna edilebilecek her erkek ve kadına ihtiyacı olacak. Ve şehri korumak için. Burası Revelstone, Lord'un Kalesi. Toprak'a ait, Yozlaşma ya da Yağmacılar'a değil. Güvende olmasını istiyorum. Böylece geleceğin merkezi olacak. İnsanların geçmiş hakkında bilgi edinmek, Toprak'ın ne anlama geldiğini görmek ve planlar yapmak için gelebilecekleri bir yer. Bir savunma yeri. Bir umut yeri. Banner'ın söz verdiği her şeyi ve daha fazlasını bana zaten verdin. Ama bunu da yapmanı istiyorum. Benim için. Ve kendiniz için. Burada sizi yüzüstü bırakmayacak bir şeye hizmet edebilirsiniz."

Uzun bir an boyunca. Durris zihni halkına hitap ederken sessiz kaldı. Sonra konuştu ve soğukkanlı sesi Linden'in kulaklarını uzaklardan gelen bir tantara gibi heyecanlandırdı.

"Ur-Lord, bunu yapacağız."

Buna karşılık Covenant, Durris'in omzunu sıktı ve gözlerindeki minnettarlığı kırıpştırmaya çalıştı. Linden içgüdüsel olarak kollarını ona doladı ve onun dönüştüğü şeye hayret etti.

Ama Durris diğer *Haruçayların* arasında durmak için geri çekildiğinde, Cail öne çıktı. Bir kolundaki eski yara izi açıkça görülüyordu; ama başka yaraları da vardı. Brinn'le birlikte bir zamanlar

Linden'in Yolsuzluk'un hizmetkârı olduğuna inanarak ondan intikam almak istedi. Ve Brinn'le birlikte, *Merewives*'in şarkısına yenik düşmüştü. Ama Brinn Tek Ağacın Muhafızı ile buluşmaya yalnız gitmişti; Cail hafıza ve kaybın bedelini ödemek için geride kalmıştı.

"Thomas Covenant," dedi usulca. "Dünya dostu. İzin Ben."

Covenant ona baktı. Gözlerinde garip bir kasvet vardı. Cail'in gözleri.

"Sözlerinizi duydum," dedi *Haruçay*, "ama kabul etmek ya da reddetmek bana düşmez. O zamandan beri, *merewives*'in beyaz güzelliği ve yanılışması beni kendimden aldı, hizmetinizde durmadım. Aksine *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*'un bana verdiği emri yerine getirdim. Sen unutmadın." Covenant kederle başını salladı; ama yine de Cail, "Cail, Boodguard Bannor'un sözü sonuna kadar yerine getirilinceye kadar yanınızdaki yerimi kabul edecektir" dedi. "Sonra devam etti, "Bunu yaptım. Ama Tek Ağacın Muhafızı'na karşı kanıtlanmış olan ben değildim. Zafer yerine sadece Devlerin ölümüyle ve halkımın şüphesiyle karşılaştım. Ve bunu sadece bana emredildiği için değil, aynı zamanda bana söz verildiği için de yaptım. Sancaktar'ın sözü yerine getirildiğinde kalbimin sesini dinlememe izin verileceği bana verilmişti.

"Dünya dostu, sen bunun yerine getirileceğini ilan ettin. Ben de elimden geldiğince sana hizmet ettim. Şimdi bana izin vermeni istiyorum.

"Gitmeme izin verin."

"Ayrılmak mı?" Covenant nefes aldı. Açık yüzü bunun beklediği şey olmadığını gösteriyordu. Kendini şaşkınlıktan kurtarmak için çaba sarf etti. "Elbette gidebilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Elimde olsa seni durdurmazdım. Bunu hak ettin-" Kabaca yutkunarak yönünü değiştirdi. "Ama burada sana ihtiyaç var. Evine, ailenin yanına mı dönüyorsun?"

Cail, yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Ben geri döneceğim. *merewives*."

Covenant ve Birinci aynı anda tepki gösterdi ama kadının sert sesi onunkini bastırdı. "Bu delilik, ölüme çok az kaldığını unuttun mu? Neredeyse Galewrath ve ben seni kurtaramayacaktık, derinlerden çıkardığım hayatın bir kenara atıldığını görmeyeceğim!"

Ama şaşkınlık ve endişe Linden'in algısını daha yüksek bir seviyeye, daha keskin bir nüfuza çıkarmış gibiydi; ve Cail'i ani bir keskinlikle gördü, onun şimdiye kadar saklı kalmış kısımlarını hissetti. Cail'in hayatını bir kenara atmaya niyetli olmadığını, Denizin Dansçıları'ndan ölümü istemediğini, farklı bir hayat istediğini anlık bir kesinlik içinde biliyordu. Aşırı doğasının içinden çıkılmaz arzusu ve yası için bir çözüm.

Covenant'ın sözünü kesti, İlk'i durdurdu. Ona ters ters baktılar; ama o onların şiddetini görmezden geldi. Anlamamışlardı. Brinn şöyle demişti. *Kadınlarımızın uzuvları güneşten ve doğumdan kahverengidir. Ama aynı zamanda dağların kayalarından akan buz kadar keskin bir beyazlık vardır ve en yüksek torda, en rüzgarlı dağda en saf karın yanması gibi yanar.* Ve bundan Cail'in artık inkâr edemeyeceği bir özlem doğdu. Ona destek olma, sadakatine karşılık ona bir şeyler verme isteğinin gücüyle nefes nefese kalarak, aklına gelen ilk kelimeleri söylemek için acele etti.

"Brinn *izin* verdi. Bunu görmüyor musun? Ne söylediğini biliyordu - Cail'in ne yapmak isteyeceğini biliyordu. Aynı şarkıyı kendisi de duydu. Call ölmeyecek."

Ama sonra durmak zorunda kaldı. Brinn ve Cail'e güvenilebileceğine dair inancını nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"Thomas Covenant," dedi Cail, "*Harucha*'ye bağışladığınız şeyin değerini anlıyorum - saflık ve değer dolu bir hizmet. Ve Brinn'in *Ak-Haru Kenaustin Ardenol* ile karşılaşmasına, halkımızın büyük zaferine tanık oldum. Ama bu zaferin bedeli Cable Seadreamer'in hayatıydı. Kendim için böyle bir değeri arzulamıyorum.

"*Merewives*'in şarkısı hayal olarak adlandırıldı. Ama tüm yaşam bir çeşit rüya değil midir? Sen demedin mi

Toprağın kendisi bir rüya mı? Rüya ya da hayal, dinlediğim müzik beni değiştirdi. Ama bu değişimin anlamını öğrenemedim. Ur-Lord, rüyamda gördüğüm şeyi onun kalbine kanıtlamak istiyorum. İzin ver bana."

Linden Covenant'a baktı, gözleriyle ona yalvardı; ama Cail onun bakışlarına karşılık vermedi. Cail'le yüzleşti ve çelişkili duygular yüzünde gözle görülür bir şekilde birbiriyle boğuştu: Cail'in söylediklerini kabul etmek; Seadreamer için keder; *Haruchai* için korku. Ama bir süre sonra bu karmaşanın içinden çıkmayı başardı. "Cail-" diye başladı. Sanki söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi boğazı düğümlendi. Sesini bulduğunda, bir arkadaşının bile gitmesine izin vermeyi göze alamayan bir adam gibi, sesi beklenmedik derecede küçük ve yalnız çıktı.

"Ben de seninle aynı şarkıyı duydum. *Merewives* tehlikelidir. Onlara karşı çok dikkatli olun."

Cail İnancı'sız'a teşekkür etmedi. Gülümsemedi, başını sallamadı ya da konuşmadı. Ama bir an için Covenant'a attığı bakış bir ilahi kadar yalındı.

Sonra topuklarının üzerinde döndü, ön salondan gün ışığına doğru yürüdü ve gitti.

Covenant, sanki şimdi bile Cail'i geri çağırmak istiyormuş gibi *Haruchai*'nin gidişini izledi; ama o bunu yapmadı. Ve diğer *Haruchai*'lerden hiçbiri Cail'in kararına karşı çıkmak için herhangi bir hamle yapmadı. Yavaşça, iç çekmeye benzer bir hışırtı salondan geçti ve gerginlik azaldı. Hollian gözlerindeki nemi kırıştırdı. Sunder, Cail'in seçiminin sonuçlarına şaşkınlık ve huşu içinde baktı. Linden, Cail'in ihmal ettiği minnettarlığı Covenant'a göstermek istedi; ama buna gerek yoktu. Onun artık anladığını ve yüz ifadesinin yumuşadığını gördü. Kaybettiği onca insan için duyduğu üzüntünün ardında, Cail bir Deniz Dansçısı olsaydı da onun seçimini yapacağını ima eden alaycı bir gülümseme gizleniyordu.

İlk boğazını temizledi. "Dünya dostu, ben senin dengin değilim. Bu tespitler beni aşıyor. Sizin yerinizde olsaydım, sözüm şu olurdu ki

Haruchai kesin ve anında. Ama seni sorgulamıyorum. Ben de diğerleri gibi bir devim ve böyle bir kabadayılık beni memnun eder.

"Yalnızca Gök Gürültüsü Dağı'nın ve Kiril Threndor'un nerede bulunabileceğini hızlıca bildir ki Mistweave bu bilgiyi doğuya, Seareach'e taşıyabilsin. Belki de onun yolu ile Call'un ki birlikte uzanacak ve birbirlerine ihtiyaçları olacak."

Covenant hemen başını salladı "İyi fikir." Hızla, Thunder Dağı'nın Landsdrop'un merkezinde, Soulsease Nehri'nin Wightwarrens'tan geçerek Sarangrave Sıçanı ve Büyük Bataklık için ana kaynak haline geldiği yerdeki konumunu elinden geldiğince iyi tarif etti. "Ne yazık ki," diye ekledi, "size Kiril Threndor'u nasıl bulacağınızı söyleyemem. Oraya bir kez gittim - dağın göğsünde bir yerde - ama her yer labirent gibi."

"Bu yeterli olmalı," dedi İlk. Sonra Mistweave'e döndü. "Duydun mu? Eğer beceri ve cesaret bunu başarabilirse, Sevinhand Çapa Ustası Starfare'in Mücevherini Seareach ve The Grieve'e getirecek. Orada onunla buluşmalısın. Eğer başarısız olursak, Dünya'nın kaderi sana kalır. Ve eğer başaramazsak," diye devam etti daha az acımasızca, "Eve dönüşümüzü sen sağlayacaksın." Daha yumuşak bir sesle, "Mistweave, memnun musun?" diye sordu.

Linden Mistweave'e yakından baktı ve rahatladı. Ona hizmet etmeye çalışan ve başarısız olduğuna inanan Dev yaralı ve yorgundu, kolu askıdaydı, geniş yüzünde çürükler vardı; ama sıkıntısının çoğu geçmişti. Belki de kendinden duyduğu kuşkuyu hiçbir zaman tamamen unutamayacaktı. Ama çoğunu telafi etmişti. İçindeki ruh barışa yatkındı.

Ona gitti çünkü ona teşekkür etmek ve gülümsediğini görmek istiyordu. Adam onun üzerinde yükseliyordu; ama o buna alışkındı. Adamın kocaman bantlarından birini küçük avucunun içine alarak ona şöyle dedi. "Sevinhand artık Efendi olacak. Galewrath ise Çapa Ustası olacak." Kasıtlı olarak, Honninscrave'in sonuna bu göndermeyi yapma riskini aldı. "Starfare's Gem'in yeni bir Mağaza Yöneticisine ihtiyacı olacak. İyileştirme hakkında bir şeyler bilen birine. Onlara işi senin almanı söylediğimi söyle."

Birdenbire, adam ona doğru yaklaştı ve kadın adamın yaralanmamış koluna sarıldı. Bir an için adamın incinmiş ve ağlıyor olmasından korktu; ama sonra duyguları daha iyi odaklandı ve elinden geldiğince sert bir şekilde ona karşılık verdi.

Onu tekrar yere bıraktığında, bir Dev gibi sırtıyordu. "Defol, Mistweave," diye mırıldandı İlk, huysuz bir ses tonuyla nezaket. "Cail *Haruchai* sizi tamamen geride bırakacak."

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Bir devi geride bırakmak mı? Ben yaşadığım sürece değil!" Pitchwife'a bir selam çakıp Covenant ve Linden'i selamladıktan sonra erzak çuvalını kaptı ve sanki Cail'in onu geçmesine izin vermektense Landsdrop'a kadar koşmaya niyetliymiş gibi gözetleme kulesinin altındaki tünele doğru koşmaya başladı.

Bundan sonra şirketi geciktirecek hiçbir şey kalmamıştı. Birinci ve Pitchwife çantalarını omuzladı. Sunder ve Hollian kendileri için hazırladıkları bohçaları kaldırdılar. Covenant bir an için sanki oradan ayrılmaktan korkuyormuş, seçtiği yolun sonuçlarından çekiniyormuş gibi ön salonun taşlarına baktı; ama sonra kararlılığı geri geldi. *Harucha*'ye kısa bir veda ettikten ve utancının izin verdiği kadar zarafetle selamlarını kabul ettikten sonra, ayaklarını kırık kapıların ötesindeki güneş ışığına doğru çevirdi. Vain ve Findail onun arkasındaki -ya da Linden'in arkasındaki- tanıdık pozisyonlarını aldılar.

Çıplak sinirleri üzerindeki Sunbane'in şokuna karşı dişlerini sıktı. Linden çöl güneşine geri döndü.

On üç: Eh-Marka

Beklediğinden daha kötüydü. O sabah olduğundan daha kötü görünüyordu. Glimmermere'in arındırması ve Revelstone'un koruması sağlık hissini keskinleştirmiş gibi görünüyordu ve bu da onu Güneşboğan'ın hastalıklarına karşı her zamankinden daha savunmasız hale getirmişti. Güneşin sıcaklığı taş kadar sert ve ağır geliyordu. Bunun tam anlamıyla etini kemirmediğini, kemiklerini babasından miras kalan kötücül karanlığa kavurmadığını biliyordu. Yine de kendisini yiyip bitirdiğini hissediyordu - Güneşboğan onun kalbinde kendi benzerini bulmuş ve ondan besleniyordu.

Arayışla birlikte güneşin yozlaştırıcılığından uzak kaldığı uzun günler boyunca, yeni bir yaşam türüne doğru el yordamıyla ilerlemişti. Onaylama imaları duymuş ve iyileşmek için çabalayarak onları acilen takip etmişti. Bir zamanlar, annesinin ilk kez anlattığı masal ve Antlaşma'nın kollarının onu sarmasıyla, kendi karanlık açıklıklarına sonsuza dek hayır diyebileceğine inanmıştı. *Dünyada aşk da var.* Ama şimdi çöl güneşi ona bir infazın gücüyle alevleniyordu ve o daha iyisini biliyordu.

Covenant'ın Toprak'a duyduğu sevgiyi bazı açılardan paylaşamıyordu. Onu hiç sağlıklı görmemişti; ona atfedilen güzelliği sadece tahmin edebilirdi. Ve bu ölçüde dehşetinde yalnızdı. *Her şeyini kaybetmiş bir adamı incitmenin tek bir yolu vardır. Ona kırılmış bir şeyi geri vermek.* Yine de o, Toprağın kendisi gibiydi. Ona eziyet eden güç, savunmasız sinirlerine bütün olmadığını gösteren güçle aynıydı.

Ve o ve yoldaşları, Sunbane'in kaynağı ve atası Lord Foul ile yüzleşmek için yola çıkmışlardı.

Ve sadece sekiz kişiydiler. Aslında sadece altı kişiydiler: iki Dev, iki Taşyiye, Covenant ve Linden, Vain ve Findail kendi amaçlarından başka hiçbir amaca hizmet etmeyeceklerine güvenebilirlerdi.

Öğleden sonra alçalmaya başlayan güneş yüzünü yakarken, Covenant'ın *Harucha*'nin yardımını reddetme nedenlerine dair sahip olduğu azıcık anlayışı da kaybetti. Yanındaki uzlaşmaz bütünlükleri, Sunbane'i ruhundan uzak tutmaya yardımcı olmuş olabilirdi.

Thunder Dağı doğuda uzanıyordu; ama Covenant grubu batıya ve güneye, Keep'in karmaşık bir şekilde işlenmiş yüzünün altındaki ölü eteklere doğru götürüyordu. Niyetinin, bir zamanlar Beyaz Nehir olan su yoluna katılmak ve onu Andelain'e doğru takip etmek olduğunu açıkladı. Bu en kestirme yol değildi ama Sunder, Linden ve kendisinin daha önce yaptığı şeyi, yani yağmur yağarken nehirde at sürmeyi mümkün kılacaktı. Soğuğun ve sıkıntının hatıraları Linden'i ürpertti ama itiraz etmedi. Güneşe maruz kalmak zorunda olduğu süreyi azaltabilecek her türlü planı destekliyordu.

Üstünde Revelstone'un dik ve sert yüzü yükseliyordu. Ama biraz ileride. Furl Şelalesi platonun kenarından aşağıya doğru yuvarlanıyordu ve bunun sonuçları rahatlatıcıydı. Glimmermere'in köklerinden fışkıran güçlü suyun büyük bir kısmı çoktan denatüre olmuştu. Furl Şelalesi olması gerekenin sadece bir parçasından ibaretti. Yine de kalmıştı. Güneşboğan'ın yüzyılları yayla tarlasını mahvetmemiş ya da ona zarar vermemişti. Güneşin kahverengi sıcağı ve ışığında. Furl Şelalesi, uçurumun sert kayalarından kıvılcımlar gibi mavi tonlar saçıyordu.

Güneyde tepeler, Westron Dağları'nın burnundan uzaklaştıkça yavaş yavaş daha az engebeli hale gelerek ya da belki de başlarına gelenleri daha az umursayarak, yerdeki acı dolu bir kaş gibi yayılıyordu. Ve aralarında Mutabakat'ın aradığı su yolu uzanıyordu. Bir zamanlar yol olabilecek bir yeri takip ederek, grubu Beyaz Nehir'in akmayı bıraktığı geniş kanalın üzerindeki eski bir taş köprüye getirdi. Nehir yatağının ortasından aşağıya doğru ince bir su damlası uzanıyordu; ama bu nem bile kısa sürede nemli, kumlu bir leke halinde kayboldu. Bu manzara Linden'i

Mhoram'ın odasından ayrılmadan önce iyice yiyip içmiş olmasına rağmen empatiden susamıştı.

Covenant köprüyü geçmedi. Bir an için, taşkın haldeki Beyaz Nehir'i hatırlıyormuş gibi küçük dereye baktı. Sonra gözle görülür bir çabayla yükseklik korkusunu kontrol ederek nehir yatağına inen bir yol buldu. Son yağmur güneşi kanalı pürüzsüz ya da berrak bırakmamıştı, ama tabanı iki yanındaki tepelerden daha kolay bir yol sunuyordu.

Linden, Sunder ve Hollian onu takip etti. Pitchwife onların ardından mırıldanarak yürüdü. Vain, nüfuz edilemezliğine inanan bir hafiflikle aşağıya doğru sıçradı; tahta bileği ve sol ayak bileğindeki Kanun Asası'nın topukları güneşi usulca yakaladı. Findail şekil değiştirdi ve nehrin dibine doğru zarifçe süzüldü. Ama İlk, topluluğun geri kalanına katılmadı. Covenant tekrar ona baktığında, "Seni izleyeceğim," dedi. Doğu kıyısındaki yüksek zemini işaret etti. "Her ne kadar Clave'de ustalaşmış olsan da, biraz dikkatli olmak gerek. Ve bu efor beni rahatlatacaktır. Ben bir Devim ve hevesliyim ve senin hızın bana sabırsızlık veriyor."

Covenant omuz silkti. Sıradan tehlike biçimlerine karşı bağışıklık kazandığını düşünüyor gibiydi. Ama el sallayarak kabul etti ve Birinci hızlı adımlarla uzaklaştı.

Pitchwife, karısının güç kaynakları karşısında şaşkınlıkla başını salladı. Linden onun yüzündeki alışılmadık gerginlikte devam eden bir huzursuzluk gördü; ama mutsuzluğunun çoğu yüzeyin altına inmiş ve tanıdık mizah kapasitesini geri kazanmıştı. "Taş ve Deniz!" dedi Covenant ve Linden'a. "O bir mucize değil mi? Eğer onu yıldırabilecek bir şeyle karşılaşsak, o zaman Dünya'nın kaybolduğuna gerçekten inanacağım. Ama sadece o zaman. Şimdilik onun güzelliğini inceleyeceğim ve mutlu olacağım." Dönerek, sanki arkadaşlarının krizini geride bıraktığını düşünmelerini istiyormuş gibi su yolundan aşağı inmeye başladı.

Hollian arkalarından gülümsedi. Sunder yumuşak bir sesle, "Bu devler konusunda şanslıyız. Babam Nassic bana böyle varlıklardan söz etseydi, belki gülerdim, belki de ağlardım. Ama inanmazdım."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Covenant. Şüphe ve korku bakışlarının arka planına gölgelerini düşürüyordu; ama o bunlardan hiç incinmemiş görünüyordu. "Mhoram benim arkadaşımdı. Banner hayatımı kurtardı. Lena beni severdi. Ama Foamfollower farkı yarattı."

Linden ona uzandı, anladığını söylemek için avucunu kısa bir süreliğine temiz yanağına dokundurdu. Sunbane'in acısı içinde o kadar güçlüydü ki konuşamadı.

Birlikte Pitchwife'in peşinden gitmeye başladılar.

Nehir yatağı küçük taşlar ve büyük kayalardan, düz kum yığınlarından, çıkıntılı kıyılardan ve uzun çukurlardan oluşuyordu. Ama nispeten kolay bir yoldu. Öğleden sonra batı yakası kanala derin bir gölge düşürmeye başladı.

Bu gölge Linden'in yıpranmış sınırlarına merhem oldu ama nedense bir ayağını diğerinin önüne atmasını sağlamadı. Gölge ve asit sıcaklığının birbirini izlemesi zihnini uyuşturuyor gibiydi ve dinlenmeden ya da uyumadan geçirdiği iki günün sonuçları, sanki su yolunun kıvrımlarında ve oyuklarında bekliyorlarmış gibi aklına geliyordu. Sonunda kendini Güneşboğan'ın tüm evreleri arasında çöl güneşinin en nazik olanı olduğunu düşünürken buldu. Bu çok saçmaydı: Bu güneş doğası gereği öldürücüydü. Belki de şimdi onu öldürüyordu. Yine de sağlık duygusuna diğer güneşlerden daha az hakaret ediyordu. Sanki biri onunla çelişmeye çalışmış gibi bu konuda ısrar etti. Çöl basitçe ölüydü. Ölüler keder uyandırabilirdi ama acı hissetmezlerdi. Yağmur güneşi cisimleşmiş bir şiddetin gücüne sahipti; veba güneşinin kötücül yaratıkları tiksinti uyandırıyor; bereketli güneş tüm dünyadan çılgınlık koparıyor gibiydi. Ama çöl sadece ağlama isteği uyandırıyor.

Sonra ağlamaya başladı. Yüzü kuma gömülmüştü ve elleri başının iki yanındaki toprağı ovuyordu çünkü onu kaldıracak güçleri yoktu. Ama aynı zamanda yere düşmüş bedeninden çok uzaktaydı, Covenant ve Hollian'dan ayrı ve kopuktu, onlar ona seslenip yardıma koşarken. Gerekli bir inancın kesinliğiyle düşünüyordu. Bu böyle devam edemez. Durdurulması gerekiyor.

Güneş her doğduğunda, Toprak biraz daha derinlere gömülüyor. Bu durdurulmalı.

Covenant'ın elleri onu tuttu, sırt üstü çevirdi ve tamamen gölgelerin içine kaydırıldı. Onun elleri olduğunu biliyordu çünkü aceleci ve uyuşuktular. Onu oturur pozisyona getirdiğinde, gözlerini kırıştırarak temizlemeye çalıştı. Ama gözyaşları durmuyordu.

"Linden," diye nefes aldı. "İyi misin? Lanet olsun! Sana dinlenmen için bir şans vermeliydim."

Söylemek istedi. Bu durdurulmalı. Bana yüzüğünü ver. Ama bu yanlış. Bunun yanlış olduğunu biliyordu çünkü içindeki karanlık, güç hırsıyla bu fikre doğru sıçradı. Kederini zapt edemiyordu.

Ona sıkıca sarıldı, kollarında salladı ve onu sevdiğinden başka bir şey ifade etmeyen sözler mırıldandı.

Yavaş yavaş kaslarındaki çaresizlik azaldı ve başını kaldırabildi. Etrafında Sunder, Hollian, Birinci ve Pitchwife duruyordu. Findail bile oradaydı; sarı gözleri sanki kızın ne kadar yaklaştığını biliyormuş ama bundan rahatlamış mı yoksa üzülmüş mü olduğunu bilemiyormuş gibi çatışmalarla doluydu. Sadece Vain onu görmezden geldi.

Üzgünüm demeye çalıştı. Üzülme. Ama çöl boğazına düğümlenmişti ve hiç ses çıkmadı.

Pitchwife onun yanında diz çöktü, bir kâseyi dudaklarına götürdü. *Diamondraught*'u kokladı, küçük bir yudum aldı. Güçlü likör ona sesini geri verdi.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Yaralı değilim. Sadece yorgunum. Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim." Batı yakasının gölgesi böyle şeyler söylemesini sağlıyordu.

Covenant ona bakmıyordu. Su yoluna ve geniş gökyüzüne doğru mırıldandı, "Kafamı muayene ettirmeliyim. Revelstone'da kalmalıydık. Bir gün beni öldürmezdi." Sonra arkadaşlarına seslendi. "Burada kamp kuracağız. Belki yarın kendini daha iyi hisseder."

Linden ona güven verici bir şekilde gülümsemeye başladı. Ama o çoktan uyumuştı.

O gece rüyasında defalarca güç gördü. Tekrar tekrar Covenant'ı ele geçirdi, yüzüğünü aldı ve Güneşboğan'ı Dünya'dan söküp çıkarmak için kullandı. Yaptığı şeyin şiddeti hayret vericiydi; içini neşe ve dehşetle dolduruyordu. Babası ona kara kara güldü. Covenant'ı öldürdü, onu da annesi gibi ihanete uğramış bıraktı. Delireceğini düşündü.

Cinayet işlediniz. Sen kötü değil misin?

Hayır. Evet. Ben istemedikçe olmaz. Elimde değil.

Bu durdurulmalı. Durdurulmalı. *Demir dövülür gibi dövülüyorsunuz*- Durdurulmalısınız.

Ama gecenin bir yarısı uyandı ve kendini Antlaşma'nın uyuyan kollarıyla sarılmış buldu. Bir süre ona sarıldı; ama adam uyanamayacak kadar yorgundu. Tekrar uykuya daldığında rüyalar kaybolmuştu.

Ve şafak söktüğünde kendini daha güçlü hissetti. Daha güçlü ve daha sakindi, sanki gece boyunca bir şekilde kararını vermişti. Covenant'ı öptü, arkadaşlarının sorgulayan bakışları karşısında ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. Sonra, Taşyiye ve Devler kayaların üzerinde durarak güneşin ilk dokunuşuna karşı kendilerini savunurken, o da Güneşboğan'ı erkenden görebilmek için batı kıyısındaki bir yamaca tırmandı. Onu anlamak istiyordu.

Kırmızı ve uğursuzdu, veba rengindeydi. Işığı, sinirlerinde sürünen bir hastalık gibi hissettiriyordu.

Ama onun hastalığının aslında güneşten kaynaklanmadığını biliyordu. Güneş ışığı onun için bir katalizör, bir enerji kaynağı görevi görüyordu ama Güneşboğan'a neden olmamıştı. Aksine, bu yeryüzünden gelen bir yayılımdı, göklere yayılan bozulmuş Dünya gücü. Ve bu yozlaşma her geçen gün daha da derinleşerek Dünya'nın iliklerine kadar işledi.

Buna gözünü kırpmadan katlandı. Bu konuda bir şeyler yapmaya niyetliydi.

Onlara katılmak için yamaçtan inerken arkadaşları onu incelemeye devam etti. Ama kız onların bakışlarıyla karşılaşınca rahatladılar. Pitchwife gözle görülür biçimde rahatladı. Covenant'ın omuzlarındaki kaslardan gerginliğin bir kısmı akıp gitti.

yüzeysel görüşüne güvenmediği açıktı. Marid'i hatırlayan Sunder ise ona sanki zehir gibi ölümcül bir şeyin eşiğinden dönmüş gibi bakıyordu.

"Seçilmiş, sağlığına kavuşmuşsun," dedi Birinci huysuz bir keyifle. "Bu manzara beni sevindiriyor."

Hollian ve Pitchwife birlikte, Linden'in iştahla yediği bir yemek hazırladılar. Sonra şirket su yolundan aşağı inmeye koyuldu.

Sabahın ilk bölümünde yürüyüş neredeyse kolaydı. Bu güneş bir öncekinden çok daha serindi; ve doğu kıyısı nehrin dibini gölgelese de haşarattan arınmış durumdaydı. Arazinin düzensiz kenarları ve kurak çizgileri, kızıl ışığın etkisiyle keskin ve vahşi, kurumuş gibi görünüyordu. Pitchwife, grubu gözlemek için tekrar yamaca tırmanan Birinci'ye katıldı. Hollian, Sunder'ın veba güneşine duyduğu içgüdüsel tiksintiyi paylaşırsa da birbirlerine karşı rahattılar. Gölgenin koruyuculuğunda yürüyor, konuşuyor ve oğullarına verecekleri isim konusunda dostça tartışıyorlardı. Başlangıçta Sunder çocuğun büyüyünce bir eh-marka olacağını ve bu nedenle bir eh-marka ismi verilmesi gerektiğini iddia etti; ancak Hollian çocuğun babasına çekeceği konusunda ısrar etti. Sonra görünürde hiçbir neden yokken pozisyon değiştirdiler ve birbirleriyle çelişmeye devam ettiler.

Sözlü olmayan bir anlaşmayla. Linden ve Covenant, Stonedownor'ları mümkün olduğunca kendi hallerine bıraktılar. Linden onları bir süre mesafeli bir şefkatle dinledi; ama yavaş yavaş tartışmaları onu ne Sunbane'le ne de Covenant'ın Despiser'la yüzleşerek başarmayı umduğu şeyle ilgisi olmayan konular üzerinde düşünmeye sevk etti. Hayallere daldığı bir anda, hiç düşünmeden, "Joan nasıl biriydi?" diye sorarak kendini şaşırttı. Evlendiğinizde?"

Joan ona sertçe baktı ve Joan onun kesinliğinin kökeninde yatan cevaplanamaz acıyı bir an için fark etti. Daha önce bir keresinde, Joan kendisine başvurduğunda, sanki bu basit gerçek bir onaylamamış gibi, Joan için "*O benim eski karım*" demişti. Oysa

Joan'a karşı duyduğu bir tür suçluluk ya da bağıllık, boşanmalarından sonra yıllarca içinde varlığını sürdürmüş, delirmiş v e ele geçirilmiş bir halde kendisine gelip kanını istediğinde onun sorumluluğunu kabul etmeye zorlamıştı.

Şimdi sanki Linden'e istediğini verecek, ama kendi üzerindeki hakimiyetini zayıflatmayacak bir cevap arıyormuş gibi bir an tereddüt etti. Sonra başını sallayarak Sunder ve Hollian'ı işaret etti. "Roger doğduğunda," dedi boğazını sıkarak bir sesle, "bana ne düşündüğümü sormadı, sadece ona babasının adını verdi. Ve büyükbabasının. Ailenin onun tarafında bir dizi Rogers var. Büyüdüğünde muhtemelen benim kim olduğumu bile bilmeyecek."

Kızgınlığı açıkça ortadaydı. Ama bunun ardında başka, daha önemli duygular yatıyordu. Kendi hayatını Joan'ınkiyle değiştirdiğinde Joan için gülümsemişti.

Ve şimdi gülümsüyordu - Linden'in dehşetle hatırladığı o korkunç gülümseme. Bu gülümseme sürerken, acı içinde ona fısıldamanın eşiğine gelmişti. Yapacağın şey *bu* mu? Yine mi? *Yine mi?*

Ama neredeyse aynı anda yüz ifadesi yumuşadı ve korktuğu şey aniden imkânsız göründü. İtirazı azaldı. Ne yapmak istediğinden doğal olmayan bir şekilde emin görünüyordu; ama her ne ise, intihar kokmuyordu. İçten içe sarsılarak, "Merak etme. Seni unutmayacaktır." Onu teselli etme çabası kulağa anlamsız geliyordu ama söyleyecek başka bir şeyi yoktu. "Çocukların ebeveynlerini unutmaması o kadar kolay değil."

Buna karşılık, bir kolunu onun beline doladı ve ona sarıldı. Sessizlik içinde birlikte yürüdüler.

Ancak kuşluk vakti güneş ışığı nehir yatağının çoğunu kapladı ve kanal giderek daha tehlikeli bir hal aldı. Gizli gölgeleri ve zaman zaman sarkan kıyılarıyla bu taşlı ve kıvrımlı yol, pusuda bekleyen ve saldıran zararlı yaratıklar için uygun bir üreme yeri idi. Hollian, Revelstone'dan bol miktarda *zehir* getirmişti; ama şimdi nehrin dibinde sürünen, sürünen yaşamın bir kısmı bu kokuya kızmış ya da tamamen bağıışıklık kazanmış gibi görünüyordu.

Çarpık ve vahşî hisler Linden'in sinirlerini tırmaladı; ne zaman bir şeyin hareket ettiğini görse, içinden bir alarm sancısı geçti. Sunder ve Hollian çıplak ayaklarını nereye koyduklarına giderek daha fazla dikkat etmek zorunda kaldılar Covenant Devlerin yürüdüğü yamaçları incelemeye başladı. Kanaldan ayrılmanın avantajlarını düşünüyordu.

Linden'in iki yumruğu büyüklüğünde bir akrep bir kayanın altından fırlayıp iğnesini Covenant'ın botunun yan tarafına batırdığında, bir küfür savurdu ve kararını verdi. Akrebi tekmeleyerek uzaklaştırdı ve mırıldandı: "Bu kadar yeter. Hadi buradan gidelim."

Kimse itiraz etmedi. Vain ve Findail tarafından sessizce takip edilen dört arkadaş, doğu kıyısına yaslanmış bir kaya yığınının gitti ve Birinci ile Pitchwife'a katılmak için yukarı tırmandı.

Günün geri kalanını boş nehir yatağının yanındaki tepelerde dolanarak geçirdiler. Birinci ara sıra, ona bölgeyi daha geniş bir açıdan görme imkânı veren bir tepeye çıkıyor ve parmakları uzun kılıcının kabzasını sanki onu kullanmak için fırsat kolluyormuş gibi ovuşturuyordu. Ama susuz atıklar dışında şirketi tehdit eden hiçbir şey görmüyordu.

Tepeler ne zaman batıya doğru açılrsa, Linden Westron Dağları'nın güneye doğru kıvrılırken ufka doğru alçaldığını görebiliyordu. Ve kayalık bir omurganın tepesinden, Revelstone'un uzak kenarını seçebiliyordu, şimdi buruşuk arazinin üzerinde zar zor görülebiliyordu. Bir yanı buranın temsil ettiği güvenliğe, taş duvarlara ve *Haruchaî*'nin koruyuculuğuna özlem duyuyordu. Kırmızı, Arazi'nin kenarlarını kireçliyor, çöl tepelerini bir bıçak işi kadar belirgin hale getiriyordu. Gökyüzü garip bir şekilde derinliksiz görünüyordu. Doğrudan bakıldığında, ince tozlarla örtülü soluk bir mavi olarak kalıyordu; ama görüşünün kenarlarında Despiser'ın kanlı zihninin bir ipucu gibi bir kızıl tonu yakaladı; ve bu renk gökleri fiat, kapalı gösterdi.

Voure tarafından savunulmasına rağmen, sıgırcık kuşu büyüklüğündeki kum sineklerinin titreşimli sekmesi, büyük boy kırkayakların kıvranan telaşı karşısında içten içe irkildi. Ama Birinci ve İkinci

Covenant omurganın uzak tarafına doğru ilerlemeye başladı, alnındaki teri sildi, saçlarını parmaklarıyla şakaklarından geriye doğru taradı ve takip etti.

Öğleden sonra geç saatlerde, gölgeler güneşin haşaratını sükûnete döndürürken, şirket gün batımına kadar daha rahat seyahat edebilmek için tekrar su yoluna indi. Sonra, hava karardığında, geceyi geçirmek üzere geniş bir kum yığnında mola verdiler. Orada akşam yemeklerini yediler, hafifçe *elmasla* tatlandırılmış *metheglin* içtiler, kendilerine yataklar yaptılar. Ve Hollian yarınki güneşin ne olacağını öğrenmek için lianar asasını çıkardı.

Tek kelime etmeden. Sunder ona sarılmış *krili* uzattı. Loric'in bıçağı onu hâlâ korkutuyormuşçasına dikkatle, berrak bir argent mili alacakaranlığı delene kadar bezi araladı. Bıçak kucağındayken bağdaş kurarak oturdu ve duasını okumaya başladı; bunu yaparken de *liantar*'ını *krill* mücevherinin ışığına doğru kaldırdı.

Odundan ince ateşten filizler ve dallar çıktı. Sarmaşıklar gibi yere yayıldılar, sarmaşıklar gibi argence tırmandılar. Isı vermeden, asaya zarar vermeden yanıyorlardı; ve ısıtılı telkârieleri geceyi büyülü ve tuhaf kılıyordu.

Onun alevi, şimdiki güneşin tam olarak enkarnadinydi.

Linden o zaman Hollian'ın duasını keseceğini düşündü. İkinci bir salgın günü sürpriz değildi. Ama eh-Brand gücünü ateşlemeye devam etti ve ilahisine yeni bir yoğunluk notası girdi. Bir başlangıçla. Linden, Hollian'ın kendini zorladığını, alışkın olduğu sınırların ötesine ulaştığını fark etti.

Bir an sonra, ateş fıskiyelerinin uçlarında hafif bir tılsım gibi sessiz bir mavi parlama belirdi.

Bir an için masmavi bir ışık sarmaşıklar boyunca içeri doğru aktı, alevleri dönüştürdü, karanlığın kızıl havasını değiştirdi. Sonra söndü; tüm ateş yok oldu. Hollian, lianar parmaklarında kucakta, *krilin* ışığı yüzünde oturuyordu. Hafifçe gülümsüyordu.

"Yarınki güneş bir veba güneşi olacak." Sesinde gerginlik ve yorgunluk vardı ama bunlar ciddi değildi. "Ama ertesi günün güneşi bir yağmur güneşi olacak."

"Güzel!" dedi Covenant. "İki gün yağmur yağarsa Andelain'de sayılırız." Birinci'ye döndü. "Görünüşe göre sal inşa edemeyeceğiz. Nehir akmaya başladığında sen ve Pitchwife dördümüze destek olabilir misiniz?"

Birinci cevap olarak, sanki bu soru ona yakışmıyormuş gibi homurdandı.

Gururla parlıyordu. Sunder kollarını Hollian'a doladı. Ama Hollian'ın dikkati Covenant'ın üzerindeydi. Güç toplamak için derin bir nefes aldı ve sonra sordu, "Ur-Lord, Andelain'e bir kez daha girmek gerçekten niyetiniz mi?"

Covenant onunla sertçe yüzleşti. Yüzünü buruşturdu. "Bunu bana son kez sormuştun." Onun önceki reddini yenilemesini bekliyor gibiydi. "Oraya gitmek istediğimi biliyorsun. Orayı görmeye doyamıyorum. Kanun'un hayatta kaldığı tek yer orası."

Krill ışığı saçlarının karanlığını vurguluyordu; ama gözlerindeki yansıması netti. "O hikâyeyi anlattın. Ben de halkımın Andelain tehlikesiyle tanışmasından bahsettim. Bizim için onun adı kanıtlanmış bir delilikti. Bizim bildiğimiz hiçbir erkek ya da kadın, Güneşboğan'ın hüküm sürmediği o topraklara girip akli başında geri dönmedi. Ancak siz girdiniz ve çıktınız, diğerlerine meydan okuduğunuz gibi bu gerçeğe de meydan okudunuz. Böylece gerçek değişti. Toprağın yaşamı eskisi gibi değil. Ve ben de değiştim. Daha önce yapmadığım bir şeyi yapma arzusu duydum - korkularım ve güçlü yanlarım arasında gezinmek ve bunların yeni gerçeğini öğrenmek.

"Thomas Covenant, Andelain'den yüz çevirme. Sana eşlik etmek benim arzum."

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonra Covenant boğuk bir sesle, "Teşekkürler. Bu yardımcı oldu."

Hollian usulca *krilin* üzerini tekrar örttü ve karanlığın tekrar şirketin üzerine çökmesine izin verdi. Gece onun saçlarının rengindeydi ve kanatlarını yıldızlara doğru açmıştı.

Ertesi gün kızıl güneş, daha önce yaptıklarının üzerine koyarak, toprak üzerindeki hakimiyetini daha da hızlandırdı. Şirket sabahın ortasından çok önce su yolundan çıkmak zorunda kaldı. Yine de istikrarlı bir şekilde ilerlediler. Güneye doğru atılan her adım tepeleri biraz daha yumuşatıyor ve yavaş yavaş yol daha kolay hale geliyordu. Yükselti arasındaki vadiler genişledi; yamaçlar daha az engebeliydi. Ve Hollian ertesi günün koç güneşi getireceğini söylemişti. Linden kendine, hayatının tekrar eden karanlığına karşı bu kadar yenilmiş, bu kadar savunmasız hissetmesi için hiçbir neden olmadığını söylemeye çalıştı.

Ama Sunbane onun üzerinde parlıyordu. Sanki dünyanın hastalığı için bir sünger haline gelmiş gibi içine işledi. Vebanın pis kokusu kanında dolaşıyordu. Kemiklerinin sırları arasında bir yerlerde böyle bir saygısızlığı hak ettiğine inanan deli bir kadın saklıydı. İçindeki kötülüğü yok etmek için güç istiyordu.

Algısı gittikçe keskinleşiyordu ve bu yüzden sıkıntısı da artıyordu.

Hissettiklerine kendini alıştırıramıyordu. Hiçbir kararlılık ya da azim yeterli değildi. Öğleden çok önce, bitkin düşmüş gibi tökezlemeye başladı. Zihnini kırmızı bir sis kaplamış, arazinin yüzeysel ayrıntılarına, arkadaşlarının endişelerine karşı körleşmişti. Toprak gibiydi, kendini iyileştirecek gücü yoktu. Ama Antlaşma ona dinlenmek isteyip istemediğini sorduğunda cevap vermedi ve yürümeye devam etti. Yolunu seçmişti ve durmak niyetinde değildi.

Yine de İlk'in uyarısını duymuştu. Devler topluluğun önündeki alçak bir tepeden gergin bir tırısla geri dönerken, ayakları üzerinde kıpırdamadan durdu, dizleri kilitlendi ve Covenant'la birlikte durdu. Sıkıntı Pitchwife'ın çarpık yüz hatlarını daha da kötüleştirdi. İlkler, pas tutmuş demir gibi endişeli görünüyordu. Ama hissedilir aciliyetlerine rağmen bir an bile konuşmadılar. Gördükleri şeyle çok doluydular.

Sonra Pitchwife boğazının gerisinden inledi. "Ah, Dünya dostu." Sesi ürperdi. "Bizi önceden uyardın

Ama Şimdi anlıyorum ki s  zlerine tamamen inanmamıŐım. Bu konuŐulamayacak kadar iŐren  ."

İlk, duygularının dayanağı olarak kılıcını kavradı. "Yolumuz kesildi," dedi, kelimeleri  ıĐnenmiŐ metal gibi telaffuz ederek. "Belki de başka bir amacı olan bir ordunun üzerine körlemesine geldik - ama ben buna inanmıyorum. Despiser'ın bize karşı elini uzattığına inanıyorum."

Korku, Linden'in zihnindeki bulanıklığı dağıttı. AĞzında bir soru Őekillendi. Ama yüksek sesle sormadı. Devler karşısında kaskatı duruyordu ve Linden onların bir cevabı olmadığını dil gibi açık bir Şekilde görebiliyordu.

"Şu tepenin ardında mı?" diye sordu Covenant. "Ne kadar uzakta?" "Bir Dev için bir taş atımı kadar," diye cevapladı İlk acımasızca. "Daha fazla değil. Ve bize doğru ilerliyorlar."

Durumunu ölçmek için Linden'e bir g  z attı, ardından Birinci'ye, "Gidip bir bakalım," dedi.

Kadın başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Linden, Sunder ve Hollian da arkasından aceleyle onu takip etti. Pitchwife koruyucu bir Şekilde Linden'in yanına yerleşti. Vain ve Findail topluluğa ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı.

Sırtın tepesinde, Covenant bir kayanın arkasına çömeldi ve güneye doğru inen yamaca baktı. Linden da ona katıldı. Devler önlerinde uzanan görüş alanının altında   melmiŐlerdi. Findail de durdu. Sunder ve Hollian kendilerini açığa çıkarmamaya dikkat ederek ileriye doğru s   ld ler. Ama Vain, sanki açık bir görüş istiyor ve hiçbir Şeyden korkmuyormuŐ gibi kenara doğru ilerledi.

Covenant nefesinin altından alçak sesle bir küfür savurdu; ama bu küfür Demondim'in yaratıklarına yönelik değildi. Su yolunun her iki tarafındaki tepeye doğru ilerleyen kara bedenlerin kaynaŐmasına yönelikti.

Vain'in kendisi kadar siyah.

Onları görmek Linden'in kol ve bacaklarındaki gücü emdi.

Ne olduklarını biliyordu çünkü Covenant ona tarif etmişti - ve Hamako'nun rhysh'inin Waynhim'iyle tanışmıştı. Ama deĐiŐmiŐlerdi. Yayılmaları ona bir haykırış gibi yükseliyor ve ona tam olarak ne olduğunu anlatıyordu

onlara. Sunbane'e yapılan saygısızlığın kurbanı olmuşlardı.

"Ur-viller," diye fısıldadı Covenant şiddetle. "Cehennem ve kan" Çarpık Ur-viller.

Yüzlercesi.

Bir zamanlar Waynhim'e benziyorlardı: daha büyük, gri yerine siyah; ama aynı tüysüz vücutları, dik yürümek için olduğu kadar dört ayak üzerinde koşmak için de biçimlendirilmiş aynı uzuvları, aynı gözsüz yüzleri ve geniş, araştıran burun delikleri vardı. Ama artık değillerdi. Sunbane onları canavarlaştırmıştı.

Midesi bulanıyordu. Linden kasvetli bir şekilde bunu onlara Lord Foul'un yapmış olması gerektiğini düşündü. Waynhim gibi, ur-viller de kendilerini güneşin ilk dokunuşuna kazara maruz bırakmayacak kadar irfan sahibiydiler. Kasıtlı olarak bozulmuş ve şirketin yolunu kesmek için buraya gönderilmişlerdi.

"Neden?" diye nefes aldı, dehşetle. "*Neden?*"

"Her zamanki sebep," diye homurdandı Mutabakat, grotesk sürüye bakmadan. "Beni çok fazla güç kullanmaya zorlamak." Sonra birden bakışları ona doğru kaydı. "Ya da bizi Andelain'den uzak tutmak için. Sunbane'e maruz kalmamızı. Seni ne kadar incittiğini biliyor. Belki de sana istediğini yaptıracağını düşünüyor."

Linden onun sözlerinin doğruluğunu hissetti. Sunbane'in baskısı altında sonsuza kadar akli başında kalamayacağını biliyordu. Ama çatallanmış bir parçası cevap verdi. Belki de bunu onları cezalandırmak için yapmıştır. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptıkları için.

Kalbi küt küt atmaya
başladı. Vain'i yaptığıın
için mi?

Demondim spawn'ı sanki sürünün dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi tepenin üzerinde duruyordu.

"Lanet olsun!" Covenant mırıldandı. Kenardan kısa bir yol geri sürünerek Devlere döndü. "Ne yapacağız şimdi?"

Birinci tereddüt etmedi. Sırtın altındaki vadi boyunca doğuyu işaret etti. "Yolumuz orada. Kanatlarını görünmeden geçerek Andelain'e doğru onlardan kaçmayı umabiliriz."

Covenant başını salladı. "Bu işe yaramaz. Burası Andelain'e ya da Thunder Dağı'na giden doğrudan bir yol değil ama Foul yine de bizi nerede bulacağını biliyordu. Yerimizi tespit e t m e n i n bir yolunu bulmuştur. Bu daha önce de yapıldı." Anılarına ters ters baktı, sonra da geçmişi bir kenara itti. "Eğer onları atlatmaya çalışırsak, bunu bileceklerdir."

İlk kaşlarını çattı ve hiçbir şey söylemedi, bir an için alternatifsiz kalmıştı. Linden sırtını kayaya dayadı, sırtını sert taşa dayadı. "Geri çekilebiliriz," dedi. "Geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz." Covenant itiraz etmeye başladı; ama Linden onu bastırdı. "Yarına kadar. Yağmur başladığında. Nerede olduğumuzu ne kadar iyi bildikleri umurumda değil. Yağmurda bizi bulmakta zorlanacaklar." Bundan emindi. Sunbane'in sellerinin bir duvar kadar etkili olduğunu deneyimlerinden biliyordu, "Yağmur başladığında, nehri tam ortalarına kadar sürebiliriz."

Covenant kaşlarını çattı. Çenesi acı bir yumruyu çiğnedi. Bir süre sonra sordu: "Yapabilir misin? Bu ur-villerin gece dinlenmeleri pek mümkün değil. Şafağa kadar devam etmemiz gerekecek. Ve tam önlerinde durmak zorundayız. Böylece onları geçmeye çalıştığımızda tepki verecek zamanları olmayacak." Onu düşündüğü için duraksadı, sonra kendini zorlayarak, "Zaten ayakta durmakta bile zorlanıyorsun," dedi.

Ona kızgın bir bakış fırlattı ve şöyle demeye başladı:

"Başka ne seçeneğimiz var ki? Ne yapmam gerekiyorsa yapabilirim. Ama görüş alanının kenarından siyah bir hareket geçti. Başını tam zamanında çevirdiğinde Vain'in ur-villerle buluşmak için yamaçtan aşağıya doğru adım attığını gördü.

Covenant Demondim'in adını söyledi. Pitchwife Vain'in peşinden gitti; İlk onu geri çekti. Sunder ne olacağını görmek için kenara koştu ve Hollian'ı yüzünde gergin bir konsantrasyonla bıraktı.

Linden onları görmezden geldi. İlk kez, Vain'in aşılmaz formundan yayılan bir duygu hissetti.

Öfkeydi.

Sürü, sanki bu mesafeden bile onun varlığının kokusunu alabiliyormuş gibi tepki verdi. Belki de nerede bulacaklarını bildikleri yay buydu.

şirket. Ur-villerden bir havlama sesi yükseldi; adımlarını hızlandırdılar. Geniş kitleleri ona doğru yaklaştı. Yamacın eteğinde durdu. Ur-viller artık ondan çok uzakta değildi. Birkaç dakika içinde ona ulaşacaklardı. Hareket ettikçe havlamaları tek bir kelimeye dönüşüyordu:

"Nekhrimah!"

Covenant'ın bir keresinde Vain'i hayatını kurtarmaya zorladığı emir sözü. Ama Foamfollower, Demondim-spawn'ın buna ikinci kez itaat etmeyeceğini söylemişti.

Bir an için, sanki hareket etmeyi unutmuş gibi hareketsiz kaldı. Sağ eli, tahta ön kolundan işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Başka hiçbir şey onun pasif mükemmelliğini bozmuyordu. Kıyafetinin kırıntıları sadece ne kadar güzel yaratıldığını vurguluyordu.

"Nekhrimah!"

Sonra sol kolunu kaldırdı. Parmakları pençe şeklinde kıvrıldı. Eli vahşi bir tutuş hareketi yaptı.

Öndeki ur-vil, sanki Vain kalbini tutmuş ve organı parçalamış gibi yere yığıldı, Öfkeyle hırlayan kalabalık koşmaya başladı.

Vain acele etmedi. Sağlam kolu yana doğru bir darbe indirdi. Havadaki eh-brand: iki ur-vil ezilmiş kafataslarıyla yere düştü. Parmakları düğümlendi ve büküldü: yaklaşan yüzlerden biri posaya dönüştü. Bir diğeri ise saldırgana değmeyen bir yumruk hareketiyle yarıldı.

Sonra üzerine çullandılar; siyah, korkunç etlerden oluşan bir dalga, onun ebon sertliğini kırıyordu. Şirketle hiç ilgilenmiyor gibiydiler. Belki de Vain her zaman onların hedefiydi. Hepsi birden ona saldırmaya çalıştı. Nehrin uzak kıyısındaki ur- viller bile ona doğru hücum etti.

"Şimdi!" dedi Birinci hevesle. "Şimdi bizim için bir fırsat! Onlar bu şekilde meşgulken biz de yanlarından geçip gidebiliriz."

Linden deve doğru savruldu. Vain'den hissettiği öfke içinde kamçlandı. "Bunu yapabiliriz," diye homurdandı. "Onu ölüme terk ettiğimiz sürece. Bunlar ur-villerdir. Nasıl yapıldığını biliyorlar. Onlardan yeteri kadarını öldürür öldürmez

dikkat edin, onu nasıl geri getireceklerini hatırlayacaklar." Ayağa kalktı, yumruklarını iki yanında düğümledi. "Onu durdurmak zorundayız."

Arkasında, Vain'in mücadelesinin şiddetini hissetti, ur-villerin fışkıran ve akan kanını hissetti. Onu asla fiziksel güçle öldüremeyeceklerdi. Onları teker teker ezilmiş, çiğ ete dönüştürecek. Tüm bu kasaplık-! Sunbane'in iğrenç ürünleri bile katledilmeyi hak etmiyordu. Ama haklı olduğunu biliyordu. Çok geçmeden, sürünün çılgınlığı geçecek; ya da viller minkleşmeye başlayacaktı. Emir kelimesini kullandıklarında hâlâ tanıma ve düşünme yetisine sahip olduklarını göstermişlerdi. O zaman Vain ölecekti.

Covenant onun iddiasını kabul eder gibi göründü. Ama acı bir şekilde cevap verdi, "Onu sen durdur. Beni dinlemiyor."

"Dünya dostu!" diye tersledi Birinci. "Seçilmiş! Bu Boşuna'yı ne kurtarabildiğin ne de komuta edebildiğin için burada kalıp katledilecek misin? Kaçmalıyız!"

Bu doğru. Linden farklı bir şey düşünüyordu; ama aynı sonuca varıyordu. Findail dağın tepesine taşınmıştı. Kanlı mücadeleyi gözlerinde belirli bir açlık ya da umutla izliyordu. *Elmesnedene*'de *Elohim*, Vain'i tasarlandığı amaçtan alıkoymak için onu hapsetmişti. Ama Linden bölgeden ayrılmakta ısrar ettiği için engellenmişlerdi ve Vain'in onu ya da Antlaşma'yı takip etme içgüdüğü bağlarından daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Findail şimdi Demondim'in yaratıklarını durdurmanın başka bir yolunu görüyor gibiydi. Ve cevap değişmemişti: kaç ki Vain de peşinden gelsin.

Ama nasıl? Şirket artık ur- villerden kaçmayı umut edemezdi.

"Belki de yapılabilir," dedi Hollian, o kadar sessiz konuşuyordu ki vahşi gürültünün arasında zorlukla duyulabiliyordu. "Kesinlikle düşünülebilir. Bunun yolu çok açık. Mümkün değil mi?"

Sunder ona bakmak için kenardan geriye döndü. İçinde yankılanan protestolar bir araya geldi, sessizliğe gömüldü.

"Akla yatkın mı?" Covenant talep etti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hollian'ın solgun yüzü yüceltme ya da vizyonla doluydu. Onun için anlamı o kadar açıktı ki, sorgulanamaz görünüyordu.

"Sunder ve ben bunu konuşmuştuk. Crystal Stonedown'da Sivit na-Mhoram-wist beni Güneş-Bilge olarak adlandırdı ve bu adlandırma yanlıştı. Ama onun korkusu böyle bir işin mümkün olduğunu göstermiyor mu?"

Linden irkildi. *Elohim*'in ona taktığı bu sıfatı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Bunun anlamını düşünmekten bile korkuyordu. Hollian onun. Linden, Sunbane'i değiştirebilir miydi?

Ama Sunder aceleyle Hollian'a doğru yürüdü, sonra durdu ve birkaç adım ötede titreyerek durdu. "Hayır," diye mırıldandı. "Biz ölümlüyüz, sen ve ben. Bu girişim bizi iliklerimize kadar deşer. Böyle bir güce dokunulmamalı."

Başını iki yana salladı. "İhtiyaç mutlak. Kendi hayatımızı tehlikeye atmaya cesaret edemediğimiz için ur-Lord'un ve Chose'un -Toprak'ın umudunun- hayatlarını kaybetmek mi istiyorsunuz?" Açıklamaya başladı. Birden sesi alev gibi yükseldi. "Sunder, ben sınanmadım! Kendimi tanımıyorum. Başarabileceklerimin hiçbir ölçüsü alınmadı." Sonra tekrar nazikleşti. "Ama senin gücünü biliyorum. Bundan hiç şüphem yok, kalbimi senin ellerine teslim ettim ve sana diyorum ki, bu mümkün. Yapılabilir."

Vain ur-villeri parçalayıp ezerken tepenin arkasından sert çığlıklar geliyordu. Ama çığlıkların hızı azalmıştı; onlardan daha azını öldürüyordu. Linden'in duyuları sürünün içinde bir güç dalgalanması kaydetti. Eh-brand yaygarasının bir kısmı ilahi bir tempoya bürünmüştü. Canavarlar Demondim'in yaratıklarına karşı ilimlerini çağırıyorlardı, "Cehennem Ateşi!" Covenant boşaldı. "Mantıklı olun! Bir şeyler yapmalıyız!"

Hollian ona doğru baktı. "Sunbane'in değişiminden bahsediyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Hemen devam etti: "Gücünden ya da hastalığından değil. Ama gidişatından, değişen yolundan

bir taş bir nehrin akışını değiştirebilir."

Anlayışsızlığı açıktı. Sabırla ekledi: "Yarınki güneş yağmur güneşi olacak. Ve Güneşboğan'ın gücü arttıkça hızı da artar, güneşler arasındaki günler giderek kısalır. Benim düşünceme göre belki de yarının güneşi öne çekilebilir, böylece yağmuru şimdi üzerimize yağar."

İşte o zaman. Linden'in endişesi netleşti ve Sunder'in itirazını anladı. Gereken güç muazzam olacaktı! Ve Hollian hamileydi, iki kat daha savunmasızdı. Eğer girişim kontrolden çıkarsa, birden fazla kalbin hayatını söküp alabilirdi.

Bu fikir Linden'i dehşete düşürmüştü. Yine de şirketi kurtarmanın başka bir yolunu düşünemiyordu.

Covenant çoktan konuşmaya başlamıştı, gözleri alaşımli gücünün çaresizliğiyle donuklaşmıştı. Çarpık siyah et ve kan dökme düşünceleri ona eziyet ediyordu. "Dene," diye fısıldadı. "Lütfen."

Çağrısı Sunder'e yönelikti.

Uzun bir an boyunca Graveler'ın gözleri donuklaştı ve boyu küçülmüş gibi göründü. Mithil Stonedown'ın hapishane kulübesinde Linden ve Covenant'la yüzleşen ve onlara kendi annesini öldürmesi gerektiğini söyleyen adama benziyordu. Eğer herhangi bir alternatif düşünebilseydi -kendisini dehşete düşüren başka herhangi bir alternatif- Linden haykırırdı. Bunu yapmak zorunda değilsin!

Ama sonra Covenant'ın Sunder'in hayatına kattığı tutku ona geri geldi. Çenesinin kenarlarındaki kaslar beyaz bir şekilde gerildi ve cesaretini topladı. Bir zamanlar İnançsız'ı korumak için aşırı acı ve baskı altında Gibbon-Raver'a yalan söyleyen aynı adamdı. Dişlerini gıcırdatarak, "Yapacağız. Yapılabilirse tabii."

"Dünya'ya şükürler olsun!" diye keskin bir nefes verdi Birinci. Kılıcı ellerine sıçradı. "Çabuk ol. Demondim dölüne yardım etmek için elimden geleni yapmalıyım." Harekete geçerek kenarı geçti ve Vain'in mücadelesi yönünde gözden kayboldu.

Neredeyse anında, kükreyen, gırtlaktan gelen bir koro onu karşıladı. Linden, İlk'in başlangıcıyla çılgınlığa ve karmaşaya sürüklenen ur-villerin artan gücünün parçalandığını hissetti.

Ama Sunder ve Hollian'ın konsantrasyonlarında başka hiçbir şeye yer yoktu. Yavaşça, odun gibi, kendini onun önüne koydu. Kadın ona gizli bir hevesle gülümseyerek güven vermeye çalıştı; adam kaşlarını çatarak karşılık verdi. Korku ve kararlılık alnının derisini kemikler boyunca germiştir. O ve Hollian birbirlerine dokunmadılar. Yabancılar kadar resmi bir şekilde, dizleri aynı hizada olacak şekilde birbirlerine bakarak bağdaş kurup oturdular.

Covenant Linden'in yanına geldi. "Onları izle," diye nefes aldı. "Onları iyi izle. Eğer başlarını belaya sokarlarsa, onları durdurmalıyız. Duramam." Kendi kendine bir küfür mırıldandı. "Onları kaybetmeyi göze alamam."

Sessizce başını salladı. Savaşın gürültüsü dikkatini dağıttı ve onu Taşiyenler'den uzaklaştırdı. Dişlerini sıkarak kendini Sunder ve Hollian'a odaklanmaya zorladı. Etrafında, manzaranın kenarları güneşin parlaklığıyla, kanın tonuyla zonkluyordu.

Sunder bir an için başını öne eğdi, sonra elini cüppesine sokup Güneş Taşı'nı ve sarılmış *krili* çıkardı. Orkestrayı kendisi ile Hollian'ın arasına tam olarak yerleştirdi. Ölü toprağın içinde bir boşluk gibi duruyordu; tuhaf yarı saydamlığı hiçbir şey göstermiyordu.

Hollian lianarını çıkardı ve ayak bileklerine yerleştirdi. Avuçlarını Sunder'e doğru kaldırırken dudaklarının arasından yumuşak bir yakarış dökülmeye başladı. O eh-brand'dı: gücü amacına yönlendirmesi gerekecekti.

Dehşet Sunder'in yüzünü buruşturdu. *Krili* ortaya çıkarıp ışığının gözlerine parlamasına izin verirken elleri titriyordu. Tutuşunu *krilin* ısısından korumak için bezi kullanarak, ucunu Hollian'ın avuçlarına doğru yönlendirdi.

Graveler her iki elinin ortasına birer kesik atarken Covenant irkildi.

Bileklerinde kan izleri vardı. Yüzü acıdan solgunlaşmıştı ama irkilmedi. Kollarını indirerek kalın damlaların düşmesine izin verdi.

tüm yüzeyi ıslanana kadar orkestranın üzerine koydu. Sonra esasını eline aldı.

Sunder onun karşısında çığlık atmak ister gibi oturuyordu; ama bir şekilde tutkusunu ona hizmet etmeye zorladı. İki yumruğuyla *krilin* sapını kavradı, ucu göğsünün önünde yukarı doğru yöneldi. Eh-brand da lianarını aynı şekilde tutarak onun duruşunu taklit etti.

Güneş neredeyse tam tepelerindeydi.

Linden belli belirsiz İlk'in küfrettiğini duydu, dev gibi bir acının yayıldığını hissetti. Ur-villerin gücünün parçaları bir araya geldi, daha etkili hale geldi. Pitchwife hıçkırık gibi bir iniltiyle kendini Taşiyenlerden kurtardı ve karısına yardım etmek için sırtın ötesine koştu.

Veba güneşinin altında terleyen Linden, Sunder ve eh-brand'ın *kril* ve lianar'ı birbirlerine doğru uzatmalarını izledi.

Kolları hafifçe titriyordu; onunkiler ise kesindi. Parmak eklemleri onunkilere değdi, asası *krill-gem*'e dayandı, kanlı orkestra ile güneş arasındaki bir çizgi boyunca.

Güneş Taşı'ndan vernikli bir mil fışkırırken sıcak güç Linden'in içine işledi. Taşiyenlerin ellerini, bıçağı ve asayı sardı ve güneşin kalbine doğru fırladı.

Şimşek kadar vahşi bir güç: Sunbane'in keskin kudreti. Sunder'ın dudakları dişlerinden geri çekildi. Hollian'ın gözleri sanki yapmaya çalıştığı şeyin büyüklüğü onu aniden dehşete düşürmüş gibi irileşti. Ama ne o ne de Graveler geri çekildi.

Covenant'ın yarım eli Linden'in kolunu tutmuştu. Üç acı noktası etine saplandı. Sandwall'da, tamamen farklı nedenlerle, Cail de onu aynı şekilde kavramıştı. İlk'in kılıcının çarpık uzuvlara, iğrenç gövdelere vuruşunu duyabildiğini düşündü. Vain'in öfkesi dinmemişti. Pitchwife'in nefes alışındaki zorlanma, ur-villerin kanlı öfkesi arasından net bir şekilde duyuluyordu.

İlimleri daha da keskinleşti.

Ama Güneşboğan gücünün kavurucu şaftının beyaz bir çekirdeği vardı. Argent ışının içinde parlıyor, Taşyiyenler'in güneşi delme isteği gibi uzanıyordu. *Krill*'in mücevherinden ve Sunder'ın kararlılığının sıkılı gücünden geliyordu.

Bu onu kendinden o kadar uzaklaştırdı ki Linden çoktan kaybolmuş olmasından korktu.

İleri atıldı, çılgınca kendini onun üzerine atıp onu geri çağırmak niyetindeydi. Ama sonra eh-brand amacını ortaya koydu; ve Linden şaşkınlık içinde dondu kaldı.

Mücevherin kalbinde zayıf, mavi bir parıltı belirdi.

Mavi parıltı sabitleşip güçlendikçe, güç hissi Linden'in sinirlerine sessizce uludu, kavrayışının dışında yukarı doğru tırmandı. Titreşimleri ışına karıştı ve güneşe doğru parladı. Yine de güçlendi, eh- brand'ın kararlılığıyla beslendi. İlk başta erimiş ve sınırlı görünüyordu, yerçekiminden daha zorlayıcı bir güç tarafından damla damla kendisinden koparılmıştı. Ama Hollian onu kanamasından daha hızlı yeniledi. Çok geçmeden ışını o kadar hızlı patlamalarla yukarı çıkarıyordu ki, şaft sanki daha da hastalanıyordu.

Yine de güneşin etrafındaki aura hiçbir değişiklik belirtisi göstermiyordu.

Stonedownor'lar umutsuzca bağırarak güçlerini daha da artırdılar; ama sesleri hiç çıkmadı. Akkor ışın onların yakarışlarını doğrudan kendi içine çekti. Linden'in kulaklarında sessiz bir güç çığlığı duyuldu. İçinden bir ses bağıırıyordu. Durdurun onları, kendilerini öldürecekler, durun! Ama yapamadı. Onların ıstırapı ile zihnindeki feryat arasındaki farkı anlayamıyordu.

Krill'in mücevheri mavi renkte parlıyordu. Sabit gök mavisi kuyunun çekirdeğini doldurdu, kendini yukarı doğru fırlattı. Güneşin etrafındaki aura hâlâ değişmemişti.

Bir sonraki an, güç çok büyük hale geldi.

Lianar alev aldı. Hollian'ın ellerinde patladı ve Linden'i neredeyse kör edecek kadar parlak bir şiddet saçtı. Tahta alev alev yanarak kül oldu ve eh-Brand'ın avuçlarını iliklerine kadar yaktı. İçinden bir çığlık koptu. Şaft dalgalandı, duraksadı.

Ama geri çekilmedi. Güce doğru eğilerek çıplak ellerini *krillin* bıçağının etrafına kapattı.

Onun dokunuşuyla şaft patladı, Güneş Taşı'nı paramparça etti, gökleri parçaladı. Yer, acı dolu bir sarsıntıyla kendini bir kenara attı, Linden ve Covenant'ı yayılmaya gönderdi. Tepeler sallanırken Linden onun üzerine düştü. Adamın ciğerlerindeki hava çekildi. Kadın onun üzerinden yuvarlandı, ayaklarını altına almak için savaştı. Toprak öfkeli bir et gibi titriyordu.

Başka bir sarsıntı dünyadaki diğer her şeyi silip süpürmüş gibiydi. Sanki güneş patlamış gibi gökyüzünü kirletti. Linden tekrar düştü, kabaran toprağın üzerinde kıvrandı. Yüzünün önünde toz, şok geçirmiş su gibi dans ediyor, patlamanın ardından ince kıvrımlar bırakıyordu. Işık, sanki göklerin yumruğu kapanmaya başlamış gibi soldu.

Başını kaldırdığında, tüm ufuklardan kendisine doğru akan, güneşin mavi koronası üzerinde kendilerini mühürlemek için acele eden muazzam gök gürültüsü başlarını gördü.

Bir an için düşünemedi, nasıl hareket edeceğini unutmuştu. Yağmurun yaklaşan tutkusu dışında hiçbir ses yoktu. Belki de tepenin ardındaki savaş sona ermişti. Ama sonra farkındalık bir gök gürültüsü gibi geri tepti. Panik içinde ellerinin ve dizlerinin üzerine sıçrayarak algısını Taşiyenler'e doğru fırlattı.

Sunder sanki yerin ve göğün patlaması ona dokunmamış gibi oturuyordu. Başı öne eğikti. *Krill* önünde yerde yatıyordu, sapı hâlâ kısmen örtülüydü. Kumaşın saçakları kömürleşmişti. Nefes alış veriş sığıdı, neredeyse fark edilemiyordu. Göğsünde, kalbi hırpalanmış bir şey gibi atmaktan atmaya topallıyordu. Linden'in ilk alarmına göre adamın hayatı, sönmüş bir fitilin solan dumanına benziyordu. Sonra sağlık sezgisi daha derinlere ulaştı ve onun yaşayacağını gördü.

Ama Hollian sırtüstü yatıyordu, kesik ve sıcaktan ezilmiş avuç içleri artan karanlığa açıktı. Siyah saçları yüzünün solgun kırılğanlığını çerçeveliyor, başını ölümün kavrayan eli gibi sarıyordu. Kayıp dudaklarının arasından narin bir kan damlası süzülüyordu.

Toprakta çılgınca koşuşturuyordu. Linden damgaya doğru atladı, dokunuşunu Hollian'ın içine daldırdı ve tamamen yatmadan önce ruhunu geri çağırmaya çalıştı. Ama hızla ilerliyordu; Linden onu tutamazdı. Hollian çok ağır hasar almıştı. Linden'ın parmakları gevşemiş omuzları kavradı, nefesi ciğerlerine geri çekmeye çalıştı; ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elleri işe yaramazdı. O sadece sıradan bir kadındı, mucizeler yaratmaktan acizdi; başarısızlığının boyutu dışında hiçbir şey göremiyordu.

O izlerken, eh-brand'in yaşamı tükendi. Ağzından çıkan kırmızı su yavaşladı ve durdu.

G: Linden güce sahip olmalıydı. Ama keder onu her şeye kapattı. Güneşe ulaşamıyordu. Dünya kirletilmişti ve ölüyordu. Ve Covenant değişmişti. Geçmişte zaman zaman, onun iradesi olmadan ondan vahşi büyüyü çekmişti; ama bu artık mümkün değildi. O yeni bir varlıktı, ateş ve insanın bir alaşımıydı. Kudretine sahip olmadan erişilemezdi. Ve eğer bunu ona yapabilseydi, Hollian'ın çoktan kaybettiği zamanını almış olurdu.

Eh-Brand ölürken acınacak kadar küçük görünüyordu, tahammülün ötesinde cesur ve kırılğan. Oğlu da tek bir yaşam şansı bile bulamadan ölmüştü. Linden kr bir şekilde ellerinin başarısızlığına baktı. *Krill-gem* onun yüzüne baktı.

Aynı anda her yönden gelen yağmur, toprağın üzerinde alev gibi tıslayarak ilerledi.

Covenant onu tutup kendine doğru çekerken etrafına su damlaları sıçradı. İstemeden de olsa onun acısının vahşi itişini hissetti. "Sana izlemeni söylemiştim!" diye fkelen-di, ona bağırıyordu çünkü Taşkafalılardan, onları sonuçlarından koruyamamasına rağmen bu riski almalarını istemişti. "Sana izlemeni söyledim."

Yaklaşan yağmurun gürültüsü arasında Sunder'in inlediğini duydu.

Kararsız bir nefes aldı, başını kaldırdı. Gözleri donuktu, görmüyordu, zihni bomboştu. Bir an için onun da kaybolduğunu düşündü. Ama sonra elleri açıldı ve

Parmaklarına ve kollarına kramplar girdi ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Gözleri *krile* odaklandı. Sertçe ona uzandı, tekrar bezine sardı ve ceketinin altına soktu.

Sonra çiseleyen yağmur dikkatini çekti. Hollian'a doğru baktı.

Bir anda ayağa fırladı. Kaslarındaki düğümlerle, gücün tahribatıyla savaşıarak ona doğru ilerledi.

Linden kendini onun önüne itti. "Sunder!" demeye çalıştı. Bu benim hatam. Çok özür dilerim. En başından beri başarısızlık, sanki asla telafi edilemeyecekmiş gibi adımlarına musallat olmuştu.

Ona aldırış etmedi. Tek koluyla onu yolundan öyle bir çekti ki kadın tökezledi. Gözbebeklerinde kanla dolu bir yoğunluk parlıyordu. Linden ve Covenant'la tanışmadan önce bir karısını ve oğlunu kaybetmişti. Şimdi onlar ona bir başkasına mal olmuştu. Hollian'a dokunmaktan korkuyormuş gibi bir an için ona doğru eğildi. Kolları göğsündeki ıstırapı kucakladı. Sonra şiddetle ona doğru eğildi ve tekrar ayağa kalkarak onu yeni çamurdan çıkardı, bir çocuk gibi kucakladı. Uluması yağmurda çınlayarak sağanağı kedere dönüştürdü:

"Hollian!"

Birdenbire Birinci, arkasında Pitchwife'la birlikte koyulaşan karanlıktan çıktı. Nefes nefese kalmıştı. Ur-villerin ilminin onu yaktığı yan tarafındaki geniş yaradan kan sızıyordu. Pitchwife'ın yüzü yaptığı şeylerden dolayı dehşete kapılmıştı.

İkisi de Hollian'ı görmüyor gibiydi. "Gelin!" diye seslendi Birinci. "Artık yolumuza gitmeliyiz! Vain henüz ur- villeri bizden saklıyor. Eğer kaçarsak, onun da bizi takip edeceğini ve kurtulacağımızı umabiliriz!"

Kimse kımıldamadı. Yağmur Linden'in başını ve omuzlarını dövüyordu. Covenant elleriyle yüzünü kapatmıştı. Sanki dönüştüğü şeyin bedelini daha fazla taşıyamayacakmış gibi fırtınanın içinde hareketsiz duruyordu. Sunder büyük, çiğ acılar içinde nefes aldı ama ağlamadı. Hollian'ın üzerine eğilmiş, sanki arzusunun gücü onu geri getirebilecekmiş gibi ona odaklanmıştı.

İlk, öfkeli bir hırıltı çıkardı. Yine de ne olduğunu farkında değilmiş gibi görünüyordu. Aldığı yaranın etkisiyle reddedilmeye tahammülü yoktu. "Gelin diyorum!" Covenant ve Linden'ı hoyratça tutup su yoluna doğru sürükledi.

Pitchwife, Sunder'ı çekiştirerek onu takip etti.

Tırmanarak nehir yatağına indiler. Orada akan su Devlerin kalın kollarına çarparak köpürüyordu, Linden ayaklarını zorlukla tutabiliyordu. İlk'e tutunmuş. Çok geçmeden nehir, grubu alıp götürecektir kadar yükseldi.

Yağmur, zamansız doğumuna öfkelenmiş gibi üzerlerine yağıyordu. Nehir kıyıları görünmezdi. Linden ur-villerden ya da Vain'den hiçbir iz göremedi. Kendisinin ve arkadaşlarının kaçıp kaçmadığını bilmiyordu.

Ama gökleri yırtan şimşek, etrafına ani bakışlar atmasını sağladı. Bunlardan biri Sunder'i ortaya çıkardı. Pitchwife'ın önünde yüzüyordu. Dev bir eliyle onu arkadan destekledi.

Hollian'ı hâlâ kollarında taşıyordu. Dikkatle, sanki hayattaymış gibi başını suyun üstünde tuttu.

Aralıklarla şiddetli yağmur ve gök gürültüsü arasında. Linden onun inlediğini duydu.

On dört: Son Bourne

İlk başta su o kadar amurluydu ki Linden'in midesi bulandı. İstemsizce ağızına aldığı her lokma boğazında kum, dişlerinde kum bırakıyordu. Yağmur ve gök gürültüsü işitme duyusunu parçaladı. Bir an kendini tamamen sağır hissetti; bir sonraki an ise ses bir tokat gibi içinden geçti. Kıyafetleri ve ağır ayakkabılarıyla sürüklenirken, İlk'in desteğı olmasaydı kısa sürede bitkin düşerdi. Swordmain'in yarası, suyun karmaşasına ve yüzmenin verdiği efora rağmen Linden'e ulaşan zonklayıcı bir acıydı. Yine de Dev, kargaşa boyunca hem Mutabakat'ı hem de Seçilmiş'i taşıdı.

Ama su yükseldikçe daha berrak, daha az çelişkili ve daha soğuk hale geldi. Linden, üzerinde güneş ışığı olmayan hızlı bir nehrin ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştu. Soğuk içine işliyor, kemiklerini emiyordu. Ağrıyan sinirlerine, kendini yüzeyin altına, havanın ve hırpalayan yağmurun dışına bırakırsa daha sıcak olacağını fısıldadı. Sadece bir an için, nazikçe önerdi. Daha sıcak hissedene kadar. Zaten başarısız oldun. Artık bir önemi yok. Daha sıcak hissetmeyi hak ediyorsun.

Neyi hak ettiğini biliyordu. Ama baştan çıkarmayı görmezden geldi, onun yerine İlk'e sarıldı - Dev'in yanındaki yaraya odaklandı. Temiz su yanıktaki kum ve kanın çoğunu temizlemişti ve İlk dayanıklı biriydi. Linden enfeksiyon kapmaktan endişe etmiyordu. Yine de algısını yaraya yöneltti, kendi tarafı boynuzlanmış gibi inleyene kadar kendini yaraya verdi, sonra kasıtlı olarak bu hissi uyuşturdu ve İlk'in acısını donuk bir sızıya indirgedi.

Soğuk hislerini yıprattı, cesaretini tüketti. Şimşek ve gök gürültüsü tepesinde patlıyordu ve o bunlara dayanamayacak kadar küçüktü. Yağmur nehrin yüzünü iviledi. Ama o kendini seçtiğı şeye sımsıkı tuttu ve akıntı şirketi uzun öğleden sonra boyunca aşağıya doğru savururken bırakmadı.

Sonunda gün sona erdi. Sağanak azaldı; bulutlar geri çekildi. Bacaklarını makaslayarak batı kıyısına doğru ilerleyen Birinci, daha sonra sudan çıktı ve ıslak zeminde titreyerek durdu. Bir an sonra Pitchwife da ona katıldı. Linden yorgunluktan kemiklerinin sızladığını hissediyor gibiydi.

Covenant yıpranmış bir mezar taşı kadar solgun görünüyordu, dudakları soğuktan maviydi, yüz hatlarında ağır bir safra vardı. "Ateşe ihtiyacımız var," dedi sanki bu da onun suçuymuş gibi.

Sunder arkadaşlarına hiç bakmadan ıslak yamaçtan yukarı doğru yürüdü. Göğsü cam kırıklarıyla doluymuş gibi Hollian'ın üzerine eğilmişti. Nehrin ulaştığı yerin ötesinde tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve Hollian'ı yavaşça yere indirdi. Onu rahat ettirmek için uzuvlarını yerleştirdi. Keskin olmayan parmaklarıyla Hollian'ın yüzündeki siyah saç tellerini okşadı, saçlarını şefkatle başının etrafından taradı. Sonra onun yanına oturdu ve kollarını kalbinin üzerine sardı, sanki akli başından gitmiş gibi oraya büzüldü.

Pitchwife çantasını omuzlarından indirdi ve bir şekilde suya karşı kapalı kalmış olan devasa ateş kabını çıkardı. Sonra da az miktardaki yakacak odunundan birkaç odun parçası çıkardı. Odunlar sıırıslılandı ve o da bitkin düşmüştü; yine de üzerlerine eğildi ve ateşlikten alev alıncaya kadar düzensiz bir şekilde üfledi. Ateşi besleyerek kendi kendine yetecek kadar sıcak hale getirdi. Küçük ve acınası olmasına rağmen, Linden'in eklemlerindeki üşümeyi, Covenant'ın gözlerindeki cılız sefaleti yumuşatmaya yetecek kadar ısı veriyordu.

Sonra Pitchwife onlara *elmas şarabı* ikram etti. Ama o ve Birinci, her biri güçlü içkiden bir miktar yutana kadar bunu reddettiler. Adamın ciğerleri sıkıştığı ve kadın da yaralandığı için Devlerin beslenmeye çok ihtiyacı vardı. Ancak bundan sonra. Linden birkaç yudum aldı ve sonunda midesine gerçek bir sıcaklık yayıldı.

Covenant acı içinde, sanki kendini cezalandırıyormuş gibi, ondan *elmas* içkisi kesesini aldı; ama içmedi. Bunun yerine, sert kaslarını ve kırılğan kemiklerini Sunder'e doğru zorladı.

Teklifi Graveler'da hiçbir tepki yaratmadı. Covenant yanmış ve içi boşalmış bir sesle ısrar etti, yalvardı. Sunder başını kaldırmadı. Sanki dünyası o zayıf pusulaya küçülmüş ve yoldaşları artık onu etkilemiyormuş gibi Hollian'a odaklanmaya devam etti. Bir süre sonra Covenant sendeleyerek ateşe geri döndü, oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı.

Bir an sonra, Vain ortaya çıktı.

Gecenin içinden kamp ateşinin küçük aydınlığına çıktı ve hemen tanıdık boş duruşuna geri döndü. Belirsiz bir gülümseme ağzını kavislendirdi. Linden'in ondan hissettiği tutku gitmişti. Her zamanki gibi duyarsız ve ulaşılmaz görünüyordu. Tahta ön kolu kararmış ve kömürleşmişti ama hasar sadece yüzeyseldi.

Sol kolu doğuştan bir deformasyon gibi solmuş ve işe yaramaz hale gelmişti. Birkaç derin yaradan acı sızıyordu. Kül rengindeki benekli çizgiler abanoz tenini lekeliyordu.

Linden içgüdüsel olarak ona doğru yürümeye başladı, ancak ona yardım edemeyeceğini, yaralarının da öz doğası kadar düşünülemez olduğunu biliyordu. Adamın ur-villere kendi nedenleriyle saldırdığını, şirkete yardım etmek ya da onu tanımak için bile saldırmadığını hissediyordu; yine de içgüdüsel olarak, heykel gibi mükemmelliğinin uğradığı haksızlığın dayanılmaz olduğunu hissediyordu. Bir keresinde ona boyun eğmişti. Ve birden fazla kez onun hayatını kurtarmıştı. Birinin en azından ona yardım etmeye çalışması gerekiyordu.

Ama ona ulaşmadan önce, geniş, kanatlı bir şekil yıldızların arasından bir akbabanın dalışı gibi çıktı. Alçaldıkça şekil değiştirerek, insan formundaki Demondim'in yanına hafifçe indi.

Findail.

Covenant'a ya da Linden'e bakmadı, Sunder'in kambur ve tek düşünceli kederini görmezden geldi; onun yerine Vain'e hitap etti.

"Cesaretle kalbimi kazanacağını sanma." Sesi eski bir dehşet, gizli ve açık bir korkuyla doluydu. Gözleri Demondim spawn'ın esrarengiz ruhunu arıyor gibiydi. "Ölümünü arzuluyorum. Eğer bu benim iznim dahilinde olsaydı, seni öldürürdüm. Ama bu yoldaşlar için

Seni kurtarmak için yine hiçbir şey umurunda değil." Cesaretini toplamak istercesine durakladı, sonra yumuşak bir sesle sözlerini tamamladı: "Amacınızdan nefret etsem de, Dünya sizin acınızın bedelini çekmemeli."

Aniden parlayan sağ eli Vain'in sol omzuna uzandı. Dokunuştan bir anlık ateş parladı ve sadece Linden'in duyabileceği ürkütücü imalar gecenin derinliklerine yayıldı. Sonra da kayboldu. Findail, Vain'i bıraktı ve ay ışığıyla aydınlanmış doğuya bakan bir nöbetçi gibi durmaya başladı.

Birinci şaşkınlıkla yumuşak bir yemin etti. Pitchwife şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve Covenant gördüklerine inanamıyormuş gibi küfürler mırıldandı.

Vain'in sol kolu bütündü, orijinal güzelliğine ve işlevine tamamen kavuşmuştu.

Linden, Demondim spawn'ının siyah gözlerinde bir rahatlama parıltısı yakaladığını düşündü.

Şaşkınlık onu sersemletti. Findail'in gösterisi ona ilk kez *Elohim*'in neden Dünya'nın iyileştirilmesinin onlara bırakılması gerektiğine inandığını, kendisinin ya da Mutabakat'ın yapabileceği en iyi seçimin Findail'e yüzüğü vermek ve Lord Foul'un onlar için hazırladığı kıyametten uzaklaşmak olduğunu anlaması için bir sebep verdi. Vain'in kolunun iyileşmesi ona neredeyse mucizevi görünmüştü. Hayal edebileceği tüm tıbbi kaynaklara rağmen Findail'in başarısını yakalayamazdı.

Temsil ettiği gücün çekimine kapılarak, dudaklarında Sunder'in adıyla ona doğru döndü. Ona yardım et. Buna nasıl dayanacağını bilmiyor.

Ancak Ay'a karşı Atanmış'ın silueti konuşmadan önce onu reddetti. Açıklanamayan bir şekilde, Vain'i iyileştirerek kendi durumunu daha da kötüleştirmişti. Sunder gibi o da teselliye ihtiyaç duyuyordu. Duruşu ona başka herhangi bir çağrıyı reddedeceğini söylüyordu.

Pitchwife iç çekti. Kendi kendine amaçsızca mırıldanarak, ateş yanmaya devam ederken bir yemek hazırlamaya başladı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde. Linden, Covenant'ın ve ateşin sönmeye yüz tutmuş közlerinin yanına sokuldu ve gökyüzünü saran soğuktan korunmak için nemli bir battaniyeye sarıldı ve başarısızlığını açıklamaya çalıştı. "Çok ani oldu. Tehlikeyi zamanında göremedim."

"Senin hatan değildi," diye yanıtladı hışımla. "Seni suçlamaya hakkım yoktu." Sesi, battaniyesinin sıkılmış tümseğinde saklı bir yaradan çıkıyor gibiydi - gizli ve ölümcül. "Onları Revelstone'da kalmaya zorlamalıydım."

Onun sorumluluk kibrini protesto etmek istedi. Onlar olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk. O ur-villerden başka nasıl kaçabilirdik ki? Ama o devam etti, "Eskiden güçten korkardım. Beni nefret ettiğim şeye, başka bir Landwaster'a dönüştürdüğünü düşünürdüm. Değer verdiğim insanlara rağmen bir kaynak. Ama güce ihtiyacım yok. Sadece orada durarak da aynı şeyi yapabilirim."

Ayağa kalktı ve ayla çevrili gecenin içinden ona baktı. Adam sırtı ona dönük yatıyordu, battaniye omuzlarında hafifçe titriyordu. Kollarını ona dolamak, vücutlarının temasında güvenli bir sıcaklık bulmak için yanıp tutuşuyordu. Ama mat onun ihtiyacı olan şey değildi. Yumuşak ve sert bir sesle, "Bu harika. Her şeyin suçlusu sensin. Sanırım şimdi de hak ettiğini kanıtlamak için o zehirle kendini ısırıldığını söyleyeceksin."

Sanki omzunun iki yanından vurulmuş gibi sırt üstü sarsıldı. Yüzü battaniyenin altından solgun ve irkilmiş bir şekilde çıktı. Bir an için ona dik dik bakar gibi oldu. Ama sonra bakışları şiddetini kaybetti. "Biliyorum," diye geniş gökyüzüne doğru nefes aldı. "Atıran da bana aynı şeyi söylemeye çalıştı. Ona yaptığım onca şeyden sonra." Sessizce alıntı yaptı, " 'Kınama kendi kendini gerçekleştiren bir kıyamettir. Kendini cezalandırırken, cezayı hak etmeye başlarsın. Foul'un tek yapması gereken gülmek." Karanlık yüz hatları ona doğru yoğunlaştı. "Aynı şey senin için de geçerli. Onu kurtarmaya çalıştın. Bu senin hatan değildi."

Linden başıyla onayladı. Sessizce ona doğru eğildi ve adam onu kucağına aldı.

Şafağın ilk grisinde uyandığında Sunder'e doğru baktı ve onun gece boyunca hareket etmediğini gördü.

Hollian şimdi ölümden kaskatı kesilmişti, narin yüzü kasvetin içinde solgun ve kederliydi; ama Hollian hiçbir değişikliğin farkında değil gibiydi, gecenin ya da gündüzün farkında değildi, göğsündeki acı kırıntıları ve Hollian'ın sırtüstü yatmış hali dışında hiçbir şeye aldırımıyordu. İliklerine kadar üşüyordu ama soğuğun onu titretecek bir gücü yoktu.

Covenant irkilerek uyandı ve kendini kabaca rüyalarından çekip çıkardı. Görünürde hiçbir neden yokken, belirgin bir şekilde, "O ur-villerin şimdiye kadar bize yetişmiş olması gerekirdi," dedi. Sonra o da Sunder'ı gördü. Yumuşak bir sesle inledi.

Birinci ve Pitchwife uyanmışlardı. Yarası hâlâ acıyordu ama *Elmas Dövüşü* onun doğal dayanıklılığını artırmıştı ve hasar artık ciddi değildi. Graveler'a bir göz attı, sonra Covenant ve Linden'a baktı ve başını salladı. Eğitimi onu Sunder'ın zor durumuyla başa çıkmaya hazırlamamıştı.

Kocası dirseğiyle kendini yerden kaldırdı ve sürünerek erzak çuvallarına doğru ilerledi. Bir kese *elmasyağı* alarak, kramp girmiş kaslarını zorlayarak onu dik tuttu ve Graveler'ın yanına taşıdı. Tek kelime etmeden keseyi açtı ve Sunder'ın burnunun altına tuttu.

Kokusu Stonedownor'dan boğuk bir hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. Ama başını kaldırmadı.

Acıma duygusuyla çaresiz kalan Pitchwife geri çekildi.

Kimse konuşmadı. Linden, Covenant ve Devler güneş doğmadan önce neşesiz bir yemek yediler. Sonra Birinci ve Pitchwife günü karşılayacakları taşı bulmaya gittiler. Ortak bir endişe içinde. Linden ve Covenant Sunder'a doğru yola çıktı. Ama Sunder şans eseri ya da kasıtlı olarak açık bir kayanın üzerine oturmuştu. Korunmaya ihtiyacı yoktu.

Masmavi parıldayan güneş ufukta belirdi, ardından kara bulutlar batıya doğru ilerlemeye başlayınca gözden kayboldu.

Rüzgâr kasılmaları Beyaz Nehir'in hırçın yüzeyini tekmeliyordu. Pitchwife malzemeleri güvenceye almak için acele etti. İşini bitirdiğinde ilk yağmur çiselemeye başlamıştı. Kızarmış et gibi bir sesle sağanağa doğru ilerlerken, Linden Beyaz'ın hızlı akıntısına baktı ve ürperdi. Akıntının soğuğu bir törpünün kenarı gibi duyularının üzerinden geçti. Ama daha önce de benzer dalgalanmalardan, onu ayakta tutacak bir *elmas* ya da *metheglin* olmadan kurtulmuştu ve gerektiği kadar dayanmaya kararlıydı. Korkuyla Sunder sorununa geri döndü.

Ayağa kalkmıştı. Başını eğmiş, gözleri hiçbir şeye odaklanmamış bir halde arkadaşlarına ve Nehir'e bakıyordu.

Hollian'ı kollarının arasında dik tutuyor, ayak tabanları yere değmesin diye onu acıyan göğsüne sarıyordu.

Covenant Linden'in bakışlarıyla karşılaştı. Sonra Sunder'in önünde durmak için hareket etti. Omuzlarındaki kaslar kasıldı ve gerildi; ama sesi nazikti, öfkeden boğuklaşmıştı. "Sunder," dedi, "onu yere bırak." Elleri iki yanında kenetlenmişti. "Onu yanında götürmeye çalışırsan kendini boğarsın. Seni de kaybedemem." Sözlerinin arka planında yağmurun yükselişi gibi bir keder rüzgârı esiyordu. "Onu gömmene yardım edeceğiz."

Sunder yanıt vermedi, Antlaşma'ya bakmadı. İnançsız'ın yolundan çekilmesini bekliyor gibi görünüyordu.

Covenant'ın sesi sertleşti. "Onu senden almamıza izin verme."

Cevap olarak. Sunder Hollian'ın ayaklarını yere indirdi. Linden onun ışımlarında hiçbir değişiklik, hiçbir uyarı hissetmedi. Sağ eliyle, *krill*'i ceketinden çıkardı.

Bıçağın örtüsü düştü, rüzgârla birlikte ulaşamayacağı bir yere savruldu. Sıcak sapı çıplak parmaklarıyla kavradı. Acı bir hırıltı gibi yüzüne yayıldı ama irkilmedi. Mücevherden beyaz bir ışık parlıyordu, bir tehdit kadar netti.

Hollian'ı sol koluyla kaldırarak Nehre doğru inmeye başladı.

Covenant geçmesine izin verdi. Linden ve Devler geçmesine izin verdi. Sonra İlk, akıntının hızlı ve soğuk tehlikesinde yalnız kalmaması için Pitchwife'ı onun peşinden gönderdi.

"Andelain'e gidiyor," diye homurdandı Covenant. "Onu Andelain'e kadar taşıyacak. Sence kimi bulmak istiyordur?"

Cevap beklemeden Pitchwife ve Graveler'ı takip etti.

Linden arkalarından baktı ve inledi: Ölüler! Andelain'deki Ölüler. Babası Nassic. Annesi Kalina. Mithil Stonedown adına öldürdüğü karısı ve oğlu.

Yoksa Hollian'ın kendisi mi?

Yüce Tanrım! Buna nasıl dayanacak? Delirecek ve asla geri dönmeyecek.

Akıntıya daldı. Linden, Birinci'nin güçlü bir şekilde yanında yüzmesiyle birlikte vahşi bir telaş içinde nehrin aşağısına doğru ilerledi.

Soğğun keskin gücüne karşı hazırlıklı değildi. Sağlık duyusunun menzili ve ayırt etme gücü arttıkça, bu onu hissettiklerine karşı daha da savunmasız hale getiriyordu. Mithil Nehri'nde Covenant ve Sunder ile geçirdiği günler bu kadar kötü olmamıştı. Soğuk etini kemiriyor, çiğ sinirlerini dövüyordu. Defalarca, şimdi kesinlikle feryat etmeye başlayacağına, sonunda Sunbane'in ona hükmedeceğine inanmıştı. Yine de İlk'in omzundaki yılmayan kaslar onu destekledi. Ve Covenant onunla kaldı. Şiddetli yağmur, havayı paramparça eden gök gürültüsü, gökleri yırtan şimşek boyunca, inatçı amaç duygusu onun algısının erişebileceği bir yerde kaldı. Uyuşturan sefaletine ve çaresizliğine rağmen yaşamak istiyordu - Lord Foul'un ona karşı savurduğu her hastalıktan kurtulmak istiyordu. Ta ki buna bir son verme şansı gelene kadar.

Şimşekler çakarken görülebilen Pitchwife, Nehri Birinci'nin bir ya da iki kulaç önünde geçti. Bir eliyle Graveler'ı tutuyordu. Sunder ise Hollian'ı sanki sadece uyuyormuş gibi taşıyordu.

Günün ortasında bir ara Beyaz Nehir köpürerek ve yuvarlanarak, yolcuları rüzgârda savrulan ölü yapraklar gibi yeni kanaldan aşağı yuvarlayan bir birleşmeye doğru aktı. Gri ile birleşen Beyaz Nehir, Sousease'e dönüşmüştü; ve

O günün geri kalanında - ve ertesi günün tamamında - şirketi taşıdı. Yağmurlar Linden'in yön duygusunu kör etmişti. Ama gece, gökyüzü berraklaştığında ve azalan ay, ezilmiş çorak arazinin üzerinde yükseldiğinde, nehrin yönünün doğruya doğru döndüğünü görebildi

Birleşmeden sonraki ikinci akşam, Birinci Covenant'a Andelain'e ne zaman ulaşacaklarını sordu. O ve Linden kamp ateşinin küçük sıcaklığına olabildiğince yakın oturdular; Pitchwife ve İlk de sanki cesaretlerini yerine getirmek için *elmas içmekten* daha fazlasına ihtiyaçları varmış gibi oraya çömeldiler. Ama Sunder kısa bir mesafe ötede, önceki iki gecede takındığı duruşu bozmadan duruyordu; kamp alanının taşları üzerinde acıdan kamburlaşmış, Hollian her an yeniden nefes almaya başlayacakmış gibi önünde kaskatı kesilmişti.

Yan yana. Vain ve Findail ışığın sınırlarında duruyordu. Linden onları Nehir'e girerken görmemişti, yağmurun aşındırdığı arazide nasıl yol aldıklarını bilmiyordu. Ama her akşam gün batımından kısa bir süre sonra birlikte ortaya çıkıyor ve hiç konuşmadan gecenin geçmesini bekliyorlardı.

Covenant bir süre alevlere baktı, sonra da şöyle cevap verdi: "Mesafe konusunda pek iyi değilimdir. Ne kadar ilerlediğimizi bilmiyorum." Yüzü soğuğun etkisiyle ağarmış gibiydi. "Ama bu Soulsease. Buradan neredeyse doğruca Thunder Dağı'na gidiyor. Ellerini ateşe doğru uzattı, sanki uyuşukluklarının nedenini unutmuş gibi alevlere çok yaklaştırdı. Ama sonra cüzzamlı içgüdüleri geri çekilmesine neden oldu. "Çini güneşine bağlı. Değişmek üzere. Çöl güneşi görmediğimiz sürece nehir akmaya devam edecek. Yarın bir ara Andelain'e ulaşırız."

Birinci başını salladı ve kendi özel düşüncelerine geri döndü. Devasa gücünün ve yarasının iyileşmesinin ardında derin bir yorgunluk vardı. Bir süre sonra uzun kılıcını çekti, başka ne yapacağını bilmeyen bir kadının yavaş ve metodik hareketleriyle temizlemeye ve kurulamaya başladı.

Pitchwife sanki onu taklit etmek istercesine çantasından flütünü çıkardı, içindeki suyu silkeledi ve çalmaya çalıştı. Ama elleri ya da dudakları müziği tutamayacak kadar yorgundu. Çok geçmeden denemeyi bıraktı.

Bir süre için. Linden güneşi düşündü ve kendini biraz rahatlamış hissetti. Bereketli bir güneş ya da vebalı bir güneş suyu ısıtabilirdi. Gökyüzünü görmesini sağlar, etrafındaki dünyayı açardı. Ve bir çöl güneşi kesinlikle soğuk olmazdı.

Ama yavaş yavaş Covenant'ın hâlâ titrediğini fark etti. Hızlı bir bakış onun hasta olmadığını gösterdi. Yasak Ateş'ten geçtikten sonra bir daha hasta olacağından şüpheliydi. Ama kendi etrafında öylesine sıkıca düğümlenmişti ki ateşi varmış gibi görünüyordu.

Elini adamın sağ ön koluna koyarak dikkatini kendisine çekti. Gözleriyle, onu neyin rahatsız ettiğini sordu.

Ona donuk donuk baktı, sonra sanki kömürlerin arasında ihtiyacı olan kelimeleri bulabilecekmiş gibi bakışlarını ateşe çevirdi. Konuştuğunda onu şaşırtarak sordu: "Andelain'e gitmek istediğine emin misin? En son şansın olduğunda geri çevirmiştin."

Bu doğruydı. Sunder ve Hollian'la birlikte Tepeler'in güneybatı eşiğinde dururken, Mithil Nehri'nin ötesinden gelen sağlık ışıltısı zedelenmiş sınırlarını canlandırmış olsa da Antlaşma'yla birlikte gitmeyi reddetmişti. O bölgenin katıksız gücünden korkmuştu. Korkusunun bir kısmını Hollian'ın dehşetinden, Hollian'ın Andelain'in insanların akıllarını yitirdiği bir yer olduğuna dair inancından öğrenmişti. Ancak bunun büyük bir kısmı, algısının onu savunmasız kıldığı her şeye karşı duyduğu kuşatıcı güvensizlikten kaynaklanıyordu. Sunbane bir hastalık gibi içine işlemişti, herhangi bir hastalık kadar şiddetli ve acı vericiydi; ama bir hastalık olarak onu anlamıştı. Ve bu ona uymuştu: hayatının yapısına uygundu. Ama tam da bu nedenle Andelain onu daha yakından tehdit etmişti. Bu, onun kendine sahip olmasını tehlikeye atmıştı. O inanmamıştı

Onun üzerinde bu kadar güçlü olan herhangi bir şeyden iyi bir şey çıkabileceğini düşündü.

Ve daha sonra Covenant ona Ölümler arasındaki Elena'nın sözlerini aktarmıştı. Eski Yüce Lord şöyle demişti: *"Yol arkadaşın olan kadının sana eşlik edecek yüreği olmadığına üzülüyorum, çünkü katlanman gereken çok şey var. Ama o da kendi zamanında kendisiyle buluşmaya gelmeli. Ona iyi bak sevgilim, böylece sonunda hepimizi iyileştirebilir."* Buna ek olarak, Forestal şöyle demişti; *"Yoldaşlarınızın size eşlik etmemesi iyi oldu. Sizin dünyanızın kadını burada korkunç gölgeler yaratırdı."* Bu tür şeylerin basitçe hatırlanması Linden'in korkusunu geri getirdi.

Gibbon-Raver ona dokunduğunda ve onun kötü olduğunu onayladığında, şehvet ve karanlık içinde anlamını açıkça ortaya koyan bir korku.

Ama o artık başka bir kadındı. Sağlık duygusunun iyileştirici kullanımını, güzelliğe erişimini bulmuştu. Covenant'a anne babasının hikâyelerini anlatmış, onların acısını yüreğinden söküp atmıştı. Güce olan açlığını gerçek adıyla çağırmayı öğrenmişti. Ve Covenant'ın sevgisini ne için istediğini biliyordu. Ve Sunbane'in sonunu.

Acımasızca gülümseyerek, "Beni durdurmaya çalışın" diye cevap verdi.

Vereceği cevabın onu rahatlatmasını bekliyordu. Ama adam sadece başını salladı ve kadın onun hâlâ içinde ne olduğunu söylemediğini gördü. Birkaç yanlış başlangıç, ifadesinin arka planında gölgeler gibi geçti. Ona ulaşma çabasıyla ekledi: "Rahatlamaya ihtiyacım var. Sunbane'den ne kadar çabuk çıkarsam o kadar akıl sağlığım yerinde olur."

"Linden-" Sanki Linden işini kolaylaştırmıyormuş gibi onun adını söyledi. "Mithil Stonedown'dayken- ve Sunder bize annesini öldürmek zorunda kalabileceğini söylediğinde-" Sertçe yutkundu. "Annesinin acısına son vermesine izin verilmesi gerektiğini söylemiştin. Eğer istediği buysa." Şimdi ona annesinin ölümü bakışlarında açıkça yazılı olarak bakıyordu. "Buna hâlâ inanıyor musun?"

İstemsizce irkildi. Neden sorduğunu öğrenene kadar bu soruyu bir kenara bırakmayı tercih ederdi. Ama onun açık sözlü

ihtiyacı ısrarcıydı. Dikkatle, "Çok acı çekiyordu. Bence bu şekilde acı çeken insanların ölmeye hakkı var. Ama merhamet cinayeti, bunu yapmak zorunda kalan insanlar için pek de merhametli değil. Onlara yaptıklarından hoşlanmıyorum." Tarafsız, kişisel olmayan bir ses çıkarmaya çalıştı; ama sorunun acısı çok şiddetliydi. "Bana yaptıklarından hoşlanmıyorum. Eğer yaptığım şeye cinayet yerine merhamet diyebilirsiniz."

Başarısız bir teselli gibi duraksayan ve düşen bir hareket yaptı, Sesi yumuşaktı; ama garip bir tedirginliği ele veriyordu. "Andelain'e bir şey olursa ne yapacaksın? Eğer Sunbane'den çıkamazsan? Caer-Caveral dayanamayacağını biliyordu. Faul diğer her şeyi bozdu. Ne yapacağız?" Gırtlığı bir panik habercisi gibi aşağı yukarı sarsıldı. "Ne yapmam gerekiyorsa dayanabilirim. Ama o değil. Buna değil."

O kadar aşağılanmış ve savunmasız görünüyordu ki, buna dayanamadı. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Belki her şey yoluna girer," diye nefes aldı. "Umut edebilirsin. Bu kadar uzun süre dayandı. Biraz daha dayanabilir."

Ama zihninin soğuk, karanlık köklerinde şöyle düşünüyordu. Eğer olmazsa, ne olacağı umurunda değil. O piçin kalbini sökeceğim. Bir yerlerden güç bulacağım ve onun kalbini sökeceğim.

Düşüncelerini kendine sakladı. Yine de Covenant onun içindeki şiddeti hissetmiş gibiydi. Rahatlatmak için ona ulaşmak yerine, kendi kesinliğine çekildi. Anlamadığı ve paylaşmadığı kararlar ve algılarla sarmalanarak gece boyunca ondan ayrı kaldı

Onun kendisini reddetmek istemediğini anlaması için uzun bir süre geçti. Kendini önümüzdeki güne hazırlamaya çalışıyordu.

Ama gerçek, keskin, gri şafakta, kasvetli ve gergin bir şekilde onu öpmek için battaniyesinin üzerinden yuvarlandığında apaçık ortadaydı. İçsel bir uçurumun üzerinde duruyordu ve dengesi kırılıyordu. Yasak Ateş'te kaynaşmış olan parçası sarsılmamıştı; ama o kesin alaşımı taşıyan kap, eski bir araba kadar kırılgan görünüyordu.

kemik. Yine de korkusuna rağmen ona gülümsemek için çaba sarf etti.

Yüzünü buruşturarak cevap verdi çünkü onu nasıl koruyacağını bilmiyordu.

Pitchwife şirket için yemek hazırlarken Covenant da Sunder'in yanına gitti. Graveler'in arkasında diz çökerek uyuşmuş parmaklarıyla Sunder'in kilitlenmiş omuzlarına ve boynuna masaj yaptı.

Sunder bu jeste tepki vermedi. Hollian'ın solgun şekli ve kendi sabit amacı dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Linden'in sağlık hissine göre, vücudu cansızlığın verdiği güçsüzlükle ağrıyordu. *Krill*'in sıcak bıçağının, ceketinin altındaki korumasız karnını haşladığını hissetti. Ama o, bu acıdan sanki onu hayatta tutan bir vaatmiş gibi güç alıyor gibiydi.

Bir süre sonra Covenant iki deve ve Linden'e tekrar katıldı. "Belki onunla Andelain'de karşılaşır," diye iç geçirdi. "Belki ona ulaşmayı başarabilir."

"Bu sonuç için dua edelim," diye mırıldandı Birinci. "Dayanma gücü yakında tükenecek."

Covenant başını salladı. Kahvaltı için ekmek ve kuru meyve çiğnerken, başka umudu olmayan bir adam gibi kendi kendine başını sallamaya devam etti.

Kısa bir süre sonra güneş dünyanın sınırlarının ötesine yükseldi; ve yol arkadaşları gün doğumunu karşılamak için yağmurun süpürdüğü çarşafın üzerinde durdular.

Ufukta zümrüt rengi bir parıltıyla yükseliyor, Nehrin hızlı ve kırık yüzeyine yeşil pullar saçıyordu.

Bu manzara karşısında Linden bir an için rahatlayarak güçsüz düştü. Başka bir yağmur güneşinden ne kadar korktuğunu fark etmemişti.

Sıcaklık: Bereketli güneş sıcaklık verdi. Akıntının şiddetini hafifletiyor, suyun soğukluğunu yumuşatıyordu. Ve kuru, ateşle ısıtılmış battaniyelerin tesellisi gibi sinirlerinin üzerinde parlıyordu. İlk'in desteğiyle, Covenant yanında, Pitchwife ve Sunder sadece birkaç kulaç ötedeyken, Soulsease'i sürdürdü ve ilk kez Nehrin belki de gereksiz yere adlandırılmadığını düşündü.

Yine de rahatlama, su yolunun her iki tarafındaki toprağa neler olduğunu görmesini engellemedi. Bereketli güneşin iyiliği bir yanılsamaydı, Nehrin koruması tarafından gerçekleştirilen bir numaraydı. Kıyılarda, bitki örtüsü hortlaklarla dolu bir konak gibi topraktan fışkırıyordu. Köklerinden sıyrılan sarmaşıklar ve otlar kanalın kenarlarına yayıldı. Çalılar sanki yanıyorlarmış gibi dallarını kaldırdı; ağaçlar lanetlenmişler kadar çılgınca havaya doğru tırmandı. Ve kendi görece güvenliğinin, vahşi, isteksiz büyümeden kendisine doğru akan hisleri sadece vurguladığını fark etti. Sessiz bir ıstırap çölünde süzülüyordu: etrafındaki işkence çığlıklar kadar gürültülüydü. Tüm yasaların dışında işkence gören ağaçların ve bitkilerin savunması yoktu, kendileri için büyümekten, büyümekten ve dilsiz acılarını gökyüzüne savurmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Belki de Andelain'in Forestal'ı artık gitmişti. Bu çığlıkları duymaya ve çaresiz kalmaya daha ne kadar dayanabilirdi?

Nehir, yükselen acı duvarları arasından doğuya ve uzun bir güney-doğu uzantısından sonra Thunder Dağı'na doğru ilerliyordu. Linden yavaşça garip, çatallı bir düşünceye daldı. İlk'in omzuna tutundu, başını suyun üstünde tuttu, nehir kıyılarının geçişini, yeşilliklerin canlanışını izledi. Ama başka bir düzeyde böyle şeylerin farkında değildi. Gibbon'ın dokunuşuyla filizlenen karanlık onun içinde de büyüyordu. Güneşboğan'dan beslenen bu karanlık onun içinde kıvrılıyor ve özlem duyuyordu. Yüzeysel kederin, acının ve tiksintinin ardında, annesini boğma eyleminden duyduğu gizli bir sevincin, gücün tadına varmanın verdiği vahşi bir neşenin gizlendiğini hiç unutmamış gibi hatırlıyordu şimdi.

Kopuk bir şekilde, ona ne olduğunu biliyordu. Lord Foul'un yozlaşmasına çok uzun süre maruz kalmıştı. Kendisi üzerindeki hakimiyeti, kim olmak istediğine dair hissi yıpranıyordu.

Kendi kendine sertçe kıkırdadı - bir Raver'in sesine benzeyen bir neşe şakırtısı. Bu fikir acı bir şekilde eğlenceliydi. Şimdiye kadar kim olduğunu hatırlamasını sağlayan şey, Sunbane'in altında seyahat etmenin katıksız zorluğu ve acısıydı. Şimdi

Despiser, sadece rahatlamasına izin vererek ona uzun zaman önce hakim olabilirdi.

Boğazında şiddetli bir mizah yükseldi Doğurganlık kanında dolaşıyor, köpürüyor ve korkunç bir şekilde kıkırdıyor gibiydi. Zekâsı, sanki her an onu kendisi için ele geçirecek cesareti toplayacakmış gibi, Covenant'ın gizli ateşine dokunmak için sinsi parmaklar gönderdi.

Büyük bir irade gücüyle İlk'in omzunu çekti. Dev başını çevirdi ve Nehrin ıslak mırıltısının üzerine mırıldandı: "Seçilmiş mi?"

Böylece Covenant onu duymayacaktı. Linden fısıldadı, "Eğer gülmeye başlarsam, vur bana. Durana kadar beni tut."

Birinci, delici bir anlayışsızlıkla baktı. Sonra başını salladı.

Her nasılsa, Linden dişlerini deliliğe karşı kilitledi ve dışarı çıkmasına izin vermedi.

Öğle vakti onun üzerinden yükseldi ve geçti. Su hattının kesik perspektifinden sadece kısa bir mesafe ilerisini görebiliyordu. Soulsease'in geleceği yokmuş gibi görünüyordu. Dünya, işkence görmüş bitki örtüsü ve umutsuzluktan başka bir şey içermiyordu. Bunu iyileştirebilmeliydi. O bir doktordu. Ama yapamadı. Hiçbir gücü yoktu.

Ama sonra, geçiş olmaksızın, topluluğun yöneldiği arazi değişti. Yeryüzüne çizilmiş bir çizgi kadar kesin bir sınırın ötesinde, vahşi bereket sona erdi; ve Soulsease'in her iki tarafında doğal bir ormanlık başladı.

Duyularında yarattığı şok ona ne olduğunu anlatmıştı. Onu daha önce bir kez görmüştü, o zaman buna hazır değildi. Bu mesafeden bile, tüm *vitrimin* ve *elmasın* damıtılması, tüm karanlığın tedavisi gibi içine aktı.

Birinci Covenant'ı dürttü, başıyla ileriye işaret etti. Bacaklarını çırparak suyun içinde yükseldi ve kargası havayı yardı; "Andelain!"

Geri çekilirken, bir çocuk gibi akıntıya vurdu, Soulsease'in üzerinde güneşin parlattığı sprey akıntıları gönderdi.

Sessizlik içinde. Linden nefes aldı, Andelain, Andelain, sanki bu ismi tekrarlayarak Tepeler'in arasına girebilecek kadar arınabilirmiş gibi. Korkması gereken her şeye rağmen içinden umut akıyordu. Andelain.

Kıyıları arasında hızla akan Nehir, Kanun'un son kalesi olan Forestal'ın arazisine doğru hızla ilerliyordu.

Sınıra yaklaştıklarında. Linden bunu daha keskin bir şekilde gördü. Burada kalabalık, eziyetli çalılar ve eğrelti otları, kendi ağırlıklarından çatlamış mimozalar, şeytanların dansı kadar grotesk ardıçlar, hepsi bir duvarla karşılaşmış gibi durdu: orada ilkbahar kadar gür ve müzik gibi şakayıklarla noktalanmış bir yeşillik, zarif tepe yamaçlarını görkemli kavaklara ve tepeleri taçlandıran kırmızı meyveli yaşıllara doğru süpürdü. Forestal'ın hükümdarlığının sınırında, sessiz acı yerini *alianta*'ya bıraktı ve Sunbane bozulmamış gökyüzünden kayboldu.

Minnettarlık, sevinç ve rahatlama, Soulsease şirketi Land'in kırık döküklüğünden Andelain'e taşırken dünyayı onun etrafında yeni bir hale getirdi.

Arkasına baktığında, Güneşboğan'ın yeşil aurasını artık göremiyordu. Güneş, sarı bir sevimlilik sıcaklığıyla cerulean göklerden parlıyordu.

Covenant güney kıyısını işaret etti. Birinci ve Pitchwife o yöne döndüler ve akıntının karşısına geçtiler Covenant tüm gücüyle yüzdü; Linden de onu takip etti. Su çoktan sıradan serbest akan temizlikten kristal saflığına dönüşmüştü, çiy kadar özel ve yenileyiciydi. Ve kendini Nehir'den çıkarmak için ellerini çimenlerle kaplı zemine koyduğunda yeni bir heyecan, temiz hava kadar keskin bir canlılık hissi duydu. O kadar uzun süredir Günebakan'a maruz kalmıştı ki, Dünya'nın sağlığının nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Ama sonra tüm sinirleri açık bir şekilde çimlerin üzerinde durdu ve hissettiği şeyin basit bir sağlıktan daha fazlası olduğunu fark etti. Bu, yaşamı değerli ve Toprağı arzu edilir kılan canlılığın somutlaşmış ve kişileşmiş haliydi. Baharın avatarıydı, yazın cümbüşüydü; sonbaharın ihtişamı ve kışın huzuruydu. Ayaklarının altındaki çimenler yeşeriyor ve parlıyordu,

onu daha uzun bir boya yükseltmiş gibiydi. Ağaçlardaki özsu ateş gibi yükseliyordu, faydalı ve canlıydı. Çiçekler her yere renk saçıyordu. Her nefes, her koku ve her his dayanılamayacak kadar özlüydü ve yine de onu bunlara dayanmaya teşvik ediyorlardı. Her yeni enfes algı onu yıldırım yerine ileriye götürüyor, bir coşku akımı gibi kendinden geçiriyordu.

Kahkaha ve gözyaşı birlikte yükseldi ve dile getirilemedi. Bu Andelain'di, Antlaşma'nın sevdiği Topraklar'ın kalbiydi. Yüzüstü çimenlere uzanmış, kollarını yere sarılacakmış gibi açmıştı; ve kadın Tepelerin her şeyi değiştirdiğini biliyordu. Adamda değil ama kadında. Anlamadığı pek çok şey vardı; ama şunu biliyordu: Sunbane'in balyasının burada hiçbir gücü yoktu. Burada ondan kurtulmuştu. Ve hayata böylesine sağlık getiren Yasa, her kalbin ödemeye hazır olduğu bedele değerdi.

Bu onaylama ona temiz bir gün doğumu gibi geldi. Bu, çok ihtiyaç duyduğu olumlu bir inançtı. Herhangi bir bedel. Toprağın son güzelliğini korumak için. Ne pahasına olursa olsun.

Pitchwife çimenlerin üzerine oturdu ve aç gözlerle yamaçlara baktı, yüzü şaşkınlıktan genişlemişti. "İnanmazdım-" diye kendi kendine nefes aldı. "İnanmazdım-" İlk onun arkasında durmuş, parmak uçlarını omuzlarına dayamıştı. Gözleri Sousease'in neşeli yüzeyinde dans eden güneş ışıkları gibi parlıyordu. Vain ve Findail, Linden'in arkası dönükken ortaya çıkmıştı. Demondim spawn'ı Andelain'e hiçbir tepki göstermedi; ama Findail'in her zamanki sıkıntısı hafiflemişti ve Linden gibi o da ne anlama geldiğini biliyormuş gibi temiz havayı ciğerlerine çekti.

Güneşboğan'dan kurtulmuş ve yücelmiş bir halde koşmak istiyordu; gerinmek, tepelere tırmanmak ve tepelerden aşağı yuvarlanmak, bir çocuk gibi spor yapmak, her şeyi görmek, her şeyin tadına bakmak, zedelenmiş sinirlerini ve yorgun kemiklerini bu bölgenin bereketli anodisine, Andelain'in sağlığının egemen tesellisine doğru gidebildikleri yere kadar yarıştırmak istiyordu. Nehirden birkaç adım uzaklaştı ve arkasından Covenant'ı çağırmak için döndü.

Ayağa kalkmıştı ama ona bakmıyordu. Ve yüzünde hiç neşe yoktu.

Dikkati Sunder'in üzerindeydi.

Sunder! Linden inledi, onu kişisel nakil aracında unuttuğu için anında utandı.

Kıyıda durdu ve Hollian'ı göğsüne yasladı, hiçbir şey görmüyor, etrafındaki güzelliğin hiçbir kısmını kavrayamıyordu. Bir süre hareket etmedi. Sonra gözlerine bir çeşit odaklanma geldi ve tökezleyerek ilerledi. Artık eh-Brand'ın ölüm ağırlığındaki formunu tamamen kaldıramayacak kadar güçsüz olduğundan, onu çimenlerin üzerinde beceriksizce önünde sürükledi.

Açlıktan, yorgunluktan ve kayıptan kül rengi olmuş kadını en yakın *alianta*'ya taşıdı. Orada onu yere yatırdı. Çobanpüskülü gibi yapraklarının altında, çalılar viridian hazine meyveleriyle doluydu. Clave onları zehirli ilan etmişti; ama Marid Covenant'ı ısırıktan sonra, *alianta* İnançsız'ı sayıklamadan geri getirmişti. Ve bu deneyim Sunder'ın gözünden kaçmamıştı. Meyvelerden biraz topladı.

Linden nefesini tutmuş, adamın yemek yiyeceğini umuyordu.

O yapmadı. Hollian'ın yanına çömelip meyveleri onun sert dudaklarının arasından geçirmeye çalıştı.

"Ye, aşkım." Sesi boğuktu, damarlı ve ufalanan mermer gibi çatlamıştı. "Yemek yemedin. Yemelisin."

Ama meyve sadece dişlerinin üzerinde kırıldı.

Kırılan kalbinin acısıyla yavaşça eğildi ve ağlamaya başladı.

Graveler'ın yanına doğru ilerlerken acı Covenant'ın yüzünü bir hırıltı gibi buruşturdu. Ama "Hadi," dediğinde sesi nazikti. "Hâlâ Sunbane'e çok yakınız. Daha uzağa gitmeliyiz."

Uzun bir an boyunca. Sunder sanki sonunda çılgın iradesi başarısız olmuş gibi sessiz bir kederle sarsıldı. Ama sonra kollarını Hollian'ın altına soktu ve titreyerek ayağa fırladı. Gözyaşları gri yanaklarından aşağı süzülüyordu ama onlara aldırmadı.

Covenant Devlere ve Linden'a işaret etti. Hemen ona katıldılar. Birlikte güneydoğuya döndüler ve

ilk yamaçlar boyunca nehirden uzaklaşmaya başladı.

Sunder onları takip etti, sessiz bir keder feryadı gibi yürüyordu.

İhtiyacı, Linden'in Andelain'in zengin atmosferine verdiği tepkilerle çelişiyordu. O ve arkadaşları Tepeler arasında ilerlerken, güneş ışığı yamaçlarda içkinlik gibi uzanıyordu; melisa ağaçların gölgesini dolduruyordu. Covenant ve Devlerle birlikte, yollarının üzerindeki çalılardan *alianta* yedi; ve meyvelerin tadı kanına nadir bir baharat katıyor gibiydi. Çimenler ayakkabılarının baskısına bir kutsama ile karşılık veriyor, sanki toprak onu ileriye doğru cesaretlendirmek istiyormuş gibi onu adımdan adıma kaldırıyordu. Ve çimin altında, Andelain'in toprağı ve iskeleti esenlikle, huzurun iyi uykusuyla yankılanıyordu.

Ve ağaçların tepesinde bir melodi gibi süzülen, dalların arasında dostça didişen kuşlar. Ve küçük orman hayvanları, şirketin izinsiz girişine karşı temkinli ama korkmuyorlar. Ve her yerde çiçekler, sayısız çiçekler - gelincik, nergis zambağı ve karanfil - aslanağızı, hanımeli ve menekşe - şiir kadar kesin ve nümerik. Onları görünce. Linden kesinlikle kalbinin zevkten patlayacağını düşündü.

Yine de Sunder onun arkasında, sanki onu Andelain'in ayaklarının dibine bırakıp tazminat talep edecekmiş gibi, kaybettiği aşkını içe doğru taşıyordu. Ölümü zorlu bir şekilde savunulan bölgeye taşıyarak, bir cinayet eylemi kadar keskin bir şekilde ortamını ihlal etti.

Linden'in yoldaşları sağlık duygusundan yoksun olsalar da onun hislerini paylaşıyorlardı. Covenant'ın bakışları, sıçrayan bir hevesle sıkılmış bir sıkıntı arasında bilinçsizce gidip geliyordu. Pitchwife'in gözleri her yeni manzarayı, her yeni iyiliğı yuttu ve sanki irkiliyormuş gibi tekrar tekrar Sunder'a doğru kaydı. İlk'in yüzünde kökten bir kabullenme ve onaylama ifadesi vardı; ama eli kılıcının kabzasında bir kapanıp bir açılıyordu. Sadece Vain ve Atanmışlar Sunder'ı umursamıyordu.

Yine de öğleden sonra hızla geçti. Linden ve arkadaşları, hazine meyveleri ve sevinçle ve yollarının üzerinde sıvı mücevher ateşi gibi parıldayan derelerle desteklenerek, Sunder'ın hızıyla çalılıklar ve tepelikler arasında ilerlediler. Ve

Sonra akşam yaklaştı. Batıdaki gökyüzü çizgisinin ötesinde, güneş görkemli bir şekilde batıyor, gökyüzünü turuncu ve altın rengine boyuyordu.

Yolcular hâlâ yürümeye devam ediyordu. Hiçbiri durmak istemiyordu.

Günbatımının son ışıltısı da kaybolup yıldızlar gökyüzünün derinleşen kadifesinde göz kırpmaya ve gülümsemeye başladığında ve kuşların cıvıltısı azaldığında, Linden müziğı duydu.

İlk başta bu sadece onun için bir müzikti, sadece onun kulağının erişebileceğı bir anlam perdesinde söylenen bir melodi. Ağaçların yıldızlarla sınırlanmış profillerini keskinleştiriyor, yamaçlardaki ve gövdelerdeki alçak, azalan ayın ışığına kazınmış ve sevimli bir evanescence niteliğı veriyordu. Hem ağlamaklı hem de parlak olan bu ışık, tepelerin üzerinde sanki onları güzelliğı çağırان bir şarkıymış gibi süzölüyordu. Heyecandan yerinde duramayan Linden, dinlemek için nefesini tuttu.

Sonra müzik fosforlu bir ışık gibi parladı; ve şirket bunu duyunca Covenant dişlerinin arasından yumuşak bir tanıma sesi çıkardı.

Şişen ve ağrıyan melodi ilerledi. Bu tepelerin şarkısıydı, Andelain'in sağlığının cisimleşmiş özüydü. Her yaprak, her taç yaprağı, her ot parçası armonideki bir notaydı; her dal ve dal, şarkının bir teliydi. İçinden güç akıyordu - Güneşboğan'ı geride tutan güç. Ama aynı zamanda kederliydi, bir ağıt kadar köklüydü; ve Linden'in boğazında bir hıçkırık gibi düğümlendi.

"Oh, Andelain! Affet beni! Çünkü bu savaşta başarısız olmaya mahkumum.

Öldüğünü ve yaşadığını görmeye
dayanamıyorum,

Acıya ve Despiser'in tüm gri ilmine mahkum.

Ama yapabiliyorken çağrıya kulak veriyorum

Yeşilin ve ağacın; ve onların değeri için,

Kanun'un kılıcını Dünya'ya karşı tutuyorum."

Sözcükler keder ve kararlılıklarını ölçerken, şarkıcı şirketin önündeki bir yükselişte belirdi - şarkının tercümesi gibi görünür

oldu.

Uzun boylu ve güçlüydü, formunun hatlarından akan müzik kadar ince ve beyaz bir cübbeye sarınmıştı. Sağ elinde uzun, budaklı bir ağaç dalını sanki kudretinin asasıymış gibi tutuyordu. Çünkü o kudretliydi - ah, o kudretliydi! Yaklaştıkça Linden'in duyularına haykıran adamın gücü, onu korkuyla değil huşu ile parlattı. Onu net bir şekilde görebilmesi için uzun bir an geçti.

"Caer-Caverat," diye fısıldadı Covenant. "Hile Troy." Linden bacaklarının titrediğini hissetti, sanki diz çökmek için can atıyordu, Forestal'ın eldritch kudretinin önünde secdeye kapanmak istiyordu. "Yüce Tanrım, seni gördüğüme sevindim." İçinden anılar döküldü; acı, kurtarma ve acı-tatlı buluşma.

Sonunda Linden fosforlu ışığın ve müziğin etkisiyle uzun adamın gözlerinin olmadığını fark etti. Yüzünün derisi, göz kürelerinin olması gereken çukurların üzerinde alından yanağına kadar düz ve pürüzsüz bir şekilde yayılıyordu.

Yine de görmeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. İhtiyaç duyduğu tek duyu müziğiydi. Devleri aydınlatıyor, onları durdukları yerde büyülüyor, yüzlerinde bir cazibe ve kalplerinde tüm acıların dinmesini sağlıyordu. Linden'in içinden geçip girdap gibi dönüyor, endişesini alıp götürüyor ve onu sessizliğe gömüyordu. Ve Covenant'ı herhangi bir bakış kadar net bir şekilde karşıladı.

"Geldin," diye şarkı söyledi adam, yeşilliklerden melodi pırıltıları, ağaçlardan eşlik eden çelenkler çıkararak. "Ve dünyanın kadını da sizinle birlikte. Bu iyi." Sonra şarkıları Covenant üzerinde daha da yoğunlaştı; ve Covenant'ın gözleri kederle yandı. Hile Troy bir zamanlar Lord Foul'a karşı Ülke'nin ordularına komuta etmişti. Ama hayati bir zafer kazanmak için kendini Garroting Deep'in Forestal'ına satmıştı ve bunun bedeli üç bin yıldan fazla hizmet etmek olmuştu.

"Thomas Covenant, artık emredemeyeceğim bir şey haline geldin. Ama senden bunu istiyorum, bunu yerine getirmelisin." Melodi ondan yamaçtan aşağıya doğru aktı, Covenant'ın ayaklarının etrafında kıvrıldı ve geçti. Müzik kendini bir otorite perdesine ayarladı. "Ur Lordu ve İllender, Kâfir ve

Dünya dostu. Bu isimlerin yiğitliğini hak ettiniz. Kenara çekil."

Covenant Forestal'a baktı, tüm duruşu anlamak için yalvarıyordu.

"Müdahale etmemelisiniz. Ülkenin ihtiyacı çok serttir ve bu sertlik sizinkine olduğu kadar başka kafalara da düşer. Hiçbir can alma nazik değildir, ancak bu konuda benim üzerimde bir zorunluluk var ve bunu onurlandırmanız isteniyor. Bu yasa da çiğnenmelidir." Ay, tepelerin üzerinde bir orak gibi keskin bir şekilde duruyordu; ama ışığı, yamaçtan aşağı ve yukarı parlak çiğ damlacıkları gibi parıldayan müziğin soluk bir yankısıydı sadece. Ağaçların gövdelerinde, yapraklarında parıldayan aynı şarkı yükseliyordu. "Thomas Covenant," diye tekrarladı Forestal, "kenara çekil."

Şimdi melodinin rue'su yanlış olamazdı. Ve arkasında bir korku notası parıldıyordu.

Caer-Caveral, bir zamanlar olduğu adamın sesinden tamamen farklı bir sesle, "Covenant, lütfen," diye sözlerini tamamladı. "Bunu benim için yap. Ne olursa olsun. Karışmayın."

Covenant'ın boğazı düğümlendi. "Ben-" diye söze başladı. "Anlamıyorum. Sonra, iradesiyle bir hamle yaparak Forestal'ın yolundan çekildi.

Görkemli ve ağırbaşlı Caer-Caveral, Sunder'e doğru yamaçtan aşağı indi.

Graveler uzun, beyaz figürü görmemiş, şarkıyı duymamış gibi duruyordu. Hollian'ı kalbine yaslamış, yüzünü göğsüne bastırmıştı. Ama başı yukarıdaydı: gözleri Caer-Caveral'in geldiği yamacı izliyordu. Sesi olmayan bir çığlık yüzünü gerdi.

Linden yavaşça, rüyadaki bir eylem gibi, dönüp Sunder'in bakışlarının geldiği yöne baktı.

Covenant da aynısını yaptığında, içinden keskin bir sızı yükseldi.

Topluluğun üzerinde, ay ışığı ve orman ateşi yoğunlaşarak bir insan şekli oluşturdu. Soluk gümüş rengi, bir an için şeffaf, sonra daha katı, evanescence ve özlemin bir cisimleşmesi gibi, bir kadın izleyicilere doğru yürüdü Bir gülümseme narin ağzını kıvırdı; ve saçları bir öneri süpürdü

Karanlık kanatları ve kaderi omuzlarını aştı; ve kayıp ve umut gibi parladı.

Hollian eh-Brand. Sunder'ın Ölüsü, onu karşılamaya gel.

Kadını görünce, sanki kadın kalbini yerinden oynatmış gibi, şiddetli, ürpertici soluklarla nefes aldı.

Covenant, Linden ve Devler'in yanından onları tanımadan geçti. Belki de onun için onlar yoktu. Görevinin vakarıyla, amacının önemiyle dikleşerek Forestal'ın yanına ilerledi ve Sunder ile kendi ölü bedenine bakarak durdu.

"Ah, Sunder, sevgilim," diye mırıldandı. "Ölümümü affet. Seni yüzüstü bırakan bedenimdi, aşkım değil."

Cevap vermekte çaresizdi. Sunder sanki hayatı içinden sökülüp alınıyormuş gibi soluk soluğa kalmaya devam etti.

Hollian tekrar konuşmaya başladı; ama Forestal asasını kaldırarak onu susturdu. Hareket eder ya da herhangi bir eylemde bulunur gibi görünmüyordu. Yine de müzik Sunder'ın etrafında ay kıvılcımlarından oluşan bir girdap gibi sıçradı ve Graveler sendeledi. Bir şekilde Hollian ondan alınmıştı. Forestal'ın sol kolunun kucağında şefkatle sarılmıştı. Caer-Caverel onun sert ölümünü kendisi için talep etti. Şarkı daha da keskinleşti, kayıp ve dehşetin etkisiyle kabardı.

Sunder çığınca, *krili* yanmış karnına yaslandığı yerden kaptı. Parlak tutkusu müziği delip geçti. Akli başından gitmişti. Hava almak için kıvranırken Loric'in kılıcını Forestal'a doğru salladı ve sessizce Hollian'ın kendisine geri verilmesini talep etti.

Hile Troy'un Covenant'tan istediği kısıtlama onu ürpertti.

Caer-Caverel, "Şimdi sona eriyor," diye flüt çaldı. Sözlerini aktaran şarkı aynı anda hem olağanüstü güzel hem de dayanılmazdı. "Benim için korkma. Ağır olsa da, bu yapılmalı. Yorgunum, salıverilmek istiyorum ve dinlenmeye çağrıldım. Sevgin güç veriyor ve başka hiç kimse bu yükü senden alamaz. Nassic'in oğlu-" müzik artık emir değil, sadece keder içeriyordu- "bana vurmalsın."

Covenant sanki Sunder'ın itaat etmesini bekliyormuş gibi irkildi. Graveler her şeyi yapabilecek kadar çaresizdi. Ama Linden onu tüm duyularıyla izledi ve içindeki şiddetin dehşete kapıldığını gördü. *Krill*'i indirdi. Gözleri yalvarışla açılmıştı. Hollian'ın ölümünden beri onu yöneten çılgın saplantının ardında hâlâ öldürmekten nefret eden, çok fazla kan dökmüş ve bunun için kendini asla affetmeyen bir adam yaşıyordu. Ruhu içe doğru çöküyor gibiydi. Günlerce dayandıktan sonra ölüyordu.

Forestal asasıyla çimenlere vurdu ve tepeler **ç ı n l a d ı** .
"Vur!"

Talebi o kadar güçlüydü ki, kendisine yönelik olmasa da Linden istemsizce ellerini kaldırdı. Yine de Sunder'ın bir kısmı kırılmamış, net kalmıştı. Çenesinin kenarları, bir zamanlar Gibbon'a meydan okumasını sağlayan o eski inatçılıkla düğümlendi. Kasıtlı olarak dirseğini büktü ve *kril balığının* zayıf elinden sarkmasına izin verdi. Baş, çenesi göğsüne dayanana kadar öne eğildi. Artık nefes almak için çaba göstermiyordu.

Caer-Caverel Graveler'a fosforlu bir parıltı gönderdi. "Pekâlâ," dedi öfkeyle. "Çekin ve kaybol. Aşkın bedelini ödemeyenler bu topraklara hizmet edemez." Sertçe arkasını dönerek, geldiği yöne doğru topluluğun arasından geri döndü. Sol kolunda hâlâ Hollian'ın fiziksel formunu taşıyordu.

Ve Dead eh-brand sanki onaylamış gibi onunla birlikte gitti. Gözleri gümüş rengi ve kederliydi.

Bu çok fazlaydı. Boğuk bir çığlık Sunder'ın reddedişini yırttı. Hollian'ın gitmesine izin veremezdi; ona duyduğu arzu çok güçlüydü. *Krill*'i iki yumruğuyla başının üzerine kaldırarak Forestal'ın sırtına doğru koştu.

Covenant çok geç, "Hayır!" diye bağırdı ve Sunder'ın peşinden atladı.

Devler hareket edemiyordu. Müzik onları büyülenmiş ve hareketsiz bir halde tutuyordu. Linden onların gerçekten neler olduğunu görebildiklerinden emin değildi.

Hareket edebilirdi. Birinci ve Pitchwife'ı çevreleyen aynı durağanlığı hissetti; ama bu onu durduracak kadar güçlü değildi. Algısı melodiyi kavrayabilir ve onun kendisine hizmet etmesini sağlayabilirdi. Hayallerin ya da kâbusların yavaş anlığıyla, bunu yapabileceğini biliyordu. Müzik onu Sunder'in peşinden o kadar hızlı götürecekti ki Sunder asla Forestal'a ulaşamayacaktı.

Yine de yapmadı. Bu krizin etkilerini ölçmenin bir yolu yoktu. Ama Hollian'ın gözlerinde parlayan acıyı, eh-brand'in gerekliliğin farkına vardığını görmüştü. Ve bu cesur kadına güvenmişti. Sunder *krilin* ucunu Caer-Caverall'ın kürek kemikleri arasına hayatının son gücüyle indirirken onu durdurmak için hiçbir çaba göstermedi.

Darbeyle birlikte, hareketsizliği ortadan kaldıran, Linden ve Devleri yere seren, Covenant'ı çimlere savuran inci alevinden bir alev patladı. Bir anda tüm müzik ateşe dönüştü ve Forestal'a doğru koştu, etrafını sardı - ve Sunder ve Hollian'ı da onunla birlikte - böylece gözden kayboldular, göklere fıskıran akkor bir kasırgada tükendiler, her şarkının harabesi gibi yoksun yıldızlara doğru uzandılar. Alevin etrafında bir korku kakofonisi çarpıştı ve ağıladı; ama alev bunu duymadı. Yükseliş telaşıyla alev, Andelain'in saf kalbinden beslenircesine geceye karşı sıcak, sessiz ıstırabını yaktı, o ruhu yüksek karanlıkta kıvranarak ve dehşete düşerek taşıdı.

Ve yükseldikçe, Linden dünyanın temel dokusunun yırtıldığını duyar gibi oldu.

Sonra, manzara dayanılmaz hale gelmeden önce, ateş azalmaya başladı. Yavaş yavaş, yangın sıradan bir ateşe dönüştü, ısı ve yenmiş odunla sararmıştı ve Caer-Caverall vurulduğunda orada olmayan bir ağaç gövdesinin siyah ve patlamış kütüğünden yandığını gördü.

Kömürleşmiş ahşabın derinliklerine saplanmış olan *kril*, çıkarılma umudunun ötesindeydi. Sadece kütüğü yalayan alevler onu görünür kılıyordu: mücevherinin ışığı gitmişti.

Şimdi ateş hızla sönüyor, acı çeken gövdeden uzaklaşıyordu. Çok geçmeden alevler tamamen söndü. Duman, Forestal'ın katledildiği yeri işaretlemek için yukarı doğru kıvrıldı.

Yine de gece karanlık değildi. Sersemlemiş yol arkadaşlarının etrafında başka ışıklar toplandı.

Kütüğün ötesinden Sunder ve Hollian el ele yürüyerek geldiler. Ölüler gibi gümüşle kaplanmışlardı; ama etten kemikten canlılardı - insan ve bütün. Caer-Caverall'ın gizemli amacı gerçekleşmişti. Forestal'ın ruhu tarafından güçlendirilen ve katalize edilen Sunder'ın tutkusu hedefini bulmuş ve *krii* onu Hollian'dan ayıran sınırı ortadan kaldırmıştı. Bu şekilde, kan dökmek için eğitilmiş ve işi öldürmek olan Graveler, aşkını hayata döndürmüştü.

İkisinin etrafında bir Wraith çemberi dönüyor, parlak bir karşılama dansı yapıyorlardı. Sıcacık sevimlilikleri tüm acıların sona ereceğini vaat ediyor gibiydi.

Ama Andelain'de artık müzik yoktu.

On beş: Kutsala Saygısızlık Edenler

Sunder ve Hollian, Tepeler'in yemyeşil, engelsiz şafağında Covenant ve Linden'a veda etmeye geldiler.

Linden onları sanki geçen gece hayatının en güzel gecelerinden biriymiş gibi karşıladı. Bunun nedenlerini sayamazdı; beklentilere meydan okuyordu. Caer-Caveral'ın ölümüyle birlikte önemli şeyler sona ermişti. Sevinmek yerine ağıt yakması gerekirdi. Yine de Forestal'ın sözünü ettiği zorunluluğu, dille ifade edilemeyecek kadar derin bir seviyede fark etmişti. *Bu Yasa da* Andelain'i müzikten mahrum bırakmıştı ama güzellikten ya da teselliden mahrum bırakmamıştı. Ve Stonedownor'ların geri dönüşü onu üzüntüden çok mutlu etmişti. Paradoksal bir şekilde, Caer-Caveral'ın kendini feda etmesi bir umut vaadi gibiydi.

Ama Covenant'ın yüzü çelişkili duygularla gölgelenmişti. Arkadaşlarıyla birlikte geceyi Sunder ve Hollian'ın Andelain'in Wraithleri arasında eğlenmesini izleyerek geçirmişti ve Linden bu manzaranın ona hem neşe hem de pişmanlık verdiğini hissetmişti. Arkadaşlarının iyileşmesi kalbini hafifletmişti ama bu iyileşmenin bedeli hafifletmemişti. Ve Forestal'ın kaybının Andelain için ne anlama geldiğini değerlendirmesini sağlayacak herhangi bir sağlık hissinden yoksun olması onu kesinlikle incitmişti.

Ancak Graveler ve eh-Brand'ın üzerinde hiç bulut yoktu. Linden ve Covenant'ın oturduğu yere doğru neşeyle yürüdüler; Linden gecenin gümüşünün bir kısmının hâlâ üzerlerine yapışmış olduğunu, gün ışığında bile varlıklarına yeni bir boyut eklenmiş gibi onlara sayısız bir hava verdiğini düşündü. Sunder'ın gözlerinde gülümsemeler parlıyordu. Hollian ise kendini dengeli bir sevimlilik havasıyla taşıyordu. Linden, eh-brand'ın rahmindeki çocuğun da onun ele avuca sığmaz, mistik ışıltısını paylaştığını fark edince şaşırmadı.

Bir an için Taşiyenler Covenant ve Linden'a bakıp gülümsediler ve konuşmadılar. Sonra Sunder boğazını temizledi. "Artık size eşlik etmeyeceğimiz için özür dilerim." Sesinde Linden'in daha önce hiç duymadığı özel bir tını vardı, ateşi çağrıştıran bir tını. "Bizim bu toprakların geleceği olduğumuzu söylemiştiniz. O geleceği burada keşfetmek bizim arzumuz haline geldi. Ve oğlumuzu Andelain'de doğurmak.

"Bize karşı gelmeyeceğinizi biliyorum. Ama bu ayrılıktan pişmanlık duymaman için dua ediyoruz. Bizim için değerli olmana rağmen, biz üzölmüyoruz. Dünya'nın kaderi sizin ellerinizde. Bu yüzden korkmuyoruz."

Devam edebilirdi; ama Covenant onu kaba bir hareketle, sert bir şefkatle kaşlarını çatarak durdurdu. "Şaka mı yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Geride kalmanı isteyen bendim. Sana soracaktım-" İçini çekti ve bakışları yamaçta gezindi. "Burada geçirebildiğin kadar çok zaman geçir," diye nefes aldı. "Mümkün olduğunca uzun kal. Bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi."

Sesi uzaklaştı; ama Linden onun teslimiyetçi hüznünü dinlemiyordu. Gözlerini Sunder'e dikmişti. Aurasının soluk gümüş rengi netti ama yine de tanımlanamıyordu. Avuçlarından su gibi akıp gidiyordu. Sezgileri sinirlerini karıncalandırdı ve ne söyleyeceğini bilmeden konuşmaya başladı.

"Covenant buraya son geldiğinde Caer-Caveral ona Tek Ağaç'ın yerini verdi." Her kelime onu bir vahiy ipucu gibi şaşırttı. "Ama onu sakladı, böylece Covenant ona kendisi ulaşamadı. Bu yüzden kendini *Elohim*'e ifşa etmek zorunda kaldı, sonra da onların planlar yapmasına izin verdi-" Çıplak hatırası sesine bir öfke titremesi getirdi. "En başından oraya gitmek zorunda kalmamalıydık. Caer-Caveral neden ona bu hediyeıyı verdi ve sonra da bunu bir sır gibi sakladı?"

Sunder ona baktı. Artık gülümseımiyordu. Bakışlarını bir kıvılcım girdabı gibi tuhaf bir yoğunluk dolduruyordu. Aniden, "Şimdi *Elohim*'in Atanmışları sana yoldaşlık etmiyor mu? Başka türlü bu amaca nasıl ulaşılabilirdi ki?"

Graveler'ın ses tonundaki tuhaflık Covenant'ın dikkatini tekrar çekti. Linden onun çıkarımlar peşinde koştuğunu hissetti; içinde bir umut ışığı parladı. "Sen-?" diye sordu. "Bu kadar mı? Yeni Forestal sen misin?"

Cevap vermek yerine. Sunder Hollian'a bakarak ona ne olduğunu söyleme fırsatı verdi.

Onun bakışlarını yumuşak bir gülümsemeyle karşıladı. Ama sessizce, nazıkçe cevap verdi: "Hayır." Ölümler arasında zaman geçirmişti ve bilgisinden emin görünüyordu. "Böyle bir güç aktarımında, Caer-Caverall'ın işlemeye çalıştığı Yasa korunmuş olurdu. Yine de eskiden olduğumuz gibi değiliz. Andelain'in yaşaması ve Toprak'ın geleceği için elimizden geleni yapacağız."

Linden'de sorular çoğaldı. Algıladığı değişikliğe bir isim bulmak istiyordu. Ama Antlaşma zaten konuşuyordu.

"Yaşam Yasası." Gözleri Taşkafalıların üzerinde sıcak ve donuktu. "Elena Ölüm Yasası'nı kırdı - yaşayanların ve ölümlerin birbirlerine ulaşmasını engelleyen bariyeri. Caer-Caverall'ın kırdığı Yasa, ölümlerin hayata geri dönmesini engelleyen yasaydı."

"Bu çok rahatlatıcı," diye yanıtladı Hollian. "Yine de bu kırılğan bir geçiş ve belirsiz. Andelainian Tepeleri'nin egemen Dünya Gücü tarafından destekleniyor ve bir şekilde tanımlanıyoruz. Bu bölgeden ayrılacak olursak, yaşayanlar arasında uzun süre kalamayız."

Linden bunun doğru olduğunu gördü. Stonedownor'ların üzerindeki garip parıltı Caer-Caverall'ın müziğine o parlak gücünü veren büyü'nün aynısıydı. Sunder ve Hollian katı, fiziksel ve bütündü. Yine de özel bir anlamda Dünya Gücü'nün varlıkları haline gelmişlerdi ve kaynaklarından koparılırlarsa kolayca ölebilirlerdi.

Covenant da eh-Brand'ın sözlerini anlamış olmalıydı. Ama onları Linden'inkinden farklı kulaklarla duymuştu. İma ettikleri ona nüfuz ettikçe, aniden umudu söndü.

Bu kayıp Linden'in içini acıttı. Sunder ve Hollian'a çok fazla konsantre olmuştu. Sunder ve Hollian'a

Covenant'ın kendi ölümüne bir cevap aradığını fark etti.

Hemen bir elini onun omzuna uzattı ve dehşetini bastırmak için gösterdiği çabayı hissetti. Ama bu çaba bir anda sona erdi. Kendinden emin bir şekilde Taşköprülülerle yüzleşti. Ses tonu, onu sağlam tutmak için verdiği mücadeleyi yalanlıyordu.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. "Ama benim zamanım neredeyse doldu. Seninki daha yeni başlıyor. Boşa harcama."

Sunder onu gençleştiren bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Thomas Covenant," diye söz verdi, "yapmayacağız."

Hiç veda edilmedi. Bu veda kelimelerle ya da kucaklaşmayla ifade edilemezdi. Graveler ve eh-brand kol kola, sadece döndüler ve kurumuş çimenlerin üzerinde yürümeye başladılar. Bir süre sonra tepenin zirvesini geçtiler ve gözden kayboldular.

Arkalarında, sanki hiçbir şey onların yerini alamayacakmış gibi acı veren bir sessizlik bıraktılar.

Linden kolunu Covenant'ın omuzlarına uzatarak ona sarıldı ve anladığını anlatmaya çalıştı.

Onun elini öptü, sonra ayağa kalktı. Parlak sabahı, lekesiz güneşi, çiçeklerle bezeli manzarayı tararken, "En azından hâlâ Dünya Gücü var," diye iç geçirdi.

"Evet," dedi Linden, ona katılmak için ayağa kalkarak, "Tepeler değişmedi." Onu başka nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. "Forestal'ı kaybetmek bir fark yaratacak. Ama henüz değil." Bundan emindi. Andelain'in sağlığı hâlâ her yaprakta, her kuşta ve her kayada dalgalanıyordu. Hiçbir yerde hastalık ya da zayıflık görünmüyordu. Parlayan güneşin de aurası yoktu. Somut dünyanın hiç bu kadar yoğun ve hazine değerinde bir güzellik barındırmadığını düşündü. Andelain'in dayanıklılığı için bir dua gibi, "Henüz değil," diye tekrarladı.

Covenant'ın dişleri acımasız bir zevkle sırtıyordu. "O zaman bize zarar veremez. En azından bir süreliğine. Umarım bu onu çıldırtır."

Linden, krizi atlattığını umarak gizli bir rahatlama nefesi aldı.

Ama hissettiği anda tüm ruh hali değişmiş gibiydi. Eski bir kasvet bakışlarını donuklaştırdı; bitkin çizgiler yüzüne damgasını vurdu. Aniden, bir zamanlar Andelain'in Forestal'ı olan kömürleşmiş kütüğe doğru yürümeye başladı.

Hemen onu takip etti. Ama onun veda etmeye gittiğini anlayınca durdu.

Uyuşmuş parmaklarıyla *krilin* hareketsiz taşına dokundu, elinin tersiyle sapın soğukluğunu test etti. Sonra avuçlarını ve alnını kararmış tahtaya yasladı. Linden onu zar zor duyabiliyordu.

"Ateşten ateşe," diye fısıldadı. "Bunca zaman sonra. Önce Seadreamer ve Brinn. Hamako. Sonra Honninscrave. Şimdi de sen. Umarım biraz huzur bulmuşsundur."

Cevap gelmedi. Sonunda geri çekildiğinde, elleri ve alnı belirsiz ve çelişkili bir merhem gibi isle lekelenmişti. Avuçlarını kabaca pantolonuna sürdü; ama alnındaki lekeden habersiz görünüyordu.

Bir an için Linden'i Forestal'ın örneğine göre ölçmek istercesine inceledi. Bir zamanlar Joan'la nasıl ilgilendiğini bir kez daha hatırladı. Ama Linden onun eski karısı değildi; onun karşısında dimdik duruyordu. Tepelerin kuşatıcı sağlığı onu güçlü kılıyordu. Ve gördükleri ona güven veriyor gibiydi. Yüz hatları yavaş yavaş yumuşadı. Yarı kendi kendine, "Tanrı'ya şükür hâlâ buradasın," diye mırıldandı. Sonra sesini yükseltti. "Artık gitmeliyiz. Devler nerede?"

Hollian'ın anlayacağı şekilde ona uzun uzun baktıktan sonra Birinci ve Pitchwife'ı aramaya koyuldu.

Görüş alanında değillerdi. Vain ve Findail bütün gece kaldıkları gibi yamacın eteğinde duruyorlardı; ama Devler başka yerdeydi. Bununla birlikte, tepenin zirvesine çıktığında, onların alçak bir vadinin uzak tarafındaki bir çalılıktan çıktıklarını gördü, orada mahremiyet bulmak için gitmişlerdi.

El sallamasına bir selam ve doğuya doğru bir hareketle karşılık verdiler, bu da ona ve Antlaşma'ya o yönde katılacaklarını gösteriyordu. Belki de keskin gözleri

Onlara gülümsedi, Andelain'de arkadaşlarını korumasız bırakacak kadar güvende hissettiklerini görmekten memnundu.

Covenant yorgunluktan ve uykusuzluktan bitkin düşmüş bir halde ona geldi. Ama Devler'i -ya da önünde nazik bir esintiyle yuvarlanan zevk gibi açılan Tepeler'i- görünce o da gülümsedi. Bu mesafeden bile, Pitchwife'ın ruhunun yeniden canlandığı, karısının yanında bir mumyacının kapriolünü andıran bir yürüyüşle topallayarak yürümesinden anlaşılıyordu. Karısının salınan adımlarında ise heves ve sevgiyle hatırlanan bir gecenin izleri vardı. Andelain'de dev gibiydiler. Tepelerin saf genişliği onlara uyuyordu.

Covenant yumuşak bir sesle, "Onlar bu toprakların insanları değil. Belki *Coercri* yeterliydi. Belki de burada hiç Ölü ile karşılaşmayacaklardır." Öldürülen Kimsesizleri ve onlara Yas'ta verdiği serbest bırakma *kaamorasını* hatırladığında, sesinin tınısı gurur ve acıyı yansıtıyordu. Ama sonra bakışları karardı ve Linden onun, Covenant'ın Despiser'a karşı kazandığı önceki zaferde hayatını kaybeden Saltheart Foamfollower'ı düşündüğünü gördü.

Ona endişelenmemesini söylemek istedi. Belki de Revelstone için yapılan savaş Pitchwife'ı umutsuzluğa ve kıyamete alıştırmıştı. Yine de eninde sonunda ihtiyacı olan şarkıyı bulacağına inanıyordu. Ve İlk, kılıcı kadar sadık bir kılıç ustasıydı. Ölümüne kolay kolay boyun eğmezdi.

Ama Covenant'ın kendine has garip bir eminliği vardı ve Linden'in cevabını beklemedi. Kararlılığı sertleşirken, yarım elini sıkıca Linden'in kavrayışına yerleştirdi ve onu Devlerin yolunu kesecek olan Tepeler arasındaki bir yol boyunca doğuya doğru çekti.

Bir süre sonra Findail ve Vain arkalarında belirdi, her zamanki gibi kaderlerine doğru onları takip ediyorlardı.

Covenant bir süre hızlı adımlarla yürüdü, lekeli alnını güneşe ve lezzetli atmosfere doğru kaldırdı. Ama karşılaştıkları ilk derede durdu. Kemerinin altından Revelstone'dan yanında getirdiği bıçağı çıkardı. Berrak suya eğilip derin derin içti, sonra kirli sakalını ıslattı ve tıraş olmaya koyuldu.

Linden onu izlerken nefesini tuttu. Bıçağı kavrayışı uyuşmuştu ve yorgunluk kaslarını hantallaştırmıştı. Ama müdahale etmeye çalışmadı. Bu riskin onun için gerekli olduğunu hissetmişti.

Ancak işi bitip de yanakları ve boynu kazınarak temizlendiğinde rahatladığını gizleyemedi. Yanında diz çöktü, ellerine su aldı ve alnındaki kiremit isini yıkadı, bu işaretin aşağılayıcı etkilerini ortadan kaldırmaya çalıştı.

Muazzam gövdeli bir meşe geniş yapraklarını derenin o kısmına yaydı. Covenant'ın yüz ifadesinden memnun kalan kadın onu peşinden sürükledi ve gölgeye, çimenlere yaslandı. Esinti bacaklarının üzerinde bir aşığın oyunu gibi oynayıyordu ve Devlere yeniden katılmak için hiç acelesi yoktu.

Ama aniden ağaçtan gelen sessiz bir çığlık hissetti. Yeri titreten bir acı patlaması, havayı ihlal ediyor gibiydi. Covenant'ın yanından fırladı ve ayağa fırladı, meşe ağacının acısının nedenini bulmak için titriyordu. Bir an için, bunun için hiçbir neden göremedi. Hasar dalları sarstı; yapraklar feryat etti; öz odundan boğuk sesler yükseldi. Meşenin etrafındaki tepeler dehşete düşmüş gibi yoğunlaşmış görünüyordu. Ama Vain ve Findail'in gitmiş olmasından başka bir şey göremedi.

Sonra, tahmin edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde, Atanmış, ormanın ıstırabından akarak geldi.

Kendini meşeden ete dönüştürürken, özenle kesilmiş yüzünde beklenmedik bir utanç vardı. Öfkeli ve savunmacı bir tavırla Linden ve Covenant'la yüzleşti. "O Demondim dölü değil mi?" diye sordu sanki onu haksız yere suçlamışlar gibi. "Onu yapanlar, Despiser'a kendi nefretleriyle hizmet eden ur-viller değil mi? Ve ona benim pahama mı güveneceksiniz? O öldürülmeli."

Sırtındaki meşe ağacının acısı çığlığa dönüştü.

"Seni piç!" Linden, Findail'in ne yaptığını yarı yarıya tahmin ederek ve buna inanmaktan korkarak tükürdü. "Öldürüyorsun! Hiç mi

Buranın Andelain olduğunu, en azından güvenli olması gereken tek yer olduğunu umursuyor musunuz?"

"Linden?" Covenant acilen sordu. "Ne-?" Onun sezgilerinden yoksundu, ağacın çektiği acı hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

Ama cevap beklemek zorunda kalmadı. Balta darbesine benzer bir acı Linden'in sinirlerini parçaladı ve meşe ağacının gövdesi kıymıklarla parçalandı.

Tahtanın çekirdeğinden. Vain serbest kaldı. Korkmadan, hâlâ titreyen ağacı yıkıntılar içinde bıraktı. Findail'e ya da başka birine bakmadı. Kara gözlerinde karanlıktan başka bir şey yoktu.

Linden çimenlerin üzerinde tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve kollarıyla acısına sarıldı.

Sersemlemiş bir an için keder Tepeleri tuttu. Sonra Covenant, "Bu müthiş," diye homurdandı. Sesi ölmekte olan dallar kadar sarsılmıştı. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

Findail'in cevabı çok uzaklardan gelmiş gibiydi. "Ona bu kadar değer mi veriyorsun? O zaman gerçekten kayboldum."

"Umurumda bile değil!" Covenant Linden'in yanındaydı. Elleri Linden'in omuzlarını kavradı ve onu kopmanın empatik gücüne karşı destekledi. "İkinize de güvenmiyorum. Bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayın!"

Elohim sertleşti, "Yapmam gerekeni yapacağım. En başından beri, onun amacına katlanmayacağımı söyledim. Kastenessen'in laneti beni bu kadere sürükleyemeyecek."

Bir şahin şekline bürünerek ağaçların tepesinde kanat çırparak uzaklaştı. Linden ve Covenant enkazın ortasında kaldı.

Vain hiçbir şey olmamış gibi önlerinde duruyordu.

Bir süre daha ağacın acısı Linden'i hareketsiz bıraktı. Ama Andelain yavaş yavaş yıkımın etrafını sardı, soluduğu havaya yeniden sağlık kattı, çimenlerden yukarıya yeşil bir canlılık yaydı ve acının düğümlenmiş yankısını gevşetti. Yavaş yavaş kafası açıldı. Yüce Tanrım, diye mırıldandı kendi kendine. Buna hazır değildim.

Covenant onun adını tekrarladı; endişesi uyuşmuş parmaklarının arasından ona ulaştı. Kendini dengede tuttu

kemiklerinin altında yatıyordu ve ona başını salladı. "Ben iyiyim." Sesi solgun geliyordu; ama Andelain onu merhemiyile sarmaya devam etti. Derin bir nefes alarak kendini ayağa kaldırdı.

Yeşilliklerin arasında, güneş ışığı ağaçların ve çalılarının, *alianta* ve çiçeklerin arasında hüznün gibi uzanıyordu. Ama şiddetin şoku sona ermişti. Uzaktaki yamaçlar yeniden gülümsemeye başlamıştı bile. Dere, sanki kesinti unutulmuş gibi nemli şırıltısını sürdürüyordu. Ağaç kendini hayatta tutamayacak kadar acı çekerek ölürken, sadece parçalanmış gövdesi ağlamaya devam ediyordu.

"Eski Lordlar- " diye mırıldandı Covenant, ondan çok kendi kendine. "Bazıları bunu iyileştirebilirdi."

Ben de yapabilirdim, Linden neredeyse yüksek sesle cevap veriyordu. Eğer yüzüğün bende olsaydı. Her şeyi kurtarabilirdim. Ama düşüncesini bastırdı, yüzüne yansımamasını umdu. Güç için duyduğu yoğun arzuya güvenmiyordu. Kötülüğe dur deme gücüne.

Ancak, onun duygularını okuyacak görüşten yoksundu. Kendi kederi ve öfkesi onu kör etmişti. Adam kızın koluna dokunup ilerlemesini işaret edince, kız da onunla birlikte dereden atladı ve birlikte tepelerin arasında yollarına devam ettiler.

Sağ ön kolundaki ölü odun dışında hiçbir şeyi olmayan Vain onları takip etti. Gece yarısı yüzünde, hafif sırıltısının alışlagelmiş belirsizliğinden başka bir ifade yoktu.

Findail'i ve Demondim dölünü unutabilseydi, Linden için o gün sınırsız bir güzellikte geçecekti. O ve Covenant parçalanmış meşenin çevresinden ayrılırken, Andelain tüm hayırsever insanlığını, yeşilliklerinin neşeli zenginliğini, kuşlarının şen şakrak süzülüşünü ve parıltısını, yaban hayatının sevimli temkinliliğini ve bolluğunu yeniden ortaya koydu. Hazine böğürtlenleri ve dere suyuyla beslenen ve yaylı sörfle adım adım ilerleyen Linden, çiçek kokuları kadar keskin ve Andelainian Tepeleri'nin her yeni manzarası için hevesli bir yaşamla dolup taşıdığını hissediyordu. Bir süre sonra, Birinci ve Pitchwife, Linden ve Covenant'a yeniden katıldılar ve antika bir söğüdün kovuğundan

saçlarında yapraklar ve gözlerinde sırlar vardı. Pitchwife onu selamlamak için eski neşesine benzeyen gürültülü bir kahkaha attı; bu kahkahaya karısının ender rastlanan güzel gülümsemelerinden biri eşlik etti.

"Şu haline bak," diye alaycı bir tavırla cevap verdi Linden, Devleri bırakarak. "Utanç verici. Böyle devam ederseniz, buna hazır olsanız da olmasanız da ebeveyn olacaksınız."

Birinci'nin yüzünde kızarmaya benzer bir gölge belirdi; ama Pitchwife bir kargayla karşılık verdi. Sonra bir dehşet havasına büründü. "Taş ve Deniz yasak! Bu kadının çocuğu ana rahminden kesinlikle bıçaklı ve tokalı olarak çıkacaktır. Böyle bir mucize düşüncesizce tasarlanmamalı."

Birinci neşesini gizlemek için kaşlarını çattı. "Sus, kocacığım," diye mırıldandı. "Beni kışkırtma. Birimizin tamamen deli olması sana yetmiyor mu?"

"Bana yeter mi?" diye karşılık verdi. "Bana nasıl yetebilir ki? Yalnızlık istemiyorum."

"Evet, ama ne bilgelik ne de edep," diye homurdandı sahte bir kızgınlıkla. "Gerçekten de utanç vericisin."

Covenant Devlerin şakalarına sııttığında, Linden neredeyse zevkten yüksek sesle gülecekti.

Yine de Findail'in nereye gittiğini ya da bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Ve meşenin ölümü zihninin bir köşesinde sızlamaya devam ediyordu. Bu gibi şeylerin etkisiyle ruh hali analitik atmosferde kendini tamamen kaybetmedi. Forestal'ın ölümü için henüz ödenmesi gereken bir bedel vardı ve şirketin hedefi değişmemişti. Ayrıca, Covenant'ın Despiser'la yüzleşerek ne elde etmeyi umduğuna dair net bir fikri yoktu. Caer-Caverel bir keresinde onun için şöyle demişti. *Dünyanızın kadını burada acımasız gölgeler uyandırır.* Pitchwife'ın neşesinin yerine gelmesinden, Devlerin kötü sözlerinin Mutabakat'ta yarattığı yeni hafiflikten zevk alıyordu. Ama unutmadı.

Akşam Andelain'in etrafına yerleşirken, hafif bir korku ürpertisi yaşadı. Geceleri ölümler tepelerde dolaşırdı. Covenant'ın tüm eski dostları, anlamlar ve anılarla dolu

paylaşamazdı. Tecavüz ettiği kadın. Ve bu tecavüzün kızı, onu sevmiş ve onun adına Ölüm Yasası'nı çiğnemiş, onu acı sonundan kurtarmak için nefret kadar çılgınca çabalamıştı. Bu güçlü hortlaklarla karşılaşmaktan nefret ediyordu. Onlar geçmişini şekillendiren erkekler ve kadınlardı ve kendisinin onların arasında yeri yoktu.

Görkemli bir Gilden'in altında şirket durdu. Yakınlardaki ince kum yatağına sahip bir dere yıkanmak için su sağlıyordu. *Alisantha* bol miktarda vardı. Derin otlar zemini rahatça yumuşatıyordu. Ve Pitchwife iyi bir neşe, *elmas* ve masal kaynağıydı. Linden ve arkadaşlarını karanlığa ve sessiz yıldızlara bırakarak saten kasvet yavaşça kendini katlarken, Ev'in Devlerinin Arama'yı göndermeye karar verdikleri ve karısını liderlik etmesi için seçtikleri uzun Dev Kuluçkası'nı ve testleri anlattı. Karısının başarılarını muazzammış gibi anlatıyor, hünerleriyle alay ediyordu. Ama şimdi sesinde gizli bir ateş dokunuşu, daha temel sıkıntısını ima eden bir çaba iması vardı. Andelain kalbini onarmıştı; ama Revelstone'u hatırlamasını ve karşılıksız kan dökülmesini iyileştirememiş, daha iyi bir sonuca olan ihtiyacını giderememişti. Bir süre sonra sessizliğe gömüldü ve Linden kampın havasının beklentiyle gerildiğini hissetti.

Çimlerin üzerinde ateş böcekleri göz kırpmıyor ve sanki Forestal'ın müziğini arıyorlarmış gibi belirsizce dolaşıyorlardı. Ama sonunda uzaklaştılar. Şirket bir nöbete yerleşti. Covenant'ın yaydığı ruh hali yorgunluk ve açlıkla karışık. O da Ölülerini arzuladığı kadar onlardan korkuyor gibi görünüyordu.

Sonra Birinci sessizliği bozdu. "Bu Ölüler," diye başladı düşünceli bir şekilde. "Ölüm Yasası'nın çiğnenmesi nedeniyle hak ettikleri dinlenmeden ayrı tutulduklarını anlıyorum. Ama neden burada, diğer tüm Yasaların sürdüğü yerde toplanıyorlar? Ve onları yaşayanlara saldırmaya iten nedir?"

"Yoldaşlık," diye mırıldandı Covenant, düşünceleri başka yerdeydi. "Ya da belki Andelain'in sağlığı onlara dinlenmek kadar iyi bir şey veriyordur." Sesi uzak bir acı taşıyordu; o

Caer-Caveral'ın şarkısını kaybetmesi de onları üzmüştü. "Belki de sevmekten vazgeçememişlerdir."

Linden kendini toparlayarak sordu: "O zaman neden bu kadar gizemliler? Size ipucu ve gizemden başka bir şey vermediler. Neden doğrudan gelip bilmeniz gerekenleri söylemiyorlar?"

"Ah, bu benim için çok açık," diye yanıtladı Pitchwife Covenant adına. "Kazanılmamış bilgi tehlikelidir. Sadece aranarak ve elde edilerek kullanımı anlaşılabilir, gerçek değeri ölçülebilir. Karım Gossamer Glowlimn'e eğitim, sınav ya da deneyim olmaksızın mistik bir şekilde kılıcının becerisi ve gücü bahşedilmiş olsaydı, darbelerini nereye vuracağını, gücünü ne kadar ileri götüreceğini hangi yolla seçebilirdi? Kazanılmamış bilgi, her ikisinin de zararına olacak şekilde, kullanıcısına hükmeder."

Ama Covenant'ın kendi cevabı vardı. Pitchwife sözlerini bitirdiğinde, İnancı sessizce, "Bildiklerini bize söyleyemezler. Dehşete kapılırız." Gilden'a sırtı dönük oturuyordu ve erimiş kararlılığı ona huzur vermiyordu. "En kötüsü de bu. Ne kadar zarar göreceğimizi biliyorlar. Ama bize söylerlerse, bununla yüzleşecek cesareti nereden bulacağız? Bazen cehalet, cesaretin ya da en azından istekliliğin işe yarayan tek türüdür."

Sanki söylediklerine inanıyormuş gibi konuşuyordu. Ancak ses tonundaki sertlik, niyetinin ne olduğunu anlamasını sağlayacak hiçbir cehaletinin kalmadığını ima ediyor gibiydi.

Devler onun iddiasını inkâr edemeyecek ya da cevap veremeyecek şekilde hareketsiz kaldılar. Yıldızlar, azıcık ay parçasının etrafında kasvetli bir şekilde parlıyordu. Gece, Tepeler arasında giderek yoğunlaşıyordu. Sağlığının ve bütünlüğünün rahatlatıcı ısıltısının ardında Andelain, Forestal için yas tutuyordu.

Dehşete mi düştün? Linden kendi kendine sordu. Covenant'ın amacı bu kadar kötü müydü?

Yine de onu sorgulamayı imkânsız buldu. Burada, Devler dinlerken olmazdı. Adamın mahremiyete duyduğu ihtiyaç onun için aşikârdı.

Konsantre olamayacak kadar huzursuzdu. Tepelerin enerjisi ve bolluğu ile yüklü kaldı; ve

Gece onun adını soluyor, onu gergin bekleyişinden uzaklaşmaya çağırıyor gibiydi Covenant'ın Ölüleri hiçbir yerde görünmüyordu. Algısının menzilinde sadece bölgenin ince uykusu ve güzelliği vardı.

İçinde garip bir neşe yükseldi: hafif ayın altında koşmak ve karakol yapmak, yemyeşil yamaçlardan aşağı yuvarlanmak, yuvarlanmak ve tekrar yuvarlanmak, Andelain'in tertemiz karanlığına dalmak istiyordu. Belki de yalnız bir oyun, Güneşboğan'ın damarlarında beslediği diğer karanlığa karşı bir anodun görevi görürdü.

Aniden ayağa fırladı. Arkadaşlarının gözlerine bakmadan, "Geri döneceğim," dedi. "Andelain çok heyecan verici. Daha fazlasını görmem gerek."

Tepeler ona mırıldandı ve o da cevap verdi, bacaklarının tüm neşeli hızıyla Gilden'den güneye doğru koşarak uzaklaştı.

Arkasında, Pitchwife flütünü eline almıştı. Aynı anda kırık, delici ve tatlı, garip tonları koşarken onu takip etti. Ağaçların hayalet uzuvları, çalıların çömelmış gece yarısı, gölgelerin ay ışıyla aydınlanmamış tezgâhı ve duraksaması gibi etrafında dolanıyorlardı. Caer-Caverall'dan o kadar zengin bir şekilde akan şarkıyı çalmaya çalışıyordu.

Bir an için onu yakaladı - ya da neredeyse yakaladı - ve bu kayıp ve yüceltme gibi onun içinden geçti. Sonra bir tepenin üzerinden geçip tekrar aşağıya, Andelainian Tepeleri'nin gizli gecesinde derinliklerine doğru hızla inerken ondan daha hızlı koşuyor gibiydi.

Forestal onun burada acımasız gölgeler yetiştireceğini söylemişti; o da annesini ve babasını düşündü. İstemedi, ne yaptıklarını bilmeden, onu intihar ya da cinayet için yetiştirmişlerdi. Ama şimdi onlara meydan okuyordu. Haydi! Nefes nefese yıldızlara baktı. Sana meydan okuyorum! İyi ya da kötü, iyileşme ya da yıkım için, ailesinden daha güçlü hale gelmişti. İçinde kabaran tutku, mirasının sert koşulları tarafından adlandırılmaz veya sınırlandırılmazdı. Anılarıyla alay etti, karşısına çıkmaları için onlara meydan okudu. Ama gelmediler.

Ve bunu yapmadıkları için, bir çocuk kadar dikkatsiz bir şekilde koşmaya devam etti - açılan kudret kapısına tamamen hazır değildi

Sanki içinden çıkan eski güç tarafından fark edilecek kadar güçlü ya da gerçek değilmiş gibi onu tokatlayarak yere düşürdü.

Gecenin ilk maddesindeki bir boşluk gibi bir kapı, bir patlama kadar ani ve çarpıcı ve gökler kadar yüksek. Adamın adım atabilmesi için açıldı. Sonra arkasından kapandı.

Yüzü çimlere gömülmüştü. Nefes almak için savaştı, başını kaldırmak için çabaladı. Ama üzerinde yükselen varlığın katıksız gücü onu yere serdi. Öfkesi bir dağın enkazı gibi üzerine çökmüş gibiydi. Öfkesinin altında öyle bir yıkım yatıyordu ki, çaresizliğinin eski ve azalmayan tanrısallaşmasında öyle bir uç noktadaydı ki, eğer yapabilseydi onun için ağlayabilirdi. Ama onun muazzam öfkesi gözünü korkutmuş, kırılğanlığını kendine karşı çevirmişti. Ona bakmak için yüzünü çimden kaldıramıyordu.

Kendini son derece uzun ve güçlü hissediyordu. Bir an için onun kendisini fark edemeyeceğini, fark edemeyeceği kadar küçük olduğunu düşündü. Şüphesiz yanından geçip gidecek ve kendi işine bakacaktı. Ama hemen ardından umudu suya düştü. Adamın bakışları bir mızrağın ucu gibi omuzlarının arasında parlıyordu.

Sonra konuştu. Sesi çöl güneşi altındaki toprak kadar ıssız, veba güneşinin tahribatı kadar çarpık ve yırtıktı. Ama öfke ona güç veriyordu.

"Kendi Ölülerinizin Avcısı, beni tanıyor musunuz?"

Hayır, nefes nefese kaldı. *Hayır.* Zavallı duruşunu değiştirmek için çabalarken parmakları balçığı oyuyordu. Bunu ona yapmaya hakkı yoktu. Yine de bakışları ona saplandı ve hareket edemedi.

Sanki kadının direnişinin hiçbir anlamı yokmuş gibi cevap verdi:.

"Ben Kevin. Loric'in oğlu. Konsey'in Yüce Lordu. Yedi Koğu'sun kurucusu. Ve kendi elimle Toprağın Kirletilmesi'ni gerçekleştiren kişi. Ben Kevin Landwaster'ım."

Buna karşılık, inlemekten başka bir şey yapamadı. Yüce Tanrım. Oh, Yüce Tanrım.

Kevin.

Onun kim olduğunu biliyordu.

Berek'in soyundan gelen son Yüce Lord, Kanun Asası'nın son doğrudan mirasçısıydı. Revelstone'daki saltanatının mucizesi ve cömertliği Kan Muhafızları'nın hizmetini kazanmış, Devlerin dostluğunu onaylamış, Konsey'in Toprak Gücü'ne bağlılığını ilerletmiş, tüm Topraklara güzellik ve amaç vermişti. Ve başarısız olmuştu. Despiser tarafından kandırılmış ve yenilgiye uğratılmış, Toprak'ın savunmasında yetersiz olduğunu kanıtlamıştı. Kendi hataları yüzünden, sevgisinin ve hizmetinin nesnesi mahkum olmuştu. Ve bu kaderi anladığı için umutsuzluğa düşmüştü.

Çılgınca, Kutsallıktan Arındırma Ayini hilesini tasarlamıştı; Lord Foul'un bu sayede geri alınacağına inanıyordu - Toprak için yüzyıllarca süren yıkımın bedelinin Despiser'in çöküşünü satın alacağını düşünüyordu. Bu nedenle Kiril Threndor'da, Fırtına Dağı'nın kalbinde buluşmuşlardı, çılgın Lord ve habis düşman. Birlikte korkunç Ayini harekete geçirdiler.

Ama sonunda Lord Foul gülerken düşen Kevin oldu. Kutsala saygısızlığın dünyayı Despite'dan kurtaracak gücü yoktu.

Yine de kederli hikâyesinin tamamı bu değildi. Lena ve Covenant'ın kızı, daha sonraki Yüce Lord Elena, sevgisi ve nefretinin karışıklığıyla yanılgıya düşerek, Landwaster'ın umutsuzluğunun reddedilemez bir güç kaynağı olacağını düşünmüştü; ve böylece Ölüm Yasası'nı çiğnemek için onu seçmiş, Despiser'a karşı savaşa fırlatmak için onu doğal mezarından çıkarmıştı. Ama Lord Foul bu girişimi ona karşı çevirmişti. Hem o hem de Kanun Asası kaybedilmişti; ve Ölü Kevin düşmanına hizmet etmek zorunda kalmıştı.

Thomas Covenant ve Saltheart Foamfollower'ın Despiser'ı mağlup etmesiyle rahat bir nefes almıştı.

Ama bu zafer artık üç bin yıl geçmişti. Güneşboğan Toprak'ta kol geziyordu ve Lord Foul zafere giden yolu bulmuştu. Kevin'in dehşeti ve öfkesi sel gibi akıyordu. Sesi müthiş bir baskı altındaki bir kablo kadar sertti.

"Biz kendi yolumuzda akrabayız - Despite'in kurbanları ve canlandırıcıları. Bana kulak vermelisiniz. Kendine güvenme

Burada seçim yok. Ülkenin ihtiyacı başka seçenek tanımıyor. Bana kulak vermelisiniz. *Mecbursunuz!"*

Bu sözcük onun içinde yankılandı, yankılandı ve yalvardı. *Zorundaydı*. Onu korkutmak için gelmemiştir, ona zarar vermek istemiyordu. Aksine, ona yaklaşmıştı çünkü yaşayanların arasına karışmak, Despiser'ın entrikalarına karşı kendini göstermek için başka bir yolu yoktu.

Olmalı.

Bunu anlamıştı. Parmakları çimenleri kavramakta gevşedi; duyuları onun şiddetine boyun eğdi. Bana ne olduğunu söyle, dedi sanki artık seçim yapmasına gerek yokmuş gibi. Ne yapmam gerektiğini söyle.

"Beni dinlemek istemeyeceksiniz. Gerçekler acıdır. İnkâr etmeye çalışacaksınız. Ama inkâr edilmeyecek. Korkuyu başımın üzerinde taşıdım ve gerçeği reddeden umutla kör olmadım. Bana kulak vermelisiniz."

Olma

lı.

Evet.

Söyle bana.

"Linden Avery, İnançsız'ın çılgın niyetini durdurmalısın. Onun amacı Despite'in eseridir. Ondan önce benim yaptığım gibi, o da sevdiği şeyi yok etmeye çalışıyor. Ona izin verilmemeli.

"Eğer başka bir yol yoksa, onu öldürmelisin."

Hayır! Korku dolu bir telaşla onun gücüne karşı koymaya çalıştı ama yine de başını kaldıracak gücü yoktu. Onu öldürmek mi? Onun bakışlarıyla kışkırtılan kalbi zorlandı. Hayır! Hayır! Anlamıyorsunuz. O bunu yapmaz.

Ama adamın sesi kadının sırtına bir taş yağmuru gibi indi.

"Hayır. Anlamayan sizsiniz. Sen henüz

umutsuzluğun kurnazlığını anlamayı öğrendim. Ayine gönül vermişken, Lord dostlarımla amacımı tahmin etmelerine izin verdiğimi düşünebiliyor musunuz? Size böyle bir görme yeteneği bahsedildi mi ve siz hâlâ göremiyor musunuz? Kötülük tüm gücüyle yükseldiğinde, gerçeği aşar ve iyilik kisvesine bürünebilir.

keşfedilme korkusu olmadan. Bu şekilde kendi sonumu getirdim.

"Ölüler arasındaki dostlarının onun için tasarladığı yolda yürüyor. Ama onlar da umutsuzluğu anlamıyor. Despiser'a karşı cesur ustalığıyla ondan kurtuldular - ve bu yüzden sadece Desecration'ın olduğu yerde umut görüyorlar. Onların kötülük vizyonu eksik ve yanıltıcı."

Gecenin içinde güç topladı, bir felaket ılığı kadar sarsıcı oldu.

"Niyeti beyaz yüzüğü Lord Foul'un eline yerleştirmek.

"Eğer onun başarılı olmasına izin verirseniz, kederimizin süresi az olacaktır, çünkü tüm Dünya ve Zaman kaybolacaktır.

"Onu durdurmalısınız."

Tüm Tepeler cevap verene kadar tekrarlanıyor, *Must. Zorundayım.*

Bir süre sonra onu terk etti. Gücünün kapısı arkasından kapandı. Ama kadın onun gidişini fark etmedi. Uzun bir süre kör bir şekilde çimlere bakmaya devam etti.

On altı: "Andelain! Affet!"

Daha sonra yağmur yağmaya başladı.

Hafifçe çiseleyen bulutlar yıldızları ve ayı örtüyordu. Yağmur baharın dokunuşu kadar yumuşak, tepelerin ruhu kadar temiz, nazik ve hüzünlüydü. Çimenleri besliyor, çiçekleri kutsuyor, ağaçları damlacıklarla süslüyordu. Hiçbir şekilde yağmur güneşinin histerik öfkesine benzemiyordu.

Yine de dünyadaki son ışığı da kapatarak Linden'i karanlıkta bıraktı.

Çimlerin üzerine uzanmıştı. Tüm iradesi ve hareketleri kaybolmuştu. Başını kaldırmak, secdeden k a l k m a k için hiçbir isteği yoktu. Öğrendiklerinin ezici ağırlığı onu nefes alma arzusundan bile mahrum bırakmıştı. Gözleri yağmuru kırpmadan kabul etti.

Çiseleyen yağmur yaprakların ve çimlerin üzerinde sessiz bir ses çıkarıyordu, narin bir ağıt. Onu alıp götüreceğini, bir daha asla hareket etmesinin istenmeyeceğini düşündü. Ama küçük, mükemmel bir kristalin çanı gibi bağlıydı. İnce notası yas ve acıma duygusu taşıyordu.

Yukarı baktığında Andelain'in tamamen karanlık olmadığını gördü. Sarı bir ışık çimenlere yağmur damlaları saçıyordu. Görünmez bir fitilden yanıyormuş gibi havada sallanan avuç içi büyüklüğündeki bir alevin çınlaması gibi geliyordu.

Ve dans eden ateş ona şarkı söyleyerek hüznünü armağan etti.

Andelain'in Wraith'lerinden biri.

Gördükleri karşısında yüreğini bir acı kapladı ve ayağa kalktı. Böyle şeyler yok edilecekti! Mutabakat'ın Wraithleri ve Andelain'i bile umutsuzluğunun sunağında kurban etmek istemesi, bu kadar zavallı ve kırılgan güzelliğin hayattan koparılmasına izin vermesi! İçgüdüsel olarak, alevin ona neden geldiğini biliyordu.

"Bu yağmurda kayboldum," dedi. Sıktığı dişlerinin ardında öfke yükseldi. "Beni halkıma geri götürün."

Wraith bir yay gibi sallandı; belki de onu anlamıştı. Dans ederek ve çiseleyerek çiseleyen yağmurun içinden uzaklaştı. Damlacıklar düşen yıldızlar gibi ışığını kesiyordu.

Hiç tereddüt etmeden onu takip etti. Etrafını ve içini karanlık kaplamıştı; ama alev berraklığını koruyordu.

Onu yanıltmadı. Kısa bir süre içinde onu arkadaşlarını bıraktığı yere götürdü.

Gilden'in altında, Wraithler bir an için Birinci ve Pitchwife'ın devasa, uyuyan formlarının üzerinde oynadılar. Onlar Toprak'ın yerlileri değildi; kişisel hortlaklar tarafından rahatsız edilmeden, Tepeler'in huzurunda uyukluyorlardı.

Uçuşan alev Vain'i kısa bir süreliğine aydınlattı, siyah kusursuzluğundaki yağmur damlalarını kıvılcımlandırdı, öyle ki Vain sanki parıltılardan oluşan bir oyma giymiş gibiydi. Ebruli gözleri hiçbir şeyi izlemedi, hiçbir şeyi kabul etmedi. Hafif gülümsemesinin hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

Ama Covenant orada değildi.

Wraith sanki onunla daha ileri gitmekten korkuyormuş gibi onu terk etti. Solan bir umut gibi karanlığa doğru uzaklaştı. Yine de gözleri bulutlarla kaplı geceye alıştığında, aradığı şeyi bir anlığına görebildi. Doğudaki alçak bir oyukta yumuşak bir inci parıltısı uzanıyordu.

O yöne doğru hareket etti ve ışık daha parlak hale geldi.

Thomas Covenant'ın Ölülerinin arasında durduğunu gösterdi.

Islak gömleği gövdesine yapışmıştı. Yağmurdan kararmış saçları alnına dağılmıştı. Ama o böyle şeylerden habersizdi. Linden'in geldiğini de görmemişti. Tüm dikkatini geçmişinin hayaletlerine vermişti.

Onları, haklarında duyduğu hikâyelerden ve tasvirlerden tanıyordu. Kan Muhafızı Sancağı Brinn'e yanılmayacak kadar çok benziyordu. Ağırbaşlı ve sade cüppeli adamın tehlikeli gözleri çarpık, insancıl bir ağızla dengelenmişti: Yüce Lord Mhoram. Kadın da benzer şekilde giyinmişti çünkü o da eski bir Yüce Lord'du; berrak güzelliği Covenant'inkini yansıtan kehanetsel bir vahşilikle gölgelenmişti - ya da vurgulanmıştı: Lena'nın kızı Elena'ydı. Ve Dev

Bakışlarında kahkaha, kesinlik ve keder parlayan kişi kesinlikle Saltheart Foamfollower'dı.

Kevin'inkiyle aynı ölçekte olmasa da, yaydıkları güç Covenant'ı korkutmalıydı. Ama onların tehlikesini tadabilecek bir sezgisi yoktu. Ya da belki de yıkıcı niyeti bu tehlikeyi başka bir isimle adlandırıyordu. Sanki onu teselli etmeye gelmişler gibi tüm vücudu onlara doğru can atıyor gibiydi.

Kararlılığını **p e k i ş t i r m e k** için, böylece Dünya'yı yok etmekten vazgeçmeyecekti.

Ve neden olmasın? Bu şekilde, bin yıllık yorgunluk nöbetlerinden kurtulup dinlenebileceklerdi.

Zorundayım, diye düşündü Linden. Alternatifi tamamen korkunçtu. Evet, öyle. Giysileri sıırılsıklam, saçları nemli ve boynuna yapışmış bir halde, topluluğun içine doğru yürüdü; gece Antlaşması'nın Ölülerini şekillendiren öfkesi güçlü ve kararlıydı. Bir zamanlar onların merhametine kalmış olabilirdi. Ama şimdi tutkusu hepsine hükmediyordu. Ona doğru döndüler ve şaşkınlık, acı ve reddedişin karışımıyla sessizliğe gömüldüler. Banner'ın yüzü ona doğru kapandı. Elena'nınki şaşkınlıktan keskinleşmişti. Mhoram ve Foamfollower ona sanki rüyalarını karıştırmış gibi baktılar.

Ama sadece Covenant konuştu. "Linden!" diye kalın bir nefes aldı, az önce ağlayan bir adam gibi. "Berbat görünüyorsun. Ne oldu sana böyle?"

Onu görmezden geldi. Çiseleyen yağmuru takip ederek arkadaşlarıyla yüzleşmeye gitti.

Ay ışığını aşan hayalet gibi bir gümüş parlıyorlardı. Yağmur onların cisimsiz formlarına düşüyordu. Yine de gözleri Andelain'in Toprak Gücü'nün ve Ölüm Yasası'nın kırılmasının onlar için mümkün kıldığı yaşamla keskinleşmişti. Onun önünde gevşek bir yay şeklinde durdular. Hiçbiri korkmadı.

Arkasında, Covenant'ın kaybı, aşkı ve anlayışsızlığı geceye akıyordu ama ona dokunmuyorlardı. Kevin sonunda onun gözlerini açmış, sevdiği adamın neye dönüştüğünü görmesini sağlamıştı.

Ölülerin gözleriyle teker teker karşılaştı. Mhoram'ın burnunun yassı bıçağı onu kırılğanlığının ve gücünün uç noktaları arasında yönlendirdi. Elena'nın gözleri, sanki Covenant'ın Linden'de ne bulduğunu merak ediyormuş gibi spekülasyonla açılmıştı. Banner'ın yüzünde, Brinn'in şirketin *Bhrathairealm*'den kaçışından sonra onu kınadığı kayıtsızlığın aynısı vardı. Foamfollower'ın çikik sakalının arasından görünen yumuşak gülümseme, endişesinin ve pişmanlığının altını çiziyordu.

Bir an için. Linden neredeyse bocalıyordu. Foamfollower, *Jheherrin*'i kurtaran Saf Olan'dı. Bir keresinde Covenant Elena'ya yardım etmek için lavların içine girmişti ve Elena en azından kısmen annesine tecavüz eden adama duyduğu aşk yüzünden çılgınlığa sürüklenmişti. Banner, Kâfir'e Brinn ya da Cail kadar sadakatle hizmet etmişti. Ve Mhoram- Linden ve Covenant onun yatağında sanki bir sığınakmış gibi kucaklaşmışlardı.

Ama burası bir sığınak değildi. Bu konuda yanılmıştı ve gerçek onu dehşete düşürmüştü. Mhoram'ın yatağındaki kollarında Covenant çoktan kutsallığa saygısızlık etmeye karar vermişti, bundan çoktan emin olmuştu. *Niyeti beyaz yüzüğü Lord Foul'un eline yerleştirmektir.* Bunu yapmayacağına dair yemin ettikten sonra, kadının içindeki ıstırap kabardı. Çılgılığı yağmurun üzerinde şiddetle yırtıldı.

"Neden *utanmıyorsun*?"

Sonra tutkusu şiddetli bir rüzgâr gibi esmeye başladı. Onu isteyerek körükledi, söndürmek, cezalandırmak, önündeki gümüş ışıkları ve dehşete düşmüş yüzleri elinden gelse yok etmek istedi.

"O kadar uzun zamandır ölü müsün ki artık ne yaptığını bilmiyorsun? Bir dakikadan diğerine burada neyin önemli olduğunu hatırlayamıyor musunuz? Bu *Andelain*. Ruhlarınızı en az bir kez kurtardı. Ve siz onu yok etmesini istiyorsunuz!"

"Sen." Elena'nın küçümseme ve şefkat karışımı tavrına suçlamalar yöneltti. "Hâlâ onu sevdiğini mi sanıyorsun? Bu kadar kibirli misin? Ona ne faydan oldu ki? Yaşayanlara olduğu kadar ölülere de hükmetmeye bu kadar hevesli olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı."

Onun ihbarı eski Yüce Lord'u delip geçti. Elena cevap vermeye çalıştı, kendini savunmaya çalıştı; ama hiçbir kelime gelmedi. Ölüm Yasası'nı çiğnemişti. Sunbane'in suçu Covenant'ın olduğu kadar onun da suçuydu. Çarpılmış ve kederli bir halde bocaladı, gücünü kaybetti ve koçta gümüşten bir anlık bir parıltı bırakarak söndü.

Ama Linden çoktan Banner'a sırtını dönmüştü.

"Ve sen, o lanet olası kendini beğenmişliğinle. Ona hizmet sözü verdin. *Buna* böyle mi diyorsunuz? Halkınız *burada* olmaları gerekirken Revelstone'da elleri kolları bağlı oturuyor! Hollian öldürüldü çünkü o ur-villerle savaşmak için bizimle gelmediler. Caer-Caverel öldü ve Andelain'in çürümeye başlaması an meselesi. Ama bunu boş verin. Kevin'in Toprakları bir kez mahvetmesine izin vermekten memnun değil misin?" Elinin tersini Covenant'a doğru savurdu. "Onu pataklamak için burada olmalılar!"

Banner cevap vermedi. Covenant'a yalvarır gibi bir bakış attı; sonra o da gözden kayboldu. Kovuğun etrafındaki karanlık derinleşti.

Öfkelenen Linden, Foamfollower'a doğru savruldu.

"Linden, hayır," diye homurdandı Covenant. "Kes şunu." Ateşe çok yakındı. Damarlarındaki yanmayı hissedebiliyordu. Ama adamın talebi onu duraksatmadı. Onunla konuşmaya hakkı yoktu. Ölüsü ona ihanet etmişti ve şimdi de Toprak'a ihanet etmek istiyordu.

"Ve sen, Saf Olan! En azından senin onu bundan daha fazla önemsemeni beklerdim. Halkının ölümünü izlemekten, o Raver'ın beyinlerini parçalamasını görmekten hiçbir şey öğrenmedin mi? Kutsala saygısızlığın *arzu edilir bir* şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Dev irkildi. Vahşice devam etti: "Bunu önleyebilirdin. Eğer ona Vain'i vermeseydin. Ona umut verdiğini düşündürmeye çalışmasaydın, aslında yaptığın şey ona teslim olmayı öğretmekti. Onu pes etmeyi göze alabileceğine inandırdın çünkü Vain ya da başka bir mucize nasıl olsa dünyayı kurtaracaktı. Oh, sen çok safsın. Foul'un kendisi o kadar da Saf değil."

"Seçilmiş-" Foamfollower, "Linden Avery-" diye mırıldandı, sanki ona yalvarmak istiyormuş da nasıl yalvaracağını bilmiyormuş gibi. "Ah, affet- Bu acıyı sana Kara Büyücüsü çekti. O anlamıyor. Yaşarken yoksun olduğu vizyon, ölümdede ona sağlanmıyor. Önünüzdeki yol umudun ve kıyametin yoludur, ama o sadece kendi umutsuzluğunun sonucunu algılar. Despiser'a hizmet etmek için yaratıldığını unutmamalısınız. Böyle bir hizmetin hastalığı onun ruhunu karartıyor Antlaşma, dinle beni. Seçilmiş, affet!"

Parçalar halinde parıltılar saçarak karanlığın içinde kayboldu.

"Lanet olsun!" Covenant hışırdadı. "Lanet olsun!" Ama şimdi küfürleri Linden'a yönelik değildi. Kendisine küfrediyor gibiydi. Ya da Kevin'a.

Tüm kısıtlamalardan kurtuldu. Linden sonunda Mhoram'a döndü.

"Ve sen," dedi zehir gibi sessiz bir sesle. "Sen. Sana 'kahin ve kahin' diyorlardı. Ben de öyle duydum. Ne zaman arkamı dönsem, bana senin yanında olmanı dilediğini söylüyor. Sana herkesten daha çok değer veriyor." Öfkesi ve kederi bir aradaydı ve onları zapt edemiyordu. Covenant'ın bu kadar yanlış yönlendirilmiş olmasına duyduğu öfke; yüklerini paylaşmak için ona çok az güvenmiş olmasına, umutsuzluğu ve yıkımı sorumluluklarını hafifletebilecek herhangi bir sevgi ya da arkadaşlığa tercih etmesine duyduğu gözyaşı. "Ona gerçeği söylemeliydin."

Ölü Yüce Lord'un gözleri gümüş gözyaşlarıyla parladı ama yine de duraksamadı ya da yok olmadı. Yayıdığı pişmanlık kendisi için değildi: onun içindi. Ve belki de Mutabakat içindi. Acı dolu bir gülümseme ağzını büktü. "Linden Avery" -adını tuhaf bir şekilde sert ve nazik bir şekilde telaffuz etti- "beni memnun ediyorsun. Sen ona layıksın. Her şeyin yargılanmasında onunla birlikte adil bir şekilde durabileceğinden asla şüphe etme. Ölümlere keder verdin. Ama senin kim olduğunu anladıklarında, onlar da aynı şekilde sevinecekler. Sizden sadece şunu rica ediyorum: Onun da size layık olduğunu hatırlamaya çalışın."

Resmi bir şekilde avuçlarını alnına dokundurdu, sonra da kalbini ortaya çıkarırcasına kollarını iki yana açtı. "Dostlarım!" dedi çınlayan bir sesle, "İnanıyorum ki galip geleceksiniz!"

Eğilmeye devam ederek yağmurun içinde kayboldu ve gitti. Linden aptal aptal arkasından baktı. Çiseleyen yağmurun serin dokunuşu altında, birden utançtan yanmaya başladı.

Ama sonra Covenant konuştu. "Bunu yapmamalıydın." Ulumamak için kendini zor tutarken sesi kısıldı. "Bunu hak etmiyorlar."

Buna karşılık, Kevin'in *Must! diye* bağırarak pişmanlığa yer bırakmadı. Mhoram ve diğerleri Covenant'ın geçmişine aitti, onun değil. Kendilerini, onun önem vermeyi öğrendiği her şeyi mahvetmeye adanmışlardı. En başından beri, Ölüm Yasası'nın çiğnenmesi yalnızca Despiser'a hizmet etmişti. Ve hâlâ da ona hizmet ediyor.

Covenant'a dönmedi. Karanlıkta zar zor seçilebilen şeklinin bile onu Tepeler gibi ağlatacağından korkuyordu. Sert bir şekilde, "Bunu bu yüzden yaptın, değil mi? *Harucha*'nin geride kalmasını sağladın. Kevin'in Kan Muhafızlarına yaptıklarından sonra, seni durdurmaya çalışacaklarını biliyordun."

Onun kendine hâkim olmak için çabaladığını ve başarısız olduğunu hissetti. Ölümünü, onu şimdi tutkusunun kesiklerine karşı savunmasız kılan acı ve Sevincin akut ve içinden çıkılmaz bir karmaşasıyla karşılamıştı. "Bundan daha iyisini biliyorsun," diye karşılık verdi. "Kevin sana ne dedi?"

Kışın nefesi gibi acı bir sesle, "Ona yüzüğü asla vermeyeceğim. Asla." Bunu kaç kez söylediğini sanıyorsun? Kaç kez söz verdin-?" Aniden arkasını döndü, kollarını ona vurmak ya da onu uzaklaştırmak için kaldırdı. "Seni inanılmaz piç!" Onu göremiyordu ama duyuları karanlıkta onu tam olarak seçti. Ham granitten oyulmuş bir amaç simgesi kadar katı ve inatçıydı. Acı içinde haykırmamak için ona öfkelenmek zorunda kaldı. "Senin yanında babam bir kahramandı. En azından o

"Kendinden başka kimseyi öldürmeyi *planlamıyor*." Etrafındaki siyah yankılar geceyi iğrençleştiriyordu. "Yaşamaya devam edecek cesaretin bile yok mu?"

"Linden." Ona nasıl acı verdiğini, ağzından çıkan her kelimenin ona nasıl bir kezzap gibi çarptığını yoğun bir şekilde hissetti. Yine de onunla mücadele etmek yerine, ona ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Kevin sana ne söyledi?"

Ama onun üzüntüsünü dikkate almadı. Ona ihanet etmek istiyordu. Bu çok acınası bir durumdu: aksini hak edecek ne yapmıştı ki? Ama onun amacı aynı zamanda Dünya'yı da yok edecekti - tüm yozlaşma ve kötülüğe rağmen Andelain'i hala kalbinde besleyen, Dünya gücüne ve güzelliğine hala değer veren bir dünyayı. Çünkü o pes etmişti. Sanki ne yaptığını biliyormuş gibi Yasak Ateş'in içine girmiş ve yükselen kötülüğün içindeki son sevgiyi de yakmasına izin vermişti. Geriye sadece rol yapmak ve alay etmek kalmıştı.

"Findail'i dinliyorsun," diye çıkıştı ona. "Seni savaşmaya devam etmektense Ülke'nin acısına son vermenin daha iyi olacağına ikna etmiş. Sana annemden bahsetmeye korkuyordum çünkü benden nefret edeceğini düşünüyordum. Ama bu daha kötü. Benden nefret etseydin, en azından savaşmaya devam edebileceğini umabilirdim."

Sonra hıçkırıklar içine doldu. Onları zar zor tuttu.

"Sen benim için her şeydin. Ölmüş olabilecekken beni yeniden yaşattın. Denemeye devam etmem için beni ikna ettin. Ama sen vazgeçmeye karar verdin." Gerçek, onu ıslak karanlıktan çıkaran endişe kadar açıktı. "Foul'a yüzüğünü vereceksin."

Bunun üzerine içinden acı bir sızı koptu. Ama bu inkâr değildi. O bunu tam olarak okudu. Korkuydu. Tanınma korkusu. Bu bilgiyle ne yapabileceği korkusu.

"Öyle söyleme," diye fısıldadı. "Anlamıyorsun." El yordamıyla onu ikna edebileceği, rızaya zorlayabileceği ya da en azından yargılamaktan vazgeçirebileceği bir isim arıyor gibiydi "Bana güvendiğini söylemiştin."

"Haklısın," diye cevap verdi, aynı anda hem kederli, hem ağlamaklı hem de öfkeliydi. "Anlamıyorum."

Daha fazla dayanamadı. Ondan uzaklaşarak yağmura doğru kaçtı. Adam sanki içinde bir şeyler parçalanıyormuş gibi arkasından ağladı; ama kadın durmadı.

Gecenin bir yarısı, çiseleyen yağmur bir yaz fırtınasının tüm şiddetine büründü. Soğuk ve sert bir sağanak tepeleri dövdü; rüzgâr dalları ve çalıları kesti. Ama Linden sığınacak bir yer aramadı. Korunmak istemiyordu. Antlaşma onu çoktan o yola sokmuş, gerçeklerden çok fazla uzak tutmuştu. Belki de ondan korkuyordu - yapmak istediği şeyden utanıyordu ve bu yüzden bunu gizlemeye çalışıyordu. Ama Andelain'in karanlık gecesi boyunca, onun da kendisini kendi iyiliği için korumaya çalıştığını kabul ederek ona haksızlık etti - önce Joan'ın sıkıntısına ve Ülke'nin ihtiyacına karışmaktan, sonra Lord Foul'un kötülüğünün etkisinden, sonra da ölümünün gerekli mantığından. Ve şimdi de umutsuzluğunun sonuçlarından. Böylece Dünya'nın kaybından dolayı suçlanmaktan kurtulacaktı.

Ona bu adaleti sağladı. Ama bundan nefret ediyordu. O klasik bir vakaydı: İntihara karar vermiş ve kurtarılmak istemeyen insanlar genellikle canlarına kıymadan önce sakin ve emin olurlardı. Eğer daha az öfkeli olsaydı, ona acımak kalbini kırardı.

Onun kötü olduğuna inanabilseydi, kendi durumu daha kolay olurdu. Ya da onun aklını kaçırdığından emin olsaydı. O zaman tek sorumluluğu ne pahasına olursa olsun onu durdurmak olurdu. Ama içinde bulunduğu ikilemin en korkunç yanı, onun bu kaynaşmış kesinliğinin sağlık duyularına ne delilik ne de kötülük olarak görünmesiydi. Deli ya da kötü niyetli olduğu açıkça belli olan bir niyetin pençesindeyken, her zamankinden daha fazla, ilk aşık olduğu aynı güçlü, tehlikeli ve yılmaz adam gibi görünüyordu. Onu asla reddedememişti.

Yine de Kevin Toprak'ı herkes kadar sevmişti ve protestosu fırtına gibi onu dövüyordu. *Kötülük tüm gücüyle yükseldiğinde*

güç, gerçeği aşar ve korkmadan iyilik kisvesine bürünebilir-

Kötü ya da deli. Onun içine girip, en derin benlik kavramlarını ondan söküp almadıkça ve onlara bakmadıkça, aradaki farkı anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Ama daha önce bir kez, *Elohim* tarafından ruhuna dayatılan sessizlikten onu geri getirmeye çalışarak *onun* içine girdiğinde, ona Marid şeklinde görünmüştü - bir Raver ve Sunbane tarafından canavarlaştırılmış masum bir adam. Despiser için bir araç.

Bu yüzden ondan kaçtı, titreyerek ve umutsuzca tepelerin arasına koştu. Ona sahip olmadan gerçeği öğrenemezdi. Ve ele geçirmenin kendisi kötüydü. Bir çeşit öldürme, bir çeşit ölümdü. Annesini ölümün gücü için iyileşmemiş hırsının karanlığına çoktan kurban etmişti.

İstemediği için sığınak aramamıştı. Covenant'tan kaçtı çünkü onunla yüzleşmenin nelere yol açacağından korkuyordu. Ve fırtına esip etrafını sararken yürümeye devam etti çünkü başka seçeneği yoktu. Doğuya, güneşin doğacağı yere doğru ilerliyordu - Fırtına Dağı'nın çömelmiş yüksek omuzlarına ve tacına doğru.

Lord Foul'a doğru.

Amacı delilik kadar acımasızdı ama başka ne yapabilirdi ki? Covenant krizine ulaşmadan önce Despiser'la karşılaşmak ve onu alt etmek için çabalamaktan başka ne yapabilirdi? Onu ele geçirmeden, kendisini, onu ve Toprak'ı karanlığa olan kapasitesinin sıcak acısına maruz bırakmadan onu kurtarmanın başka bir yolu yoktu.

Doğru, diye düşündü. Yapabilirim, bunu hak ettim.

Kendine yalan söylediğini biliyordu. Despiser herhangi bir Raver'dan korkunç derecede daha güçlü olabilirdi; ve o *samadhi* Sheol'un basit yakınlığından zar zor kurtulmuştu. Yine de ısrar etti. Geceye, ayı ve yıldızları kapatan fırtınaya rağmen, geçmiş yaşamının da tıpkı Toprak gibi, yozlaşmanın ele geçirdiği bir arazi olduğunu apaçık görüyordu. Ebeveynlerinin mirasının onu sıradan sağlıktan mahrum bırakmasına izin vermişti.

ve büyüme, karanlık bir arzunun günlerini bir Raver gibi yönetmesine izin vermişti. Bir anlamda, babasının ona "*Sen beni zaten hiç sevmedin*" dediği andan itibaren nefret tarafından ele geçirilmişti - ölümden olduğu kadar yaşamdan da nefret ediyordu. Ama sonra Covenant onun varlığına, tıpkı Toprak'a girdiği gibi girmiş ve her şeyi değiştirmişti. Umutsuzluğu hak etmiyordu. Ve onu çarpıtan, sevgi kapasitesini söndüren, onu yaşamın canlılığından koparan Rağmen'le yüzleşmeye hakkı vardı. Hak ve gereklilik.

Gece boyunca doğuya doğru ilerledi. Fırtına yavaş yavaş dindi, çiselemeye başladı ve sonra dağıldı, yıldızlarla bezenmiş ve dokunaklı bir gökyüzü ortaya çıktı. Neredeyse tam arkasından batan ayın ince kıvrımı ona yolunun doğru olduğunu söylüyordu. Hava sıırılsıklam giysilerine ve ıslak tenine soğuk geliyordu; saçları sırtından aşağı titreyerek su döküyordu. Ama Andelain onu ayakta tutuyordu. Dipsiz göklerin altındaki bereket, her şeyi mümkün kılıyordu. Kalbi onun yüklerine karşı kalktı. Yürümeye devam etti.

Ama bir sırtı aşp gün doğumunun ilk net görüntüsüyle karşılaştığında durdu; dehşet içinde donakalmıştı. Yamaçlar ve ağaçlar yağmur damlalarıyla ağırlaşmıştı; ve her bir boncuk ışığı çekirdeğinde yakalayarak güneşe küçük bir şafak parçasını geri yankıladı, böylece tüm çimenler ve ormanlar parıltılarla süslendi.

Sarı parıltılar ölümcül bir şekilde vermilyonla renkleniyor.

Günebakan tepelerin üzerinde yükselirken güneşin üzerinde bir veba halesi vardı.

O kadar silikti ki sadece gözleri fark edebilirdi. Ama oradaydı. Ülkenin son güzelliğine tecavüz başlamıştı.

Uzun bir süre hareketsiz kaldı, Sunbane'in Andelain'in artık Yasası'na beklenmedik bir hızla saldırması karşısında eski felcine şaşırdı. Hiçbir gücü yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama kalbi savunacak bir şeyler aradı ve buldu da. Arkadaşları onun topraktan gelen hislerinden yoksundu. Güneşboğan'ın kendilerine doğru yükseldiğini göremeyeceklerdi;

ve böylece Devler kendilerini korumak için taş aramayacaklardı, "Andelain! Affet!"

Marid gibi yıkım ve kendinden nefret eden yaratıklara dönüşeceklerdi.

Onları fersah fersah geride bırakmıştı, onları uyarmak için zamanında geri dönmesi mümkün değildi. Ama denemek zorundaydı. Ona ihtiyaçları vardı.

Diğer tüm niyetlerini bir kenara bırakarak, geldiği yöne doğru umutsuzca koşmaya başladı.

Tepenin altındaki vadi hâlâ derin gölgeler içindeydi. Çılgınca koşuyordu ve gözleri yavaş yavaş alışıyordu. Yamacın yarısına gelmeden önce neredeyse Vain'le çarpıştıyordu.

Adam, fersahlar boyunca anında tercüme edilmiş, geçiş olmaksızın alacakaranlık havadan belirmiş gibi görünüyordu. Ama ondan uzaklaşıp dengesini sağlamak için sendelediğinde, onun bütün gece kendisini takip etmiş olması gerektiğini fark etti, dikkati düşüncelerine ve Andelain'e o kadar odaklanmıştı ki onun varlığını hissetmemişti.

Arkasında, vadinin dibinde Covenant, Birinci ve Pitchwife vardı. Demondim-yaratılığını takip ediyorlardı.

Dinlenmeden geçirdiği iki gecenin ardından Covenant bitkin ve ateşli görünüyordu. Ama adımlarından kararlılık fışkırıyordu. Hayatını kurtarmak için durmazdı, hele de Linden tehlikeye doğru ö n d e n giderken. Umutsuzluğa kapılacak türden bir adama benzemiyordu.

Ama onun çelişkilerini düşünecek zamanı yoktu. Güneş tepenin üzerinde yükseliyordu. "Güneşboğan!" diye bağırdı. "O burada! Taşı bulun!"

Covenant tepki vermedi. Onu tekrar bulmuş olması dışında hiçbir şeyi kavrayamayacak kadar yorgun görünüyordu. Pitchwife dehşet içinde tepeye baktı ama İlk hemen vadiyi herhangi bir kaya parçası var mı diye taramaya başladı.

Linden işaret etti ve Birinci onu gördü: biraz uzaktaki yamacın dibine yakın küçük, sert bir kaya parçası. Hemen kocasını kolundan yakaladı ve koşarak o yöne doğru çekti.

Linden güneşe doğru baktı ve Devlerin birkaç dakika içinde taşlara ulaşacağını gördü.

Tepki olarak tüm gücü tükenir gibi oldu Mutabakat ona doğru geliyordu ve onunla nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu. Yorgun bir şekilde çimlere yığıldı. Gece boyunca kendisi için tanımlamaya çalıştığı her şey kaybolmuştu. Şimdi yeniden onun arkadaşlığına katlanmak, onun vahşi amacının sürekli varlığında yaşamak zorunda k a l a c a k t ı . Andelain'de Günebakan ilk kez doğuyordu- Gözyaşlarını gizlemek için yüzünü kapattı.

Adam onun önünde durdu. Bir an için onun oturacak kadar aptal olmasından korktu. Ama adam ayakta durmaya devam etti, böylece botları onu güneşten koruyacaktı. Yorgunluk, ağıt ve inatçılık yayıyordu.

Sertçe, "Kevin anlamıyor. Onun yaptığını yapmaya hiç niyetim yok. Toprak'a karşı kendi elini kaldırdı. Foul, Kutsala Saygısızlık Ayinini tek başına yapmadı. Sadece paylaştı. Sana zaten bir daha asla güç kullanmayacağımı söyledim. Ne olursa olsun, sevdiğim şeyi yok eden kişi ben olmayacağım."

"Ne fark eder ki?" Acılarının ona hiçbir faydası yoktu. Bir zamanlar dünyaya katlandığı tüm sertlik gitmişti ve geri gelmeyi reddediyordu. "Vazgeçiyorsun. Toprağı boş ver. Hâlâ onu kurtarmak isteyen üçümüz varız. Bir şeyler düşüneceğiz. Ama sen kendini terk ediyorsun." Bunun için seni affetmemi mi bekliyorsun?

"Hayır." Protesto ses tonunu düzensizleştirdi. "Yapmayacağım. Artık senin için yapabileceğim hiçbir şey kalmadı. Arazi'ye de yardım edemem. Foul ben buraya gelmeden çok önce o işi halletti." Öfkesini anlayabiliyordu. Ama bundan çıkardığı sonuç hiç mantıklı değildi. "Bunu kendim için yapıyorum. Yüzüğün ona istediğini vereceğini sanıyor. Ben daha iyi biliyorum. Yaşadıklarımın sonra daha iyi *biliyorum*. O yanılıyor."

Kesinliği onu çürütmeyi imkânsız hale getiriyordu. Bildiği tek argüman bir zamanlar babasına karşı kullandığı argümanlardı ve onlar da her zaman başarısız olmuştu. İçinde yutulmuşlardı

Karanlık - kendine acıma duygusu kötülüğe dönüştü ve onun ruhunu yiyip bitirmek için ortaya çıktı. Hiçbir tartışma yeterli olmazdı.

Hayal meyal, Devler'e uçuşuyla ilgili nasıl bir açıklama yaptığını merak etti.

Ama kendi kendine yemin etti, seni durduracağım. Bir şekilde. Hiçbir kötülük onun teslimiyetinin kötülüğü kadar büyük değildi. Sunbane Andelain'e dönüşmüştü. Asla affedilemezdi.

Her nasılsa.

O günün ilerleyen saatlerinde, şirket Tepeler arasında doğuya doğru ilerlerken, Linden bir fırsatını bulup Pitchwife'la birlikte Covenant ve İlk'ten uzaklaştı. Biçimsiz Dev'in canı çok sıkıydı. Grotesk yüz hatları sanki çehresini çirkinlikten koruyan temel neşesini kaybetmiş gibi kederli görünüyordu. Yine de sıkıntısını dile getirmeye isteksiz olduğu belliydi. İlk başta bu isteksizliğin kendisine karşı duyduğu yeni bir güvensizlikten kaynaklandığını düşündü. Ama onu inceledikçe, ruh halinin o kadar basit olmadığını gördü.

Onun mutsuzluğunu daha da arttırmak istemiyordu. Ama arkadaşları adına acı çekmeye istekli olduğunu sık sık göstermişti. Ve Despiser'a yüzüğünü vermek için acil bir antlaşmaya ihtiyacı vardı.

Duyulmaması için yumuşak bir sesle, "Pitchwife, yardım et bana. Lütfen."

Kadın adamın cevabının kasvetli tonuna hazırlıklıydı ama önemine değil. "Yardım yok," diye yanıtladı adam. "Onu sorgulamayacak."

"O-?" Linden başladı, sonra kendini tuttu. Dikkatle, "Sana ne söyledi?" diye sordu.

Ağrılı bir an boyunca Pitchwife hareketsiz kaldı. Linden ona zaman tanımak için kendini zorladı. Adam ona bakmıyordu. Bakışları, sanki çoktan parlaklıklarını kaybetmişler gibi, asık suratla tepelerde dolaşıyordu. Onun duyuları olmadan, Andelain'in henüz Ayboğan'dan zarar görmediğini göremiyordu. Sonra iç çekerek, kasvetinden kelimeler çıkardı.

"Bizi uykumuzdan uyandırıp peşinizden gelmemizi sağlayarak, artık amacının Ülkeyi yok etmek olduğuna inandığını açıkladı. Ve Gossamer Glowlimn karım onu sorgulamayacak.

"Onun her türlü güvene layık bir Dünya dostu olduğunu kabul ediyorum ama siz de aynı şekilde bunu hak ettiğinizi defalarca kanıtlamadınız mı? Siz Seçilmişler'siniz ve aramızdaki yerinizin gizemi hakkında bize hiçbir bilgi verilmedi. Yine de *Elohim* sana Güneş-Bilge adını verdi. İyileşme umudu veren görüşe yalnızca sen sahipsin. Arayışımızın yükleri defalarca sana düştü ve sen onları iyi bir şekilde üstlendin. Devler ve Clave'in kurbanları arasında bu kadar çok restorasyon gerçekleştiren senin bir gecede delirdiğine ya da zalimleştiğine inanmayacağım. Ve ondan güvenini çekmişsin. Bu çok vahim bir durum. Sorgulanmalı. Ama o Aramanın İlki. Yasaklıyor.

"Seçilmiş-" Sesi sanki ondan bir şey istiyormuş da ne olduğunu bilmiyormuş gibi içten bir yalvarışla doluydu. "Ondan başka umudumuz olmadığına dair onun sözü var. Eğer yalan söylüyorsa, o zaman her şey kaybedilmiş demektir. Beyaz yüzük onda değil mi? Bu yüzden ona olan inancımızı korumalı ve hareketsiz kalmalıyız. Kendini kıyametinin bıçak sırtında bulursa, kuşklarımızla onu fazla zorlamamalıyız.

"Ama onun hesap vermeye çağrılmaması gerekiyorsa, hangi ahlak ya da adalet sizin sorgulanmanıza izin verir? Bu hikâyenin eksikliği çok acı olsa da bunu yapmayacağım. Eğer size eşit derecede güvenilmeyecekse, en azından eşit derecede sessiz bırakılmalısınız."

Linden nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Onun sıkıntılı durumundan üzüntü duyuyor, adilliğinden memnun oluyor ve Birinci'nin tavrı karşısında öfkeleniyordu. Yine de Swordmain'in yerinde olsaydı o da aynı pozisyonu almaz mıydı? Kevin Landwaster başka biriyle konuşmuş olsaydı, İnançsız'a olan güvenini tazelemekten gurur duymaz mıydı? Ama bu tanıma onu daha da yalnız bırakmıştı. Pitchwife'ı kendi davasına ikna etmeye çalışmaya hakkı yoktu. Hem o hem de karısı, onları birbirlerine düşürmeye çalışmasından daha iyisini hak ediyorlardı.

ya da Covenant'a karşı. Yine de ona doğrudan karşı çıkmak dışında kendi akıl sağlığını test etmenin ya da onaylamanın bir yolu yoktu.

Sabit yorgunluğu ve kararlılığıyla bile ona o kadar değer veriyordu ki, ona duyduğu arzunun keskinliğine dayanmakta güçlük çekiyordu.

Kendi yorgunluğu ve yenilgisi onu engebeli çimlerin üzerinde tökezletti. Ama Pitchwife'ın desteğinin tesellisini reddetti. Wanly ona sordu, "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Ben hiçbir şey yapamam." Kadına duyduğu empati onu asidik yapmıştı. "Seninkine denk bir görüşüm yok. Gerçek benim için açıklığa kavuşmadan önce, yapılması gereken her şeyin zamanı gelmiş ve geçmiş olacak. Yapılması gereken her şeyi sen yapmalısın." Adam durakladı; kadın onun sözünü bitirdiğini, yoldaşlıklarının sona erdiğini düşündü. Ama sonra dişlerinin arasından yumuşak bir sesle, "Yine de şunu söylüyorum. Seçilmiş. Vain Demondim-spawn'ın *Elemesnedene*'in tuzaklarından kaçmasını sağlayan sendin. Sandhold'dan kurtuluşumuzu mümkün kılan sendin. Cable Seadreamer hariç herkesi Dünyanın Sonu Solucanı'ndan kurtaran sendin, Dünya Dostu'nun kendisi neredeyse mahvolmak üzereyken. Ve Yasak Ateşi'ni söndürmenin yolunu bulan da sendin. Senin değerini çok yönlü ve kesin.

"Birinci dilediğini seçecek. Eğer benden istersen sana hayatımı veririm."

Linden onu duydu. Bir süre sonra sadece "Teşekkürler" dedi. Hiçbir kelime yeterli değildi. Kendi şaşkın sıkıntısına rağmen, ona ihtiyacı olan şeyi vermişti.

Birlikte sessizlik içinde yürüdüler.

Ertesi sabah, güneşin kızıl aurası tüm şirketin görebileceği kadar belirgindi.

Linden'in açık sınırları Tepeler'i araştırdı, Andelain'in Sunbane'e verdiği tepkiyi yokladı. İlk başta hiçbir şey bulamadı. Havada çiçekler, çiy ve ağaç özsuyunun karışımından oluşan aynı keskin tat vardı. Yamaçlarda bol miktarda *Aliantha* vardı. Yakındaki yaldız ve söğüt ağaçlarında fark edilebilir bir hastalık yoktu. Ve

Uçuşan ya da koşuşturan ve tekrar uzaklaşan kuşlar ve hayvanlar herhangi bir yanıştan muzdarip değildi. Bölgenin kalbinde hazine gibi duran Toprak Gücü, yozlaşmanın baskısına hâlâ dayanıyordu.

Ama öğlene doğru bu artık doğru değildi. Ağaçların gövdelerinde sancılar başlamış, yaprakların damarlarında ağrılar oluşmuştu. Böceklerin sayısı arttıkça kuşlar çılgına dönmüş gibiydi; ama orman canlıları korkmuş ve saklanmaya başlamıştı. Otların uçları kahverengiye dönmüştü; bazı çalılarda yanıklık belirtileri görülüyordu. Uzaklardan gelen bir fetor esintiyle birlikte yavaşça geliyordu. Ve yer hafif, duygusal titremeler yaymaya başladı - Linden'den başka kimsenin hissetmediği, elle tutulamayan bir titreme. Ayakkabılarının içindeki ayak tabanları acıyordu.

Covenant küfürler mırıldanarak öfkeyle doğuya doğru ilerledi. Onun güvensizliğine rağmen Linden, Andelain'e duyduğu öfkenin gerçek olduğunu gördü. Tepeler'den geçişini, Despiser'ın krizine doğru ilerleyişini hızlandırmak için gücünün sınırlarını zorladı. Sunbane onu amacına bağladı. Linden inatla ona ayak uydurdu, onun önüne geçmesine izin vermemeye kararlıydı. Onun öfkesini anlıyor, paylaşıyordu: bu yerde kızıl güneş korkunçtu, dayanılmazdı. Ama öfkesi, Andelain'in iyi ya da kötü zarar görmesine son verebilecek her türlü çılgınlığı yapabilecekmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Devler arkadaşlarına cesaretle eşlik ettiler Covenant'ın en iyi temposu Pitchwife için zor değildi; Birinci çok daha hızlı gidebilirdi. Ve yüz hatları daha fazla hız arzusuyla keskinleşmişti, Arayış'a bir son vermek istiyordu, böylece kocasıyla arasına giren soru cevaplanıp bitecekti. Kendisini Covenant'ın kısa adımlarıyla sınırlamanın zorluğu açıkça görülüyordu. Şirket gün boyunca ilerlerken, o kendini acımasızca sessiz tuttu Annesi doğum sırasında ölmüştü; babası ise Soulbiter'da. Pitchwife'ın sıcaklığının kendisi için ne kadar önemli olduğunu kabul etmek istemiyormuş gibi davranıyordu.

Bu nedenle, Linden İlk'e karşı garip, dile getirilmeyen bir yakınlık hissetti. Swordmain'in tavrına kızması imkânsızdı. Ve Pitchwife'dan asla sözünü tutmasını istemeyeceğine dair kendi kendine yemin etti.

Vain arkadaşlarının arkasında boş adımlarla yürüyordu. Ama Findail'den hiçbir iz yoktu. Kadın aralıklarla onu aradı ama Findail bir daha ortaya çıkmadı.

O akşam Covenant gecenin ancak yarısında uyudu; sonra sanki arkadaşlarının önüne geçmeye çalışıyormuş gibi tekrar yoluna devam etti. Ama Linden yorgun uykusunda bir şekilde onun gittiğini hissetti. Kendini uyandırdı, Devleri hafifçe zonklayan çimlerden yukarı çağırdı ve onun peşinden gitti.

Gün doğumu şafağa bir bereket havası, ağaçlara ve çalılara ise korku fısıltısı gibi bir hışırtı getirmişti. İhlamur yaprakların dallarında inlediğini, yeşilliklerin ağlamaklı bir şekilde sızladığını hissetti. Yakında Tepeler, Toprak'ın geri kalanı gibi kurban edilmiş çaresizliğe düşecekti. Yabani bir şekilde büyüyecek, kuruyup harabeye dönecek, çürüyecek, seller tarafından ezileceklerdi. Ve bu düşünce onu Covenant kadar vahşi kılıyor, o kendini tüketirken ona ayak uydurmasını sağlıyordu. Yine de yeşilin ve ağacın sessiz acısı Sunbane'in en kötü etkisi değildi. Duyuları ham bir hassasiyete dönüşmüştü: Çimlerin altında, ağaç köklerinin altında, Andelain'in kemiklerinin ateşinin neredeyse fiziksel olacak kadar keskinleştiğini biliyordu. Tepelerin Toprak Gücü'nde tiksinti dolu bir mide bulantısı yükseliyordu. Sanki açık bir yaranın üzerinde yürüyormuş gibi bağırsakları titriyordu.

Covenant'ın adımları giderek ağırlaştı. Andelain artık ona destek olmuyordu. Gittikçe azalan gücünün daha fazlası Sunbane'in yozlaşmasını engellemeye gidiyordu. Sonuç olarak, bereketli güneşin yüzeysel etkisi çok azdı. Birkaç ağaç inleyerek uzadı, acıyla büküldü; bazı çalılar dallarını saygısızlık uzuvları gibi kaldırdı. Bütün kuşlar ve hayvanlar kaçmış gibiydi. Ancak ağaçların ve otların çoğu, içinde büyüdükları toprağın gücüyle korunuyordu. *Aliantha* yüzyıllardır olduğu gibi inatla kendilerine sarıldı. Sadece

Tepelerin analitik canlılığı gitmişti - sadece mükemmel ve konsantre sağlığın yayılması - sadece enfes canlılık.

Ancak, alttaki kaya ve topraktaki hastalık durmaksızın arttı. O gece Covenant yorgunluk ve *elmas sarhoşluğu* uykusuna *daldı*. Ancak Linden kendi yorgunluğuna rağmen uzun süre dinlenemedi. Ne zaman başını çimlere koysa, zeminin yavaş inilti ve nafile öfkeler eşliğinde dişlerini gıcırdattığını duyuyordu.

Şafak sökmeden önce, o ve arkadaşları kalkıp yola koyuldular. Artık Tepeler'in çözülüşüyle yarıştıklarını hissediyordu.

O sabah Thunder Dağı'na ilk kez baktılar.

Hâlâ en az bir günlük mesafedeydi. Ama Andelain'in üzerinde, omzunun üzerinden süzülen güneş ve yamaçlarını karartan doğal olmayan bir bitki örtüsüyle sade ve korkutucu bir şekilde duruyordu. Bu mesafeden bakıldığında, dizlerine kadar dövülmüş bir titan gibi görünüyordu.

Covenant o dağın içinde bir yerde Lord Foul'u bulmayı planlıyordu.

Linden'e ve Devler'e döndü, gözleri kızarmıştı ve kelimeler onu özlüyordu ama onları dile getiremiyor gibiydi. Linden onun Devler'in mutsuzluğunun farkında olmadığını, kendi inatçı reddinden dolayı kırıldığını düşünmüştü; ama şimdi onun öyle olmadığını görüyordu. Onu çok iyi anlıyordu. İçindeki şiddetli ve inatçı bir parça da onun gibi hissediyor, tavlanmış amacına karşı nefretle savaşıyordu. Ölmek istemiyordu, onu ya da Toprak'ı kaybetmek istemiyordu. Ve ona karşı kendisiyle aynı safta yer almasınlar diye Devler'den kendisiyle ilgili herhangi bir açıklama saklamıştı. Böylece tamamen yalnız kalmayacaktı.

Bütün bunları söylemek istiyordu. Bunlar onun mağdur duyguları için çok açıktı. Ama boğazı bir yumruk gibi onların üzerine kapandı, dışarı çıkmalarına izin vermedi.

O zaman ona ulaşabilirdi. Verdiği sözlerden hiçbirini değiştirmeden, sevgisini onun etrafına sarabilirdi. Ama üzerinde durdukları zeminde korku kabardı ve dikkatini ondan uzaklaştırdı.

Nefret. İnfaz. Sunbane ve Earthpower ayaklarının altında ölümcül bir savaşa kilitlenmişti. Ve Toprak Gücü kazanamazdı. Hiçbir Yasa onu savunamazdı Yozlaşma Tepelerin kalbini söküp atacaktı. Zemin o kadar dengesizleşmişti ki Devler ve Mutabakat sarsıntılarını hissediyordu.

"Yüce Tanrım!" Linden'in nefesi kesildi. Covenant'ın kolunu tuttu. "Haydi!" Tüm gücüyle onu Andelain'in dehşetinin odağından **u z a k l a ř t ı r d ı**.

Devler şaşkınlıktan donakalmışlardı; ama onu takip ettiler. Yoldaşlar birlikte koşmaya başladılar.

Bir an sonra, durdukları yerdeki çimler patladı.

Gömülü kayalar paramparça oldu. Yeşil alanın büyük bir bölümü parçalandı; taş parçaları ve toprak gökyüzüne savruldu. O yerde Toprak Gücünü kıran şiddet tüm bölgeye bir şok gönderdi, toprağın gövdesinde bir çukur açtı. Harap olmuş güzelliğin kalıntıları her yere yağdı.

Ve çukurun çıplak duvarlarından, bereketli güneşin hasta, vahşi yeşillikleri kıvranarak ve pençeleyerek geldi. Cinayet kadar korkunç bir sarmaşık kalabalığı, harap olmuş çimenlerin üzerine yayılmak için yukarı doğru tırmanıyordu.

Uzaklarda bir patlama daha patladı. Linden bunu toprağın içinden gelen bir feryat gibi hissetti. Andelain'in yaşamı parça parça köklerinden sökölüyordu.

"Piç kurusu!" Covenant öfkelenildi. "Ah, seni piç! Diğer her şeyi sakat bıraktın. Memnun değil misin?"

Dönerek, kendini Despiser'ın boğazına fırlatmak istercesine doğuya doğru ilerledi.

Linden ona ayak uydurdu. Acı hislerini bastırıyordu. Konuşamıyordu çünkü ağlıyordu.

On yedi: Wightwarrens'a Doğru

Ertesi sabah erkenden şirket, Soulsease Nehri'nin daralan akışının yakınındaki Thunder Dağı'nın eteklerine tırmandı. Covenant yorgunluktan bitkin düşmüştü, bakışları kül gibi griydi. Linden'in gözleri yuvalarında ateş gibi yanıyordu; gerginlik kafatasının kemiklerinde zonkluyordu. Devler bile yorgundu. Gece boyunca sadece ara sıra dinlenmek için durmuşlardı. İlk'in dudakları, kılıcının kabzasını sıkan parmaklarının rengindeydi. Pitchwife'in yüzü parçalanıyormuş gibi görünüyordu. Yine de dördünü aciliyetleri birleştiriyordu. Dağın ölümcül kütlesinin arkasından yükselen güneşle yarışircasına aşağı yamaçlara saldırdılar.

Bir çöl güneşi.

Andelain'in bazı kısımları çoktan bir savaş alanı kadar harap ve yıkık bir hale gelmişti.

Tepeler hâlâ onları güzelleştiren yaşama tutunmuşlardı. Bu süre zarfında Caer-Caverall'ın beslenmesi tam ve esaslı olmuştu. Güneşboğan bu kadar az gün içinde tüm sağlığı y e r y ü z ü n d e n silip atamazdı. Ancak Thunder Dağı'nın omuzlarının ötesine ulaşan tozlu güneş ışığı, Andelain'in kenarlarında ve kalbinin bazı yerlerinde hasarın çoktan ciddi boyutlara ulaştığını gösteriyordu.

Bu bölgelerin bitki örtüsü korkunç patlamalarla parçalanmış, yarılmış ve yok olmuştu. Toprakları, amansız bir hastalığın tahribatı gibi kraterleşmiş ve çukurlaşmıştı. Bir önceki gün, bu ormanlardan geriye kalanlar Güneşboğan'ın vahşi doğurganlığı tarafından büyümüş ve boğulmuştu. Ama şimdi, güneş o yeşilliklerin üzerinde ilerledikçe, her yeşil ve canlı şey çölün içtiği yapışkan bir çamura dönüştü.

Linden sanki o da ölüyormuş gibi gözlerini tepelere dikti. O yıkımın acısını hiçbir şey yok edemezdi.

Kalbi. Dünyanın hastalığı, önünde uzanan ve eziyet çeken manzaradan içine işledi. Andelain hâlâ yaşam mücadelesi veriyor ve hayatta kalıyordu. Henüz büyük bir kısmı zarar görmemişti. Fersahlarca yumuşak yamaç ve doğal bitki örtüsü kraterleri birbirinden ayırıyor, güneşin kurak tecavüzüne karşı duruyordu. Ancak Güneşboğan'ın işini yaptığı yerlerde zarar, acı kadar keskindi. Eğer Andelain'in sağlığını kendi hayatıyla kurtarma şansı olsaydı, bunu en kısa zamanda Mutabakat kadar iyi değerlendirirdi. Belki o da gülümserdi.

Yamacı bitki örtüsü kabul etmeyecek kadar sık bir şekilde kaplayan kayalardan oluşan bir alanda bir kayanın üzerine oturdu. Ciğerleri etkisiz bir öfkeyle doluymuş gibi nefes nefese kalan Covenant, soluklanmak için orada durmuştu. Devler yakınlarda duruyordu. Birinci, sanki kılıcını kullanma zamanı geldiğinde bu yıkım sahnesi ona güç verecekmiş gibi batıyı inceledi. Ama Pitchwife buna dayanamadı. Sırtını Andelainian Tepeleri'ne dayayarak bir kayanın üzerine tünedi, elleri flütüyle oynadı ama çalmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Bir süre sonra Covenant hırıltılı bir sesle, "Kırık-" Sesinde katledilmiş bir ses vardı, sanki içinde de hayati bir şey yok oluyordu. "Tüm bu güzellik-" Belki de gece boyunca aklını kaybetmişti, "Buradaki varlığın bana sana hükmetme gücü veriyor. En korkunç olduğunu düşündüğün hastalık senin üzerinde." Lord Foul'dan alıntı yapıyordu; ama sanki bu sözler ona aitmiş gibi konuşuyordu. "Burada senin için hazırlanmış bir umutsuzluk var-"

Birinci hemen ona döndü. "Böyle konuşma. Bu yanlış."

Onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, "Bu benim suçum değil," diye devam etti sertçe. "Bunların hiçbirini ben yapmadım. Hiçbirini ama sebebi benim. Hiçbir şey yapmadığım zaman bile. Hepsi benim yüzümden yapılıyor. Yani başka seçeneğim yok. Sadece hayatta kalarak sevdiğim her şeyi mahvediyorum." Parmaklarını sakalının kirli sakalında gezdirdi; ama gözleri Andelain'in atıklarına bakmaya devam ediyordu, "Sanırsın ki bunun olmasını ben istedim." "Hayır!" diye itiraz etti Birinci. "Bizim böyle bir düşüncemiz yok. Sen gerekir değil Şüphe. Bu o Şüphe hangi zayıflatır- Şüphe hangi

bozar. Bu yüzden bu Despiser güçlüdür. Siz eminken, umut olduğundan şüphe duymaz." Demir sesi bir korku notasına ihanet etti. "Eğer şüphe etmezsen, bu bedel ondan alınacaktır!"

Covenant bir an için ona baktı. Sonra sertçe ayağa kalktı. Kasları ve kalbi o kadar sıkı düğümlenmişti ki Linden onu okuyamadı.

"Bu yanlış." Yumuşak bir sesle, tehdit ya da itiraz eder gibi konuştu. "Şüphe duymalısın. Kesinlik korkunçtur. Bırak Foul alsın. Şüphe seni insan yapar." Bakışları Linden'e doğru kaydı. Alev ya da yalvarış gibi ona uzandı, Banefire'daki tüm gücünün doruk noktası ve yenilgisi. "Bulabileceğin her şüpheye ihtiyacın var. Artık insan olmadığımın şüphe etmeni istiyorum."

Gözlerinin her parlaması ve irkilmesi kendisiyle çelişiyordu. Durdur beni. Dokunmayın bana. Benden şüphe et. Kevin'den şüphe et. Evet. Hayır. Hayır. Lütfen.

Lütfen.

Belirsiz yalvarışı onu kendisine çekti. Artık güçlü ya da tehlikeli görünmüyordu, sadece muhtaç ve kendinden dehşete düşmüş gibiydi. Yine de her zamanki gibi reddedilemezdi. Elini onun kirli yanağına dokundurdu; ona sarılma isteğinin şefkatiyle kolları acıdı.

Ama bedeli ne olursa olsun, verdiği sözlerden geri adım atmayacaktı. Belki de yıllar süren tıp eğitimi ve kendini feda edişi, ölümden kaçmanın bir yolundan başka bir şey değildi; ama bu kaçışın basit mantığı onu, kendisi için olmasa da başkaları için yaşam yönüne götürmüştü. Ve kemiklerinin iliklerinde hem Sunbane'i hem de Andelain'i deneyimlemişti. İkisi arasındaki seçim Covenant'ın acısı kadar netti.

Onun itirazına verecek bir cevabı yoktu. Bunun yerine ona kendi cevabını verdi. "Beni bunu yapmaya zorlama." Sevgisi gözlerinden okunuyordu. "Vazgeçme."

Yüzünde bir keder ya da öfke kasılması belirdi. Sesi boğazının gerisinde çölden gelen bir sese dönüştü. "Keşke anlamayı sağlayabilseydim." Dümdüz konuştu, tüm vurgular yok olmuştu. "Çok ileri gitti. Bundan kurtulamaz."

Belki de artık akli başında değildir. İstedliğini elde edemeyecek."

Ama adamın tavrı ve sözleri onu teselli etmedi. Devlere, Vain'e ve harap olmuş dünyaya hâlâ yüzüğünü teslim etmeye niyetli olduğunu duyurmuş olabilirdi.

Yine de az yemesine, az dinlenmesine ve Andelain'in çektiği acılara rağmen amacı için yeterince güçlü kalmıştı. Sanki sorular ya da protestolar bekliyormuş gibi, Birinci ve Pitchwife'la tekrar yüzleşti. Ama Die Swordmain kendini tuttu. Kocasını flütünden başını kaldırmadı.

Sessizliklerine karşılık Covenant, "Bir süreliğine kuzeye gitmemiz gerekiyor. Nehre ulaşana kadar. Thunder Dağı'na giden yolumuz orası."

Pitchwife iç çekerek ayağa kalktı. Flütünü iki eliyle tutuyordu. Küçük enstrümanı ikiye ayırırken bakışları hiçbir şeye odaklanmamıştı. Tüm gücüyle parçaları Tepelere doğru fırlattı.

Linden irkildi. İlkler'in dudaklarından bir açıklama döküldü. Covenant'ın omuzları kamburlaştı.

Bir kötürüm kadar suratsız olan Pitchwife gözlerini İnançsız'a kaldırdı. "Beni iyi dinle," diye mırıldandı açıkça. "Şüpheliyim"

"Güzel!" Covenant yoğun bir şekilde homurdandı. Sonra tekrar hareket etmeye başladı, kayaların arasından kendine bir yol seçti.

Linden, kalbine çarpan eski çığlıklarla onu takip etti *Yaşamaya devam edecek cesaretin bile yok mu? Zaten beni hiç sevmedin.* Ama Linden'in onu sevdiğinden en az görü kadar emindi. Banefire'da ona ne olduğunu ölçmek için hiçbir aracı yoktu. Ve Gibbon'ın sesi ona cevap veriyor, gerçeğe alay ediyordu. *Sen kötü değil misin?*

Kadim Gravin Threndor'un, Thunder Dağı'nın etekleri fazla bitki örtüsü barındıramayacak kadar engebeliydi. Ve çöl güneşinin ışığı artık zirveyi hızla aşıyor, toprağın kalan bereketini de eritiyordu. Şirketin önü, önceki güneşin etkisiyle değil ama dağınık kayalar ve boğumlu yamaçlar yüzünden tıkanmıştı. Yine de Soulsease'e doğru yapılan kısa yolculuk zorlu geçti. Güneşin iğrenç yozlaşması

Linden'in son gücünü de tüketmiş gibiydi. Halüsinasyonun habercileri gibi ısı dalgaları zihninin kenarlarını çekiştiriyordu. Despiser ile yüzleşmek en azından bu dehşete ve tecavüze bir son verecekti. Öyle ya da böyle. Yamaçlarda nefes nefese kalırken, kendini bir zamanlar Revelstone'da verdiği sözü tekrarlarlarken buldu - verdiği ve bozduğu sözü. *Bir daha asla. Bir daha asla.* Ne olursa olsun, Sunbane'e geri dönmeyecekti.

Zayıflığı, Covenant'ın yorgunluğu ve arazinin zorluğu nedeniyle bölük nehrin yakınlıklarına ancak kuşluk vakti ulaşabildi.

Tepelerin sesi engelleme şekli, duymadan önce hızlı suyu bir anlığına görebilmesini sağladı. Sonra o ve arkadaşları Soulsease ile aralarındaki son tepeyi aştılar; ve nehrin gürültülü uğultusu onu tokatladı. İnatçı granit kanalıyla daralan nehir, onun altında, beyaz ve çaresizlik içinde kıvranarak kıyametine doğru ilerliyordu. Ve kıyameti onun üzerinde yükseliyordu, o kadar büyük ve korkunçtu ki dağ tüm doğuyu dolduruyordu. Belki de Linden'in bir fersah sağında, nehir Thunder Dağı'nın boğazına doğru aktı ve yutuldu - zirvenin gizli derinliklerini labirentleştiren yeraltı mezarları tarafından yutuldu. Bu su Gravin Threndor'un arkasındaki Aşağı Diyar'da tekrar ortaya çıktığında, Wightwarrens'in iğrençliğiyle öylesine kirlenmiş olacaktı ki, kömür ocaklarının ve üreme yurtlarının atıklarıyla, demirhanelerin ve laboratuvarların döküntüleriyle, yozlaşmanın ifrazatıyla öylesine kirlenecekti ki, Sarangrave Düzlüğü'nün tehlikesinin ve sapkınlığının kaynağı olan Denies Yolu olarak adlandırılacaktı.

Çılgınca bir an için. Linden, Covenant'ın bu aşırı akıntıyı dağa doğru sürmek istediğini düşündü. Ama sonra Covenant hemen altındaki kıyıyı işaret etti ve Linden nehrin biraz yukarısındaki eteklere bir yol açıldığını gördü. Nehrin kendisi azalıyordu: son yağmur güneşinin üzerinden altı gün geçmişti ve çöl güneşi Andelain'in hâlâ sağladığı suyu hızla tüketiyordu. Fakat

Kanalın dik duvarlarındaki işaretler, Soulsease'in neredeyse hiçbir zaman karayoluna kadar ulaşmadığını göstermiştir.

Geçmiş çağlarda bu yol boyunca ordular Kara'ya saldırmak için Fırtına Dağı'ndan çıkmışlardı. Yüzeyin büyük bir kısmı harap olmuş, zamanla çatlamış ve oyulmuş, Güneşboğan'ın şiddetli değişimleri ve serpintilerle kayganlaşmıştı; ama yine de geçilebilirdi. Ve doğrudan dağın karanlık karnına açılıyordu.

Covenant, duvarların uçurumlar gibi yükselerek Thunder Dağı'nın kenarlarıyla buluştuğu yeri işaret etti. Sesini duyurabilmek için bağırarak zorundaydı ve sesi stresle damgalanmıştı. "Orası Treacher Geçidi! Foul'un Kevin ve Konsey'e ilk kez açıkça ihanet ettiği yer! Onun ne olduğunu bilmeden önce! Kevin'in kalbini kıran savaş orada başladı!"

İlk, çırpınan Nehri ve giderek daralan çökelti duvarlarını taradı, ardından uğultunun içinden sesini yükseltti. "Dünya dostu, bu dağın geçitlerinin bir labirent olduğunu söylemiştin! O halde Despiser'ın gizlendiği yeri nasıl keşfedebiliriz?"

"Buna gerek kalmayacak!" Bağırışının sesi telaşlı geliyordu. Linden'le ilk tanıştığı zamanki gibi gergin, katı ve hırslı görünüyordu; evinin kapısını Linden'e kapattığı zamanki gibi. "Oraya girdikten sonra tek yapmamız gereken onun savunmasıyla karşılaşana kadar etrafta dolaşmak. Gerisini o halledecektir. Tek numara ona ulaşana kadar hayatta kalmak!"

Birdenbire arkadaşlarına seslendi. "Gelmek zorunda değilsiniz! Ben güvende olacağım. Beni karşısına alana kadar bana hiçbir şey yapmayacak." Linden'a, daha önce söylediklerinin aynısını söylüyor gibiydi. Haven Farm, *burada neler olduğunu bilmiyorsun. Bunu anlaman mümkün değil. Git buradan. Sana ihtiyacım yok.* "Riske girmene gerek yok."

Ama Birinci bu tür anılardan rahatsızlık duymuyordu. Hemen cevap verdi, "Burada güvenliğin bizim için ne değeri var? Dünya'nın kendisi risk altında. Tehlike bizim seçtiğimiz iş. Eğer Arayış'a sadık kalmazsak, halkımızın bizim için söyleyeceği şarkılara nasıl dayanacağız? Sizden ayrılmayacağız."

Covenant utanmış ya da korkmuş gibi başını eğdi. Belki de Saltheart Foamfollower'ı hatırlıyordu. Yine de Linden'in bakışlarını karşılamayı reddetmesi ya da karşılayamaması, onu yanlış okumadığını gösteriyordu. Adam boşu boşuna onu korumaya, seçimlerinin sonuçlarını -nasıl ölçeceğini bilemediği sonuçları- ondan esirgemeye çalışıyordu. Ve aynı zamanda onun yapmak istediği şeye müdahale etmesini engellemeye çalışıyordu.

Ama ona doğrudan hitap ederse ne diyeceğini düşünerek kendini açığa vurmadı. Bunun yerine, "O zaman gidelim," diye mırıldandı. Kelimeler zar zor duyuluyordu. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Hemen başını sallayan Me First, hemen onun önünden yola doğru inen bir erozyon oluşuna doğru ilerledi. Bir eliyle uzun kılıcının kabzasını kavradı. Arkadaşları gibi o da bu arayışta çok şey kaybetmişti. O bir savaşçıydı ve bedelini darbelerle ödemek istiyordu.

Covenant sert bir şekilde onu takip etti. Uzuvlarında kalan tek güç, iradesinin inatçılığıydı.

Linden onun peşinden gitti, sonra Pitchwife'a döndü. Hâlâ tepenin kenarında durmuş, sanki kalbini alıp götürecekmiş gibi Wightwarrens Nehri'nin akışına bakıyordu. Boyu Linden'in yarısı kadar olmasına rağmen, deforme olmuş omurgası ve grotesk yüz hatları onu yaşlı ve çelimsiz gösteriyordu. Sessiz sızısı gözyaşları kadar somuttu. Bu yüzden bir an için her şeyi bir kenara bıraktı.

"Zaten bu konuda doğruyu söylüyordu. Onun için savaşmana ihtiyacı yok. Artık değil." Pitchwife gözlerini yalvarır gibi ona kaldırdı. Hiddetle devam etti, "Ve eğer yanılıyorsa, onu durdurabilirim." Bu da doğruduydu: Sunbane, Kuzgunlar ve Andelain'in acısı onu bunu yapabilecek hale getirmişti. "Sana ihtiyacı olan kişi Birinci. Foul'u sadece bir kılıçla yenemez ama muhtemelen deneyecektir. Kendini öldürtmesine izin verme. Bunu kendine yapma. Onu benim için feda etme."

Yüzü bir çığlık gibi keskinleşti. Elleri, ona ve çöl gökyüzüne boş olduklarını göstermek için yanlarında açıldı. Nem bakışlarını bulanıklaştırdı. Bir an için adamın

ona veda etti; ve sert bir keder boğazını sıktı Ama sonra bölük pörçük bir gülümseme yüzünün anlamını değiştirdi.

"Linden Avery," dedi açıkça, "duyan herkese senin iyi seçilmiş olduğunu söylemedim mi?"

Ona doğru eğilerek alnından öptü. Sonra aceleyle Birinci ve Antlaşma'nın peşinden gitti.

Yanaklarındaki gözyaşlarını sildikten sonra onu takip etti.

Vain her zamanki boş bakışlarıyla onu izledi. Yine de ondan bir beklenti hissediyor gibiydi; şirket *Elemesnedene*'e girdiğinden beri Vain'in belli etmediğı bir gerginlik.

Dereden aşağıya doğru ilerleyerek yolun kaba rafına ulaştı ve arkadaşlarının onu beklediğini gördü. Pitchwife İlk'in yanında durmuş, onun yerini almıştı; ama hem o hem de Covenant Linden'ı izliyordu. İlk'in bakışlarında sevinçli bir rahatlama ve belirsizlik bir aradaydı. Kocasının mutsuzluğunu hafifletecek her şeyi memnuniyetle karşılıyordu ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildi Covenant'ın tavrı daha basitti. Linden'e doğru eğilerek, kısılan Nehrin fonunda fısıldadı, "Ona ne söylediğini bilmiyorum. Ama teşekkürler."

Kızın verecek cevabı yoktu. Adam sürekli olarak onun beklentilerini boşa çıkarıyordu. En yıkıcı ve ulaşılmaz görüldüğü, ölümcül kesinliğine kilitlendiğı zamanlarda, dokunaklı bir nezaket, açık bir endişe parıltıları gösterdi. Yine de empati ve cesaretinin ardında, umutsuzluk kadar yenilmez bir teslimiyet yatıyordu. Her fırsatta kendisiyle çelişiyordu. Ve ona ne söz verdiğini söylemeden nasıl cevap verebilirdi?

Ama bir cevap istiyor gibi görünmüyordu. Belki de onu anlıyordu, onun yerinde olsaydı kendisinin de onun gibi hissedeceğini biliyordu. Ya da belki de sorulara katlanamayacak ya da amacını yeniden gözden geçiremeyecek kadar yorgun ve perişandı. Uzun süredir çektiğı acıya bir son vermek için yanıp tutuşuyordu. Neredeyse anında, devam etmeye hazır olduğunun sinyalini verdi.

Birinciler hemen, Thunder Dağı'nın boğazına doğru giden kaba yol boyunca ilerlemeye başladılar.

Arkasında Pitchwife ve sonra da Vain vardı. Linden onu takip etti, taşla doğru ilerledi ve İnançsız'ı krizine kadar takip etti.

Onun altındaki Sousease, Sunbane'in gücü tarafından tüketilerek duvarları arasında küçülmeye devam etti. Kükremesi hıçkırıklara doğru yumuşarken hücumun tonu değişti. Ama bakışlarını Birinci ve Mutabakat'ın sırtlarından, vadinin yükselen kenarlarından, dağın karanlık kütlesinden ayırmadı. Güneşten harap olmuş bu taştan bir zamanlar Thomas Covenant ve Lordları deli Mağara Kâhini Drool Rockworm'un ordularından kurtarmak için ateşten yaratıklar çıkmıştı. Ama o yaratıklar Yasa tarafından çağırılmıştı; ve artık Yasa yoktu.

Yol yüzeyinin hainliğinden kaçınmak için konsantre olmak zorundaydı. Çatlak ve tehlikeliydi. Çıkıntının bazı kısımları o kadar zayıf bir şekilde yerinde duruyordu ki, önsezisi ağırlığının altında kaydıklarını hissetti. Diğerleri uzun zaman önce vadiye düşmüş ve yolun olması gereken yerde acı izler bırakmıştı. Geriye sadece dar jantlar kalmıştı ve bu jantlar şirketi boşlukların ötesine taşıyabiliyordu. Linden bunlardan kendisinden çok Covenant adına korkuyordu: baş dönmesi onu düşürebilirdi. Ama sanki yükseklik korkusu çoktan vazgeçtiği bir parçasıymış gibi, yardım almadan onları aştı. Sadece kaslarındaki gerginlik paniğe ne kadar yaklaştığını gösteriyordu.

Şimşek Dağı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Çöl güneşi kayaların üzerinde kavruluyor, onları spreyden arındırıyordu. Sousease'in gürültüsü giderek keder gibi geliyordu. Yorgunluğuna rağmen. Linden koşmak istiyordu - Güneşboğan'ın altından kurtulmaktan başka bir sebep olmadan kendini dağın karanlığına atmak istiyordu. Gün ışığından çıkıp, çok fazla gücün gizlendiği ve açlık çektiği kara yeraltı mezarlarına.

Dış karanlık, içindeki karanlıkla buluşup onu ele geçirdiğinde neler olduğunu başka hiç kimsenin göremeyeceği bir yer.

Bu sonucun mantığıyla savaştı, başka bir cevap bulacağına inanmak için mücadele etti. Ama Covenant Lord Foul'a yüzüğünü vermeye niyetliydi. Onu durduracak gücü başka nerede bulabilirdi ki?

Aynı şeyi daha önce farklı bir şekilde yapmıştı. Ölmek üzere olan annesiyle yüzleştğinde, kâbus karanlığı içine sığramış, beyni kendisini izlemek ve feryat etmek için ayırırken ellerinin kontrolünü ele geçirmişti. Ve karanlık şehvetle gülmüştü.

Yetişkinliğinin her yılını, her gününü bu ölüm hırsını bastırmak için savaşarak geçirmişti. Ama Antlaşma'nın yok olmasını önlemek için ihtiyaç duyacağı gücü elde edebileceği başka bir kaynak bilmiyordu.

Ve söz vermişti-

Treacher Geçidi her iki tarafta da daralıp yükseliyordu. Thunder Dağı, gömülü yasakların, ölümsüz umutsuzlukların yerini işaretleyen muazzam bir kayalık gibi üzerinde yükseliyordu. Nehir'in ağıtları sadece bir haykırıya dönüştüğünde, dağ şirketin önünde gırtlığını açtı.

İlk orada durdu, Soulsease'i ve yolu yutan tünele doğru güvensizlikle baktı. Ama konuşmadı. Pitchwife küçülmüş çantasını açtı, ateş kabını ve Revelstone'dan taşıdığı son iki odunu çıkardı. Birini kemerinin altına soktu; diğerini ise odunlar alev alıncaya kadar ateş kabının içinde karıştırdı. İlk ondan aldı ve bir meşale gibi havaya kaldırdı. Kılıcını çekti Covenant'ın yüzünde bir bulantı ya da korku ifadesi vardı; ama tereddüt etmedi. İlk başını salladığında ilerlemeye başladı.

Pitchwife erzaklarını çabucak yeniden paketledi. Linden'la birlikte karısını ve Covenant'ı Gorge'dan ve çöl güneşinden çıkarken takip ettiler.

Boşuna, keskin ve yakın bir gece yarısı parçası gibi peşlerinden geldi.

Linden'in ilk tepkisi rahatlamak oldu. Birinci'nin meşalesi sağındaki duvarı, üstündeki kavisli tavanı zar zor aydınlatıyordu. Yolun yanındaki uçuruma hiç ışık tutmuyordu. Ama ona her karanlık güneş ışığından daha nazik geliyordu. Zirvenin sıkışmış graniti, tehlikenin gelebileceği yönlerin sayısını azaltıyordu. Ve Gök Gürültüsü Dağı gökyüzünü kestiğinde, Ruhsaz'ın sesini daha net duydu. Yarık, güneş ışığını

Nehir, dağın derinliklerine dalar gibi, suyu kirlettiği yere kadar taşıyordu. Bu tür şeyler onun üzerinde yoğunlaşmasını gerektirerek onu sabitliyordu.

Kısık sesle yankılanan bir sesle arkadaşlarını uçurumun artan derinliğinden uzak durmaları konusunda uyardı. Sesi histeriye yakın geliyordu; ama öyle olmadığına inanıyordu. Devlerin sadece iki meşalesi vardı. Şirketin rehberlik için onun özel duyularına ihtiyacı olacaktı. Tekrar işe yarayabilirdi.

Ama rahatlaması kısa sürdü. Tünelde elli adımdan fazla gitmemişti ki, arkasındaki çıkıntının kendini moloz yığınının çevirdiğini hissetti.

Pitchwife bir uyarı havladı. Uzun kollarından biri onu duvara doğru savurdu. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldı. Baş dönerken bir an için Vain'in silüetini Geçit'in gün ışığında gördü. Kendini kurtarmak için hiçbir çaba göstermedi.

Karayolundan kopan parçalar bir yıkım gibi gürleyerek onu yarığın içine sürükledi.

Uzun sarsıntılar yoldan duvara doğru ilerledi. Tavandan küçük taşlar yağdı, Demondim'in ardından dolu gibi savruldu. Linden'in göğsünde adını haykırarak kadar hava kalmamıştı.

Torchlight onun ve Pitchwife'ın üzerine yayıldı. Onu geriye doğru çekerek duvara yasladı. İlk, Covenant'ın yolunu kapattı. Sternness onun yüzüne kilitlendi. Püsküren alevler gözlerinden yansıyor. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Lanet olsun!" Linden'in dişlerinin arasından soluk gibi küçük nefesler geçti.

Meşale ve tünelin ötesindeki günün ısıltısı Findail'i aydınlatırken, Findail yolun dışında eriyerek kendini bir düşünce kadar kolay bir şekilde taştan ete dönüştürdü.

Daha zayıflamış, acıdan yıpranmış görünüyordu. Yanakları çukurlaşmıştı. Sarı gözleri kafatasının içine çökmüştü; yuvaları morluklar gibi morarmıştı. Mahcubiyet ya da kederle dolup taşıyordu.

"Bunu sen yaptın," diye nefes nefese kaldı Linden. "Hâlâ onu öldürmeye çalışıyorsun."

Onun bakışlarına karşılık vermedi. Halkının kibri ondan gitmişti. "*Elohim*'in emri katı ve pahalıdır." Eğer gözlerini Linden'in gözlerine dikmiş olsaydı, Linden onun anlayış ya da kabul istediğini düşünebilirdi. "Başka türlü nasıl olabilir ki? Biz her şeyimizle Dünya'nın kalbi değil miyiz? Yine de *Elemesnedene*'nin mutluluğunda ve kutsamasında kalanlar rahatlıklarıyla yanıltıldılar Çünkü clachan bizim evimiz, tüm soruların orada cevaplanabileceğini düşündük. O y s a gerçek *Elemesnedene*'de değil, oranın insanları olan bizlerde yatmaktadır. Ve biz yanlış yaptık. Kalp biz olduğumuz için, istediğimiz her şeyin diğer her şeyi aşması gerektiğini düşündük.

"Bu nedenle geniş Dünya'dan çekilişimizi sorgulamıyoruz. Başka her şeyi düşünüyoruz ama korktuğumuz şeyin adını koymuyoruz."

Sonra başını kaldırdı ve sesi kendini haklı çıkarmanın öfkesine büründü. "Ama ben bu korkuya şahit oldum. Chant ve diğerleri ona yenik düştü. Infelice'in kendisi onun dokunuşunu biliyor. Ve ben de Atanmışların kıyamete bağlanmasına katıldım. Kastenessen'in lanetini başımın üzerinde hissettim." Vain'e yaptıklarından utanıyordu ve pişman olmamaya kararlıydı "Bana sana saygı duymayı öğrettin. Dünyanın sonucuna iyi katlanıyorsun. Ama böylece tehlikem arttı.

"Bu bedele katlanmayacağım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak kendini sorgulamaya kapattı.

Covenant şaşkınlık içinde Linden'a döndü. Ama Linden'in sunacak bir açıklaması yoktu. Onun sezgileri hiçbir zaman *Elohim*'le boy ölçüşememişti. Findail'i yoldan çıkana kadar hiç görmemişti, onun hakkında Dünya Gücü'nün vücut bulmuş hali olduğu ve dilediği yaşam formunu alabildiği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Tamamen esnekti. Ve tehlikeli bir şekilde vicdan azabı çekmiyordu. Halkı, kendi insanlık dışı nedenleriyle Covenant'ın zihnini silmekte tereddüt etmemişti. Birden fazla kez

Onlara yardım edebilecekken onu ve arkadaşlarını ölüme terk etti.

Reddetmeleri sayısız gibi görünüyordu ve bunların anısı ona acı veriyordu. Vain'in hayatına yönelik son girişiminde katlettiği ağacın acısı aklına geldi. Covenant'a, "Daha önce hiç doğruyu söylemedi. Neden şimdi başlasın ki?"

Covenant karanlık bir şekilde kaşlarını çatı. Findail'in halkına güvenmek için hiçbir nedeni olmamasına rağmen, onları yargılamak konusunda garip bir şekilde isteksiz görünüyordu, sanki içgüdüsel olarak onlara kendisine yaptıklarından daha fazla adalet göstermek istiyordu.

Ama şirkettekilerin Vain için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Nehir şimdi derindi ve dağın içine doğru ilerledikçe daha da derinleşiyordu. Suyun sesi giderek azalıyordu.

Birinci eliyle bir işaret yaptı. "Acele etmeliyiz. Işığımız azalıyor." Elinde tuttuğu tütsü kuru ve kırılıyordu; şimdiden yarısı yanmıştı. Ve Pitchwife'ın sadece bir markası daha vardı.

Covenant nefesinin altında küfrederek tünelde ilerlemeye başladı.

Linden titriyordu. Etrafına anlamsızca yığılmış taşlar soğuk ve korkunç geliyordu. Vain'in düşüşü zihninde tekrarlandı. Nefesi boğazında düğümleniyordu. Kimse böyle düşmeyi hak etmiyordu. Thunder Dağı'nın soğuk atmosferine rağmen, göğüslerinin arasından belirsiz bir şekilde ter damlıyordu.

Ama Covenant'ı ve İlk'i takip etti. Pitchwife'ın hantal arkadaşlığından destek alarak, sallanan meşalenin peşinden yol boyunca ilerledi. Duvara o kadar yakın durdu ki, duvar omzuna değdi. Duvarın sertliği Revelstone'un ambarını ve Sandhold'un zindanını hatırlatıyordu.

Findail onun arkasından yürüdü. Çıplak ayakları hiç ses çıkarmadı.

Boğazın ağzından yansıyan ışık azaldıkça karanlık koyulaştı. Yoğunlaştırılmış gece yarısı yarıktan dışarı akıyor gibiydi. Sonra duvardaki kademeli bir kıvrım dış dünyayı tamamen kesti. Umudun ve karanlığın kapılarının

olasılıklar her taraftan kapatılıyordu. İlk'in meşalesi daha fazla dayanamayacaktı.

Yine de duyuları yolun ve tünelin granit gerçeklerine yapışmıştı. Uçurumun kenarını göremiyordu; ama tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Pitchwife ve Findail de karanlığa rağmen açıktı. Dikkatini odakladığında, çıkıntının yüzeyini o kadar net okuyabiliyordu ki tökezlemesine gerek kalmadı. Saldırıyı geri püskürtme gücüne sahip olsaydı, Wightwarrens'ta nispeten güvenli bir şekilde dolaşabilirdi.

Bu farkındalık onu sakinleştirdi. Cesaretinin sınırlarını kemiren belirsiz korku geri çekildi.

First'ün markası düşüşe geçti.

Onun ötesinde. Linden gece yarısında tanımlanamaz bir yumuşama görüyor gibiydi. Birkaç dakika boyunca Birinci ve Antlaşma'nın ötesine baktı. Ama algısı o kadar uzağa gitmiyordu. Ancak sonra Kılıç Ustası durdu, meşalesini indirdi ve ilerideki parıltı daha belirgin hale geldi.

İlk hitap edilen Antlaşma ya da İhlamur. "Bu ışığın sebebi nedir?"

"Warrenbridge," diye yanıtladı Covenant sıkıca. "Wightwarrens'a giden tek yol." Ses tonu anılarla karıştı. "Dikkatli ol. Buraya en son geldiğimde korunuyordu."

Aramanın lideri başını salladı. Ayaklarını yumuşak bir şekilde yerleştirerek tekrar ilerledi Covenant da onunla birlikte gitti. Linden sağlık duyusunu daha sıkı kavradı ve onu takip etti. Yavaş yavaş ışık netleşmeye başladı. Sert, kırmızı turuncu bir renkti ve tavan boyunca, tünelin duvarından aşağıya doğru parlıyordu. Kısa süre sonra Linden yolun ışığın yakınında sağa doğru keskin bir dönüş yaptığını görebildi. Aynı zamanda, sarkan taş sanki tünel geniş bir mağaraya açılıyormuş gibi yukarı doğru yükseliyordu. Ancak doğrudan ışık, çıkıntının karşısında aralık bir kapı gibi duran muazzam bir kaya tarafından engelleniyordu. Nehrin uçurumu bu kayanın altında kayboluyordu.

İlk temkinli bir şekilde taşın kenarına kadar süründü ve ötesine baktı.

Bir an için şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Sonra dev gibi bir yemin etti ve ışığa doğru yürüdü.

Covenant'ın arkasından ilerleyen Linden kendini yeraltı mezarlarının giriş holüne benzeyen yüksek, aydınlık bir boşlukta buldu. Zemin düzdü, binlerce yıllık kullanımla aşınmıştı. Yine de geçit vermiyordu. Dehliz kayanın arkasından geçti, sonra dönerek doğrudan mağarayı kesti ve sonunda uzak duvarın içinde kayboldu. En az elli metre genişliğindeydi ve bu tarafta oyuğa başka giriş yoktu. Tek çıkış yarığın ötesindeydi.

Ancak tonozun ortasında, yerli taştan yapılmış devasa bir köprü körfezin üzerinden geçiyordu. Warrenbridge Covenant'ın hafızası onu yanıltmamıştı.

Işık açıklığın tepesinden geliyordu. Her iki yanında nöbetçi gibi uzun birer taş sütun duruyordu; ve sanki ana kayaları alev almış gibi parlıyorlardı. Tüm tavernayı aydınlatıyorlardı - herhangi bir yabancının Warrenbridge'e görünmeden yaklaşamayacağı kadar parlak.

Bir an için ışık Linden'in dikkatini çekti. Bu ona, bir zamanlar kendisinin ve şirketin neredeyse hayatlarını kaybettikleri sıcak çakıl gölünü hatırlattı. Ama bu ışımalar daha kırmızı, daha öfkeliydi. Wightwarrens'in girişini aydınlatıyorlardı, sanki aralarından kimse umutla ya da huzurla geçemezmiş gibi.

Ama İlk'i şaşırtan şey uçurum, köprü ve ışık değildi. Linden kendini zorlayarak tonozun diğer tarafına baktı.

Vain orada, Warrenbridge'in eteklerinde duruyordu. Covenant ya da Linden'ı bekliyor gibiydi.

Yanında, taşın üzerinde iki uzun bacaklı form yayılmıştı. Ölmüşlerdi. Ama öleli çok olmamıştı. İçinde yattıkları kan hâlâ sıcaktı.

Findail'in yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve kayboldu.

İlk'in meşalesi elinin yakınında söndü. İşe yaramaz kışını uçuruma fırlattı. Uzun kılıcını iki yumruğuyla kavrayarak açıklığa doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle!" Covenant'ın çağrısı boğuk ve acildi. Bir anda İlk dondu kaldı. Kılıcının ucu havada göremediği tehlikeleri aradı.

Covenant Linden'a doğru döndü, bakışları kan dökmek kadar karanlıktı. Korku ondan parçalar halinde geliyordu.

"Son seferinde neredeyse beni öldürüyordu. Drool o sütunları kullandı- o kaya ışığını- aklımı kaybedeceğimi sandım."

Drool Rockworm, Kutsala Saygısızlık Ayini'nden sonra Kanun Asası'nı ele geçiren Mağara Şövalyesi'ydi. Onu Illeearth Taşı'nı Gök Gürültüsü Dağı'nın köklerinden çıkarmak için kullanmıştı. Covenant ve Lordlar Asa'yı Drool'dan aldıklarında, sadece Illeearth Taşı'nı Lord Foul'un eline vermeyi başarmışlardı.

Linden'in algısı sütunlara odaklandı. Onları tehlikeye işaret edip etmediklerini inceledi, aralarındaki havayı, Warrenbridge'in antik taşını inceledi. Bu taş yüzyıllar boyunca, sayısız ayağın baskısıyla bir yalancı kadar pürüzsüz hale getirilmişti. Ama hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Kaya ışığı sütunlardan ateş gibi parlıyor, hiçbir şeyi gizlemiyordu.

Yavaşça başını salladı. "Orada hiçbir şey yok."

Covenant, "Siz-?" diye sormaya başladı ama sonra endişesini bastırdı. Birinci'yi ileriye doğru sallayarak, sanki Warrenbridge vertigo ile doluymuş gibi açıklığı tırmandı.

Zirveye ulaştığında istemsizce irkildi; kolları dengesini sağlamak için çırpındı. Ama Linden onu tuttu. Pitch'in karısı kollarını ikisinin etrafına doladı. Covenant yavaş yavaş kesinliğinin durgun merkezine, baş dönmesi ve paniğin etrafında döndüğü ama ona dokunmadığı yere geri dönmenin yolunu buldu. Bir an içinde Birinci ve Boşuna'ya doğru alçalmayı başardı.

İlk, kılıcının ucuyla Demondim-yaratıklarının yanındaki cesetleri dürttü. Linden daha önce hiç böyle yaratıklar görmemişti. Kürek kadar geniş ve ağır elleri, koçbaşısı gibi kafaları, gözbebeği ya da irisi olmayan, ölümden sırlanmış gözleri vardı. Gövdelerinin ve uzuvlarının inceliği, bariz görünüşlerini yalanlıyordu.

güçlüydüler. Yine de Vain'e karşı koyacak kadar güçlü değillerdi. İkisini de kuru odun gibi kırmıştı.

"Mağara adamları," diye nefes aldı Covenant. Sesi boğazında takırdadı. "Foul onları nöbetçi olarak kullanıyor olmalı. Vain ortaya çıktığında muhtemelen ona saldırmaya çalışmışlardır."

"Mümkün mü?" -Birinci'nin gözleri kaya ışığında parlıyordu- "düşmeden önce bize haber vermeyi planlamış olabilirler mi?"

"Mümkün mü?" diye homurdandı Covenant. "Şansımız bu kadar yaver giderken, bunu yapmadıklarına inanmak için bir neden düşünebiliyor musun?"

"Bu kesin." Findail'in beklenmedik müdahalesi Linden'in omurgasında garip bir ürperti yarattı ve Covenant bakışlarını Atanmış'a çevirdi. Birinci bir şaka yuttu. Ama Findail tereddüt etmedi. Kederli yüz hatları sabitti. "Şimdi bile," diye devam etti, "ön uyarı Despiser'in kulaklarına ulaşıyor. Kötü rüyalarının meyvesini saklıyor." Sessizce konuştu; yine de sesi yüksek tonozun havasını sızlattı. "Beni takip edin. Sana onun kölelerinin seni keşfedemeyeceği yollarda rehberlik edeceğim. En azından bu sayede niyeti engellenmiş olacak."

Bölüğün arasından geçerek Wightwarrens'in karanlık labirentine doğru ilerledi. Ve o yürürken gece yarısı ondan geri çekildi. Kaya ışığının erişebildiği yerin ötesinde, dış hatları *Elemesnedene*'in özelliksiz aydınlığı gibi parlıyordu.

"*Lanet* olsun!" Covenant tükürdü. "Şimdi de ona güvenmemizi istiyor." Birinci omuz silkti. "Bize başka ne seçenek kalıyor?"

Bakışları Findail'i tünel boyunca takip etti. "Elimizde bir marka var. Bu acımasız yolun merhametine güvenmeyi mi tercih edersin?"

Linden hemen şöyle dedi: "Ona ihtiyacımız yok. Bize liderlik edebilirim. Işığa ihtiyacım yok."

Covenant ona kaşlarını çatı. "Bu müthiş. Bizi nereye götüreceksin? Foul'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onu bulabilirim." diye karşılık vermeye başladı. Gibbon'ı bulduğum gibi. Tek ihtiyacım olan onun tadına bakmak. Ama sonra onu daha net okudu. Öfkesi ona yönelik değildi. Kızgındı çünkü başka seçeneği olmadığını biliyordu. Ve haklıydı da. Despiser'in emanasyonlarını hissedene ve sağlık duyusunu

onlara sabitleyene kadar, sunabileceği etkili bir rehberlik
yoktu.

Kızgınlığını yutkunarak, "Biliyorum. Kötü bir fikirdi." Findail gözden kayboluyordu; yakında tamamen gözden kaybolacaktı. "Hadi gidelim."

Covenant bir an için özür dilemek istiyormuş da nasıl dileyeceğini bilemiyormuş gibi ona baktı, çünkü onun onayının ruhunu ölçemiyordu. Ama amacı onu hâlâ yönlendiriyordu. Kabaca dönerek Atanmış'ın peşinden tünelden aşağı inmeye başladı.

Birinci de ona katıldı. Pitchwife, Linden'in omzuna hızlı bir yoldaşlık tokadı attı ve onu harekete geçirdi.

Vain sanki hiç tehlikede değilmiş gibi onları takip etti.

Tünel bir süre düz devam etti; sonra yan geçitler duvarlarını işaretlemeye başladı. Ay ışığının bir avatarı gibi parlayan Findail sola doğru ilk yolu seçti, o kadar uzun zaman önce kesilmiş dar bir koridora girdi ki kaya artık oluşumunun şiddetini hatırlamıyor gibiydi. Tavan alçaktı, koridor yukarı doğru eğilirken Devleri eğilmeye zorluyordu, Findail'in ışığı duvarlarda parıltıyor ve parlıyordu. Belirsiz bir tehlike hissi Linden'in arkasında bir miasma gibi yükseldi. Despiser'in yaratıklarından daha fazlasının şirketin az önce çıktığı tünele girdiğini tahmin etti. Ama çok geçmeden, kullanılmayan bir toplanma salonuna benzeyen yüksek, küflü bir alana ulaştı; ve o ve arkadaşları buradan geçip daha geniş bir geçide ulaştıklarında, tehlike izlenimi kayboldu.

Bunu daha fazla tünel izledi, çoğu keskin bir şekilde aşağıya doğru iniyordu. Atanmış'ın rotasını nasıl seçtiğini bilmiyordu; ama bundan emindi. Belki de ihtiyacı olan tüm bilgiyi dağın kendisinden alıyordu; halkının, *Elemesnedene*'yi çevreleyen Rawedge Rim'in zirvelerinde ve çukurlarında dış Dünya'daki olayları okuduğu söylenirdi. Ancak bilgi kaynakları ne olursa olsun, Linden artık içinde yaşanmayan ya da aktif olmayan dehlizlerde topluluğa liderlik ettiğini hissediyordu. Hepsi terk edilmişlik, unutulmuş ölüm kokuyordu - ve bir şekilde, belirsiz bir şekilde ur-vil kokuyordu, sanki yeraltı mezarlarının bu bölümü bir zamanlar

Demondim'in ürünleri. Ama artık gitmişlerdi, belki de sonsuza dek. Linden burada herhangi bir yaşam kokusu ya da sesi almamıştı.

Dağın nefes alıp veren, korkunç varoluşu, fark edilemeyecek kadar yavaş duyarlılığı, ölümlülerin algısından gizlenecek kadar hatırlanamayacak kadar örtülü ve katı niyeti dışında hiçbir yaşam yoktu. Linden, her açıdan kendisinden üstün olan bir organizmanın hayat damarlarında gezindiğini hissetti - ve yine de kendini hızlı kötülüğe karşı savunamayacak kadar zamana yayılmış ve hantaldı. Thunder Dağı, içinde yaşayan yasaklardan, derinliklerinin kullanılmasından nefret ediyordu. Yoksa neden bağırarak kayasına bu kadar çok öfke sıkıştırılmış olsun ki? Ancak dağın kendi temizliği için tepki verebileceği gün hâlâ yüzyıllar ya da binyıllar uzaktaydı.

İlk'in cüssesi Findail'in ışığının çoğunu engelledi. Ama Linden'in, Vain'in hâlâ arkasında olduğunu ya da Covenant'ın yorgunluktan çelimsiz düşmüş, neredeyse secdeye kapanmış olduğunu anlaması için ışığa ihtiyacı yoktu. Yine de düşene kadar devam etmeye kararlı görünüyordu. Onun iyiliği için Findail'i durmaya çağırdı. "Bu şekilde kendimizi öldürüyoruz." Kendi dizleri de gerginlikten titriyordu; yorgunluk şakaklarında zonkluyordu. "Dinlenmemiz gerek."

Findail omuz silkerek kabul etti. Bayat hava ve karanlık dışında hiçbir şeyin olmadığı kaba bir odadaydılar. Yarı yarıya Covenant'ın itiraz etmesini bekliyordu; ama etmedi. Uyuşuk bir şekilde, ? Kendi kendine iç geçiren Pitchwife, *elmas içki* ve yemek için çantaları karıştırdı. Yoldaşlarına içki ve yiyecek dağıttı, gelecek için çok az şey ayırdı. İyi ya da kötü, Arayış'ın geleceği uzun olmayacaktı.

Linden midesi kaldırabildiği kadar yedi ama uyutulmamak için *elmas içkisinden* sadece bir yudum aldı. Sonra dikkatini Covenant'a çevirdi.

Hafifçe titriyordu. Findail'in ışığı onu solgun ve hayalet gibi, kül rengi gözlü, ölüme mahkûm bir hale getirmişti. Vücudu tükettiği yiyeceklerden hiç beslenmiyor gibiydi. *Elmas içkisinin* bile onun üzerinde çok az etkisi vardı. İç kanaması olan bir adama benziyordu. Kevin'in Nöbeti'nde, göğsündeki yarayı vahşi büyüyle iyileştirmişti. Ama hiçbir güç

Haven iftliği'nin arkasındaki ormanda onu delip geçen darbeyi geri aldı. Şimdi fiziksel durumu, geride bıraktığı, kaburgalarından hâlâ bıçak çıkıntıları olan yırtık etli cesetle birleşiıyor gibiydi.

Ona bunun olacağını söylemiőtı.

Ama başka işaretler eksikti. Joan'ın kendisinden koparıldığı sırada aldığı çürüklere benzer hiçbir çürüğü yoktu. Ve sakalı hâlâ duruyordu. Bu şeylere tutunmuőtı çünkü bunlar onun henüz ölmek üzere olmadığını gösteriyordu.

Adam Revelstone'dan getirdiği bıçağı kaldırıp Pitchwife'dan su istediğinde neredeyse ağlayacaktı.

Pitchwife hiç sorgulamadan şirketin son suyunu bir kâseye doldurdu ve İnançsız'a uzattı.

Covenant beceriksizce sakalını ıslattı, sonra bıçağı boğazına dayadı. Elleri dehşete kapılmış gibi titriyordu. Yine de kendi seçimiyle kendini ölümünün görüntüsüne uydurdu.

Linden onun kendini feda edişine, teslimiyetine öfkelenmemek için kendini zor tuttu. Sanki gerçekten de kendini umutsuzluğa teslim etmiş gibi davranıyordu. Bu dayanılmazdı. Ama onu görmek çok dokunaklıydı; onu suçlayamaz ya da suçlayamazdı. Kederini bastırarak, hâlâ yas tutuyormuş gibi çıkan bir sesle, "Biliyor musun, bu sakal sana hiç de fena durmuyor. Hoşuma gitmeye başladı" diyerek ona yalvardı.

Gözleri, bıçağın uyuşmuş parmakları tarafından yanlışlıkla derisine saplanacağı andan korkuyormuş gibi kapalıydı. Yine de bıçağın her darbesinde elleri daha da sakinleşiordu.

"Bunu en son buraya geldiğimde yapmıştım. Bir ur aşağılık beni bir çıkıntıdan aşağı attı. Herkesten uzağa. Yalnızdım. O kadar korkmuőtum ki çığlık bile atamadım. Ama tıraş olmak yardımcı oldu. Beni görseydiniz, basit bir dehşet içinde boğazımı kesmeye çalıőtıęımı düşünürdünüz. Ama işe yarıyor." Bir şekilde kendini kesmekten kaçındı. Kullandığı bıçak o kadar keskindi ki derisini temiz bıraktı. "Cesaretin yerini alıyor."

O zaman işi bitmiőtı. Bıçağı tekrar kemerinin altına sokarak, sanki Linden'in ona ne söylemeye çalıştığını tam olarak biliyormuş gibi ona baktı. "Bundan hoşlanmadım." Amacı ses tonundaydı.

Yüzüğü kadar sert ve kesin. "Ama kendi risklerinizi seçmek daha iyidir. İçinden çıkamadıklarınızdan kurtulmaya çalışmak yerine."

Linden kalbine sarıldı ve ona cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Yüzü hamdı ama hâlâ yara bere yoktu. Hâlâ umut edebilirdi.

Yavaş yavaş gücünü toparladı. Kendine izin verdiğinden çok daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı; ama dikleşip hazır olduğunu ilan ederken fark edilir derecede daha dengeliydi.

Birinci tereddüt etmeden ona katıldı. Ancak Pitchwife sanki ondan onay almak istermiş gibi Linden'a baktı. Linden'in bakışlarında, eğer gerekli olduğuna inanırsa, Covenant adına şirketi geciktirmenin bir yolunu bulmaya hazır olduğunu gördü.

Soru içini kemiriyordu ama ayağa kalkarak bu soruyu cevapladı. Eğer Covenant tükenmiş olsaydı, yıkımı daha kolay önleyebilirdi.

Bir anda düşünceleri onu utandırdı. Şimdi bile -sanki Kevin'in ona doğruyu söylediğinden emin olmasını istiyormuş gibi, ölümü bile bile kabul ettiğini ona göstermişken- ona karşı verdiği sözlerden daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu.

Findail sessizce ışığını bir sonraki geçide taşıdı. Birinci, şirketin küçük erzaklarından payına düşeni omuzladı ve uzun kılıcını çekti. Kendi kendine mırıldanan Pitchwife da ona katıldı. Vain yeraltı mezarlarının zifiri karanlığına dalgın dalgın baktı. Görevliler tek sıra halinde, *Elohim*'in Atadığı'nı takip ederek ilerlediler.

Yine de rotası genel olarak aşağıya, düzensiz aşamalar ve artışlarla Thunder Dağı'nın sıkılmış köklerine doğru derinleşiyordu; ve şirket alçaldıkça tünellerin karakteri değişti. Daha düzensiz ve yıkık dökük hale geldiler. Duvarlarda kırık boşluklar belirdi ve bunların ötesindeki boşluklardan nemli nefesler, uzak inilti, soğuk terler geliyordu. Görünmeyen sakinler sürünerek yuvalarına doğru uzaklaştılar. Su sızdı

kayadaki çatlaklardan yavaş bir korozyon gibi damlıyordu. Garip kaynama sesleri yükseldi ve sonra geri çekildi.

Bir devin taş ve dağ korkusuzluğuyla. Pitchwife yumruğu büyüklüğünde bir taş aldı ve boşluklardan birine fırlattı. Uzun bir süre boyunca yankılar, örslerin uzaktan gelen sesleri gibi cevap verdi.

İnişin zorluğu Linden'in kalçalarının ağrımasına ve titremesine neden oldu.

Daha sonra örslerin, çekiçlerin hafif, metalik şakırtılarını duydu. Ve körüklerin gümbürtüsü - demirhanelerden gelen sıcak, kuru egzoz rüzgârları. Şirket Wightwarrens'in çalışan kalbine yaklaşıyordu. Kaynağı belirsiz sesler tüylerini diken diken ediyordu. Ama Findail tereddüt etmedi ya da tereddüt etmedi; ve yavaş yavaş havadaki gürültü ve çaba azaldı. Tüneli sanki bir kükürt çukurunun havalandırma bacasıymış gibi duman ve kükürt d o l d u r d u . Sonra onlar da soldu.

Üzerine doğru gelen dağın muazzam ağırlığı Linden'in eğilmesine neden oldu. Bu onun için çok ağırdı. Etrafındaki her yer boğumlu taş ve karanlıktı. Findail'in ışığı hayalet gibiydi, güvenilirmezdi. Gök Gürültüsü Dağı'nın dışında bir yerlerde gün sona eriyordu - ya da çoktan sona ermişti, Toprak'a Güneşboğan'dan tek kurtuluşunu vermişti. Ama yeraltı mezarlarında inleyip duran şeyler rahatlama nedir bilmiyordu. Kayaların eski protestolarını, lanetlenmişlerin uzaklardan gelen iniltileri gibi hissediyordu. Hava bir mezar taşı kadar soğuk, yıpranmış ve ölü gibiydi. Lord Foul uygun bir barınak seçmişti: Wightwarrens'da sadece deli yaratıklar ve şeytan yaşayabilirdi.

Sonra, aniden, Findail'in içinden geçmekte olduğu işlenmiş geçitler değişti. Tünel daraldı, Linden'in algılayamayacağı bir çatısı olan kaba bir yarığa dönüştü. Biraz ilerledikten sonra, yarık geniş ve derin bir çukurun kenarında son buldu ve çukurdan bir şaraphanenin kokusu yükseldi. Pis koku Linden'in öğürmesine neden oldu, Covenant buna zar zor dayanabildi ama Findail çukurun hemen kenarına gitti, duvarın hemen üzerinde yükselen kesik bir merdivene Covenant takip etmek için kendini zorladı; ama bir düzine tırmanmadan önce

adımlarla duvara doğru yığıldı. Linden kaslarında mide bulantısı ve baş dönmesi hissetti.

Kılıcını kınına sokan İlk, onu kollarına aldı ve Findail'in gitmek istediği kadar hızlı bir şekilde yukarı taşıdı.

Kramplar Linden'in bağırsaklarını düğümledi. Pis koku içine işledi. Merdiven onun üzerinde kavrayışının ötesinde uzanıyordu; nasıl deneyeceğini bilmiyordu. Ama onunla ışık arasındaki boşluk- arasında onu ve Antlaşma-oldu artan at her an. Şiddetle, algısını kendine çevirdi, kaslarındaki krampları çekti. Sonra kendini yukarı doğru zorladı. Feter ona Güneşboğan gibi seslendi, onu kendisine teslim olmaya çağırırdı - içinde ve diğer her yerde açlıkla gizlenen, cevaplanamayan ve alınan her nefeste tamamlanmaya doğru büyüyen karanlığa teslim olmaya. Eğer şimdi bırakırsa, dibe vurmadan önce bir Raver kadar güçlü olacaktı; ve o zaman hiçbir sıradan ölüm ona dokunamazdı. Yine de elleriyle sert basamaklara tutundu, bacaklarıyla onları itti. Antlaşma onun üzerindeydi. Belki de çoktan güvendedi. Ve nasıl inatçı olunacağını öğrenmişti. Haven Çiftliği'nde hayatını kurtardığı yaşlı adamın ağzı da bu kadar iğrençti; ama onun hayatta kalması için savaşmak adına o kokuşmuş halitusa katlanmıştı. Bağırsakları kasılsa da, boğazı sussa da Merdivenin tepesine ve kuyuya doğru savaşarak ilerledi.

Orada Findail'i, İlk'i ve Antlaşma'yı buldu. Ve ışık - Atanmış'ın yaydığından farklı bir ışık. Arkasındaki geçitten belli belirsiz yansıyan bu ışık, kaya ışığının turuncu-kırmızı rengindeydi. Ve yumuşak, sıcak, kaynayan, yavaş sıçramalarla doluydu. Kükürtlü bir sızıntı havadaki pis kokuyu aldı.

Pitchwife, arkasında Vain ile birlikte tırmanışı tamamladı. Linden Covenant'a baktı. Yüzü balmumuydu, terden kayganlaşmıştı; baş dönmesi ve hastalık gözlerini kamaştırıyordu. Bir kez daha dinlenmesini istemek için Birinci ve Findail'e döndü.

Elohim onu engelledi. Bakışları örtülüydü ve düşüncelerini gizliyordu. "Şimdi bir süreliğine Wightwarrens'in ortak yolundan gitmeliyiz." Rocklight gözlerini

omuzlar. "Burası şu anda bize açık, ama kısa bir süre sonra tekrar dolacak ve yolumuz kapanacak. Burada durmamalıyız."

Linden basit bir hayal kırıklığı ve çaresizlik içinde protesto etmek istedi. Kabaca Birinci'ye, "Sence daha ne kadar dayanabilir?" diye sordu.

Dev omuz silkti. Linden'in bakışlarına karşılık vermedi. Şüpheyi reddetme çabaları uzlaşmaya çok az yer bırakıyordu. "Eğer bocalarsa, onu ben taşıyım."

Findail hemen döndü ve geçitten aşağı inmeye başladı.

Linden itiraz edemedi. Covenant Atanmış'ın peşinden koşmaya başladı. İlk, İnançsız'ın önünde koruyucu bir şekilde ilerledi.

Pitchwife yorgunluktan yüzünü buruşturarak Linden'e baktı. "O benim karım," diye mırıldandı, "ve onu çok seviyorum. Yine de o beni aşıyor. Diğer devler gibi yaratılmış olsaydım, bu sıkıntıya katlanmaktansa onu duyarsızca hırpalardım." Belli ki söylediklerinde ciddi değildi; sadece Linden'i rahatlatmak için konuşmuştu. Ama o oldu ötesinde rahatlık. Fetor ve Brimstone, Yorgunluk ve tehlike onu kendi kontrolünün sınırlarına itti. Boş yere öfkelenerek, dengesiz uzuvlarını harekete zorladı.

Geçit kısa sürede bir koridorlar labirentine dönüştü; ama Findail ışığın kaynağına doğru hatasız bir şekilde ilerledi. Hava hissedilir derecede ısındı; sıcak olmaya başlamıştı. Kaynayan sesler arttı, Linden'in ciğerlerinde ritmik olmayan bir şekilde zonklayan bir yeraltı gücüne büründü.

Sonra şirket bir yol kadar geniş bir tünele girdi; ve kaya ışığı daha parlak bir şekilde parladı. Taş dipsiz bir kaynama ile gümbürdüyordu. Findail'in önündeki sol duvar alçaldı; o taraftan keskin bir sıcaklık yükseldi. Linden'in göğsündeki havayı emiyor, onu ileri doğru çekiyor gibiydi. Findail grubu hızlı adımlarla ışığa doğru götürdü.

Yol büyük bir uçurumun kenarından geçiyordu. Dik duvarları kaya ışığıyla aydınlanmıştı; sıcak ve sülfürle parlıyordu.

Körfezin dibinde bir magma gölü yanıyordu.

Kaynaması gutrock'u titretti. Devasa püskürtücüler tavana doğru uzanıyor, sonra kendi ağırlıklarını altında çöküyor, duvarları eriten ve yeniden şekillendiren bir şiddetle sıcıyordu.

Findail sanki uçurum onu ilgilendirmiyormuş gibi yolda ilerledi. Ama Covenant dış duvara yakın çömelerek yavaşça ilerledi. Kayaların ışıĝı çiĝ yüzünde cıfcaflı bir şekilde parlıyor, onu korkudan delirmiş ve ölümü arzulayan biri gibi gösteriyordu. Linden neredeyse onun peşinden gidiyordu, böylece ona ihtiyaç duyduğunda yanında olacaktı. Linden onun yaydığı korkunun baş dönmesi ve sıcaktan kaynaklanan basit bir korku olmadığını anlayacak kadar net bir şekilde hissettiğinde körfezin ağzını yarılamlışlardı. Burayı tanıyordu: Anılar karanlık kanatlar gibi başının etrafında dönüyordu. Bu yolun Despiser'a çıktığını biliyordu.

Linden adımlarını sıklaştırdı ve kendi kendine faydasızca öfkelenildi. Lord Foul ile yüzleşecek durumda değildi. Durumu yoktu. Artık onun zayıflığının kendi sorumluluklarının zorluğunu azaltmasını umursamıyordu. Kendi kaderinin hafiflemesini istemiyordu. Onun hak ettiĝi gibi bütün, güçlü ve muzaffer olmasını istiyordu. Kıyamete doğru bu yorucu koşuşturma aptallıktı, delilikti.

Sıcaktan nefesi kesilerek uçurumun uzak tarafına ulaştı, geçitte iki adım ilerledi ve yere yığıldı. Linden kollarını ona doladı, hem kendini hem de onu sabitlemeye çalıştı. Gölün erimiş tutkusu sırtını yakıyordu. Pitchwife neredeyse kenarı geçmişti. Vain birkaç adım gerideydi.

"Şimdi hızlı olmalısın," dedi Findail. Sesi garip bir şekilde aceleliydi. "Yakınlarda Mağara Şövalyeleri var."

Hiçbir uyarıda bulunmadan yoldaşlarının yanından hızla geçti, çarpıcı bir akbaba gibi kaya ışıĝına doğru parladı.

Yoldan aşağıya doğru savrulurken, formu insanlıktan çıkıp bir Sandgorgon şeklini aldı.

Bir sopa kadar ölümcül olan Demondim'in yaratığına kafa üstü çarptı.

Vain darbeden kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Yine de buna dayanamadı. Findail, Dünya Gücünün vücut bulmuş haliydi. Bu şok

Çarpışma yolu yalpalattı, taştta feryat gibi sarsıntılar yarattı. Vain devlerden ya da fırtınalardan daha güçlü olduğunu, mızraklara ve na-Mhoram'ın *Grim*'ine karşı dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı. Dünyanın Sonu Solucanı'nın gücünü hissetmiş ve bu dokunuş bir kolunu kullanmasına mal olsa da hayatta kalmıştı. *Elemesnedene*'den ve tüm *Elohim*'den tek başına kaçmıştı. Ama Findail ona öyle yoğun bir güçle vurdu ki geriye doğru savruldu.

İki adım. Üç. Jantın son kenarına.

"Boşuna!" Covenant Linden'in pençesinde çırpındı. Çılgınlık neredeyse onu Linden'den koparacak kadar güçlü kılıyordu. "*Boşuna!*"

Linden içgüdüsel olarak onunla mücadele etti, onu tuttu.

Covenant'ın korkusundan etkilenen İlk, Atanmış'ın peşinden Pitchwife'ın yanından geçti.

Vain dengesini uçurumun kenarında buldu. Siyah gözleri şiddetle parlıyordu. Tertemiz yüz hatlarını keskinleştiren bir zevk sırtıtışı vardı. Kanun Asası'nın demir topukları sıcak kaya ışıığında parıldıyordu.

Gözlerini Findail'den ayırmadı. Ama sağlam kolu, Birinci'yi geriye doğru savuran, onu kocasının ayaklarının dibine, tehlikeden uzaklaştıran bir hareket yaptı.

"Düş!" diye öfkelenildi Atanmış. Yumrukları havayı dövdü. Vain'in ayaklarının altındaki kaya parçalara ayrıldı. "Düş ve öl!"

Demonidim spawn düştü. Bir kâbus yavaşlığıyla doğruca uçuruma düştü.

Aynı anda, ölü kolu bir yılan gibi saldırdı. Sağ eli Findail'in ön koluna kapandı. Tayin Edilen peşinden uçurumun kenarına çekildi.

Duvarıdan sekerek birlikte gölün ortasına doğru yuvarlandılar Covenant'ın çığlığı arkalarından yankılandı, anlaşılmaz ve vahşi.

Findail Vain'in elinden kurtulamadı.

O *Elohim*'di, yaşayan Dünya'nın her şekline girebilirdi. Kendini çözdü ve bir kartal oldu, fışkıran magmadan kaçmak için kanatlarıyla havayı dövdü. Ama Vain bacaklarından birine gübre attı ve yukarı doğru çekildi.

Findail anında kendini suya dönüştürdü. Sıcaklık onu buhar ve acı içinde tavana doğru fırlattı. Ama Vain bir avuç dolusu nemi kavradı ve Atanmış'ı kendisine geri çekti.

Panikten daha hızlı olan Findail, iki yumruğunda da büyük bir kılıç taşıyan bir Dev'e dönüştü. Vain'in bileğine vahşice saldırdı. Ama Vain sadece bileğini sıktı ve kılıcın demir bandından sıyrılmasına izin verdi.

Lavlara o kadar yakındılar ki Linden onları alevlerin arasından zar zor görebiliyordu. Findail çaresizlik içinde bir yelken şeklini aldı ve sığağı tekrar yukarı doğru sürdü. Ama Vain onu hâlâ kırılmaz bir şekilde tutuyordu.

Yeterince yükselemeden bir püskürtücü ona doğru bir kule gibi tırmandı. Yön değiştirerek ondan kaçmaya çalıştı; ama çok geç kalmıştı. Magma hem *Elohim*'i hem de Demondim-spawn'ı aldı ve onları göle doğru sürükledi.

Linden, sanki onun çılgınlıklarını paylaşıyormuş gibi Covenant'a sarıldı.

Artık mücadele etmiyordu. "Anlamıyorsun!" diye soluk soluğa kaldı. Bütün gücü tükenmişti. "Orası bir yer. Ur-villerin başarısızlıklarından kurtuldukları yer. Yaptıkları bir şey işe yaramadığında, onu oraya atarlardı. Bu yüzden Findail-" Kelimeler boğazında düğümlendi.

Findail, Demondim'in yarattığı üzerindeki son denemesini neden burada yapmıştı? Vain bile bu düşüşten geri dönmeyi umut edemezdi.

Yüce Tanrım! *Elohim*'in ur-villerin tek bir yarattığında nasıl bu kadar abartılı bir tehdit gördüğünü anlamıyordu. Vain onun önünde bir kez eğilmiş ve bir daha onu asla kabul etmemişti. Onun hayatını kurtarmış ve kurtarmayı reddetmişti. Ve bunca zaman, mesafe ve tehlikeden sonra, aradığını bulamadan kaybolmuştu. O anlamadan önce-

Tahta ön kolundan sarkan eliyle Findail'i kavramıştı.

Başka algılar dikkatini çekiyordu ama onları fark etmekte yavaştı. Atanmış'ın sözlerine kulak asmamıştı.

Uyarı. Çok geç, şirketi bu uçuruma götüren geçitteki hareketi hissetti.

Çukurun kenarı boyunca, bir grup Mağara Şövalyesi kaya ışıǒına doğru hücum etti.

En azından bir kaç tane. Uzun bacakları üzerinde dik durduklarından neredeyse Pitchwife kadar uzunlardı. Sopa figürleri gibi abartılı, sarsak bir beceriksizlikle koşuyorlardı; ama güçleri açıktı: Onlar Wightwarren'ların delicileriydi. Gözlerinde lavın kızıl sıcaklığı yanıyordu. Çoğunun silahı coptu; geri kalanı ise kötü bıçakları olan savaş baltaları taşıyordu.

Vain'in darbesinin gücüyle hâlâ yarı s e r s e m l e m i ş olan İlk, ayağa fırladı. Bir an için bocaladı. Ama şirketin ihtiyacı onu harekete geçirdi. Uzun kılıcı hazır bir şekilde parladı. "Kaçın!" diye kükreyerek Mağara Şövalyeleri'nin karşısına dikildi.

Covenant hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi. Sevdığı insanlar tehlikedeydi ve onları koruyacak güce sahipti - kullanmaya cesaret edemediği bir güç. Linden onun durumunu hemen anladı. Vahşi büyüü engellemek için gösterdiği irade çabası tüm gücünü aldı.

Kendini harekete geçirmek için mücadele etti. Kararlılığını toplayarak onu tünelden aşağı doğru itmeye başladı.

Ağırlıksız, neredeyse alçakgönüllü görünüyordu ama yine de gevşekliğı onu engelliyordu. İlerlemesi ölümcül derecede yavaştı.

Sonra Pitchwife onu yakaladı. Covenant'ı ondan almaya başladı.

Savaşın gürültüsü geçit boyunca yankılandı. Linden döndü ve İlk'in hayatı için savaştığını gördü.

O bir Swordmain'di, bir savaş sanatçısıydı. Kılıcı, aynı anda hem vahşi hem de hassas bir şekilde etrafında dönüyordu; kaya ışıǒı hızlı demirden kıymıklar halinde parlıyordu. Saldırganlarından kan, sanki şiddetten ziyade büyüyle sıçırıyordu; kılıcı, teurjisini gerçekleştirdiği bir asa ya da asa gibiydi.

Ama yol Mağara Şövalyeleri'ni sıkıştırılamayacak kadar genişti. Erişimleri onunki kadar büyüktü. Ve onlar taşla mücadele etmek için doğmuşlardı; darbeleri granit gücündeydi. Çoğu

Çabasının çoğu, kollarını paramparça edecek sopaları savuşturmak için harcandı. Adım adım geriye doğru sürükleniyordu.

Engabeli zeminde hafifçe tökezledi ve bir cop yanından geçti. Sol şakağında, geçiş olmaksızın kanlı bir yara belirmiş gibiydi. Ona vuran Cavewight, yarılmış göğsünü tutarak uçuruma yuvarlandı. Ama daha fazla yaratık onun peşine düştü.

Linden Pitchwife'a baktı. Birbiriyle çelişen ihtiyaçlar onu paramparça ediyordu. Gözleri bembeyaz, çaresiz ve uysal bir şekilde acıyordu. Ona hayatını sunmuştu. Tıpkı Mistweave gibi. Buna katlanamazdı. O daha iyisini hak ediyordu. "İlk'e yardım et!" diye bağırdı ona. "Covenant'ın icabına bakacağım!"

Pitchwife tereddüt edemeyecek kadar telaşlıydı. İnançsız'ı serbest bırakarak karısının yardımına koştu.

Linden, Covenant'ı omuzlarından tutup şiddetle sarstı. "Haydi!" diye öfkeyle onun çığ yüzüne baktı. "Tanrı aşkına!"

Mücadelesi görülmeye değerdi. Basit bir düşünceyle Mağara Şövalyelerini yok edebilir, Zaman Kemerini yıkabilir ya da onu zehirle kirletebilirdi. Kendini feda etmeye hazırdı. Ama arkadaşları! Onların tehlikesi içini parçalıyordu. Bir kalp atışı süresince, İlk ve Pitchwife'ı kurtarmak için her şeyi yok edebileceğini düşündü. Böylece onun için Köpük Takipçisi gibi ölmeyeceklerdi.

Yine de kendini tuttu - yırtık ve feryat eden ruhunu, amacı kadar insanlık dışı bir kısıtlamayla sıkıştırdı. Yüz hatları sertleşti; bakışları kasvetli ve ıssız bir hal aldı, tıpkı Güneşboğan'ın belası altındaki Toprak gibi. "Haklısın," diye mırıldandı usulca. "Bu acınası bir durum."

Sırtını dikleştirerek tünelden aşağı inmeye başladı.

Uyuşmuş yarım elini sıktı ve onunla birlikte karanlığa doğru kaçtı. Arkalarından atılan çığlıklar ve darbeler yankılandı ve Wightwarrens tarafından yutuldu.

Yansıyan kaya ışığı soluklaşıırken, bir kavşağa ulaştılar Covenant içgüdüsel olarak sağa saptı; ama o sola saptı çünkü daha az seyahat ettiğini hissetti. Neredeyse

Bir keresinde seçiminden pişman olmuştu. Işıktan uzaklaşmıyordu. Bunun yerine, bir kenarı boyunca erimiş gölün parıltısını içeri alan yarıkların bulunduğu geniş bir odaya açılıyordu. Kükürt ve sıcaklık havayı tıkamıştı. İki tünel daha odaya erişim sağlıyordu; ama biriken kokuyu çekmiyorlardı.

Uçurumun kenarı boyunca uzanan yol, yarıkların arasından görülebiliyordu. Bu oda muhtemelen Thunder Dağı sakinlerinin görünmeden yolu izleyebilmelerini sağlamak için tasarlanmıştı.

Birinci ve Pitchwife artık kenarda değildi. Linden ve Covenant'ın peşinden tünele çekilmişlerdi. Ya da düşmüşlerdi-

Linden'in duyuları alarm veriyordu. Çok geç: her zaman çok geç. Acı içinde, üç girişten de odaya doluşan Mağara Şövalyeleri'yle yüzleşmek için döndü.

O ve yoldaşları uçurumu ilk geçtiklerinde bu gizli yerden fark edilmiş olmalıydılar. Vain ve Findail'i izleyerek geçirdikleri kısa süre Mağara Şövalyelerine bu tuzağı kurma fırsatı vermişti.

Linden ve Covenant'ın kullandığı tünelde, arkadaşlarına ulaşmak için büyük bir mücadele veren Birinci ve Pitchwife belirdi. Ancak Mağara Şövalyelerinin çoğu Devlerin yolunu kesmek için acele etti. Swordmain ve kocası geri püskürtüldü.

Pitchwife'ın belirsiz çığlığı Linden'in yüreğini burktu. Sonra o ve Birinci görüş alanından çıkmaya zorlandı. Mağara Şövalyeleri peşlerinden koştu.

Sopalarını ve baltalarını sallayan yaratıkların geri kalanı Covenant ve Linden'a doğru ilerledi.

Onu arkasına itti ve bir adım öne çıktı. Rocklight onun umutsuz omuzlarını aydınlattı. "İstediğin kişi benim." Sesi bastırma ve vahşi büyüyle gergindi. "Ben de seninle geleceğim. Onu rahat bırak."

Yırtıcı ve acımasız Mağara Şövalyeleri sakallarının döneceğine dair hiçbir işaret vermediler. Gözleri alev alev yanıyordu.

"Eğer ona zarar verirsen," diye homurdandı, "seni paramparça ederim." İçlerinden biri onu yakaladı, iki bileğini de kocaman bir yumrukla kelepçeledi

Bir diğeri sopasını kaldırdı ve Linden'in kafasına ezici bir darbe indirdi.

Eğildi. Cop saçlarına doğru savruldu, neredeyse kafatasına değecekti. Kendini duvardan fırlatarak Covenant'a doğru kaçtı.

Mağara Şövalyeleri yavaş ve beceriksiz görünüyordu. Bir an için onu yakalayamadılar.

Covenant bir şekilde bileklerini kurtardı. Kemerinden bıçağını kaptı ve etrafını çılgınca kesmeye başladı. Bir Cavewight uludu, geri sıçradı. Ama bıçak yaratığın kaburgalarının derinliklerindeydi ve Covenant'ın yarım eli kavrama yeteneğini kaybetti; bıçak ondan koptu.

Silahsız bir şekilde Linden'a doğru döndü. Yüzü haykırmak ister gibi gerilmişti. *Affet!*

Mağara Şövalyeleri etrafını sardı. Sopalarını ya da baltalarını kullanmadılar: belli ki onu canlı istiyorlardı. Yumruklarıyla onu düşene kadar dövdüler.

Linden ona ulaşmaya çalıştı. Güç için yanıp tutuşuyordu, güç olmadan nafileydi. Kolları ve bacakları Mağara Şövalyelerine karşı işe yaramıyordu. Onun çırpınışlarına kaba bir şekilde güldüler. Çılgınca, sağlık duyusuyla Covenant'ın yüzüğünü el yordamıyla aradı, onu tutmaya çalıştı. Cehennem havası ciğerlerini boğuyordu. Çatlaklardan dipsiz ve aç bir şekilde erimiş gölün kaynaması geliyordu. Vain ve Findail düşmüştü. İlk ve Pitchwife kaybolmuştu Covenant taşın üzerinde bir kurban gibi yatıyordu. Elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Sol kulağının arkasındaki kemiğe neşeyle bir darbe indiğinde hâlâ el yordamıyla ilerliyordu. Bir anda dünya tersine döndü ve karanlığa gömüldü.

On sekiz: Başka Yolu Yok

THOMAS Covenant yüzüstü yere uzandı. Yara bere içindeki yanağına yassı bir taş gibi bastırıyordu. Çürükler yüzündeki kemiklerin şeklini bozmuştu. Barış ve kurtuluştan başka bir şey istememesine rağmen, şiddet yüzünden bu hale gelmişti - kendi eylemlerinin sonuçları. Uzaklardan bir yerden gırtlaktan bir mırıltı yükseldi, aralıksız ve korkunç, bir yakarış ayini gibi, düzinelerce ses aynı kelimeyi veya ismi yumuşak bir şekilde tekrarlıyordu, ama farklı kadanslarla, farklı hızlarda. Hâlâ etrafındaydılar, onu kaybetmeye gelen insanlar. Başarısızlığıyla alay ediyorlardı.

Joan gitmişti.

Belki de hareket etmeli, yuvarlanmalı, acıyı hafifletecek bir şeyler yapmalıydı. Ama bu çaba onu aşıyordu. Tüm gücü kum ve küle dönüşmüştü. Ve Be hiçbir zaman fiziksel olarak güçlü olmamıştı. Onu hiç zorlanmadan elinden almışlardı. Kendisi kadar övünecek pek bir şeyi olmayan birinin ölümsüzmüş gibi davranmak için bu kadar çok zaman harcaması garipti, diye düşündü soyut bir şekilde. Daha iyisini bilmeliydi. Tanrı biliyordu ki, kibrini yenmesi için ona akla gelebilecek her fırsat verilmişti.

Gerçek kahramanlar kibirli değildir. Kim Berek'e kibirli diyebilir ki? Ya da Mhoram? Foamfollower? Liste uzayıp gidiyordu, hepsi de alçakgönüllüydü. Hile Troy bile sonunda gururundan vazgeçmişti. Sadece Covenant gibi insanlar Dünya'nın kaderinin kendi kör ve hatalı seçimlerine bağlı olduğuna inanacak kadar kibirliydi. Sadece kendisi gibi insanlar. Ve Lord Foul. Rağmen yapabilecek durumda olup da bunu reddetmeyi seçenler Ve yapmayanlar Linden ona defalarca kibirli olduğunu söylemişti.

Bu yüzden Lord Foul'u yenmek zorundaydı - bu görev neden sadece ona düşüyordu.

Her an olabilir, dedi kendi kendine. Her an evinin zemininden kalkacak ve Joan'la kendini değiştirmeye gidecekti. Bunu yeterince ertelemişti. O kibirli biri değildi, gerçekten de değildi. Başına gelenleri hak etmemişti. Zayıflıkları, sınırlılıkları yüzünden kendini asla affedememişti.

Sonra gülmek istedi. Gülmek ona  o k iyi gelecekti. Ne de olsa Joan'dan çok da farklı değildi. Tek gerçek fark, Toprak onu hâlâ iyileştirebiliyorken ve bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilebiliyorken oraya çağırılmış olmasıydı.

Bir anlamda, aslında kibirliydi. Kendi hatalarına ve başarısızlıklarına çok fazla önem veriyordu. Onları bırakmayı hiç öğrenememişti.

O da bu dersi hiç ğrenmemişti. Ama deniyordu. Yüce Tanrım, deniyordu. Her an Lord Foul'un ateşinde onun yerini alabilirdi. Her şeyin gitmesine izin verecekti.

Ama nedense zemin doğru gelmiyordu. Kulaklarını, ciğerlerini ve kemiklerini dolduran mırıltılı yakarış, Despiser'inkine benzemeyen bir ismi çağırıyordu. Bu onu şaşırtmış, nefes almasını zorlaştırmış gibiydi. Bir şey unutmuştu.

Yorgun bir şekilde gözlerini açtı, görüşünün bulanıklaşmasına gözlerini kırpıştırdı ve nerede olduğunu hatırladı.

Sonra kalbinin kesinlikle duracağını düşündü. ürükleri kafatasında zonkluyordu. Bu yaraları Joan'ı esir alanlardan değil, Mağara şövalyeleri'nden almıştı. Çok fazla ömrü kalmamıştı.

Kaba duvarları ve yırtık pırtık tavanı olan büyük bir mağaranın ortasına yakın bir yerde yatıyordu. Hava, dikkatsizce aralıklarla duvarlara yerleştirilmiş özel taşlardan yanan yoğun kaya ışığı kokuyordu. Mağara kabaca oval bir şekle sahipti; iki ucundan karanlık, ulaşılmaz tünellere doğru daralıyordu. Kaya ışığının kokusuna eski bir çürüme kokusu karışmıştı - o kadar eski bir çürüme ki neredeyse yeniden temiz hale gelmişti.

Yakındaki büyük, yüksek bir tümsekten geliyordu. Yığın, sanki oraya saygı duyulan bir şey gömülmüş gibi bir mezarlığa benziyordu. Ama tamamen kemiklerden oluşuyordu. Binlerce iskelet tek bir yere yığılmıştı. Çoğu o kadar uzun zaman önce oraya yerleştirilmişti ki, artık kurtçukların bile ilgisini çekmeyen ince gri toza dönüşmüşlerdi. Ancak höyüğün tepesi daha yeniydi. İskeletlerin hiçbiri bütün değildi: hepsi ya ölüm sırasında parçalanmış ya da daha sonra parçalara ayrılmıştı. Daha yeni olanların bile etleri temizlenmişti. Yine de birkaçının iliği hâlâ sızıyordu.

İnsan kemiği ya da iğrenç bir şey değillerdi. O zaman Cavewight. Görünüşe göre, İlk ve Pitchwife'ın öldürdüğü yaratıklar höyüğe çoktan eklenmişti.

Düzinelerce ya da yüzlerce yırtıcı hayvan kendi kendine hırıliyormuş gibi mırıltılar kesilmeden devam etti. Bu sesi, paniğin hayat damarlarına dokunuşu gibi hissetti. Bir isim sürekli tekrarlanıyor, her perdede ve hızda fısıldanıyor ya da mırıldanıyordu; ama ayırt edemiyordu. Isı, ses ve kaya ışığı başının ağrıyan kemiklerini terletiyordu.

Etrafı Mağara Şövalyeleri tarafından sarılmıştı. Çoğu duvarın dibine çömelmiş, dizleri kulaklarına doğru çıkık, sıcak gözleri parlıyordu. Diğerleri ise uzun bacaklarının üzerinde leylek gibi ve zarif bir şekilde höyüğün etrafında dans ediyor gibiydi. Elleri kürek gibi havaya saldıırıyordu. Hepsi mırıldanıyor ve mırıldanıyordu, büyülü ve hipnotik. Ne söyledikleri ya da daha ne kadar uyutulacağı, tuzağa düşürüleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Korkuyordu - o kadar korkuyordu ki korkusu bir tür berraklığa dönüştü. Kendisi için korkmuyordu. O dehşetle Yasak Ateş'te karşılaşmış ve onu yakıp kül etmişti. Bu yaratıklar sadece Cavewight'lardı, Thunder Dağı'nın bağırsak kayasının zayıf zihinli ve uysal çocuklarıydı ve Lord Foul uzun zaman önce onlara hükmetmişti. Covenant ile Despiser arasına girmeyi pek umamazlardı. Ona giden yol zor olsa da, amacı güvenliydi.

Ama bir duvarın karşısındaki küçük boş alanda Linden oturuyordu. Onu korkusunun kesinliğiyle gördü. Sağ omzu eğilmişti.

taşın üzerinde. Kollarıyla dizlerini göğsüne bastırmış, mahzun bir çocuk gibiydi. Başı öne eğikti; saçları öne düşmüş, yüzünü gizliyordu. Ama boynunun yan tarafı çıplaktı. Kırmızı-turuncu ışıktaki solgun ve savunmasız bir şekilde parlıyordu.

Solgunluğa karşı siyah, kurumuş kan tenini işaretliyordu. Sol kulağının arkasından gömleğinin yakasına kadar kabuk bağlamış bir iz halinde uzanıyordu.

O da-! İçinden bir keder titremesi geçti. O da Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda bıraktığı cesedin fiziksel durumuna uygun hale getirilmişti. Fazla zamanları kalmamıştı.

Eğer gücü olsaydı haykırırdı. Fazla zamanı yoktu ve onu bu şekilde harcamak! Onu kollarına almak, onu sevdiğini anlamasını sağlamak istiyordu; hiçbir ölüm ya da yıkım riski onun için taşıdığı anlamı yok edemezdi. Lena bir keresinde onu şarkı söyleyerek teselli etmeye çalışmıştı. *Çiçeğin içinde büyüdüğü ruh hayatta kalır.* O istedi-

Ama belki de ona vurulan darbe ikisinin de fark ettiğinden daha ağırdı ve o da ölmek üzereydi. Seadreamer gibi öldürülecekti çünkü onu kurtarmaya çalışmıştı. Ve ölmese bile, onu umutsuzluk yüzünden kaybettiğine inanacaktı. Andelain'de, Elena *ona kendisini önemsemesini* söylemişti. *Böylece sonunda hepimizi iyileştirebilecekti.* Diğer pek çok şeyde olduğu gibi bunda da başarısız olmuştu.

Linden. Adını söylemeye çalıştı ama ses çıkmadı. Bir pişmanlık spazmı yüzünü burktu, morluklarının zonklamasına neden oldu. Acıyı ve bitkinliğinin verdiği derin sızıyı görmezden gelerek dirseklerini altına aldı ve güçsüzlüğünü taştan çıkarmaya çalıştı.

Sert bir tekme onu sırt üstü, kemik yığınınına daha yakın bir yere savurdu. Nefes nefese başını kaldırıp bir Mağara Geyiği'nin bakışlarına baktı.

"Kıpırdama, lanetli!" diye tükürdü yaratık. "Ceza geliyor. Ceza ve kıyamet! Acele etmeyin."

Çirkin bacaklarının üzerinde acayip bir şekilde zıplayarak mırıldanmaya devam etti ve dans ederek uzaklaştı.

Covenant nefes almak için çabaladı ve tekrar Linden'a bakmak için yan tarafına doğru kıvrıldı.

Şimdi ona bakıyordu, Mağara Büyücüsü konuştuğunda ona doğru dönmüştü. Yüzünde ne kan ne de umut vardı. Ona yönelttiği bakışlar, kötü muamele ve dilsiz yalvarışlarla doluydu. Elleri işe yaramaz bir şekilde birbirine kenetlenmişti. Gözleri yaralar kadar karanlık ve boş görünüyordu.

Çocukken, babası ölürken onunla birlikte tavan arasına kilitlendiğinde de böyle görünüyor olmalıydı.

Sesini duyurmak için savaştı, Mağara Şövalyeleri'nin çok yönlü çağrısıyla onun adını mırıldandı. Ama kadın onu duyuyor gibi görünmüyordu. Yavaşça başını eğdi, bakışlarını ellerinin başarısızlığına indirdi.

Ona gidemezdi. Ayakta duracak gücü nerede bulabileceğini bile bilmiyordu. Ve Mağara Şövalyeleri hareket etmesine izin vermiyordu. Yüzüğü dışında onlarla savaşmasının hiçbir yolu yoktu - kullanamadığı vahşi büyü. O ve kadın tamamen tutsaktı. Ve ikisinin de kurtarmak için başvurabileceği bir isim yoktu...

Despiser'inkinden başka isim yok.

Covenant, Lord Foul'un bir an önce harekete geçmesini deliler gibi umuyordu.

Ama belki de Lord Foul harekete geçmeyecekti. Belki de Covenant'ın bir kez daha iktidara zorlanacağını umarak Mağara Büyücüleri'nin iradelerini kullanmalarına izin verdi. Belki de Covenant'ın reddinin kesinliğini anlamadı -anlamaktan acizdi-.

Mağara Şövalyeleri'nin gırtlaktan gelen ilahisi değişiyordu: aralıksız tekrarlanan çeşitli tekrarlar ahenge doğru kayıyordu. Yaratıklardan biri biraz daha keskin bir tonlama, daha belirgin bir ritim tutturdu; ve yakın komşuları da onunla birlikte ritme girdi. Cavewight'tan Cavewight'a, çağrılan isim Covenant'ı şaşkına çevirene kadar ahenk yayıldı ve onu alarma geçirdi.

Bu ismi biliyordu.

Drool Rockworm.

Üç bin yıldan daha uzun bir süre önce. Mağara Şövalyeleri'nden Drool Rockworm kayıp Kanun Asası'nı ele geçirmiş ve Dünya'ya hükmetme arzusuna kapılmıştı. Fakat bulduğu şeyde ustalaşmak için ilim konusunda çok yeteneksizdi. Baştan çıkarılarak ya da aptalca, bilgi için Despiser'a dönmüştü. Ve Lord Foul, Cavewight'ı kendi amaçları için kullanmıştı.

Drool Rockworm.

Önce Drool'u Covenant'ı çağırmaya ikna etmiş, Mağara Kâhini'ni beyaz altın vaatleriyle kandırmıştı. Sonra Covenant'ı kaçırmış, onun yerine İnançsız'ı Lordlar Konseyi'ne göndermişti. Lordlar da Drool'un gücüne meydan okuyarak karşılık verdi. Wightwarrens'a gizlice girerek Asa'yı ondan almışlar, onu yok etmek için Fırtına Dağı'nın Ateş Aslanlarını çağırmışlardı.

Bu şekilde silahlandıklarında kendilerini muzaffer sanmışlardı. Ama sadece Despiser'ın çetelerinin oyununa gelmişlerdi. Onu Drool'dan kurtarmışlar, böylece arzuladığı korkunç felakete, Illeearth Taşı'na ulaşmasını sağlamışlardı. Ve o zamandan beri Mağara Şövalyeleri kukla gibi ona hizmet etmek zorunda kalmıştı.

Drool Rockworm.

İsim havada bir eklenti gibi titreşti. Kaya ışığı zonkladı. Tüm Mağara Şövalyeleri kendilerini hareketsiz tuttu. Deniz gözleri çağırdıkları şeye odaklandı.

Covenant'ın yanı başındaki kemik yığınının ürktücü bir parıltı sızmaya başladı. Hasta kırmızı alevler yığının etrafında bataklık ateşi gibi yaladı. Kemik parçaları sanki halüsinasyon görüyormuş gibi dalgalanıyor ve eriyor gibiydi.

Birdenbire bu yaratıkların Despiser'a hizmet ettiğine inanmamaya başladı.

Drool Rockworm!

"Covenant." Linden'in sesi ismin vuruşları arasında ulaştı. Mağara Şövalyelerinin yaptıklarından etkilenerek kendinden çıkmıştı. "Bir şey var-" Umutsuzluğuna hâkim olmak için şiddetle mücadele etti. "Onu hayata döndürüyorlar."

Covenant dehşet içinde irkildi. Ama ondan şüphe etmedi. Yaşayanları koruyan Yasa ihlal edilmişti. Herhangi bir korku

irade ve güç verildiğinde artık ölüm bariyerini aşabilirdi. Höyük korkunç bir koza gibi ateşler ve parıltılarla kıvranıyordu, çürüme ve toz doğum sancıları içindeydi.

Sonra Mağara Şövalyelerinden biri hareket etti. İlahinin içinden geçerek Covenant'a doğru yürüdü. "Kalk, lanetli," diye bağırdı. Gözleri de sırtışı kadar vahşiydi. "Kan ve eziyet için ayağa kalk."

Covenant beyaz gözlerle ona baktı, itaat etmedi.

"Ayağa kalk!" diye öfkeleni yaratık. Tek tükürüklü eliyle Covenant'ın kolunu yakaladı ve onu ayağa kaldırarak neredeyse yerinden oynattı.

Covenant panik ve acıyı bastırdı. "Buna pişman olacaksın!" Sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Çağrısı göğsünü dövüyordu "Foul beni istiyor! Ona karşı gelebileceğini ve bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hal" diye bağırdı Mağara Şövalyesi, sanki kendinden geçmek üzereymiş gibi. "Biz çok kurnazız! O bizi tanımıyor. Biz öğrendik. Öğrendik. O çok bilge." Bir an için tüm sesler onun küçümsemesini paylaştı. *Drool Rockworm!* "O kör. Seni bulamadığımıza inanıyor." Yaratık kahkaha yerine vahşice tükürdü.

Sonra Covenant'ı yüzünü tümseğe dönmesi için çevirdi. Linden, Covenant'ın adını inledi. Yaratıklardan biri onu sustururken bir gümbürtü duydu. Kolu, taşı nasıl kıracağına bilen parmaklar tarafından kavranmıştı.

Alevler hortlaklar gibi höyüğün üzerinde kıvranmaya başladı ve mağaranın çatısına doğru acı saçtı.

"Tanık!" diye homurdandı Cavewight. "Wightbarrow!"

Çağrı şehvet dolu bir tınıya büründü.

"Hizmet ettik ve hizmet ediyoruz. Sonsuza dek hizmet ettik. Menkul. Yem. Kurban. Ve ödül yok. Bunu yap. Şunu kaz. Koş. Öl. Ödül yok. Hiç ödül yok!

"Şimdi bedelini ödüyor. Ceza ve *kıyamet*."

Mağara Şövalyeleri'nin öldürücülüğü Covenant'ı sersemletti. Kolundaki kaslar ezilmeye başlamıştı. Ama zihnini diğer her şeye kapattı. Kendi hayatını değilse bile Linden'in hayatını kurtarmanın bir yolunu arıyordu.

"Nasıl? O alçak herif, kalbinizi söküp atacak!" diye kısık sesle itiraz etti.

Ama Mağara Şövalyeleri korkunun ötesindeydi. "Tanık!" Covenant'ı esir alan kişi tekrarladı. "Ateşi gör. Yaşam! Drool Rockworm'un Wightbarrow'u!"

Drool Rockworm, ilahiyi çekiçledi. *Drool Rockworm!* "Ölülerden. Öğrendik. Kan dökmeyi. Sunbane. Kanun çiğnendi. Lanetli kanı!" Neredeyse sevinçten havalara uçacaktı. "Sen!"

Serbest eliyle hançer gibi uzun bir kaya parçasını kavradı.

Litanyada bağırırdı, "Kan güç getirir! Güç hayat getirir! Drool Rockworm yükseliyor! Drool yüzüğü alır! Yüzük Despiser'a çarpıyor! Mağara Şövalyeleri özgür! Ceza ve kıyamet!"

Mızrağını Covenant'ın yüzüne doğru sallayarak ekledi, "Yakında. Sen lanetli birisin. Yıkım getirensin. Kanın Wightbarrow'a dökülecek." Çivinın yan tarafı Covenant'ın sert yanağını okşadı. "Yakında."

Covenant, Linden'in nefes almak için çırpınırken soluduğunu duydu, Başka Yolu Yok "Bones- " Yüzünü buruşturdu, tekrar vurulmasını bekliyordu. Ama yine de onun kendisini duymasını sağlamaya çalıştı. "Kemikler-"

Sesi çaba ve niyetle doluydu; ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tümseği saran alevler tüylerini diken diken ediyordu; yine de gözlerini onlardan alamıyordu. Belki de karar verdiği ya da anladığı her şey yanlıştı, Faul'den doğmuştu. Belki de Banefire ona güvenilir bir *caamora* veremeyecek kadar özünde yozlaşmıştı. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Göremiyordu.

Kolundaki acı başını döndürdü. Kaya ışığı turuncu-kırmızı bir sıcaklıkla bağırıyor, Wightbarrow'daki ateşi körüklüyor gibiydi. İlk'i, Pitchwife'ı ve Vain'i kaybetmişti, Andelain'in kendisini kaybetmişti. Şimdi hayatını, Linden'ı ve her şeyi kaybetmek üzereydi çünkü orta yol yoktu, yıkımsız vahşi büyü yoktu. Adını fısıldıyordu ama artık hiçbir şey fark etmiyordu.

Dengesi bozuldu ve kendini üzerinde zar zor durduğu taşa boş boş bakarken buldu. Zeminin kasıtlı olarak şekillendirilmiş tek parçası buydu. Mağara Kâhini onu leğen gibi yuvarlak bir çukurun ortasına yerleştirmişti. Sığ kenarları, etrafındaki kaya ışığını parlatılmış metal gibi yansıtana kadar pürüzsüzce ovulmuş ve cilalanmıştı.

Ayaklarının arasından dar bir oluk tümseğin altına doğru uzanıyordu. Kanını Drool Rockworm'un kemiklerinden geriye kalanlara yönlendirecek bir oluk. Ateş açlıkla tavana doğru yükseldi.

Aniden, yakarış kesildi, sanki bir bıçak darbesiyle havadan kesildi. Aniden kesilmesi onu sağır bırakmış gibiydi. Başını kaldırdı.

Sivri bir diş gibi göğsünün ortasına saplanmaya hazırlanıyordu. Ayaklarını yere dikti, dönmeye çalışmak için kendini hazırladı, yaşamak için son bir çaba gösterdi.

Ama darbe düşmedi. Mağara Şövalyesi ona bakmıyordu. Yaratıkların hiçbiri ona bakmıyordu. Mağaranın etrafında öfke ve korku içinde ayağa kalktılar.

Bir an sonra, savaşın gürültüsü Wightbarrow'un yanından yankılanırken duyma yetisini yeniden kazandı.

Mağaraya Birinci ve Pitchwife girdi.

Yalnızdılar; ama sanki bir ordu kadar güçlülermiş gibi saldırdılar.

Şaşkınlık onları bir an için karşı konulmaz kıldı. Yıpranmış ve yorgundu; ama uzun kılıcı elinde kırmızı bir şimşek gibi çaktı ve gök gürültüsü şiddetiyle vurdu. Mağara Şövalyeleri fırtınadaki buğday gibi önünde yere serildi. Pitchwife iki elinde birer savaş baltasıyla onun arkasından geliyor, sanki yaralı değilmiş ve güçlkle nefes alabiliyormuş gibi dövüyordu. Zırhın darbeleri savuşturduğu yerlerde parlak yaralar oluşmuştu; onunkinden ise sopaların etine saplandığı yerlere kan damlıyordu. Efor yüzlerini ve uzuvlarını parlatmıştı.

Mağara Şövalyeleri onlara karşı çılgınca inledi.

Yaratıklar etkili bir şekilde savaşamayacak kadar çılgındı. Birbirlerine engel oldular, kendi çabalarını engellediler. Birinci ve

Pitchwife Wightbarrow'a giden yolu yarılamıştı ki, sayılarının çokluğu onları durdurdu.

Ama orada savaşın ivmesi değişti. Çaresizlik Mağara Şövalyelerini bir araya getirdi. Ve mağaranın genişlemesi Devlerin etrafının sarılmasına, her yönden saldırıya uğramasına izin verdi. Kurtarma girişimleri cesurca ve mahkumdu. Birkaç dakika içinde, ezileceklerdi.

Fırsat yakaladıklarını anlayan yaratıklar daha az vahşileşti. Dağları delen güçleri, İlk ve Pitchwife'ı sırt sırta vermeye zorlayan darbeler indirdi ve onları hayatta kalmak için savunmada savaşmaya itti.

Covenant'ı esir alan kişi tekrar onunla yüzleşti. Cavewight'ın gözleri alev ve öfkeyle yanıyordu. Covenant'ın canını almak için kolunu kaldırdığında sivri ucunda kaya ışığı parlıyordu.

Panik ve içgörü ile boğuk sesler. Linden bağırdı, "Kemikler! Kemikleri alın!"

Bir anda yaratıklardan biri ona öyle sert vurdu ki, Mutabakat'ın ayaklarının dibindeki leğene yığıldı. Orada sersemlemiş ve iki büklüm yatıyordu. Sırtının kırılmış olmasından korkuyordu.

Ama o anlamadıysa da Mağara Şövalyeleri onu anladı. Feryat gibi bir ses savaş boyunca tizleşti. İki kat ateşle dövüştüler. Mağara Şövalyesi korkuyla kavgaya doğru bakarken Covenant'ı hedef alan mızrak dalgalandı.

Covenant şiddetli baskı yüzünden Birinci'yi ya da Pitchwife'ı göremiyordu. Ama aniden bağırışı tavana doğru yükseldi - son kaynaklarını toplayan bir Kılıçasker'in tantarası:

"Taş ve Deniz!"

Ve Mağara Şövalyeleri kalabalığı sanki bir patlamaya dönüşmüş gibi parçalanıyor gibiydi. Pitchwife'ı terk ederek yaratıkların yanından geçti, onları kollarından ve omuzlarından moloz gibi döktü. Kan püskürterek Wightbarrow'a doğru ilerledi.

Pitchwife o zaman öldürülebilirdi. Ama öldürülmedi. Saldırganları kendilerini İlk'in peşinden fırlattı. Onu takip ederken baltaları sırtlarına saplandı.

Tümseğe ulaştığında feryat çığlığa dönüştü.

Bir kemik kaparak saldırganlarla yüzleşmek için döndü. Kemik bir kor gibi alev saçtı; ama dev gibi parmakları acıya dayandı ve irkilmedi.

Bir anda tüm yaratıklar donakaldı. Sessizlik çığlıklarını bastırdı; korku kol ve bacaklarını kilitledi.

Pitchwife bir baltayı Cavewight'ın omurgasından çıkardı, darbeleri savuşturmak için silahlarını kaldırdı. Ama hiçbir gelmedi. Görmezden gelindi. Hava almak için öğürerek kalabalığın arasından Birinci'ye doğru ilerledi. Kimse kıpırdamadı.

Topallayarak onun yanına gitti, bir baltayı bıraktı ve yanan bir başka kemiği kavradı. Mağara Şövalyelerinin felci istemsizce gerildi. Gözleri yalvardı. Bazıları soğuk bir panik içinde titremeye başladı.

İlk ve Pitchwife höyüğü tehdit ederek, bu yaratıklara Lord Foul'a meydan okuma cesareti veren tek şeyi tehlikeye atmış oldular.

Covenant kendisini esir alan kişiye karşı mücadele etti, Linden'e ulaşmaya çalıştı. Ama Cavewight onu serbest bırakmadı, çabalarından habersiz görünüyordu - korkuyla büyülenmişti.

EĞilen İlk, kılıcındaki kanı en yakındaki cesedin üzerine sildi. Sonra uzun kılıcını kınına soktu ve ikinci bir kemik aldı. Ateş ellerine sıçradı ama o buna aldırmadı. "Şimdi," diye soludu dişlerinin arasından. "Şimdi Toprak Dostu'nu serbest bırakacaksın."

Cavewight parmaklarını Covenant'ın koluna kilitledi ve kıpırdamadı. Basının kenarlarındaki birkaç yaratık hafifçe kıpırdandı, protesto için inledi.

Linden aniden seğirdi. Bir sarsıntıyla kendini leğenden dışarı attı. Ayaklarını altına aldığında, sanki zemin eğiliyormuş gibi sendeledi ve tökezledi. Yine de bir şekilde dengesini korudu. Gözleri öfke ve aşırılıkla parlıyordu. Çok ileri itilmişti. Yarı yalpalayarak Covenant'ın arkasına geçti.

Orada çömelmiş Mağara Şövalyelerinin arasında gevşek bir cop buldu. Neredeyse kaldıramayacağı kadar ağırdı. Sapını iki eliyle kavrayarak yerden aldı, başının üzerine kaldırdı ve Covenant'ı tutan yaratığın bileğine indirdi.

Kör bir çıtlama sesi duydu. Cavewight'ın parmakları kolundan kopmuştu.

Yaratık miyavladı. Çılgınca, Linden'in yüzüne saplamak için çiviye kaldırdı.

"Durun!" İlk'in emri mağaranın içinde çınladı. Bir ayağını tümseğin içine soktu, toz ve parçaları zemine savurmak için kendini destekledi.

Cavewight yeniden dehşet içinde donakaldı.

Yavaşça ayağını geri çekti. Mağaranın duvarlarında belli belirsiz bir rahatlama sesi duyuldu.

Acı Covenant'ın dirseğine saplandı, omzunu bıçakladı. Bir an için ayakta duramayacağından korktu. Mağara Büyücüsü'nün tutuşu koluna zarar vermişti; koluna geri dönen kan asit gibi geliyordu. Mağara kulaklarında kükrüyor gibiydi. Pitchwife'ın sert solunumu dışında başka bir ses duymadı.

Ama ayakta durmalıydı, hareket etmeliydi. Devler ondan daha iyisini hak ediyordu. Linden ve Ülke daha iyisini hak ediyordu. Böyle bir zayıflığı kaldıramazdı. Bu sadece acı ve baş dönmesiydi, ona eski bir dost kadar tanıdıktı. Korkmadığı sürece, korkmasına izin vermediği sürece onun üzerinde hiçbir gücü yoktu. Eğer kalbini dik tutarsa, umutsuzluk bile cesaret ya da güç kadar iyiydi.

Burası merkezdi, dinginliğin ve kesinliğin noktasıydı. Kısa bir süre dinlendi. Sonra kolundaki acının onu leğenin dışına çıkarmasına izin verdi.

Linden ona doğru geldi. Onun dokunuşu vücudunu sendeletti; ama içten içe dengesini kaybetmedi. Eğer hatalı olduğunu kanıtlarsa onu durduracaktı. Ama yanılmamıştı. Birlikte Devlere doğru ilerlediler.

Pitchwife soluk soluğa başını kaldırıp bakmadı. Dudakları kırmızı tükürüklerle kaplıydı; sarf ettiği efor göğsünde bir şeyleri yırtmıştı. Ama İlk, Covenant ve Linden'a başıyla selam verdi. Bakışları bir şahininki kadar acımasızdı. "Beni sevindirdiniz!" diye mırıldandı. "Sizi tekrar canlı göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu basit yaratıkların arkalarına sık sık bakmamaları iyi bir şey. Bu sayede, peşimizdekileri başka türlü engelleyemeyecekken takip edebildik. Size karşı hangi korkunç ayini uygulamak istiyorlar?"

Linden Covenant adına cevap verdi, "Eski bir lideri ölümden döndürmeye çalışıyorlar. Orada bir yerde gömülü." Wightbarrow'a bakarken yüzünü buruşturdu. "Covenant'ın kanını ve yüzüğü istiyorlar. Bu ölü liderin onları Foul'dan kurtarmasını düşünüyorlar. Buradan gitmeliyiz."

"Evet," diye homurdandı Birinci. Gözleri Mağara Şövalyelerini inceledi. "Ama sayıları çok fazla. Savaşarak özgürce kazanamayız. Kendimizi bu kemiklerin kutsallığına emanet etmeliyiz."

Covenant yanan etin hafif kokusunu aldığını düşündü. Ama sağlık algısı yoktu, Devlerin ellerinin ne kadar ciddi şekilde yaralandığını söyleyemezdi.

"Kocam," diye homurdandı Birinci, "bize önderlik edecek misin?"

Pitchwife başını salladı. Bir anlık öksürük dudaklarına daha fazla kan getirdi. Yine de toparlandı. Başını kaldırdığında, gözlerindeki bakış en az onunki kadar sertti.

Bir elinde dağ gibi yanan bir kemik, diğerinde bir baltayla mağaranın yakın ağzına doğru ilerledi.

Bir anda, birçok boğazdan zonklayan bir hırıltı havayı keskinleştirdi. Mağara Şövalyelerini bir ürperti sardı. Wightbarrow'dan en uzakta olanlar hafifçe ilerledi, Pitchwife'ın yolunu kesmek için kendilerini yerleştirdi. Diğerleri ellerini silahlarının üzerinde sıktı.

"Hayır!" Linden, Pitchwife'a ters ters baktı. "Geri dön!"

Geri çekildi. Tümseğe ulaştığında Mağara Şövalyeleri yine donakaldı.

Covenant Linden'a göz kırptı. Düşünemeyecek kadar başı dönüyordu. Neler olduğunu anlaması gerektiğini biliyordu. Fakat

mantıklı değil.

"Bu ne demek oluyor? Seçilmiş mi?" diye sordu Birinci demir gibi. "Bu yere iyilik için mi kapana kısıldık?"

Linden, sanki ondan cesaret dileniyormuş gibi Covenant'a doğru bir bakış atarak cevap verdi. Sonra aniden kollarını göğsünde kavuşturdu ve tümsekten uzaklaştı.

Birinci keskin bir uyarıda bulundu. Linden'in başı bir o yana bir bu yana savruldu. Ama durmadı. Kasıtlı olarak Mağara Şövalyelerinin arasında ilerledi.

Onların arasında yalnız, küçük ve savunmasızdı. Zorlu cesareti onu savunmaya yetmiyordu; içlerinden herhangi biri onu tek bir darbeye yere serebilirdi. Ama hiçbirisi tepki vermedi. İkinin arasına sıkıştı, hazır bekleyen bir kümenin arkasına geçti, mağara ağzının yarısına kadar yürüdü. Gözleri Birinci ve Pitchwife'a, kemiklere ve Wightbarrow'a sabitlenmişti.

Hareket ettikçe başını kaldırdı, daha da cesaretlendi. Sezgilerinin haklı çıkması onu güçlendirdi. Daha az ürkek bir şekilde arkadaşlarının yanına döndü.

Rocklight yandı içinde Covenant'ın Gözler.
Bu Birinci ve Pitchwife Linden'a
baktı. Hiddetle açıkladı, "Siz tümseği tehdit ederken hareket
etmeyecekler. Buna ihtiyaçları var. Bu onların nedeni -
ellerindeki tek cevap." Sonra duraksadı; söylediklerinin ima
ettiği şey karşısında bakışları karardı. "Bu yüzden kemiklerin
hiçbirini buradan çıkarmamıza izin vermiyorlar." Bir an için -acı
kadar keskin bir zaman parçası-

Önce yenilmiş görünüyordu, zaten kaybettiği ve kaybetmesi gereken her şeyin üstesinden gelmişti. Honninscrave ve Seadreamer onun için çok değerliydi. Pitchwife onun kocasıydı Covenant ve Linden ve hayat çok değerliydi. Sertliği kırıldı ve çıplak bir acıyı açığa çıkardı. Her iki ebeveyni de onun için hayatlarını vermişlerdi ve o da kederle bu hale gelmişti.

Yine de o Aramanın İlkiydi, zor kararlara katlanma yeteneği için seçilmişti. Neredeyse bir anda çehresi kendi etrafına kapandı. Elleri sanki kemiklerin ateşine açmış gibi düğümlendi.

"O halde," diye cevap verdi sertçe, "bu kalıbı tehdit etmek için kalmalıyım, böylece gidebilirsin." Bir keder yumağını yuttu. "Pitchwife, onlara eşlik etmelisin. Senin gücüne ihtiyaçları olacak. Ve senin yaşadığına inanmalıyım."

Bunun üzerine Pitchwife bir öksürük nöbetine tutuldu. Covenant'ın şekilsiz Dev'in gülmeye çalıştığını fark etmesi için bir an geçmesi gerekti.

"Karıcığım, şaka yapıyorsun," dedi sonunda. "Şüpheye kendi cevabımı buldum. Seçilmişler beni senin yanına atadı. Devlerin bugün için söyleyecekleri şarkının sadece senin için söyleneceğine inanma."

"Ben Aramanın İlkiyim!" diye karşılık verdi. "Emrediyorum-"

"Sen Gossamer Glowlimn'sin, kalbimin eşisin." Onun Ağzı kanlıydı; ama gözleri parlıyordu. "Seninle her türlü tahammülün ötesinde gurur duyuyorum. Yüksek cesaretini aptallıkla küçümseme. Ne Dünya Dostu'nun ne de Seçilmiş'in benim refaketime ihtiyacı var. Onlar oldukları kişilerdir ve başarısız olmayacaklardır. Sana sevgi ve sadakatle bağlıyım ve öyle kalacağım."

Sanki açıkça ağlama tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi ona baktı. "Sen *öleceksin*. Kalbim kırılana kadar başka her şeye katlandım. Buna da katlanmak zorunda mıyım?"

"Hayır." Covenant'ın etrafındaki kaya, sanki Gök Gürültüsü Dağı'nın kendisi çözülmenin eşiğindeymiş gibi dönüyor ve kayboluyormuş gibi görünüyordu; ama o ölümlülüğünün merkezine yapıştı ve insan etinde ve kemiğinde vahşi büyü ve zehir, yaşam ve ölümün bir alaşımı olarak emin bir şekilde durdu. "Hayır," diye tekrarladı Birinci ve Pitchwife bakışlarıyla buluştuğunda. "İkinizin de ölmesi için bir sebep yok. Uzun sürmeyecek. Kiril Threndor buradan çok uzakta olamaz. Tek yapmam gereken oraya varmak. Sonra her şey bitecek, öyle ya da böyle. Tek yapman gereken ben oraya varana kadar dayanmak."

Sonra Pitchwife güldü ve yüzü sevinçle aydınlandı. "İşte, karıcığım!" diye kıkırdadı. "Onların kim olduklarını söylemedim mi? Seninle olduğumu kabul et ve memnun ol." Aniden baltasını bıraktı, Wightbarrow'dan son sigarasını çıkarıp yaktı ve fokurdayan odunları Linden'a uzattı. "Git buradan!" diye parladı, "yoksa bu işe tanıklık etmekten

Böyle bir cesaretin. Bizim için hiçbir şeyden korkma. Dağın kendisi şaşkına dönene kadar dayanacağız ve yine de dayanacağız. Defolun. Diyorum ki!"

"Evet, defol," diye hırladı Birinci kızgınmış gibi; ama gözyaşları ses tonunu yalanlıyordu. "Bu Pitchwife'a bana olan borcu olan itaati öğretmek için fırsatım olmalı."

Covenant bir şeyler söylemek istedi ama hiçbiri aklına gelmedi. Ne söyleyebilirdi ki? Sözlerini uzun zaman önce vermişti ve bu sözler her şeyi kapsıyordu. Görüşünü netleştirmek için ellerinin topuklarını gözlerine sürdü ve Linden'e döndü. Eğer konuşmuş olsaydı, ondan Devlerle birlikte kalmasını isteyecekti. Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda ona müdahale etmesinin şokunu hiç unutmamıştı. Ve o zaman onu sevmemişti. Şimdi her şey paniğin keskinliğine katlanmıştı. Ona eşlik ederse, cesareti ya da inancı bir yana, saygınlığının çıplak parçalarını ve kırıntılarını nasıl koruyabileceğini bilmiyordu.

Ama kızın bakışı onu susturdu. Şaşkın ve anlayışlı, korkmuş ve cesurdu; Cavewight'lardan ve Lord Foul'dan dehşete düşmüştü ama yine de onlara karşı durmak için bir şans istiyordu; ölümlü, değerli ve reddedilemezdi. Yüzü dayatılan sertliğini kaybetmiş, yıpranma ve zorlanmaya rağmen ağzı ve gözleri kadar yumuşak bir hal almıştı. Yine de altta yatan yapısı kesin ve yılmazdı. Ailesinin üzücü mirası onu bu hale getirmişti ama onunla ilgili en üzücü şey, bu mirası ne kadar tamamen dönüştürdüğünü, kendisini ne kadar gerekli ve takdire şayan bir şey haline getirdiğini anlamamış olmasıydı. Bundan daha iyi bir sonucu hak ediyordu. Ama ona sunabileceği başka bir şey yoktu.

Sanki onunla boy ölçüşmek istiyormuş ve bunu yapamayacağından korkuyormuş gibi bakışlarını ona dikti. Sonra meşalesini sıkıca kavradı ve sıkışık Mağara Şövalyelerinin arasından çıktı.

Onları doğru okumuştı: Wightbarrow'a yönelik herhangi bir tehdit diğer tüm hususlardan daha ağır basıyordu. Covenant, First ve Pitchwife'dan ayrıldığında

kaya ışığını şiddetlendirdi. Birkaç Mağara Şövalyesi yerlerini değiştirdi, silahlarını kaldırdı. Ama İlk, tümseği dağıtmaya başlamak için bir ayağını kaldırdı; ve yaratıklar tekrar kaskatı kesildi Covenant zayıflık, korku ve acının onu mağaranın ağzına doğru umut gibi taşımasına izin verdi.

"İyi git, Dünya dostu." diye nefes aldı İlk, "inancını koru. Seçilmiş," sanki şüpheyeye karşı dayanıklı hale gelmiş gibi. Pitchwife'ın belli belirsiz kıkırdaması yırtılmış ve yıpranmıştı; ama Covenant ve Linden'ı bir memnuniyet teyidi gibi takip etti.

Covenant güçlükle ayakta durarak Mağara Şövalyelerinin yanından geçti. Gözleri ona karşı öfke ve kayıpla alevlendi; ama saldırma riskini göze almadılar. Mağara daralarak sonunda bir tünele dönüştü ve Linden acele etmeye başladı. Ona ayak uydurmak için elinden geleni yaptı. Kürek kemiklerinin arasındaki savunmasız yer, Mağara Şövalyelerinin coplarını savurmak için döndüklerini hissediyor gibiydi; ama kendini Devlere emanet etti, arkasına bakmadı. Bir an içinde kaya ışığını geride bıraktı. Linden'in feneri onu yeraltı mezarlarının karanlığına geri götürdü.

İlk kavşakta, nereye gittiğini biliyormuş gibi döndü. Covenant ona yetişti, elini koluna koyarak onu biraz yavaşlattı. Kadın kabul etti ama sanki Thunder Dağı'nın sonsuz gece yarısında görünmeyen kanatlar tarafından taciz ediliyormuş gibi kendini taşımaya devam etti. Duyuları tehlike ya da rehberlik için önündeki yolu ararken, mırıldanmaya başladı -kendine mi yoksa ona mı, hangisi olduğunu bilemiyordu.

"Yanılıyorlar. Yeterince bilgi sahibi değiller. Ölümünden geri getirdikleri her neyse, o Drool Rockworm olmayacaktı. Başka bir Cavewight değil. Korkunç bir şey.

"Kan güç getirir. Birini öldürmek zorundaydılar. Ama Caer-Caverall'in Hollian için yaptığı şey burada yapılamaz. İşe yaradı çünkü Andelain'deydiler. Ve Andelain sağlandı. Tüm o konsantre Dünya Gücü. Konsantre ve temiz. Mağara Şövalyeleri her ne diriltmişlerse, iğrenç olacaktı."

Kadının Cavewight'lardan ve Drool'dan bahsetmediğini, tamamen yeni bir şey söylemeye çalıştığını anladığında Covenant tökezledi. Zonklayan kolu duvara çarptı

ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Acı, kolunu yüzüğünün akıl almaz ağırlığı tarafından aşağı çekiliyormuş gibi sallanmasına neden oldu. Kendisine asla itiraf etmediği bir umuttan bahsediyordu; ölürse kendisinin de geri getirilebileceği umudundan.

"Linden- " Konuşmak, onunla tartışmak istemiyordu. Çok az zamanları kalmıştı. Ateş kolunu aşağı yukarı kemiriyordu. Kararlılığını göstermesi gerekiyordu. Ama onun adına çoktan çok ileri gitmişti. Zayıflığını yutarak, "Yeniden dirilmek istemiyorum," dedi.

Kadın ona bakmadı. Kabaca devam etti: "Kendi hayatına geri döneceksin. Yakın bir zamanda. Ve ben seninle gelemeyeceğim. Beni kurtarmak için çok geç olduğunu biliyorsun. Orada olmaz. Bizim geldiğimiz yerde böyle şeyler olmaz. Diriltilesem bile, seninle gelemeyeceğim.

"Eğer seninle gelemeyeceksem" - ona elinden geldiğince gerçeği söyledi - "Arkadaşlarımla kalmayı tercih ederim. Mhoram ve Foamfollower. Elena ve Banner. Honninscrave. Sunder ve Hollian'ı beklemek ona uzun gelmeyecekti.

Onu duymayı reddetti. "Belki de değil," diye mırıldandı. "Belki hâlâ zamanında geri dönebiliriz. Seni daha önce kurtaramadım çünkü ruhun orada değildi - yaşama isteğin. Eğer pes etmeyi bırakırsan, hâlâ bir şansımız olabilir." Sesi engellenmiş bir özlemle boğuklaşmıştı. "Yara bere içindesin ve bitkinsin. Ayakta nasıl duruyorsun bilmiyorum. Ama henüz bıçaklanmadın." Bakışları adamın göğsünün ortasındaki silik yara izine kaydı. "Ölmek zorunda değilsin."

Ama Be onun gözlerindeki kederi gördü ve kendi itirazına inanmadığını anladı.

Onu durma noktasına getirdi. Sağlam eliyle evlilik yüzüğünü parmağından çıkardı. Dokunuşu soğuk ve hissizdi, sanki ne yaptığından haberi yokmuş gibiydi. Bir dua gibi hararetli ve sessiz, yüzüğü ona doğru uzattı. Yüzüğün lekesiz argenti, dalgalanan meşale ışığında parıldıyordu.

Bir anda gözlerinden yaşlar boşandı. Şiddet ve kaybın her iki yanında bıraktığı çizgilerden yansıyan ateş çizgileri akıyordu.

ağzının kenarında. Ama yüzüğe bir bakıştan fazlasını atmadı. Bakışları adamın yüzüne yapıştı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hâlâ umut edebiliyorken olmaz."

Aniden, geçitte ilerlemeye başladı.

Kurtulmuş ya da lanetlenmiş ve aradaki farkı bilmeyen -fark olmasa da umursamayan- bir adam gibi pişmanlık ve rahatlama dolu bir iç çekerek yüzüğü tekrar yerine taktı ve onu takip etti.

Tünel kayadaki bir çatlak kadar daraldı, sonra genişleyerek kavşak ve odalardan oluşan bir komplekse dönüştü. Meşale duvarları ve tavanı zar zor aydınlatıyordu; ileride ne olduğuna dair hiçbir şey göstermiyordu. Ama geçitlerden birinden, Linden'in irkilmesine neden olan şeytani bir koku gibi bir esinti geldi; ve o tarafa döndü Covenant'ın kulakları, takip ya da tehlike seslerini ayırt etmek için mücadele ederken ağrıyordu. Ama onun sezgilerinden yoksundu; ona güvenmek zorundaydı.

Seçtiği tünel, baş dönmesinin bile onu dik tutmaya yetmeyeceğini düşünene kadar aşağıya doğru açılıyordu. Karanlık ve taşlar etrafına muazzam bir şekilde yığılmıştı. Meşale yanmaya devam ediyordu. Şimdiden yarısı tükenmişti. Dağın ötesinde bir yerde, Toprak gece ya da gündüz uzanıyordu; ama o tüm zaman kavramını yitirmişti. Burada, Lord Foul'un malikânesinin ışıksız cehenneminde zamanın hiçbir anlamı yoktu. Sadece meşalenin, Linden'in solgun parmaklarıyla markayı kavrayışının ve yalnız olmadığı gerçeğinin önemi vardı. İyi ya da kötü, kurtuluş ya da yıkım için yalnız değildi. Başka bir yol yoktu.

Hiçbir uyarı olmaksızın duvarlar geri çekildi ve başının üzerinde uçsuz bucaksız bir boşluk açıldı. Linden durdu, karanlığı araştırdı. Meşaleyi kaldırdığında, tünelin taştan çıktığını ve onları kör bir kayalık uçurumun dibinde bıraktığını gördü. Soğuk hava yanaklarını karıncalandırdı. Uçurum sonsuza kadar dimdik yükseliyor gibiydi. Kadın sanki kaybolmuş gibi ona baktı. Azıcık ateş gözlerini boş ve vahşileşmiş gösteriyordu.

Tünelin ağzından kısa bir mesafe sonra şey, balçık ve çer çöpten oluşan dik bir yamaç yükseliyordu - tırmanılamayacak kadar dik ve eğimliydi. O ve Linden geniş bir yarığın dibindeydiler.

Karanlıkta yükseklerde bulunan bir şey binlerce yıl önce çökmüş ve uçurumun tabanının yarısını enkazla doldurmuştu.

Kapalı gecenin içinden hatıralar akın etti: hatıralar omurgasından aşağı soğuk terler gibi aktı. Tüm derisi nemli ve hastalıklı hissediyordu. Burası bir zamanlar düştüğü yere benziyordu; yüzüğünü ısırmak için çırpınan bir aşağılıkla ve hiçbir yerde ışık yokken, kendisiyle ilgili inatçı ısrarı dışında onu deliliğin pususundan koruyacak hiçbir şey yoktu. Ama bu savunmanın artık hiçbir faydası yoktu. Kiril Threndor çok uzakta değildi. Lord Foul yakındaydı-

"Bu taraftan." Linden sola doğru, dik duvar boyunca ilerledi. Sesi donuk çıkıyordu, cesaretini koruma çabası yüzünden yarı sersemlemişti. Duyuları onu dehşete düşüren şeyler söylüyordu. Kendi algıları ölümcül bir şekilde kesilmiş olsa da, ondaki histeri potansiyelinin yukarı doğru tırmandığını hissetti. Ama çığlık atmak yerine güçlkle hareket edebiliyordu. Lord Foul onunki kadar savunmasız sinirlere karşı ne kadar öldürücü olabilirdi? Covenant en azından uyuşukluğu sayesinde korunuyordu. Ama onun hiçbir koruması yoktu, çıplak da kalabilirdi. Çok fazla ölüm görmüştü. Ondaki nefret ediyor ve egemen gücünü paylaşmak için yanıp tutuşuyordu. Kendisinin kötü olduğuna inanıyordu.

Kararsız meşale ışığında, onun Lord Foul'un yaldıklarının baskısı altında çoktan felce uğradığını görür gibi oldu.

Yine de hareket etti. Ya da belki de Despiser'ın iradesi onu zorladı. Donuk bir şekilde, onun gösterdiği yöne doğru yürüdü.

Ona katıldı. Tüm eklemleri yalvarmaktan kaskatı kesilmişti. Bekle biraz. Seçme hakkın var. Bu şekilde kapana kısılmak zorunda değilsin. Kimse senin seçme hakkını elinden alamaz. Ama kelimeleri kilitlenmiş boğazından geçiremiyordu. Kendi dehşetinin birikimiyle boğuldular.

Kesinliğinin sınırlarını kemiren, durduğu yerdeki durgunluğu ve inancı aşındıran korku. Yanıldığı korkusu-

Hava sıkıştırılmış ter gibi nemli ve rutubetliydi. Soğuk atmosferde titreyerek Linden'a eşlik etti

Uçurumun dibine oturdu ve zar zor hareket edene kadar i ç i n d e k i iradenin dışarı sızmasını izledi.

Sonra durdu. Baş ı öne eğildi. Yanındaki meşale neredeyse elini yakacaktı. Adam onun adına dua etti ama kadın cevap vermedi. Sesi dudaklarının arasından kan gibi süzölüyordu:

"Ravers."

Ve yanlarındaki dik yamaç, sanki o çağ ır m ı ş gibi yükseliyordu.

İki taneydiler: dağ ın köklerinden gelen taş ve topraktan yaratıklar. Neredeyse Devler kadar uzun, ama çok daha geniştiler. Devasa kollarıyla kayaları ezebilecek kadar güçlü görünüyorlardı. İçlerinden biri Covenant'a taştan bir darbe vurarak onu yere serdi. Diğ eri Linden'ı duvara doğru itti.

Meşalesi düştü, bağırdı ve söndü. Ama yaratıklar ın o ış ığ a ihtiyacı yoktu. Eylemlerini vahşet kadar canlı kılan korkunç bir aydınlık yayıyorlardı.

Biri ayağ a kalkmasını engellemek için Covenant'ın üzerinde durdu. Diğ eri Linden'la yüzleşti. Ona doğru uzandı. Yüzü çığlık atmak için gerildi ama çığlıkları bile felç oldu. Kendini savunmak için hiçbir çaba göstermedi.

Yaratık, her türlü şiddetten daha kötü bir nezaketle gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Covenant nefessiz kaldı. Kadının aşırılığ ı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Her santimi güç için yanıyordu. Birden, saldırganın ona tekrar saldırıp saldırmayacağı artık umurunda değildi. Göğsünün üzerine yuvarlandı, dizlerini altına sıkıştırdı ve sendeleyerek ayağ a kalktı. Saldırgan tehditkâr bir kol kaldırdı. Hırpalanmış ve zayıflamıştı, zar zor ayakta durabiliyordu. Yine de içinden yükselen tutku yarat ı ğ ı darbenin ortasında durdurdu, bir adım geri çekilmeye zorladı. Bu bir Raver'dı, hissedebiliyordu ve korkuya aç ı k t ı . Eğer isterse, vahş i büyüsünün neler yapabileceğini anlamıştı.

Yarım eli titreyerek Linden'in önündeki yarat ı ğ ı işaret etti. Son düğmelerde durdu. Ama geri dönmedi.

"Seni uyarıyorum." Sesi sıcak asit gibi sıçradı ve yaktı. "Foul bu konuda haklı. Eğer ona dokunursan, başka neleri yok edeceğim umurumda değil. Ruhunu atomlarına ayırırım. Kemerini kırıp kırmadığımı anlayacak kadar uzun yaşamayacaksın."

Yaratık hareket etmedi. Beyaz altınını serbest bırakması için ona meydan okuyor gibiydi.

"Dene beni," diye nefes aldı patlamanın eşiğinde. "Sadece dene Ben."

Yaratık yavaşça kollarını indirdi. Dikkatlice geri çekildi. arkadaşının yanında durmak için geri çekildi.

Linden'in içinden bir spazm geçti. Tüm kasları azap ya da coşku içinde kasıldı. Sonra kafasını kaldırdı. Yaratıkların korkunç parıltısı gözlerinden alevler saçıyordu.

Doğruca Covenant'a baktı ve gülmeye başladı. Bir hortlağın kahkahası, neşesiz ve acımasız.

"Öldür beni o zaman, groveller!" diye bağırdı. Sesi bir çığlık kadar tizdi. Yarı boyunca korkunç bir şekilde yankılandı. "Ruhumu atomlarına ayır!" Belki de sevdiğin kadına da vahşice davranmak seni memnun edecektir!

Raver onu ele geçirmişti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O anda neredeyse düşüyordu. En büyük kötülük onun üzerine gelmişti ve o çaresizdi. *Senin en korkunç gördüğün kötülük-*. Tamamen sürünerek, zelil ve yalvarır bir halde Kuzgunlar'a onu serbest bırakmaları için yalvarsa bile, ona sadece gülerlerdi. Şimdi tüm dehşet ve ıstırap içinde başka bir yol yoktu, başka bir yol olamazdı. Kendi kendine bağırdı, başını kaldırması, bacaklarının onu desteklemesi, sırtını dikleştirilmesi için. Seadreamer! Sanki bu onun inancının, kaynaşmış inancının ayiniymiş gibi nefes nefese kaldı. Honninscrave. Hamako. Hile Troy. Hepsi kendini vermişti. Başka bir yol yoktu.

"Pekâlâ," diye homurdandı. Sesinin uçurumdaki tınısı neredeyse öfkelenmesine neden olacaktı; ama vahşi büyüünü bastırdı ve son kez reddetti: "Beni Foul'a götür. Yüzüğü ona vereceğim."

Teslim olmaktan başka yol yok.

Linden'deki Raver çılgınca gülmeye devam etti.

On dokuz: Elde Tutma

Gülmüyordu.

Ağzından kahkahalar döküldü. Gırtlğından fırlayan kahkahalar, kara uçuruma doğru hıçkırık gibi yükseliyordu. Ciğerleri kötölük ve neşeye dönüşen havayı çekti. Yüzü bir iblisin kertenkelesi ya da annesinin boğulmasıyla oluşan bir riktus gibi buruşmuştu.

Ama o gülmüyordu. Gülen Linden Avery değildi.

Raver'dı.

Sanki onun kullanımı için doğmuş, barınması için et, hareketleri için uzuvlar, kötücöl neşesi için akciğerler ve boğaz sağlamaktan başka bir amaç için şekillendirilmiş ve beslenmiş gibi onu tamamen ele geçirdi. Onu irade ve seçimden, ses ve itirazdan yoksun bıraktı. Bir zamanlar ellerinin eğitimli ve hazır olduğuna, iyileştirme yeteneğine sahip olduğuna inanmıştı - bir doktorun elleri. Ama şimdi sahibini kavrayacak ve onunla savaşacak hiçbir eli yoktu. Kendi bedeninde ve Raver'ın kötölüğünde bir tutsaktı.

Ve bu kötölük, varlığının her nişini ve sinirini azarladı. Dayanılmaz derecede iğrenç ve mutlaktı. Onu anıları ve amaçlarıyla tüketti, bağımsız varlığını kadim gücünün kuvvetiyle ezdi. Sunbane'in yozlaşması onun kişisel damarlarında ve sinesinde haritalanmış ve açıktı. Hayatını gizlice yöneten tiksinti ve arzuydu, ölüme karşı ve ölüm için olan tutkuydu. Bu, en hastalıklı ölümlölüğün kokuşmuş halitusuydu, özüne yoğunlaşmış ve kehanetin, vaadin, hükümdar hakikatinin -karanlığın kesin buyruğunun- aşkınlığına yükseltilmişti.

Hayatı boyunca buna karşı savunmasız olmuştu. Babasının gergin kahkahaları içine dolmuş, o da bunu annesinin iğrenç boğazına tıkarak onaylamıştı.

Bir zamanlar, Güneşboğan'ın altındaki Toprak gibi, çaresizce saygısızlığa maruz kaldığını düşünerek kendini övmüştü. Ama bu yanlıştı. Toprak masumdu.

O şeytandı.

Adı *moksha* Jehannum'du ve geçmişini de beraberinde getirmişti. Şimdi sanki tüm eylemleri kendisininmiş gibi hatırlıyordu. Marid'e hükmettiği gizli coşkuyu - kızgın demiri Nassic'in insan sırtına saplayan darbenin zaferini (ve bıçağın sıcaklığıyla köpüren zengin kanı) - *moksha*'nın Marid'e sahip olduğunu yeni algısına ihanet etmesine neden olan kurnazlığı, böylece kendisinin ve Covenant'ın mahkum edileceğini ve Marid'in saptırıcı güneşe maruz kalacağını. Arıları hatırladı - Covenant'ın boynuna bir örümcek yerleştiren çarpık adamdaki deliliğin uygun taklidini hatırladı. O şeyleri kendisi de yapmış olabilirdi.

Ama bunların arkasında daha derin suçlar yatıyordu. Illearth Taşı'nın bir parçasıyla güçlenerek bir Dev'e hükmetmişti. Kendisine Fleshharrower adını vermiş ve Lordlara karşı Despiser'in ordularına liderlik etmişti. Ve Toprak'ın savunucularını kendi kuvvetleri ile Garroting Deep'in vahşi ormanı arasında sıkıştırdığında zaferi tatmıştı - nefret ettiği, uzun yüzyıllar boyunca nefret ettiği, her yeşil yaprağında ve ağaçtan ağaca her özsu damlasında nefret ettiği orman - tahribata ve yangına karşı çaresiz olması gereken orman, eğer bir dış bilgi araya girip Düşüş Devi'nin engellenmesini, Ormanlıların korunmasını mümkün kılmasaydı çaresiz kalacaktı.

Yine de Derin'e girmesi için kandırılmış ve böylece Derin'in koruyucusu Caerrol Wildwood'un kurbanı olmuştu. Kendini kurtaramayınca Gallows Howe'da işkence ve vahşet içinde katledilmiş ve ruhu kendini hayatta tutmak için çok zorlanmıştı.

Diğer pek çok nedenin yanı sıra bu nedenle de *Moksha* Jehannum intikam almak için sabırsızlanıyordu. Linden, Raver'in iştahı için sadece küçük bir lokmaydı. Yine de onun sahibi bu zevkin tadını çıkarıyordu.

nafile ıstırabını karşıladı. Vücudu kendi kullanımı için zarar görmeden bırakıldı. Ama ruhunu tecavüz kadar temelden ihlal etti. Ve gülmeye devam etti.

Babasının kahkahaları, tavan arasının eski ıssızlığından bir gece yarısı seli gibi akıyordu; içinde kaybolduğu bir kabuslar kalabalığı; bir zamanlar onun zayıf ağzı olan korkunç mağaradan ve dalmadan çıkan zafer. *Zaten beni hiç sevmedin.* Onu ya da başka birini hiç sevmem. Annesini boğarken, o zavallı hasta kadını dehşet içinde ve yalnız başına son karanlığa sürüklerken yüksek sesle ağlayacak kadar edepli değildi.

Joan'ın hissettiği buydu, hiçbir fark yaratmayan bu dehşet ve çaresizlik, kötülüğün ölüm sesini bile bastıramıyordu. Joan kendi içinde bir yerlerde, Covenant'ın kanı için, onun acısını tatmak için duyduğu öfkeyi izlemişti. Ve şimdi Linden ona sanki *mokşa* Jehannum'un gözlerinden bakıyor, onu Raver'a ait kulaklarla duyuyordu. Sadece yaratıkların ürkütücü ışıklarıyla aydınlanan Linden, yarığın dibinde yeni sakatlanmış bir adam gibi duruyordu. Hasarlı kolu yanında sallanıyordu. Vücudunun her çizgisi ihtiyaçtan ve neredeyse secdeye kapanmaktan örselenmişti. Yüzündeki çürükler, vahşi büyüünün kelepçelendiği yerde, içinde oluşan baskılar nedeniyle deforme olmuş çehresini şekilsiz gösteriyordu. Yine de gözleri dış gibi parlıyor, Kuzgunlara öyle bir tehdit yöneltiyordu ki, *mokşa* Jehannum'un kardeşi ona bir daha vurmaya cesaret edememişti.

"Beni Foul'a götür," dedi. Aklını kaçırmıştı. Bu umutsuzluk değildi: umutsuzluk için fazla şiddetliydi. Delilikti. Banefire ona akıl sağlığını kaybettirmişti. "Yüzüğü ona vereceğim."

Bakışları doğrudan Linden'e yöneldi. Eğer bir sesi olsaydı, bir kurban gibi gülümsediğini haykırırdı.

Sonra onu izlemek zorunda olmadığını fark etti. Raver onun bilincine ihtiyaç duyamazdı. Anıları ona kurbanlarının çoğunun basitçe akılsızlığa kaçtığını söylüyordu. Onu *mokşa* Jehannum için bu kadar erişilebilir kılan ahlaki felç, şimdi onu kullanımdan değil ama

farkındalıktan. Tek yapması gereken kimliği üzerindeki son hakimiyetini de bırakmaktı. O zaman Covenant'ın teslimiyetinin sonucuna tanık olmaktan kurtulacaktı.

Raver neşe ve açlıkla onu bırakması için teşvik etti. Bilinci onu besliyor, memnun ediyor, ihlalden aldığı zevki keskinleştiriyordu. Ama eğer kendini bırakırsa, ona hükmetmek için çaba sarf etmesine gerek kalmayacaktı. Ve sonunda güvende olacaktı - bir zamanlar babasının intiharından sonraki boş haftalarda hastanede olduğu kadar güvende - acıdan kurtulmuş, acıya alışmış - ölüm kadar güvende.

Yapabileceği başka bir seçenek kalmamıştı.

Bunu reddetti. Kendisine kalan tek tutku ve güçle bunu reddetti.

Joan'ın ihtiyacı karşısında çoktan başarısızlığa uğramıştı; Marid'in saygısızlığını görmek bile onu çaresiz bırakmıştı. Gibbon'ın dokunuşu aklını ve iradesini elinden almıştı. Ama o zamandan beri savaşmayı öğrenmişti.

Tek Ağaç'ın mağarasında ilk kez gücü kavramış ve onu kullanmıştı, o kadar muazzam güçlere karşı kendini cesaretlendirmişti ki -ahlaksız olsalar da- Findail ona neyin tehlikede olduğunu söyleyene kadar onlardan duyduğu korku onu hareketsiz bırakmıştı. Ve Hediyeler Salonu'nda - orada *samadhi* Sheol'un yakınlığı onu korkutmuş, yanıltmış, elle tutulur bir hastalık kasırgasına savurmuştu; nerede durduğunu ya da ne yaptığını pek bilmiyordu. Ama seçme şansı elinden alınmamıştı.

Hayır, diye ısrar etti, Raver'ın onu duyup duymadığını umursamadan. Çünkü ona ihtiyaç vardı. Tüm dostları tarafından. Hediyeler Salonu'nda olmasa bile Tek Ağaç'ın önündeki Antlaşma'da. Ve çünkü etkinliğin tadını deneyimlemiş, onu kalbine çekmiş ve ne olduğunu anlamıştı. Güç: önemli seçimler yapabilme yeteneği. Hiçbir dış kaynaktan gelmeyen, sadece kendi yoğun benliğinden gelen güç.

Raver'ın onun üzerindeki hâkimiyeti tam olmasına ve ona ulaşmasının hiçbir yolu olmamasına rağmen, Antlaşma'nın ona hâlâ ihtiyacı vardı. *Yüzüğü ona vereceğim*. Onu durduramazdı. Ama felcinin kör yolunda ilerlemesine izin verirse

onun durmasını dileycek kimse kalmayacaktı. Bu yüzden acıya katlandı. *Moksha* Jehannum her sinirini mide bulantısıyla dolduruyor, her kalp atışını kin ve dehşetle dolduruyor, her kelimesi ve hareketiyle onu parçalıyordu. Yine de Covenant'ın vahşi gözlerinin ve aleni niyetinin çağrısına kulak verdi. Bilinçli olarak kendine sarıldı ve unutulmayı reddetti, Raver'ın onu incitebileceği ve canını yakabileceği yerde kaldı, böylece izleyebilecekti.

Ve dene.

"Öyle mi?" diye kıkırdadı boğazı ve ağzı. "Geç de olsa akıllandın, groveller." Bu yakıştırmaya öfkelenildi: o bunu hak etmemişti. Ama *mokşa* onunla sadece daha keskin bir şekilde alay etti. "Yine de senin zilletin mükemmel bir şekilde kehanet edildi. Mağara Şövalyeleri arasında hayatın için korktun mu? Korkun yerindeydi Anile, tıpkı Ölümler gibi, seni katledeceklerdi - ve yüzük onlardan pervasızca alınacaktı. Çağrıldığın andan itibaren, tüm umutlar aptallıktı! Tüm yollar Despiser'in zaferine çıkmıştır ve tüm mücadeleler boşa gitmiştir. Senin küçük- "

"Bıktım bundan," diye homurdandı Covenant. Ayakta zor duruyordu ama yine de kararlılığının gücü Kuzgunculara hükmediyor, içlerine bir korku salıyordu. "Burada yıkılacağımı düşünerek kendinizi kandırmayın." Linden *Mokşa*'nın korkusunu hissetti ve ona bağırdı, Korkak! Sonra dişlerini sıktı ve öfkesi üzerine çökerken can havliyle öğürdü. Ama Covenant ona ne olduğunu, meydan okumanın bedelini nasıl ödediğini göremedi. Acımasızca devam etti: "Yüzüğümü alamayacaksın. Benimle işi bittiğinde yaşamana izin verirse bile şanslı olacaksın." Gözleri parladı, sıcak mermer kadar sertti. "Beni ona götür."

"Kesinlikle, groveller," diye karşılık verdi *Mokşa* Jehannum. "İradeniz karşısında titriyorum."

Linden'in kenetlenmiş bilincini vahşice yırtan Raver, onu döndürdü ve uçuşunun berrak omurgası boyunca ileri doğru gönderdi.

Arkasında, her ikisi de artık *Mokşa*'nın kardeşi tarafından yönetilen iki yaratık kendilerini Covenant'ın arkasına yerleştirdi. Ama Raver'ın duyularıyla ona dokunmayı göze almadıklarını gördü.

Sanki bir ayağını diğlerinin önüne koymaktan fazlasını yapamayacak kadar zayıf ve yenilmeyecek kadar güçlüymüş gibi onu takip etti.

Yol uzun görünüyordu: her adım, kalbinin her çarpışı bitmez tükenmez ve enfes bir ıstıraptı. Raver onun ihlalinden zevk alıyor ve bunu kurnazca çoğaltıyordu. *Mokşa* onun çaresiz beyninden imgeler çekip ona fırlatıyor, onları Thunder Dağı'nın akıl almaz kayalıklarından daha gerçekmiş gibi gösteriyordu. Dişleriyle Marid. Joan, Covenant'ın kanı için yırtıcı bir hayvan gibi çığlık atıyor, ruhun bir Sunbane'i tarafından sarılmıştı. Annesinin ağzından salyalar akıyordu; ciğelerindeki çürümüşlük kadar kokuşmuş bir balgam. Babasının bileklerindeki kesikler ölüm ve neşeyle açılmıştı. Eğer bırakmayı reddederse, ona yapılacak işkencelerin sonu yoktu. Sahibesi hepsinin tadını çıkarıyordu.

Yine de tutundu. İnatla, faydasızca, neredeyse sebepsiz yere, olduğu kişiye, sözler veren Linden Avery'ye sarıldı. Ve kalbinin gizli köşelerinde *mokşa* Jehannum'un düşüşünü planladı. Ah, yol ona uzun görünüyordu! Ama biliyordu, bilmeye karşı savunması yoktu, Raver için mesafe kısa ve hevesliydi, kara körfez boyunca bir taş atımından biraz daha fazlasıydı. Sonra Covenant'ın muhafızlarının nemli ışığı sol duvara oyulmuş bir merdiveni seçti. Kaba bir çıkıştı, uzun zaman önce kabaca yontulmuş ve kullanılmaktan körelmişti; ama geniş ve güvenliydi. Raver güçlü adımlarla yukarı doğru çıktı, neredeyse neşeli bir bekleyiş içindeydi. Ama Linden, baş dönmesi ya da çökme belirtileri için Covenant'ı izledi.

Durumu korkunçtu. Kafatasının kemiklerinde sızlayan morlukları hissetti, nabzının yorgun gevşekliğini okudu. Ateş ya da başarısızlık gibi terler alnında boncuk boncuktu. Yorgunluktan kaynaklanan bir ague tüm hareketlerini garip ve kesin olmayan bir hale getirmişti. Yine de Haven Çiftliği'nde olduğu gibi kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

eski karısını kurtarmak için ormana gitmişti. Zayıflığı ve dengesizliği onu destekliyor gibiydi.

Aklını tamamen kaçırmıştı; *moksha* Jehannum onu küçümserken Linden onun için kanını akıttı.

Merdivenler hem uzun hem de kısaydı. Birkaç yüz metre boyunca yükseliyor ve sanki hiç durmadan sonsuza kadar devam edecekmiş gibi acı veriyordu. Raver, vücudunu sanki hiç bu kadar sağlıklı ve canlı olmamış gibi kullanırken ona tek bir parça ya da kıymık bile nefes aldırmadı. Ama sonunda duvardaki bir açıklığa, ucundan yansıyan kaya ışığıyla dar bir geçit ağzına ulaştı. Merdivenler yukarı doğru devam ediyordu; ama tünele girdi Covenant onu takip etti, muhafızları da tek sıra halinde arkasındaydı.

Ateşin içinde yürüyormuş gibi görünene kadar yüzünde sıcaklık arttı; ama bunun *moksha* için hiçbir anlamı yoktu. Raver, korkunç geçitler ve kükürt içinde evindeydi. Bir süre boyunca, yardım edemediği tüm hastalar, yaptığı tüm tıbbi hatalar zihninin etrafında dönüp durdu ve onu öfkeli gibi suçladı. Sahte yaşam adına, bu kadar çok ölümden sorumluydu. Belki de bunu kendi amaçları için kullanmıştı. Belki de kurbanlarına acı ve kayıp yaşatmış, kendisinin güç ve yaşam sahibi olabilmesi için onların acı çekmesini istemişti.

Sonra geçit sona erdi ve kendini Lord Foul'un entrikalarını kullanmak için seçtiği yerde buldu.

Kiril Threndor. Yıldırımın Kalbi.

Burada Kevin Landwaster Kutsala Saygısızlık Ayini'ni gerçekleştirmeye gelmişti. Drool Rockworm kayıp Kanun Asası'nı burada bulmuştu; burası Thunder Dağı'nın kadim ve ölümcül gücünün karanlık merkeziydi.

Dünya'nın sonucunun belirleneceği yer.

Bunu *moksha* Jehannum'un bilgisiyle biliyordu. Raver'ın tüm ruhu şehvet ve beklenti içinde titriyor gibiydi.

Mağara büyüktü, yuvarlak, yüksek bir odaydı. Girişler, sonsuz bir acı içinde uzanan dilsiz çığlıklar gibi, çevresini sarıyordu. Duvarlar her yöne kaya ışığı saçıyordu. Tamamen pürüzsüz, düzensiz yüzeyler halinde şekillendirilmişlerdi.

Linden'in gözlerine kıymık gibi saplanıyordu. Ve bu keskin saldırı, odanın tavanından gelen sayısız keskin yansımayla daha da keskinleşti ve çoğaldı. Orada taş, eriyen metal kadar parlak ve ağır sarkıtlardan oluşan yoğun bir küme oluşturmuştu. Aralarında turuncu-kırmızı parıltılardan oluşan bir renk cümbüşü dolaşıyordu.

Ama zamanın parlattığı zeminin ortasında alçak bir kürsünün üzerinde duran figüre hiçbir ışık dokunmuyor gibiydi. Orada bir sütun gibi yükseliyordu, hareketsiz ve ifşadan muaftı. Bir heykelin ya da bir adamın sırtı olabilirdi; belki de bir Dev kadar uzundu. Raver'in duyuları bile kesinlikle hiçbir şey görmüyordu. Rengi yokmuş gibi görünüyordu, net bir şekli ya da boyutu yoktu. Dış hatları sanki tanınmayacak kadar bulanıktı. Ama yankılanan kaya ışığında bir ılık gibi güç yayıyordu.

Hava kükürt kokuyordu; öyle keskin bir kokuydu ki, sahibine böyle bir zevk vermeseydi gözlerini yaşartabilirdi. Ama bu pis k o k u n u n altında farklı bir koku yatıyordu, herhangi bir kükürttten daha ince, sinsi ve tüketen bir koku. *Moksha*'nın bir bağımlı gibi beslendiğı bir koku.

Bir attar kokusu. Mezarın tatlılığı. Linden sanki zevkten dört köşe olmuşçasına onu yutmak zorunda kaldı. Figürün gücü, dağı devirmeye, Ülkenin savunmasız kalbini moloz ve kaosa ayırmaya hazır bir ılık gibi ona doğru haykırdı.

Covenant şimdi ondan kısa bir mesafe uzakta duruyordu, kendi durumunu onunkinden ayırıyordu, böylece onun arkadaşlığının sonuçlarına katlanmayacaktı. Sağlık duygusu yoktu. Ve gözleri onunki gibi olsaydı bile, ondan geriye kalanları ayırt edemeyebilirdi - onun yanında olması için nasıl ağladığını göremeyebilirdi. Onun kör olduğu her şeyi, onun için bir fark yaratabilecek her şeyi biliyordu. Hırpalanmış zayıflığı içinde, sanki yenilmezmiş gibi orada duracak kadar nasıl güçlendiğı dışında her şeyi.

Moksha'nın algılarıyla, iki yaratığın ve onları kontrol eden Raver'in odayı terk ettiğini gördü. Artık onlara ihtiyaç yoktu. Covenant'ın ona baktığını ve ona şekil verdiğini gördü.

Sessizce ona söyleyemediği ve onun da duyamadığı bir şey anlatmaya çalışıyordu. Işık ona paramparça olmuş bir şey gibi parladı, taş parçalanmanın sancılarına, son çöküşün başlangıcına hapsolmuştu. Sarkıtlar sanki üzerine düşecekmiş gibi parıltılar ve yakınlıklar saçıyordu. Düğmeleri açık gömleği, attarın göğüslerinde gezinmesine izin veriyor ve onları acıyla kızdırıyor gibiydi. Sıcaklık, zayıf düşüncelerinin etrafını bir yumruk gibi sardı."

Ve kürsüdeki figür döndü.

Mokşa Jehannum'un duyuları bile onu hayal kırıklığına uğrattı. Sadece damlayan ve akan ana hatları gördüğü bulanık bir mercek gibiydiler, yüz hatları odaktan kaybolmuştu. Bir şenlik ateşinin yüksek, sıcak müdahalesinin ötesindeki figürü ölçmeye çalışıyor olabilirdi. Ama bir adamı andırıyordu. Bazı kısımları geniş bir göğüs ve kaslı kollar, ataerkil bir sakal, akan bir cübbe çağırıyordu. Bir dev kadar uzun, bir dağ kadar heybetli ve kan dökme ve yozlaşma yangınlarından daha coşkulu olan adam döndü; bakışları Kiril Threndor'u ve Covenant'ı sanki bir göz kırpışıyla yok edebilecekmiş gibi süzdü.

Gözleri onun kesin olan tek parçasıydı.

Onları daha önce de görmüştü.

Dişler kadar acı, gaddar ve zalim gözler; kasıtlı bir güç, kuduz bir arzu; zehir ve doyumsuzlukla ıslanmış gözler. Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda, alevlerin arasından parlamış ve onu ruhunun derinliklerine kadar delip geçmişlerdi; korku içinde çömelmişken onun her yönünü ölçüyor ve küçümsüyorlardı.

Sanki varoluşunun ilk yasasıymış gibi ondan felç olmasını istemişlerdi. Zayıflığını açığa çıkardığında, Antlaşma'yı kurtarmak için yamaçtan aşağı koştuğunda, onu bir daha asla bu kadar cesur olamayacağına, ölümcül çelişkilerinin üzerine çıkamayacağına dair bir söz gibi sabitlemişlerdi. Ve şimdi bu sözü sonsuz derecede çoğaltılmış ve aleni bir şiddetle tekrarladılar ve gerçeğe dönüştürdüler. *Mokşa* Jehannum'un ötesine, bilincinin sıkışmış kalıntısına ulaşarak, mutlak emirlerini bir daha asla doğruladılar.

Asla.

Yanıt olarak sesi, "Yüzüğünü teslim etmeye geldi. Onu senin iradene getirdim," dedi ve istemsiz bir korku patlaması gibi kıkırdadı. Raver bile efendisinin doğrudan bakışlarına dayanamadı ve bu uğursuz bakışı başka yöne çevirmeye çalıştı.

Ama Lord Foul bir an için gözlerini kaçırmadı. Gözleri kızda meydan okuma ya da cesaret belirtisi aradı. Sonra, "Seninle konuşmuyorum," dedi. Sesi kaya ışığından ve sıcaktan, attar kokusundan ve sarkıtların renk cümbüşünden geliyordu; Thunder Dağı'nın kemikleri kadar derin ve vahşilikle damarlı bir ses. Turuncu-kırmızı yüzler her kelimedede parıltıyor ve göz kamaştırıyordu. "Seninle konuşmadım. Buna gerek yoktu, yok. Dinleyicilerimin ayaklarını onlar için tasarladığım yollara koymak için konuşuyorum, ama senin yolun başından beri benim yolumdu. Bana hizmet etmek için iyi yetiştirildiniz ve tüm seçimleriniz benim amaçlarıma hizmet ediyor. Senden istediğim şeyi elde etmek, çaba gerektirmeyen önemsiz bir egzersiz oldu. Özgür olduğumda" -düşünceler arasında bir sırtıtlık duydu- "bana eşlik edeceksin, böylece şimdiki işkencen sonsuza dek uzayacak. Kendimi seninki gibi bir bedene seve seve damgalayacağım."

Raver ağzıyla gergin ve terli bir şekilde onaylayarak kıkırdadı. Despiser'in bakışları kadının içine dehşeti çiviledi. Her zaman olduğu kadar zavallıydı ve feryat etmeye çalıştı; ama sesi çıkmadı.

O zaman gitmesine izin verirdi. Ama Covenant bırakmadı. Gözleri ona duyduğu öfkeyle gece yarısı olmuştu; tutkusu ezilmeyi reddediyordu. Bir adım daha atmaya mecali yokmuş gibi görünüyordu ama yine de yardımına koştu.

"Kendini kandırma," diye alay eder gibi tersledi. "Çoktan yenildin ve bunun farkında bile değilsin. Tüm bu tehditler sadece acınası."

Kesinlikle aklını kaçırmıştı. Ama alaycılığı Despiser'ı ona doğru kaydırdı. Linden, sahibinin kurnaz işkencelerine terk edilmişti. Onu kesip yüzdüler, uzun kırbaç darbeleriyle bir ölümsüzün ona karşı yapabileceği tüm gaddarlıkları gösterdiler. Ama Lord Foul'un bakışları onu terk ettiğinde

hala tutunabildiğini fark etti. Bunun için yeterince inatçıydı.

"Ah," diye gürledi Despiser bir çığın iç çekişi gibi, "sonunda düşmanım karşımda duruyor. Sürünmüyor - ama sürünmek gereksiz hale geldi. Hatırlanamayacak sözler söyledi. Gerçekten de, zilleti tamamlandı. Buna kör olsa da, kendini secdeden daha aşağılayıcı bir kulluğa sattığını görmüyor. Düşmanımın maşası olmuş, artık bana karşı hareket etmekte özgür değil. Bu yüzden korkaklığıyla, burada tahribat ve yıkımın yükünün üzerinden kalkacağını düşünerek boyun eğiyor." Yumuşak kahkahalar kaya ışıklarının zonklamasına neden oldu; duvarlardan sessiz çığlıklar yayıldı. "O her haliyle bir inançsız. Dünyanın kıyametinin sonunda onun sorumluluğunda olacağına inanmıyor.

"Thomas Covenant" - ileriye doğru hırslı bir adım attı - "çocukça çabalarınızın görüntüsü bana uzun sabrımın karşılığını vermek için neşe veriyor, çünkü yenilginiz her zaman benim iradem kadar kesin oldu. Eğer engellenecek olsaydım, bu fırsat sana değil arkadaşına aitti ve onun bu fırsatı nasıl değerlendirdiğini görüyorsun." Güçlü, bulanık bir koluyla Linden'e doğru neredeyse mantığını yerinden oynatacak bir hareket yaptı. Yine güldü; ama kahkahası neşeden yoksundu. "Eğer seni yüzükle baştan çıkarsaydı, işte o zaman sinanmış olurdum. Ama bu yüzden onu seçtim, arzularımdan tamamen vazgeçemeyecek bir kadını.

"Sen bir aptalsın," diye devam etti, "çünkü ölüme mahkûm olduğunu biliyordun, ama yine de bana geldin. Şimdi ruhunu istiyorum." Sesinin sıcaklığı Linden'in ciğerlerini boğulacakmış gibi doldurdu. *Moksha* Jehannum titredi, şiddete ve yıkıma açtı. Despiser'ın sesi tartışmasız bir şekilde akli başındaymış gibi geliyordu ama bu onu sadece daha korkunç yapıyordu. Ellerinden biri -Raver'ın görüş alanında çıplak bir leke- bir yumruğa dönüşür gibi oldu; ve Covenant, Lord Foul'un ulaşabileceği şekilde öne doğru sarsıldı. Duvarlardan hıçkırık gibi ışıklar saçılıyordu, sanki Gök Gürültüsü Dağı'nın kendisi dehşete düşmüş gibiydi.

Ölümün fısıltısı kadar yumuşak bir sesle, "Yüzüğü bana ver," dedi Despiser.

Linden, Covenant'ın yerinde olsa itaat edeceğine inanıyordu. Bu sesin emri mutlaktı ama o kımıldamadı. Sağ kolu yanında asılı duruyordu. Yüzük sanki hiçbir önemi yokmuş gibi sallanıyordu - sanki yüzüğün içindeki uyuşmuş parmağının hiçbir önemi yokmuş gibi. Sol yumruğu kalbinin acılı sancısı gibi bir kapanıp bir açılıyordu. Gözleri yıldızların yalnızlığı kadar karanlık bakıyordu. Her nasılsa başını dik, sırtını dik tutuyordu - inançla ya da delilikle dik.

"Konuşmak ucuzdur. İstedğin her şeyi söyleyebilirsin. Ama yanıyorsun ve bunu bilmelisin. Bu sefer çok ileri gittin. Andelain'e yaptığın şey. Linden'a yaptıkların-" Yutkundu. "Biz düşman değiliz. Bu da başka bir yalan. Belki buna inanıyorsun ama yine de bir yalan. Bir de kendini görmelisin. Bana benzemeye bile başladın." Bakışlarındaki özel parıltı Linden'a bir hediyeye gibi ulaştı. İlah olmaz bir şekilde deliydi - ya da tamamen yılmazdı. "Sen benim sadece başka bir parçamsın. İnsan olmanın ne anlama geldiğinin sadece bir yanı. Cüzamlılardan nefret eden yanı. Zehirli taraf." Kesinliği hiç sarsılmadı. "Biz biriz."

Bu iddiası, Linden'in dönüştüğü şeye bakakalmasına neden oldu. Ama bu sadece Despiser'in bir kahkaha daha atmasına neden oldu; kısa, hırçın bir kovma havlaması. "Benimle doğruyu ve yanlış tartışmaya kalkma," diye cevap verdi. "Bu görev için çok anlamsızsın. Yalanlar, aşk diye adlandırdığınız önemsiz özlemlere daha iyi hizmet eder. Gerçek seni burada lanetliyor. Üç buçuk bin yıldır *senin yokluğunda* Dünya'ya karşı *irademi* topladım, groveller. Ben gerçeğim. *Ben*. Ve senin İnançsızlığının safsatalarına ihtiyacım yok." Sesini bir balta gibi Covenant'a yöneltti. Kaya ışığının parçaları etrafa saçıldı ama onun yoğun formunu herhangi bir odak noktasına getiremedi. "Yüzüğünü bana ver."

Covenant'ın yüz ifadesi, içinde bulunduğu durumun zorunluluğu yüzünden hastalanmış gibi gevşedi. Ama yine de boyun eğmekten kaçındı. Onun yerine, zeminini değiştirdi.

"En azından Linden'in gitmesine izin ver." Duruşu yalvaran bir açı aldı. "Artık ona ihtiyacın yok. Sen bile artık

ne kadar incindiğinden memnun. Ona bir kez yüzüğümü teklif ettim. Reddetti. Bırak gitsin."

Her şeye rağmen, hâlâ onu bağışlamaya çalışıyordu.

Lord Foul'un cevabı Kiril Threndor'un içini doldurdu. "Tamamdır, groveller." Attar, Raver'ı kendinden geçirdi, Linden'i sarstı. "Uzun sabrımı tüketiyorsun. Kendi davranışları yüzünden bana yenik düştü. Kendine karşı sağır mısın? Asla geri getirilemeyecek sözler söyledin." Hatlarından konsantre bir zehir damlıyordu. Kayaların kırılması kadar belirgin bir şekilde üçüncü kez, "Yüzüğü bana ver," dedi.

Ve Covenant sanki parçalanmaya başlamış gibi sarkmaya devam etti. Tüm gücü gitmişti. Artık kendini dik tutuyormuş gibi yapamıyordu. Aşkları birer birer elinden alınmıştı: geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Ne de olsa o sadece sıradan bir adamdı, küçük ve insan. Vahşi büyü olmadan, Despiser'la boy ölçüşemezdi.

Yarım bandını zayıfça kaldırdığında, yüzüğü parmağından çekmeye başladı. Linden onu affetti. *Teslim olmaktan başka çaresi yoktu.* Mümkün olan, akla gelebilecek her şeyi yapmış, Toprak'ı kurtarma çabalarında kendini tekrar tekrar aşmıştı. Şimdi başarısız olması üzüntü sebebiydi ama suçlanacak bir şey değildi.

Sadece gözlerinde çöküş yoktu. Son karanlık gibi, Güneşboğan'ın parlamadığı son derin gece yarısı gibi yanıyordu.

Teslim olması üç kalp atışından fazla sürmedi. Biri elini kaldırıp yüzüğü cesurca almak için. Bir diğeri, sanki evlilikten, aşktan, insanlıktan gönüllü olarak kurtuluyormuş gibi yüzüğü parmağından çekip çıkarmak için. Üçüncüsü ise tertemiz beyaz altını Despiser'a doğru uzattı.

Ama aşırılık ve çabalama bu üç dakikayı ızdırıp kadar uzun kıldı. Onlar sırasında. Linden Avery nihai iradesini sahibine karşı kullandı.

Covenant'ı affetti. O suçlanamayacak kadar dokunaklı ve değerliydi. Kalbinin ondan isteyebileceği her şeyi vermişti.

Ama o boyun eğmedi.

Gibbon şöyle demişti. *Ülkenin asıl felaketi senin omuzlarında*. Çünkü başka hiç kimse Covenant ile yenilgisi arasına girme şansına sahip değildi. *Yeryüzünü mahvetmek için demirin dövüldüğü gibi dövülüyorsunuz*. Burada başarısız olmak için dövüldün. *Çünkü görebiliyorsun*.

Şimdi kendisinden ne tür bir metal yapıldığını belirlemek istiyordu.

Gibbon-Raver da ona şeytan olduğunu söylemişti. Belki de bu doğruydı. Ama kötülüğün kendisi de bir güç biçimiydi.

Ve sahibini yakından tanımaya başlamıştı. Geçmişinin en uzak köklerinden, ete sahip olan ve ustalaşabilen her şeye karşı duyduğu horgörünün fıskırdığını hissetti - korkudan doğan bir horgörü. Onu reddedebilecek her türlü yaşam biçiminden korkuyordu. Ormanlar. Devler. *Haruchai*. Ölümsüz kontrol için, egemenliğin güvenliği için bastırılmaz bir açlık duyuyordu. Tüm reddedişler onu dehşete düşürüyordu. Başarısızlıklarının mantığı onu amansızca ölüme götürüyordu. Eğer reddedilebilirse, o zaman katledilebilirdi de.

Ormanların kayıp ortak aklını anlamasının hiçbir yolu yoktu. Ama Devler ve *Haruchai* başka bir soruydu. *Mokşa* Jehannum onu parçalayıp ılgılık atsa da, bildiği şeylerin iplerini topladı ve onları amacına göre ördü.

Devler ve *Haruçaylar* her zaman reddetmeyi başarmışlardı. Belki de Diyar'ın uzun Yağmacılar tarihine maruz kalmadıkları için, özerkliklerinden şüphe etmeyi öğrenmemişlerdi. Ya da belki de güçlerini çok az gösterdikleri ya da hiç göstermedikleri için, gerçek seçimin içsel olduğunu daha iyi kavramışlardı. Ancak açıklama ne olursa olsun, Toprak halkının olmadığı yerde onlar ele geçirilmeye karşı kanıtlıydılar. Önemli seçimler yapma kapasitelerine inanıyorlardı.

İhtiyacı olan tek şey bu inançtı.

Moksha şimdi ılgınca, vahşi ve acımasızdı. Acıyı hissedebilen her parçasına saldırıyordu. Sanki Andelain'miş gibi onu kirletti. Hayatındaki her korkunç anıyı gözlerinin önünde akkor haline getirdi: Nassic'in cinayeti ve Gibbon'ın dokunuşu; Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı; Kasreyn'in kötücül kurnazlığı;

Covenant, Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda geri dönüşü olmayan bir şekilde kan kaybından öldü. Beyhudeliğin onda açtığı her yaraya asit döktü.

Ve onunla tartıştı. Seçim yapamazdı: anlamlı olan tek seçimi zaten yapmıştı. Babasının mirasını kabul edip avuç dolusu mendille annesinin boğazına tıktığında, çok önemli bağlılığını, kesin tutkusunu ilan etmişti - sahibininkinden hiçbir şekilde farklı olmayan bir tutku. Onu olduğu şey yapmasına rağmen, Toprak kadar harap olmuş kayıp bir kadındı ve şu anda içinde doğan Sunbane asla batmayacaktı.

Ama acısının yoğunluğu onu kendine getirdi. Raver'ın yalanını gördü. Sadece bir kez yaşamı yok ederek ölümden ustalaşmaya çalışmıştı. Ondan sonra, tüm çabası acı çekenleri iyileştirmeye gitmişti. Dehşete kapılmış ve korkmuş olsa da zalim olmamıştı. İntihar ve cinayet hikâyesinin tamamı değildi. Haven Çiftliği'ndeki yaşlı adam önüne yığıldığında, ağzından çıkan pis koku onu Rağmen'in ön tadı gibi hasta etmişti; ama onu kurtarmak için çabalarken o pis kokuyu isteyerek solumuştu.

O şeytandı. İşkencecilerinin karanlık gücüne verdiği içgüdüsel tepki ona bir Raver'ın itibarını kazandırmıştı. Yine de iyileştirme içgüdüğü *moksha*'yı tahrif etti.

Bu çelişki artık onu felç etmiyordu. Kabul etti. Bu ona seçme gücü verdi.

Kesilmiş bir şey gibi inleyen Raver onunla savaştı. Ama sonunda gerçek mülküne girmişti. *Moksha* Jehannum ondan korkuyordu. İradesi zincirlerinden kurtuldu. Sahibinin kötülüğünün demirini test etti. Zincirleri ele geçirdi.

Ve serbest kaldı.

Lord Foul yüzüğü henüz kavramamıştı. Eliyle Covenant'inki arasında hâlâ bir anlık boşluk vardı. Rocklight duvarlardan arzu ve zafer çığlıkları atıyordu.

Linden hareket etmedi. Bunu düşünecek zamanı yoktu. Sanki donmuş gibi hareketsiz kalarak kendini ileri attı.

Topraktan gelen sağlık duygusuyla Covenant'a doğru fırladı, onun alyansının ateşli potansiyeline doğru koştı.

Vahşî büyüyle güçlenerek elini geri çekti.

Bunun üzerine Lord Foul'un öfkesi kabardı: onu silip süpürmesi gereken bir öfke seli gönderdi. Ama onu görmezden geldi. Onun şimdi kendisine dokunmayacağından emindi - şimdi değil, Antlaşma ve yüzük elindeyken. Birdenbire Despiser'ın kendisine sırtını dönecek kadar güçlenmişti. Özgürlüğün gerekliliği onu koruyordu. Teslim olma ya da meydan okuma seçimini yapmak ona kalmıştı.

Zihninin sessiz mahremiyetinde, sevdiği adamla yüzleşti ve onun tüm yüklerini üzerine aldı.

Ona karşı koyamadı. Daha önce bir kez, onun kendisini kontrol etme çabalarını geri püskürtmüştü. Ama şimdi hiçbir savunması yoktu. Kendi gücüyle ona, *Elohim* ya da Kasreyn'in ona hükmettiği kadar hükmediyordu.

Kötülük yok! diye nefes aldı. Bu sefer olmaz. Onu ele geçirmeye yönelik önceki girişimi yanlıştı, affedilemezdi. Onda Yasak Ateşi'ni riske atma niyetini okumuş ve sanki intihar edecekmış gibi tepki vermişti. İçgüdüsel olarak onu durdurmaya çalışmıştı. Ama sonra hayatı ve riski yalnızca ona ait olmuştu. Müdahale etmeye hakkı yoktu.

Ancak şimdi, kendisiyle birlikte Dünya'yı da teslim ediyordu. Sadece kendi hayatını riske atmıyordu: tüm yaşamı kesin bir yıkıma teslim ediyordu. Bu nedenle müdahale etme sorumluluğu vardı. Sorumluluk ve hak.

Sağa! diye bağırdı. Ama adam cevap vermedi. Kadının iradesi onu tamamen ele geçirmişti.

Onunla daha önce bir kez karşılaştıkları yerde, onu *Elohim*'in sessizliğinden kurtarmak için kendini teslim ettiği zaman karşılaşmış gibiydi - bir çiçek tarlasında, dokunulmaz bir gökyüzünün, temiz bir güneşin altında. Ama şimdi o tarlayı Andelain'in tepeler ve ormanlarla çevrili zengin çayırlarından biri olarak tanıyordu. Ve artık genç değildi. Karşısında tıpkı Despiser'ın karşısında durduğu gibi duruyordu - tamamen dokunulmaz, yüzü hak etmediği çürüklerle şekilsiz, vücudu neredeyse

Yorgunluktan gömleğinin ortasındaki eski bıçak kesiği açılmıştı. Gözleri ona sabitlenmişti ve cennetin son ucu olan sıcak gece yarısı alev alev yanıyordu.

Dünyadaki hiçbir gülümseme onun bakışlarını yumuşatamazdı.

Orada öylece durmuş, sanki onun kendisini araştırmasını, eğitmesini, gerçeği öğrenmesini bekliyordu. Ama aralarındaki uçurumu kapatmayı başaramadı. Ona doğru koştu, koştu, sonunda kollarını ona dolamak için yanıp tutuştu; ama tarla güneş ışığı gibi hareketsizdi ve adamın gözleri ona karanlıkta parlıyordu ve tüm gücü onu daha fazla yaklaştırmadı. Ona ulaşırsa anlayacağını biliyordu - Yasak Ateş'te bulduğu hayal ya da umutsuzluk ona iletilecekti - kesinliği anlaşılır hale gelecekti. O emindi, beyaz altın kadar emindi. Ama kadın ona yaklaşmadı. Onun çağrısına, cüzzamın ya da yükselişin, apotheosis'in *dokunulmaz Bana dokunma*'sıyla karşılık verdi.

Reddetmesi, içinde kayıp bir çocuğun feryadı gibi kederin kabarmasına neden oldu.

Sonra dönüp yeni keşfettiği tüm gücünü Despiser'a fırlatmak istedi, beyaz ateşi çağırarak ve onu yeryüzünden silmek istedi, *Bazı enfeksiyonların kesilip atılması gerekir. Yoksa neden bu kadar güce sahip olarsın ki?* Bunu yapabilirdi. Covenant'ı o kadar derinden yaralamıştı ki artık ona ulaşamıyordu. Acı içindeyken ateşe karşı açgözlüydü. Onun kalbini ve uzuvlarını ele geçirmişti- ve sol eli yüzüğü tutuyor, patlamanın eşiğinde kavırıyordu. Bunu yapabilecek güçteydi. Başka bir umut kalmadıysa ve aşkına dokunamıyorsa, o zaman savaşan o olsun, yakıp yıkan o olsun, hükmeden o olsun. Bırakın Lord Foul yaptığı şeyin doğasını öğrensin!

Yine de Covenant'ın bakışları onu sanki hıçkırarak hıçkırarak ağlıyormuş, ağlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar zayıfmış gibi tuttu. Hiçbir şey söylemedi, ona hiçbir şey teklif etmedi. Ama bakışlarındaki saflık kadının dönmesine izin vermedi. Nasıl konuşabilir, onu reddetmekten başka bir şey yapabilirdi? Onun iradesini elinden almıştı; sanki bir Raver'mış ve onun çaresizliğinden zevk alıyormuş gibi onu tamamen insanlıktan çıkarmıştı. Ve yine de o

insan olarak kaldı, arzulandı ve inatçı, onun için hayat kadar değerli. Belki de deliydi. Ama o daha kötü bir şey değil miydi?

Sen kötü değil misin?

Evet. Şüphesiz.

Ama gözlerindeki kara alev onu kötülükle suçlamıyordu. Onu hiçbir şekilde hor görmüyordu. Sadece etkilenmeyi reddetti.

Bana güvendiğini söylemiştin.

Ve o kimdi ki onun yanıldığına inanacaktı? Eğer şüphe duyması gerekiyorsa, neden kendisinden değil de ondan şüphe duymalıydı? Kevin Landwaster onu uyarmıştı ve o da onun dürüstlüğüne hissetmişti. Ama belki de her şeye rağmen anlamamıştı, kendi umutsuzluğunun sonuçları gözlerini kör etmişti. Ve Covenant, sanki Andelain'in güzelliği onun üzerinde durduğu zeminmiş gibi, güneş ışığı ve çiçekler içinde onun önünde duruyordu. Onun karanlığı da onunki kadar yalnızdı. Ama onunki Wightwarren'ların ışıksız kurnazlığı ve şiddeti gibiydi; onunki ise Sunbane'in asla parlamadığı gerçek gecenin kalbini andırıyordu.

Evet, dedi yine. Sahiplenmenin her türlüşünün kötü olduğunu başından beri biliyordu; ama hem güç istediği hem de Toprak'ı kurtarmak istediği için aksini düşünmeye çalışmıştı. Yıkım ve iyileştirme: ölüm ve yaşam. Beyaz yüzüğü Lord Foul'un pençesinden uzak tutmak için kötülüğün bile haklı olduğunu savunabilirdi. Ama şimdi gerçekten ağlıyordu Antlaşma, *"Başka bir cevap bulacağım"* demişti. Önemli olan tek söz buydu.

Kasıtlı olarak gitmesine izin verdi - sevginin, umudun ve gücün sanki hepsi birmiş, ele geçirilemeyecek ya da kirletilemeyecek kadar safmış gibi gitmesine izin verdi. Çılgınlıklarını boğazına hapsederek döndü ve lea boyunca uzaklaştı. Güneş ışığından attar ve kaya ışığına Kendi gözleriyle, Covenant'ın son korkuları da geçmiş gibi yüzüğü bir kez daha kaldırdığını gördü. Kendi kulaklarıyla, Lord Foul'un zaferini ilan ederken attığı kahkahanın vahşi rahatlamasını duydu. Sıcaklık ve umutsuzluk bir tabutun kapağı gibi üzerine kapanmış gibiydi.

Moksha Jehannum ona tekrar girmeye çalıştı, onu aşağı attı. Ama Raver artık ona dokunamazdı. Keder içinde kalabalıklaştı, dile gelmek için çırpındı. *Mokşa*'nın başarısızlığının pek farkında değildi.

Despiser Kiril Threndor'u ürpertti: "Aptal!"

Covenant'ın değil, Linden'in üzerine ötüyordu. Gözleri kadının zihninde bir zehir izi bıraktı.

"Tüm seçimlerinizin benim amaçlarıma hizmet ettiğini söylemedim mi? Bana kesinlikle hizmet ediyorsun!" Sarkıtlar kafasına kötücül parçalar fırlattı. "Yüzüğü bana veren sensin!"

Bir elini onun görüş alanına bir leke gibi kaldırdı. Elini kavrayan grup alev almaya başladı. Bağırışı, dağ parçalayacağından korkana kadar güç topladı.

"İşte sonunda tüm yaşamı ve Zamanı sonsuza dek elimde tutuyorum! Düşmanım hayatta kalmaya baksın ve korksun! Hapisten ve işkenceden kurtuldum, evrene hükmedeceğim!"

Onun yüceltmesinin ağırlığı altında dik duramadı. Sesi kulaklarını yarı, kalbinin ritmini engelledi. Titreyen taşın üzerine diz çökerek dişlerini sıktı, her şeyde başarısız olsa da en azından bu lanet olası attarın soluğunu daha fazla çekmeyeceğine dair kendi kendine yemin etti. Duvarlar tüm yüzlerinden argon renginde karyonlar fırlatıyordu. Despiser'in gücü kıyamete doğru tırmanıyordu.

Yine de Covenant'ı duydu. Bir şekilde ayaklarının üzerinde duruyordu. Bağırmadı; ama söylediği her kelime bir kehanet kadar belirgindi.

"Aman ne önemli. Senin kadar deli olsaydım ben de aynı şeyi yapabilirdim." Kesinliği eşsizdi. "Bu güç gerektirmez. Sadece yanılısana. Sen aklını kaçırmışsın."

Despiser Covenant'a doğru savruldu. Vahşi büyü kaya ışığını sildi, Kiril Threndor'a beyaz ateş çığlıkları attırdı. "Groveler, sana hükümdarlığımın anlamını öğreteceğim!" Tüm formu coşku ve şiddetle dalgalandı ve bulanıklaştı. Sadece keskin gözleri açıktı, dişleri kadar acımasızdı. Covenant'ın kemiklerini parçalayacak gibiydiler. "Ben senin *Efendinim!*"

Covenant'ın üzerinde yükseliyordu; kolları ya taşkınlık ya da yakarıyla kalkmıştı. Bir yumruğunda, uğruna can attığı ve planlar yaptığı ödülü tutuyordu. Yüzükten çıkardığı yakıcı ışık Linden'i tamamen kör etmeli, gözlerini yuvalarından çıkarmalıydı. Ama *mokşa* Jehannum'dan duyularını nasıl koruyacağını öğrenmişti. Kutsallıktan arındırılmış güneşin fırınına bakıyormuş gibi hissediyordu; ama yine de görebiliyordu.

Lord Foul'un Covenant'a indirdiği darbeyi sanki vahşi büyü bir hançermiş gibi görebiliyordu.

Thunder Dağı'nın yalpalamasına neden oldu, tavandaki sarkıtları Linden'i kıl payı ıskalayan bir mızrak yağmuru gibi kopardı. Covenant'ı sanki tüm uzuvları kırılmış gibi yere düşürdü. Bir an için, bir şimşek sarsıntısı onu sardı. Yüzüğün tertemiz gümüş-beyazına benzeyen güç ve korusation onun içinden geçerek formunun çizgileri boyunca tiz bir sesle bağırdı. Bağırmaya çalıştı; ama ciğerlerindeki hava tükenmişti. Darbe geçtiğinde, göğsünün ortasından fışkıran beyaz bir alev bıraktı. Yara argent kanıyordu: tüm bipodu alev almıştı. Açık yarasından ateş fışkırıyor, hiçbir karanlık ya da zehirle lekelenmemiş, uyuşuk ve akkor alevler fışkırıyordu. O an boyunca hâlâ yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Ama geçiciydi. Ateş hızla söndü. Kısa süre sonra titredi ve söndü. Patlamış bedeni yerde yatıyordu ve bir daha hareket etmedi.

Haykıramayacak kadar sersemlemişti. Linden kollarını kendine doladı ve iliklerine kadar ağladı.

Ama Lord Foul gülmeye devam etti.

Bir gulyabani gibi güldü, bir azap ve zafer şeytanı. Şehveti dağı delik deşik etti; daha fazla sarkıt düştü. Duvardan duvara, odaya bir çatlak yayıldı; ve parçalanmış taşlar çatlaktan ılgıllıklar gibi patladı. Kiril Threndor argent diye haykırdı. Despiser beyaz ateşle devleşti.

"Ware of me. Düşmanım!" Bağırışı, içgüdüsel olarak kendini korumasına rağmen Linden'i sağır etti. Onu ezilmiş kulaklarıyla değil, dokuları ve damarlarıyla duydu.

Akciğerler. "Zaman'ın kilit taşı benim elimde ve onu yerle bir edeceğim! Cesaretiniz varsa bana karşı çıkın!"

E t r a f ı n d a yükselen ateş, şiddetli kolları tarafından daha da yükseğe savruldu. Halka, yumruğunda büyüyen bir güneş gibi öfkeleniyordu. Daha şimdiden, gücü Banefire'ı cüceleştirmiş, şimdiye kadar tanık olduğu tüm kudretleri geride bırakmış, kâbuslarındaki perili yüzleri bile aşmıştı.

Yine de hareket etti. Taşın acı veren yalpalamaları ve titremeleri arasında sürünerek zayıf bedenini Mutabakat'a doğru itti. Ona yardım edemezdi. Kendisine de yardım edemezdi. Ama onu bir kez daha kucaklamak istiyordu. Ondan af dilemek istiyordu, her ne kadar onu asla duyamayacak olsa da. Lord Foul o kadar muazzam bir hale gelmişti ki yaklaşan felaketinin sadece kenarları seçilebiliyordu. Sanki onu görmezden geliyormuş gibi yanından süzülerek geçti. Bedeni ve ruhu hırpalanmış ve mağdur olmuş bir halde Covenant'a ulaştı, yanına oturdu, başını kucağına kaldırdı ve saçlarının yüzüne dökülmesine izin verdi.

Ölürken yüzünde rahatlama ve acının garip bir ifadesi vardı. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak üzere olan bir adama benziyordu.

En azından sana güvendim, diye cevap verdi. Başka ne hata yapmış olursam olayım. Sonunda sana güvendim.

Sonra ıstırap kalbini ele geçirdi. Veda bile etmedin.

Sevdiği halde ölen insanların hiçbirisi ona veda etmemişti.

Nefes almaya devam etmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Lord Foul'un atarı ışıık kadar yoğun hale gelmişti. Amaçladığı yıkım, taşın içinden bir ulumayı yırttı. Kiril Threndor dağın acısının gerilmiş ağzına dönüştü. Böylesine bir gücün yakınında sadece bedeni yıpranıyor ve çözülüyor gibiydi. Patlaması neredeyse hazırda.

İçgüdüsel olarak, neredeyse istemsiz bir şekilde, Covenant'ın suçluluğu ve masumiyetinden başını kaldırdı, Zaman'ın yarılmasına en azından bir tanık olması gerektiğine dair belirsiz bir inanç onu harekete geçirdi.

Zihni devam ettiği sürece, Despiser'ın yaptıklarını izlemeye devam edebilir, protestosunu onun peşinden göklere gönderebilirdi.

Etrafını bir girdap sardı ve sanki Dünya'yı canlı canlı tüketerek parçalamak istiyormuş gibi büyüdü. Ateşi o kadar fazlaydı ki dağın içinden geçerek tüm Gök Gürültüsü Dağı'nı titretti. Ama yavaş yavaş alevi kendi içine çekti, yüzüğü tutan elinde odakladı. Görülemeyecek kadar parlak olan yumruğu dünyanın mutlak kalbi gibi çarpıyordu.

Korkunç bir çığlık atarak, küreyi yaran gücünü yukarı doğru fırlattı.

Bir an sonra, yüceltilmesi şaşkınlık ve öfkeye dönüştü.

Kiril Threndor'u çevreleyen kayanın içinde bir yerde, patlaması paramparça oldu. Zamanın Kemerini hedef aldığı için, esasen fiziksel bir güç değildi, ancak gönderilmesinin sarsıntısı Linden'in bilincini neredeyse yok ediyordu. Fiziksel bir hasar vermedi. Bunun yerine, sanki bir gece yarısı gökyüzüne çarpmış ve kırılmış gibi patladı. Dipsiz bir uçurumda, parçalanmış ateş parçaları fırladı ve parladı.

Ve sıcak ışık çizgileri gravür gibi yayıldı, hızla birleşti ve çoğaldı, dağın kütlesi içinde şekil aldı. Vahşi büyü ve hiçlikten bir insan taslağı yarattılar.

Kendini Lord Foul ile Zamanın Kemerini arasına yerleştirmiş bir adam.

Despiser'ın saldırısını absorbe ettikçe ana hatlar içerik ve özellik kazandı. Thomas Covenant.

Orada, Thunder Dağı'nın bağırsak kayasının içinde duruyordu, ağır taştan tamamen farklı bir hayaletti. Ölümlü varlığından geriye kalan tek şey, yüzünü belirleyen güç ve kederin yüz buruşturmasıydı.

"Hayır!" diye uludu Despiser. "Hayır!"

Ama Antlaşma "Evet" diye yanıtladı. Dünyevi bir sesi yoktu, insan sesi çıkaramıyordu. Yine de Lord Foul'un öfkesinin sürekli yankılanan eziyet dolu taşların gürültüsü arasından duyulabiliyordu. Linden onu sanki bir trompet kadar netmiş gibi dinledi "Brinn

bana yolu gösterdi. Kendini feda ederek, düşmesine izin vererek Tek Ağacın Muhafızını yendi. Ve Mhoram bana "Beyaz altının paradoksunu hatırla." dedi. Ama uzun süre anlamadım. Ben paradoksım. Vahşi büyüü benden alamazsınız." Sonra Despiser'a daha yoğun bir şekilde odaklanarak ilerliyor gibiydi. Emri beyaz ateş kadar saftı. "Yüzüğü yere bırak."

"Asla!" Lord Foul anında bağırdı Kudret onun içine sıçradı, kullanmak için vahşileşti. "Seni Ölüler'den hangi çılgınlık ya da delilik getirdi bilmiyorum ama bir işe yaramayacak! Beni bir kez yere serdin! İkinci bir aşağılanmaya katlanmayacağım! *Asla!* Beyaz altın benim, karşılıksız verdim! Eğer benimle savaşırsan. Ölümün kendisi seni gazabımdan koruyamaz!"

Hayaletin keskin yüzünde gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "Sana yanıldığını söyleyip duruyorum. Seninle dövüşmeyi aklımdan bile geçirmem."

Lord Foul'un misillemesi havayı kızarmış et gibi cızırdatan bir şimşek oldu. Zirvenin tepesini uçuracak kadar şiddetli bir güç Covenant'a doğru fırladı ve onu yok etmek için öfkeleni.

Buna karşı çıkmadı, saldırıya direnmek ya da ondan kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Sadece kabul etti. Kaşlarının arasındaki acının sıkışması canının yandığını gösteriyordu; ama irkilmedi. Linden ölü bir ruhun bile bundan sağ çıkamayacağından korkana kadar patlama ona saldırdı ve onu kırbaçladı. Yine de sona erdiğinde her şeyi kendi üzerine almıştı. Cesurca ateşin içinden çıktı.

"Seninle dövüşmeyeceğim." Şu anda bile avcısına acıyor gibiydi. "Tek yapabileceğin beni incitmek. Ama acı uzun sürmez. Sadece beni daha güçlü kılıyor." Sesinde Despiser için bir keder notası vardı. "Yüzüğü bırak."

Ama Lord Foul öfke ve hayal kırıklığı içinde o kadar ileri gitmişti ki sağır olabilirdi. "Hayır!" diye tekrar kükredi. Hiçbir korku onu engellemiyordu: mutlak şiddetin eşğine gelmişti.

"Hayır!"

"**HAYIR!**"

Ve her haykırışında tüm gücünü kâfirin üzerine savuruyordu.

Patlama üstüne patlama, daha hızlı ve daha hızlı. Thunder Dağı'nı enkaz haline getirmeye, Landsdrop'tan Sarangrave Düzlüğü'nün yıkıcı kucağına atmaya yetecek kadar beyaz güç. Tek Ağaç'ın kendisini kül ve kor halinde bırakmaya yetecek kadar. Zaman Kemerini parçalamaya yetecek kadar. Lord Foul'un tüm kadim gücü armalı yüzük tarafından çoğaltıldı ve kanalize edildi. Linden'in zihni sarsılana ve öfkesinin büyüklüğünü kaldıramayarak hayatı neredeyse durana kadar, açlığının cevaplanamaz çılgılığı Kiril Threndor'un içinden geçerek saldırdı ve saldırdı. Covenant'ın bedenine sanki son dayanağıymış gibi sarıldı ve Lord Foul Dünya'nın temel tanımını yıkmaya çalışırken dayanmak ve aklı başında kalmak için savaştı.

Ama her saldırı hayalet dışında hiçbir şeye isabet etmedi, Covenant dışında hiçbir şeye zarar vermedi. Patlama üstüne patlama, Rağmen ve ateşin gücünü emdi ve daha da güçlendi: Onların vahşetine teslim olarak, onları aştı. Her darbe onu Andelain'deki Ölülerin kederli görüntüsünden, *Coercr*'deki Kimsesizlerin ritüelleşmiş çaresizliğinden, saf vahşi büyü'nün boyuna yükseltti. Yıkıma karşı zafer gibi yükselen kırılmaz bir siper oldu.

Aynı zamanda, her saldırı Lord Foul'u daha da zayıflatıyordu Covenant, Despiser'ın ona direnmediği için delemmediği bir engeldi; ve duramıyordu. Binlerce yıllık hasretin ardından, yenilgi onun için dayanılmazdı. Hızlanan bir çılgınlık içinde, Mutabakat'a öfke, meydan okuma ve dinmek bilmeyen bir nefret fırlattı. Yine de her başarısız darbe ona kendisinden daha fazlasına mal oluyordu. Saldırıları daha pervasız ve abartılı hale geldikçe, özü yıprandı ve inceldi, an be an bozuldu. Çok geçmeden kendini öyle bir yokluğa indirgemişti ki zar zor görülebiliyordu.

Ve yine de durmadı. Teslim olmak onun için imkânsızdı. Eğer hapishanesinin ölümlü Zaman'ı tarafından sınırlandırılmamış ve hapsedilmemiş olsaydı, sonsuza dek Antlaşma'nın yok edilmesini aramaya devam edebilirdi. Bir süre için, formu bağırdı ve feryat etti.

Öfkesi onu sürgünün eşiğine kadar sürükledi. Sonra başarısız oldu ve dışarı çıktı. Yine de sersemlemiş ve şaşkına dönmüştü. Linden, kürsüye düşüp yuvarlanarak durduğunda yüzüğün hafif metalik şingirtisini duydu.

Yirmi: Güneş-Bilge

Sessizlik yavaş yavaş Kiril Threndor'un içine toz gibi çöktü. Kaya ışığının çoğu sönmüştü ama duvarların yüzeylerinde hâlâ parlayan parçalar odaya belirsiz bir aydınlık veriyordu. Attarın tiksindirici kokusu olmadan, kükürtlü atmosfer neredeyse temiz kokuyordu. Sarkıtların çoğunun asılı olduğu tavanda delikler açılmıştı. Uzun sarsıntılar hâlâ uzaklarda gümbürdüyordu ama artık tehlikeli değillerdi. Linden'in algısının ötesine geçtiklerinde iç çekişler gibi azaldılar.

Kürsünün yanında bağdaş kurarak oturdu, Covenant'ın başı kucağındaydı. Göğsünde hiçbir nefes kıpırdamadı. Çoktan üşümeye başlamıştı. Onu kendisi için bu kadar değerli kılan tehlike kapasitesi sönmüştü. Ama kadın onun gitmesine izin vermedi. Yüzünde yenilgi ve zaferin, emir ve lütfun garip bir karışımı olan ve huzura en fazla yaklaşabileceği bir ifade vardı.

Hortlağın arslan bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırmadı. Onu teselli etmek için kalbini kanatırcasına üzerine eğildiğini görmesine gerek yoktu. Onun varlığının basit hissi yeterliydi. Sessizce onun bedeninin üzerine eğildi. Onun dönüştüğü şeyin güzelliği karşısında gözleri doldu.

Uzun bir an boyunca, empatisi onun etrafında nefes aldı, havadaki son kokuyu, ciğerlerindeki harabenin tadını temizledi. Sonra usulca onun adını söyledi. Sesi şefkatliydi, neredeyse insancaydı, sanki yaşamın ve ölümün normal sınırlarının ötesine geçmemiş gibiydi. "Özür dilerim." Onun affına ihtiyacı olanın kendisi değil de, onun affına ihtiyacı olanın kendisi olduğunu hissediyor gibiydi. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Onu durdurmak zorundaydım."

Anlıyorum, diye cevap verdi. Haklıydın Başka kimse yapamazdı Eğer onun anlayışının yarısına, cesaretinin bir kısmına sahip olsaydı, ona yardım etmeye çalışabilirdi. İşte

başka yolu yoktu. Ama başarısız olurdu. Kendi karanlığıyla böylesine saf fedakârlıklar yapamayacak kadar lekelenmişti.

Başka kimse yok, diye tekrarladı. Ama her an hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayabilirdi. Sonunda onu kaybetmişti. Gerçek keder başladığında, asla durmayabilirdi.

Yine de çoktan merhametin ötesine geçip zorunluluğa dönüşmüştü. Belki de kadının içinde yükselen acıyı hissetmiş ve ona cevap vermeye çalışmıştı. Sevgi kadar nazik bir şekilde, "Şimdi sıra sende. Yüzüğü al."

Yüzük. Kürsünün kenarında, belki de ondan on adım ötede duruyordu. Ve boştu - ışıktan ya da güçten yoksundu - kullanılmayan bir kelepçeden daha fazla anlamı olmayan sonsuz gümüş-beyaz bir bant. Covenant ya da Lord Foul onu kullanmadığı için tüm önemini yitirmişti.

Covenant'ın neden yüzüğüyle ilgili bir şey yapmasını istediğini merak edemeyecek kadar zayıf ve kederliydi. Eğer ruhunun ve bedeninin birbirine geri dönebileceğini umması için bir sebep verilseydi, ona itaat ederdi. Hiçbir zayıflık ya da anlayışsızlık onu ona itaat etmekten alıkoyamazdı. Ama bu sorular çoktan yanıtlanmıştı. Ve onun bedenini kucağından bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Linden." Sesi yumuşak ve nazikti; ama Linden aciliyetinin arttığını hissetti. "Düşünmeye çalış. Yaşadıklarından sonra bunun zor olduğunu biliyorum. Ama dene. Ülkeyi kurtarmak için sana ihtiyacım var."

Başını kaldırıp ona bakamadı. Ölü yüzü ona kalan, onu bir arada tutan tek şeydi. Başını onun dayanılmaz güzelliğine doğru kaldırırsa, kendisi de kaybolacaktı. Parmak uçlarıyla onun yanağındaki cılız çizgileri okşadı. Sessizce, "Gerek yok" dedi. Bunu zaten yaptın.

"Hayır," diye karşılık verdi hemen. "Yapmadım." Her kelime gerginliğini daha da artırıyordu. "Tek yaptığım onu durdurmaktı. Hiçbir şeyi iyileştirmedim. Sunbane hâlâ orada. Kendine ait bir hayatı var. Ve Dünya Gücü çok kötü bir şekilde bozuldu. Kendi kendine iyileşemez." Adamın sesi doğrudan Linden'in kalbine işledi. "Linden, lütfen. Yüzüğü aç."

Kalbinde bir ağıt fırtınası koptu. İçgüdüsel olarak bundan korkuyordu. Karanlığa olan eski açlığını doğuran aynı kaynaktan yükseliyor gibiydi, yapamam, dedi. İçini bir hışım ve pişmanlık kapladı. Gücün bana ne yaptığını biliyorsun. Yardım etmek istediğim insanlara zarar vermeyi bırakamam. Başka bir Raver'a dönüşeceğim.

Ruhu anlayışla parlıyordu. Ama onun korkusuna cevap vermeye, onu inkâr etmeye ya da teselli etmeye çalışmadı. Bunun yerine, sesi sert bir zorunluluk notası aldı.

"Bunu kendim yapamam. Senin ellerine sahip değilim, artık o tür bir güce dokunamam. Fiziksel olarak hayatta değilim. Ve kovulabilirim. Ben Ölümler gibiyim. Çağrılabilirler ve gönderilebilirler. Nasıl yapılacağını bilen herkes beni gönderebilir." Kendisinin bu tehlikede olduğuna inanıyor gibiydi. "Foul bile bunu yapabilirdi, eğer bana karşı vahşi büyü kullanmaya çalışmasaydı.

"Linden, düşün." Tehlike hissi mağarada alev alev yanıyordu. "Foul ölmedi. Despite'i öldüremezsin. Ve Sunbane onu geri getirecek. Onu eski haline getirecek. Kemerini kırmak için beni geçemez. Ama Toprak'a, tüm Dünya'ya istediği her şeyi yapabilecek.

"Linden!" Seslenişi kesildi. Ama hemen kendini tekrar sessizliğe zorladı. "Seni incitmek istemiyorum. Senden yapabileceğinden fazlasını talep etmek istemiyorum. Zaten çok şey yaptın. Ama anlamın gerek. Solmaya başlıyorsun."

Bu doğrudu. Bunu bir fırtınanın habercisi gibi belli belirsiz bir irkilemeyle fark etti. Adamın bedeni daha sert, daha ağır, daha gerçek hale gelmişti - ya da kendi bedeni belirginliğini kaybediyordu. Dağın kadim solunumu gibi esen rüzgârların sesini duydu. Etrafındaki her şey - kaya ışığı, kör taş, Kiril Threndor'un atmosferi - algıları incelerken keskinleşti. Gittikçe azalıyordu. Yavaş yavaş, amansızca, dünya onun önemsiz ölümlülüğünün eşit olabileceği her şeyden daha özlü ve gerekli hale geldi. Yakında sönmüş bir mum gibi sönecekti.

"Genelde işler böyle yürür," diye devam etti Covenant. "Seni buraya çağıran güç, seni çağıran kişi öldüğünde geri çekiliyor. Kendi hayatına geri dönüyorsun. Foul ölmedi ama senin çağırdığın kişi açısından ölmüş de olabilir. Son şansını da kaybedeceksin." Talebi kıza öfke gibi odaklanmıştı. Ya da belki de Foul'un sesini böylesine şiddetli kederli kılan kendi küçülmüşlüğüydü. "Yüzüğü al!"

Hafifçe iç çekti. Hareket etmek istemiyordu; çözülme ihtimali ona bir huzur vaadi gibi geliyordu. Belki de bu sayede ölecekti - acısının fırtınasından kurtulacaktı. Bu acı onu kesiyor, dünyalar arasında esen rüzgârı haber veriyordu. Onu kaybetmişti. Şimdi ne olursa olsun, onu kesinlikle kaybetmişti.

Yine de onu reddetmedi. Sunbane'i durduracağına yemin etmişti. Ve ona olan aşkı gitmesine izin vermeyecekti. Diğer her şeyde başarısız olmuştu.

Acelesi yoktu. Hâlâ zamanı vardı. Onu sülük gibi emen süreç yavaş ilerliyordu ve bunu ölçebilecek kadar sezgisi vardı. Kemiklerindeki ağrıdan inleyerek sırtını eğdi ve başını şefkatle kalçalarına doğru indirdi. Parmakları sanki artık hiçbir işe yaramıyorlarmış gibi kaskatı kesilmişti; ama onları kendisine hizmet etmeye zorladı - gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemek, çıplak kalbinin üzerine en azından bu kadar koruma sağlamak için. Kâbusunda, kanamayı durdurmak için gömleğini kullanmıştı. Ama o zaman da başarısız olmuştu.

O anda zihninde bir çan kadar net bir ses çınladı. Sesi tanıır gibi oldu ama bu o olamazdı, bu imkânsızdı. Hiçbir şey onu onun çaresizliğine hazırlamamıştı.

-Avaunt, shade! İşin bitti! Beni daha fazla dehşete düşürme!

Emirler odanın içinde yaygara kopardı; iptaller Covenant'a doğru akın etti Anında, hayaleti yıprandı ve üflenmiş sis gibi soldu. Gücü gitmişti. Görevden alınmayı reddetmesinin hiçbir yolu yoktu.

Linden'in adını yalvararak ya da ıstırap içinde haykırarak eridi ve yok oldu. Geçip gidişi, kadının görüşünde argent izleri bıraktı ve sonra onlar da yok oldu. Ondan geriye tutunabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bir anda zil tekrar çaldı, gürültülü ve zorunlu. Çılgınlığa o kadar yakındı ki neredeyse onu sağır edecekti.

-Seçilmişler, çekilin! Yüzüğe cüret etme!

Çınlamanın ardından Findail ve Vain, Kiril Threndor'a girdiler ve sanki ölümcül bir savaşa tutuşmuşlar gibi ileri atıldılar.

Ama savaşın tamamı tek taraftaydı. Findail çırpındı, kıvrandı, çılgınca dövuştü; Vain onu görmezden geldi. *Elohim*, Dünya Gücünün vücut bulmuş haliydi, özü o kadar akışkandı ki kendini akla gelebilecek her şekle dönüştürebilirdi. Yine de Demondim'li yaratığın pençesini kırmayı başaramadı. Vain hâlâ onun bileğini sıkıyordu. Ur-villerin kara yaratığı kararlı ve yılmaz bir şekilde duruyordu.

Birlikte yüzüğe doğru ilerlediler. Findail'in boştaki eli o yöne doğru pençe attı. Dilsiz sesi, sıkıntının tınısız bir takırtısıydı.

-Onu korumam için beni zorladı! Ama ona acı çektirilmemeli! Seçilmiş, geri çekil!

Şimdi Vain Findail'e direniyor, *Elohim*'i geri tutmak için kendini zorluyordu. Ama bu sefer Findail onun için çok güçlüydü. Şahinler gibi dövuşerek kürsüye daha da yaklaştılar.

Sonra Linden kesinlikle harekete geçeceğini düşündü. Yüzüğe gidecek ve onu alacaktı, eğer başka bir sebep yoksa, çünkü ne Atanmış'a ne de onun Ebrulu muadiline güveniyordu. Vain ya ulaşılamazdı ya da tamamen vahşiydi.

Findail, sanki her ikisi de onun yalancılığının basit yönleriymiş gibi, dönüşümlü olarak şefkat ve küçümseme gösterdi. Ve Covenant onu uyarmaya çalışmıştı. İşten çıkarılmasındaki ani acımasızlık Findail'in azalan kalbini öfkelenlendirdi.

Ama çok uzun süre beklemişti. Artan rüzgârlar sanki bir gölgeymiş gibi içinden geçiyordu Covenant'ın kafası bacaklarından çok daha gerçek hale gelmişti; onları değiştiremiyordu. Tavan kendi damıtması gibi üzerine eğilmişti, taş

Elmasın inatçılığının ötesinde yoğunlaşmıştı. Sarkıtların kopan parçaları keder kadar indirgenemezdi. Bu dünya onun için çok fazlaydı. Sonunda, kendisiyle ilgili tüm tasavvurlarını aşmıştı. Kaya ışığının parıltıları görüş alanında yırtıklar bırakıyor gibiydi. Findail ve Vain ringe doğru debelendikçe debelendiler; her hareketleri bir felaket kadar şiddetliydi. Vain, Kanun Asası'nın topuklarını darağacı gibi takıyordu. Covenant'ın ölü ağırlığı onu çaresiz bırakmış, yok olmaya yüz tutmuştu.

Bağırmaya çalıştı. Ama Gök Gürültüsü Dağı'nın duyabileceği herhangi bir ses çıkaramayacak kadar cansızdı.

Yine de ona cevap verildi. Tüm umutlarını boşa harcadığına inandığında, ona cevap verildi.

Onu Kiril Threndor'a getiren aynı tünelden iki figür fırladı. Odaya girdiler ve tökezleyerek durdular. Çaresiz ve kanlar içindeydiler, dayanamayacak kadar bitkin düşmüşlerdi, neredeyse ölmek üzereydiler. Uzun kılıcı çentikli ve kanlıydı; kollarından ve zırhından kan damlıyordu. Sanki kan kaybediyormuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Ama cesaretleri bastırılamazdı. Pitchwife bir yerlerden aceleyle soluyacak gücü buldu: "Seçilmiş! Yüzük!"

Bu ani görünüm . ve Devler anlamaya meydan okuyorlardı. Mağara Şövalyeleri'nden nasıl kaçabilmişlerdi? Ama buradaydılar, canlı, yarı secde halinde ve istekliydiler. Ve onları görmek Linden'in ruhunu bir lütuf gibi yükseltti. Onu kendisinden uzaklaştıran fırtınaya rağmen onu kendine getirmişlerdi.

Findail ringden bir adım bile uzaklaşmamıştı. Vain onu tutamadı.

Ancak Atanan oraya ulaşamadı.

Linden, sağlık duygusunun ince kalıntılarıyla Covenant'ın evlilik yüzüğünü kavradı ve metalden bir onaylama gibi fışkıran ateşi çekti. Bu artık onun yüzüğüydü, ona aşkla ve zorunlulukla verilmişti; ve alevinin ilk dokunuşu onu aynı anda zarif bir şekilde acı veren ve sevindiren, vahşi ve kutsanmış bir şokla geri getirdi Birdenbire, taş ve ışık kadar gerçek, Findail'in çılgınlığı kadar önemli, Vain'in uzlaşmazlığı kadar

Devlerin cesareti. Onu varoluşun dışına iten baskı azalmadı; ama artık onunla başa çıkabilirdi. Ciğerleri kükürt kokulu havayı sanki buna hakkı varmış gibi aldı ve bıraktı. Beyaz bir ateşle *Elohim*'i geri püskürttü. Sonra, sanki canlıymış gibi nazikçe, bacaklarını Covenant'ın başının altından kaydırıldı.

Onu orada yalnız bırakarak yüzüğü almaya gitti.

Bir an için, alevinin onu yakabileceğini düşünerek dokunmaya korktu. Ama daha iyisini biliyordu. Hisleri bu alevin ona ait olduğunu ve ona zarar vermeyeceğini söylüyordu. Kasıtlı olarak sağ yumruğunu ateşli bandın etrafına kapattı.

Bir anda, sanki eti alev almış gibi ön kolundan argent alevi yükseldi. Nabzının ritmiyle dans etti ve püskürdü. Ama onu tüketmedi, ondan hiçbir şey almadı: gücün bedeli daha sonra, vahşi büyü gittiğinde ödenecekti. Bunun yerine, damarlarına akarak canlılık aşıyor gibiydi. Ateş gümüş rengi ve güzeldi ve onu bir ziyafet gibi istikrar, güç ve seçim kapasitesiyle doldurdu.

Yüksek sesle sevinç çılgınlıkları atmak istedi. Bu güçtü ve eğer o değilse bu kötülük değildi. Günlerine musallat olan açlık sadece ondan korktuğu, onu reddettiği için karanlıktı: İki adı vardı ve bunlardan biri yaşamdı.

İlk dürtüsü Devlere dönmek, Köknar ve Pitchwife'ın acılarını iyileştirmek, rahatlamasını ve aklanmasını onlarla paylaşmaktı. Ama Vain ve Findail, Vain'in elinin kenetlenmesiyle atanmış olarak karşısında duruyordu ve onun dikkatini çekmek istiyorlardı.

Demonidim spawn'ı ona bakıyordu: vahşi bir sırıtış ağzını şekillendiriyordu. Lav ya da gerginlikten iz bırakmamış kaba kabuk, tahta ön kolunu sarıyordu. Ama Findail onun bakışlarına karşılık veremedi. Yüzündeki sefalet artık tamamlanmıştı. Gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı; gümüş rengi saçları acı içinde omuzlarına dökülüyordu. Sanki gücü tükenmiş gibi Vain'e doğru sarkmıştı. Boşta kalan eli yalvarır gibi arkadaşının siyah omzunu kavradı.

Linden'in onlara karşı daha fazla öfkesi yoktu. Buna ihtiyacı yoktu. Ama Vain'in gece yarısı gözlerinin odağı onu şaşırtmıştı. Sezgisel olarak onun gizli amacının zirvesine ulaştığını biliyordu-

ve bir şekilde bu işin sonucu ona bağlıydı. Ama beyaz altın bile hislerini onu okuyacak kadar keskinleştirmiyordu. Findail'in korkusu dışında hiçbir şeyden emin değildi.

Vain'in omzuna yapışan Atanmış, bir çocuk gibi mırıldandı: "Ben *Elohim*'im. Kastenessen beni ölümle lanetledi - ama ben ölüm için yaratılmadım. Ölmemeliyim."

Demondim spawn'ının cevabı o kadar beklenmedikti ki Linden bir adım geri çekildi. "Ölmeyeceksin." Sesi yumuşak ve temizdi, yontulmuş bedeni kadar mükemmeldi ve tamamen merhametten yoksundu. Findail'in korkusunu ne reddetti ne de onayladı. "Bu ölüm değil. Bu bir amaç. Dünyayı yozlaşmadan kurtaracağız."

Sonra Linden'e hitap etti. Ses tonunda ne saygı ne de emir vardı. "Güneş-Bilge, bizi kucaklamalısın."

Ona baktı. "Embrace-?"

Cevap vermedi: sesi sanki kendisine verilen tüm kelimeleri söylemiş ve bir daha asla konuşmayacakmış gibi kesilmişti. Ama bakışları ve sırtı bir beklenti gibi karşıladı onu, itaat edeceğine dair sarsılmaz ve açıklanamaz bir kesinlik.

Bir an için tereddüt etti. Çok az zamanı olduğunu biliyordu. Çağrısını geri çekmesini isteyen baskı artmaya devam ediyordu. Çok geçmeden, karşı konulamayacak kadar güçlü hale gelecekti. Ama Vain'in ondan istediği karar çok önemliydi. Burada her şey bir araya geliyordu - ur-villerin amacı, *Elohim*'in komploları, Diyar'ın hayatta kalması - ve o zaten çok fazla kötü seçim yapmıştı.

Devlere doğru baktı. Ama Pitchwife'ın ona verecek daha fazla yardım yoktu. Duvara yaslandı ve göğsündeki büyük acıyla boğuştu. Kabuk bağlamış kan ağzını çevreliyordu. Ve İlk onun yanında durmuş, kılıcına yaslanmış ve Linden'i izliyordu. Kendini, Seçilmişler ne yaparsa yapsın son gücüyle destekleyeceğinin sessiz bir ifadesi gibi tutuyordu.

Linden Demondim-cinine geri döndü.

Yeterli bir neden olmaksızın, ondan emin olduğunu fark etti. Ya da belki de kendinden emin olmuştu. Beyaz ateş sağ kolundan yukarı ve aşağı kıvrıldı, omzuna doğru yükseldi,

hayatının güçlü telaşını vurguluyordu. Katı ve caniydi, kendi kaygıları dışında her şeye karşı kördü. Ama Covenant'a Foamfollower tarafından verildiği için - bir kez ona boyun eğdiği için - onun hayatını kurtardığı için - ve onu yaratanların çarpıklığını öfkeyle karşıladığı için - ne istediye yaptı.

Kollarını onun ve Findail'in boynuna doladığında, *Elohim* irkildi. Ama halkı onu bu tehlikeye atamıştı ve onların iradesi geçerliydi. Son anda başını kaldırarak kişisel iradesini yerine getirdi.

O anda. Linden istemediği ve kontrol edemediği bir güç sarsıntısına dönüştü.

Ama patlamanın dışı doğru hiçbir gücü yoktu: ne ışık ne de ateş saçıyor, ne de öfke saçıyordu. Devler için görünmez olabilirdi. Tüm enerjisi içe yönelmişti.

Kollarına sarılmış iki tuhaf varlığa.

*Vahşi büyü her kayaya kazınmış,
Beyaz altının serbest bırakılması ya da
kontrol edilmesi için bulunan altın, nadir
metal, Topraktan doğmamış,
ne de hükmedilen, sınırlanan, bastırılan
Toprak'ın yaratıldığı Yasa tarafından- ve beyaz -
beyaz altın-
Çünkü beyaz kemiğin tonudur:
etin yapısı,
yaşam disiplini.*

Beyaz tutkuyla dolu kucağı, Vain ve Findail'in içinde eriyip yeniden yaratıldığı bir pota oldu.

Findail, azap çeken *Elohim*: Dünya gücünün vücut bulmuş hali. Ahlaksız, kibirli ve kendini tamamlamış, her şeye muktedir. Halkı tarafından ne pahasına olursa olsun Dünya'yı kurtarmak için gönderildi. Yapabilirse yüzüğü kendisi için almak için. Ve eğer yapamazsa, başarısızlığın bedelini ödemek için.

Bu fiyata.

Ve Vain, Demondim spawn: ur-viles tarafından yapay olarak üretildi. Bağırsaktan daha katı, kemikten daha az uysal. Doğuştan gelen amacına bağlı ve diğer tüm ihtiyaçlara, değerlere ya da inançlara karşı acımasızca duyarsız.

Linden'in vahşi büyüyle güçlendirilmiş kavrayışında, zıt bedenleri birbirine kanadı. O onları tutarken, birleşmeye başladılar.

Findail'in akıcı toprak gücü. Vain'in sert, mükemmel yapısı. Ve aralarında, Kanun Asası'nın topuklarında dövülmüş eski tanım. *Elohim* şeklini kaybetti, Demondim'in içinden akıyor gibiydi. Vain değişti ve sağ bileğini ve sol ayak bileğini tutan demir bantlara doğru uzandı.

Ön kolu kabuğunu döktü, yeni bir odun gibi parladı. Ve odun büyüdü, dönüşüm boyunca yayıldı, biçimini birleşmeye dayattı.

Ne olduğunu anladığında. Linden kendini apotheosis'e verdi. Vahşi büyü güç sağlıyordu ama bu yeterli değildi. Vain ve Findail'in ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Vain o kadar mükemmel yaratılmıştı ki, doğal Kanun'un boyuna erişmiş, ur-villerin tüm uzun kendinden nefretini güzelliğe dönüştürmüştü. Ama bu doruk noktasının ötesinde hiçbir etik zorunluluğu, hiçbir amaç duygusu yoktu. Findail'in özü, Kanun'u etkili kılan gücü, kullanım kapasitesini sağlıyordu. Ama ona bir anlam veremiyordu: *Elohim* çok bencildi. Dönüşüm için yalnızca yüzüğün sahibi olan insanın sağlayabileceği bir şey gerekliydi.

Elinden gelen en iyi cevabı verdi. Korku, güvensizlik ve öfkeyi bir kenara bıraktı: bunların burada yeri yoktu. Beyaz ateşle yüceltilerek, sağlık ve şifa tutkusunu, Topraktan doğan sezgisini, Andelain ve Toprak Gücü için öğrendiği sevgiyi öne çıkardı. Kendi başına, arzuladığı anlamı seçti ve onu gerçeğe dönüştürdü.

Yeni Asa onun ellerinde yaşamaya başladı.

Yaşayan Yasa ilim bantlarını dolduruyordu; yaşayan güç ahşabın her lifinde parlıyordu. Eski Asa rune ile oyulmuştu.

amacını tanımlamak. Ama bu Asa canlıydı, neredeyse hissedebiliyordu: rünlere ihtiyacı yoktu.

Parmakları tahtanın etrafına dolandığında, bir olasılık seline kapıldı.

Neredeyse geçiş olmaksızın, sağlık hissi dağ kadar devasa hale geldi. Gök Gürültüsü Dağı'nın muazzam ağırlığını ve eskiliğini tattı, taşın yavaş ve buruk nefesini hissetti. Mağara Şövalyeleri ölçülmemiş yeraltı mezarlarında zerrecikler gibi koşuşturuyordu. Onun çok altında, iki Kuzgun, derinliklerin yasakları ve yaratıkları arasında sinmişti. Üstlerinde bir yerlerde, hayatta kalan birkaç ur-vil, Kiril Threndor'u yansıtıcı bir asit havuzunda izliyor ve Vain'in başarısı karşısında haklı çıktıklarını havlıyorlardı. Püsküren lavlar sıcaklığını çıplak yanağına yansıtıyordu. Sayısız geçit, in, sakatat çukuru ve kömürlük boş ve pis kokuyordu çünkü Treacher Geçidi'nden akması gereken nehir kurumuştı ve Wightwarren'ları yıkamak için su sağlamıyordu. Zirvede Ateş Aslanları çömelmiş, sonsuz bir hareketsizlik içinde hayata çağrılmayı bekliyorlardı.

Ve hala menzili artıyordu. Vahşi büyü ve Yasa onu dışa doğru taşıdı. Algılarının yarısını netleştiremeden, dağın ötesine ulaştılar, Arazi'ye çıktılar.

Güneş doğuyordu. Kiril Threndor'da büyülenmiş gibi dursa da, Güneşboğan'ın üzerine doğduğunu hissetti.

Delicesine yoğundu. Çok savunmasız hale gelmişti: kızgın bir bıçağın hayati darbesi gibi sinirlerine saplanıyor, keskin bir diş gibi kalbini zehirle deliyordu. Bir anda kendini sığınağa doğru geri çekti; Devlerin onu şaşkınlıkla izlediği ve Antlaşma'nın yerde cansız yattığı mağaraya doğru sersemlemiş gibi geri çekildi.

Bereketli bir güneş. İçini bir ateş kapladı. Sunder ve Hollian veba güneşinden diğerlerinden daha çok nefret etmişlerdi. Ama Linden için bereketli güneş en kötüsüydü. Dayanılmaz bir hastalıktı ve dokunduğu her şey ıstırap dolu bir hıçkırığa dönüşüyordu.

Ateşinin yankıları duvarları yaladı. Uzun bir çatlak zemini işaretliyordu. Burada değerli bir şey kırılmıştı. Birinci ve Pitchwife ona sanki harika biri olmuş gibi bakıyordu.

Çok az zamanı kalmıştı. Zamana, huzura, dinlenmeye ve cesaretini toplayabileceği bir teselliye ihtiyacı vardı. Ama görevden alınmasının baskısı artmaya devam ediyordu. Ve Hukuk Personeli bu gücü katladı. Celp ve iade, Asa'nın onayladığı kurallara göre hareket ediyordu. Sadece yüzüğün **üzerindeki** yumruğu ve dekan tahtasını kavrayışı - sadece sıkılı iradesi - onu olduğu yerde tutuyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu olasılık onu dehşete düşürdü.

Ama zaten o kadar çok şeye katlanmıştı ki, şimdi bocalarsa bunların hepsi anlamsızlaşacaktı. Başarısız olmak zorunda değildi. Bu yüzden seçilmişti. Çünkü Antlaşma'nın son çağrısını yerine getirmeye uygundu. Bu çok fazlaydı ama yine de borçlarını ödemek için yeterli değildi. Neden başarısız olsun ki? Sunbane'in ona dokunmasına ve dokunmasına izin vermek zorunda kalacağı düşüncesi bile bağırsaklarını kıvrandırdı, damarlarına mide bulantısı gönderdi. Korku, sessiz protesto çığlıkları yükseltti. Bir anlamda, Toprak olmak zorunda kalacaktı - kendini Toprak kadar bütünüyle Güneşboğan'ın saygısızlığına maruz bırakacaktı. Bu, karanlık neşe ona karşı ev sahipliği yaparken ölmekte olan babasıyla birlikte yeniden tavan arasına kilitlenmek gibi bir şey olacaktı - annesinin iğrenç suçlamalarına cinayet noktasına gelene kadar tekrar katlanmak gibi. Ama o bunları atlatmıştı. Onların arasından geçerek, şimdiye kadar gösterdiğinden daha fazla saygıya layık bir hayata giden yolu bulmuştu. Ve Haven Çiftliği'nde hayatını kurtardığı yaşlı adam ona, onu ayakta tutacak bir söz vermişti.

Ah, kızım, korkma. O sana ne kadar saldıırırsa saldırsın, başarısız olmayacaksın. Dünyada sevgi de var.

Kendisi için en azından küçük bir teselliye ihtiyacı olduğu için Devlere döndü.

Hareket etmemişlerdi. Neler olduğunu görecektik gözleri yoktu. Ama İlk'in yüzünde yılmazlık hâlâ parlıyordu. Hiçbir kir ya da dökülen kan onun demir gibi güzelliğini bozamazdı. Bir kartal kadar keskin görünüyordu. Ve Linden'in bakışlarıyla karşılaştığında. Pitchwife sanki ihtiyaç duyacağı son iyilikmiş gibi sırıttı.

Kanun Asası ve beyaz yüzükle. Linden, İlk'in kol ve bacaklarındaki yorgunluğu okşadı, ona Dev gücünü geri kazandırdı. Linden, Pitchwife'ın ciğerlerindeki yırtığı sildi ve solunumunu iyileştirdi. Sonra, daha sonra kendine güvenebilmesi için, omurgasındaki bükülmeyi çözdü, kemikleri onun dik durmasına ve normal nefes almasına izin verecek şekilde yeniden yapılandırdı.

Ama bundan sonra daha fazla zamanı kalmamıştı. Dünyalar arasındaki rüzgâr, düşüncelerinin arka planında sürekli olarak onu uzaklara çağırıyordu. Bunu daha fazla reddedemezdi.

Doğru ol.

Kasıtlı olarak duyularını açtı ve kendi seçimiyle Sunbane'e geri döndü.

Gücü inanılmayacak kadar korkunçtu; ve Toprak onun altında parçalanmış yatıyordu - parçalanmış ve ölüyordu, en kötü kâbusundaki Covenant gibi katledilmiş çaresiz bir beden, hayatında hiç görmediği kadar çok kan çıkaran şaşırtıcı bir şiddetle sürülen bıçak. Ve bu yaradan yukarıya doğru çürüme fıskırdı.

Hiçbir şey onu durduramazdı. Toprağı zehir gibi yedi. Her gün doğumunda yara daha da genişliyordu. Toprak hayat damarlarından bıçaklanmıştı. Cinayet, çamurlu yamaçlara püskürüyor, kuru nehir yataklarını tıkıyor, her çukurda ve vadide toplanıp kokuşuyordu. Sadece Andelain'in kalbi bozulmadan kalmıştı; ama orada bile katliamın etkisi artmıştı. Dünya kan kaybından ölüyordu. Linden'in kendini boğulmaktan kurtaracak hiçbir yolu yoktu.

Sunbane'in gerçeği buydu. Asla durdurulamazdı. Bunu denemekle aptallık etmişti.

Ama sağ yumruğunda parlak bir tutku gibi sıkılmış vahşi bir büyü tutuyordu; sol eli ise yaşayan Asa'yı kavramıştı. İkisini de kullanmak ona aitti. Sağlık duygusunun rehberliğinde - Güneşboğan'ın içinden bir **d a l g a** gibi akıp geçmesine, vücudunun her zerresini, iradesinin her bağını kirletmesine izin veren aynı kırılganlıkla - zihninin içinde Yıldırım Dağı'nın yüksek yamaçlarında durdu ve kendini sapkınlıkla savaşıma hazırladı.

Garip bir savaştı, tuhaf ve korkunç. Rakibi yoktu. Düşmanı Lord Foul'un Dünya Gücüne musallat ettiği çürüktü; ve o olmadan Sunbane'in ne aklı ne de amacı vardı. O sadece doğanın, sağlığın ve yaşamın her şekliyle beslenen bir açıktı. Devasa güçlerini patlama üstüne patlama ile ateşleyebilir ve harap olmuş topraktan başka hiçbir şeye çarpmayabilir, zaten kaybedilmemiş hiçbir şeye zarar vermeyebilirdi. Şafaktan sadece birkaç dakika sonra, yeşil bitki filizleri topraktan çığlıklar gibi uzanıyordu.

Ve bu bereketin ötesinde yağmur, salgın hastalık ve çöl düzensiz bir sırayla gizleniyordu, kendilerini tekrar tekrar, her zaman daha sert ve daha hızlı bir şekilde, Toprağın temelleri parçalanana kadar tekrarlamayı bekliyorlardı. O zaman Sunbane yayılmakta özgür olacaktı.

Dünya'nın geri kalanına.

Ama Covenant'tan ve Raver'ın sahip olduklarından bir şeyler öğrenmişti. Sunbane'e saldırmaya kalkışmadı. Bunun yerine, onu kendine çağırdı, kendi bedenine kabul etti.

Beyaz ateşle Toprak'ın çürümüşlüğü emdi.

İlk başta, katıksız acı ve dehşet ona korkunç bir şekilde acı verdi. Dehşet kadar boğuk bir çığlık boğazını yırttı, Kevin'in umutsuzluğu gibi altındaki geniş arazide çınladı, Devler çığına dönüp ona yardım edemeyene kadar Kiril Threndor'da yankılandı ve yankılandı. Ama sonra kendi ihtiyacı onu daha fazla güce sürükledi.

Asa o kadar yoğun bir şekilde isimlendirilmişti ki vücudu yanmış olmalıydı. Yine de incinmedi. Aksine, kendi üzerine aldığı acı ondan süpürüldü - iyileştirildi ve temizlendi ve saf Dünya Gücü olarak dışarıya döküldü. Yasa ile kendini iyileştirdi.

Ne yaptığıını pek anlamıyordu: bilinçli düşünceden ziyade sezgiyle seçilmiş bir yüceltme eylemiydi bu. Ama şimdi yolunu Neşe'nin mantıksız berraklığıyla görüyordu. Yapılabilirdi: Toprak kurtarılabilirdi. Engellenmiş kalbinin tüm tutkusuyla, öğrendiği ve ona verilen tüm sevgiyle, seçtiği işe daldı.

Dağda kopan bir fırtınaydı o. Kendisinden başka hiçbir gözün tanık olamayacağı bir kararlılık ve ateş sağanağıydı. Arazi'nin her fersahından, tepesinden, çukurundan ve ovasından, Andelain'in her yamacından ve zirvelerin her uçurumundan, her güney yamacından ve kuzey yükselişinden, yıkımı içine çekti ve onu bütünlüğe kavuşturdu, sonra da sessiz bir yağmur gibi analitik ve görünmez bir şekilde geri gönderdi.

Onun ruhu iyileştiren ilaç oldu. O Güneş-Bilgesi, Şifacı, Seçilmiş Linden Avery'ydi ve Güneşboğan'ı kendi hayatıyla değiştirdi.

Zümrütlerin hastalığı gibi ona yeşil renkte ateş ediyordu. Ama bitkilerin doğal büyümesini ve çürümesini çok iyi anlıyordu. Yasalarını, gür ya da dayanıklı düzenlerini, doğal bolluklarını ya da nadirliklerini onda buldular; ve sonra yeşil gitti.

Mavi, kafasına doğru gürültülü bir şekilde yayılım ateşi açtı, ardından her damla suyu ve şiddet parıltısını kabul ederken Arazi'yi kaybetti.

Çöllerin kahverengisi etrafını sarmış, tenini kavurmuştu. Ama sıcaklığın gerekliliğini ve iklimin kısıtlayıcılığını biliyordu. Yükseliş ve düşüşün ritmini, mevsimlerin, yaz ve kışın katı ve hayati değişimini iliklerinde hissetti. Çöl ateşi Asa tarafından bir okşayışa kadar soğutuldu ve tekrar nazikçe dışarıya yayıldı.

Ve son olarak, vebanın kırmızısı, hastalık kadar kızıl, akbabalar kadar keskin. Arılarla dolu bir dünya gibi üzerine üşüştü, görüşüne kan çizgileri fırlattı. Kendine rağmen soluyordu, incinmekten kurtulamıyordu. Ama veba bile gerçeğin sadece bir çarpıtmasıydı. Belli bir yeri ve amacı vardı. Azaltıldığında, onun ortaya koyduğu yeni Yasaya uyuyordu.

Güneş-Bilgesi ve yüzük kullanıcısı, Toprak Gücünü geri getirdi ve onu Toprağın parçalanmış bedeni üzerine bıraktı.

Her şeyi yapamazdı. Daha şimdiden kendini harcamaktan bayılacak hale gelmişti ve altından ufuklara doğru yayılan yer sarsılıyordu. Toprağın ağaçlarını, çayırlarını, ekinlerini, canlılarını ve kuşlarını geri getirebileceği hiçbir şeyi kalmamıştı. Ama yeterince şey yapmıştı. Biliyordu ki

Tohumların toprakta kaldığı bilgisini sorgulamadan - Waynhim'in harap olmuş hazineleri arasında bile meyve ve yavru verebilecek şeyler olduğunu - havanın kendi düzenini yeniden bulabileceğini. Güneşboğan'ın ulaşmadığı batı ve güneydeki dağlarda hala beslenen kuşlar ve hayvanlar gördü: eninde sonunda geri döneceklerdi. Küçük köylerinde hayatta kalan insanlar dayanabileceklerdi.

Ve umut etmek için bir neden daha gördü, geleceği mümkün kılan bir gerçek daha. Andelain'in büyük bir kısmı korunmuştu. Kalbinin etrafında direnişini toplamış ve galip gelmişti.

Çünkü Sunder ve Hollian oradaydı.

İnsani yönleriyle, Tepeler kadar Dünya gücü barındırıyorlardı; ve savaşmışlardı - Linden nasıl savaştıklarını gördü. Oldukları ve hizmet ettikleri şeyin güzelliği her yanlarını sarmıştı. Şimdiden, kaybedilen bölgeyi geri kazanmaya başlamıştı.

Evet, kendi kendine nefes aldı. Evet, evet.

Geniş fersahların ötesinde, onlara anlayabilecekleri bir kelime söyledi. Sonra geri çekildi.

İşten çıkarılmanın onu henüz bedeninden bu yüke dayanamayacak kadar uzaktayken alacağından korkuyordu. Bir fırtına kadar keskin olan rüzgâr ona doğru ulaştı. Başardığı şeye gülümseyemeyecek kadar bitkin bir halde kayanın içinden Kiril Threndor'a ve çözülmeye doğru halsizce geri döndü.

Mağaraya ulaştığında, Devlerin yüzlerinde kendisinin çoktan onların algılarının ötesinde kaybolduğunu gördü. Keder Pitchwife'ın yüzünü buruşturdu; İlk'in gözleri yaşardı. Ne olduğunu bilmelerinin hiçbir yolu yoktu ve Wightwarrens'tan çıkıp özgür Topraklara bakana kadar da bilmeyeceklerdi. Ama Linden onları incinmiş halde bırakmaya dayanamazdı. Ona çok şey vermişlerdi. Son gücüyle uzandı ve zihinlerine sessiz bir zafer dokunuşu yerleştirdi. Bu ona kalan tek hediye idi.

Ama bu da yeterliydi. Birinci şaşkınlıkla irkildi: beklenmedik bir sevinç yüzünü yumuşatmıştı. Ve Pitchwife başını geriye atarak temiz bir şafak gibi öttü: "Linden Avery! Senin iyi seçilmiş olduğunu söylememiş miydim?"

Uzun rüzgâr Linden'in içinden geçti. Birazdan Devleri sonsuza dek kaybedecekti. Yine de onlara tutundu. Her nasılsa,

İlk'in Kanun Asası'nı aldığını görecektik kadar uzun süre dayanabildi. Linden hâlâ yüzüğü tutuyordu; ama son anda Asa'yı kürsünün yanına düşürmüş olmalıydı. Birinci onu bir söz verir gibi kaldırdı. "Bu kötü ellere düşmemeli," diye mırıldandı* Sesi granit kadar sağlamdı: neredeyse Linden'in duyma yetisini aşırıyordu. "İl olacaktı Koğušo içinde ve isim . ve gelecek Dünya dostu ve Seçilmiş'in hayatları pahasına elde ettikleri. Eğer Sunder

ya da Hollian henüz yaşamıyorsa, buna ihtiyaçları olacak."

Pitchwife güldü, ağladı ve onu öptü. Sonra eğildi, Covenant'ı kollarının arasına aldı. Sırtı güçlü ve düzdü. O ve Birinci birlikte Kiril Threndor'dan ayrıldılar. Dünyaya hazır bir kılıç ustası gibi yürüyordu. Ama o, sanki dans ediyormuş gibi neşeli bir sıçrayışla onun yanında hareket etti.

Linden orada bıraktı. Dağ, yıldızlar arasındaki boşluklar kadar düşünülemez bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Kederden daha ağır, kayıptan daha büyüktü. Katlandığı şeyleri hiçbir şey iyileştiremezdi. O sadece bir ölümlüydü; ama Fırtına Dağı'nın kederi hiç dinmeden, sonsuza dek sürecekti.

Sonra rüzgâr onu aldı ve dışarı çıktığını hissetti.

Karanlığın içine.

Sonsöz

Restorasyon

Twenty One: "To Say Farewell"

AMA rüzgârın etkisine tamamen girdiğinde, artık onun gücünü hissetmiyordu. Sanki bir sis miş gibi onu Toprak'tan uzaklaştırdı; ama sis gibi artık ona zarar veremezdi. Uyuşmuş bir şekilde dövülmüştü. Uyuşukluk geçtiğinde, acısı yeniden sesini bulacak ve haykıracaktı. Ama bu ihtimal onu korkutma gücünü kaybetmişti. Acı sadece aşkın diğer yüzüydü ve o bundan pişmanlık duymuyordu.

Yine de şimdilik sessizdi ve rüzgâr onu sınırsız karanlıkta nazikçe sürüklüyordu. Algısı çoktan yok olmuş, Toprak gibi kaybolmuştu: kat ettiği yalnızlık mesafelerini ölçmenin bir yolu yoktu. Ama yüzük -Covenant'ın yüzüğü, *onun yüzüğü*- elindeydi ve rahatlamak için onu tuttu.

Ve dünyalar arasındaki gece yarısı boyunca sürüklenirken, müziği hatırladı - Pitchwife'ın bir zamanlar söylediği bir şarkının küçük parçalarını. Bir süreliğine, onlar sadece parçalardı. Sonra acıları onları bir araya getirdi.

Kalbimin tozla iç çeken odaları ve ocakta
külleri var.

Temizlenmeli ve havaya uçurulmalı
Gün ışığının nefesiyle. Ama bu işe kalkışmam,
Çünkü toz bile benim için değerlidir;
Toz ve küller hala hatırlar,
Aşkım buradaydı.

Elveda nasıl denir bilmiyorum,
Elveda kelimesi varken
Bu sadece benim söylemem
için kalıyor ya da duyulacak.
Ama o kelimeyi söyleyemem Ya
da sevdiğimin gitmesine asla
izin veremem:.
Nasıl dayanabilirim bu odaların

Boş mu yani?

Tozun arasında oturuyorum ve
tozun beni örteceğini
umuyorum.
Ocaktaki külleri
karıştırıyorum, Soğuk
olsalar da.
Kapıyı kapatmaya
dayanamıyorum, Yalnızlığımı
mühürlemek için
Aşkımın gününden geriye toz ve
küller kalmışken.

Şarkı ona babasını düşündürdü.

Pitchwife'ın sesi gibi ona geri döndü, son yaşamı kan kaybederken orada eski salıncakta yayıldı - Rağmen'in sahiplenmesiyle kendini öldürmeye sürüklendi. Kendisinden duyduğu nefret o kadar büyümüşü ki, hayattan nefret eder hale gelmişti. Annesinin dini gibiydi, sadece etrafındaki insanlara kendini empoze ederek doğru olduğunu kanıtlayabiliyordu. Ama yanlıştı; ve şimdi onu daha önce hiç göze alamadığı bir pişmanlık ve acıma duygusuyla düşünüyordu. Onun hakkında yanılmıştı: onu çok sevmişti. Her ne kadar kendi acımasızlığı tarafından fena halde yanıltılmış olsa da, anne ve babasını da sevmişti.

Tuhaf bir şekilde, bu tanıma onu hazır hale getirdi. Mutabakat onunla boşluğun içinden konuştuğunda irkilmedi ya da yoksunluk hissetmedi.

"Teşekkür ederim," dedi huysuzca, duygusallıktan boğuk bir sesle. "Bunun için hiçbir yerde yeterli kelime yok. Ama teşekkürler."

Adamın sesi gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasına neden oldu. Gözyaşları yanaklarına keder gibi batıyordu. Ama onları ve onu hoş karşıladı.

"Çok kötü olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Sen iyi misin?"

Kaybetmekten başka hiçbir anlamı yokmuş gibi etrafında kıpırtısızca esen rüzgâra başını salladı. Sanırım öyle. Belki de. Önemli değil. Tek istediği, fırsatı varken onun sesini

duymaktı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Onun için

onu tekrar konuşturmak için aklına gelen ilk kelimeleri söyledi.

"Harikaydın. Ama bunu nasıl yaptın? Nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Yanıt olarak içini çekti - pişmanlıktan değil, yorgunluktan ve hatırladığı acıdan kaynaklanan bir nefes vermişti bu. "Bunu yaptığımı hiç sanmıyorum. Tek yaptığım *istemekti*. Geri kalanı-

"Caer-Caveral bunu mümkün kıldı. Hile Troy." Sesinde eski bir özlem vardı. "Bahsettiği 'gereklilik' buydu. Neden hayatını vermek zorunda olduğunu. Mat kapısını açmanın tek yolu buydu. Böylece Hollian geri getirilebilecekti. Ve böylece ben de diğer Ölümler gibi hareket edemez hale gelmeyecektim. Beni Faul'e karşı çıkmaktan alıkoyacak olan Yasayı çiğnedi. Aksi takdirde sadece bir seyirci olurum.

"Ve Foul anlamadı. Belki de çok ileri gitmişti. Ya da belki sadece inanmayı reddediyordu. Ama paradoksu görmezden gelmeye çalıştı. Beyaz altının paradoksunu. Ve kendisinin paradoksunu. Beyaz altını, yüzüğü istiyordu. Ama ben de beyaz altınım. Beni öldürerek bunu değiştiremezdi. Beni kendi ateşimle vurduğunda, kendim için yapamadığım bir şeyi yaptı. Zehri yakıp yok etti. Ondan sonra özgürdüm."

Bir an durakladı, içine döndü, "Ne olacağını bilmiyordum, sadece Kemer'e saldırana kadar yaşamama izin vereceğinden korkuyordum." Belli belirsiz, Covenant'ın Lord Foul'a sanki ölümü istiyormuş gibi nasıl alay ettiğini hatırladı.

"O ne derse desin, biz düşman değiliz. O ve ben biriz. Ama bunu bilmiyor gibi görünüyor ya da belki de kabul edemeyecek kadar nefret ediyor. Kötülük, ona karşı duracak kapasite olmadıkça var olamaz. Ve sen ve ben, bir bakıma Toprak'ız. O bizim sadece bir yanımız. Bu onun paradoksu. O bizim bir yanımız. Biz de onun bir yanımız. Beni öldürdüğünde, aslında kendisinin diğer yarısını öldürmeye çalışıyordu. Sadece beni daha güçlü yaptı. Onu kabul ettiğim sürece - ya da kendimi, kendi gücümü kabul ettiğim, onun bana yapmak istediğini ona yapmaya çalışmadığım sürece - beni geçemezdi."

Orada sustu ama kadın onu herhangi bir aciliyetle dinlemiyordu. Kendi cevapları vardı ve bunlar yeterliydi. Esas olarak onun sesini dinliyordu, tek önemseddiği onun hâlâ yanında olmasıydı. Adam durduğunda, el yordamıyla başka bir soru aradı. Bir süre sonra ona, Birinci ve Pitchwife'ın Mağara Büyücüleri'nden nasıl kaçabildiklerini sordu.

Bunun üzerine rüzgârda kıkırdamaya benzer bir nota parıldadı. "Ah, işte bu!" Adamın esprisi yüzünü ekşitmişti; ama kadın buna değer veriyordu, çünkü adamın kahkahaya bu kadar yaklaştığını hiç duymamıştı. "Bunun için övgüyü ben alacağım.

"Foul bana çok fazla güç verdi- Ve orada durup sana dokunamamak beni deli ediyordu. Bir şeyler yapmalıyım. Foul Mağara Şövalyelerinin ne yaptığını başından beri biliyordu. Üzerimizde daha fazla baskı oluşturmak için bunu yapmalarına izin verdi. Ben de Wightbarrow'dan bir şey çıkardım. Ne olduğunu bilmiyorum, uzun sürmedi. Ama Mağara Şövalyeleri eğilirken, Birinci ve Pitchwife'ın kaçma şansı oldu. Sonra onlara size nasıl ulaşacaklarını gösterdim."

Onun sesini sevmişti. Belki de içindeki suçluluk duygusu ve zehir yakılıp atılmıştı. Bir anlık arkadaşlığı paylaştılar. Onun kendisi için yaptıklarını düşünürken, onu bir daha asla canlı göremeyeceğini neredeyse unutuyordu.

Ama sonra içgüdüsel bir içgüdü onu karanlığın değişmekte olduğu konusunda uyardı - onunla geçirdiği zamanın neredeyse bitmek üzere olduğunu. Minnettarlığını ifade etmek için çaba sarf etti.

"Bana ihtiyacım olanı verdin. Sana teşekkür etmeliyim. Her şey için. Acıtan kısımlar için bile. Bana hiç bu kadar çok hediye verilmemişti. Keşke-"

Değişiyor ve hafifliyordu. Her tarafta, boşluk tanımlanmaya doğru modüle oldu. Nereye gittiğini, oraya vardığında ne bulacağını biliyordu; ve bunun düşüncesi tüm acılarını ve zayıflıklarını tek bir acı ılgılıkta bir araya getirdi. Yine de bu ılgılık karanlığa geri döndü. Sessiz bir şaşkınlık içinde, geleceğin katlanabileceği bir şey olduğunu fark etti.

Keşke seni kaybetmek zorunda kalmasaydım.

Ah, Covenant!

Son kez sesini ona doğru yükseltti, onunla sanki bu toprakların bir kadınıymış gibi konuştu.

"Elveda, sevgilim."

Cevabı usulca geldi, rüzgârla birlikte uzaklaştı. "Buna gerek yok, ben artık senin bir parçanım. Her zaman hatırlayacaksın."

Kalbinin kıyısında durdu. Onu zar zor duyabiliyordu.

"Yaşadığın sürece seninle olacağım."

Sonra gitmişti. Yavaşça, uçurum yüzüne karşı taşla dönüştü.

Işık göz kapaklarının ötesine yayıldı. Başını kaldırmadan önce yeni bir günün sıradan şafağında kendine döndüğünü biliyordu.

Hava serindi. Çiy, bahar, soğuk kül ve tomurcuklanan ağaçların kokusunu alıyordu. Ve zaten kurumuş olan kanı.

Uzun bir süre kıpırdamadan yattı ve çevirinin tamamlanmasına izin verdi. Sonra kollarını altına aldı.

Bir anda, sol kulağının arkasındaki kemiklerde unutulmuş bir acı hissedildi. İstemsizce inledi ve tekrar taşın üzerine yığıldı.

Acının önemli olmadığına kendini ikna ederken kıpırdamadan yatmaya razı olabilirdi. Etrafına bakmak için acelesi yoktu. Ama yere yığıldığında, beklenmedik eller omuzlarına geldi. Onun gücü ölçmek için öğrendiği şekilde güçlü değillerdi; ama onu dizlerinin üzerine kaldıracak kadar kararlılıkla kavradılar. "Linden," dedi yaşlı bir adamın özenli sesi. "Tanrı'ya şükür."

Gözleri yavaşça odaklandı; görüşü çok uzaklardan geri geliyor gibiydi. Şafağın, bulanık gri taşın, yeşil ormanın kalbine bir ölüm çanağı gibi yerleşmiş çorak çukurun farkındaydı. Ama yavaş yavaş Covenant'ın şeklini seçti. Kanla boyanmış üçgenin içinde, yakındaki kayanın üzerine uzanmıştı. Işık onun sevgili yüzünü bir müjde dokunuşu gibi okşuyordu.

Göğsünün ortasından, diğer her şeyi gerekli kılan bıçak çıkmıştı.

Onu tutan adam adını tekrarladı. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni bu işe hiç bulaştırmamalıyım. Onu tutmasına izin vermemeliydik. Ama bu kadar tehlikede olduğunu bilmiyorduk."

Yavaşça başını çevirdi ve Dr. Berenford'un telaşlı ve yorgun bakışlarıyla karşılaştı.

Gözleri yuvalarında irkilir gibiydi, altlarındaki ağır keseler titriyordu. Yaşlı bıyığı ağzının üzerine sarkmıştı. Ses tonundaki karakteristik alaycı hazımsızlık kaybolmuştu; burada onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Neredeyse korkuyla, Covenant'ın sorduğu aynı soruyu ona da sordu. "İyi misin?"

Kafatasındaki ağrının izin verdiği kadarıyla başını salladı. Sesi boğazında pas gibi gıcırdıyordu. "Onu öldürdüler." Ama hiçbir kelime kederini anlatmaya yetmiyordu.

"Biliyorum." Onu oturur pozisyona getirmeye çalıştı. Sonra da tıbbi çantasını açmak için arkasını döndü. Bir an sonra kadın antiseptik kokusunu aldı. Güven verici bir nezaketle saçlarını ayırdı, yarasını inceledi ve yarayı temizlemeye başladı. Ama konuşmayı kesmedi.

"Bayan Jason ve üç çocuğu evime geldi. Muhtemelen buraya geldiğiniz ilk gün onu adliyenin dışında görmüşsünüzdür. "Tövbe edin" yazılı bir pankart taşıyordu. Doktorların ve yazarların doğal olarak cehenneme gideceğini düşünen insanlardan biri. Ama bu sefer bana ihtiyacı vardı. Birkaç saat önce beni yataktan kaldırdı. Dördü de-" Sarsılarak yutkundu. "Sağ elleri feci şekilde yanmıştı. Çocuklar bile."

Yarasıyla ilgilenmeyi bitirdi ama onunla yüzleşmek için hareket etmedi. Bir süre gözlerini ayırmadan şenlik ateşinin ölü küllerine baktı. Ama sonra bakışları Covenant'a döndü. Yıpranmış tişörtü ve eski kot pantolonuyla öylece yatıyordu, sanki dünyadaki hiçbir şey onun ölümüne saygınlık kazandıramazmış gibi. Yüz hatları korku, acı ve umuda benzeyen bir yoğunluk içinde donup kalmıştı. Eğer Dr. Berenford yanında olmasaydı, teselli için Covenant'ı kollarına alırdı. Böyle bakımsız yatmaktan daha iyisini hak ediyordu.

"İlk başta benimle konuşmadı," diye devam etti yaşlı adam. "Ama onları hastaneye götürürken kendini kaybetti. İçinde bir yerlerde, dehşete düşecek kadar namusu kalmıştı. Çocukları feryat ediyordu ve o buna dayanamadı. Sanırım hiçbirisi ne yaptığını bilmiyordu. Tanrı'nın sonunda doğruluklarını kabul ettiğini sanıyorlardı. Hepsi aynı vizyona sahipti ve ona itaat ettiler. Evini işaretlemek için kullandıkları kanı elde etmek için bir atı öldürerek kendilerini telaşa kaptırdılar. Artık akılları başlarında değildi.

"Neden onu seçtiler bilmiyorum." Sesi titriyordu. "Belki de Hristiyanlığa aykırı kitaplar yazdığı içindir." 'Kutsala saygısızlık eden' hakkında konuşmaya devam etti. Kendini kurban olarak sunmaya zorlandığında, dünya günahlardan arınacaktı. İntikam ve kıyamet. Ve Joan onun kurbanıydı. Başka türlü kurtarılamazdı." Acısı daha da arttı. "Ne harika bir fikir. Buna nasıl karşı koyabilirlerdi ki?

Ellerini ateşe soktuklarında dünyayı kurtardıklarını sandılar.

"Siz sözlerini kesene kadar kendilerine gelemediler."

Linden onun dehşetini ve öfkesini anlıyordu. Ama o krizi atlatmıştı. Dönmeden, "Onlar da Joan gibiydiler. Kendilerinden nefret ediyorlardı; yaşamlarından, yoksulluklarından, etkisizliklerinden." Benim ailem gibi. "Bu onları delirtiyordu." Covenant'a bunu yapan insanlar için acıma duygusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Sanırım öyle," diye iç geçirdi Dr. Berenford. "Bu ilk kez olmazdı." Sonra devam etti, "Her neyse, Bayan Jason'ı Acil'de bıraktım ve Şerif'i çağırdım. Bana pek inanmadı ama yine de Haven Çiftliği'ne geldi. Joan'ı bulduk. Evde uyuyordu. Onu uyandırdığımızda hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama aklını geri kazanmış gibi görünüyordu. Bir şey söyleyemedim. En azından artık saldırgan değildi.

"Şerif'e onu hastaneye götürmesini söyledim, sonra da seni aramaya geldim."

Yine sıkıntısından yutkundtu. "Onu yanımda istemedim. Bundan senin sorumlu olduğunu düşünmesini istemedim."

Bunun üzerine şaşkınlıkla ona doğru baktı. Onun için duyduğu endişe -Şerif'in onu Covenant'ın cesediyle yalnız bulmasından çıkarabileceği sonuçlardan onu kurtarma arzusu- içinde yeni bir şeyin kaynağına dokunmuş ve sanki çiçek açmıştı. Yüzü, şaşkın ilgisinin ağırlığı altında çökmüştü; onun bakışlarıyla karşılaşmaya isteksiz görünüyordu. Ama o iyi bir kağandı; ve ona baktığında Covenant'ın ruhunun ölmediğini gördü. Farkında olmadan ona veda etmenin tek doğru yolunu göstermişti. Elini onun omzuna koydu. Yumuşak bir sesle, "Kendini suçlama. Ne olacağını bilemezdin. Ve o en çok istediği şeyi elde etti. Kendini masum gösterdi." Sonra ayağa kalkabilmek için ona yaslandı. Güneş ışığı sıcak ve yorgunluğuna iyi geliyordu. Oyuğunun çıplak yamaçlarının üzerinde baharın yeni yeşiline bürünmüş, canlı, tarifsiz ve temiz ağaçlar duruyordu. Bu dünyada da sunulacak sağlık, iyileştirilecek acılar vardı.

Yaşlı adam ona katıldığında, "Hadi gel. Yapacak işlerimiz var. Bayan Jason ve çocukları sadece onlar değildi. İlgilenmemiz gereken daha pek çok yanık el var."

Bir süre sonra. Dr. Berenford başını salladı. "Şerife onu nerede bulacağını söyleyeceğim. En azından düzgün bir cenaze töreni yapılmasını sağlayabiliriz."

"Evet," diye cevap verdi. Güneş gözlerini parlaklıkla doldurdu. Arkadaşıyla birlikte çorak yamaçtan ağaçlara doğru yürümeye başladılar.

Sağ eliyle. Linden Avery evlilik yüzüğünü sıkıca tutuyordu.

Burada bitiyor
Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri.

Dizin

İçindekiler

Beyaz Altın Sahibi

Bir: Ustaların Yarası İki:

Cüzzamlıların Toprağı

Üç: Acıya Giden Yol

Dört: Buz Denizi

Beş: Karaya Doğru

Altı: Yedinci Savaşta Kış:

Hekimin Zor Durumu

Sekiz: Dokuzuncu Toprak

Savunucuları: Krize Yürüyüş

On: Yasak Ateşi

BÖLÜM II

Apotheosis

On bir: Aftermath

On iki: Onüçüncü Bölüm:

Eh-Marka

On dört: Son Bourne

On beş: Kutsala Saygısızlık

Edenler 16: "Andelain! Affet!"

On yedi: Wightwarrens'a Doğru 18:

Başka Yolu Yok

On dokuz: Elde Tutma

Yirmi: Güneş-Bilge

Sonsöz

Restorasyon

Twenty One: "To Say Farewell"

İndeksi

İçindekiler

[Beyaz Altın Kullanıcısı](#)

[Bir: Ustaların Yarası İki:](#)

[Cüzzamlıların Toprağı](#)

[Üç: Acıya Giden Yol](#)

[Dört: Buz Denizi](#)

[Beş: Karaya Doğru](#)

[Altı: Yedinci Savaşta Kış:](#)

[Hekimin Zor Durumu](#)

[Sekiz: Dokuzuncu Toprak](#)

[Savunucuları: Krize Yürüyüş](#)

[On: Yasak Ateşi](#)

[BÖLÜM II](#)

[Apotheosis](#)

[On bir: Aftermath](#)

[On iki: Onüçüncü Bölüm: Eh-](#)

[Marka](#)

[On dört: Son Bourne](#)

[On beş: Kutsala Saygısızlık](#)

[Edenler 16: "Andelain! Affet!"](#)

[On yedi: Wightwarrens'a 18: Başka Yolu](#)

[Yok](#)

[On dokuz: Elde Tutma](#)

[Yirmi: Güneş-Bilge](#)

[Sonsöz](#)

[Restorasyon](#)

[Twenty One: "To Say Farewell"](#)

[İndeksi](#)

İçindekiler

[Beyaz Altın Kullanıcısı](#)

[Bir: Ustaların Yarası İki:](#)

[Cüzzamlıların Toprağı](#)

[Üç: Acıya Giden Yol](#)

[Dört: Buz Denizi](#)

[Beş: Karaya Doğru](#)

[Altı: Yedinci Savaşta Kış:](#)

[Hekimin Zor Durumu](#)

[Sekiz: Dokuzuncu Toprak](#)

[Savunucuları: Krize Yürüyüş](#)

[On: Yasak Ateşi](#)

[BÖLÜM II](#)

[Apotheosis](#)

[On bir: Aftermath](#)

[On iki: Onüçüncü Bölüm: Eh-](#)

[Marka](#)

[On dört: Son Bourne](#)

[On beş: Kutsala Saygısızlık](#)

[Edenler 16: "Andelain! Affet!"](#)

[On yedi: Wightwarrens'a Doğru 18: Başka](#)

[Yolu Yok](#)

[On dokuz: Elde Tutma](#)

[Yirmi: Güneş-Bilge](#)

[Sonsöz](#)

[Restorasyon](#)

[Twenty One: "To Say Farewell"](#)

[İndeksi](#)

İçindekiler

[Beyaz Altın Kullanıcısı](#)

[Bir: Ustaların Yarası İki:](#)

[Cüzzamlıların Toprağı](#)

[Üç: Acıya Giden Yol](#)

[Dört: Buz Denizi](#)

[Beş: Karaya Doğru](#)

[Altı: Yedinci Savaşta Kış:](#)

[Hekimin Zor Durumu](#)

[Sekiz: Dokuzuncu Toprak](#)

[Savunucuları: Krize Yürüyüş](#)

[On: Yasak Ateşi](#)

[BÖLÜM II](#)

[Apotheosis](#)

[On bir: Aftermath](#)

[On iki: Onüçüncü Bölüm: Eh-](#)

[Marka](#)

[On dört: Son Bourne](#)

[On beş: Kutsala Saygısızlık](#)

[Edenler 16: "Andelain! Affet!"](#)

[On yedi: Wightwarrens'a 18: Başka Yolu](#)

[Yok](#)

[On dokuz: Elde Tutma](#)

[Yirmi: Güneş-Bilge](#)

[Sonsöz](#)

[Restorasyon](#)

[Twenty One: "To Say Farewell"](#)

[İndeksi](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.